

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIRTINA KIZ

Kendinde en büyük gücü, en kırılgan olduğun anlarda bulacaksın.

LUCINDA RILEY

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi: <https://riley.org>

Ege Denizi'nin sıcak sularında başlayıp Norveç'in soğuk, kristal berraklığındaki semalarına uzanan *Fırtına Kız*, Lucinda Riley'nin yıldızlardan esinlenerek kaleme aldığı *Yedi Kız Kardeş* serisinin bir sonraki kahramanı Ally'nin hikâyesi...

Ally D'Aplièse dünyanın en tehlikeli yat yarışlarından birine hazırlanırken babasının ölüm haberini alır. Henüz ailesinden kimseye bahsetmediği hayatının aşkına veda eder ve paramparça bir halde Cenevre'ye, beş kız kardeşi gibi bebekken evlat edinildikten sonra büyüdüğü Atlantis adındaki muhteşem malikâneye gider.

Ancak acısı hâlâ çok tazeyken yaşanan ikinci bir trajedi Ally'nin açık denizlere küsmesine neden olur ve genç kadın kendi Kuzey Yıldızı'nı takip etmeye karar verir. Babasının ona köklerini bulabilmesi için bıraktığı merak uyandırıcı ipuçları Norveç'i işaret etmektedir. Bu yabancı toprakların nefes kesici güzelliğiyle çevrelenen Ally, ünlü Norveçli besteci Edvard Grieg'le şaşırtıcı bir bağlantısı olan, bir asır önce yaşamış Anna Landvik adındaki genç bir şarkıcının hikâyesini keşfetmeye başlar. Ancak o saf, azimli ve erdemli kız hakkında bir şeyler öğrendikçe, kendisini evlat edinen çok sevdiği babasının kim olduğunu ve yedinci kız kardeşlerini niçin hiç tanımadıklarını da sorgulamaya başlayacaktır.

Farklı yüzyıllarda hayatın zorluklarına direnen iki yetenekli kadının hikâyesinin iç içe geçtiği *Fırtına Kız* aşka, kadere ve kimlik arayışına dair unutulmaz bir aile destanı.

"*Fırtına Kız* edebî açıdan bir orkestra eserinin nota defteri gibi; hırçın dalgalanmalar, kalp durduran anlar, insanı tetikte tutan kreşendolar."

The Book Trail

"İhtişamla, romantizmle dolup taşan, sürükleyici, zekice bir roman."

Daily Mail

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-902-8

“Lucinda Riley günümüzde geçen olaylar ile detaylı arka plan hikâyelerini iç içe geçirme becerisiyle tarihî roman severleri büyüleyecek.

Kristin Hannah ve Paulette Jiles hayranları ise aidiyet hissine, aşk acısına ve kabullenişe dair bu hikâyenin sürükleyiciliğine ve dayandığı gözlem gücüne hayran kalacaklar.”

Booklist

“*Fırtına Kız* yürek burkan bir aşk ve merak uyandıran gizem unsuruyla okuyucuların büyük beğenisini kazanacak.”

Historical Novel Society

“Kitap okuma keyfinin en fırtınalı ve tutkulu hali! Lucinda Riley’nin birinci sınıf hikâyeler kurguladığına şüphe yok. Her hikâyede, kitabı elinizden bırakmanıza engel olan gelişmeler yaşanıyor. Riley, *Yedi Kız Kardeş*’le gerçekten muazzam bir seriye imza attı!”

Denglers-buchkritik.de

“Mekânlar o kadar canlı ki kendinizi bir anda oralara gitmiş gibi hissediyorsunuz... Efsanevi bir yolculuk.”

The Book Trail

“Lucinda Riley’nin kaleme aldığı hikâyeler okuyucuya kesinlikle dünyanın en güzel, en iyi, en mutluluk verici okuma deneyimlerini yaşıyor... Jane Austen okumak kadar keyifli. Okumaya ara vermeden devam etmemize şaşmamalı.”

Literaturmarkt.info

Yazar fotoğrafı: © Cappelen Wailer

LUCINDA RILEY

İrlanda'da dünyaya gelen Lucinda Riley, kariyerine küçük yaşta sinema, tiyatro ve televizyon oyuncusu olarak başladı ve ilk kitabını yirmi dört yaşında yazdı. *Orkide Evi* adlı romanı 2011'de Richard and Judy Book Club tarafından tavsiye edildi ve Riley'nin kitapları sadece dört yıl içinde otuz dile çevrilip dünya çapında beş milyondan fazla sattı.

Riley birçok kez *New York Times* çoksatanlar listesinde yer aldı ve pek çok Avrupa ülkesinde çoksatanlar listelerinin zirvesine yükseldi. Çok sevilen romanları arasında *Orkide Evi*'nin yanı sıra *Uçurumun Kenarındaki Kız* ve *Yedi Kız Kardeş* serisinin aynı adlı ilk kitabı bulunmaktadır.

Furtina Kız

Pegasus Yayınları: 2275

Fırtına Kız

Lucinda Riley

Özgün Adı: The Storm Sister

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Tüvana Zararsız

Düzeltili: Mustafa Erdoğan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2020

ISBN: 978-605-299-902-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Lucinda Riley, 2015

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

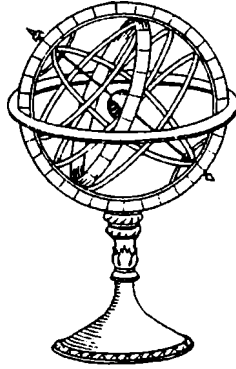
Pegasus Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

LUCINDA RILEY

Fırtına Kızı

Ally'nin Hikâyesi

İngilizceden çeviren:

Selay Sarı

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yedi Kız Kardeş
serisi hakkında övgüler

“Dram ve romantizm dolu, son derece sürükleyici bir hikâye.”

Daily Mail

“Riley bu türün en güçlü yazarlarından biri... Mükemmel tarihî detaylar, yürek burkan bir aşk ve merak uyandıran gizem unsuru.”

Historical Novel Society

“Etkileyici bir araştırma, tarihî detaylar, yeri ve zamanı canlandırma konusunda şaşırtıcı bir yetenek ve romantizmle, tutkuyla, gizemle, kalp kırıklıklarıyla, masalsı mekânlarla dolu, görkemli, sürükleyici bir destanın temelini oluşturan devasa bir hayal gücü... Destansı bir seriye destansı bir başlangıç.”

Lancashire Evening Post

“Mekânlar o kadar canlı ki kendinizi bir anda oralara gitmiş gibi hissediyorsunuz... Efsanevi bir yolculuk.”

The Book Trail

İrlanda'da dünyaya gelen Lucinda Riley, kariyerine küçük yaşta sinema, tiyatro ve televizyon oyuncusu olarak başladı ve ilk kitabını yirmi dört yaşında yazdı. *Orkide Evi* adlı romanı 2011'de Richard and Judy Book Club tarafından tavsiye edildi ve Riley'nin kitapları sadece dört yıl içinde otuz dile çevrilip dünya çapında beş milyondan fazla sattı.

Riley birçok kez *New York Times* çoksatanlar listesinde yer aldı ve pek çok Avrupa ülkesinde çoksatanlar listelerinin zirvesine yükseldi. Çok sevilen romanları arasında *Orkide Evi*'nin yanı sıra *Uçurumun Kenarındaki Kız* ve *Yedi Kız Kardeş* serisinin aynı adlı ilk kitabı bulunmaktadır.

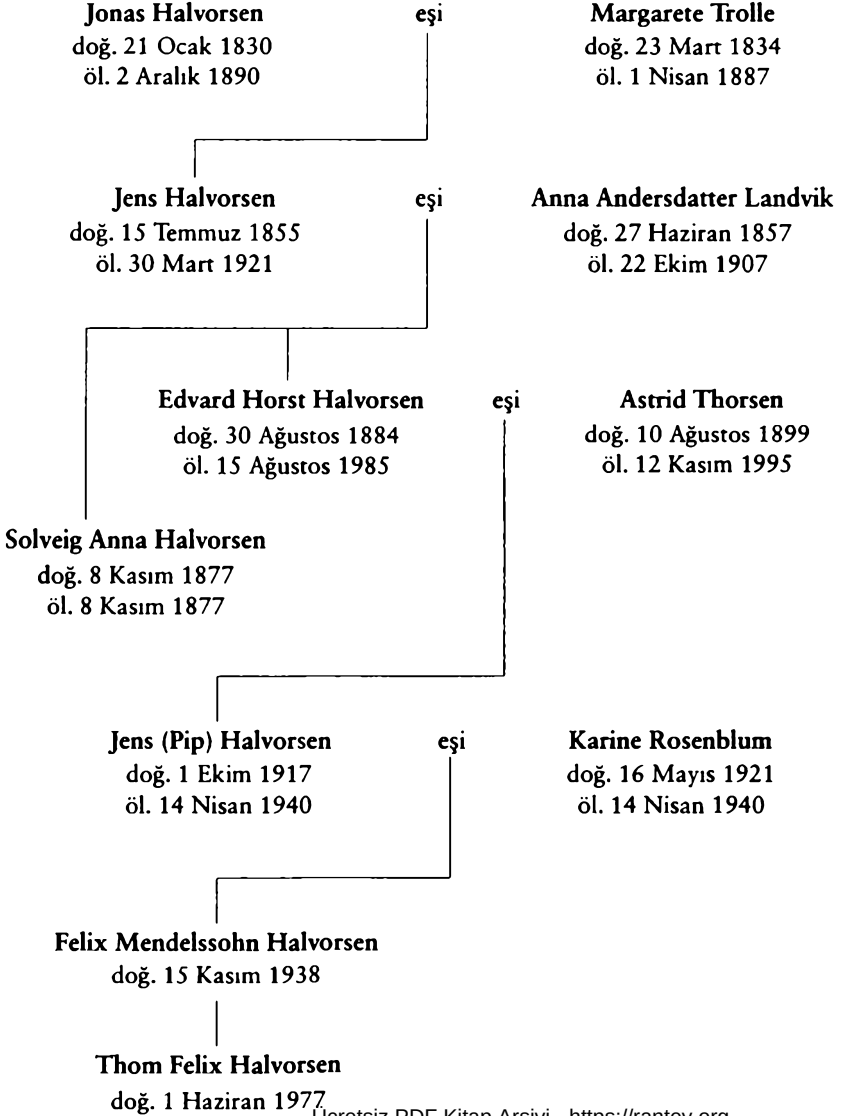
"Buh" kardeşim Fusan Moss'a

*Kıydan ayrılmadan yavaş yavaş seyredeceğime,
Denize açıldım, yıldızların rehberliğinde.*

George Eliot

Halvorsen Poyağacı

Karakterler

ATLANTIS

*Salt Baba – kız kardeşlerin babası, onları evlat edinmiştir
(artık hayatta değil)*

Marina (Ma) – kız kardeşlerin koruyucusu

Claudia – Atlantis'in hizmetkârı

Georg Hoffman – Salt Baba'nın avukatı

Christian – kaptan

D'APLIÈSE KARDEŞLER

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (kayıp)

Abby

Haziran 2007

“Morning Mood”

Ege Denizi

Babamın öldüğünü öğrendiğimde nerede ve ne yapmakta olduğumu daima net bir şekilde hatırlayacağım.

Neptune'ün güvertesinde, güneşin altında çıplak yatıyordum. Theo'nun eli koruyucu bir şekilde karnımın üstündeydi. Önümüzde uzanan adanın altın kumsalının terk edilmiş kıvrımı kayalık koya sokulmuş, güneşte ısıldıyordu. Cam gibi turkuaz sular kuma vururken tembel tembel dalgalar oluşturmaya çalışıyor, bir kapuçinonun üstü gibi zarıfçe köpürüyordu.

Dingin, diye düşünmüştüm, *benim gibi*.

Bir gece önce gün batımında Macheres adlı minik Yunan adasının dışındaki küçük körfeze demir atmış, sonra da iki buz kutusuyla sığ suyu aşip karaya, kumsala çıkmıştık. Kutulardan biri Theo'nun o gün tuttuğu taze barbunya ve sardalyayla, diğeri de şarap ve suyla doluydu. Ben yükümü nefes nefese kumun üzerine bırakmıştım, Theo da şefkatle burnumu öpmüştü.

“Kendimize ait ıssız adamızda mahsur kaldık,” demişti cennet manzarasını göstermek için kollarını kocaman açarak. “Şimdi balığımızı pişirebilmemiz için gidip yakacak odun bulacağım.”

Bana arkasını dönüp koyun etrafında hilal şeklini almış kayalıklara, gediklerde büyümüş seyrek, kav gibi kuru çalılıklara yürürken onu izledim. Dünya klasmanında bir denizci olduğun-

dan vücudunun dar çatısı gücünü gizliyordu. Yelken yarışlarında aynı takımda yer aldığım Tarzan göğüslü, kas yığını adamlarla karşılaştırdınca Theo bayağı ufak tefekti. Onda fark ettiğim ilk şeylerden biri epey aksak yürüyüşüydü. Daha sonraları bana küçükken ağaçtan düşüp bileğini kırdığını ve o bileğinin asla tam olarak iyileşmediğini söylemişti.

“Sanırım bu da suda yaşamın benim kaderim olmasının nedenlerinden biri. Denize açıldığım zaman kimse bana karada yürürken ne kadar komik göründüğümü söyleyemez,” demişti kıkırdayarak.

Balığımızı pişirmiş, sonra yıldızların altında sevişmiştik. Ertesi sabah birlikte son kez denize açıldık. Tam da artık cep telefonumu açıp dış dünyayla yeniden bağlantı kurmaya karar vermeden ve ardından hayatımın bir milyon parçaya ayrıldığını keşfetmeden önce, tamamen huzur içinde, orada, onun yanında uzanmıştım. Ve âdeta gerçeküstü bir rüya gibi, aklım Theo ve benim mucizemizi tekrar oynatmış, bana bu güzel yere nasıl geldiğimizi göstermişti...

Onu ilk kez yaklaşık bir yıl önce Karayipler'deki St. Maarten Adası'nda, Heineken Yat Yarışı'nda görmüştüm. Kazanan ekip zafer yemeğinde kutlama yapıyordu ve kaptanlarının Theo Falys-Kings olduğunu öğrenmek merakımı uyandırmıştı. Yelkencilik dünyasında meşhurdur, son beş yılda açık deniz yarışlarında mürettebatını diğer tüm kaptanlardan daha fazla zafere ulaştırmıştı.

“Hiç hayal ettiğim gibi biri değil,” diye fısıldayarak görüşümü bildirmiştim Rob Bellamy'ye; Rob, İsviçre millî takımında beraber yarıştığım eski bir takım arkadaşımı. “O kemik çerçeveli gözlükle ineğe benziyor,” diye eklemiştim Theo'nun ayağa kalkıp başka bir masaya geçmesini izlerken, “yürüyüşü de çok garip.”

“Bildğin tarzda kaslı bir denizci değil tabii,” demişti Rob. “Ama Al, adam tam bir dâhi. Suda altıncı hissi var ve fırtınalı

denizlerde kaptanım olarak ondan daha fazla güvenebileceğim hiç kimse yok.”

Akşamın ilerleyen saatlerinde Rob beni Theo’yla tanıştırmıştı ve Theo elimi sıkarken ela benekli yeşil gözlerindeki nezaketi fark etmiştim.

“Demek şu meşhur Al D’Aplièse sensin.”

İngiliz aksanıyla konuşurken sesi sıcak ve sakindi. “İfade-nin ikinci kısmına evet,” demiştim bu iltifattan utanarak, “ama sanırım asıl meşhur olan *sensin*.” Israrcı bakışları karşısında gözlerimi kaçırmamaya çalışırken yüz hatlarının yumuşadığını görmüştüm ve bana hafifçe gülümsemişti.

“Komik olan nedir?” diye sormuştum.

“Dürüst olmak gerekirse seni beklemiyordum.”

“Ne demek ‘beni’?”

Takımın bir fotoğrafını çekmek isteyen bir fotoğrafçı, Theo’nun dikkatini dağıtmıştı, bu yüzden ne demek istediğini hiç öğrenememişim.

O günden sonra katıldığımız yat yarışlarının davetlerinde onu salonların diğer tarafından fark etmeye başladım. Tanımlanamaz bir enerjisi ve dışarıya karşı mesafeli bir tavrı olmasına rağmen insanları onun yanına çeken yumuşak, rahat bir gülüşü vardı. Eğer davet resmîyse genelde protokole ve yarış sponsorlarına jest olsun diye kanvas pantolon ve kırış kırış keten bir ceket giyerdi ama artık müzeli olmuştuk tekne ayakkabıları ve asi, kumral saç-ları yüzünden hep sanki tekneden yeni inmiş gibi görünüyordu.

Bu etkinliklerden ilk birkaçında birbirimizin etrafından do-lanıyor gibiydik. Gözlerimiz sık sık buluşuyordu ama Theo ilk konuşmamızın devamını getirmeye hiç yeltenmemişti. Ancak altı hafta önce takımım Antigua’da zafere ulaştığında, yarış haftası-nın sonundaki Lord Nelson Balosu’nda kutlama yaparken gelip omzuma dokundu.

“Aferin Al.”

“Teşekkürler,” diye karşılık verdim, bir kereliğine bizim ta-kımımızın onunkini yenmiş olmasının verdiği tatmin hissiyle.

“Bu sezon senin hakkında çok iyi şeyler duyuyorum Al. Hazirandaki Cyclades Yarışı’nda benim takımıma katılmayı düşünür müsün?”

Başka bir takımdan teklif almıştım bile ama teklifi henüz kabul etmemiştim. Theo tereddüt ettiğimi fark etti.

“Şimdiden kaptılar mı seni?”

“Kesin olmasa da evet.”

“Peki, bu benim kartım. Teklifimi düşün ve hafta sonuna kadar bana haber ver. Teknemde senin gibi birine gerçekten ihtiyacım var.”

“Teşekkürler.” Tereddüdümü kafamın içinde hemen bir kenara attım. O sırada “Denizlerin Kralı” olarak tanınan bir adamın takımına girme şansını kim tepirdi? “Bu arada,” diye seslendim ona yanımdan ayrılırken, “son konuşmamızda neden bana ‘beni’ beklemediğini söyledin?”

Durdu, gözleri kısa bir süre üzerimde dolaştı. “Seninle şahsen hiç tanışmamıştım, sadece yelkencilik yeteneklerine dair birkaç dedikodu duymuştum, o kadar. Ve dediğim gibi, beklediğim gibi değilsin. İyi geceler Al.”

St. John Limanı’nda bulunan küçük bir oteldeki odama yürürken gece havasının üzerime çökmesine izin verip Theo’nun beni neden bu kadar etkilediğini merak ederek aramızda geçen konuşmayı düşündüm. Sokak lambaları rengârenk ve neşeli ev cephelelerini sıcak bir gece parıltısıyla yıkıyor, biraz öteden bar ve kafelerdeki insanların tembel uğultusu geliyordu. Tüm bunların farkında değildim zira yarışı kazanmanın coşkusuyla doluydum, bir de Theo Faly-Kings’in teklifinin.

Odama girdiğim gibi doğruca dizüstü bilgisayarıma gittim ve ona teklifini kabul ettiğimi bildirdiğim bir e-posta yazdım. E-postayı ona göndermeden önce duş aldım, sonra yazdıklarımı tekrar okudum ve ne kadar hevesli göründüğümü fark edip kızardım. E-postayı taslaklara kaydedip bir iki gün içinde göndermeye karar vererek yatağıma uzandım, o günkü yarışın yol açtığı gerginlik ve ağrıyı geçirmek için kollarımı esnettim.

“Pekâlâ Al,” diye mırıldandım kendi kendime gülümseyerek, “*bu* ilginç bir yarış olacak.”

E-postayı planladığım gibi gönderdim ve Theo hemen benimle iletişime geçip bana takımına katıldığım için ne kadar memnun olduğunu söyledi. Ama sonra, sadece iki hafta önce, Cyclades Yat Yarışı hazırlıklarına başlamak için Nakşa Limanı’nda demirli, yarış donanımlı Hanse 540 yatının güvertesine ayak basarken açıklanamaz bir şekilde tedirgin olduğumu fark ettim.

Yarış aslında bu alanda özellikle zorlayıcı değildi, katılımcılar ciddi denizciler ve hafta sonu heveslilerinin bir karışımıydı, hepsi de dünyanın en güzel adalarından bir kısmının arasında sekiz günlük harika bir yelkencilik deneyimi beklentisiyle sevinçliydi. Ve katılan tecrübeli takımlardan olduğumuz için yarışın favori-lerinden biri olarak görüldüğümüzü biliyordum.

Theo’nun takımları genç olmalarıyla ünlüydü. Arkadaşım Rob Bellamy ve ben otuz yaşında olduğumuzdan yaş ve deneyim bakımından ekibin “kıdemli” üyeleriydik. Kötü alışkanlıklara mahal vermemek için Theo’nun yetenekli kişileri denizcilik kariyerlerinin başında yanına aldığını duymuştum. Altı kişilik ekibin kalan üyeleri yirmili yaşlarının başındaydı: iri yarı İngiliz Guy, rahat tavırları olan Avustralyalı Tim ve yarı Alman, yarı Yunan, Ege sularını avucunun içi gibi bilen denizci Mick.

Theo’yla çalışmaya hevesli olsam da bu işe körü körüne girmemiştim; “Denizlerin Kralı” olarak anılan bu gizemli adam hakkında internete bakarak ve onunla daha önce çalışmış kişilerle konuşarak bilgi edinmek için elimden geleni yapmıştım.

İngiliz olduğunu ve Oxford’da okuduğunu duymuştum –bu onun üst sınıf aksanını açıklıyordu– ama internetteki profilinde Yale Üniversitesi’nin yelken takımına kaptanlık ederek takımı birçok kez zafere taşımış bir Amerikan vatandaşı olduğu yazıyordu. Bir arkadaşım onun zengin bir aileden geldiğini, diğeri ise bir teknede yaşadığını duymuştu.

“Mükemmeliyetçi”, “kontrol manyağı”, “müskülpesent”, “iş-kolik”, “kadın düşmanı”; bunlar da duyduğum diğer yorumlardı.

Kadın düşmanı olduğu görüşü, Theo'nun ekibindeyken kendisinin bir kenara atıldığını ve kötü muamele gördüğünü iddia eden bir kadın denizciye aitti ve bu beni biraz düşündürdü. Ama genel hissiyat basitti:

“Kesinlikle çalıştığım en iyi lanet kaptan.”

Güvertedeki ilk günümde Theo'nun neden çalışma arkadaşlarından bu kadar saygı gördüğünü anlamaya başladım. Bağırıp çağıran, mutfaktaki huysuz şefler gibi herkese talimatlar ve haka-retler yağdıran kaptanlara alıştım. Theo'nun ölçülü yaklaşımı bir aydınlanma anıydı. Bizi düzene sokarken çok az konuştu, sadece uzaktan gözlemledi. Günün sonunda hepimizi bir araya topladı ve güçlü ve zayıf yanlarımızı o sakin, kararlı sesiyle kesin olarak belirtti. Hiçbir şeyi kaçırmadığını ve doğal bir şekilde otoriter havasının her söylediğini ciddiye almamızı sağladığını fark ettim.

Bizi gönderirken hafif bir tebessümle, “Bu arada Guy, yarış koşullarındaki bir antrenmana gizlice sigara sokmak yok artık,” diye ekledi.

Guy sarı saçlarının diplerine kadar kızardı. Duş almak ve akşam yemeğine hazırlanmak için topluca tekneden inerken bana, “Bu herifin ensesinde gözleri olmalı,” diye mırıldandı.

O ilk akşam ekibin geri kalanıyla birlikte pansiyondan çıkar-ken onlarla yarışa katılma kararından ötürü mutluydum. Nakşa Limanı'nda yürüdük; köyün ve beyaz badanalı evlerin yanlarından kıvrılan sokaklar karmaşasının tepesindeki tarihi taş kale ışıklandırılmıştı. Liman boyunca uzanan restoranlar, taze deniz ürünlerinin tadını çıkarıp uzo kadehlerini sayısız kez kaldıran denizciler ve turistlerle dolup taşıyordu. Arka sokaklarda, her an kırılacakmış gibi duran ahşap sandalyeleri ve her biri birbirinden farklı tabakları olan küçük bir aile işletmesi bulduk. Teknede uzun bir günden sonra ev yemekleri tam da ihtiyacımız olan şeydi, deniz havası hepimizi kurt gibi acıktırmıştı.

Musakkayı ve tepeleme pilavı ağzıma tıkarken bariz görü-
nen açlığım erkeklerin bana bakışlar atmasına sebep oldu. Bir dilim daha pide almak için uzanırken alaycı bir şekilde, “Sorum

nedir? Daha önce bir kadını yemek yerken görmediniz mi hiç?” diye sordum.

Theo sohbete ara sıra kuru bir gözlemde bulunarak katıldı ama yemek sonrası bar gezmesine katılmayı tercih etmeyip yanımdan hemen ayrıldı. Kısa süre sonra ben de onu takip ettim. Profesyonel bir denizci olarak geçirdiğim yıllar boyunca, çocukların karanlık bastırdıktan sonraki soytarılıklarının, tanıklık etmek istediğim bir şey olmadığını öğrenmiştim.

Sonraki iki gün içinde Theo’nun düşünceli, yeşil gözlerinin önünde toparlanmaya ve çabucak saat gibi işleyen bir ekip haline gelmeye başladık, benim de onun yöntemlerine olan hayranlığım katlanarak arttı. Nakşa’daki üçüncü akşamımızda, Ege’nin yakıcı güneşinin altında oldukça zorlu bir günden sonra gerçekten yorgun hissettiğim için akşam yemeği masasından ilk kalkan ben oldum.

“Pekâlâ çocuklar, ben kaçtım.”

Theo da ardımdan restorandan çıkarken, “Ben de. İyi geceler çocuklar. Yarın teknede akşamdan kalma kimse olmasın lütfen,” dedi. Beni sokakta yakaladığında, “Sana eşlik edebilir miyim?” diye sordu.

“Evet, elbette,” dedim, ilk kez baş başa olduğumuz için bir anda gergin hissetmiştim.

Dar, Arnavut kaldırımlı sokaklardan geçerek pansiyonumuza doğru yürüdük, ay ışığı iki tarafı panjurlu, mavi kapılı, küçük, beyaz evleri aydınlatıyordu. Muhabbet konusu açmak için elimden geleni yaptım ama Theo sohbete sadece arada bir, “Evet,” ya da “Hayır,” diyerek katkıda bulundu ve bu ketumluğu sinirimi bozmaya başladı.

Pansiyonun lobisine vardığımızda birden bana döndü. “Sen gerçekten içgüdüleri kuvvetli bir denizcisin Al. Takım arkadaşlarının çoğunu cebinden çıkarırsın. Seni kim eğitti?”

“Babam,” dedim bu iltifat karşısında şaşırarak. “Çok küçükken beni Cenevre Gölü’nde yelkene çıkarırdı.”

“Ah, Cenevre. Fransız aksanını açıyor bu.”

O an genelde erkeklerden aldığım, “Fransızca seksi bir şeyler söyle,” yorumuna kendimi hazırladım ama öyle bir yorum gelmedi.

“Öyleyse baban müthiş bir denizci olmalı, seni mükemmel eğitmiş.”

“Teşekkürler,” dedim yumuşamış bir halde.

“Teknedeki tek kadın olmak nasıl bir his? Tabii bunun senin için bir ilk olmadığından eminim,” diye ekledi Theo aceleyle.

“Dürüst olmak gerekirse bu konuyu düşünmüyorum.”

Kemik çerçeveli gözlüğünün ardından bana anlayışla baktı. “Gerçekten mi? Eh, bunu söylediğim için beni affet ama bence düşünüyorsun. Bazen bunu fazlasıyla telafi etmeye çalıştığını hissediyorum ve o zaman da hata yapıyorsun. Sana biraz rahatlamayı ve kendin olmanı tavsiye ederim. Neyse, iyi geceler.” Bana kısaca gülümseyip beyaz karolu merdivenlerden odasına çıktı.

O gece dar yatağımda yatarken kolalı beyaz çarşaflar tenime battı ve yanaklarım onun eleştirisi yüzünden alev alev yandı. Profesyonel yarış teknelerinde kadınların hâlâ görece nadir –ya da bazı erkek takım arkadaşlarımdan şüphesiz diyeceği gibi “tuhaf”– olması benim hatam mıydı? Hem Theo Falys-Kings kendini ne zannediordu? Analiz edilme ihtiyacı duymayan insanları analiz edip duran çakma bir psikolog falan mı?

Erkek egemen dünyada kadın olma işini her zaman iyi becerdiğimi düşünmüştüm ve kadın olmama dair dostça alaycılıklara ve söylenmelere göğüs gerebilmişim. Kariyerimde bir dokunulmazlık duvarı ve iki farklı karakter inşa etmişim: evde “Ally”, işte “Al”. Evet, çoğu zaman zor geliyordu bu ve dilimi tutmayı öğrenmişim, özellikle de yorumlar açıkça cinsiyetçi olduğunda ve sözde “sarışın” tavrım ima edildiğinde. Bu yorumları kızıl sarı buklelerimi yüzümün önünden çekip sıkı bir atkuyruğu yaparak ve gözlerimi ortaya çıkaracak ya da çillerimi kapatacak şekilde makyaj yapmayarak savuşturmaya dikkat etmişim. Ve gemideki her erkek kadar sıkı çalışmışım – *belki de*, diye düşündüm burumdan soluyarak, *daha bile sıkı*.

Sonra, hâlâ öfkeden uykusuz bir haldeyken, babamın bana insanların kişisel yorumlar karşısında hissettiği öfkenin çoğunlukla yorumlarda bir gerçeklik payı olmasından kaynaklandığını söylediğini hatırladım. Gece ilerlerken Theo'nun muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. "Kendim" gibi davranmıyordum.

Sonraki akşam pansiyona yürürken Theo bana yine eşlik etti. Boydan postan yoksun olsa da onu korkutucu buluyordum, konuşurken dilimin sürçtüğünü fark ettim. Ben ona çift kişiliğimi açıklamaya çalışırken bana cevap vermeden önce beni sessizce dinledi.

"Eh, babam –ki kendisinin fikrini normalde adil bulmam–," dedi, "bir keresinde kadınlar güçlü taraflarını ön plana çıkarsalar ve erkek olmaya çalışmayı bıraksalar dünyayı yönetirlerdi demişti. Belki senin de öyle yapman gerekiyor."

"Bir erkek için bunu söylemesi kolay ama baban hiç tamamen kadın egemen bir ortamda çalışmış mıydı? Ve çalışsa 'kendisi' gibi olur muydu?" diye karşılık verdim, patronluk taslanması sinirime dokunmuştu.

"İyi bir noktaya parmak bastın," diye onayladı beni Theo. "Yani en azından sana 'Ally' desem belki bir yardımı olur. Bu isim sana 'Al'den çok daha fazla yakışıyor. Sakıncası var mı?"

Ben ona cevap verme şansı bulamadan, sakın denizin yattırtıcı sesleri karınlarını yalarken hafif hafif sallanan küçük balıkçı teknelerinin, daha büyük yatların ve sürat teknelerinin arasında, tabloya benzeyen limanın kıyısında bir anda durdu. Onun gökyüzüne bakışını izledim; havayı koklayarak şafağın nasıl bir hava getireceğini kontrol ederken burun kanatları görünür biçimde açılıyordu. Bu sadece eski denizcilerin yaptığını gördüğüm bir şeydi ve Theo'yu antika, kır saçlı bir deniz kurdu olarak hayal etmek beni bir anda güldürdü.

Şaşkın bir gülümsemeyle bana döndü. "Bu kadar komik olan nedir?"

“Hiç. Ve eğer bu sana kendini daha iyi hissettirecekse bana ‘Ally’ diyebilirsin.”

“Teşekkürler. Şimdi geri dönüp iyi bir uyku çekelim. Yarın hepimiz için zorlu bir gün planladım.”

O gece konuşmamızı kafamda yeniden oynatırken yine huzursuzdum. *Ben*, normalde kütük gibi uyuyan ben, hem de eğitimde ya da yarışırken.

Ve Theo’nun tavsiyesi bana yardımcı olmadı, aksine sonraki iki gün bana kendimi profesyonel bir denizci yerine çaylak gibi hissettiren sayısız aptalca hata yaptım. Kendimi acımasızca cezalandırdım ama işin garip yanı şuydu: Takım arkadaşlarım bana iyi niyetle takılsalar da Theo’dan tek bir eleştiri gelmedi.

Beşinci gecemizde, alışılmadık bir şekilde kötü performansından dolayı fena halde utanmış ve kafam karışmış olduğundan ekibin geri kalanına akşam yemeğinde katılmadım bile. Onun yerine pansiyonun küçük terasında kibar ev sahibinin verdiği ekmek, beyaz peynir ve zeytini yiyip oturdum. Teselliyi kadehime benim için doldurduğu sert kırmızı şarapta aradım. Belli bir sayıda kadehten sonra bayağı rahatsız hissetmeye ve kendime acımaya başladım. Yatağa gitmek üzere masadan yalpalayarak kalkıyordum ki Theo terasa geldi.

“İyi misin?” diye sordu beni daha iyi görebilmek için gözlüğünü burnunun üstüne iterken.

Gözlerimi kısıp ona baktım ama silüeti açıklanamaz bir şekilde bulanıktı. “Evet,” dedim zorlukla ve odaklanmaya çalıştığım her şey sallanmaya başladığı için aceleyle yerime oturdum.

“Bu akşam ortalıkta görünmeyince herkes senin için endişelendi. Hasta olmadın, değil mi?”

“Hayır.” Boğazımdan yükselen safranın yakıcılığını hissettim. “İyiyim.”

“Biliyorsun, hastaysan bunu bana söyleyebilirsin, yemin ederim bunu sana karşı kullanmayacağım. Oturabilir miyim?”

Cevap vermedim. Aslında mide bulantımı kontrol etmeye çalıştığım için cevap veremeyeceğimi fark ettim. Yine de Theo masanın diğer tarafındaki plastik sandalyeye oturdu.

“Peki, sorun ne?”

“Hiç,” dedim zorlukla.

“Ally, benzin sararmış. Hasta olmadığından emin misin?”

“Ben... Pardon.”

Bunu dediğim gibi sendeleyerek ayağa kalktım ve terasın kenarına güç bela ulaşıp korkuluğun üzerinden aşağıdaki kaldırıma kustum.

“Zavalılık.” Bir çift elin belimin etrafına sıkıca kenetlendiğini hissettim. “Belli ki iyi falan değilsin. Seni odana götüreceğim. Kaç numaradaydın?”

“Ben... gayet iyiyim,” diye mırıldandım aptalca, az önceki olaydan dolayı büyük bir dehşete kapılmıştım. Ve tüm bunlar nedense ümitsizce etkilemeye çalıştığım Theo Falys-Kings’in önünde yaşanmıştı. Her şey göz önüne alındığında bundan daha kötüsü olamazdı.

“Haydi.” Gevşek kolumu omzuna attı ve diğer konukların tiksinti dolu bakışları önünde beni yarı taşıyarak götürdü.

Odama vardığımda birkaç kez daha kustum ama en azından bu sefer hedefim tuvaletti. Banyodan her çıktığımda Theo beni yatırmak için bekliyor oluyordu.

“Gerçekten,” diye inledim, “sabaha iyi olacağım, söz veriyorum.”

“Son iki saattir bir kusuyor, bir bunu söylüyorsun,” dedi sakince, alnımdaki yapış yapış teri soğuk, nemli bir havluyla silerken.

“Yatağına git Theo,” diye mırıldandım sersem bir halde. “Şimdi gerçekten iyiyim. Sadece uyumam lazım.”

“Birazdan gideceğim.”

“Benimle ilgilendiğin için teşekkürler,” diye fısıldadım gözlerim kapanırken.

“Önemli değil Ally.”

Ve uykuya dalmadan önceki birkaç saniyenin o yarı orada yarı burada dünyasında süzülürken gülümsedim. Karanlığa inmeden önce, “Sanırım seni seviyorum,” dediğimi duydum.

Ertesi sabah kendimi halsiz ama daha iyi hissederek uyandım. Yataktan kalkarken ayağım boşta bir yastık bulup yere kıvrılmış, derin uykudaki Theo’ya takıldı. Banyo kapısını kapatıp küvetin kenarına çöktüm ve dün gece düşündüğüm –ya da Tanrım, o sözleri gerçekten söylemiş miydim?– sözleri hatırladım.

Sanırım seni seviyorum.

Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Ya da bunu söylediğimi rüyamda mı görmüştüm? Sonuçta bayağı kötü durumdaydım ve halüsinasyon görmüş de olabilirdim. Başım ellerimin arasında, kendi kendime, *Tanrım, umarım öyledir*, diye inledim. Ama... eğer o sözleri gerçekte söylemediysem neden bu kadar net hatırlıyordum? Tabii ki saçmalık derecesinde yanlışlardı fakat Theo şimdi gerçek olduklarını düşünebilirdi. Elbette öyle bir şey yoktu, değil mi?

Nihayetinde süklüm püklüm banyodan çıktım ve Theo’nun gitmek üzere olduğunu gördüm. Bana odasına gidip duş alacağını ve on dakika içinde gelip beni kahvaltı için aşağı indireceğini söylerken gözlerine bakamadım.

“Gerçekten, sen in Theo. Risk almak istemiyorum.”

“Ally, bir şeyler yemen lazım. Eğer yemeği bir saat boyunca içinde tutamazsan korkarım bunu yapabilene kadar tekenden men edileceksin. Kuralları biliyorsun.”

“Peki,” diyerek önerisini sefilce kabul ettim. O odadan çıkarken tüm kalbimle sadece görünmez olmayı diledim. Hayatımda başka bir yerde olmayı daha önce hiç o anki kadar çok istememiştim.

On beş dakika sonra terasa birlikte girdik. Diğer takım üyeleri kafalarını masadan kaldırıp imalı sırtışlarla bize baktılar. Her birini tek tek yumruklamak istedim.

“Ally’nin midesi virüs kapmış,” dedi Theo biz otururken. “Ama görünen o ki Rob, sen de güzellik uykunu tam alamamış-

sın.” Takım üyeleri utançla omuz silken Rob’a kıkırdarken Theo planladığı antrenman programını sakince anlatmaya başladı.

Konuyu değiştirmesine müteşekkire olarak sessizce oturdum ama diğer herkesin ne düşündüğünü biliyordum. Ve işin komik yanı, çok ama çok yanılıyor olmalarıydı. Herkesin birbirine çok yakın olduğu yelkencilik dünyasında kadınların ne kadar hızlı bir şekilde kötü şöhret kazandığını bildiğimden, aynı takımdan biriyle asla yatmayacağıma yemin etmiştim. Ve şimdi hükmen mağluptum.

En azından kahvaltıda yediklerimi içimde tutmayı başarmış ve tekneye kabul edilmiştim. O andan itibaren herkese, özellikle de ona –Theo Falys-Kings’e– en ufak bir ilgi duymadığımı kanıtlamak için elimden geleni yaptım. Antrenmanlar sırasında küçük teknede ondan olabildiğince uzakta durdum ve sorularına tek kelimelik cevaplar verdim. Akşamları yemek bittikten sonra o kalkıp pansiyona dönerken ben dişimi sıkıp takımla kaldım.

Çünkü, dedim kendime, *onu sevmiyorum*. Ve başkalarının da onu sevdiğimi düşünmesini istemiyordum. Ancak etrafımdaki herkesi ikna etmeye çalışırken aslında kendimi ikna edemediğimi fark ettim. Kendimi onun bakmadığını düşündüğüm anlarda ona bakarken buluyordum. Takımı sakın, ölçülü bir şekilde yönetmesine ve bizi bir araya getirip ekip olarak daha iyi çalışmamızı sağlayan zekice yorumlarına hayranlık duyuyordum. Bir de nispeten ufak refek olmasına rağmen giysilerinin altındaki bedeninin sıkı ve kaslı olmasına. Bize tekrar tekrar aramızdaki en zinde ve güçlü kişi olduğunu kanıtlarken onu izledim.

Hain zihnim o tarafa her dalıp gittiğinde onu kesinkes geri çekmek için elimden geleni yaptım. Ama bir anda Theo’nun ortalıkta ne kadar sık gömleksiz dolaştığını fark etmeye başladım. Tamam, gün boyunca hava aşırı sıcaktı fakat yarış haritalarına bakarken üstsüz olması şart mıydı?..

Bir keresinde arkasına döndüğünde benim gözlerimi dikip ona bakmakta olduğumu görünce, “Bir şeye ihtiyacın var mı Ally?” diye sordu.

Yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuş halde dönüp giderken ne mırıldandığımı hatırlamıyordum bile.

Çok kötü olduğum gece ona söylemiş olabileceğim şeyden asla bahsetmemesi beni rahatlatmıştı, böylece kendimi gerçekten hayal görmüş olduğuma ikna etmeye başladım. Ama yine de başıma geri dönüşü olmayan bir şeyin geldiğini biliyordum. Hayatımda ilk kez hiçbir şekilde kontrol edemediğim bir şey. Alıştığım, saat gibi düzenli uykum beni terk etmiş, sağlıklı iştahım da yok olmuştu. Uykuya dalmayı başardığım anda ona dair canlı rüyalar görüyordum, uyandığımda yüzümün kızarmasına neden olan ve karşısındayken hareketlerimi daha da garipleştiren rüyalar. Ergenken aşk hikâyeleri okurdum ama sonra onları bir kenara atmış, kalın polisiye romanlar tercih eder olmuştum. Ancak aklımda o anki semptomlarımı sıraladığımda ne yazık ki hepsi de aynı şeye işaret ediyordu: Her nasılsa Theo Falys-Kings'e deli gibi vurulmayı becermiştim.

Eğitimin son gecesi Theo akşam yemeğinden sonra masadan kalktı ve bize hepimizin harika iş çıkardığını, önümüzdeki yarışı kazanacağımıza dair büyük umutları olduğunu söyledi. Kadeh kaldırdıktan sonra pansiyona doğru yola çıkmak üzereydim ki Theo gözlerini bana dikti.

“Ally, seninle konuşmak istediğim bir konu var. Yönetmeliğe göre takımda ilk yardımdan sorumlu birinin olması gerekiyor. Bunun bir anlamı yok, sadece formalite ve birkaç form imzalama işi. Senin için bir sakıncası var mı?” Bana naylon dosyayı gösterip başıyla boş bir masayı işaret etti.

Diğerlerinden uzak bir masaya otururken meydan okuyan bir tavırla, “İlk yardım konusunda hiçbir fikrim yok. Ve kadın olmam...” dedim, “birine erkeklerden daha iyi bakabileceğim anlamına gelmiyor. Neden bunu Tim'den ya da diğerlerinden istemiyorsun?”

“Ally, lütfen sus. Bu sadece bir bahaneydi. Bak.” Theo bana dosyadan çıkardığı iki boş sayfayı gösterdi. “Evet,” dedi bana bir kalem uzatarak, “şimdi görüntüyü, özellikle de seninkini kurtar-

mak için ilk yardım sorumlusu görevine atanmış bir takım üyesi olarak sorumluluklarını konuşuyor olacağız. Ve aynı zamanda, çok hasta olduğun gece bana beni sevdiğini sandığını söylediğin gerçeğini konuşuyor olacağız. İşin aslı şu ki Ally, sanırım ben de senin için aynısını hissediyorum.”

Duraksadı ve benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için inanamaz bir ifadeyle ona baktım ama Theo sayfaları kontrol eder gibi yapmakla meşguldü.

“Önermek istediğim şey, bunun ikimiz için de ne anlam ifade ettiğini öğrenmemiz,” diye devam etti sözlerine. “Yarından itibaren teknemi alıp hafta sonu ortadan kaybolacağım. Benimle gelmeni isterim.” Nihayet başını kaldırıp bana baktı. “Gelir misin?”

Ağzım muhtemelen başarılı bir şekilde Japon balığı taklidi yapıyormuşum gibi açılıp kapanıyordu ama ona nasıl cevap vereceğimi kesinlikle bilmiyordum.

“Tanrı aşkına Ally, sadece evet de bana. Zayıf benzetmemi affet ama ikimiz de aynı gemideyiz. İkimiz de aramızda bir şeyler olduğunu ve bunun bir yıl önce tanıştığımız andan beri var olduğunu biliyoruz. Dürüst olmak gerekirse, hakkında duyduklarımdan ötürü kaslı, erkek gibi bir kadın bekliyordum. Sonra masmavi gözlerin ve Tiziano tablolarındaki gibi muhteşem saçlarıyla sen ortaya çıktın ve gardımı düşürdün.”

“Ah,” dedim, nutkum tutulmuştu.

“Şimdi.” Theo boğazını temizledi, onun da eşit seviyede gergin olduğunu fark ettim. “Gidelim ve ikimizin de en sevdiği şeyi yapalım: Suda debelenerek vakit geçirip bu ‘şey’ her neyse ona gelişme fırsatı tanıyalım. En kötü ihtimalle tekneyi seversin. Çok rahattır. Ve hızlı.”

“Teknede başka kimse... olacak mı?” diye sordum, sonunda sesime kavuşmuştum.

“Hayır.”

“Yani sen kaptan olacaksın, ben de tek mürettebatın olacağım, öyle mi?”

“Evet, ama seni yelken direğine tırmandırıp tüm gece çanaklıkta oturtmayacağıma söz veriyorum.” O an bana gülümsedi, yeşil gözleri sıcacıktı. “Ally, haydi, bana geleceğini söyle.”

“Peki,” dedim.

“Güzel. Şimdi belki şu noktalı yere imza atarak... eee, anlaşmayı kabul edebilirsin.” Parmağıyla boş kâğıdın üzerindeki bir lekeyi işaret ediyordu.

Ona bir bakış attım ve hâlâ bana gülümsemekte olduğunu gördüm. Nihayet ben de ona gülümsedim. İmzamı attım ve kâğıdı ona verdim. Kâğıdı ciddi bir tavırla inceledi, sonra tekrar naylon dosyaya koydu. Kulakları şüphesiz elastikiyet kazanmış olan takım arkadaşlarımıza sesini duyurmak için yükselterek, “O zaman bu iş halloldu,” dedi. “Seni görevlerin hakkında bilgilendirmek için öğlen limanda görüşelim.”

Bana göz kırptı ve diğerlerine katılmak için sakince yürüdük, ölçülü adımlarım içimde kabardığını hissettiğim müthiş heyecanı gizliyordu.

Theo'nun Sunseeker marka, yarışta kullandığımız Hanse'den en az altı metre daha uzun, şık ve güçlü motoryatı *Neptune*'le Nakşa'dan açıldığımızda ne Theo'nun ne de benim bizi neyin beklediği konusunda bir fikrimiz vardı. Teknelerde daracık alanları birçok kişiyle paylaşmaya alışmıştım, burada ise sadece ikimiz olduğumuz için, sahip olduğumuz alanın büyüklüğü göze çarpıyordu. Kaptan kamarası, içi cilalı tik ağacı kaplı lüks bir süitti ve büyük çift kişilik yatağı gördüğümde aynı odada uyuduğumuz gecenin ayrıntılarını hatırlayıp utandım.

“Bunu iki sene önce sahibi iflas edince çok ucuza aldım,” diye açıkladı tekneyi Nakşa Limanı'ndan dışarıya yöneltirken. “En azından o zamandan beri başımın üzerinde bir dam var.”

“Gerçekten bu teknede mi yaşıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Daha uzun aralarda annemle beraber onun Londra'daki evinde kalıyorum ama geçen sene yarışa tekne götürmediğim veya yarışmadığım o nadir anlarda burada kaldım. Gerçi karada kendime ait bir evimin olmasını istediğim noktaya geldim. Aslında daha yeni bir ev aldım ama bayağı işi var ve Tanrı bilir ne zaman onu yenilemek için vaktim olacak.”

Babamın okyanus aşan, sofistike bilgisayar donanımlı navigasyona sahip süper yatı *The Titan*'a alıştım, o yüzden ikimiz Theo'nun sevdiği tabirle “sürüş”ü paylaştık. Ama ilk sabah onunla teknede olmanın alışılmış protokolünden sıyrılmakta zorlandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Theo bana bir şey sorduğunda, “Evet kaptan!” dememek için kendimi zor tutuyordum.

Aramızda açıkça gergin bir hava vardı; o ana kadar içinde olduğumuz iş ilişkisinden daha samimi bir ilişkiye nasıl geçeceğimizden ikimiz de emin değildik. Sohbetimiz yapmacıktı, bu garip ortamda söylediğim her şeyi sorguluyor ve genelde havadan sudan konuşmalara kaçıyordum. Theo neredeyse tamamen sessiz kaldı ve öğle yemeği için demir attığımızda bu fikrin tam bir felaket olduğunu düşünmeye başlamıştım bile.

Salatamızın yanına bir şişe soğuk Provence roze şarap çıkarınca ona minnet duydum. Hiçbir zaman öyle büyük bir içici olmamıştım, özellikle de sudayken. Ama nasıl olduysa şişenin dibini hızlıca görmeyi başardık. Theo’yu sıkıntılı sessizliğini bozmaya teşvik etmek için ona denizcilikten bahsetmeye karar verdim. Cyclades’teki stratejimiz hakkında konuştuk ve önümüzdeki Pekin Olimpiyatları’nda yarışın ne kadar farklı olacağını tartıştık. İsviçre takımında yer almak için son denemelerim yazın sonunda olacaktı, Theo da bana Amerika için yarışacağını söyledi.

“Doğuştan Amerikalı mısın yani? Aksanın İngiliz aksanı gibi.”

“Amerikalı baba, İngiliz anne. Hampshire’da yatılı okula gittim, oradan Oxford’a, oradan da Yale’e geçtim,” diye açıkladı. “Hep biraz inek bir öğrenciydim.”

“Ne okudun?”

“Oxford’da klasik diller okudum, Yale’de de psikoloji yüksek lisansı yaptım. Üniversitenin yelken takımına seçilecek kadar şanslıydım, sonunda takımın kaptanı oldum. Hep fil dişi kule muhabbeti. Sen?”

“Cenevre Müzik Konservatuarı’na gittim ve flüt çaldım. Ama bu her şeyi açıklıyor.” Ona sırtarak baktım.

“Ne ‘her şeyi’ açıklıyor?”

“İnsanları analiz etmeye neden bu kadar hevesli olduğunu. Ve bu kadar başarılı bir kaptan olmanın en önemli nedenlerinden biri de mürettebatınla bu kadar iyi geçinmen. Özellikle benimle,” diye ekledim alkolün verdiği cesaretle. “Yorumların bana gerçek-

ten yardımcı oldu, her ne kadar o sırada onları duymaktan pek memnun olmasam da.”

“Teşekkürler.” İltifatım karşısında utangaç bir tavırla başını eğdi. “Yale’de bana denizcilik sevgimi psikolojiyle birleştirme özgürlüğünü tanıdılar ve bazıları tuhaf bulsa da benim işime yarayan bir komuta biçimi geliştirdim.”

“Ailen yelkenciliği destekliyor muydu?”

“Annem, evet, ama babam... Ben on bir yaşındayken ayrıldılar ve iki yıl sonra kötü bir şekilde boşandılar. Babam boşanmadan sonra Amerika’ya döndü. Küçükken tatillerde onun yanında kaldırdım fakat hep ya çalışıyordu ya da seyahat ediyordu ve bana bakmaları için dadılar tuttu. Ben Yale’deyken birkaç kez yarışlarımı seyretmek için beni ziyaret etti ama onu pek iyi tanıdığımı söyleyemem. Sadece anneme ne yaptığını biliyorum ve annemin ona duyduğu antipatinin benim yargılarımı etkilediğini de kabul ediyorum. Neyse, bu arada seni flüt çalarken dinlemeyi çok isterim,” diyerek bir anda konuyu değiştirdi ve bakışıma gerçek bir karşılık verdi; maviye karşı yeşil gözler. Ama o an geçip gitti ve koltuğunda kaykılarak uzaklara baktı.

Onu kabuğundan çıkarmak adına gösterdiğim çaba işe yaramadığı için bozularak ben de rahatsız bir sessizliğe gömüldüm. Kirli tabakları teknenin mutfağına taşıdıktan sonra güverteden denize atladım ve şarabın dumanlandığı beynimi boşaltmak için hızlı bir şekilde uzun süre yüzdüm.

Ben tekrar teknede görüldüğümde Theo, “Devam etmeden önce üst güverteye çıkıp biraz güneşlenelim mi?” diye sordu.

Açık renkli, çilli tenimin gereğinden fazla güneş gördüğünü hissetmeme rağmen, “Peki,” diyerek teklifini kabul ettim. Normalde denize çıktığımda kendimi çok yüksek faktörlü güneş kremiyle kaplardım ama bu neredeyse kendimi beyaza boyamam anlamına geldiği için pek çekici olmazdı. O sabah özellikle daha hafif bir güneş kremi sürmüştüm fakat şimdi bu işin güneş yanığına değmeyeceğini düşünmeye başlıyordum.

Theo buz kutusundan iki şişe su çıkardı ve pruvadaki rahat güneşlenme güvertesine çıktık. Lüks yastıklı şezlonglara yan yana yerleştik ve kalbim onun yarı çıplak yakınlığında kontrolden çıkmış biçimde küt küt atarken ona gizlice baktım. Eğer yakın zamanda bir hamle yapmazsa hanımefendiliğe hiç de sığmayan bir şey yapmaya, düpedüz üzerine atılmaya karar verdim. Aklımda daha fazla müstehcen düşüncenin cirit atmasını engellemek için başımı diğer yöne çevirdim.

“Peki, bana kız kardeşlerini ve Cenevre Gölü’ndeki evinizi anlat. Cennet gibi bir yere benziyor,” dedi Theo.

“Öyle... Ben...”

Beynim arzu ve alkolle bulanmış olduğundan, yapmak istediğim en son şey karmaşık aile senaryoma dair uzun bir konuşmaya girişmekti. Önüme dönüp, “Sanırım biraz uykum var, bunu sana daha sonra anlatsam olur mu?” dedim.

“Elbette. Ally?”

Parmaklarının hafif dokunuşunu sırtımda hissettim. “Evet?” Boğazım beklentiyle tıkanmış halde arkama dönüp ona baktım.

“Omuzların yanıyor.”

“Ah. Evet,” diye tersledim onu. “Eh, ben gidip aşağıda, gölgede oturayım o zaman.”

“Seninle geleyim mi?”

Cevap vermedim, ayağa kalkarken sadece omuz silkip güvertenin kış tarafına inen dar kısma yöneldim. Sonra eli elimi tuttu.

“Ally, neyin var?”

“Bir şeyim yok, neden?”

“Çok... gergin görünüyorsun.”

“Ah! Sen de öylesin,” diye karşılık verdim.

“Öyle miyim?”

“Evet,” dedim o beni merdivenden aşağı, geminin kışına doğru takip ederken ve gölgedeki bir banka çöktüm.

“Üzgünüm Ally,” dedi iç çekerek. “Bu işlerde hiçbir zaman iyi olamadım.”

“‘Bu işler’ nedir tam olarak?”

“Bilirsin işte. Tüm bu girizgâh, oyunu nasıl oynayacağını bilmek. Demek istiyorum ki sana saygı duyuyorum ve senden hoşlanıyorum, seni tekneye yatağa atmak için getirmişim gibi hissetmeni istemedim. Bunun tek istediğim şey olduğunu düşünbilirdin, sonuçta erkekler dünyasında kadın olmak konusunda bayağı hassassın ve...”

“Tanrı aşkına, Theo, değilim!”

“Gerçekten mi Ally?” Theo bana inanmadığını vurgulamak için gözlerini devirdi. “Dürüst olmak gerekirse bugünlerde biz erkekler bir kadına hayranlıkla bakacak olsak cinsel tacizle suçlanacağız diye korku içindeyiz. Bir keresinde mürettebatımdaki bir kadın denizciyle ilgili olarak başıma böyle bir şey geldi.”

“Sahi mi?” Şaşırmış gibi yaptı.

“Evet. Galiba şöyle bir şey söylemişim: ‘Merhaba Jo, biz oğlanları canlandırmak için teknede olman çok hoş.’ Daha o anda hükmü yemiştin.”

Ona bakakaldım. “Bunu söylemiş *olamazsın!*”

“Ah, Tanrı aşkına Ally, demek istediğim şey hepimizi dikkatli olmaya sevk edeceğiydi. Profesyonel anlamda harika bir şöreti vardı. Ve bir sebepten ötürü bunu yanlış anladı.”

“Neden acaba?” dedim iğneleyici bir şekilde.

“Ben de bilmiyorum.”

“Theo, imada bulunuyordum! Onun neye alındığını gayet net anlayabiliyorum. Biz kadın denizcilere söylenen şeyleri hayal edemezsin. Bu konuda hassas olmasında şaşılacak bir şey yok.”

“İşte bu yüzden başlarda senin teknede olman konusunda o kadar gergindim. Özellikle de seni çok çekici bulduğum için.”

“Ben bunun tam tersiydim, hatırlıyor musun?” diye çıkıştım ona. “Beni erkek olmaya çalıştığım ve güçlü yanlarıma oynamadığım için eleştirmiştin!”

“Peki, sen kazandın,” dedi sırtarak. “Ve şu an burada benimle yalnızsın, seninle çalışıyorum ve şöyle düşünebilirsin...”

“Theo! Bu iş saçma bir hal almaya başladı artık! Bence sorunu olan sensin, ben değilim!” diye karşılık verdim, artık tamamen

bezmiştim. “Bana teknene gelip gelmeyeceğimi sordun ve ben de buraya kendi hür irademle geldim!”

“Evet, öyle yaptın ama dürüst olmak gerekirse Ally, tüm bu mesele...” Durdu ve bana samimiyetle baktı. “Benim için çok önemlisin. Aptal gibi davrandığım için beni affet fakat bu... kur yapma işine girmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki... Ve hata yapmak istemiyorum.”

Yumuşadım. “Peki, her şeyi analiz etmeyi bırakıp biraz rahatlamaya ne dersin? O zaman belki ben de rahatlarım. Unutma, burada olmayı ben istiyorum.”

“Tamam, deneyeceğim.”

“Güzel. Şimdi,” dedim kolumun güneşten yanmış üst kısmını inceleyerek, “gerçek anlamda fazla olgun bir domatese dönmeye başladığım için aşağı inip güneşlenmeye biraz mola vereceğim. Bana katılmak istersen başımın üstünde yerin var.” Kalktım ve merdivene yürüdüm. “Ve sana cinsel taciz davası açmayacağıma söz veriyorum. Aslına bakarsan,” diye ekledim cesurca, “bunu destekleyebilirim bile.”

Davetimin arsızlığına kıkırdarak ve Theo’nun buna karşılık verip vermeyeceğini merak ederek merdivenden indim. Kamaraya girip yatağa yattığımda kendimi güçlenmiş hissettim. Theo iş ortamında patron olabilirdi ama ileride girebileceğimiz herhangi bir kişisel ilişkide eşitlik olmasında kararlıyım.

Beş dakika sonra Theo utangaç bir tavırla kapıda belirdi ve “gülünç” olduğu için benden binlerce kez özür diledi. Sonunda ona susmasını ve yatağa gelmesini söyledim.

O işi yaptıktan sonra aramızda her şey iyi gitti. Ve ilerleyen günlerde ikimiz de bunun fiziksel çekimden çok daha derin bir şey olduğunu fark ettik; o nadir görülen vücut, kalp ve akıl üçlemesiydi bu. Sonunda birbirimizi bulmuş olmanın ortak sevincine birlikte daldık.

Yakınlığımız normalden daha yüksek bir hızda gelişmişti çünkü birbirimizin güçlü ve zayıf yanlarının çoktan farkına varmıştık, tabii o zayıf yanlardan pek bahsetmediğimizi söylemek gerekirdi;

sadece birbirimize ne kadar harika göründüğümüzü söyleyip birbirimizi yüceltiyorduk. Saatlerimizi sevişip, şarap içip, ben tembelce onun kucağına yatıp kitap okurken Theo'nun teknenin kışından yakaladığı taze balıkları yiyerek geçiriyorduk. Fiziksel açlığımız, birbirimiz hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeye dair eşit derecede kesilmek bilmez bir iştahla birleşmişti. Sakin denizde baş başa süzülürken zamanın dışında yaşadığımızı, birbirimizden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığımızı hissettim.

İkinci gecemizde, güneşlenme güvertesinde yıldızların altında Theo'nun kollarının arasına uzandım ve ona Salt Baba ile kız kardeşlerimden bahsettim. Herkes gibi Theo da tuhaf ve sihirli çocukluğumun öyküsünü büyülenerek dinledi.

“Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım: En büyük ablanın ‘Salt Baba’ adını verdiği baban seni ve diğer beş bebeği tüm dünyada yaptığı seyahatlerde bulup eve getirdi. Başkalarının buzdolabı mıknaatısı toplaması gibi yani?”

“Özetle evet. Tabii buzdolabı mıknaatısından birazcık olsun daha değerli olduğuma inanmak isterim.”

“Bakacağız,” dedi Theo kulağımı hafifçe ısırarak. “Hepinizle o mu ilgileniyordu?”

“Hayır. Marina vardı, ona hep ‘Ma’ derdik. Salt Baba onu en büyük kız kardeşim Maia’yı evlat edindiğinde dadı olarak işe almış. Neredeyse annemiz gibiydi ve hepimiz ona bayılırız. Aslen Fransız, hepimizin akıcı bir Fransızcasının olmasının bir nedeni de bu; İsviçre’nin millî dillerinden biri olmasının dışında. Salt Baba hepimizin çift dilli olması konusunda takıntılıydı, o yüzden bizimle İngilizce konuşurdu.”

Theo bana sarılıp beni kendine çekerek, “İyi iş çıkarmış. Nefis Fransız aksanın bir yana, İngilizcenin ana dilin olmadığını asla anlayamazdım,” dedi ve saçıma bir öpücük kondurdu. “Baban size hepimizi neden evlat edindiğini anlattı mı hiç?”

“Bir keresinde bunu Ma’ya sormuştum, o da bana Salt Baba’nın Atlantis’te yapayalnız olduğunu ve paylaşacak bir dolu parası olduğunu söylemişti. Biz kızlar bunu hiçbir zaman sorgulamadık,

sadece olduğumuz yeri kabul ettik, her çocuk gibi. Biz bir aileydik, bunun bir sebebi olması gerekmiyordu. Sadece... böyleyiz.”

“Peri masalı gibi. Altı yetimi evlat edinen yüce hayırsever. Neden hep kızlar?”

“Hepimize Yedi Kız Kardeş Yıldız Kümesi’nden isimler vermeye başladığında bir erkek çocuk evlat edinmenin sırayı bozacağı şakasını yapardık,” dedim gülererek. “Ama dürüst olmak gerekirse hiçbirimizin bir fikri yoktu.”

“Yani gerçek adın ‘Alcyone’, ikinci kız kardeş, öyle mi? Bunu söylemesi ‘Al’den biraz daha zor,” diye takıldı bana Theo.

“Evet ama bana kimse öyle seslenmez, Ma dışında. O da sadece bana kızdığında,” dedim yüzümü buruşturarak. “Sen de bunu düşünme bile!”

“Buna bayıldım, benim küçük yalıçapkınım. Bence bu isim sana yakışıyor. Peki, neden altı kardeşsiniz, mitolojiye uyması için yedi olmanız gerekiyor mu?”

“Hiçbir fikrim yok. Salt Baba onu eve getirseydi adı Merope olacak son kız kardeşimiz hiç gelmedi,” diye açıkladım.

“Bu çok üzücü.”

“Evet, öyle ama altıncı kız kardeşim Electra’nın Atlantis’teki ilk zamanlarında nasıl bir kâbus olduğunu düşününce, hiçbirimizin ailemize çılgınlık atan bir başka bebeğin eklenmesini dört gözle beklediğini sanmıyorum.”

“‘Electra’?” Theo bu ismi hemen tanımıştı. “Şu ünlü süper model mi yoksa?”

“Ta kendisi, evet,” dedim ihtiyatla.

Theo şaşkınlıkla bana döndü. Electra’yla aynı ailenin fertleri olduğumuzdan neredeyse hiç bahsetmezdim çünkü bu, dünyanın en fazla fotoğraflanan yüzlerinden birinin arkasında nasıl bir insan olduğunu bulmaya dair sonsuz bir sorgulamaya yol açardı.

“Pekâlâ, pekâlâ. Ya diğer kardeşlerin?” diye sordu Theo, Electra hakkında başka bir şey sormaması hoşuma gitmişti.

“Maia benim ablam ve en büyük kız kardeş. Kendisi çevirmendir, dil yeteneğini Salt Baba’dan almış. Kaç dil bildiğini

unuttum bile. Eğer Electra'nın güzel olduğunu düşünüyorsan bir de Maia'yı görmelisin. Ben kızıl saçlı ve çillerle kaplıyım, o ise esmer teni ve koyu renk saçlarıyla egzotik bir Latin divasına benziyor. Ama kişilik olarak çok farklıdır. Neredeyse münzevi hayatı yaşıyor, hâlâ Atlantis'te, evde, bize Salt Baba'ya bakmak için orada kaldığını söylüyor. Hepimiz onun saklandığını düşünüyoruz... ama neden saklandığını..." iç çektim, "sana söyleyemem. Üniversiteye gittiğinde başına bir şey geldiğinden eminim. Tamamen değişti. Neyse, çocukken ona tam anlamıyla tapardım, hâlâ da tapıyorum ama son birkaç yılda benimle bağlarını koparmış gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse herkesle bağlarını kopardı fakat biz eskiden birbirimize çok yakındık."

"Biriyle çok yakınlaşıncı ondan uzaklaşmaya meyilli olursun, bilmem anlatabiliyor muyum?" diye mırıldandı Theo.

"Çok derin." Gülümseyerek onu dürttüm. "Ama evet, aşağı yukarı öyle bir durum."

"Peki, bir küçük kardeşin?"

"Onun adı Star ve benden üç yaş küçük. İki ortanca kız kardeşim aslında çift gibidir. Salt Baba dördüncü kız kardeşim CeCe'yi eve Star'dan sadece üç ay sonra getirdi ve o günden beri birbirlerine yapışık gibiler. İkisi de üniversiteden sonra bir nevi göçmen hayatı yaşadı, Avrupa'da ve Uzak Doğu'da çalıştılar ama galiba şimdi CeCe'nin bir temel sanat dersi programına katılabilmesi için Londra'ya yerleşmeyi düşünüyorlar. Eğer bana Star'ın insan olarak nasıl biri olduğunu ya da yetenekleri ve hırslarının neler olduğunu sorarsan korkarım bunu sana söyleyemem çünkü CeCe onun üzerinde tamamen egemenlik kurmuş halde. Star pek fazla konuşmaz ve CeCe'nin ikisi adına sözcülük yapmasına izin verir. CeCe de Electra gibi çok güçlü bir karakterdir. Tahmin edebileceğin gibi ikisi arasında bir gerginlik var. Yine de ben hep Electra'nın isminin çağrıştırdığı kadar yüksek voltajlı ama yüzeyin altında çok hassas olduğunu düşünmüşümdür."

“Kız kardeşlerin gerçekten de etkileyici bir psikolojik çalışmaya konu olurdu, orası kesin,” diye onayladı beni Theo. “Peki, sırada kim var?”

“Tiggy. Ama onu tarif etmek çok kolay çünkü çok tatlıdır. Biyoloji bölümünden mezun oldu ve bir süre Servion Hayvanat Bahçesi’ndeki bir araştırmada yer aldı, sonra da İskoçya yaylalarındaki bir geyik barınağına çalışmaya gitti. O çok...” Doğru kelimeyi aradım. “Uhrevi biridir, bir sürü garip spiritüel inancı vardır. Gerçek anlamda gökyüzü ile yeryüzü arasında bir yerde süzülüyormuş gibi görünüyor. Korkarım ki yıllarca bize ne zaman sesler duyduğunu ve bahçedeki ağaçta bir melek gördüğünü söylese hepimiz onunla acımasızca alay ettik.”

“Sen böyle şeylere inanmıyor musun o halde?”

“Ayaklarımın yere sağlam bastığını söyleyebilirim. Ya da daha doğrusu suya,” diye düzelttim sözlerimi sırtarak. Doğam gereği çok pratik biriyim, sanırım bu yüzden kardeşlerim beni hep küçük çetemizin ‘lideri’ olarak gördüler. Ama bu bilmediğim ya da anlamadığım şeylere saygı duymadığım anlamına gelmiyor. Ya sen?”

“Yani kız kardeşinin dediği gibi bir melek görmemiş olsam da hep korunduğumu hissetmişimdir. Özellikle de denize açıldığım zamanlarda. Teknede oldukça tehlikeli anlar yaşadım ve şu ana kadar, tahtaya vur, burnum bile kanamadan o tehlikeleri atlarmayı başardım. Mitolojik bir tabirle, belki de ben Poseidon’un sevgili kuluyum.”

“Umarım böyle devam eder,” diye fısıldadım hararetle.

“Peki, son olarak bana şu inanılmaz babandan bahset.” Theo nazikçe saçımı okşamaya başladı. “O ne iş yapıyor?”

“Tekrar dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz bundan emin değiliz. Her ne iş yapıyorsa işinde başarılı olduğu kesin. Yatı *Titan* bir Benetti,” dedim, Salt Baba’nın servetini Theo’nun anlayacağı dilde anlatmak için.

“Vay canına! Bu tekne onun yanında çocuk kayığı gibi kalır. Pekâlâ, pekâlâ, karadaki ve denizdeki saraylarını göz önüne alırsak,” diye takıldı bana Theo, “sen gizli bir prenses olmalısın.”

“Kesinlikle iyi bir hayatımız oldu, doğru ama Salt Baba hepimizin kendi parasını kazandığından emin olmakta kararlıydı. Yetişkin olduktan sonra hiçbirimize açık çek verilmedi, eğitim amaçlı olmadığı sürece.”

“Zeki bir adammış. Peki, birbirinize yakın mısınız?”

“Ah, son derece. O benim... her şeyim oldu, hepimiz için öyleydi. Her birimizin onunla özel bir ilişkisinin olduğunu düşündüğünden eminim ama ikimiz de denizcilik sevdasını taşıdığımızdan ben büyürken onunla baş başa çok zaman geçirdim. Ve o bana sadece denizciliği öğretmedi; tanıdığım en iyi, en bilge insandır kendisi.”

“Yani tam bir babasının kızısın. Görünüşe bakılırsa karşılamam gereken beklentiler çok yüksek,” dedi Theo elini saçımdan çekip okşamak için boynuma indirerek.

“Benden bahsettiğimiz yeter, ben de senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum,” dedim, dokunuşuyla dikkatim dağılmıştı.

“Daha sonra Ally, daha sonra... Şu enfes Fransız aksanının üzerimdeki etkisini biliyor olmalısın. Tüm gece dinleyebilirim seni.” Theo dirseğinin üzerinde doğruldu, beni dudaklarımdan öpmek için üzerime eğildi ve sonrasında konuşmayı bıraktık.

3

Sonraki sabah ikmal için Mikonos'a doğru yola çıkmaya karar vermiştik ki Theo güneş güvertesinden inip kaptan köşkünde ona katılmam için bana seslendi.

“Bil bakalım ne oldu?” dedi kendinden memnun bir ifadeyle. “Ne?”

“Demin radyoda Andy'yle sohbet ediyordum, kendisi benim denizci bir arkadaşım, o da katamaranıyla buralarda, ilerleyen saatlerde bir içki içmek için bana Delos yakınlarında bir koyda buluşmayı teklif etti. Hemen yanına *Titan* adında acayip güzel bir süperyatın demir attığını, o yüzden şakacıktan onu kaçırmayacağımı söyledi.”

“*Titan* mı?!” diye bağırdım. “Emin misin?”

“Andy bana yatın bir Benetti olduğunu söyledi, babanın teknesinin körü bir ikizinin olduğunu da sanmıyorum. Bir başka yüzen sarayın daha kendisine yaklaşmakta olduğunu, bu yüzden içine kapalı yer korkusunun düştüğünü ve koyun köşesinden birkaç mil uzağa gittiğini söyledi. Şimdi, Andy'yi görmeye giderken bir fincan çay içmek için babana uğrayalım mı?”

“Çok şaşırdım,” dedim dürüstçe. “Salt Baba bana buraya bir yolculuk planladığını söylememiştii. Hoş, Ege'nin onun favori mekânı olduğunu biliyorum.”

“İşin doğrusu Ally, muhtemelen senin bu kadar yakında olacağını tahmin etmiyordu. Biraz daha yaklaştığımızda dürbün-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

den onun babanın yatı olup olmadığını kontrol edebilir, sonra da kaptanla radyodan konuşup geleceğimizi onlara haber verebilirsin. Eğer babanın yatı değilse ve bir tekne dolusu votka ile partileyen fahişeleriyle bir Rus oligarkının sefasını bölersek bu bayağı utanç verici olur. Aslında iyi bir noktaya değindim.” Theo bana döndü. “Baban *Titan*’ı hiç kiralamaz, değil mi?”

“Asla,” dedim kendimden emin bir şekilde.

“Tamam o zaman hanımefendi, dürbünü alın ve sadık kaptanız dümene geçerken siz yukarıda dinlenmenize geri dönün. Eğer *Titan*’ı görürseniz bana pencereden onay verin, ben de radyodan yata yaklaştığımızı bildiren bir mesaj göndereceğim.”

Güverteye tekrar çıkıp, gergin bir şekilde oturup *Titan*’ın ufukta belirmesini beklerken, dünyada en çok sevdiğim adamın, her geçen gün biraz daha sevdiğim adamla tanışmasının bana kendimi nasıl hissettireceğini düşündüm. Salt Baba’nın daha önceki erkek arkadaşlarımdan herhangi biriyle tanışıp tanışmadığını hatırlamaya çalıştım. Belki Cenevre’de konservatuvardayken takıldığım birini onunla tanıştırmış olabilirdim ama en fazla olup olabileceği buydu. Açık konuşmak gerekirse şimdiye kadar Salt Baba’yla ya da ailemle tanıştırmak isteyeceğim bir “sevgilim” olmamıştı.

Bugüne kadar...

Yirmi dakika sonra tanıdık biçimli bir tekne belirdi ve dürbünümü ona çevirdim. Ve evet, kesinlikle Salt Baba’nın teknesiydi bu. Dönüp arkamdaki kaptan köşkünün camını tıklattım ve Theo’ya başparmağımla onay verdim. Başını salladı ve radyo alıcısını eline aldı.

Kamaraya indim, rüzgârın dağıttığı saçımı tarayıp düzgün bir atkuyruğu yaptım ve bir tişört ile şort giydim, babamın oyununu tersine çevirip bu kez ben onu şaşırtacağım için bir anda heyecanlanmışım. Kaptan köşküne döndüğümde Theo’ya babamın kaptanı Hans’ın ona radyodan cevap verip vermediğini sordum.

“Hayır. Demin onlara bir mesaj daha gönderdim ama eğer yanıt alamazsak işi şansa bırakıp habersizce güverteye çıkmak

durumunda kalacağız. İlginç.” Theo dürbününü alıp *Titan*’a yakın başka bir tekneye çevirdi. “Andy’nin bahsettiği diğer süperyatın sahibini tanıyorum. Teknenin adı *Olympus*, büyük iş adamı Kreeg Eszu’ye ait. Eszu, kaptanlığını yaptığım birkaç teknenin sponsoru olan Lightning Communications’ın sahibi, bu yüzden onunla birkaç kez karşılaşmıştım.”

“Sahiden mi?” Etkilenmişim. Kreeg Eszu kendi alanında en az Electra kadar ünlüydü. “Nasıl biri?”

“Yani şöyle diyelim, ona ısındığımı söyleyemem. Bir akşam yemeğinde yanına oturdum ve bana tüm gece kendinden ve başarılarından bahsetti. Oğlu Zed daha da kötü; babasının parasıyla her aklına eseni yapabileceğini sanan şımarık bir zengin çocuğu.” Theo’nun gözleri alışılmadık bir öfkeyle dolmuştu.

Dikkat kesildim. Bu, Zed Eszu’nun ismini bana yakın birinden ilk duyuşum değildi. “O kadar mı kötü?”

“Evet, o kadar kötü,” diye karşılık verdi Theo. “Bir kadın arkadaşım kendisiyle birlikteydi ve Eszu ona paçavra gibi davrandı. Her neyse...” Dürbünü tekrar gözlerine götürdü. “Bence *Titan*’ı radyodan tekrar aramalıyız. Demir almış gibi görünüyor. Mesajı neden onlara sen göndermiyorsun Ally? Eğer baban ya da yatın kaptanı mesajları dinliyorsa senin sesini tanıyabilirler.”

Dediğini yaptım ama cevap gelmedi, teknenin giderek hızlanıp bizden uzaklaşmasını seyrettim.

“Onu takip edelim mi?” diye sordu Theo, *Titan* ilerlemeye devam ederken.

“Cep telefonumu alıp Salt Baba’yı doğrudan arayacağım,” dedim.

“Sen bunu yaparken ben de teknenin hızını artıracam. Fazla uzaktalar ama daha önce hiç süperyat yakalamaya çalışmadım, eğlenceli olabilir,” dedi Theo şakacı bir tavırla.

Theo’yu Salt Baba’nın gemisiyle kedi fare oyunu oynamaya bırakıp kamaraya indim, o hızı artırırken kapının çerçevesine tutundum. Sırt çantamda cep telefonumu arayıp, bulup açmaya çalışırken gözlerimi sabırsızca cansız ekrana diktim. Ekran da bana

beslemeyi unuttuğum, ilgilenmediğim bir evcil hayvan gibi baktı ve o an şarjının bitmiş olduğunu anladım. Sırt çantamda önce şarj aletimi, sonra da yatağın yanındaki prize uyacak Amerikan tipi adaptörümü bulup telefonu şarja taktım ve hemen hayata dönmesi için ona yalvardım.

Kaptan köşküne döndüğümde Theo hızımızı görece normal bir seviyeye indirmişti bile.

“Şu an en yüksek hızda bile babana yetişme ihtimalimiz yok. *Titan* tam gaz ilerliyor. Onu aradın mı?”

“Hayır, telefonum şarjda.”

“Al, benimkini kullan.”

Theo telefonunu bana verdi, ben de Salt Baba’nın numarasını tuşladım. Ama anında telesekretere düştü ve babama durumu açıklayıp beni bir an önce aramasını söylediğim bir mesaj bıraktım.

“Baban senden kaçıyor gibi,” diye takıldı bana Theo. “Belki de şu an görülmek istemiyordur. Neyse, Andy’yi arayıp yatağın yanına gelmesini öğreneceğim ve doğrudan onunla buluşmaya gideceğiz.”

Kafamın karışıklığı yüzüme yansımış olmalıydı ki Theo beni kollarına alıp bana sarıldı.

“Haydi ama sevgilim, sadece şaka yapıyordum. Bunun açık bir radyo frekansı olduğunu ve *Titan*’ın mesajları kaçırmış olabileceğini unutma. Benim bunu yapmışlığım var. Onu en başından cep telefonundan aramalıydın.”

“Evet,” dedim. Fakat çok daha düşük hızda Delos’a, Theo’nun arkadaşıyla randevumuza doğru ilerlerken, Salt Baba’yla yelkencilik yaptığımız onca zamandan kendisinin radyoyu her zaman açık tutmakta ısrar ettiğini ve kaptanı Hans’ın da *Titan*’a gelen tüm mesajları pürdikkat takip ettiğini biliyordum.

Geriye dönüp bakınca o öğleden sonranın devamında kendimi ne kadar huzursuz hissettiğimi hatırlıyorum. Belki de bu, olacaklara dair bir önseziydi.

Ertesi sabah Macheres'in güzel, ıssız koyunda, Theo'nun kolları arasında, öğleden sonra Nakşa'ya dönecek olma fikrinden ötürü can sıkıntısıyla uyandım. Theo bana birkaç gün içinde başlayacak yarışa hazırlanma planlarından bahsetmişti bile ve mutlu günlerimiz neredeyse sona ermiş gibi görünüyordu, en azından şimdilik.

Güneş güvertesinde, onun yanında çıplak yattığım yerde daldığım hayallerden uyandığımda Theo ile kendimden oluşan o mükemmel kozanın dışında beynimi yeniden açılmaya zorladım. Telefonum dünden beri şarjdaydı, gidip onu almak için ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Theo'nun eli beni sıkıca tuttu.

"Telefonumu almaya. Mesajlarımı dinlemem lazım."

"Hemen dön, tamam mı?"

Öyle yaptım ve sonra bana uzanıp telefonumu birazcık daha kenara bırakmamı emretti. Telefonu açana kadar bir saate yakın bir zaman geçmişti sanırım.

Gelenlerin arkadaşlardan ve aileden mesajlar olabileceğini tahmin ediyordum. Ama Theo'yu uyandırmamak için elini göbeğimden nazikçe çekerken normalden çok daha fazla kısa mesaj almış olduğumu fark ettim. Ve ek olarak telesekreter mesajları.

Tüm yazılı mesajlar kız kardeşlerimden.

Ally, lütfen beni bir an önce ara. Sevgiler, Maia.

Ally, ben CeCe. Hepimiz sana ulaşmaya çalışıyoruz. Ma'yı ya da birimizi hemen arayabilir misin?

Sevgili Ally, ben Tiggy. Nerede olduğunu bilmiyoruz ama seninle konuşmamız gerek.

Ve Electra'nın mesajı içime büyük bir korku saldı: *Ally, aman Tanrım! Korkunç, değil mi? Buna inanabiliyor musun? Şu an Los Angeles'tan eve uçuyorum.*

Ayağa kalkıp yataın pruvasına doğru yürüdüm. Korkunç bir şey olduğu belliydi. Telesekreterimi arayıp kız kardeşlerimi dünyanın dört bir yanından acilen bana ulaşmaya sevk edecek şeyin ne olduğunu duymayı beklerken ellerim titriyordu.

Ve en son gelen mesajı en başta dinlerken öğrendim: *Merhaba, yine ben, CeCe. Herkes bunu sana söylemeye çok korkuyor gibi fakat sana evde acilen ihtiyacımız var. Ally, felaket tellalı olduğum için üzgünüm ama Salt Baba öldü. Üzgünüm... üzgünüm... Lütfen bizi hemen ara.*

CeCe muhtemelen telefonu kapattığını sanıyordu çünkü bir sonraki mesajın biplemesi duyulmadan önce aniden şiddetli bir hıçkırık yükseldi.

Görmeyen gözlerle uzaklara bakıp daha dün dürbünle *Titan*'ı gördüğümü düşündüm. *Bir yanlışlık olmalı*, diye düşünerek kendimi avuttum ama sonra kan bağımız olmasa da her anlamda annem olan Marina'nın bana kendisine derhâl ulaşmamı söyleyen sesli mesajını dinledim; Maia'nın, Tiggy'nin ve Electra'nınkini de...

"Aman Tanrım, aman Tanrım..."

Destek almak için korkuluğa tutundum, telefonum elimden kayıp güverteye düştü ve tok bir ses çıkardı. Sanki tüm kanım çekiliyormuş ve bayılacakmışım gibi hissettiğimden kafamı arkaya eğdim. Güçlkle nefes alarak güverteye yığıldım ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Gerçek olamaz, gerçek olamaz..." diye inledim.

"Hayatım, neler oluyor?" Hâlâ çıplak olan Theo yanımda belirdi, çömelip çenemi yukarı kaldırdı. "Ne oldu?"

Ona sadece düşürdüğüm telefonu gösterebildim.

"Kötü haber mi?" diye sordu telefonu alırken, yüzü endişeliydi. Başımı salladım.

"Ally, hayalet görmüş gibisin. Haydi, gölgeye geçelim ve sana bir bardak su getireyim."

Telefonum hâlâ elimdeyken beni güverteden yarı kucağına alır şekilde kaldırdı ve aşağı inip deri bir kanepeye oturmama yardım etti. Kaderimde onun beni hep böyle çaresiz görmesinin mi yazılı olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum.

Hızlıca üzerine şortunu geçirdi ve bana tişörtlerinden birini getirip tepkisiz vücuduma nazikçe giydirdi, sonra da beni büyük bir kadeh konyak ve bir bardak suyla destekledi. Ellerim o kadar

kötü titriyordu ki kalan sesli mesajları dinlemem için telesekreteri araması konusunda yardımını istemek zorunda kaldım. Konyağı içerken yudumum boğazıma takıldı ve ağzımdan fışkırdı ama midemi ısıttı ve beni sakinleştirdi.

“Al bakalım.” Theo telefonumu bana verdi ve CeCe ile diğerlerinin mesajlarını tekrar dinledim; Maia’dan üç, Marina’dan bir mesaj vardı, bir de Salt Baba’nın avukatı olduğunu hayal meyal hatırladığım Georg Hoffman’ın yabancı sesi duyulmuştu. Ve belli ki arayanın ne diyeceğini bilemeyip telefonu kapattığı beş boş sesli mesaj daha.

Telefonumu yanımdaki koltuğa koyarken Theo gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmadı.

“Salt Baba öldü,” diye fısıldadım yavaşça, sonra uzun süre boşluğa öylece baktım.

“Aman Tanrım! Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

“Bundan emin misin?”

“Evet! CeCe bana gerçeği söyleyecek cesarete sahip tek kişiydi. Ama hâlâ bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum... Salt Baba’nın yatını daha dün gördük.”

“Korkarım ki buna bir açıklamam yok sevgilim. Al, yapabileceğin en iyi şey acilen evi aramak,” dedi Theo telefonumu koltuktan alıp bana uzatarak.

“Ben... yapamam.”

“Anlıyorum. Onları benim aramamı ister misin? Eğer bana numarayı verirsen ben...”

“HAYIR!” diye bağırdım ona. “Hayır, sadece eve gitmem lazım. Şimdi!” O an ayağa kalktım, çaresizce etrafıma ve ardından gökyüzüne baktım, sanki bir an önce olmam gereken yere beni götürecek bir helikopter bir anda tepemde belirecekmiş gibi.

“Dinle, ben internete gireyim, sonra da birkaç yeri arayayım. Birazdan dönerim.”

Ben şoke olmuş, taş kesilmiş halde otururken Theo kaptan köşküne yönelip gözden kayboldu.

Babam... Salt Baba... ölmüş müydü?! Bu fikrin saçmalığı karşısında öfkeli bir kahkaha attım. O yok edilemezdi, her şeye gücü yeterdi onun, *hayattaydı...*

“Lütfen, hayır!” Bir anda ürperdim ve ellerimin, ayakları-
mın sanki Ege güneşinin altında bir teknede değil de karla kaplı
Alpler’deymişim gibi sızladığını fark ettim.

“Tamam,” dedi Theo kaptan köşkünden döndüğünde. “Nak-
şa’dan Atina’ya 14.40 uçuşunu kaçıracaksın, o yüzden oraya tekneyle
gitmek zorundayız. Yarın sabah erkenden Atina’dan Cenevre’ye
bir uçuş var. Az sayıda koltuk kaldığı için sana yer ayırttım.”

“Yani bugün eve gidemez miyim?”

“Ally, saat zaten 13.30 ve buradan Atina’ya tekneyle bayağı
yol var, Cenevre’ye uçmayı bırak. Eğer yolun çoğunu aralıksız
gidip Nakşa’da sadece yakıt için durursak gün batımında limana
varabiliriz. Pire Limanı kadar kalabalık bir limana bu tekneyle
karanlıkta girmeyi benim bile gözüm kesmez.”

“Elbette,” diye karşılık verdim boğuk bir sesle, eve dönene
kadar geçecek onca saatle nasıl başa çıkacağımı merak ediyordum.

“Tamam, ben gidip tekneyi çalıştıracam,” dedi Theo. “Gelip
benimle oturmak ister misin?”

“Birazdan.”

Beş dakika sonra, çapanın alınırken çıkardığı ritmik, hidrolik
şakırtıyı ve canlanan motorların alçak uğultusunu duyunca kalkıp
yatın arka tarafına doğru yürüdüm, korkuluklara dayandım. Dün
gece Nirvana olduğunu düşündüğüm ama artık daima babamın
ölüm haberini aldığım yer olarak kalacak adadan uzaklaşmamızı
izledim. Yat hızlanırken şok ve suçluluk duygusundan midem
bulandı. Son birkaç günde tamamen bencil biri olmuştum. Sadece
kendimi ve Theo’yu bulmuş olmaktan kaynaklanan mutluluğumu
düşünmüştüm.

Ve ben sevişirken, Theo’nun kolları arasında yatarken babam
bir yerlerde ölüyordu. Bu konuda kendimi nasıl affedecektim?

Theo sözünde durdu ve Atina'nın Pire Limanı'na gün batımında vardık. İşkenceden farksız yolculuk esnasında kaptan köşkünde onun kucağında yattım, bir eliyle saçlarımı nazikçe okşarken diğeriyle dalgalı denizde bizi sağ salım varış noktamıza götürüyordu. Limandaki yerimize demir atınca Theo mutfğa indi ve makarna yapıp ben çocukmuşum gibi onu bana elleriyle yedirdi.

“Uyumaya geliyor musun?” diye sordu, son birkaç saatteki konsantrasyonundan ötürü bitkin olduğunu görebiliyordum. “Yarın uçuşuna yetişmen için saat dörtte kalkmalıyız.”

Eğer yatmaya gitmeyi reddedersem benimle beraber uyanık kalmakta ısrar edeceğini bildiğimden teklifini kabul ettim. Uzun, uykusuz bir geceye kendimi hazırlayarak Theo'nun beni aşağı indirmesine, yatağa yatırmasına ve sıcacık kollarıyla beni sarıp kucaklamasına izin verdim.

“Eğer bu bir teselli olacaksa, Ally, seni seviyorum. Artık seni sevdiğimi sadece ‘düşünmüyorum’, biliyorum.”

Gözlerimi karanlığa diktim ve haberi aldığımдан beri tek bir damla yaş dökmediğim halde gözlerimin bir anda dolduğunu hissettim.

“Ve bunu sana sadece kendini daha iyi hissetmen için söylemediğime yemin ederim. Zaten bunu sana bu gece söyleyecektim,” diye ekledi Theo.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Eh, eğer ciddiysen bu yılın Fastnet Yarışı'nı kazansaydım olacağımдан çok daha mutluyum. Şimdi uyumaya çalış.”

Ve şaşırtıcı bir şekilde, Theo ve onun ilanıaşkı tarafından sarmalanmış halde uyudum.

Ertesi sabah taksi gün doğumunda bile yoğun olan Atina trafiğinde ağır ağır ilerlerken Theo'nun gizlice saatini kontrol ettiğini

gördüm. Normalde bu tarz durumlarda kumanda bende olurdu, başkaları için zamanı ben takip ederdim ama şimdi bu işi o üstlendiği için memnundum.

Banko kapanmak üzereyken, uçuşa kırk dakika kala *check-in* yaptırdım.

“Ally, sevgilim, söyle bana, iyi olacağından emin misin?” Theo kaşlarını çatı. “Ve seninle Cenevre’ye gelmemi istememekte kararlı mısın?”

“Gerçekten iyi olacağım,” dedim kapıya doğru yürürken.

“Dinle, eğer yapabileceğim herhangi bir şey varsa lütfen bana söyle.”

Bariyerler arasında yılan gibi kıvrılarak güvenlik kontrolünden geçmeyi bekleyen kuyruğun sonuna ulaştık. Theo’ya döndüm. “Sağ ol, her şey için. Harikaydın.”

“Pek de değildim Ally ve dinle beni...” Beni kendine hızlıca çekti. “Sadece seni sevdiğimi hatırla.”

“Hatırlayacağım,” diye fısıldadım zayıf bir gülümsemeyle.

“Ve kendini güçlü hissetmediğin her an beni ara ya da bana mesaj at.”

“Söz veriyorum.”

“Bu arada,” dedi kollarını çözerken, “bu şartlarda eğer yarışa katılamayacaksan bunu kesinlikle anlarım.”

“Sana en kısa zamanda haber vereceğim.”

“Sensiz kaybedeceğiz.” Aniden sırtı. “Sen benim mürettebatımın en iyi üyesisin. Görüşürüz sevgilim.”

“Hoşça kal.”

Sıraya girdim ve ağır ağır yürüyen kalabalığın içinde kayboldum. Sırt çantamın güvenlik kontrolünden geçirilmesi için onu bir tepsiye koyacakken arkama döndüm.

Hâlâ oradaydı.

“Seni seviyorum,” dedi sessizce dudaklarını oynatarak. Ve bir öpücük, bir el sallamadan sonra gitti.

Gidiş salonunda beklerken son birkaç gündür beni kaplayan gerçeküstü aşk balonu aniden patladı ve karışılacağı durumun

korkunç telaşıyla midem bulanmaya başladı. Telefonumu çıkarıp ailemizin sürat motorunun genç kaptanı Christian'ı aradım, beni Cenevre'den alıp gölden çocukluğumun geçtiği eve götürecekti. Ona bir mesaj bırakıp beni saat 10.00'da şamandıradan almasını söyledim. Ayrıca Ma'ya ve kız kardeşlerime oraya geldiğime dair hiçbir şey söylememesini, benim onlarla iletişime geçeceğimi söyledim.

Ama uçağa binip kendimi onları aramaya zorladığımda bunu yapmadığımı fark ettim. Ailemden biri gerçeği telefonda doğruladıktan sonra korkunç birkaç saati daha yalnız geçirecek olma olasılığım bunu engelledi. Uçak pistte kalkış noktasına doğru ilerlemeye başladı ve havalanıp Atina üzerindeki gün doğumuna doğru uçarken paniğin üstüme gelmesiyle alev alev yanan yanığımı soğuk pencereye yasladım.

Kafamı dağıtmak için bir uçuş görevlisinin bana uzattığı *International Herald Tribune* gazetesinin ilk sayfasına görmeyen gözlerle baktım. Gazeteyi kenara koyacaktım ki gözüme bir başlık takıldı:

“MİLYARDER İŞ ADAMININ CANSIZ BEDENİ BİR YUNAN ADASINDA KIYIYA VURDU.”

Hayal meyal tanıdık bir yüzün fotoğrafının altında bir yazı vardı:

“Kreeg Eszu, Ege sahillerinde ölü bulundu.”

Başığa dehşet içinde baktım. Theo bana Delos'taki koyda Salt Baba'nın yatına çok yakın olan teknenin onun *Olympus* adlı teknesi olduğunu söylemişti.

Gazete elimden kayıp yere düşerken perişan halde pencereden dışarı baktım. Anlamıyordum. Artık hiçbir şeyi anlamıyordum...

Yaklaşık üç saat sonra uçak Cenevre Havalimanı'na inişe geçerken kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki nefes almakta zorlandım. Eve gidiyordum ve bu normalde bende bir mutluluk ve heyecan hissi uyandırırды çünkü dünyada en sevdiğim insan bana kollarını açar, beni kucaklayarak kendi sihirli dünyamıza buyur etmek için hazır beklerdi. Ama bu kez beni karşılamak için orada olmayacağını biliyordum. Bir daha asla olmayacağını.

“Motoru siz kullanmak ister misiniz Matmazel Ally?” Christian normalde olsa oturup bize Cenevre Gölü’nün sakin, dingin sularını hızla aştıracakım ön koltuğu gösterdi.

“Bugün olmaz Christian,” dedim ve bana hüznümlü bir şekilde bakarak başını salladı, yüz ifadesi zaten bildiğim her şeyin doğru olduğunu teyit ediyordu. Motoru çalıştırdı ve ben arka taraftaki koltuklardan birine yığıldım. Başım sefil bir halde sallanıyordu, küçükken Salt Baba’nın beni dizlerine oturtup sürat motorunu ilk kez kullanmama izin verdiği zamanı hatırlarken sadece aşağı bakabiliyordum. O an, hem gerçekle yüz yüze gelmeme dakikalar kalmış hem de ailemin mesajlarını kaçırmış ve üstüne bir de cevaplamamış olduğumu kabul etmem gereken o an, Tanrı’nın nasıl beni mutluluğun zirvesinden alıp Atlantis’e yaklaşırken hissettiğim korkunç çaresizliğe atabildiğini merak ettim.

Göl tarafından bakıldığında evi gizleyen kusursuz çitlerin ötesindeki her şey her zaman olduğu gibi görünüyordu. Christian bizi yavaşça iskeleye yanaştırır ve ben karaya çıkıp tekneyi sağlam bir şekilde iskele babasına bağlarken, *muhakkak*, diye dua ettim içimden, *bir hata vardır, değil mi?* Salt Baba beni karşılamak için her an buraya gelebilirdi, burada olmalıydı...

Birkaç saniye sonra CeCe ve Star’ın çimenlikten bana yaklaştıklarını gördüm. Sonra Tiggy ortaya çıktı ve evin açık ön kapısından çıkıp iki ablasına yetişmeye çalışırken bağırarak bir

şeyler söylediğini duydum. Onlarla buluşmak için çimenliğe doğru koşmaya başladım ama korkudan dizlerimin bağı çözüldü ve ortak yüz ifadelerini okuyunca kendimi durdurdum.

Ally, diye yalvardım kendime, burada lider sensin, kendini toparlaman lazım...

“Ally! Ah, Ally, hepimiz geldiğin için öyle mutluyuz ki!” Ben çimlerin üzerinde hareketsiz durup sakın görünmeye çalışırken bana ilk ulaşan Tiggy oldu. Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kucakladı. “Günlerdir gelmeni bekliyorduk!”

Bir süre sonra CeCe geldi, sonra da Star –CeCe’nin gölgesi– sessiz kalmasına rağmen Tiggy’yle kucaklaşmamıza katıldı.

Kız kardeşlerimin gözlerindeki yaşları fark edince kendimi geri çektim ve birlikte Atlantis’e doğru sessizce yürüdük.

Evi gördüğümde kaybın sızısını yeniden içimde hissettim. Salt Baba buraya “bizim özel krallığımız” adını vermişti. On sekizinci yüzyıla uzanan geçmişi, dört kulesi ve pembe dış cephesiyle âdeta bir masal şatosuna benziyordu. Kendine özel yarımadasına saklanmış ve muhteşem bahçelerle çevrelenmiş bu yerde kendimi hep güvende hissetmiştim ama Salt Baba’sız burası bana şimdiden boş geliyordu.

Terasa varırken ablam Maia, evin ana binasının yanındaki köşkten çıktı. Yüzünün güzel hatlarının acıyla dolu olduğunu görebiliyordum ama beni görmesiyle yüz ifadesi hafifleyip rahatladı.

“Ally!” dedi bir solukta, beni karşılamak için aceleyle gelirken.

“Maia,” dedim, kollarını etrafıma sıkıca doladı, “çok korkunç, değil mi?”

“Evet, korkunç. Ama sen nasıl duydun? Son iki gündür sana ulaşmaya çalışıyorduk.”

“İçeri girelim mi?” diye sordum toplanan gruba. “O zaman açıklayacağım.”

Eve doğru yürüdüğümüz sırada diğer kardeşlerim etrafımı sararken Maia biraz geride kaldı. Duygusal bir problemleri olduğunda herkesin bireysel olarak baş vurduğu en büyük kardeş

o olsa da grup söz konusu olduğunda dümeni ele alan hep ben olurum. Ve şu an bunu yapmama izin verdiğini biliyordum.

Ma bizi giriş salonunda bekliyordu ve beni sıcak, sakın bir biçimde kucakladı. Kendimi onun kollarındaki huzura bıraktım ve ona sıkıca sarıldım. Hep beraber mutfığa gitmeyi teklif ettiğinde rahatladım, uzun bir yolculuk olmuştu ve kahveye çok ihtiyacım vardı. Kâhyamız Claudia büyük bir demlikte kahve hazırlarken Electra tereddütle odaya girdi; uzun, bronz kol ve bacakları şort ve tişört içinde çabası bir şekilde zarif olmayı başarıyordu.

“Ally.” Beni usulca selamladı, yakından ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordum, sanki birisi onu patlatmış ve kehribar rengi inanılmaz gözlerindeki ateşi söndürmüştü. Beni kısaca kucakladı ve omzumu sıktı.

Kız kardeşlerimin her birine bakıp bugünlerde ne kadar nadir bir araya geldiğimizi düşündüm. Bu toplantının sebebini düşündüğümde ise yüreğim yerinden oynadı. Salt Baba’ya ne olduğunu yakında öğrenecek olsam da önce onlara nerede olduğumu, orada ne gördüğümü ve eve gelmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlatmam gerektiğini biliyordum.

“Peki.” Başlamadan derin bir nefes aldım. “Size neler olduğunu anlatacağım çünkü işin aslı bu konuda kafam hâlâ karışık.” Masada yerlerimizi alırken Ma’nın kenarda durduğunu fark ettim ve ona bir sandalyeyi işaret ettim. “Ma, bunu sen de duymalısın. Belki bir açıklama bulabilirsin.”

Ma otururken *Titan*’ın dürbünümde nasıl belirdiğini anlatmak üzere düşüncelerimi toplamaya çalıştım.

“Şimdi, ben orada, Ege Denizi’nde gelecek haftaki Cyclades Yat Yarışı’na hazırlanıyordum ki yelkenci bir arkadaşım bana hafta sonu için teknesinde ona eşlik edemeyeceğimi sordu. Hava mükemmeldi ve su üzerinde bu kez bir değişiklik yapıp rahatlayabilmek süperdi.”

“Kimin teknesiydi?” diye sordu Electra.

Bunu soracağını biliyordum. “Söyledim ya, sadece bir arkadaş,” dedim kaçamak bir şekilde. Theo’yu bir noktada kardeşlerime

anlatmak istesem de o an kesinlikle doğru an değildi. “Neyse,” diye devam ettim, “iki gün önce öğleden sonra arkadaşım başka bir yelkenci arkadaşının, *Titan*’ı gördüğünü söylemek için onu radyodan aradığını söyledi...”

O anı anımsarken kahvemden bir yudum aldım ve sonra radyo mesajlarımızın nasıl cevaplanmadığını, Salt Baba’nın teknesi bizden uzaklaşırken yaşadığım şaşkınlığı olabildiğince anlatmaya çalıştım. Herkes hikâyemi pürdikkat dinlerken Ma ve Maia’nın birbirlerine hüznle baktıklarını gördüm. Sonra derin bir nefes aldım ve bölgede cep telefonu şebekesi çok kötü olduğundan düne kadar mesajlarını alamadığımı söyledim. Yalan söylediğim için kendimden nefret ettim ama onlara sadece telefonumu kapatmış olduğumu söyleyemezdim. Theo’yla koyda gördüğümüz diğer yat-tan –*Olympus*’tan– da hiç bahsetmedim.

“O yüzden lütfen,” diye yalvardım onlara son olarak, “biri bana neler döndüğünü söyleyebilir mi? Ve neden Salt Baba’nın teknesi Yunanistan’daydı, eğer o sırada zaten... ölmüşse?”

Hepimiz Maia’ya döndük. Konuşmadan önce sözlerini ölçüp biçtiğini biliyordum. “Ally, Salt Baba üç gün önce kalp krizi geçirdi. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.”

Onun nasıl öldüğünü ablamdan duymak her şeyin sona erdiği hissini daha da belirginleştirdi. Ben gözlerime hücum eden yaşları durdurmaya çalışırken o, sözlerine devam etti. “Cenazesi uçakla *Titan*’a götürüldü ve sonra denize açıldı. Denize gömülmek istiyordu, bizi üzmemek istemedi.”

Korkunç gerçeğin farkına varıp ona bakakaldım. “Aman Tanrım,” diye fısıldadım sonunda. “Yani muhtemelen gizli cenaze törenine denk geldim. Teknenin benden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşması boşuna değildi. Ben...”

Artık güçlü ya da sakin görünecek halim kalmadığından başımı ellerimin arasına yerleştirdim ve hissettiğim paniği yatıştırabilmek için derin derin nefes aldım, bu arada kız kardeşlerim etrafıma toplanıp beni teselli etmeye çalışıyorlardı. Onların önünde duy-

gularımı göstermeye alışkın olmadığımından kendimi bir yandan toparlanmaya çalışırken bir yandan da özür dilerken buldum.

“Gerçekte neler olduğunu öğrenmek senin için büyük bir şok olmalı. Hepimiz senin için üzgünüz Ally,” dedi Tiggy nazıkçe.

“Teşekkür ederim,” dedim zorlukla, sonra da Salt Baba’nın bana bir keresinde denize gömülmeyi istediğini söylediğine dair birtakım klişe laflar mırıldandım. Salt Baba’nın son yolculuğunda Titan’a rastlamış olmam o kadar saçma bir tesadüftü ki, bu düşünce başımı döndürdü ve acilen hava almam gerekti. “Dinleyin,” dedim sağlam durmaya çalışarak, “biraz yalnız kalmamın sizin için sakıncası var mı?”

Yalnız kalmam gerektiği konusunda hemfikir oldular ve peşimden gelen destekleyici sözcüklerle mutfaktan çıktım.

Koridorda durup etrafıma çaresizce baktım; vücudumu ihtiyacım olan huzura yönlendirmeye çalışıyor, ancak ne tarafa dönersem döneyim Salt Baba’nın gittiğini ve huzur bulamayacağımı biliyordum.

Sendeleyerek evin ağır, meşe kapısından dışarı çıktım; dışarıda olmaktan, göğsüme bastıran panik duygusundan kurtulmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Bedenim beni kendiliğinden iskeleye götürdü ve Laser’ın orada demirli olduğunu görüp rahatladım. Güverteye çıkıp yelkenleri açtım ve halatları çözdüm.

Kıyıdan uzaklaşırken rüzgârın sağlam olduğunu fark ettim, o yüzden balon yelkeni açtım ve gölde olabilecek en yüksek hızda ilerledim. Sonunda bitap düşmüş halde kayalık bir yarımadanın örttüğü bir kaya demir attım.

Düşüncelerimin akmasını, henüz öğrendiklerimden bir anlam çıkarmasını bekledim. O an o kadar karmaşıktılar ki hiçbir şey olmadı ve tek bir şey düşünemeyen bir aptal gibi suyun üzerinden ileriye boş boş baktım. Anlamamı sağlayacak bir tek şey bulabilmeyi dileyerek. Bilincimin birbirine dolanmış ipleri aslında olanın yıkıcı gerçeklerine düğümlenmeyi reddediyorlardı. Görünüşe göre Salt Baba’nın cenazesine katılmıştım... Neden

bunu görmek için oradaydım? Bunun bir sebebi var mıydı? Yoksa sadece bir tesadüf müydü?

Yavaş yavaş kalp atışlarım sakinleşmeye ve beynim tekrar çalışmaya başlarken acı gerçek beni vurdu. Salt Baba artık yoktu ve bunun hiçbir açıklaması da yapılamazdı. Ve sonuna kadar iyimser olan ben, eğer bu olayı atlatacaksam, gerçekleri olduğu gibi kabul etmeliydim. Yine de genelde korkunç bir şey olduğunda başvurduğum tüm mihenk taşları geçersiz görünüyordu, hepsi çektiğim acının ve inanamamamın akıntısına kapılıp giden boş klişelerdi. Aklım beni nereye götürürse götürsün, tanıdık avuntu yollarının ortadan kalktığını ve hiçbir şeyin bana kendimi babamın bana hoşça kal demeden gitmesi konusunda iyi hissettiremeyeceğini fark ettim.

Teknenin kıçında uzun süre, onun artık bir parçası olmadığı dünyada bir başka günün geçmekte olduğunu bilerek oturdum. Kız kardeşlerimin –ve Salt Baba’nın– bana delicesine ihtiyaç duydukları bir zamanda kendi mutluluğumu ön planda tuttuğum için hissettiğim korkunç suçluluk duygusunu kabullenmem gerektiğini bilerek... En önemli anda hepsini yüzüstü bırakmıştım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gökyüzüne baktım ve Salt Baba’dan beni affetmesini diledim.

Biraz su içtim, sonra sıcak esintinin üzerimde gezinmesi için teknenin kıçına uzandım. Teknenin hafif sallantısı beni her zamanki gibi sakinleştirdi, hatta biraz uyukladım.

Sahip olduğumuz tek şey, içinde bulunduğumuz andır, Ally. Bunu asla unutma, olur mu?

Bunun Salt Baba’nın en sevdiği sözlerden biri olduğunu düşünerek uyandım. Ve Salt Baba son nefesini verirken Theo’yla muhtemelen yapmakta olduklarım –başlayan ve biten hayat süreçlerinin o sert zıtlığı– beni utançtan kıpkırmızı etse de, o anda bir fincan çay içiyor olmamın ya da derin uykuda olmamın da Salt Baba veya evren için bir anlam ifade etmeyeceğini söyledim kendime. Ve babamın Theo gibi birini bulduğum için herkesten çok daha fazla mutlu olacağını biliyordum.

Atlantis'e dönerken biraz daha sakin hissettim. Ancak yine de kardeşlerime Salt Baba'nın teknesiyle nasıl karşılaştığıma dair anlattıklarım arasında yer almayan bir bilgi vardı. Bu bilginin ne anlama geldiğini anlamak için onu biriyle paylaşmam gerektiğini biliyordum.

Büyük kardeş gruplarında genelde olduğu gibi, topluluğun içinde bazı alt gruplar vardı; Maia ve ben en büyüklerdik ve gördüğüm şey konusunda açılmaya karar verdiğim kişi oydu.

Laser'ı iskeleye bağladım ve eve geri döndüm, göğsümdeki ağırlık evden çıktığım zamankine göre en azından biraz daha hafif geliyordu. Soluğu kesilmiş Marina beni çimenlikte yakaladı ve onu hüzünlü bir gülümsemeyle karşıladım.

"Ally, Laser'la mı çıkmıştın?"

"Evet. Kafamı boşaltmak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Eh, herkesi kaçırdın. Hepsi göle gitti."

"Herkes mi?"

"Maia dışında. O biraz çalışmak için kendini köşke kapattı."

Bir an için bakiştık; Salt Baba'nın ölümünün Ma'yı ne kadar üzdüğünü görsem de bizim dertlerimize ve sıkıntılarımıza hep öncelik verdiği için onu seviyordum. Hep favorisi olduğunu düşündüğüm Maia için çok endişelendiği ortadaydı.

"Ben de onu görmeye gidiyordum, birbirimize eşlik etmiş oluruz," dedim.

"O halde kendisine babanın avukatı Georg Hoffman'ın birazdan burada olacağını söyleyebilir misin? Ama önce benimle konuşmak istiyor, sebebini kestiremiyorum. O yüzden Maia'nın bir saate kadar eve gelmesi lazım. Senin de tabii."

"Tamamdır," dedim.

Ma elimi sevgiyle sıktı ve eve doğru yürümeye başladı.

Köşke vardığımda kapıyı usulca çaldım ama cevap alamadım. Maia'nın kapıyı hiç kilitlemediğini bildiğimden içeri girdim ve ona seslendim. Oturma odasına girdiğimde ablamın kanepenin üzerine kıvrılmış uyuduğunu gördüm; kusursuz yüz hatları gevşemiş, koyu renkli parlak saçları sanki bir fotoğraf çekiminde poz

veriyormuş gibi doğal bir şekilde dağılmıştı. Ona yaklaştığımda sıkılğan bir şaşkınlıkla doğruldu.

“Özür dilerim Maia. Uyuyordun, değil mi?”

“Sanırım evet,” dedi kızarak.

“Ma bana diğer kızların dışarı çıktığını söyledi, ben de gelip seninle konuşurum diye düşündüm. Sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok.”

Bayağı derin uyumuştı, ona kendine gelmesi için biraz zaman tanımak adına ikimiz için çay yapmayı teklif ettim. Dumanı tüten fincanlarımızla yerlerimize yerleştığımızda ellerimin titrediğini fark ettim ve hikâyemi anlatmak için çaydan daha kuvvetli bir şeye ihtiyaç duydum.

“Buzdolabında biraz beyaz şarap var,” dedi Maia anlayışlı bir gülümsemeyle ve mutfaktan bana bir kadeh şarap getirmek için kalktı.

Şaraptan büyük bir yudum aldıktan sonra gücümü topladım ve ona Kreeg Eszu’nun teknesini iki gün önce Salt Baba’nınkinin yakınında gördüğümünden bahsettim. Öyle kötü beti benzi attı ki şaşkınlığa kapıldım ve artık *Titan*’da neler olduğunu bildiğimden *Olympus*’un ona bu kadar yakın olması beni rahatsız etse de, Maia beklediğimden çok daha fazla şoke olmuş görünüyordu. Kendini toparlamaya çalışmasını izledim ve sonra sohbete devam ederken olayı hafife alıp beni biraz avutmaya çalıştı.

“Ally, lütfen diğer teknenin orada olduğunu unut, bunun bir önemi yok. Ama Salt Baba’nın gömülmeyi tercih ettiği yerde olup onu görmek aslında bir teselli. Belki Tiggy’nin önerdiği gibi, yazın ilerleyen günlerinde hepimiz bir tekneyle açılıp orada suya çelenk bırakırız.”

“En kötüsü de kendimi çok suçlu hissetmem!” dedim birdenbire, artık kendimi tutamıyordum.

“Neden?”

“Çünkü... tekne geçirdiğim o birkaç gün o kadar güzeldi ki! Çok mutluydum, hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu. Gerçek şu ki kimsenin bana ulaşmasını istemedim, o yüzden telefonumu

kapatmıştım. Ve benim telefonum kapalıyken Salt Baba ölüyordu! Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında değildim!”

“Ally, Ally...” Maia gelip yanıma oturdu, beni kollarında usul usul sallayıp saçlarımı yüzümden çekti. “Hiçbirimiz yanında değildik. Aslında Salt Baba’nın da bunun böyle olmasını istediğini düşünüyorum. Lütfen unutma ki ben burada yaşıyorum ve ben bile olay olduğu sırada evden uzaktaydım. Ma’nın dediğine göre yapılabilecek hiçbir şey yokmuş. Hepimiz buna inanmalıyız.”

“Evet, biliyorum. Ama sanki ona sormak istediğim, söylemek istediğim bir sürü şey varmış gibi geliyor. Ve o gitti.”

“Bence hepimiz öyle hissediyoruz. Ama en azından birbirimize sahibiz.”

“Evet, doğru. Sağ ol Maia,” diye karşılık verdim. “Hayatlarımızın birkaç saat içinde altüst olabilmesi ne kadar inanılmaz, değil mi?”

“Evet, öyle ve bir ara,” dedi gülümseyerek, “mutluluğunun sebebini de öğrenmek isterim.”

Theo’yu düşündüm ve bu düşüncenin verdiği huzuru hissettim. “Ben de bir ara bunu sana anlatacağım, söz veriyorum. Ama henüz değil. Sen nasılsın Maia?” diye sordum, konuyu değiştirmek istiyordum.

“Ben iyiyim,” dedi omuz silkerek. “Herkes gibi şoktayım.”

“Evet, elbette şoktasın. Kardeşlerimize o haberi vermek kolay olmamıştır. Burada olup sana yardım edemediğim için üzgünüm.”

“Eh, en azından şimdi burada olduğun için artık Georg Hoffman’la bir araya gelip hayatlarımıza devam edebiliriz.”

“Ah, evet,” dedim saatimi kontrol ederek. “Ma’nın bir saat içinde evde olmamızı istediğini sana söylemeyi unuttum. Hoffman her an burada olabilir ama anlaşılan önce Ma’yla konuşmak istiyor. O yüzden,” deyip iç çektim, “beklerken bir kadeh daha şarap alabilir miyim?”

Saat yedide Maia ve ben Georg Hoffman'la görüşmek için eve yürüdük. Kız kardeşlerimiz bir süredir terasta bekliyor, akşam güneşinin tadını çıkarıyorlardı ama sabırsızlıktan biraz gerilmişlerdi. Electra her zamanki gibi gerginliğini Salt Baba'nın dramatik ve gizemli olma kabiliyetine dair iğneleyici yorumlar yaparak gizliyordu ki Marina sonunda Georg'la çıkageldi. Uzun boylu, kır saçlı Georg'un koyu gri takımının içinde kusursuz olduğunu gördüm, tam bir İsviçreli başarılı avukat örneği teşkil ediyordu.

“Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim kızlar. Organize etmem gereken bir şey vardı,” dedi Georg. “Hepinizin başı sağ olsun.” Her birimizin elini sıktı. “Oturabilir miyim?”

Maia ona yanındaki sandalyeyi işaret etti ve Georg'un gergin olduğunu otururken pahalı ama mütevazı saatini bileğinde döndürmesinden anladım. Marina müsaade istedi ve bizi onunla yalnız bırakmak için eve girdi.

“Evet, kızlar,” dedi Georg. “Tanışmamız böyle trajik koşullarda gerçekleştiği için çok üzgünüm. Ama elbette ki babanız aracılığıyla her birinizi gayet iyi tanıyorum. Size ilk olarak söylemem gereken şey, hepinizi çok sevdiğiydi.” Yüzünden samimi bir duygunun geçtiğini gördüm. “Yalnızca sevmekle kalmıyor, her birinizle tutku derecesinde gurur duyuyordu. Onunla... aramızdan ayrılmadan kısa bir süre önce konuştum ve hepinize bunu söylememi istedi.”

Her birimize şefkatle baktı, sonra önündeki dosyaya döndü. “Öncelikle mali konuları ele alıp bunu aradan çıkarmak gerektiğini düşünüyorum ve size hayatlarınızın sonuna kadar belli bir düzeyde geçiminizin sağlanacağına dair güvence vermek istiyorum. Ancak babanız tembel prensesler gibi yaşamamanız gerektiği konusunda çok kararlıydı, yani her birinizin geçimini sağlamaya yetecek kadar geliri olacak ama bu, hayatınızı lüks içinde yaşamanız için yeterli olmayacak. Bana ısrarla belirttiği gibi sizin de bunun için gerekeni yapmanız lazım, yani tıpkı onun yaptığı gibi kendiniz kazanacaksınız. Ancak babanızın mirası hepinizin adına bir vakıfta toplanacak. Bunu onun adına yönetme onurunu da bana bahsetti. Bir öneri ya da problemle bana geldiğinizde, size daha fazla maddi yardımda bulunup bulunmamayı benim takdirime bıraktı.”

Hepimiz çıt çıkarmadan, dikkatle onu dinliyorduk.

“Bu ev de vakfın bir parçası ve Claudia ile Marina burada kalıp eve bakmaya devam etmekten mutluluk duyacaklarını belirttiler. Son kız kardeşin öldüğü gün vakıf tasfiye edilecek ve Atlantis satılabilecek. Elde edilen gelir hepinizin çocukları arasında pay edilecek. Eğer hiç çocuk yoksa para babanızın seçtiği bir yardım kuruluşuna verilecek. Şahsen,” diye yorumda bulundu Georg, “babanızın yaptığı şeyin son derece zekice olduğunu düşünüyorum; bu ev, hayatınız boyunca burada olacak, yani istediğiniz zaman dönebileceğiniz güvenli bir yerinizin olduğunu biliyorsunuz. Ama tabii ki babanızın en büyük isteği hepinizin kanatlanıp uçması ve kendi şansını yaratmasıdır.”

Bunun hayatlarımıza nasıl değişiklikler getireceğini merak ederek birbirimize baktık. Kendi adıma en azından geleceğimin maddi anlamda etkilenmeyeceğini düşündüm. Her zaman bağımsız olmuştum ve sahip olduğum her şey için çok çalışmışım. Kaderime gelince... Theo’yu ve paylaşmaya devam edeceğimiz geleceği düşündüm.

Georg beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. “Babanızın sizlere bıraktığı bir şey daha var. Şimdi benimle gelmenizi istiyorum. Lütfen, bu taraftan.”

Hepimiz bizi nereye götürdüğünden emin olamayarak Georg’u takip ettik, o da bizi evin etrafından ve bahçelerin içinden dolaştırdı ve sonunda Salt Baba’nın kusursuz bir şekilde budanmış porsuk ağaçlarından oluşan duvarın ardındaki gizli bahçesine ulaştık. Lavanta, selam otu ve kadife çiçeklerinin yarattığı, her yaz kelebekleri kendine çeken bir renk cümbüşüyle karşılandık. Salt Baba’nın en sevdiği bank beyaz güllerden bir kameriyenin altındaydı, bu gece güller onun her zaman oturduğu yere doğru tembelce sarkmıştı. Bahçeden göle uzanan küçük çakıl taşlı sahilde bizi oynarken seyretmeyi çok severdi, ben o sırada bana altı yaşına girdiğim doğum günümde aldığı küçük, yeşil kanoyu suda acemice yüzdürmeye çalışıyor olurdum.

“Evet,” dedi Georg beni bir kez daha daldığım hayallerden uyandırarak, “işte geldik. Bu da size göstermek istediğim şey.” Parmağıyla terasın ortasını işaret ediyordu. Orada, taş kaidesi neredeyse kalçamla aynı hizada çarpıcı bir heykel duruyordu. Hepimiz ona daha yakından bakmak için etrafına toplandık. İnce bir metal okun içinden geçtiği altın bir top, etrafı bir dizi karmaşık metal çemberle çevrelenmiş halde kaidenin üzerine oturulmuştu. Gömülü altın topun üzerine özenle işlenmiş kıtaların ve okyanusların ana hatlarını görünce bunun bir yerküre olduğunu ve okun ucunun Kuzey Yıldızı’nı gösterdiğini anladım. Zodyak’ın on iki astrolojik burcunun işlendiği genişçe bir metal çember, Ekvator’u çevreliyordu. Çok eskiden kalma bir navigasyon aracına benziyordu bu ama Salt Baba bize bununla ne anlatmak istemişti?

“Bu bir halkalı küre,” diye belirtti Georg hepimizin anlaması için. Sonra halkalı kürelerin binlerce yıldır var olduğunu ve aslen Antik Yunan’da hem yıldızların konumlarını hem de zamanı belirlemek için kullanıldığını açıkladı.

Ne için kullanıldığını anladığım anda bu antik tasarımdaki müthiş dehaya hayran kaldım. Hayranlık sözleri mırıldandık ama

Electra sabırsızca söze girdi: “Evet, ama bunun bizimle ne ilgisi var?”

“Bunu açıklamak benim görevim değil,” dedi Georg özür dilercesine. “Ama yakından bakarsanız işaret ettiğim çemberin üzerinde isimlerinizin olduğunu göreceksiniz.”

Gerçekten de öyleydi, metalin üzerindeki yazılar belirgin ve zarifti. “Seninki burada Maia,” diye işaret ettim. “Devamında da koordinata benzeyen bir dizi sayı var,” dedim kendi şeridime dönüp onu inceleyerek. “Evet, öyle olduklarından eminim.”

Koordinatların yanında başka yazılar da vardı, onların Yunanca olduğunu fark eden Maia oldu ve daha sonra yazıları çevireceğini söyledi.

“Pekâlâ, bu çok güzel bir heykel ve terasta duruyor.” CeCe’nin sabrı tükeniyordu. “Ama anlamı ne?” diye sordu.

“Bunu söylemek de bana düşmüyor,” dedi Georg. “Şimdi, babanızın talimatı doğrultusunda Marina ana terasta bizim için şampanya hazırladı. Babanız hepinizin onun gidişi için kadeh kaldırmasını istedi. Sonra da her birinize kendisinin hazırladığı birer zarf vereceğim, sanıyorum bu benim size anlatabileceklerimden daha açıklayıcı olacak.”

Koordinatların nereleri işaret ediyor olabileceğine kafa yorarak diğerleriyle birlikte terasa yürüdüm. Hepimiz suskunduk, babamızın vasiyetinin anlamını idrak etmeye çalışıyorduk. Ma bize birer kadeh şampanya doldururken, o akşamın faaliyetlerinin ne kadarından haberdar olduğunu merak ettim ama yüzü ifadesizdi.

Georg kadeh kaldırdı. “Lütfen babanızın olağanüstü hayatını kutlamak için bana katılın. Size yalnızca arzu ettiği cenaze töreninin bu olduğunu söyleyebilirim; bütün kızlarının Atlantis’te, yıllardır sizinle paylaşmaktan şeref duyduğu evde toplanması...”

“Salt Baba’nın şerefine,” dedik hep birlikte kadehlerimizi kaldırarak.

Düşüncelere dalmış halde şampanyalarımızı yudumlarken gördüklerimizi tekrar değerlendirdim, birtakım cevaplara çılgınca

ihtiyacım vardı. “Peki, şu mektupları ne zaman alıyoruz?” diye sordum.

“Şimdi gidip getireceğim.” Georg kalkıp masadan ayrıldı.

“Bu şimdiye kadar katıldığım en tuhaf anma töreni,” dedi CeCe.

Masanın etrafında sorular uçuşurken ve Tiggy usulca ağlamaya başladığında Ma’ya, “Biraz daha şampanya alabilir miyim?” diye sordum.

“Keşke burada olup bize bunları kendisi açıklayabilseydi,” diye fısıldadı Tiggy.

“Ama yok işte,” dedim ortama kasvetli ve umutsuz bir havanın hâkim olduğunu fark edip onları neşelendirmeye çalışarak, “ve ben bir şekilde bu durumun uygun olduğunu düşünüyorum. Böylesine korkunç bir şeyi olabildiğince kolaylaştırmaya çalışmış. Artık biz de birbirimizden güç almalıyız.”

Tüm kız kardeşlerim, hatta Electra bile hüznü bir kabulenişle başlarını salladılar ve Georg dönüp masaya altı büyük parşömen zarf koyarken Tiggy’nin elini sıktım. Zarflara baktım ve hepimizin isimlerinin Salt Baba’nın kendine özgü el yazısıyla yazılmış olduğunu gördüm.

“Bu mektuplar bana yaklaşık altı hafta önce verildi,” dedi Georg. “Babanızın ölümü halinde her birinize zarfını vermem gerekiyordu.”

“Peki, onları şimdi mi yoksa daha sonra yalnız kaldığımızda mı açmamız gerekiyor?” diye sordum ona.

“Babanız bu konuda şart koşmadı,” diye karşılık verdi Georg. “Tek söylediği, onları kendinizi hazır ve rahat hissettiğinizde açmanızdı.”

Kardeşlerime baktığımda, muhtemelen hepimizin mektuplarımızı yalnız başımıza okumayı tercih edeceğimizi düşündüğümüzü biliyordum.

“O halde benim görevim tamamlandı,” dedi Georg bize başıyla selam vererek. İhtiyacımız olduğu anda yanımızda olacağını söyleyerek her birimize kartvizitini verdi. “Ama babanızı tanıdı-

ğım için ihtiyacınız olan şeyin ne olduğunu zaten tahmin etmiş olduğundan eminim. Artık benim gitme vaktim geldi. Tekrar başınız sağ olsun kızlar.”

Salt Baba’nın gizemli vasiyetini bize aktarmanın onun için ne kadar zor olduğunu düşündüm ve Maia’nın hepimiz adına kendisine teşekkür etmesine sevindim.

“Hoşça kalın. Bana ihtiyacınız olduğunda nerede olduğumu biliyorsunuz.” Hüzünlü bir gülümsemeyle, onu kapıya kadar geçirmemize gerek olmadığını söyleyerek terastan çıktı.

Ma da masadan kalktı. “Sanırım artık hepimiz bir şeyler atıştırabiliriz. Claudia’ya sofrayı buraya kurmasını söyleyeceğim,” dedi ve eve girip gözden kayboldu.

Yemek yeme fikri tüm gün aklımdan geçmemiştir. Aklım hâlâ mektuplarda ve halkalı küredeydi. “Maia, halkalı küreye geri dönüp üzerinde yazanları bizim için tercüme edebilir misin?” diye sordum.

“Elbette,” dedi Maia, Marina ve Claudia tabaklar ve çatal bıçaklarla gelirken. “Yemekten sonra yaparım.”

Electra tabaklara şöyle bir bakıp gitmek üzere ayağa kalktı. “Umarım kusura bakmazsınız, ben aç değilim.”

Electra giderken CeCe, Star’a döndü. “Sen aç mısın Star?”

Star elindeki zarfı sıkıca tutuyordu. “Bence bir şeyler yemeliyiz,” diye mırıldandı usulca.

Mantıklı olan da buydu. Yemek masaya geldiğinde beşimiz ev yapımı pizza ve salatayı zorla yemeye çalıştık. Sonra yavaşça, teker teker kız kardeşlerimiz tek başlarına kalmak üzere çekildiler. Sonunda sadece Maia ve ben kaldık.

“Maia, ben de yatmaya gitsem kusura bakmazsın, değil mi? Kendimi çok yorgun hissediyorum.”

“Tabii ki gidebilirsin,” diye karşılık verdi. “Haberi en son alan sensin ve hâlâ şoku atlatmaya çalışıyorsun.”

“Evet, sanırım öyle,” dedim ayağa kalkıp onu yanağından usulca öperken. “İyi geceler sevgili Maia.”

“İyi geceler.”

Onu masada öyle bir başına bıraktığım için kendimi suçlu hissettim ama diğer kız kardeşlerim gibi benim de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Üstelik elimdeki mektup parmak uçlarımı yakıyordu. Tenha ve huzurlu bir köşe ararken beni en çok rahatlatacak yerin çocukken kaldığım oda olduğuna karar verdim ve iki kat merdiven çıktım.

Bizim odalarımız evin en üst katındaydı, Maia ve ben küçükken bazen kuledeki prensesler oyununu oynardık. Yatak odam aydınlıktı, düz manolya rengi duvarları ve kareli beyaz perdeleriyle sade bir dekorasyona sahipti. Tiggy bir keresinde odamın bir teknedeki eski moda bir kamarayı andırdığını söylemişti. Yuvarlak ayna, üzerine şablonla “SS Ally” yazılmış bir can simidiyle çerçevelenmişti. Yıllar önce Star ve CeCe’nin verdiği bir Noel hediyesiydi bu.

Yatağıma oturup zarfıma bakarken diğer kardeşlerimin zarflarını hevesle mi açtıklarını, yoksa içlerinin zarfta yazanlara dair endişelerle mi dolu olduğunu merak ettim. Benimkinin içinde zarfı elime aldığımda yer değiştiren hafif bir çıkıntı vardı. Tüm kardeşlerimin arasında Noel ya da doğum günü hediyelerini açma konusunda en sabırsız hep ben olmuştum, bu zarfı incelerken de aynı duyguyu hissettim. Zarfı yırtıp açtım ve kalın kâğıt parçasını içinden çıkarırken yatak örtüsünün üzerine küçük, sert bir şeyin düşmesiyle şaşkınlıktan zıpladım. İrkilerek bunun küçük, kahverengi bir kurbağa olduğunu fark ettim.

Bir an için ona dikkatle yakından bakıp, canlı olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettikten sonra küçük bibloyu elime aldım. Sırtı sarı benekliydi ve tatlı, anlamlı gözleri vardı. Salt Baba’nın bunu neden mektubuma eklediğine dair hiçbir fikrim olmadan, parmaklarımı avucumda rahatça oturan kurbağanın yüzeyinde gezdirdim. Hatırladığım kadarıyla kurbağaların ikimiz için de hiçbir zaman özel bir anlamı olmamıştı. Belki de bu, Salt Baba’nın küçük şakalarından biriydi ve mektup bunu açıklayacaktı.

Kâğıdı alıp açtım ve okumaya başladım:

Atlantis
Cenevre Gölü
İsviçre

Benim tatlı Ally'm,

Bu mektubu yazmaya başlarken seni –güzel, hayat dolu ikinci kızımı– kelimeleri hevesle bir çırpıda okuyup sonuna gelirken hayal edebiliyorum. Sonra da en baştan tekrar, yavaş yavaş okumak zorunda kalırken.

Neyse, an itibarıyla benim artık sizinle olmadığımı biliyorsundur ve siz kızların her biriniz için bunun müthiş bir şok olduğundan eminim. Ayrıca kız kardeşlerinin arasında en iyimser, olumlu bakış açısına sahip ve içindeki yaşama sevinciyle benim hayatımı da canlandıran kişi olarak, yasımı tutacağını ama sonra kendini toparlayıp hayatına devam edeceğini de biliyorum. Zaten öyle de olmalı.

Belki de tüm kızlarım arasında bana en çok benzeyen sensin. Ve sana sadece seninle her zaman ne kadar gurur duyduğumu, artık seni korumak için yanında olmasam da hayatını bugüne kadar yaşadığın şekilde yaşamaya devam edeceğini umduğumu, bunun için dua ettiğimi söyleyebilirim. Korku insanoğlunun karşılaştığı en güçlü düşmandır, senin korkusuz olman da Tanrı'nın sana bahsettiği en büyük armağan. Şu an yasta olsan da bu armağanı kaybetme sevgili Ally, olur mu?

Sana yazma sebebim, resmî bir veda etmenin dışında, bir süre önce siz kızlara asıl köklerinize dair birer ipucu bırakmamın doğru olacağına karar vermiş olmam. Bunu söylemem sizden hemen her şeyi bırakmanızı istediğim anlamına gelmiyor ama kimse gelecekte ne olacağını kesin olarak bilemez. Ve ne zaman bunu ortaya çıkarma ihtiyacınızın ya da arzunuzun olacağını...

Halkalı küreyi ve üzerine kazınmış koordinatları zaten görmüş olmalısın. Bu koordinatlar sana yolculuğuna başlamanı yardımcı olacak bir yeri belirtiyor. Ayrıca çalışma odanın kütüphanesinde uzun süre önce vefat etmiş Jens Halvorsen adında bir adamın yazdığı bir kitap var. O kitap sana birçok şey anlatacak, belki de köklerini daha fazla araştırmayı isteyip istemediğine karar vermeni sağlayabilir. Ve eğer araştırırsan sen bunu nasıl yapacağını çözecek kadar beceriklisin.

Benim canım kızım, birçok yetenekle dünyaya gelmiştin; neredeyse çok fazla, diye düşündüğüm oldu bazen. Ama bir şeyin çok fazlasına sahip olmak da çok azına sahip olmak kadar zor olabilir. Ayrıca ortak deniz tutkumuzun bana yaşattığı sevinç nedeniyle, kolaylıkla seçebileceğin başka bir istikamet varken seni rotandan saptırmış olabileceğimden korkuyorum. Çok yetenekli bir müzisyendin ve senin flüt çalışını dinlemeye bayılıyordum. Eğer böyle olduyorsa beni affet ama gölde beraber geçirdiğimiz o günlerin bazılarının hayatımın en güzel günleri olduğunu da bil. O yüzden sana canıgönülünden teşekkür ederim.

Mektubun içinde sahip olduğum en değerli şeylerden biri bulunuyor. Onun nereden geldiğini keşfetmeye karar vermesen de değerini bilmeni, belki onu bir gün çocuklarına vermeni isterim.

Sevgili Ally, bu mektubu okurken, aldığın darbeye rağmen azminin ve olumlu bakış açının her ne olmayı ve kiminle olmayı istersen olmanı sağlayacağından eminim. Hayatının bir saniyesini bile boşa harcama, olur mu?

Sana göz kulak olacağım.

Seni seven baban,

Salt Baba

Salt Baba'nın da tahmin ettiği gibi, ilk seferinde bir çırpıda okuduğum için mektubu bir kez daha okumak zorunda kaldım. İlerleyen günlerde ve yıllarda onu yüz kez daha okuyacağımı da biliyordum.

Elimde küçük kurbağayla yatağıma uzandım, hâlâ benim için nasıl bir önem taşıdığını bilmiyor ve Salt Baba'nın mektubunda söylediklerini düşünüyordum. Sonra bir anlam çıkarmada bana yardımcı olabileceğini düşünüp bu konuyu Theo'yla konuşmak istediğime karar verdim. Bana mesaj atıp atmadığını görmek için içgüdüsel olarak telefonumu aramak üzere çantama uzandım ama sonra o sabah eve vardığımda telefonumu şarj olsun diye mutfakta bıraktığımı hatırladım.

Merdiven sahanlığında kız kardeşlerimi rahatsız etmemek için sessizce yürüdüm. Electra'nın kapısının aralık olduğunu gördüm ve uyuyor olma ihtimaline karşı dikkatle aralıktan içeri baktım. Sırtı bana dönüktü ve yatağının kenarında oturuyordu, bir şişeden bir şey içiyordu. Önce su olabileceğini düşündüm ama sonra içtiği şeyden büyük bir yudum aldığında onun votka olduğunu fark ettim. Kapağını takıp şişeyi yatağının altına itişini izledim.

O beni görmeden kapıdan çekilip, gördüğüm manzara yüzünden sarsılmış bir halde sahanlıkta ve ilk katın basamaklarında parmak ucunda ilerledim. Electra aramızda sağlığına en düşkün olanımızdı, gecenin bu saatinde alkol alıyor olması beni şaşırtmıştı. Ama belki de bu üzücü, zor anda her zamanki kurallar hiçbirimiz için geçerli değildi.

İçgüdüsel olarak orta katta durdum ve birden çaresizce onu kendime yakın hissetmeyi isteyerek Salt Baba'nın birinci kattaki odalarına yöneldim.

Tereddüt ederek kapıyı itip açtım ve babamın son nefesini vermiş olduğu yüksek tek kişilik yatağa bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Oda evin geri kalanından o kadar farklıydı ki – az sayıda, kullanışlı mobilyalar; halısız, cilalı zemin; ahşap bir karyola ve yanında eski püskü, maun bir komodin. Komodinin üstünde Salt Baba'nın çalar saati vardı. Bir gün çok küçükken buraya geldi-

ğimi ve bu saatin beni büyülediğini hatırladım. Salt Baba alarmı durdurup başlatmam için düğmeyi üst üste kapatıp açmama izin vermişti. Alarm her çaldığında keyiften kıkırdamıştım.

Salt Baba bana, “Saati her gün kurmam lazım yoksa çalışmayı bırakır,” demişti tam da bunu yaparken.

Çalar saat artık çalışmıyordu.

Odada baştan başa yürüdüm ve yatağa oturdum. Çarşaf lar kırışksız, tertemizdi, yine de parmaklarımın uçları uzanıp, onun başının son olarak yattığı kolalı beyaz pamuk yastığı okşadı.

Eski Omega Seamaster saatinin nerede olduğunu ve levazimat-çılar ın “şahsi eşya” tabir ettiğı diğer şeylerin başına ne geldiğini merak ettim. Saati sade, şık altın kadranı ve dördüncü deliğı fena halde aşınmış deri kayışıyla onun bileğinde görebiliyordum. Bir keresinde Noel hediyesi olarak ona yedek bir kayış almıştım ve eski kayış koptuğunda onu takacağına dair bana söz vermişti ama eski kayış hiç kopmadı.

Kız kardeşlerim ve ben sık sık Salt Baba’nın istediğı saati alabileceğini ya da tasarımcı markalarıyla vücudunu donatabileceğini düşünürdük, yine de bize kendimizi bildik bileli hep aynı kıyafetleri giymiş –en azından tekneyle açılmadığında– gibi geliyordu. Eski tüvit ceketini her zaman mükemmel bir şekilde yıkanmış kar beyaz bir gömlekle, bileklerinde iddiasız, isminin baş harflerini taşıyan altın kol düğmeleriyle ve ön kısmında âdeta askerî bir keskinlikte ütü çizgileri taşıyan koyu renk pantolonuyla giyyordu. Ayaklarında hep burunları parlayan kahverengi Oxford tarzı ayakkabıları olurdu. *Aslında*, diye düşündüm yatak odasında göz gezdirip, gözlerim küçük, maun gardırop ve şifonyere –odada geriye kalan iki mobilyaya– takılırken, *Salt Baba’nın kişisel ihtiyaçları her zaman makul şeylerdi.*

Şifonyerin üstünde duran, onun ve biz kızların *Titan*’ın güvertesinde olduğumuz çerçeveli fotoğrafa baktım. Fotoğraf çekildiğinde yetmişlerinde olmasına rağmen çok daha genç bir adamın fiziğine sahip olduğu belliydi. Çevresi kızlarıyla sarılmış, uzun boylu ve oldukça yanık tenliydi, yatın korkuluklarına dayanırken

görmüş geçirmiş çekici yüzünün hatları geniş bir gülümsemeyle kırışmıştı. Sonra bakışlarım dar yatağın tam karşısındaki duvara asılı tek resme kaydı.

Kalkıp onu incelemeye gittim. Çok güzel, genç, tahminimce yirmilerinin başında bir kadının kara kalem resmiydi bu. Ona daha yakından bakınca ifadesinin hüznü olduğunu fark ettim. Yüzünü oluşturan unsurlar çarpıcıydı ancak ince, kalp şeklindeki yüzü için neredeyse fazla büyüktüler. İri gözleri dolgun dudaklarıyla orantılıydı, dudaklarının iki tarafında birer gamze olduğunu görebiliyordum. Omuzlarının üzerinden dökülen gür, kalın telli, kıvrıkcık saçlara sahipti. Resmin alt kısmında bir imza vardı ama harfleri çıkaramıyordum.

“Sen kimsin?” diye sordum ona. “Peki babam kimdi?..” İç çekerek Salt Baba’nın yatağına döndüm, uzandım ve dertop oldum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp hâlâ onun temiz, limonsu kokusunu taşıyan yastığı ıslattı. “Ben buradayım sevgili Salt Baba,” diye mırıldandım, “ama sen neredesin?”

6

Ertesi sabah Salt Baba'nın yatağında sersem gibi ama arınmış olarak uyandım. Uyuduğumu bile hatırlamıyordum ve saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yataktan kalkıp pencereden dışarıya bakmaya gittim. Salt Baba'nın yatak odasında eksik olan lüksün pencereden görünen manzara tarafından misliyle telafi edildiğine karar verdim. Muhteşem bir gündü, gün ışığı solda ve sağda sisli bir sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen gölün pürüzsüz yüzeyinden yansıyordu. Tam karşıya baktığımda gölün karşı kıyısından dimdik yükselen tepenin gür yeşilliklerle kaplı yamacını görebiliyordum. O birkaç saniye boyunca Atlantis yeniden sihirli bir yer oldu.

Odama geçtim, duşa girdim ve eve vardığımı söylemek için bile Theo'yu henüz aramadığımdan, ne kadar endişelenmiş olabileceğini düşünerek duştan çıktım. Hızla giyinip dizüstü bilgisayarımı kaptım ve merdivenlerden aşağı koşup dün gece almaya niyetlendiğim telefonumu bulmaya, mutfığa gittim. Theo'nun beni bekleyen birkaç mesajı vardı, onları okudukça içim ısındı.

Sadece seni merak ettiğim için yazıyorum. Sana bütün sevgimi gönderiyorum.

İyi geceler sevgili Ally. Aklım sende.

Seni rahatsız etmek istemiyorum. Müsait olunca beni ara ya da bana mesaj at. Seni özledim. Öpüyorum.

Mesajlar sevgi doluydu ve talepkâr değildiler – acilen cevaplanmayı bile beklemiyorlardı. Ona cevap yazarken Salt Baba'nın mektubunu, istediğim her şey ve istediğim herkesle olabileceğimi söylediği kısmını hatırlayıp gülümsedim.

Ve o an Theo'yla olmak istedim.

Claudia mutfak tezgâhının başında ayakta duruyor, bir kapta hamur yoğuruyordu. Beni karşılayıp bana sıcak kahve ikram etti, ben de kahveyi minnetle kabul ettim.

“İlk inen ben miyim?” diye sordum ona.

“Hayır, Star ve CeCe Cenevre'ye gitmek için motora bindiler bile.”

“Sahiden mi?” dedim koyu renkli, yoğun sıvıdan bir yudum alırken. “Diğerleri henüz kalkmadı mı?”

“Kalktılsa da ben görmedim,” dedi sakince, güçlü, becerikli elleriyle hamuru yoğurmaya devam ederken.

Uzun masanın ortasına yayılmış kahvaltı ziyafetinden taze bir kruvasana uzandım ve tereyağlı hamur işinden bir ısırık aldım. “Hepimizin burada, Atlantis'te kalabiliyor olması harika, değil mi? Evin satılması gerekeceğini düşünmüştüm.”

“Evet, hakikaten çok iyi. Herkes için. Başka bir şey ister misin?” diye sordu Claudia, kabın içindekileri bir fırın tepsisine koyup tepsiyi fırının yanına yerleştirirken.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Bana bakarak başını salladı, sonra önlüğünü çıkarıp mutfaktan ayrıldı.

Çocukluğumuz boyunca Claudia, Atlantis'te Ma ya da Salt Baba kadar demirbaş olmuştu. Alman aksanı sert biri olarak algılanmasına neden oluyordu ama bu görünümün altında ne kadar yumuşak bir kalbi olduğunu hepimiz biliyorduk. Onun geçmişi hakkında ne kadar az şey bildiğimizi düşündüğüm. Ama çocukken, hatta daha sonrasında genç yetişkinler olarak da ona nerede, nasıl ve neden sorularını sormayı hiç düşünmemiştik. Claudia, içinde büyüdüğümüz sihirli evrendeki diğer her şey gibi sadece *vardı*.

Halkalı küredeki koordinatları ve barındırdıkları sırların kendi hakkımızda bildiğimiz –ya da *bilmediğimiz*– her şeyi nasıl tamamen altüst edebileceğini düşündüm. Sarsıcı bir düşünceydi bu ama belli ki Salt Baba onları bize belirli bir sebepten bırakmıştı ve kararına güvenmem gerekiyordu. Şimdi her birimizin onları tek başına keşfe çıkması ya da tercihine göre, çıkmaması gerekiyordu.

Büfeden bir kalem ve defter alıp mutfağın arka kapısından dışarı çıktım, sabah güneşi karşısında gözlerimi kırıştırdım. Serin havayı tenimde hissetmek ferahlatıcıydı. Ayaklarımın kenarlarına değen ve güneşin henüz ısıtmadığı çimenler hâlâ tazeydi ve üzerlerine çiy düşmüştü. Bahçeler kusursuz bir sükunet içinde uzanıyordu, sessizliği sadece arada bir havada süzülen bir kuşun ötüşü ve göl kıyısına usulca vuran suyun sesi bozuyordu.

Daha yeni tomurcuklarını açıp iç bayıltıcı kokularını sabah havasına savuran envaiçeşit güle hayranlıkla bakarak evin etrafından dolaşp Salt Baba'nın özel bahçesine doğru giden ayak izlerimin üzerinden tekrar geçtim.

Halkalı kürenin merkezindeki altın top, yön gösterici şeritlerle keskin gölgeler oluşturmaya başlamış güneş ışığının altında parıldadı. Üzerinde isminin bulunduğu şeritteki çiyi gömleğimin koluyla sildim ve ne anlama geldiğini, Salt Baba'nın bunu ne kadar zaman önce planladığını düşünerek Yunanca yazının üzerinden parmağım ile geçtim.

Çalışmaya koyulup her birimiz için, hiçbirinin –özellikle de benimkinin– bizi nereye götüreceklerini tahmin etmeye çalışmadan koordinatları dikkatle not aldım. Sonra bir şey fark ettim. Şeritleri tekrar saydığımda parmaklarım yedinciye dokundu. Üzerinde bir kelime vardı: “Merope.”

“Kayıp yedinci kız kardeşimiz,” diye fısıldadım, artık onu eve getirmesi için çok geç olduğu halde Salt Baba'nın onun ismini neden küreye eklediğini merak ettim. *Ne kadar çok gizem var*, diye düşündüm eve dönerken. *Ve sorularımı cevaplayacak kimse yok*.

Mutfağa dönüp önümde koordinatlarla bilgisayarımı açtım, belli ki tatile çıkıp yerine acemi bir stajyer bırakmış internet bağ-

lantısını sabırsızlıkla beklerken bir kruvasan daha yedim. Sonunda internet gelmeye karar verince koordinatlardan yer tespiti yapan siteleri araştırdım ve Google Earth'te karar kıldım. Hangimizle işe başlamam gerektiğini düşündüm ve yaş sırasına göre gitmeye ama kendimi en sona bırakmaya karar verdim. Maia'nın koordinatlarını girip, tanınıp tanınmayacaklarını merak ederek, dönen kürenin yakınlaşmasını ve net bir konum saptamasını izledim.

"Vay canına," diye fısıldadım büyülenmiş bir halde, "bu gerçekten işe yarıyor."

İnternet kesilip durduğundan sinir bozucu bir saat geçti ama Claudia öğle yemeğini hazırlamaya başlamak için mutfağa döndüğünde kendiminki dışında her bir koordinata dair basit bilgileri not almayı başarmıştım.

Bilgileri girdim, bilgisayarın maharetini gösterdiği işkence gibi uzun gelen bir süre boyunca nefesimi tuttum.

"Tanrım!" diye mırıldandım ayrıntıları okurken.

"Efendim?" dedi Claudia.

"Yok bir şey," dedim hızla ve yanımdaki deftere konumu not aldım.

"Öğle yemeği yemek ister misin Ally?"

"Evet, harika olur, teşekkür ederim," diye karşılık verdim dikkatim dağılmış bir şekilde, aramanın benim için tespit ettiği yerin görünüşe göre bir sanat müzesi olduğu gerçeğini düşünüyordum. Bu benim için bir anlam ifade etmiyordu ama tabii kız kardeşlerimin koordinatlarının da bir anlam ifade ettiğinden emin değildim.

Tiggy mutfağa geldiğinde başımı kaldırdım, o da bana tatlılıkla gülümsedi. "Öğle yemeğinde sadece sen ve ben mi varız?"

"Öyle görünüyor, evet."

"Eh, çok hoş olacak, değil mi?" dedi masaya doğru süzül­düğü sırada. Karşıma oturmasını izlerken, tüm o garip, ruhani fikirlerine rağmen onun iç huzuruna gıpta ettim. Bu iç huzuru, onun da belirtmeyi çok sevdiği gibi, yaşamın sadece yaşam ol­madığına dair eksiksiz inancından kaynaklanıyordu. Açık renkli

teninde ve gür, kestane rengi saçlarında Kuzey İskoçya dağlarının tazeliğini taşıyor gibiydi, sakinliği ise yumuşak, kahverengi gözlerine yansıyordu.

“Nasılsın Ally?”

“İyiyim. Sen nasılsın?”

“Atlatıyorum galiba. Onu etrafımda hissediyorum, bilirsin. Sanki...” –ellerini parlak buklelerinin arasından geçirirken iç çekti– “...hiç gitmemiş gibi.”

“Ne yazık ki o artık burada *değil* Tiggy.”

“Evet, ama birini görmüyor olman onun var olmadığı anlamına mı gelir?”

“Benim kitabımda evet,” dedim çabucak, Tiggy’nin ezoterik yorumlarına halim olduğundan emin değildim. Salt Baba’yı kaybettiğimiz gerçeğiyle başa çıkmak için bildiğim tek yol, bunu olabildiğince erken kabullenmekti. Claudia konuşmamızı önümüze bir kâse Sezar salata koyarak kesti. “Hepinize yetecek kadar var ama başka kimse gelmezse akşam yemeğinde yiyebilirler.”

“Sağ ol. Bu arada,” dedim salatadan alırken, “tüm koordinatları yazdım ve Google Earth’te nasıl tespit edeceğimi buldum. Seninkileri vermemi ister misin Tiggy?”

“Bir gün evet. Ama şimdi değil. Yani bir önemi var mı?”

“Dürüst olmak gerekirse emin değilim.”

“Çünkü aslen nereden gelmişsem geleyim, bana bakan ve beni olduğum kişi haline getirenler Salt Baba ve Ma. Belki konumu alırım, sonra da araştırmam gerektiğini hissedersen bunu yaparım. Şöyle ki...” –Tiggy iç çekti, tereddüt ettiğini gördüm– “...başka bir yerden geldiğime inanmak istemiyorum. Salt Baba benim babam ve her zaman da öyle olacak.”

“Anlıyorum. Peki, meraktan soruyorum, Salt Baba’nın nerede olduğunu düşünüyorsun Tiggy?” diye sordum ona ikimiz de yemeye başladığımızda.

“Bilmiyorum Ally, ama kesinlikle gitmiş değil, bundan eminim.”

“Senin dünyanda mı, benimkinde mi?”

“Bir farkı var mı? Yani bana göre yok en azından,” diye belirtti ben daha cevap veremedi. “Sadece enerjimiz, hepimiz. Etrafımızdaki her şey de öyle.”

“Eh, bu da bir bakış açısı, herhâlde,” diye karşılık verdim sesimdeki alaycı tınıyı duyarak. “Bu inançların senin için işe yaradığını biliyorum Tiggy. Ama şu an, Salt Baba daha yeni uğurlanmışken bana pek işlemiyor.”

“Hayır, anlıyorum Ally. Ama hayat döngüsü devam ediyor, sadece biz insanlar için değil, doğanın tamamında. Gül tüm güzelliğiyle açar ve solduğunda yerine aynı gövdede bir başkası açar. Ve Ally...” Bana bir bakış atıp hafifçe gülümsedi. “Bu korkunç habere rağmen şu aralar senin başına iyi bir şey geldiğini hissediyorum.”

“Gerçekten mi?” Ona şüpheyle baktım.

“Evet.” Elini benimkine doğru uzattı. “Vakit varken tadını çıkar, olur mu? Bildiğin gibi hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.”

“Biliyorum,” dedim, isabetli yorumu karşısında kendimi bir anda savunmacı ve zayıf hissederek. “Peki, sen nasılsın?”

“Ben iyiyim, evet...” Tiggy de en az benim kadar kendini yatıştırmaya çalışıyordu. “İyiyim.”

“Barınakta geyiklerine annelik yapmaktan hâlâ keyif alıyor musun?”

“İşime kesinlikle bayılıyorum. Bana çok uygun ama personel sayısı o kadar yetersiz ki kendime ayıracak bir saniye bile bulamıyorum. Hazır bundan bahsetmişken, gerçekten bir an önce dönmem lazım. Uçuşlara baktım, bu öğleden sonra gidiyorum. Electra da benimle havaalanına gelecek.”

“Bu kadar erken mi?”

“Evet ama burada daha ne yapabiliriz ki? Salt Baba’nın ortalıkta boş boş dolanıp kendimize üzüleceğimize hayatlarımıza devam etmemizi tercih edeceğinden eminim.”

“Evet, haklısın,” diye onayladım. Ve ilk defa bu feci aralığın ötesini, geleceği düşündüm. “Birkaç gün içinde Cyclades Yat Yarış’ında bir teknenin mürettebatında olmam gerekiyor.”

“O zaman yap bunu Ally, gerçekten,” diye beni teşvik etti Tiggy.

“Belki giderim,” diye mırıldandım.

“Evet, gidip bavulumu toplamam ve Maia’ya veda etmem gerekiyor. Aramızda sanırım en çok o etkilendi. Yıkılmış durumda.”

“Biliyorum. İşte, koordinatlarını al.” Ona bilgileri yazdığım kâğıdı verdim.

“Sağ ol.”

Tiggy’nin kalkıp gitmesini ve sonra mutfak kapısında durup bana sevecenlikle bakmasını izledim. “Gelecek birkaç haftada bana ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzaklığında olduğumu sakın unutma.”

“Teşekkürler Tiggy. Senin için de aynısı geçerli.”

Claudia’nın tabakları kaldırmasına yardım ettikten sonra benim de Atlantis’ten ayrılmam gerekip gerekmediğini düşünerek üst kattaki odama çıktım. Tiggy haklıydı; burada yapılacak bir şey kalmamıştı. Ve suya –ayrıca Theo’nun kollarına– dönme düşüncesi beni önümüzdeki yirmi dört saat içinde Atina uçağında yer olup olmadığına bakmak için bilgisayarımı aşağıya inmeye sevk etti. Mutfağa girdiğimde Ma’nın arkası bana dönük halde pencerenin önünde durduğunu gördüm, belli ki derin düşüncelere dalmıştı. İçeri girdiğimi duydu ve gülümseyerek bana döndü ama gözlerinden geçen hüznü görmüştüm bile.

“Merhaba *chérie*. Bugün nasılsın?”

“Atina’ya uçup daha önceden planladığım gibi Cyclades yarışına katılsam mı diye düşünüyorum. Ama seni ve kızları burada bırakma konusunda endişeliyim. Özellikle de Maia’yı.”

“Bence gidip yarışmak mükemmel bir fikir *chérie*. Baban da böyle yapmanı söylerdi eminim. Maia için endişelenme. Ben onun yanındayım.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” dedim, gerçek annemiz olmasa da bizi bu kadar sevip destekleyecek başka bir ebeveynin var olmasının imkânsız olduğunu düşünerek.

Kalkıp ona doğru yürüdüm, onu kollarımla sarmalayıp sıkıca kucakladım. “Unutma ki biz de senin yanındayız.”

Electra’yı bulmak ve gitmeden ona da koordinatlarını vermek için yukarı çıktım. Yatak odasının kapısını çaldığımda açtı ama beni içeri davet etmedi.

“Selam Ally. Acelem var, bavul topluyorum.”

“Sana halkalı küredeki koordinatlarını getirdim. İşte.”

“Sanırım onları istemiyorum. Gerçekten Ally, babamızın sorunu neydi? Öbür dünyadan bizimle bir tür oyun oynuyor gibi,” dedi kasvetli bir tavırla.

“Sadece nerelerden geldiğimize dair bize bilgi vermek istedi Electra, o bilgiye ihtiyaç duymamız ihtimaline karşı.”

“O zaman neden normal insanların yaptığını yapmadı? Mesela bizi tuhaf bir soyağacı hazine avına maruz bırakmak yerine bilgileri bir kâğıda yazmak gibi?.. Tanrım, her zaman böyle kontrol manyağıydı zaten.”

“Electra, lütfen! Muhtemelen, bilmemeyi tercih etmemiz ihtimaline karşı her şeyi aniden ortaya dökmek istemedi. O yüzden eğer öğrenmeyi istersek bize bu konuda yardımcı olacak kadar bilgi bıraktı.”

“Eh, ben istemiyorum,” diye kestirip attı Electra.

“Ona neden bu kadar öfkелisin?” diye sordum ona usulca.

“Öfkeli değilim, ben...” Kehribar rengi gözleri acı ve kafa karışıklığıyla parlayıp söndü. “Peki. Öfkeliyim. Ben...” Omuz silkti ve başını iki yana salladı. “Açıklayamam bunu.”

“Peki, yine de zarfı al.” Tecrübelerime dayanarak konuyu daha fazla deşmeyip ona zarfı uzattım. “Onları kullanman gerekmiyor.”

“Sağ ol Ally. Özür dilerim.”

“Önemli değil. İyi olduğundan emin misin Electra?”

“Ben... evet, iyiyim. Şimdi bavulumu toparlamam lazım. Görüşürüz.”

Kapı yüzüme kapandı ve yalan söylediğinden emin olarak oradan uzaklaştım.

Öğleden sonra Maia, Star, CeCe ve ben, Electra ile Tiggy'yi uğurlamak için iskeleyle indik. Maia onlara çevirilerini yaptığı cümleleri de verdi.

“Sanırım Star ve ben de ilerleyen saatlerde gideceğiz,” dedi CeCe eve çıkarken.

“Gerçekten mi? Biraz daha kalamaz mıyız?” diye sordu Star yalvaran bir sesle. Ve her zamanki gibi aralarındaki fiziksel zıtlık dikkatimi çekti: platin sarısı saçları ve kar beyaz teniyle uzun, anormal derecede zayıf Star ve esmer, tıknaz CeCe.

“Ne fark eder? Salt Baba artık yok, avukatı gördük ve kalacak bir yer bulmak için en kısa zamanda Londra'ya gitmemiz lazım.”

“Haklısın,” dedi Star.

“CeCe sanat okuluna giderken sen Londra'da ne yapacaksın?” diye sordum.

“Henüz emin değilim,” dedi Star, CeCe'ye bir bakış atarak.

“Bir Cordon Bleu kursuna gitmeyi düşünüyorsun, değil mi Star?” diye karşılık verdi CeCe onun yerine. “O inanılmaz bir aşçı, bilirsin.”

CeCe o akşamki Heathrow uçuşlarına bakma niyetiyle Star'ı götürürken Maia ve ben endişeyle bakiştık.

Gittiklerinde Maia iç çekerek, “Sakın bir şey söyleme,” dedi. “Biliyorum.”

Star ile CeCe arasındaki ilişkiye dair kaygılarımızı konuşarak terasa doğru yürüdük. Her zaman ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. CeCe'nin sanat kursuna odaklanmasıyla belki biraz serbest kalabileceklerini umdum sadece.

Maia'nın ne kadar solgun görüldüğünü fark ettim ve öğle yemeği yememiş olduğunu anladım. Maia'ya terasta oturmasını söyleyip Claudia'yı bulmak için mutfığa gittim ve ona yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyledim. Claudia bana anlayışla baktı ve ben dışarıya, Maia'ya giderken sandviç yapmaya başladı.

“Maia, işine burnumu sokmak istemem ama dün gece mektubunu açtın mı?”

“Evet, açtım. Yani aslında bu sabah açtım.”

“Ve görünen o ki seni üzdü...”

“Başta evet ama şu an iyiyim Ally, gerçekten,” dedi Maia.
“Ya sen?”

Ses tonu sertleşmişti, bunun geri çekilmem anlamına geldiğini biliyordum. “Evet, ben de mektubumu açtım,” dedim. “Çok güzeldi ve beni ağlattı, ama aynı zamanda moralimi yükseltti. Bu arada bütün sabahı internette koordinatlara bakarak geçirdim. Artık her birimizin aslında nereden geldiğini biliyorum. Ve sana şunu söyleyebilirim ki arada bazı sürprizler var,” diye ekledim. Claudia bir tabak dolusu sandviç getirip, masaya koyup çabucak uzaklaştı.

“Tam olarak nerede doğduğumuzu biliyor musun? Benim nerede doğduğumu?” diye sordu Maia çekinerek.

“Evet, ya da en azından Salt Baba’nın bizi nerede bulduğunu,” diye açıkladım. “Bilmek istiyor musun Maia? Ben sana söyleyebilirim veya kendin de bakabilirsin.”

“Ben... emin değilim.”

“Söyleyebileceğim tek şey, Salt Baba’nın uğramadığı liman kalmadığı,” diye boş bir espri yaptım.

“Yani sen nereli olduğunu biliyorsun, öyle mi?” diye sordu Maia.

“Evet ama şu an bu pek anlam taşımıyor.”

“Ya diğerleri? Onlara da nerede olduklarını bildiğini söyledin mi?”

“Hayır ama Google Earth’te koordinatlara nasıl bakacaklarını açıkladım. Sana da açıklayayım mı? Yoksa doğrudan Salt Baba’nın seni nerede bulduğunu mu söyleyeyim?” diye teklif ettim.

“Şu an hiç emin değilim,” dedi Maia güzel gözlerini aşağıya indirerek.

“Eh, dediğim gibi, kendin de kolayca bakabilirsin.”

“O zaman bunu hazır olduğumda muhtemelen yaparım,” dedi.

Ona koordinatlara nasıl bakacağına dair talimatlar yazmayı teklif ettim ama onları araştırma cesaretini gösterip göstermeyeceği konusunda şüphelerim vardı. “Halkalı küreye işlenmiş Yunanca cümlelerden herhangi birini çevirme şansın oldu mu?” diye sordum ona.

“Evet, hepsini çevirdim.”

“Yani, Salt Baba’nın benim için ne seçtiğini bilmeyi çok isterim. Bana söyleyebilir misin lütfen?”

“Net olarak hatırlayamıyorum ama köşke dönüp senin için o cümleyi bir kâğıda yazabilirim,” dedi Maia.

“Öyleyse diğer kız kardeşlerimiz geçmişlerini araştırmak isterlerse ihtiyaç duyacakları bilgiyi ikimiz sağlayacağız.”

“Evet, sağlayabiliriz ama Salt Baba’nın bize verdiği ipuçlarını takip edip etmeyeceğimizi düşünmek için belki de çok erken.”

“Belki de,” diyerek iç çektim, Theo’yu ve gelecek haftaları düşünüyordum. “Ayrıca Cyclades yarışım başlıyor ve ekibe katılmak için bir an önce buradan ayrılmam gerekecek. Dürüst olmak gerekirse Maia, iki gün önce gördüklerimden sonra suya dönmek zor olacak.”

“Tahmin edebiliyorum. Ama iyi olacağından eminim,” diyerek beni rahatlatı.

“Umarım. Yarışmaya başladığımdan beri gerçekten ilk kez kendimi olaya uzak hissediyorum.”

Bunu ablama yüksek sesle söylemek bir rahatlama hissetmemi sağladı. O sırada ne zaman Cyclades’i düşünsem aklıma gelen tek görüntü Salt Baba’nın, tabutunun içinde, denizin dibinde yatıyor olduğuydu.

“Yıllardır kendini denizciliğe adadın Ally, o yüzden bunun seni altüst etmesine izin vermemelisin. Bunu Salt Baba için yap. Kendine güvenini kaybetmeni istemezdi,” diyerek beni cesaretlendirdi Maia.

“Haklısın. Neyse, burada kendi başına iyi olacak mısın?”

“Elbette olacağım. Lütfen benim için endişelenme. Ma var, işim var. İyi olacağım.”

Maia'yla birlikte sandviçleri bitirirken ona benimle iletişim halinde kalacağına dair söz verdirdim ve benimle bu yaz denize açılmak isteyip istemediğini sordum, büyük ihtimalle istemeyeceğini bilmeme rağmen.

CeCe terasta göründü. "Heathrow uçuşuna iki koltuk bulmayı başardık. Christian bir saat içinde bizi havalimanına götürecektir."

"O zaman ben de Atina'ya bir uçak bulup sizinle gelip geleceğime bir bakayım. Çeviriyi benim için yazmayı unutma, olur mu Maia?" dedim bilgisayarımı aramaya giderken.

Atina'ya son dakikada bir akşam uçağı bulunca hızlıca valizimi topladım. Her şeyi aldığımdan emin olmak için yatak odama göz gezdirirken bakışlarım kütüphanemde koruyucu kılıfının içinde rahat rahat yatan flütüme takıldı. Kılıfı uzun zamandır açılmamıştı. Salt Baba'nın mektubunda flütten bahsettiğini düşünerek, bir anlık hevesle onu aldım ve yanımda götürmeye karar verdim. Theo da benim flüt çalışımı dinlemeyi istediğini söylemişti, belki de biraz pratik yaptıktan sonra çalardım. Sonra Ma'ya veda etmek için aşağıya indim.

Bana sıkıca sarıldı, yanaklarıma iki sıcacık öpücük konurdu. "Lütfen kendine iyi bak *chérie* ve müsait olduğunda beni görmeye gel."

"Geleceğim Ma. Söz," dedim. Sonra Maia ve ben birlikte iskeleye yürüdük.

Maia, "Yarıшта iyi şanslar," dedi ve Salt Baba'nın benim için seçtiği alıntının çevirisinin bulunduğu zarfı bana uzattı.

Ona son kez sarılıp tekneye bindim, CeCe ve Star çoktandır beni bekliyorlardı. Christian tekneyi iskeleden çıkardığı sırada hepimiz Maia'ya el salladık. Göle açılırken Salt Baba'nın bana hep geriye dönüp bakmamak gerektiğini söylediğini düşündüm. Ama *bir zamanlar* var olup da artık var olmayana tekrar tekrar dönüp bakacağımı biliyordum.

CeCe ve Star'dan uzaklaşıp geminin arka kısmına yürüdüm; elimde zarfı hâlâ sıkı sıkı tutuyor, Salt Baba'nın özlü cümlesini birlikte defalarca yelkenliyle açıldığımız Cenevre Gölü'nde

okumanın çok yerinde olacağını hissediyordum. Zarfı açtım ve içindeki kâğıdı çıkardım.

Kendinde en büyük gücü, en kırılgan olduğun anlarda bulacaksın.

Atlantis'ten giderek uzaklaşırken ve ev ağaçların arasında kaybolurken, Salt Baba'nın sözlerinin içime süzülmesini ve yola devam etmek için ihtiyaç duyduğum cesareti bulmama yardım etmesini diledim.

Theo beni Atina Havalimanı'nda karşılayacağını söylemek için mesaj atmıştı. Gelen yolcu kısmından çıktığımda bana doğru telaşlı bir ifadeyle yürüdü, sonra beni kollarına aldı.

“Tatlım, senin için o kadar endişelendim ki. Nasılsın? Mahvolmuş olmalısın, zavalılık. Kilo da vermişsin,” dedi kaburgalarımı hissedince.

“İyiyim,” dedim ona kesin bir tavırla, harika, yatıştırıcı kokusunu içime çekerek. Sırt çantamı aldı ve Atina'da bir temmuz akşamının karanlık, boğucu sıcakına çıktık.

Cyclades yarışının başlayacağı Faliro Limanı'ndaki bir otele gitmek üzere yapışkan plastik koltuklu, bayat tütün kokan bir taksiye bindik.

“Eğer kendini buna hazır hissetmiyorsan, gerçekten, bunu sensiz de yapabiliriz, ciddiym,” dedi Theo şehrin sokaklarında ilerlerken.

“Bunu bir iltifat olarak mı, yoksa hakaret olarak mı kabul etmeliyim bilmiyorum,” diye karşılık verdim.

“Ekibin ayrılmaz bir parçası olduğun için kesinlikle iltifat. Ama burada senden bahsediyoruz ve seni seviyorum, o yüzden üzerinde baskı hissetmeni istemiyorum.”

Seni seviyorum. Bu sözleri bu derece doğal bir şekilde her söyleyişinde içime hafif bir titreme geliyordu. Şimdi buradaydı, yanımdaydı, elimi tutuyor ve bana hâlâ bunu söylüyordu. Ben

de onu dürüstlüğü, açıklığı ve oyunlar oynamayı reddettiği için seviyordum. Salt Baba'nın öldüğünü öğrenmeden önce *Neptune*'de geçirdiğimiz o birkaç mükemmel günde bana söylediği gibi, eğer kalbini kırarsam başka bir tane bulması gerekecekti.

“Hakikaten, Salt Baba'nın ne yapmamı isteyeceğini biliyorum. Bir tekneye ve hayatıma geri dönmemi, üzgün üzgün oturmamamı. Ve tabii ki kazanmamı.”

“Ally.” Theo elimi tutup sıktı. “Bunu onun için başaracağız. Söz veriyorum.”

Sonraki sabah, antrenmanımızın son birkaç gününe başlamak için diğer ekip üyeleriyle Hanse'nin güvertesine çıktığımda, ekiptekiler de zafere ulaşmak için gerçek bir arzuyla dolmuş gibi görünüyorlardı. Her birinin hayatımı olabildiğince kolaylaştırmaya çalıştığını görmek beni duygulandırdı. Cyclades zorluk konusunda daha önce katıldığım hiçbir açık deniz yarışına benzemiyordu: Toplamda sekiz gündü ama yirmi dört saatlik bir mola ve vardığımız her adada bir günlük dinlenme içeriyordu.

Theo flütümün yanımda olduğunu fark etmişti. “Onu neden güverteye getirmiyorsun? Bize moral vermek için hepimize serenat yapabilirsin,” diye öneride bulundu.

İlk yarış günümüzde, görkemli bir gün batımında suyun üzerinde süratle seyrederken enstrümanı dudaklarıma götürdüm ve Theo'ya gülümseyip epik denizcilik filmi *Dünyanın Uzak Ucu* sayesinde meşhur olmuş *Fantasia on a Theme by Thomas Tallis* eserinin doğaçlama bir üflemeli çalgı versiyonunu çalmaya başladım. Milos Limanı'na doğru yol alırken Theo dümendenden arkasına bakıp bana sırtarak espriyi anladığını sessizce ifade etti. Çocukların hepsi beni içten bir şekilde alkışladı, ben de Salt Baba'ya kendi küçük selamımı gönderdiğimi hissettim.

Yarışın ilk ayağını doğrudan kazandık, ikinci ayakta üçüncü, üçüncü ayakta ise ikinci olduk; bu da bizi Yunan bir ekiple bera-

ber birinci sıraya yerleştirdi. Yarışın bitiminden bir önceki gece kendimizi küçük ve huzurlu bir Yunan adası olan Siros'un Finikas adlı limanında bulduk. Ada sakinleri limanda tüm ekipler için bir şölen düzenlemişti. Akşam yemeğinden sonra Theo hepimizi bir araya topladı.

"Beyefendiler ve hanımefendi, benim bir oyunbozan olduğumu düşüneceğinizi biliyorum ama kaptanınız hepimize geceyi erken bitirmenizi emrediyor. Rakiplerimiz..." –şimdiden yarı sarhoş olmuş, birbirlerinin omuzlarına el atıp buzuki eşliğinde Zorba figürleri yaparak dans eden Yunanistan ekibini başıyla işaret etti-- "...felekten bir gün çalarlarken, biz güzellik uykumuza yatacak ve sabah avlanmaya hazır, tazelenmiş bir şekilde uyanacağız. Tamam mı?"

Bir iki homurdanma duyulduysa da herkes görev duygusuyla tekneye döndü ve kendi kamarasına gitti.

Mürettebatın geri kalanıyla birbirimize ne kadar yakın yaşadığımızı göz önünde bulundurarak, Theo ve ben şüphe uyardırmayacak bir şekilde azıcık baş başa vakit geçirebilmek için bir gece rutini geliştirmiştik. Gemideki tek kadın olarak pruva kısmında kendime ait basık bir odam vardı, Theo ise mutfak ve oturma alanı olarak kullandığımız yerdeki bankta uyuyordu.

Diğlerlerinin lavabo ve tuvaletin bulunduğ minik soyunma odasına girip çıktıklarını duyana kadar bekliyordum. Sonra ortalık sessizleşince yavaşça karanlığın içine, üst kata çıkıyordum ve orada sıcak bir el beni kendine çekmek üzere bekliyordu. Gergin bir beş dakika boyunca birbirimize sarılıyorduk, anne babalarına yakalanmaktan korkan ergenler gibi. Sonra biri etrafta dolandığımı duyarsa mazeret olarak kullanmak adına, parmak uçlarımda mutfaka gidip buz kutusunu açıyor, bir şişe su alıyor, sonra kamarama dönüp kapıyı gürültüyle kapatıyordum. Bizce bu maskaralığı o kadar iyi beceriyorduk ki ekipten kimsenin aramızda neler olduğ hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Yarışın bitiminden önceki gece beni kendisine çekip bana iyi geceler öpücüğ verirken her zamankinden fazla bir tutku hissettim.

“Tanrım, umarım son günlerde çektiğim tüm sıkıntıyı telafi etmek için benimle yatakta en az yirmi dört saat geçirmeye hazırsındır,” diye mırıldandı.

“Emredersiniz kaptanım. Nasıl isterseniz. Ancak kaptanın mürettebatın geri kalanına erken yatma emri verip sonra kendi emirlerine uymaması pek adil değil,” diye fısıldadım kulağına, sol göğsümde gezinen elini uzaklaştırırken.

“Haklısın, her zamanki gibi. Öyleyse gidiniz Juliet'im, nararımdan çekiliniz, yoksa filhakika size hissettiğim ihtirası zapt etmem mümkün olmayacak.”

Kıkırdayarak onu son kez öptüm ve kollarından ayrıldım.

“Seni seviyorum bir tanem. İyi uykular.”

“Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandım karşılık olarak.

Theo'nun disiplin taktikleri bir kez daha meyvesini verdi. Yarışın son ayağında Yunan ekiple kafa kafaya olmak stresliydi ama cumartesi günü Vouliagmeni Limanı'nda bitiş çizgisini onlardan beş dakika önce geçtikten sonra Theo'nun zaferle belirttiği gibi, sonuçta onların işini bitiren uzo olmalıydı. Kapanış töreninde ekiptekiler defne yapraklarından zafer tacını benim başıma taktı, kameraların flaşları patladı ve herkes şampanya banyosu yaptı. Bir yudum almam için şişe bana uzatıldığında onu havaya kaldırdım ve Salt Baba'ya sessizce bunun onun için olduğunu söyledim. Ardından gökyüzüne içten bir, “Seni özlüyorum,” gönderdim.

Kutlama yemeğinden sonra Theo masada elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

“Öncelikle Ally'ye kadeh kaldıralım. Şartları göz önünde bulundurduğumuzda bence hepimiz kendisinin inanılmaz olduğu konusunda hemfikiriz.”

Çocuklar tezahürat yaptı ve onların sıcaklığı karşısında göz yaşlarımın gözlerimi yaktığını hissettim.

“İkinci olarak, ağustos ayındaki Fastnet Yarışı’nda ekibime katılma fikrini değerlendirmenizi isterim. *Tigress*’i ilk seferine çıkaracağım. Belki bazılarınız onu duymuştur; çok yakın zamanda piyasaya çıkan yepyeni bir tekne. Tekneyi görmüş biri olarak onun bizi bir başka zafere taşıyabileceğinden eminim. Ne dersiniz?”

“*Tigress* mi?” dedi Rob heyecanla. “Ben varım!”

Diğer çocuklar da hevesle ona katıldılar. “Ben dâhil miyim?” diye sordum Theo’ya usulca.

“Ally, elbette dâhilsin.”

O an bana döndü, kollarını bedenime doladı ve beni dudaklarımından sertçe öptü.

Bu hareket bir tezahürat dalgasına daha yol açarken ben saç diplerime kadar kızarak ondan uzaklaştım.

“Bu da duyuracağım son şeydi. Görünen o ki Ally ve ben birlikteyiz. Yani herhangi birinizin bununla ilgili bir sorunu varsa bana söyleyin, tamam mı?”

Çocukların sıkılmış gibi yaparak kaşlarını kaldırmalarını izledim.

“Bayat haber,” dedi Rob iç çekerek.

“Evet, bu kadar büyütecek ne var?” dedi Guy.

İkimiz de şaşkınlıkla ekibe baktık.

“Biliyor muydunuz?” dedi Theo.

“Kusura bakma kaptan ama son birkaç gün hepimiz dip dibe kaldık ve başka hiç kimse şaplağı yemeden Al’in poposuna dokunma şerefine nail olmadığından ya da bir iyi geceler öpücüğü ve kucaklamasıyla ödüllendirilmediğinden meseleyi çözmek için dâhi olmak gerekmiyordu,” dedi Rob. “Uzun zamandır biliyorduk. Affedersin.”

Beni daha da sıkı sararken Theo bir tek, “Ah,” diyebildi.

“Kendinize bir oda bulun!” diye bağırdı Guy, mürettebatın geri kalanı da çeşitli imalı yorumlarda bulunurken.

Theo beni tekrar öptü ve ben aşkın gözünün gerçekten kör olabileceğini anlarken utançtan yer yarılın da içine gireyim istedim.

Sonuçta bir “oda bulduk”, daha doğrusu Vouliagmeni’de bir otel odası. Theo sözünü tutup ikimizi de yirmi dört saat boyunca oldukça meşgul etti. Yatakta uzanırken Fastnet Yarışı ve sonrasına dair planlarımızı konuştuk.

“Peki, *Tigress*’ta bana katılmak için müsait misin?”

“Artık müsaitim, evet. Normalde ağustosta Salt Baba ve kardeşlerimden bazılarıyla yıllık tatilimiz için *Titan*’da buluşurdum...” Zorlukla yutkundum ve hızlıca devam ettim: “Sonrasında, eylülde eğer son elemelerden geçersem, umarım İsviçre takımıyla Pekin Olimpiyatları için antrenmanlara başlayacağım.”

“Ben de Amerikalılarla orada olacağım.”

“Çok önemli bir rakip olacağından eminim, kazanmana izin veremem,” diye takıldım ona.

“Eh, teşekkür ederim güzel kadın. Umarım bu meydan okumaya karşılık verebilirim.” Theo bana şakayla reverans yaptı. “Peki, önümüzdeki günlerden ne haber? Ailemin yazlığına, hak ettiğimi düşünmek istediğim bir tatil yapmaya gidiyorum. Deniz yoluyla buraya sadece birkaç saatlik mesafede. Sonra tabii Fastnet’e hazırlanmak için Wight Adası’na geçeceğim. Benimle gelir miydin?”

“Tatile mi, Fastnet’e mi?”

“İkisine de. Bir saniyelğine ciddi olmak gerekirse, senin deneyimli bir denizci olduğuna biliyorum ama Fastnet bambaşka bir şey. İki yıl önce yapılan son yarışa katıldım ve adanın etrafından dolanırken az kalsın takımın bir üyesini kaybediyorduk. Matt gerçek anlamda gemiden aşağı uçtu. Tehlikeli bir yarış ve...” –Theo derin bir nefes aldı– “...dürüst olmak gerekirse ekibe katılmanı teklif etmiş olmamın iyi bir fikir olup olmadığını şu an merak etmeye başladım.”

“Neden? Kadın olduğum için mi?”

“Tanrı aşkına, Ally, aş bunu artık! Elbette o yüzden değil. Seni sevdiğim ve sana bir şey olursa bunu kaldıramayacağım için. Neyse, bunu önümüzdeki günlerde düşünelim, olur mu? Tercihen denize bakan bir terasta, birer içkiyle. Yarın sabah limanda

Hanse'yi sahibine teslim etmem gerekiyor, *Neptune*'ü de oraya bırakmıştım, yani hemen yola çıkabiliriz. Ne düşünüyorsun?”

“Aslında eve gitmeyi düşünüyordum,” dedim. “Ma ve Maia'yla olmayı.”

“Eğer öyle yapman gerektiğini hissediyorsan bunu kesinlikle anlarım. Ancak bencil olduğumdan benimle gelersen çok sevinirim. Önümüzdeki yıl ikimiz için de çılgınca geçecek gibi görünüyor.”

“Gelmeyi gerçekten istiyorum ama önce Ma'yı arayıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmam lazım, sonra ne yapacağımı bakacağım.”

“Bunu ben düşünürken yapmaya ne dersin?” Theo kafamın üstüne bir öpücük kondurdu, sonra yataktan kalkıp banyoya yöneldi.

Evi aradığım zaman Ma, Atlantis'te her şeyin yolunda olduğu ve dönmeme hiç gerek olmadığı konusunda beni ikna etti. “Sen tatilini yap *chérie*. Maia bir süreliğine evden uzaklaşmaya karar verdi, yani burada değil zaten.”

“Öyle mi? Şaşırdım,” dedim. “Peki, sen kendini yalnız hissetmediğinden emin misin? Eğer bana ihtiyacın olursa bu kez telefonumun hep açık olacağına dair söz veriyorum.”

“İyiym ve buna ihtiyacım olmayacak *chérie*,” diye karşılık verdi Ma sabırla. “Ne yazık ki olabilecek en kötü şey zaten bizi bize geldi.”

Konuşmayı bitirdim ve bir anda moralim bozuldu, kendime Salt Baba'nın artık aramızda olmadığını hatırlatma izni verdiğimde her defasında bozulduğu gibi. Ama Ma haklıydı. En kötü şey olmuştu zaten. Bir kerecik olsun, ölüm sonrasının karanlığıyla başa çıkmamı sağlayacak belirli kurallara sahip bir dine mensup olmayı diledim. Böyle kuralları geçmişte eski moda ve manasız bulsam da artık insanlara kayıplarının en karanlık anlarında yardımcı olması için tasarlanmış âdetler olduklarını görüyordum.

Sonraki sabah Theo ve ben otelden ayrıldık ve yürüyerek limana indik.

Güvertede Hanse'nin sahibiyle birer kadeh kutlama içkisi içtikten sonra –zafer onu çok sevindirmişti ve şimdiden Theo'ya gelecek yarışlardan bahsediyordu– liman boyunca yürüdük ve *Neptune*'e bindik. Yelken açmadan önce Theo rotamızı navigasyon sistemine girdi. Nereye gittiğimizi bana söylemeyi kesinlikle reddetti. Theo tekneyi Vouliagmeni Limanı'ndan çıkarıp bir kez daha açık denizlere sürerken, ben de buzdolabı ve buz kutusunu bira, su ve şarapla doldurarak oyalandım.

Sakin camgöbeği sulara ilerlerken deniz manzarasının güzelliğine odaklanmak için kendimi ne kadar zorlasam da *Neptune*'deki son yolculuğumda yaşadığım duygusal ikilem hafızamda tekrar canlandı. Salt Baba ve sevgilim arasında benzerlikler olduğunu düşünmeye başladım: İkisi de gizemden hoşlanıyor ve kesinlikle yönetmeyi seviyorlardı.

Tam bir baba figürüne âşık olup olmadığımı düşünürken *Neptune*'ün yavaşladığını hissettim ve demir attığımızı duydum. Theo güvertede yanımda belirince az önceki düşüncelerimi kendisiyle paylaşmamaya karar verdim. Onda bu çözümleme sevdası varken bu işin sonunun asla gelmeyeceğini biliyordum. Biranın yanında limandaki bir tezgâhtan satın aldığım taze zeytinli, beyaz peynirli salatayı yerken Theo'ya alıntı cümleleri ve işlenmiş koordinatlarıyla halkalı kürenin hikâyesini en başından itibaren anlattım. Bir de Salt Baba'nın bana yazdığı mektubu.

“Eh, kesinlikle iyi hazırlanmış gibi görünüyor. Bunu bayağı planlamış olmalı.”

“Ah evet, o öyle biriydi. Her şey her zaman mükemmel bir şekilde düzenlenirdi.”

“Benim tarzımda bir adama benziyor,” dedi Theo az önceki düşüncelerimi yansıtır biçimde. “Ben de vasiyetnamemi yazdım ve cenazem için talimatlar verdim.”

“Öyle söyleme,” dedim ürpererek.

“Üzgünüm Ally, ama tüm denizciler tehlikeli bir oyunun içindedir ve insan ne olacağını asla bilemez.”

“Neyse, seni tanısaydı Salt Baba’nın senden çok hoşlanacağından eminim.” Konuyu hızlıca değiştirmek için saatime baktım. “Varış noktamız her neresiyse oraya doğru gitmeye başlayalım mı?”

“Birazdan, evet. Varışımızın zamanlamasını mükemmel ayarlamak istiyorum.” Theo gizemli bir şekilde gülümsedi. “Yüzelim mi?”

Üç saat sonra, batan güneşin minik bir adanın üzerindeki gökyüzünü, sahil şeridindeki beyaz badanalı evlerden yansıyan koyu turuncu bir parıltıyla doldurmasına bakarken Theo’nun neden beklemek istediğini anladım.

“Görüyor musun? Harika, değil mi?” dedi Theo iç çekerek, bizi küçük limana doğru yönlendirirken bir eli dümendeydi, diğer kolunu belime dolamıştı.

“Evet,” diye onayladım, gün batımının ışınlarının, patladıktan sonra içindekileri usulca salan bir yumurta sarısı gibi bulutların içine nüfuz etmesini incelerken. “Salt Baba hep Yunan gün batımlarının dünyadaki en güzel gün batımları olduğunu söylerdi.”

“O zaman bu da onunla hemfikir olduğumuz bir başka konu.” Theo şefkatle boynumu öptü.

Önceki düşüncelerimi dikkate alarak, tatilimizin geri kalanında Salt Baba’nın sevdiği ve sevmediği şeylerden bahsetmeyi kesinlikle bırakmaya karar verdim.

“Şimdi nerede olduğumuzu bana söyleyecek misin?” diye sordum limana yanaşırken, esmer bir genç tekneyi bağlamak için attığım halatı tutmak üzere koştu.

“Önemi var mı? Bunu zamanı gelince öğreneceksin. Şimdilik buraya ‘Bir Yer’ diyelim.”

Dik yamacı sırt çantalarımızla çıkmayı beklerken, Theo’nun bana onları oldukları yerde bırakmamı söylemesine şaşırdım. Kamaranın kapısını kilitledikten sonra tekneden indik ve Theo delikanlıya emeği için birkaç avro verdi. Sonra elimi tutup beni liman kıyısından bir dizi mopede götürdü. Cebini karıştırıp bir anahtar çıkardı ve bir asma kilidi kurcalayıp mopedlerden birinin etrafındaki karmaşık, ağır metal zincir yığınına çözdü.

“Yunanlar tatlı insanlar ama ekonomi şu an bayağı ümitsiz durumda, o yüzden önlem almak daha iyi. Buraya gelip de iki tekerleğin yerinde yeller estiğini görmek istemiyorum. Bin bakalım,” dedi ve ben sessizce, içim sıkılarak dediğini yaptım.

Mopetlerden nefret ediyordum. Eğitimime ara verdiğim yıl Salt Baba’nın önerdiği şekilde iki arkadaşla, Marielle ve Hélène’le dünyayı gezmeye çıkmıştım. Uzak Doğu’dan başlayıp Tayland’ı, Kamboçya’yı ve Vietnam’ı ziyaret etmiştik. Avrupa’ya geri döndüğümüzde ben Termiye Adası’nda yaz için bir garsonluk işi buldum ve Türkiye’de mopet kiralayıp yolculuğa çıktık. Bodrum Havalimanı’ndan Kalkan’a giderken Marielle tehlikeli bir virajı alamayıp kaza yaptı.

Onun cansız bedenini yamaçtaki çalılıkta bulmak, sonra da yolun ortasında durup umutsuzca oradan geçerken bize yardım edebilecek birilerini beklemek asla unutamadığım bir anı oldu.

Yoldan kimse geçmiyordu, sonunda cep telefonumu elime alıp ne yapılması gerektiğini bileceğini düşündüğüm tek kişiyi aradım. Salt Baba’ya nerede olduğumu ve neler olduğunu açıkladım, o da bana endişelenmememi, yardım geleceğini söyledi. İşkence gibi bir yarım saat sonra, içinde bir pilot ve bir sağlık görevlisiyle bir helikopter inmişti. Üçümüzü alıp hava yoluyla Dalaman’daki bir hastaneye götürdüler. Marielle parçalanmış leğen kemiği ve üç kırık kaburgayla kurtulmayı başardı ama başına aldığı darbe kalıcı ve ciddi migren ağrıları çekmesine neden oldu.

Marielle’in kazasından beri onlara yaklaşmadığımdan, Theo’nun mopedinin arkasına oturduğumda midem korkudan altüst oldu.

“Hazır mısın?” diye sordu Theo.

“Ne kadar hazır olabilirsem,” diye mırıldandım kollarımı mengene gibi beline sararken. “Bir Yer”in dar yollarından yukarıya doğru çıkarken, eğer Theo da beni etkilemeye çalışsan o deli fişek erkek sürücülerden çıkarsa ondan durmasını isteyip mopetten inmeye karar verdim. Sonra da öyle olmadığı halde, limanı arkamızda bırakıp dik, tozlu yolda seyrederken gözlerimi hiç açmadım. Sonunda, bana sonsuzluk kadar uzun gelen ama

gerçekte muhtemelen on beş dakikadan kısa süren bir yokuşu çıktıktan sonra Theo'nun fren yaptığını ve mopedin bir tarafa doğru eğildiğini hissettim, o sırada Theo ayağını toprağa koydu ve mopedi durdurdu.

“Evet, geldik.”

“Güzel.”

Bir yandan sarsılmış bir yandan da rahatlamış hissederek gözlerimi açtım ve mopedten inmeye odaklandım.

“Güzel, değil mi?” dedi Theo. “Yani buraya tırmanırken de manzaralar harikaydı ama bence bu en iyisi.”

Buraya çıkarken yol boyunca gözlerimi kapalı tuttuğum için manzaralar konusunda hiçbir fikrim yoktu. Theo elimi tutup beni sert, kuru çimenlerin arasından geçirdi ve altımızda uzanan, keskin bir şekilde denizle son bulan eğimli alana serpiştirilmiş yaşlı zeytin ağaçlarını gördüm. Söylediğini kabul edercesine başımı salladım.

Theo beni zeytinliğin içinden yürütmeye devam ederken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Önümüzde tek bir ev bile göremiyordum. Sadece eski bir ahır vardı, büyük ihtimalle keçiler için.

“Şuraya.” Parmağıyla ahır gösterdi ve bana döndü. “Evim, evim güzel evim. Mürthiş, değil mi?”

“Bu... Ben...”

“Ally, çok solgun görünüyorsun. İyi misin?”

Nihayet ahıra vardığımızda, “Evet,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım, hangimizin keçileri kaçırmış olduğunu merak ediyordum. Eğer burası gerçekten onun “evi” idiye, geriye doğru her bir kilometreyi karanlıkta yürümem gerekse de yürüyecektim. Geceyi hiçbir sebeple burada geçiremezdim.

Theo parçalanmış tahta kapıyı çekip açarken, “Şu an buranın bir barakaya benzediğini biliyorum ama burayı yakın zamanda satın aldım ve ilk senin görmeni istedim, özellikle de gün batımında. Çok iş gerektirdiğini biliyorum ve tabii burada imar yönetmeliği oldukça sıkı,” dedi ve binaya girdik. Alacakaranlıkta ilk yıldızlar üzerimdeki dev çatı deliğinden görünmeye başlamıştı.

Evin içi buram buram keçi kokuyordu, bu da midemi tekrar bulandırmaya başladı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu bana.

“Senin de dediğin gibi güzel bir manzarası olduğunu düşünüyorum.” Orada durup Theo’nun nasıl bir mimarla anlaştığını, şuraya bir mutfak, oraya dev bir oturma odası ve ötesine denize bakan bir teras yaptırma planları olduğunu dinlerken çaresizce başımı salladım ve sendeleyerek dışarı çıktım, artık keçi kokusunu kaldıramıyordum. Sert, kuru toprakta koşup ahırın köşesini geçmeyi başardım ve iki büküm olup kuru kuru öğürdüm.

“Ally, neyin var? Yine hasta mı oldun?”

Theo hemen yanıma gelmişti, ben kafamı sefil bir halde sallarken kollarıyla bana destek oluyordu.

“Hayır, gerçekten iyiyim. Sadece... ben sadece...”

Ve o anda çimenlere oturdum, küçük bir kız gibi iki gözüm iki çeşme ağladım. Ona mopet kazasını ve babamı ne kadar çok özlediğimi, beni yine altüst olmuş halde gördüğü için ne kadar üzgün olduğumu anlattım.

“Ally, beni affetmesi gereken sensin. Bu benim hatam. Elbette yarıştan ve babanın ölümünün neden olduğu travmadan örürü bitap durumdasın. Sağlam olduğun izlenimini yaratma konusunda o kadar iyisin ki ben, insanları okumakta usta olduğuyla övmeyi seven adam, söz konusu sen olunca başarısız oldum. Şimdi bir arkadaşımı arayacağım ve hemen buraya gelip arabayla bizi almasını sağlayacağım.”

Tartışamayacak kadar yorgun olduğumdan çimenlere oturdum ve Theo’nun kalkıp cep telefonuyla birini aramasını izledim. Güneş artık altımızdaki denizin içine doğru batıyordu ve sakinleştiğim sırada Theo’nun haklı olduğuna karar verdim. Manzara gerçekten de nefes kesiciydi. On dakika sonra Theo bizi mopediyle takip ederken, olağanüstü yaşlı bir Volvo’nun içinde, bir o kadar yaşlı, Theo’nun bana kısaca Kreon olarak tanıttığı bir adam tarafından tepeden aşağıya sakince indiriliyordum. Yolun yarısında araba sağa döndü ve başka bir tozlu, engebeli, yine hiçbir yere çıkacakmış

gibi görünmeyen bir yolda ilerlemeye başladı. Ama bu kez yolun sonuna vardığımızda yamacın tam kenarına kondurulmuş güzel bir evin davetkâr ışıklarını gördüm.

Theo beni geniş bir antreye alırken, “Kendi evindeymiş gibi davran tatlım,” dedi ve orta yaşlı, koyu renk gözlü bir kadın ortaya çıkıp ona Yunanca tatlı sözler mırıldanarak samimiyetle sarıldı. “Bu Irene, bizim kâhyamız,” diye açıkladı Theo. “Sana odanı gösterecek ve banyonu hazırlayacak. Ben eşyalarımızı tekneden almak için Kreon’la limana iniyorum.”

Küvet –evin geri kalanı gibi– falezden dik bir şekilde aşağıya, köpüklü denize dalan sarp kayalıklara oyulmuş bir terasta bulunuyordu. Köpüklü, hoş kokulu suyun tadını çıkardıktan sonra küvetten çıktım ve enfes, ferah yatak odasına doğru yürüdüm. Sonra etrafı keşfe çıktım ve kendimi şık bir oturma odasında buldum. Odadan görkemli bir manzaraya ve olimpik yüzücülerin bile burun kıvrımayacağı bir sonsuzluk havuzuna sahip dev bir ana terasa geçiliyordu. Evin bir nevi havada asılı duran Atlantis olduğu sonucuna vardım.

Kısa süre sonra, yatağın üzerinde bulduğum yumuşak, pamuklu sabahlığa sarınmış halde terastaki rahat döşemeli sandalyelerden birine oturdum. Irene soğutucu içinde bir şişe beyaz şarap ve iki kadehle geldi.

“Teşekkür ederim.”

Yıldızlarla bezeli karanlığı seyre dalarken şarabımı yudumladım, günlerce denizde kaldıktan sonra etrafımdaki lüksün tadını çıkarıyordum. Aynı zamanda artık Theo’yu Atlantis’e, eve götürdüğümde orada kendini tamamen rahat hissedeceğinden de emindim. Geçmişte birçok kez yatılı okuldan arkadaşlarımı evimizde kalmaları ya da *Titan*’da bir deniz yolculuğu yapmaları için getirdiğimde, neşeli, sosyal kişiliklerinin bizim yaşam tarzımızın yarattığı şokla karışık hayranlık altında nasıl ezildiğini görmüştüm. Sonra giderlerdi ve onları tekrar gördüğümde, şimdilerde kıskançlık olduğunu tahmin ettiğim bir şey yaydıklarını hissederdim ve dostluğumuz bir daha eskisi gibi olmazdı.

Neyse ki Theo'yla bu sorunlardan hiçbirini yaşanmayacaktı. Ailesinin durumu belli ki benimki kadar iyiydi. İkimizin de hayatımızın en az dörtte üçünü havasız kamaralardaki sert ranzalarda yatıp, daracık duş kabiniinde soğuk olsun sıcak olsun bir damla su gelince kendimizi şanslı hissederek geçirdiğimizi düşününce kıkırdadım.

Omzumda bir el ve hemen ardından yanağımda bir öpücük hissettim. “Merhaba aşkım. Daha iyi misin?”

“Evet, çok daha iyiyim, teşekkürler. Günlerce süren yarıştan sonra sıcak bir banyo gibisi yok.”

“Evet, yoktur,” dedi Theo kendine bir kadeh şarap doldurup karşıma otururken. “Ben de birazdan aynısını yapacağım. Ve bir kez daha, Ally, lütfen beni affet. Bir göreve çıktığımda tek bir fikre fazla odaklanmış olabiliyorum. Gerçekten tek istediğim sana yeni evimi göstermekti.”

“Gerçekten sorun değil. Bittiği zaman harika olacağından eminim.”

“Burası kadar harika değil elbette ama en azından benim olacak. Ve bazen,” dedi Theo omuz silkerek, “tek önemli olan da budur, değil mi?”

“Aslında ben hiçbir zaman kendime ait bir evim olması gerektiğini düşünmedim. Evden uzakta, yarışlarda o kadar çok zaman geçiriyorum ki hiç uğraşmadan Atlantis'e dönmek yerine kendime bir ev almak bana lüzumsuz görünüyor. Ve biz denizciler o kadar az kazanıyoruz ki zaten harcayacak pek fazla param da olmayacaktı.”

“O yüzden ben de bir keçi ağılı aldım,” diyerek beni onayladı Theo. “Ama aynı zamanda, sanırım ikimizin de düşersek bizi tutacak bir emniyet ağımızın hep var olduğunu reddedecek halimiz yok. Şahsen şapkam elimde babama para için gitmek yerine aç kalmayı tercih ederim. Ayrıcalığın bir bedeli var, sence de öyle değil mi?”

“Belki, evet, ama herhangi bir insanın ikimiz için üzüleceğinden şüpheliyim.”

“Acınmayı hak ettiğimizi iddia etmiyorum Ally, ama madıyatçı modern dünya her ne kadar tersine inansa da paranın her sorunu çözebileceğini düşünmüyorum. Örneğin babamı ele alalım. Otuz beş yaşında, yani şu an benim olduğum yaşta onu milyoner yapacak, bilgisayarların içine yerleştirilecek bir çip icat etti. Çocukluğum boyunca, kendisinin gençken nasıl zorluklarla mücadele ettiğini ve benim ne kadar şanslı olduğumu fark etmem gerektiğini bana anlatmaya bayılırdı. Elbette onun deneyimiyle benimki aynı değildi –hâlâ da değil– çünkü ben zenginlik içinde büyüdüm. Sanki dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik: Babamın hiçbir şeyi yoktu ve hayatta yapabileceklerine dair heyecanlıydı, ben ise görünüşte her şeye sahip olsam da, sahip olduklarım için bana kendimi suçlu hissettirdi. O yüzden hayatımı onun yardımı olmadan geçinmeye çalışarak, hep beş parasız kalarak ve onun beklentilerini asla karşılayamadığım hissiyle geçirdim. Senin yaşadıkların da buna benzer şeyler mi?”

“Hayır, her ne kadar paranın değeri bize kesinlikle öğretilmiş olsa da. Salt Baba her zaman bizim kendimiz olmak için doğduğumuzu ve sadece olabileceğimizin en iyisi olmak için çaba gösterebileceğimizi söylerdi. Hep benimle çok gurur duyduğunu hissettim, özellikle denizcilik konusunda. Sanırım bunun ortak tutkumuz olmasının da bir katkısı vardı. Ancak bana bıraktığı mektupta biraz tuhaf bir şey söylemiş. Müzik kariyerime devam etmememin sebebinin, profesyonel bir denizci olup onu memnun etmek istemem olduğu sonucuna varmış.”

“Peki, bu doğru mu?”

“Pek değil aslında. İkisini de sevdim ama bana denizcilik yapma fırsatları sunuldu ve ben de onları değerlendirdim. Hayat böyledir, değil mi?”

“Evet,” diyerek bana hak verdi Theo. “İlginç bir şekilde ben anne ve babamın tam bir karışımıyım. Babamın teknik konular-daki yeteneği ile annemin denizcilik aşkı bir arada.”

“Eh, ben evlat edinilmiş olduğum için genlerimde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Benim gelişimim tamamen birileri sayesinde oldu, kendiliğinden değil.”

“O zaman hayatında genlerinin bir rolü olup olmadığını öğrenmek senin için harika olmaz mı? Belki de bir gün babanın ipuçlarını takip ederek nereden geldiğini öğrenmelisin. Bu müthiş bir antropoloji çalışması olurdu.”

“Eminim,” dedim esnememi bastırarak, “ama şimdi bunu düşünemeyecek kadar yorgunum. Ve sen de keçi kokuyorsun. Banyo yapma zamanın geldi de geçiyor bile.”

“Haklısın. Giderken Irene’ye akşam yemeği için masayı hazırlamasını söyleyeceğim ve on dakikaya aşağıda olacağım.” Theo burnuma bir öpücük kondurup terastan ayrıldı.

8

İlişkimizin başlangıcını şekillendiren o ilk tutku dalgası biraz dinince, “Bir Yer”de miskinlikle geçen o birkaç günde Theo ve ben birbirimizi doğru düzgün tanımaya zaman ayırdık. Kendimi daha önce hiç kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlatırken buldum. Başkaları için küçük, önemsiz detaylar olan ama bana çok şey ifade eden şeyleri. Beni dinlerken Theo’nun dikkati asla dağılmıyordu, o keskin bakışlı yeşil gözleri hep üzerimdeydi. Nasıl olduysa beni hayatımda hiç hissetmediğim kadar değerli hissettirmeyi başarıyordu. Özellikle Salt Baba ve kız kardeşlerimle ilgileniyordu – “lüks yetimhane” olarak tanımlıyordu Atlantis’teki yaşantımızı.

Havanın Theo’ya da bana da gök gürültülü bir fırtınanın an meselesi olduğunu ayrı ayrı söylettirecek kadar durgun olduğu sıcak ve boğucu bir sabah, Theo terasın gölgesindeki şezlongda bana katılmaya geldi.

“Neredeydin?” diye sordum o otururken.

“Ne yazık ki Fastnet sponsorumuz, takım yöneticisi ve *Tigress*’in sahibiyle çok sıkıcı bir konferans görüşmesindeydim. Onlar ıvır zıvır detayları konuşurken ben bir şeyler karalıyordum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Hiç küçükken kendi isminle anagramlar yapmayı ya da ismini tersten yazmayı denemiş miydin? Ben yaptım ve gülünç bir şey ortaya çıktı,” dedi Theo bir tebessümle. “Oeht.”

“Elbette yaptım ve çıkan şey eşit derecede saçmaydı. ‘Ylla’ benimkisi de.”

“Hiç soyadınla anagramlar yaptın mı?”

“Hayır,” dedim bu işin nereye gideceğini merak ederek.

“Peki. Ben kelimelerle oynamaya bayılırım ve az önce konfe-rans görüşmesinde sıkıntıdan patlarken senin soyadınla da biraz uğraştım.”

“Ve?”

“Yani detaycı olduğumu ve gizemli şeyleri sevdiğimi biliyo-rum ama aynı zamanda birazcık Yunan mitolojisi de biliyorum, Oxford’da klasik diller üzerinde çalışmış ve çocukluğumdan beri her yaz burada kalmış biri olarak,” diye açıkladı Theo. “Sana ne bulduğumu gösterebilir miyim?”

“Eğer çok istiyorsan,” dedim o bana üzerine birkaç kelime karalanmış bir kâğıt parçasını uzatırken.

“D’Aplièse’ten ne çıktığını görüyor musun?”

“Pleiades.” Theo’nun soyadının altına yazdığı, görünüşe göre “D’Aplièse”ten türettiği kelimeyi söyledim.

“Evet. Peki, bu kelimeyi tanıyor musun?”

“Kesinlikle tanıdık geliyor,” dedim gönülsüzce.

“Ally, bu Yedi Kız Kardeş’i kapsayan yıldız kümesinin Yu-nanca adı.”

“Ee? Ne demek istiyorsun?” Mantıksız bir şekilde savunmacı hissederek ona baktım.

“Sadece sana ve kız kardeşlerine yedi... ya da altı mı de-meliyim?” –Theo sözlerini düzeltti– “...ünlü yıldızın isimlerinin verilmiş olmasının ve soyadınızın da ‘Pleiades’in bir anagramı olmasının bayağı büyük bir tesadüf olduğunu... Babanın soyadı da bu muydu?”

Salt Baba’ya soyadıyla hitap edilip edilmediğini hatırlamak için hafızamı tararken yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum. Evdeki çalışanlar ve *Titan*’dakiler ona “beyefendi” derlerdi, sadece Marina ondan biz kızlar gibi “Salt Baba” ya da “babanız” diye bahsederdi. Ona gelmiş herhangi bir postada bir

soyadı görüp görmediğimi düşünmeye çalıştım ama tek hatırlayabildiğim, Salt Baba'nın birçok şirketinden biri adına gönderilen resmî görünümlü zarflar ve kargo paketleriydi.

“Muhtemelen,” diye cevap verdim sonunda.

“Affedersin Ally.” Theo rahatsız olduğumu anlamıştı. “Sadece acaba siz kızlar için bir soyadı mı icat etti, yoksa onun da soyadı bu muydu, anlamaya çalışıyordum. Her neyse sevgilim, çoğu insan tek taraflı akitle isimlerini değiştiriyor. Çok tatlı aslında. Sen ‘Alcyone Pleiades’sin. ‘Salt Baba’ takma adına gelince, ben...”

“Yeter Theo!”

“Üzgünüm, sadece bu benim için çok ilginç. Babana dair görünenden çok daha fazla şey olduğundan eminim.”

İzin isteyip oradan kalktım ve içeri girdim, Theo'nun –her ne kadar sadece harflerle oynamış olsa da– aileme dair çok mahrem bir şeyi görmüş olması ve benim ve kız kardeşlerimin bunu daha önce hiç fark etmemiş olmamız beni rahatsız etmişti. Ya da bunu *fark ettiyseler* bile mesele aramızda asla açıkça konuşulmamıştı.

Terasa döndüğümde Theo beni örnek aldı ve bu konuda başka bir şey söylemedi. Öğle yemeğinde bana kendi anne babası ve çekişmeli boşanmalarından biraz daha bahsetti. İngiltere'deki annesi ve yazları Amerika'daki babası arasında sürekli mekik dokumuştı. Kendisinden bahsediyor olsa da tüm hikâyeyi neredeyse üçüncü şahısta anlattı –sanki onunla pek bir alakası yokmuş gibi çözümleyerek– ama altta yatan gerginliğini ve bilinçaltındaki öfkesini hissedebiliyordum. Bana sanki annesine olan sadakatinden ötürü babasına hiç şans vermemiş gibi geliyordu. Şimdi bunu böyle söylemek konusunda yeterince kendimden emin olmasam da ileride söyleyeceğimi biliyordum.

O gece yatakta, soyadım hakkındaki keşiften dolayı hâlâ huzursuz bir haldeydim ve uyuyamadım. Eğer soyadımız Salt Baba tarafından, onun yıldızlara ve Yedi Kız Kardeş mitolojisine tutkusu nedeniyle yaratılmış bir anagramsa biz kimdik?

Ve daha önemlisi, o kimdi?

İşin korkunç tarafı ise artık bunu asla bulamayacağımı biliyor olmamdı.

Sonraki gün Theo'dan dizüstü bilgisayarını ödünç aldım ve Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'ni arattım. Salt Baba hepimize yıldızlardan bahsetmiş ve özellikle Maia onunla Atlantis'in tepesine kondurulmuş kubbeli gözlemevinde çok vakit geçirmiş olsa da bu konu benim ilgimi hiç çekmemişti. Salt Baba'nın bana aktardığı her bilgi, birlikte tekne de açılırken kullanılacak teknik türden bilgilerdi. Bana denizde ilerlerken yıldızlardan nasıl faydalanacağımı göstermek için elinden geleni yapmış ve denizcilerin Yedi Kız Kardeşi'ni binlerce yıldır kılavuz edindiklerinin herkesçe bilindiğini söylemişti. Sonunda Salt Baba'nın bize verdiği isimlerin arkasında ne gibi sebepler varsa, bunların asla ortaya çıkmayacak başka bir gizem olduğunu düşünerek bilgisayarı kapattım. Bu sebepleri aramak beni ancak daha da huzursuz edecekti.

Tüm bunları öğle yemeğinde Theo'ya anlattım ve benimle hemfikir oldu.

“Özür dilerim Ally, gerçekten. Bunun bahsini hiç açmamalıydım. Önemli olan şimdiki zaman ve gelecek. Baban kim olursa olsun seni bebekken çekip yanına alarak doğru olanı yapmış olması beni ilgilendiren tek şey. Ve her ne kadar sana söylemek için yanıp tutuştuğum başka şeyler daha keşfetmiş olsam da...” Beni tartmak ister gibi baktı.

“Theo!”

“Tamam, tamam,” dedi. “Şu anın uygun olmadığını anlıyorum.”

Uygun değildi ancak o akşamüstü –belki de tam da Theo'nun tasarladığı gibi– Salt Baba'nın mektubunu günlüğümün arkasındaki gizlediğim yerden çıkardım ve tekrar okudum. *Belki de,* diye düşündüm, *bir gün gidip onun bana bıraktığı yolu takip*

etmeliyim. Ve en azından Atlantis'teki çalışma odasında bir rafta duran, bahsettiği kitabı bulmalıyım...

Birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna yaklaşırken Theo benim bir parçam olmuş gibi hissediyordum. Bu cümleyi kendi kendime tekrar ettiğimde, söyleyenin ben olduğuna inanamıyordum. Yine de romantik bir hayal de olsa gerçekten ruh ikizim olduğunu hissediyordum. Onunla tamamlanmış gibiydim sanki.

Bu yeni ortaya çıkan durumun ne kadar korkutucu olabileceğini ancak, o olağan sakinliğiyle “Bir Yer”den –artık Anafi Adası olduğunu bildiğim yer– ayrılıp gerçek hayata dönmenin planlarını yapmaya başladığında fark ettim.

“İlk olarak Londra’ya gidip annemi ziyaret etmeliyim. Sonra *Tigress*’i Southampton’dan alacağım ve Wight Adası’na gideceğim. Bu bana en azından ona alışma fırsatı verecek. Ya sen sevgilim?”

“Ben de bir süreliğine eve gitmeliyim,” dedim. “Ma sesinin kulağa iyi gelmesi konusunda başarılı ama Maia ya da Salt Baba yokken yanında olmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Peki, ben de uçuşlara bakıyordum. Neden hafta sonu *Neptune*’e atlayıp Atina’ya beraber gitmiyoruz? Sonra da sen Cenevre’ye uçarsın. İnternette baktım ve öğlen bir uçuşta yer var, benim Londra uçuşumla hemen hemen aynı zamanda.”

“Harika. Teşekkürler,” dedim ters ters, bir anda kendimi korkunç derecede savunmasız hissetmiştim; onsuz olmaktan ve geleceğimizin getireceklerinden korkmuştum. Hatta “Bir Yer”den sonra bir geleceğimizin olup olmayacağından.

“Ally, sorun ne?”

“Hiç. Bugün çok fazla güneşte kaldım ve erken yatmalıyım.” Ayağa kalktım ve terastan çıkmaya yeltendim ama ben bunu yapamadan Theo elimi yakaladı.

“Konuşmamızı tamamlamadık, o yüzden otur lütfen.” Beni gerisin geri sandalyeye oturtup dudaklarımdan öptü. “Belli ki

evlerimize uçuşlarımızdan çok sonrasına dair planlarımızı konuşmamız gerekiyor. Örneğin Fastnet. Buraya geldiğimizden beri bunu bayağı düşündüm ve bir öneride bulunmak istiyorum.”

“Seni dinliyorum,” dedim benim bile hoşuma gitmeyen bir sesle. Bunlar şu an duymayı istediğim türden “planlar” değildi.

“Gelip ekiple antrenman yapmanı istiyorum. Ancak eğer hava koşullarının senin yarışta teknede olamayacağı kadar tehlikeli olduğuna inanırsam ya da yarışa başlarsan ama bir noktada sana kıyıya çıkmanı söylersem emirlerime uyacağına dair yemin etmen gerekecek.”

Zorlukla başımı salladım. “Emredersin kaptan.”

“Dalga geçme Ally. Ciddiyim. Eğer sana bir şey olursa buna dayanamayacağımı daha önce de söyledim.”

“Bu benim alacağım bir karar değil mi?”

“Hayır. Sevgilin olmam bir yana, kaptanın olarak bu benim kararım.”

“Yani *ben* denize açılmak için çok tehlikeli olduğunu düşünürsem *seni* durdurma hakkım yok mu?”

“Elbette yok!” Theo yılgınlıkla başını salladı. “Bu kararı verecek olan benim. Öyle ya da böyle, iyi ya da kötü.”

“Peki ya ‘kötü’ ise ve ben bunu biliyorsa?”

“O zaman bunu bana söylersin ve ben de senin uyarını dinlerim ama nihayetinde kararı ben vereceğim.”

“Peki, ben niye veremiyormuşum? Bu adil değil, ben...”

“Ally, bu iş artık saçma bir hal almaya başladı. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz, zaten hiçbir şey olmayacağından eminim. Sana söylemeye çalıştığım tek şey beni dinlemen gerektiği, tamam mı?”

“Peki,” dedim surat asarak. Bu bizim tartışmaya en fazla yaklaştığımız andı ve bu mükemmel yerde bu kadar az zamanımız kalmışken durumun daha kötüye gitmesine meydan vermeyi hiç istemiyordum.

“Ve daha da önemlisi...” –bir elini bana doğru uzatıp yüzümü parmaklarıyla okşarken Theo’nun gözlerinin yumuşadığını gördüm– “...Fastnet’in ötesinde koca bir gelecek olduğunu unutmayalım.

Hakikaten, tüm bu travmaya rağmen hayatımın en güzel birkaç haftasıydı. Sevgili Ally, romantik laflar etmenin benim tarzım olmadığını biliyorsun ama her zaman birlikte olabilmemizin bir yolunu bulursak harika olur. Sen ne düşünüyorsun?”

“Kulağa güzel geliyor,” diye geveledim, birkaç saniye içinde “aşırı sinirli”den “hayatımızı beraber geçirelim”e dönememiştim. Bir an için “Ally’yle gelecek hakkında konuş” başlığı programda yer alıyor mu diye Theo’nun yanında getirdiği kâğıtlara göz atsam geldi.

“Ve kulağa her ne kadar klişe gelse de asla başka bir sen bulamayacağımı biliyorum. O yüzden ikimiz de yaşını başını almış, feleğin çemberinden geçmiş insanlar olduğumuza göre sana sadece emin *olduğumu* söylüyorum. Yarın evlenirsek sevinçten havalara uçarım. Ya sen?”

Ne demek istediğini idrak etmeye çalışsam da başaramayıp ona baktım ve “Bu Theo tarzı bir evlenme teklifi mi?” diye çıkıştım.

“Sanırım öyle, evet. Ee?”

“Ne dediğini duydum.”

“Ve?..”

“Eh, açıkçası Theo, bu *Romeo ve Juliet*’ten bir sahneye pek benzemiyor.”

“Evet. Benzemiyor. Ben böyle önemli anlarda pek iyi değilim gördüğün gibi. Sadece o anları aradan çıkarmayı ve devam etmeyi istiyorum... *yaşamaya*, sanırım. Ve seninle birlikte yaşamayı çok isterim... yani seninle evlenmeyi,” diye düzeltti sözlerini.

“Evlenmek zorunda değiliz.”

“Evet, ama galiba benim geleneksel terbiyem burada işin içine giriyor. Hayatımın geri kalanında seninle olmak istiyorum, o sebeple sana resmî bir teklif yapmalıyım. Senin Bayan Falys-Kings olmanı ve insanlara ‘karım ve ben’ diyebilmeyi isterim.”

“Senin soyadını istemeyebilirim. Bugünlerde çoğu kadın kocalarının soyadlarını almıyor,” diye karşılık verdim.

Theo sakince, “Doğru, doğru,” diyerek bana hak verdi, “ama böylesi çok daha net değil mi sence de? Tek bir soyadını

paylaşmak?.. Sadece banka hesapları için, ayrıca bu seni elektrik-çiler ve tesisatçılarla telefon görüşmelerinde açıklama yapmaktan kurtarır ve...”

“Theo?”

“Evet?”

“Tanrı aşkına, bir sus! Bazen her ne kadar insanı çileden çıkaracak kadar pratik odaklı olsan da sen beni çözümleye çözümleye olumlu bir cevap vermekten alıkoymadan, ben de seninle yarın evlenirdim.”

“Gerçekten evlenir miydin?”

“Evet, elbette evlenirdim.” O an gözlerine yaşlar dolmaya başladığını fark ettim. Ve içimde ona çok benzeyen o parça, dışarıdan en kendinden emin görünen insanların bile, iş sevdikleri kişinin onları sevip sevmediğine gelince tamamen savunmasız kaldıklarını anladı. Diğer herkes kadar çaresizce onları isteyip onlara ihtiyaç duyduklarını. Ona yaklaştım ve sıkıca sarıldım.

“Pekâlâ, bu muhteşem değil mi?” Fark ettirmeden gözlerini silmeye çalışarak gülümsedi.

“Teklifin ne kadar rezalet olduğunu düşünürsek evet.”

“Güzel. Şimdi... bu da yine bayağı eski kafalı olacak ve suçu benim yetiştirilme tarzıma atabilirsin ama yarın alışverişe çıkıp benimle sözlendiğin gerçeğinin altını çizen bir şey seçebilirsek çok sevinirim.”

“Yani ‘nişan’lanacak mıyız?” diye takıldım ona. “Her ne kadar Austen romanlarından fırlamış gibi konuşsan da çok mutlu olurum.”

“Teşekkür ederim.” Sonra yıldızlara baktı, başını salladı ve bana döndü. “Bu bir mucize değil mi?”

“Hangi kısmı?”

“Hepsi. Demek istediğim, gezegende kendimi yalnız hissettiğim otuz beş yıl geçirdim, sonra sen çıkageldin. Ve ben bir anda anladım.”

“Neyi anladın?”

Başını salladı ve hafifçe omuz silkti. “Aşk.”

Onun istediği gibi oldu ve Theo ertesi sabah beni alıp Chora'ya, aslında adanın güney sahiline bakan bir tepeye konuşlanmış, uyku mahmurluğunda, beyazlar içinde bir köyden fazlası olmayan başkente götürdü. Dar, eski ve hoş sokaklardan geçtik, ıvır zıvır, erzak ve ev eşyalarının yanı sıra el yapımı takılar da satan bir çift minik dükkân ve incik boncuk tezgâhları olan küçük bir pazar bulduk. Genel olarak takı hiçbir zaman benlik bir şey olmamıştı ve ben yarım saat boyunca çeşitli yüzükleri denedikten sonra Theo'nun sinirlerinin bozulmaya başladığını görebiliyordum.

Pazardaki son tezgâhta durduğumuzda, "Muhakkak istediğin bir şey olmalı, değil mi?" diyerek beni dürttü.

Aslında gözümlerim bir şeye takılmıştı. "O şeyin bir yüzük olmamasının bir sakıncası olur mu?"

"Şu an göğüs ucuna takılacak bir pirsing olsa da umurumda olmaz, seni memnun edecek bir şey alabildiğim ve sonra öğle yemeği yiyebildiğimiz sürece. Açlıktan ölüyorum."

"Tamam, o zaman şunu isterim."

Ona bir nazar boncuğu gösterdim: Zarif, gümüş bir zincirin ucunda sallanan, geleneksel tarzda, mavi camdan göz şeklinde bir kolye ucuydu bu.

Tezgâhın sahibi kolyeyi asılı olduğu panodan aldı ve ona daha yakından bakabilmemiz için, elle yazılmış fiyat etiketini göstererek avucunda bize doğru tuttu. Theo güneş gözlüğünü çıkarıp kolyeyi baş ve işaret parmakları arasında tuttu. "Ally, bu çok tatlı ama on beş avroluk fiyatıyla bir pırlanta yüzük sayılmaz."

"Benim hoşuma gitti. Denizciler bunları fırtınalı denizlerde korunmak için takarlar. Hem ismim denizcilerin koruyucusu olduğum anlamına geliyor."

"Biliyorum ama nazar boncuğunun uygun bir nişan hatırası olduğundan emin değilim."

“Eh, ben sevdim, birbirimizi delirtip pes etmeden önce bunu alabilir miyiz lütfen?”

“Beni korumaya söz vermen şartıyla evet.”

“Elbette söz veriyorum,” dedim kollarımı beline dolayarak.

“Peki. Ancak seni uyarıyorum, sadece usulen de olsa gelecekte sana daha... geleneksel bir şey hediye edebilirim.”

Birkaç dakika sonra minik tılsım boynumda, yürüyerek pazardan çıktık.

“Geriye dönüp baktığımda,” dedi Theo bira ve yiyecek bir şeyler bulmak için sessiz sokaklarda dolanırken, “seni tek bir parmak yerine boynundan zincirlemek çok daha yerinde, her ne kadar eninde sonunda sana doğru düzgün bir yüzük almamız gerekecek olsa da. Ancak korkarım ki Tiffany ya da Cartier’ye koşabileceğimden emin değilim.”

Bir tavernanın dışında, gölgede kalan bir masaya otururken, “Bil bakalım şimdi kim nereden geldiğini gösteriyor?” diyerek takıldım ona. “Bu arada haberin olsun, pahalı markalardan nefret ederim.”

“Haklısın. İçime işlemiş Connecticut’ın golf kulüplerindeki geçmişimi gösterdiğim için beni affet. Neyse,” dedi plastik menüyü eline alıp, “ne yemek istersin?”

Sonraki gün Atina Havalimanı’nda Theo’dan hiç istemeden ayrıldıktan sonra onsuz kendimi kaybolmuş hissederek uçağa bindim. İstem dışı bir şekilde ikide bir aklıma gelen bir şeyi söylemek üzere şaşkın yol arkadaşşıma döndüm ve Theo’nun yanımda olmadığını hatırladım. Onsuz kendimi her şeyden tamamen mahrum hissettiğimi kendime itiraf ettim.

Bir anda ortaya çıkıp sürpriz yapmanın hoş olacağı düşüncesiyle Ma’ya eve geleceğimi söylememiştim. Uçak beni Cenevre’ye götürürken ve ben şimdi yüreğini kaybetmiş olan Atlantis’e varmak üzere kendimi hazırlarken duygularım bulduğum şeyin

sevincinden, kaybettiğim ve yanına dönmekte olduğum şeyin korunçuluğuna saptı. Üstelik bu kez, Salt Baba'nın arkasında bıraktığı dev boşluğu dolduracak kız kardeşlerim de evde olmayacaklardı.

Atlantis'e vardığımda hayatımda ilk kez kimse beni iskelede karşılamaya gelmedi, bu da moralimi iyice bozdu. Claudia da mutfaktaki yerinde değildi ama tezgâhın üzerinde fırından yeni çıkmış limonlu pandispanya vardı ve bu benim en sevdiğim kekti. Kekten irice bir dilim kesip mutfaktan çıktım ve merdivenlerden yukarı, odama çıktım. Sırt çantamı yere attım, yatağa oturup ağaçların üzerinden görünen muhteşem göl manzarasına bakarak sinir bozucu sessizliği dinledim.

Ayağa kalktım ve Salt Baba'nın bana yedi yaşına girdiğim doğum günümde verdiği cam şişe içindeki gemi maketini indirmek için kütüphaneye yöneldim. Camın içindeki incelikli ahşap ve kumaştan yapılmış ri nasıl girdiğini bana anlatması için Salt Baba'nın başının etini nasıl yediğimi hatırlayıp gülümsedim.

“Bu sihir, Ally,” diye fısıldamıştı gizemli bir tavırla. “Ve hepimiz buna inanmalıyız.”

Günlüğümü sırt çantamdan alıp çaresizce onu yeniden yanımda hissetmek isteyerek, bana yazdığı mektubu çıkardım. Ayrıntıları kontrol ettikten sonra aşağıya, onun çalışma odasına inip bana okumamı önerdiği kitabı aramaya karar verdim.

Çalışma odasının kapısında durup narenciye, temiz hava ve güvende olmanın o tanıdık kokusunun burun deliklerime dolmasını bekledim.

“Ally! Seni karşılayamadığım için özür dilerim. Geleceğini bilmiyordum ama bu ne harika bir sürpriz!”

“Ma!” Onu kucaklamak için arkamı döndüm. “Nasılsın? Birkaç gün iznim var ve hepinizin iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Evet, evet...” dedi Ma biraz telaşlı bir tavırla. “Ya sen nasılsın *chérie*?”

Keskin, zeki bakışlı gözlerinin beni ölçüp biçtiğini hissettim. “Beni bilirsin Ma, asla hasta olmam.”

“İkimiz de biliyoruz ki sağlık durumunu sormuyorum Ally,” diye karşılık verdi Ma nazikçe.

“Meşguldüm, bence bunun yardımı oldu. Bu arada yarışı kazandık,” diye zayıf bir açıklama yaptım, Ma’ya Theo’dan ve yakalamış olabileceğim mutluluktan bahsetmeye henüz hazır değildim. Salt Baba’nın olmadığı Atlantis’te olmak bunu uygunsuz kılıyordu sanki.

“Maia da burada. Cenevre’ye gitmişti, şeyden hemen sonra... Brezilya’dan gelen arkadaşı gittikten sonra yani. Yakında döner, eminim seni gördüğüne çok sevinecektir.”

“Ben de öyle. Bana birkaç gün önce bir e-posta gönderdi, çok mutlu gibiydi. Yolculuğuna dair daha çok şey dinlemek için yanıp tutuşuyorum.”

“Şimdi, birer fincan çaya ne dersin? Mutfağa gel ve bana yarışınla ilgili her şey anlat.”

“Peki.” Salt Baba’nın çalışma odasından çıkıp Ma’yı usluca takip ettim. Belki sebebi sadece önceden arayıp haber vermeden eve geldiğim içindi ama gergin olduğunu, her zamanki sakinliğinin geçici olarak onu terk ettiğini hissettim. Maia’dan ve Cyclades Yarışı’ndan bahsettik ve yirmi dakika sonra teknenin yaklaştığını duyduk. Maia’yı iskelede karşılamaya gittim.

“Sürpriz!” dedim ona kollarımı açarak.

“Ally!” Maia şaşkın görünüyordu. “Ne yapıyorsun burada?”

İkimiz kol kola eve doğru yürürken, “Tuhaftır ama burası benim de evim,” dedim sırtarak.

“Biliyorum ama seni beklemiyordum.”

Terasta oturmaya karar verdik ve ben Claudia’nın ev yapımı limonatasından bir sürahi almaya gittim. Yakın zamanda yaptığı Brezilya yolculuğunu anlatmasını dinlerken Maia’yı inceledim ve yıllardır ilk kez bu kadar canlı göründüğünü düşündüm. Cildi parlıyor, gözleri ışıldıyordu. Salt Baba’nın ölümünden sonra bıraktığı ipuçlarıyla geçmişini keşfetmek iyileşmesine yardımcı olmuş gibiydi.

“Ve Ally, sana söylemek istediğim başka bir şey var. Belki de uzun zaman önce söylemiş olmam gereken bir şey...”

Sonra bana üniversitedeyken yaşanan ve o zamandan beri gizlenmesine neden olan şeyi anlattı. Hikâyeyi dinlerken gözlerim yaşlarla doldu ve onu teselli etmek için elimi ona doğru uzattım.

“Maia, tüm bunları tek başına göğüslemek zorunda kalman ne kadar korkunç. Tanrı aşkına, olanları neden bana anlatmadın? Ben senin kardeşinim. Hep yakın olduğumuzu düşünmüştüm. Senin yanında olurdum, gerçekten.”

“Biliyorum Ally ama o zamanlar daha on altı yaşındaydın. Ayrıca utanç içindeydim.”

Bunun üzerine ablama onun bu kadar canını yakan o iğrenç adamın kim olduğunu sordum.

“Ah, tanıdığın biri değil. Üniversitede tanıştığım Zed adında biriydi.”

“Zed Eszu mu?”

“Evet. Adını haberlerde duymuş olabilirsin. Babası da şu intihar eden büyük iş adamı.”

“Ve Salt Baba’nın ölüm haberini aldığım o korkunç gün teknesini onun yatının yanında gördüğüm adam, eğer hatırlarsan,” dedim ürpererek.

“İşin garip yanı, ben aslında gideyim mi gitmeyeyim mi diye karar vermeye çalışırken, farkında olmadan beni Rio uçağına binmeye zorlayan da Zed oldu. On dört yıllık sessizlikten sonra bana aniden bir sesli mesaj bıraktı, İsviçre’ye gelmesi gerektiğini söyleyip görüşüp görüşemeyeceğimizi soruyordu.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Seninle buluşmak mı istedi?”

“Evet. Salt Baba’nın ölüm haberini aldığını söylüyor ve birimizin omzunda ağlayabileceğimiz önerisinde bulunuyordu. Beni İsviçre’den arkama bile bakmadan kaçırarak tek bir şey varsa bu da oydu.”

Maia’ya Zed’in yıllar önce ona neler olduğunu bilip bilmediğini sordum.

“Hayır.” Maia başını sertçe iki yana salladı. “Bilse de umurunda olacağını sanmıyorum.”

“Bence ondan kurtulman en iyisi olmuş,” dedim hüzünle.

“Yani onu tanıyor musun?”

“Bizzat değil. Ama tanıyan bir... arkadaşım var. Neyse,” dedim Maia beni daha fazla sorgulamadan toparlanarak, “bana öyle geliyor ki o uçağa binmek şu ana kadar yaptığın en iyi şey olmuş. Ama bana hâlâ yanında getirdiğin o çok yakışıklı Brezilyalıdan pek bahsetmedin. Sanırım Ma ona abayı yakmış. Geldiğimde onun dışında hiçbir şeyden bahsedemiyordu. Bir yazar galiba?”

Biraz ondan bahsettik, ardından Maia bana nasıl olduğumu sordu. Yıllar sonra hayatına biri girmişken konuşma sırasının *onda* olduğuna karar verip ona Theo’yu anlatmamak için kendimi tuttum ve onun yerine Fastnet’ten ve gelecekteki olimpiyat elemelerinden bahsettim.

“Ally! Bu harika! Nasıl gittiğini bana haber ver, olur mu?” diye yalvardı bana.

“Elbette vereceğim.”

O sırada Marina terasta belirdi.

“Maia, *chérie*, az önce Claudia’yı görene kadar senin evde olduğunu bilmiyordum. Christian bunu bana vermişti, korkarım sana vermeyi unuttum.”

Marina, Maia’ya bir zarf uzattı ve üzerindeki el yazısını tanıyınca Maia’nın gözleri ışıldadı. “Teşekkür ederim Ma.”

“Siz kızlar akşam yemeği yemek ister misiniz?” diye sordu Ma bize.

“Eğer hazırlanıyorsa kesinlikle isteriz. Maia?” Ona baktım. “Bana katılır mısın? Bugünlerde pek arayı kapatma imkânı bulamıyoruz.”

“Evet, elbette,” dedi Maia ayağa kalkarken. “Ama eğer sakinliği yoksa şimdilik bir süre köşkte olacağım.”

Ma ve ben anlayışla Maia’ya ve elinde sıkıca tuttuğu mektuba baktık.

“Sonra görüşürüz *chérie*,” dedi Marina.

Ma'nın peşinden eve dönerken Maia'nın bana az önce söylediği şeyden dolayı kendimi aşırı rahatsız hissettim. Bir bakıma şüpheleri gidermiş olmamız iyiydi ve artık Maia'nın üniversiteden sonra neden bu kadar mesafeli birine dönüştüğünü, kendini âdeta gönüllü sürgün denebilecek bir şeye maruz bıraktığını anlıyordum. Ama çektiği acının nedeninin Zed Eszu olduğunu söylemesi bambaşka bir sorundu...

Bir ailede birbirinden bu kadar farklı altı kız olarak, erkek arkadaş ve gönül ilişkileri dedikodularının boyutu her bir kız kardeşin karakterine göre şekillenmişti. Şu ana kadar Maia özel hayatı konusunda tamamen kapalıydı, Star ile CeCe ise birbirlerine sahiptiler ve bizimle nadiren konuşurlardı. Bu durumda geriye Electra ve Tiggy kalıyordu ve ikisi de yıllar boyunca sırlarını bana açmıştı...

Merdivenlerden odama çıktım, huzursuzca oraya buraya yürüyor, sevdiğim başka insanları da etkilemiş olabilecek bir şeyi bilmenin ahlaki sorumluluğunu düşünüyor, bu bilgiyi paylaşmalı mı yoksa sessiz mi kalmalı, bunu değerlendiriyordum. Ancak Maia bana yıllar sonra ilk kez bu konuyu açtığı için hikâyeyi diğer kardeşlerimize anlatıp anlatmama kararını verme hakkının ona ait olduğuna karar verdim. Benim buna karışmamın ne faydası olurdu ki?

Bu işi bir karara bağladıktan sonra cep telefonuma baktım ve Theo'dan bir mesaj görünce anında gülümsedim:

Ally sevgilim. Seni özledim. Klişe ama gerçek.

Mesajını hemen cevapladım:

Ben de seni (bu daha da klişe).

Akşam yemeğinde Maia'ya katılmak üzere aşağıya inmeden önce duş alırken, ona yeni yakaladığım mükemmel aşkımdan bahsetmek için can atıyordum ama bunca yıl sonra bu anın ona ait olması gerektiğini ve benimkinin başka bir zamanı bekleyebileceğini kendime tekrar hatırlattım.

Yemekte Maia sonraki gün Brezilya'ya döneceğini duyurdu.

“Tek bir hayatımız var, değil mi Ma?” dedi oturduğu yerde mutluluktan parıldar bir halde ve onun hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündüm.

“Evet, tek bir hayat,” dedi Ma. “Ve eğer bu son birkaç hafta bize herhangi bir şey öğrettiyse o da budur.”

“Artık saklanmak yok,” dedi Maia kadehini kaldırırken. “Yürümese bile en azından denemiş olacağım.”

“Artık saklanmak yok,” diyerek ben de kadehimi bir tebesümle ona kaldırdım.

9

Maia'nın Atlantis'ten ayrılışını izlerken Marina ve ben ona el sallayıp öpücük attık.

“Onun adına çok mutluyum,” dedi Ma, gizlice gözlerini sil-diği sırada dönüp eve doğru yürüdük, orada da birer fincan çay eşliğinde Maia'nın zorlu geçmişinden ve görünüşe göre pembe geleceğinden konuştuk. Ma'nın söylediklerinden onun da Zed Eszu'ya karşı benzer duygular beslediği belli oluyordu. Çayımı bitirdim ve gidip e-postalarımı bakmam gerektiğini söyledim.

“Salt Baba'nın çalışma odasını kullansam olur mu?” diye sordum, o odanın evde internetin en iyi çektiği yer olduğunu biliyordum.

“Elbette. Unutma, burası artık senin ve kız kardeşlerinin evi,” dedi Ma hüzünlü bir tebessümle.

Dizüstü bilgisayarımı yatak odamdan getirip babamın çalışma odasının kapısını açtım; oda her zamanki gibi görünüyordu, meşe panellerle kaplanmış duvarları rahat, antika mobilyalar tamamlı-yordu. Çekinerek Salt Baba'nın deri döşemeli kaptan sandalyesine oturdum, bilgisayarımı önümdeki ceviz masaya koydum. Bilgisayar açılırken sandalyede dönüp Salt Baba'nın raflarında bulundur-duğu türlü nesneye dalgın dalgın baktım. Ortak bir tema yoktu ve hep çeşitli seyahatlerinde ilgisini çekmiş eşyalar olduklarını düşünmüştüm. Sonra gözlerim bir duvarı tamamen kaplayan ve yerden tavana kadar uzanan kütüphaneye çevrildi, Salt Baba'nın

mektubunda bahsettiği kitabın nerede olduğunu merak ettim. Dante'nin Dickens'ın yanına, Shakespeare'in de Sartre'ın yanına yerleştirildiğini görünce kitapların alfabetik olarak sıralandığını ve zevk açısından en az Salt Baba'nın kendisi kadar eklektik ve çeşitli olduklarını fark ettim.

O anda daha yeni açılmış olan kaprisli bilgisayarım bana kapanmak istediğini söyledi, ben de onun yeniden açılmasını beklerken kalkıp Salt Baba'nın CD çalarına gittim. Hepimiz iPod'a geçmesi için çabalamıştık ama her ne kadar çalışma odasında bir yığın ileri teknoloji bilgisayar ve elektronik iletişim ekipmanı olsa da bize değişmek için çok yaşlı olduğunu ve çalacağı müziği fiziksel olarak görmek istediğini söylemişti. CD çaları çalıştırıp Salt Baba'nın en son ne dinlediğini keşfedince büyüledim, oda aniden Grieg'in *Peer Gynt* Süiti'nden "Morning Mood"un o güzelim açılış notalarıyla dolmuştu.

Hatıralar dalga dalga üzerime gelirken olduğum yerde kalamadım. Bu Salt Baba'nın en sevdiği orkestra eseri, flütümle ona açılış notalarını çalmamı benden sık sık isterdi. Bu eser benim çocukluğumun fon müziği olmuştu ve bana beni göle götürüp sabırla denizciliği öğrettiği, ikimizin paylaştığı tüm o görkemli gün doğumlarını hatırlatıyordu.

Onu çok özliyordum. Aynı zamanda başka birini de özliyordum.

Müzik gizli hoparlörlerden yükselip odayı ihtişamıyla doldururken ani bir içgüdüyle bir telefon görüşmesi yapmak için Salt Baba'nın masasındaki telefonun ahizesini kaldırdım.

Ahizeyi kulağıma tutup numarayı tuşlayacakken evde başka birinin hatta olduğunu fark ettim.

Beni çocukluğumdan beri rahatlatan o sesin tanıdık, çınlayan tonlarını duymanın şoku beni konuşmaya karışmaya zorladı.

"Alo?!" dedim, bir yandan da bunun kesinlikle o olduğundan emin olmak için aceleyle uzanıp CD çaları kapattım.

Ama diğer uçtaki ses monoton bir biptemeye dönüşmüştü ve onun gittiğini biliyordum.

Güçlkle soluk alarak oturdum, sonra kalkıp koridora gittim ve bağırarak Ma'yı çağırdım. Çılgınlıklarım Claudia'yı da mutfaktan koşarak getirtti. O an artık deli gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum ve Ma merdivenlerin başında belirlediği anda ona gittim.

"Ally, *chérie*, neyin var, Tanrı aşkına?"

"Ben... demin onu duydum Ma! Onu duydum!"

"Kimi *chérie*?"

"Salt Baba'yı! Birini aramak için çalışma odasındaki telefonun ahizesini kaldırdığımda hatta konuşuyordu. Aman Tanrım! O ölmedi, ölmedi!"

"Ally." Kolunu belime dolayıp beni oturma odasına götürürken Ma'nın Claudia'ya keskin bir bakış attığını gördüm. "Lütfen *chérie*, sakın olmaya çalış."

"Nasıl sakın olabilirim?! İçgüdüsel olarak onun ölmediğini biliyordum Ma. Ve bu da onun bir yerlerde hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor. Bu evden biri onunla konuşuyordu..." Ma'ya onu suçlarcasına baktım.

"Ally, gerçekten, duyduğunu sandığın şeyi anlıyorum ama bunun basit bir açıklaması var."

"Peki, ne olabilir bu acaba?"

"Telefon birkaç dakika önce çalmıştı. Çaldığını duydum ama hemen açamayacak kadar uzaktaydım, böylece gelen çağrı telesekretere düştü. Duyduğün şeyin babanın telesekreter mesajı olduğundan eminim."

"Ama telefonun başında oturuyordum ve açmadan önce çaldığını duymadım!"

"Fakat çok yüksek sesle müzik dinliyordun Ally. En azından ben müziği üst kattaki odamdan bile duyuyordum. Belki de telefonun zilini bastırmıştır."

"Onunla telefonda konuşmadığından emin misin? Ya da belki de Claudia onunla konuşuyordu?" diye sordum umutsuzca.

"Ally, sana farklı bir şey söylememe ne kadar çok ihtiyaç duysan da korkarım ki söyleyemem. Cep telefonundan evi ara-

mak ister misin? Eğer dört kez çaldırırsan babanın sesli mesajını duyarsın. Bunu bir dene lütfen,” diye ısrar etti Ma.

Omuz silktim, artık Ma ve Claudia’yı bana yalan söylemekle suçlamış olmaktan utanıyordum.

“Hayır, elbette sana inanıyorum,” dedim. “Sadece... araya-
nın o olmasını istedim. Bu korkunç durumun tamamen bir hata
olduğunu düşünmeyi.”

“Hepimizin dileği bu Ally ama baban artık yok ve bizim
yapabileceğimiz hiçbir şey onu geri getirmeyecek.”

“Evet, biliyorum. Üzgünüm.”

“Özür dileme *chérie*. Eğer yapabileceğim herhangi bir şey
varsa...”

“Hayır,” diyerek ayağa kalktım. “Gidip telefon görüşmemi
yapacağım.”

Marina bana anlayışla bakarken Salt Baba’nın çalışma oda-
sına döndüm, bir kez daha masanın başına geçip telefona baktım.
Ahizeyi kaldırıp Theo’nun numarasını tuşladım ve cep telefonu
telesekretere düştü. Makineyle değil, Theo’yla konuşmak istedi-
ğim için ona mesaj bırakmadan birden ahizeyi yerine koydum.

Sonra Salt Baba’nın okumamı istediği kitabı aramam ge-
rektiğini hatırladım. Kalkıp rafların “H” kısmındaki kitapları
taradım ve birkaç saniye içinde kitabı bulup raftan aldım.

Grieg, Solveig og Jeg
En biografi av Anna og Jens Halvorsen
Jens Halvorsen

Bunun bir tür biyografi olduğu dışında bir şey anlamadan
kitabı masaya götürdüm ve oturdum.

Belli ki kitap eskiydi, yaprakları sararmış ve incelmışti. Baskı
tarihinin 1907 olduğunu gördüm – tam yüz yıl önce. Müzisyen
olduğumdan Bay Halvorsen’in muhtemelen ne kastettiğini hemen
anladım. Solveig, Ibsen’in şiirinin üzgün kadın kahramanıydı ve

besteci Edvard Grieg'in tiyatro oyununa eşlik etmesi için yazdığı dünyaca ünlü müzik eserinde yer alıyordu. Bir sayfa daha çevirince, içinde "Grieg" ve "Peer Gynt" sözcüklerini ayırt ettiğim bir önsöz olduğunu gördüm. Ama ne yazık ki ancak bu kadarını anlayabiliyordum çünkü sözcüklerin kalanı Norveççe –Grieg ve Ibsen'in ana dilleri– olduğunu tahmin ettiğim bir dildeydi, o yüzden anlaşılmazlardı.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek sayfaları çevirdim ve sahne kostümü içinde, taşra köylüsü kılığına girmiş minyon bir kadının tasvir edildiği siyah beyaz fotoğraflar buldum. Bir resmin altında "*Anna Landvik som Solveig, Eylül 1876*" yazıyordu. Fotoğrafları dikkatle inceledim ve Anna Landvik'in –her kimse– bu fotoğraf çekildiğinde çok küçük olduğunu fark ettim. Ağır sahne makyajının altında neredeyse çocuk gibiydi. Diğer fotoğraflara da baktım ve onun büyümesine tanık oldum, sonra Edvard Grieg'in tanıdık simasını görünce şaşırıp ona bir daha baktım. Anna Landvik bir kuyruklu piyanonun yanında duruyor, Grieg ise piyanonun arkasında onu alkışlıyordu.

Başka fotoğraflar da vardı: yakışıklı bir genç adamın –kitabın yazarının–, kollarında küçük bir çocuğu tutan Anna Landvik'in yanında yer aldığı bir fotoğraf. Dil engeli nedeniyle kitabın bana daha fazlasını anlatamaması sinirimi bozarken merakımın uyanıldığını hissettim. Bu kitabın çevrilmesine ihtiyacım vardı ve kendisi de bir çevirmen olan Maia'nın büyük ihtimalle bana yardım edebilecek birilerini tanıdığını düşündüm.

Müzik yeteneğimi hesaba katınca atalarımın dev bir besteciyle –özellikle de Salt Baba'yla ikimizin favorisi olan bir besteciyle– bir bağlantısının olma ihtimali çok duygulandırıcıydı. Bu yüzden mi *Peer Gynt* süitini bu kadar sevmişti? Belki de benim o süitle bağlantımı bildiği için bana hep onu çalmıştı.

Bir kez daha ölümünün ve daima cevapsız kalacak soruların yasını tuttum.

"*Chérie*, iyi misin?"

Düşüncelerimden sıyrılıp kapı eşiğinde duran Ma'ya baktım.
“İyiyim.”

“Okuyor muydun?”

“Evet,” dedim kitabı korumak için elimi üzerine koyarak.

“Peki öyleyse, öğle yemeği terasta hazır.”

“Teşekkür ederim Ma.”

Keçi peynirli salata yiyip bir kadeh soğuk beyaz şarap içtikten sonra Ma'dan daha önceki histerik patlamam için özür diledim.

“Gerçekten gerek yok,” diye avuttu beni Ma. “Şimdi, ikimiz de Maia'nın durumunu biliyoruz ama sen bana kendinden çok az bahsettin. Söyle bana, nasılsın Ally? Sanki iyi bir şeyler olmuş gibi hissediyorum. Sen de farklı görünüyorsun.”

“Aslında... şöyle ki Ma, ben de biriyle tanıştım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi gülümseyerek.

“Sesli mesajları bu yüzden alamadım. Salt Baba öldüğünde ben erkek arkadaşımıydım ve telefonumu kapatmıştım,” deyiverdim bir anda, artık gerçeği itiraf etmem gerekiyordu. “Çok ama çok üzgünüm. Kendimi çok suçlu hissediyorum Ma.”

“Ah, hissetmemelisin. Ne olacağını kim bilebilirdi ki?”

“İşin aslı şu ki,” diyerek iç çektim, “duygusal gelgitler yaşıyorum – hiç bu kadar mutlu ya da üzgün olduğumu hatırlamıyorum, hem de aynı anda. Bu çok garip. Mutlu olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.”

“Babanın böyle hissetmeni isteyeceğini hiç sanmıyorum *chérie*. Peki, kalbini çalan bu adam kim?”

Ona her şeyi anlattım. Theo'nun adını telaffuz etmek bile bana kendimi daha iyi hissettirdi.

“O ‘doğru kişi’ mi Ally? Seni bir adamdan böyle bahsederken hiç görmemiştim.”

“Bence olabilir, evet. Aslında o... Yani o bana evlenme teklif etti.”

“Tanrım!” Ma bana şaşkınlıkla baktı. “Peki, kabul ettin mi?”

“Evet, kabul ettim ama eminim daha evlenmemize çok var. Yine de bana bunu verdi.” Gümüş zinciri yakamın altından çıkardım ve Ma’ya nazar boncuğunu gösterdim. “Bunun gülünç derecede hızlı olduğunu biliyorum ama o kadar doğru geliyor ki... İkimiz için de. Beni tanıyorsun Ma, hiçbir zaman kendimi romantizme kaptırıp giden biri olmadım, o yüzden bütün bunlar benim için de şoke edici.”

“Seni tanıyorum Ally, bu yüzden bunun ciddi bir mesele olduğunu anlıyorum.”

“Bana Salt Baba’yı hatırlatıyor aslında. Keşke Theo’yu tanısaydı,” diyerek iç çektim ve ağzımı salatayla doldurdum. “Konuyu değiştirelim, sence Salt Baba gidip nerelerden geldiğimizi bulmamızı gerçekten istemiş miydi?”

“Bence bunu yapmak istemeniz halinde ihtiyacınız olacak bilgileri size sunmak istedi. Elbette karar size ait.”

“Yani Maia’ya hakikaten faydası olmuş gibi görünüyor. Geçmişini ararken aynı anda geleceğini de buldu.”

“Evet, öyle oldu,” dedi Ma.

“Ama ben daha geçmişime girmeden geleceğimi bulduğumu düşünüyorum. Belki geçmişimi de bir gün araştırırım ama şimdi değil. Sadece şu anın tadını çıkarmayı ve işlerin nereye varacağını görmek istiyorum.”

“Aynen öyle yapmalısın. Umarım yakında Theo’yu buraya getirirsin de onunla tanışırım.”

“Getireceğim Ma,” dedim bu buluşmayı düşünüp gülümseyerek. “Söz veriyorum.”

Claudia’nın ev yemekleri, düzenli uyku ve muhteşem temmuz havasıyla geçen birkaç günden sonra kendimi tazelenmiş ve sakin hissediyordum. Her öğleden sonra Laser’ı göle çıkarıyor ve sakin yelkenli seanslarının keyfini sürüyordum. Güneş batarken teknede

yatıp Theo'ya olan duygularımın içimi kaplamasına izin veriyordum. Suda ona ve Salt Baba'ya kendimi daha yakın hissediyordum. Yavaş yavaş Salt Baba'yı kaybetmiş olmayı kabullenmeye başladığımı fark ettim. Ve her ne kadar Marina'ya geçmişimi araştırmaya henüz hazır olmadığımı söylemiş olsam da, Maia'ya Norveçli bir çevirmen tanıyıp tanımadığını sormak için bir e-posta göndermiştim bile. Maia da bana kimseyi tanımadığını ama araştıracağını söylemişti. İki gün sonra bana Magdalena Jensen adında birinin iletişim bilgilerini e-postayla gönderdi. Magdalena'yı arayıp onunla konuştum ve bana kitabı benim için çevirmekten mutlu olacağını söyledi. Kitabın kaybolması ihtimaline karşı kapağın ve fotoğrafların fotokopilerini çektikten sonra onu dikkatle paketledim ve kargoyla Magdalena'ya gönderdim.

Antrenmanlara başlamak için İngiltere kıyılarının biraz açıklarındaki Wight Adası'na doğru yola çıkmak üzere sırt çantamı hazırlarken, olacaklara dair duyduğum kaygıdan dolayı omurgamdan bir ürperti geçti. Fastnet Yarışı ciddi bir girişimdi ve Theo her biri özenle seçilmiş, çok deneyimli yirmi kişilik bir ekibin başında olacaktı. Şahsen hiç bu kadar zorlu bir işe girişmemiştim. Elimden geleni yapmaya, izleyip öğrenmeye hazır olmalıyım. Geriye dönüp bakınca Theo'nun bana bunu teklif etmiş olması bile büyük bir onurdu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Ma, ben sırt çantam ve Theo'nun yine getirmemi istediği flütümle salona girince. Theo benim flüt çalışımı dinlemeyi gerçekten seviyor gibiydi.

"Hazırım."

Ma beni kendine çekip kucakladı ve onun temsil ettiği huzur ve güven duygusu tarafından sarıldığımı hissettim.

Evden çıkıp iskeleye doğru yürüdüğümüz sırada, "Yarıшта dikkatli olacaksın, değil mi *chérie*?" diye sordu.

"Lütfen endişelenme Ma. Olabilecek en iyi kaptan bende, söz. Theo beni koruyacaktır."

"O zaman onu dinlemeye gayret et, olur mu Ally? Senin nasıl da bildiğinden şaşmaz biri olduğunu biliyorum."

“Elbette dinleyeceğim onu,” dedim buruk bir gülümsemeyle, beni ne kadar iyi tanıdığını düşünüyordum.

“Beni habersiz bırakma Ally,” diye seslendi benim tekneyi iskeleden çıkarışımı, Christian’ın da halatları ve kendini güverteye atışını izlerken.

“Bırakmam Ma.”

Tekne gölün içinde hızlanırken gerçek anlamda geleceğime doğru açıldığımı hissettim.

“Merhaba Ally.”

Adına Londra Heathrow Havalimanı denen kültürlerin buluşma noktasında insanlar etrafımdan akarken Theo’ya şaşkınlıkla baktım. “Burada ne işin var?”

“Bu nasıl bir soru böyle? Duyan da beni gördüğüne sevinmedin sanacak,” diye homurdandı şakacı bir tavırla, sonra dış hatlar geliş salonunun ortasında beni kollarının arasına alıp öptü.

Nefes almak için ondan ayrıldığımda, “Elbette sevindim!” diyerek kıkırdadım, beni nasıl da her seferinde ters köşeye yatırmayı başaramadığını düşünüyordum. “Senin *Tigress*’la meşgul olacağını düşünmüştüm. Haydi,” diye ekledim ondan ayrılarak, “burada insan trafiğinin sıkışmasına sebep oluyoruz.”

Beni terminalden çıkarıp taksi sırasına yönlendirdi. “Atla,” deyip şoföre adresi söyledi.

“Wight Adası feribotuna kadar taksiyle gitmeyeceğiz herhâlde, değil mi?” diye sordum yola çıkarken. “Kilometrelerce uzakta.”

“Hayır, elbette gitmeyeceğiz Ally. Ama oraya vardığımız anda sadece antrenman yapıyor olacağımız için, ben ‘Kaptan’, sen de sadece ‘Al’ olmadan önce bir gece geçirmenin bizim için iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm.” Bunu söyledikten sonra beni kendine çekip kucakladı ve “Seni özledim tatlım,” diye fısıldadı.

“Ben de,” dedim, bir yandan da taksi şoförünün dikiz aynasından bize bakıp sırtıttığını gördüm.

Beni çok şaşırtıp sevindirecek şekilde taksi Claridge's Hotel'in önünde durdu ve Theo bizi bir odaya yerleştirdi. Ardından kayıp zamanı telafi etmek için muhteşem bir öğleden sonra ve akşam geçirdik. O gece ışığı söndürmeden önce yanımda uyuyan Theo'ya baktım, onu zevkle seyrettim. Ve o neredeyse benim de oraya ait olduğumu anladım.

“Evet, Southampton trenine binmeden önce zorunlu bir ziyaret yapmamız gerekiyor,” dedi Theo ertesi sabah yatakta kahvaltımızı ederken.

“Öyle mi? Kime?”

“Anneme. Sana onun burada, Londra’da yaşadığını söylemiş olmalıyım, seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. O yüzden korkarım ki ben düş alırken senin de o kusursuz poponu yataktan kaldırman gerekecek.”

Kalktım ve eşyalarımın altını üstüne getirdim, müstakbel kayıvalidemle –bunu inkâr etmek anlamsızdı– tanışacağım için gergindim. Teknede olup baştan ayağa Gore-Tex –Lycra’nın hava koşullarına dayanıklı ama seksi olmaktan son derece uzak kız kardeşi– giymediğim o nadir akşamlar için çantama koyduğum kot pantolonlardan, kapüşonlu eşofman üstlerinden ve spor ayakkabılardan daha sık bir şeyim yoktu. Göstermelik taşıdığım rimelimi ve rujumu tuvalet çantamda aramak için banyoya girdim ama onları da muhtemelen Atlantis’te bıraktığımı fark ettim.

Duşakabinin kapısından Theo’ya, “Yanımda makyaj malzemesi bile yok,” diye feryat ettim.

“Ally, ben seni sadeliğinle seviyorum,” dedi Theo buharlı kabinden çıkarken. “Fazla makyaj yapan kadınlardan nefret ettiğimi biliyorsun. Şimdi biraz hızlanıp duşa girer misin? Hemen çıkmamız lazım.”

Kırk dakika sonra, Theo’nun bana Londra’nın Chelsea adlı bölgesi olduğunu söylediği labirent gibi sokaklardan geçen taksi

bitişik nizam, güzel, beyaz bir evin önünde durdu. Kapıya üç mermer basamakla çıkılıyordu ve kapının her iki tarafındaki taş saksılardan hoş kokulu gardenyalar sarkıyordu.

“İşte geldik,” dedi Theo basamaklardan çıkarken, cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Hole girdiği sırada, “Anne?” diye seslendi, ben de onu dar bir koridordan sade, meşe bir masa ve canlı renklerde kâselerle dolu dev bir ahşap vitrinin egemen olduğu ferah mutfığa doğru takip ettim.

Fransız tarzı açık balkon kapısından bir kadın sesi çınladı: “Buradayım hayatım!”

Koyu sarı saçlarını kısa bir atkuyruğu yapmış zayıf bir kadının, küçük ama dopdolu, yüksek duvarlı bahçede gülleri budadığı taş terasa çıktık.

“Annem İngiltere’nin kırsal kesiminde doğup büyümüş, o hayatı Londra’nın merkezinde yeniden canlandırmaya çalışıyor,” diye fısıldadı Theo sevgiyle, bu arada kadın başını kaldırıp ikimizi de sevinçli bir gülümsemeyle selamladı.

“Merhaba hayatım. Merhaba Ally.”

Bana doğru yürürken, oğlunun o keskin bakışlarının aynısını onun açık mavi gözlerinde de gördüm. Oyuncak bebeklerinkini andıran yüz hatları ve tam bir İngiliz gülü tipi açık renk teniyle olağanüstü güzel olduğunu düşündüm.

“Hakkında o kadar çok şey duydum ki, seni şimdiden tanıyor gibiyim,” dedi beni iki yanağımdan içtenlikle öperken.

“Merhaba anne,” dedi Theo da ona sarılıp. “İyi görünüyorsun.”

“Öyle mi? Daha bu sabah aynanın karşısında saçımdaki beyaz telleri sayıyordum.” Şakadan iç çekti. “Ne yazık ki hepimiz yaşılanıyoruz. Peki, size içecek ne ikram edebilirim?”

“Kahve?” dedi Theo bana bakarak.

“Harika,” diye karşılık verdim. “Bu arada annenin adı ne?” diye fısıldadım Theo’ya annesini takip ederek eve girerken. “Şu an kendisine ‘anne’ deme noktasına geldiğimi pek sanmıyorum.”

“Tanrım, pardon! Adı Celia.” Theo elime uzandı ve onu sıktı. “Tamam mı?”

“Evet, elbette.”

Kahve içerken Celia kendimden bahsetmemi istedi ve ona Salt Baba’nın ölümünü anlatırken beni samimiyet ve anlayışla teselli etti. “Hiçbir ocuğın bir ebeveynini kaybetmenin üstesinden tam olarak gelebildiğine inanmıyorum, özellikle de babasını kaybeden bir kızın. Ben babamı kaybettiğimde yıkıldığımı biliyorum. En fazla kabullenmeyi umabiliyor insan. Ve senin için daha çok erken Ally. Umarım oğlum seni çok alıştırmıyordur,” diye ekledi Theo’yu süzerek.

“Gerçekten alıştırmıyor Celia. Ve dürüst olmak gerekirse ortalıkta zgn zgn dolanmak her şeyi daha kötü hale getiriyor. Bence meşgul olmak daha iyi.”

“Eh, şu Fastnet Yarişı bitince ben kesinlikle çok mutlu olacağım. Belki sen de kendi çocukların olduğunda Theo’nun girdiğ i her yarişı neden yüreğim ağızımda geçirdiğimi anlarsın.”

“Yapma ama anne. Orada iki kez yariştım ve ne yaptığımı biliyorum,” diye itiraz etti Theo.

“O gerçekten olağüst bir kaptan, Celia. Ekibi onun için her şeyi yapar,” diye ekledim ben de.

“Eminim ve elbette onunla inanılmaz gurur duyuyorum ama bazen keşke muhasebeci ya da borsacı olsaydı veya en azından bu kadar tehlikeli olmayan bir şeyle uğraşsaydı diyorum.”

“Haydi ama anne, normalde bu kadar kaygılanmazsın. Daha önce de defalarca konuştuğumuz gibi, yarın beni bir otobüs ezebilir. Ayrıca bana denizciliğ i ilk öğreten sensin.” Onu sevgiyle drtt.

“Beni affet, susuyorum. Daha önce de dedim, yaşlılık ve yaşlılığın getirdiğ i ağılaklıktan olmalı. Hazır lafı açılmışken, bu aralar babanı gördün ya da ondan haber aldın mı?” diye sordu Celia oğluna, sesindeki hafif gerginliğ i fark ettim.

Theo onun sorusunu yanıtlamadan önce bir saniye duraksadı. “Evet. Bana Karayipler’deki evinde olduğ unu sylediğ i bir e-posta gönderdi.”

“Yalnız mıymış ?” Celia tek kaşını zarife kaldırdı.

“Hiçbir fikrim yok. Ayrıca ilgilenmiyorum da,” dedi Theo kararlı bir şekilde ve annesine ağustosta yurt dışına çıkıp çıkmayacağını sorarak konuyu hızla değiştirdi.

Celia’nın ay sonuna doğru Fransa’nın güneyinde bir hafta, sonra da İtalya’da birkaç gün geçirme yönündeki planlarını konuşurlarken onları sessizce dinledim. Sohbet ederkenki rahat hallerinden birbirlerini çok sevdikleri belli oluyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Theo ikinci kahvesini de bitirdi ve isteksizce saatine baktı. “Korkarım ki gitmemiz gerekiyor anne.”

“Sahiden mi? Kısacık bir öğle yemeği için kalamaz mısınız? Bizim için küçük bir salata hazırlayabilirim, hiç sorun değil.”

“Ne yazık ki kalamayız. Saat beşte *Tigress*’ta ekiple toplantımız var ve kaptanın toplantıya geç kalması hiç doğru olmaz. O yüzden Waterloo’dan saat on iki buçuk trenini yakalamayı hedefliyoruz.” Theo ayağa kalktı. “Ben tuvalete uğrayacağım, sizi holde bulurum.”

Theo mutfaktan çıktıktan sonra Celia, “Seninle tanıştığıma çok sevindim Ally,” dedi. “Bana senin ‘doğru kişi’ olduğunu söylediğinde takdir edersin ki biraz endişelenmiştim. O benim tek çocuğum ve her şeyim. Ama şimdi mükemmel eşleştiğinizi görüyorum.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Çok mutluyuz,” dedim gülümseyerek.

Masadan kalkıp hole doğru yürürken elini uzatıp kolumun üzerine koydu. “Ona iyi bak, olur mu? Hiçbir zaman tehlike nedir öğrenemedi.”

“Elimden geleni yapacağım Celia.”

“Ben...”

Bir şeyler daha söyleyecekti ki Theo yanımızda belirdi.

“Hoşça kal anne. Seni arayacağım ama eğer yarış haftasında benden haber alamazsan endişelenme.”

“Deneyeceğim,” diye karşılık verdi Celia sesi çatallanarak. “Ve sana tezahürat yapmak için Plymouth’taki bitiş çizgisinde olacağım.”

Rahatça vedalaşabilmeleri için ön kapıya doğru ilerledim ama Celia'nın, oğluyla onu bırakmaya dayanamıyormuş gibi kucaklaşırkenki haline bakmaktan da kendimi alamadım. Sonunda Theo kendini annesinden usulca kurtardı ve biz evden çıkarken Celia yüzünde zoraki bir gülümsemeyle bize el salladı.

Southampton'a giden trende Theo dikkati dağılmış ve alışılmışın dışında sessiz görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum ona, dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu.

"Annem için endişeliyim sadece, o kadar. Bugün pek kendinde değil gibiydi. Normalde hiç bu kadar kuruntulu değildir, genelde beni neşeli bir gülümseme ve hızlı bir kucaklamayla yollar."

"Sana taptığı ortada."

Theo omuz silkerek, "Ben de ona tapıyorum. Beni olduğum insan haline getiren o, ayrıca denizci olmamı daima destekledi. Belki de sadece yaşılanıyordur," diye çıkarımda bulundu. "Bir de tabii babamı unutabileceğinden ve boşanmalarını atlatabileceğinden şüpheliyim."

"Sence onu hâlâ seviyor mu?"

"Neredeyse kesinlikle, bu her ne kadar babamdan *hoşlandığı* anlamına gelmiyor olsa da. Nasıl hoşlanabilir ki ondan? Babamın onu kaç kez aldattığını öğrendiğinde dünyası başına yıkılmıştı. Zavallı annemin gururu o kadar incindi ki kalbi ne kadar kırılrsa da babamdan gitmesini istedi."

"Tanrım, ne kadar korkunç."

"Evet, öyle. Tabii babam da kalbinin derinliklerinde ona hâlâ tapıyor. Birbirlerinden ayrı ikisi de sefil halde ama sanırım aşk ve nefret arasında hep ince bir çizgi vardır. Belki de bu bir alkolikle yaşamak gibi biraz; bir noktada ya sevdiğin insanı ya da kendi akıl sağlığını kaybetmek arasında bir seçim yapman gerekir. Ve bizi ne kadar severse sevsin, kimse bizi kendimizden kurtaramaz, değil mi?"

"Evet, kurtaramaz."

Theo birden elimi tuttu. “Bunun bizim başımıza gelmesine asla izin verme, olur mu Ally?”

“Asla,” diye karşılık verdim heyecanla.

Sonraki on gün –yarış öncesinde hep olduğu gibi– telaşlı, gergin ve yorucuydu, Fastnet’in dünyadaki en zor ve teknik açıdan en çetin yarışlardan biri olarak ünü de bu etkiyi iyice katlamıştı. Yönetmeliğe göre mürettebatın yüzde ellisi son on iki ayda açık denizde birlikte en az üç yüz mil yarış tamamlamış olmalıydı. İlk akşam Theo yirmi kişilik ekibin tümünü *Tigress*’ta topladığında ben ekipte kilerin çoğundan daha tecrübesiz olduğumun farkına vardım. Theo’nun genç yetenekleri yetiştirdiği iyi bilinse de ve Cyclades Yarışı’nın mürettebatına ekipte yer verse de riske girmedeği açıktı, ekibin geri kalanını uluslararası denizcilik camiasının kaymak tabakasından itinayla seçmişti.

Rota zahmetli ve tehlikeliydi, İngiltere’nin güney kıyısını geçip Kelt Denizi’ni aştıktan sonra İrlanda kıyısındaki Fastnet Kayası’na varıyor, sonra Plymouth’ta bitiyordu. Sert gün batısı ve lodos rüzgârları, tehlikeli akıntılar ve öngörülememesiyle ünlü hava koşulları önceki yarışlarda sayısız teknenin şansını ortadan kaldırmıştı. Hepimizin gayet iyi bildiği gibi yıllar içinde bazı ölümler de olmuştu. Yarışa giren hiçbir ekip Fastnet’i hafife alamazdı, hele bizim gibi kazanmayı hedefleyen bir ekip.

Her gün şafak sökerken kalkıp saatlerimizi suda geçiriyor, gerekli manevraları üst üste tekrar ediyor, hem mürettebatın hem de teknoloji harikası, müthiş teknenin kabiliyetlerini sonuna kadar sıniyorduk. Bazı antrenmanlarda mürettebattan biri onun “takım oyunu” adını verdiği şeye uymayınca Theo’nun sinirlerinin bozulduğunu görsem de o bir kez bile soğukkanlılığını yitirmedi. Her akşam yemekte yarışın her kısmına dair strateji ve taktikler durmadan tartışılıp geliştiriliyordu ama son söz Theo’ya aitti.

Gerçek denizcilik pratiğinin yanı sıra teknedeki ileri teknoloji güvenlik ekipmanını nasıl kullanacağımıza dair detaylı emniyet eğitimi de alıyor ve tatbikatlar yapıyorduk, ayrıca hepimize can yeleklerimize takmamız için birer acil durum lokasyon gösterici telsiz vericisi –EPIRB– verilmişti. Seyir halinde olmasak da ekip teknede yorulmadan çalışıyor, Theo’nun dikkatli bakışları altında ekipman envanterinin kontrolünden su pompalarını ve bocurgatları test etmeye, tüm yelken ve halatları donatıp denetlemeye kadar her bir ayrıntının üzerinden titizlikle geçiyordu. Theo bir kaptan olarak üstlendiği birçok görevin yanı sıra herkesin yatacağı yeri belirleyip bir nöbet sistemi de kurdu.

Onun yaratıcı liderliğinde, 12 Ağustos’ta yarış başlamadan önceki gece bize yaptığı son moral konuşması sırasında *esprit de corps*¹ en üst seviyedeydi. Ekibin her bir üyesi ayağa kalkıp ona tezahürat yaptı.

Artık tamamen hazırдық. Tek sıkıntı önümüzdeki birkaç gün için hava tahminlerinin berbat olmasıydı.

Ekibin geri kalanı dağılmaya başlarken Theo bana, “Kaptanlara özel bilgilendirme toplantısı için Kraliyet Okyanus Yarışı Kulübü’ne gitmem gerek hayatım,” diyerek yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. “Sen otelimize dönüp uzun, sıcak bir banyo yap. Uzun süre boyunca yapacağın son banyo olacak bu.”

Öyle yaptım ve dumanı tüten sıcak su lüksünün tadını çıkarmaya çalıştım ama daha sonra pencereden dışarı bakınca rüzgârın hızlanıp limanın üzerinde kükrediğini, oraya ve adanın etrafına toplanmış iki yüz yetmiş bir tekneyi şiddetle salladığını gördüm. Bir anda yüreğim ağzıma geldi. Bu ihtiyacımız olan son şeydi ve daha sonra otel odamızda yanıma geldiğinde Theo’nun yüzü de asıktı.

“Haberler nasıl?” diye sordum ona.

“Korkarım ki hepsi kötü. Bildiğimiz gibi hava tahminleri bayağı vahim, hatta yarışın başlangıcını yarından sonraya ertelemeyi

1 (Fr.) Birlik, takım ruhu. (ç. n.)

düşünüyorlar. Bora şiddetinde rüzgârlar çıkacağına dair ciddi bir hava durumu uyarısı var. İşin aslı, Ally, daha kötüsü olamazdı.”

Morali berbat bir halde oturdu, ben de yanına gidip omuzlarına masaj yaptım.

“Theo, bunun sadece bir yarış olduğunu unutmamalısın.”

“Biliyorum ama bu yarış kazanmak kariyerimin zirvesi olacaktı. Otuz beş yaşındayım Ally ve bu işi sonsuza kadar yapamam. Lanet olsun!” dedi koltuğun kolçağına yumruğunu indirerek. “Neden bu sene?”

“Pekâlâ, bakalım yarın bize neler getirecek. Hava tahminleri çoğu zaman yanlış çıkar.”

“Ama gerçek yanlış çıkmaz,” diyerek iç çekti Theo, dışarıda kararan gökyüzünü gösterdi. “Neyse, haklısın, yapabileceğim hiçbir şey yok. Yarın sabah saat sekizde tüm kaptanları arayıp başlangıcı ertelleyip ertelemeyeceklerini bildirecekler. O yüzden şimdi sıcak bir banyo yapıp erken yatma sırası bende.”

“Gidip senin için suyu hazırlayacağım.”

“Sağ ol. Ally?”

“Evet?” Banyoya yürürken ona döndüm.

Theo bana gülümsedi. “Seni seviyorum.”

Theo'nun korktuğu başına gelmiş, yarış seksen üç yıllık tarihinde ilk kez ertelenmişti. Mürettebat somurtkan yüzlerle Kraliyet Londra Yat Kulübü'nde öğle yemeğindeydi, her birimiz pencereden gökyüzünü izleyip bir mucize olmasını umuyorduk. Sabah erkenden bir kez daha karar verilecekti, o yüzden öğle yemeğinden sonra Theo ve ben moramız bozuk bir halde limandaki otelimize ayaklarımızı sürüyerek gittik.

“Eninde sonunda hava açacak Theo, hep açar.”

“Ally, her türlü internet sitesine girdim, dahası meteoroloji merkeziyle şahsen görüştüm ve görünen o ki önümüzdeki birkaç gün boyunca yerleşik bir alçak basınç alanı var. Yarışa başla-

yabilsek bile sonunu getirmek inanılmaz derecede zor olacak. Neyse...” –bana bakıp bir anda sıırttı– “...en azından bir sıcak banyo için daha zaman var.”

O pazar akşamı otel restoranında beraber yemek yedik, iki-miz de gergin ve huzursuzduk. Hatta Theo normalde yarış öncesi son gece asla yapmayacağı bir şey yaptı: Bir kadeh şarap içti ve odamıza oradan çıktığımızdan biraz daha sakin bir halde döndük. O gece benimle özel bir istek ve tutkuyla sevişti, sonrasında yastıklara yığıldı ve beni kollarına aldı.

Tam uykuya dalacağımız sırada, “Ally?” dediğini duydum. “Evet?”

“Eğer yarın her şey iyi giderse yola çıkacağız. Ama zor olacak. Sana şu an sadece ‘Bir Yer’de bana verdiğin sözü hatırlatıyorum. Eğer tek-neden gitmeni istediğimi söylersem kaptan olarak benim emirlerime itaat edeceksin.”

“Theo, ben...”

“Cidden Ally, eğer sana söyleneni yapacağından emin olamazsam seni yarın tekneye alamam.”

“O zaman peki,” diye karşılık verdim omuz silkerek. “Sen benim kaptanımsın. Bana söyleneni yapmam lazım.”

“Ve sen tekrarlamadan önce, bunun sebebi kadın olman ya da senin yeterliliğinden herhangi bir şüp-he duymam değil. Sebebi seni sevmem.”

“Biliyorum.”

“Güzel. İyi uykular sevgilim.”

Fastnet Yarışı’nın başlayacağı haberi sonraki sabah erkenden geldi – planlanan başlangıçtan tam yirmi beş saat sonra. Theo ekiple iletişim kurup acilen tekneye gitmek üzere yola çıktı, şimdiden odaklanmış ve enerjisine yeniden kavuşmuş olduğunu görebiliyordum.

Bir saat sonra ekibin geri kalanıyla birlikte *Tigress*'ta ona katıldım. Daha limanın içinde bile rüzgârın ve dalgaların dövdüğü tekneler tehlikeli bir şekilde bir o yana bir bu yana yatıyordu.

“Tanrım, şu anda Karayipler’de lüks bir tatil yatında kaptanlık ediyor olabilirdim, düşünsene,” diye homurdandı Rob, çıkış tabancasının başlamayı bildiren sesini duyup gerginlik içinde limandan çıkma sıramızın gelmesini beklerken. O sırada Theo bir “*bon voyage*” fotoğrafı için hepimizi güvertede topladı.

Sonunda korunaklı limandan çıktığımızda aramızdaki en tecrübeli denizcilerin bile benzi hafifçe sararmıştı. Rüzgârın etkisiyle köpüren bir taşkınlığa varmış azgın sular her birimizi saniyeler içinde sırlıslıklam etti.

Sonraki çalkantılı sekiz saat boyunca rüzgâr hızlanmaya devam ederken Theo sakin kalmayı başardı, vahşi sular içinde tekneyi idare ederken dengesini neredeyse hiç kaybetmiyor, rotadan çıkmamamız ve hızımızı korumamız için bize neredeyse aralıksız olarak emirler yağdırıyordu. Nereden patladığı belli olmayan kırk *knot*’luk boralar da dâhil son derece öngörülemez koşullarla başa çıkmaya çalışırken yelkenler birçok kez mayna ve fora edilmişti. Ve tüm bu süre zarfında çapraz yağan yağmur bizi durmaksızın dövmüştü.

O ilk gün ekipten ben ve bir kişi daha mutfaktan sorumluyduk. Çorba ısıtmaya çalıştık ama tencerelerin düz durması için tasarlanmış tutacaklı ocağı kullandığımız halde teknenin baş vurma şiddeti o kadar fazlaydı ki tencerelerin içindekiler her tarafa sıçrayıp bizi de defalarca yaktı, o yüzden çareyi önceden pişirilmiş kumanya paketlerini mikrodalga fırında ısıtmakta bulduk. Ekip üyeleri nöbetleşe aşağı indiler, yarış kıyafetlerinin içinde titriyorlardı ama yemek yiyecekleri o kısacık süre için kıyafetlerini çıkaramayacak kadar yorgunlardı. Yine de minnet dolu yüzleri bana yarışta mutfak görevlerinin de güvertenin üzerindikiler kadar önemli olduğunu hatırlattı.

Theo son yemek vardiyasındaydı ve yemeğini mideye indirirken bana birçok teknenin şimdiden İngiltere'nin güney kıyısındaki çeşitli limanlara sığınmaya karar verdiğini söyledi.

“Manş Denizi’nden çıkıp Kelt Denizi’ne girdiğimizde işler çok daha kötüye gidecek. Özellikle de karanlıkta,” dedi saatine bakarken. Saat neredeyse akşamın sekizi olmuştu ve hava karmaya başlıyordu.

“Diğerleri ne düşünüyor?” diye sordum ona.

“Herkes devam edelim diyor. Bence tekne de bunu kaldırabilir...”

Tam o anda *Tigress* sancak tarafına doğru şiddetle yatınca ikimiz de sıraların üzerinden uçtuk ve karnımı masanın kenarına sert bir şekilde çarptığımda acıyla bağırdım. Theo da –suyun üzerinde yürüyebileceğine samimiyetle inandığım adam– o sırada kendini yerden topluyordu.

“Tamam, bu kadar yeter,” dedi beni acıdan iki büküm görünce. “Dediğin gibi, bu sadece bir yarış. Limana gidiyoruz.”

Ve ben daha bir şey söyleyemeden basamaklardan ikişer ikişer çıkmıştı bile.

Bir saat sonra Theo bizi Weymouth Limanı’na götürdü. Hepimiz yüksek teknoloji ürünü, hava koşullarına dayanıklı kıyafetler giymemize rağmen iliklerimize kadar ıslanmış ve yorgunluktan tükenmiştik. Demir attıktan, yelkenleri indirdikten ve tüm ekipmanda hasar kontrolü yaptıktan sonra Theo bizi ana kamaraya çağırdı. Turuncu yarış kıyafetlerimizle bulduğumuz yerlere yığılıp kaldık, balıkçı ağına takılmış ölü istakozlara benziyorduk.

“Bu gece devam etmek fazlasıyla tehlikeli ve hiçbirinizin hayatını riske atmayacağım. Yine de yarışmada şansı olan diğer teknelerin neredeyse tümü bir yerlere sığındı, o bakımdan az da olsa hâlâ şansımız var. Ally ve Mick daha sonrası için makarna pişirecekler ve bu sırada hepiniz sırayla duş alabilirsiniz. Güneş doğduğu anda tekrar yola çıkacağız. Biri su ısıtıcısını çalıştırsın da ısınmak için biraz çay içelim. Sabah olunca aklımızın tamamen başımızda olması gerek.”

Mick ve ben sendeleyerek ayağa kalktık ve mutfığa gittik. Büyük bir tavaya makarna koyup hazır sosu ısıtırken Mick bize çay yaptı ve ben benimkini minnetle yudumladım, sıcaklığın ta donmuş ayak parmaklarıma kadar aktığını hayal ettim.

“İçinde bir yudum daha sert bir şey olsaydı iyi giderdi,” dedi Mick sırtarak. “Eskiden denizcilerin neden romla beslendiğini anlıyorsun, değil mi?”

“Hey, Al, düş sırası sende,” diye seslendi Rob.

“Önemli değil, sonra girsem de olur.”

“İyi çocuk,” dedi minnetle. “Senmişim gibi yapacağım.”

Var olduğu şüpheli aşçılık becerilerim o geceye dek hiç bu kadar takdir görmemişti. Yemeğimizi yiyip plastik kâseleri yıkadıktan sonra herkes zamanı varken uyumak için dağılmaya başladı. Tekne bu kadar çok kişinin aynı anda uyuması için tasarlanmış olmadığından insanlar sıralarda yatıyor ya da yerdeki hafif uykutulumlarına giriyordu.

Düş almaya gidip sona kaldığım için buz gibi soğumuş olan suyun bana kendimi daha mı iyi, yoksa daha mı kötü hissettirdiğini anlamaya çalıştım. Çıktığımda Theo beni dışarıda bekliyordu.

“Ally, seninle konuşmam lazım.” Beni elimden tutup hareketsiz bedenlerle dolu, artık ışıkları söndürülmüş kamaradan geçirerek “ofis” adını verdiği, tıktış tıktış navigasyon teçhizatıyla dolu dar alana soktu. Beni oturttu ve ellerimi tuttu.

“Ally, seni sevdiğime inanıyor musun?”

“Evet, tabii ki.”

“Peki, senin inanılmaz bir denizci olduğunu düşündüğüme inanıyor musun?”

“Ondan emin değilim.” Ona yarım yamalak gülümseyip sorgulayan bir ifadeyle baktım. “Neden?”

“Çünkü seni yarışta daha fazla yanımda tutmayacağım. Birkaç dakika içinde buraya seni almak için bir filika gelecek. Limanda

bir pansiyonda rezervasyonun var. Üzgünüm,” dedi Theo. “Ama yapamam.”

“Neyi yapamazsın?”

“Bu riski alamam. Hava tahminleri korkunç, yarıştan çekilmekten bahseden birçok kaptanla konuştum. *Tigress*’ın yola devam edebileceğini düşünüyorum ama senin teknede olmana izin veremem. Anlıyor musun?”

“Hayır. Anlamıyorum. Neden ben? Neden diğerleri değil?” diye itiraz ettim.

“Lütfen sevgilim, nedenini biliyorsun. Hem...” Theo sözlerine devam etmeden önce duraksadı. “Gerçeği bilmek istiyorsan söyleyeyim, sen teknedeyken konsantre olmak ve işime devam etmek benim için çok daha zor.”

Şoke olmuş halde ona bakakaldım. “Ben... Lütfen kalmama izin ver Theo,” diye yalvardım.

“Hayır, bu sefer olmaz. Birlikte katılacağımız daha çok yarış var hayatım. Ve birçoğu su içermeyecek. Onları riske atmayalım.”

“Ama eğer benim yarışa devam etmem seni bu kadar endişelendiriyorsa senin devam etmende neden sorun yok? Eğer diğer tekneler yarıştan çekilmeyi düşünüyorsa sen neden öyle yapmıyorsun?” Verdiği yıkıcı haber beynime işlerken öfkem de tutuşmaya başlamıştı.

“Çünkü bu yarış ezelden beri benim kaderimdi Ally. İnsanları yüzüstü bırakamam. Evet, şimdi çantanı toplasan iyi olur. Filika her an gelebilir.”

“Peki, *benim* herkesi yüzüstü bırakmam ne olacak? *Seni* yüzüstü bırakmam?..” dedim, ona bağırarak istiyordum ama yan tarafta uyumakta olan mürettebatın farkındaydım. “Senin koruyucun olmak da benim kaderim!”

“Eğer benimle tartışmaya devam edersen beni hayal kırıklığına uğratacağın ortada,” dedi kesin bir dille. “Eşyalarını topla. Şimdi. Bu, kaptanının emridir. Lütfen emre itaat et.”

Yenilgiyi kabul etmem gerektiğini bilerek aksi bir tavırla, “Başüstüne kaptan,” diye karşılık verdim. Ama çantamı almaya

giderken birbirine girmiş birçok nedenle Theo'ya çok kızgındım. Güverteye çıktığımda filikanın ışıklarının liman tarafından tekneye yaklaştığını gördüm ve merdiveni indirmek için kıç tarafına yürüdüm.

Theo'ya tek kelime daha etmeden gitmek niyetiyle filikayı kullanan kişinin attığı halatı yakaladım ve o tekneye yanaşırken halatı güvertedeki takozlardan birine bağladım. İnmek için merdivene ayağımı koyduğum anda yukarıdan bir fenerin ışığı yüzüme doğrultuldu.

“Warwick Konukevi’nde kalacaksın,” dedi Theo.

“Tamam,” diye karşılık verdim düz bir sesle ve tekneye yanaşmış olan filikaya çantamı atıp bir basamak daha indiğim sırada bir el kolumu kavradı, Theo beni kendine çekti.

“Ally, Tanrı aşkına, seni seviyorum. Seni seviyorum...” diye mırıldandı beni kollarıyla sararken, ayak parmaklarım merdivenin en üst basamağına tutunmaya çalışıyordu. “Bunu asla unutma, tamam mı?”

Öfkeme rağmen kalbim eridi. “Asla,” dedim ve feneri elinden alıp yüzüne tuttum, yüz hatlarını zihnime kazıdım. Theo halatı çözmek üzere beni gönülsüzce bırakırken, “Kendine dikkat et sevgilim,” diye fısıldadım ve basamaklardan inip beni bekleyen filikaya atladım.

O gece hayatımın en zorlu yelkencilik gününü geçirdiğim için bitkin olsam da uyuyamadım. Bu yetmezmiş gibi çantamı karıştırdığımda fark ettim ki teknedeki ayrılma telaşı içinde cep telefonumu orada bırakmıştım. Artık Theo'yla doğrudan iletişim kuramayacaktım, aptallığıma çok kızdım. Odamda dolanıp dururken kaba bir şekilde karaya atılmış olmama içerlemek ile penceremden gördüğüm fırtına bulutları, aşağıdaki limana sağanak yağan yağmur ve devamlı işittiğim, rüzgârın uçurduğu teçhizatın tıngırtısının yarattığı saf korku arasında gidip geliyordum. Bu yarışın Theo için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ama kazanma isteğinin, mesleki muhakeme yeteneğini gölgelemesinden endişeliydim. Bir anda denizin ne olduğunu görmüştüm: olağanüstü

gücüyle insanları enkaza çevirebilecek, kükreyen, dizginlenemez bir canavar.

Kasvetli şafak sökmeye başlarken *Tigress*'ın bir kez daha hareketlendiğini, Weymouth Limanı'ndan açık denize çıktığını gördüm.

Parmaklarım nişan kolyemi sıkıca kavradı, artık yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. “Güle güle sevgilim,” diye fısıldadım ve *Tigress* açık denizin acımasız dalgalarına fırlatılmış minik bir nokta haline gelene kadar onu seyrettim.

Sonraki birkaç saati dış dünyayla ilişkim tamamen kesilmiş gibi hissederek geçirdim. Sonunda Weymouth'ta yalnız ve sefil olmanın anlamsız olduğuna karar verip çantamı topladım, tren ve feribot yoluyla Cowes'a döndüm. En azından Fastnet Kontrol Merkezi'ne yakın olacak ve internete bel bağlamak yerine işlerin nasıl gittiğini ilk elden öğrenebilecektim. Tüm teknelerde GPS takip cihazları bulunuyordu ama kötü havalarda hiç ama hiç güvenilir olmadıklarını biliyordum.

Üç buçuk saat sonra Theo'yla antrenman süresince kaldığımız otele yerleştim ve bir şeyler öğrenebilmek için yürüyerek Kraliyet Yat Birliği'ne gittim. Yarışa bizimle birlikte başlayan birçok ekibin sürüler halinde masaların etrafına toplandığını görünce moralim bozuldu.

Birkaç sene önce kendisiyle aynı ekipte yer aldığım Fransız Pascal Lemaire'i görünce onunla konuşmaya gittim.

“Selam Al,” dedi şaşkınlıkla. “*Tigress*'ın çekildiğini bilmiyordum.”

“Çekilmedi, en azından bildiğim kadarıyla. Kaptanım dün karaya dönmemi emretti. Aşırı tehlikeli olduğunu düşünüyordu.”

“Haklı, öyle. Düzinelerce tekne ya resmî olarak yarış dışı kaldı ya da hava sakinleşene kadar limanda bekleyecek. Bizim kaptan çekilme kararı verdi. Bizimki gibi nispeten küçük tekneler için orası cehennem gibiydi. Böyle hava neredeyse hiç görmedim.

Ama senin çocuklar otuz metrelik teknede güvendedirler. Erkek arkadaşının başında olduğu o tekneden daha iyisi olamaz,” dedi, kederli bakışlarımı görünce bana moral vermeye çalışmıştı. “Bir şeyler içmek ister misin? Burada teselliyi içkide arayanlar olarak sayımız az değil.”

Teklifini kabul ettim ve gruba katılmamla birlikte kaçınılmaz olarak hava durumunu, yüz on iki teknenin dalgalar tarafından alabora edildiği ve üçü kurtarma ekibinden olmak üzere on sekiz kişinin hayatını kaybettiği 1979 Fastnet Yarışı’ndaki hava durumuyla kıyaslamaya başladılar. Ancak yarım saat sonra dikkatim dağılmış ve *Tigress* ile Theo için endişeli bir halde müsaade isteyip polarımı giydim ve kısa mesafedeki Kraliyet Okyanus Yarışı Kulübü’nde bulunan Fastnet Kontrol Merkezi’ne yağmur altında yürüdüm. Hemen *Tigress*’tan haber olup olmadığını sordum.

“Evet, şu an Bishop Kayası’nın birkaç mil ötesinde ve iyi ilerliyor,” dedi operatör ekrana bakıp. “Şu an dördüncü sırada. Gerçi bu gidişle, bildirilen tüm çekilmeleri hesaba katarsak hükmen kazanabilir,” diye ekledi iç çekerek.

En azından bilindiği kadarıyla her şeyin yolunda ve Theo’nun güvende olmasının verdiği huzurla Kraliyet Yat Birliği’ne döndüm ve bitkin, üstleri başları darmadağın olmuş ekiplerin gelişini izlerken kendime bir sandviç aldım. Rüzgârın yeniden hızlandığını söylediklerini duydum ama zihnim konuşmalarına katılamayacağım kadar dağınıktı, o yüzden otele dönüp nihayetinde iki saatlik bölük pörçük bir uyku uyumayı başardım. Sonunda pes ettim ve ertesi sabah saat beşte gri şafak sökmeye çalışırken Kontrol Merkezi’ne gittim. Girdiğim anda odaya bir sessizlik çöktü.

“Haber var mı?”

Operatörlerin endişeyle bakışmalarını izledim.

“Ne oldu?” diye sordum, bir anda yüreğim ağzıma gelmişti.

“*Tigress* iyi mi?”

Yine bakışmalar.

“Bu sabah saat üç buçuk civarında bir imdat çağrısı aldık. Denize biri düştü belli ki. Bir sahil güvenlik arama ve kurtarma helikopteri acilen kalktı. Hâlâ haber bekliyoruz.”

“Kim olduğunu biliyorlar mı? Ne olmuş?”

“Üzgünüm tatlım, şu an bizde de daha fazla detay yok. Neden gidip kendine bir fincan çay almıyorsun? Bir şey duyduğumuz anda sana haber veririm.”

İçimde kabarmaya başlayan histeriyi bastırmaya çalışarak başımı salladım. *Tigress* son teknoloji ürünü bir tekneydi ve mükemmel bir iletişim sistemine sahipti. Detayları bilmedikleri konusunda bana yalan söylediklerini biliyordum. Ve eğer yalan söylüyorlarsa bunun tek bir anlamı olabilirdi...

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımı düşünerek kadınlar tuvaletine yöneldim, klozete yığıldım ve panik beni ele geçirirken zorlukla nefes alıp verdim. Belki yanıliyordum, belki de sadece ne olduğunu tam olarak açıklığa kavuşturmadan benimle ayrıntıları paylaşamıyorlardı. Ama ruhumun derinliklerinde çoktan biliyordum.

Theo'nun bedenini karaya bir helikopter getirdi. Yarış direktörü nazıkçe beni Southampton feribotuna ve daha sonra da, eğer istiyorsam, Theo'nun morga kaldırılacağı hastaneye götürecek bir araba teklif etti.

“Sen ve annesi başvuru formunda birinci dereceden yakınları olarak yer alıyorsunuz. Bunu söylediğim için üzgünüm ama ikinizden birinin... şey... gerekli evrakları doldurması gerekecek. Bayan Falys-Kings'i ben mi arayayım, yoksa sen mi aramak istersin?”

“Ben... bilmiyorum,” diye karşılık verdim hissizleşmiş bir halde.

“Belki de onu ben arasam iyi olur. Annesinin bunu radyo ya da televizyondan duymasından korkuyorum. Ne yazık ki bu, dünya çapında büyük bir haber olacak. Çok ama çok üzgünüm Ally. Sana Theo'nun sevdiği şeyi yapmakta olduğuna dair klişe laflar etmeyeceğim. Sadece sen, ekibi ve denizcilik adına mahvolmuş durumdayım.”

Cevap vermedim. Söylenecek bir şey yoktu.

“Tamam o zaman,” dedi, ben ofisinde taş kesilmiş halde otururken benimle ne yapacağını bilemediği barizdi. “Biraz kendine gelmen için seni otele götürmemi ister misin?”

Ümitsizce omuz silktim, iyi niyetli olduğunun farkındaydım ama bir daha “kendime gelebileceğimden” şüpheliydim. “Gerek yok, teşekkürler, yürüyeceğim.”

“Yapabileceğim bir şey olursa Ally, lütfen beni ara. Cep telefonu numaram sende var, eğer araba istersen bana haber ver. Ekibin geri kalanı şu an *Tigress*’ı Cowes’a geri getiriyor. Seninle konuşup tam olarak neler yaşandığını sana anlatmak isteyeceklerinden eminim, tabii istersen. Bu arada ben de Theo’nun annesini arayacağım.”

Liman kıyısından otelime doğru sersem gibi, ağır adımlarla yürüdüm ve bir an zalim, gri denize bakmak için durdum. Orada denize çılgık çılgığa küfürler yağdırdım, neden önce babamı, şimdi de Theo’yu benden aldığını sordum.

Ve o anda bir daha asla tekneye ayak basmayacağıma yemin ettim.

Sonraki saatler bir boşluktan ibaretti. Herhangi bir şey düşünemedim, hissedemedim ve algılayamadan odamda oturdum.

Bildiğim tek şey geriye hiçbir şeyin kalmadığıydı. Hiçbir şeyin.

Yatağımın yanındaki telefon çaldı ve cevap vermek için robot gibi yerimden kalktım. Resepsiyonist bana bazı arkadaşlarımın beni görmek için aşağıda beklediklerini söyledi. “Bay Bellamy ve üç kişi daha,” dedi kadın.

Uyuşmuş olmama rağmen, ekiple yüzleşmek ne kadar acı verici olursa olsun gidip Theo’nun nasıl öldüğünü dinlemem gerektiğinin farkındaydım. Resepsiyonistten onlara otelin lobisinde onlarla buluşacağımı söylemesini istedim.

Lobiye girdiğimde Rob, Chris, Mick ve Guy beni bekliyorlardı. Onlar da şoktaydı, bana taziyelerini mırıldanırken yüzüme zar zor bakıyorlardı.

“Elimizden geleni yaptık...”

“Rob’un ardından suya dalması o kadar cesurcaydı ki...”

“Kimsenin suçu yok, trajik bir kazaydı...”

Başımı salladım ve acımı paylaştıklarına dair sözlerine kısa cevaplar vermeyi, işlevsel bir insan izlenimi yaratmayı başardım. Sonunda Mick, Chris ve Guy gitmek için ayağa kalktılar. Ama Rob kalacağını söyledi.

Çıkarlarken arkalarından perişan bir halde onlara el sallayarak, “Sağ olun çocuklar,” dedim.

“Al, kusura bakmazsan bir içkiye ihtiyacım var.” Rob köşedeki servis tezgâhının yanında boş boş duran garson kızı çağırırdı. “Ve ben sana tam olarak neler olduğunu anlatmadan önce senin de bir içkiye ihtiyacın var.”

Sonunda ikimiz de elimizde birer kadeh konyak tutarken Rob derin bir nefes aldı ve gözlerindeki yaşları gördüm.

“Lütfen Rob, bir an önce anlat bana,” diye zorladım onu.

“Peki. Seyir halinde değildik, duruyorduk çünkü hava çok kötüydü. Ön güvertede gözcülük vardiyasındaydım ve Theo görevi devralmak için geldi. Kemerimi seren vardavelasından çözmemle birlikte dev bir dalga bana çarptı ve tekneden denize uçtum. Anlaşılan bilincimi kaybetmişim, o yüzden kesin boğulurdum ama Theo alarm verip işaret şamandırasını atmış ve sonra teknenin yanından suya atlamış. Ben hâlâ baygınmışım fakat diğer çocuklar o sırada artık güvertedeymişler ve bana Theo’nun bir şekilde bana doğru yüzüp beni şamandıraya çekmeyi, içine bağlamayı başardığını ama sonra başka bir dev dalganın onu benden alıp suyun dibine çektiğini söylediler. Ondan sonra onu gözden tamamen kaybetmişler, o kadar karanlık ve sert bir havaydı ki... Hem sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o şartlarda denizdeki birini seçebilmek imkânsızdır. Eğer şamandıraya tutunabilseydi...” Rob hıçkırığını bastırdı. “Tutunabilseydi başarırdı. Ekip radyodan bir kurtarma helikopteri istedi, onlar da işaret şamandırasına bağlı ışık sayesinde beni bulup vinçle tekneye indirdiler. Ama Theo... şey, onun... onun... cansız bedenini ancak bir saat sonra EPIRB’nin sinyalinin takip ederek bulabildiler. Tanrım, Al, o kadar üzgünüm ki. Kendimi asla affetmeyeceğim.”

Haberi aldığımdan beri ilk kez, gerçek duyguya benzer bir şeylerin damarlarımda tekrar aktığını fark ettim. Elimi onunkinin üzerine koydum. “Rob, hepimiz denizciliğın tehlikelerinin farkındayız, Theo bu tehlikeleri herkesten daha iyi biliyordu.”

“Hepsini biliyorum Al ama tam o anda kemeri çözmüş olmasaydım... kahretsin!” Rob gözlerini kapatmak için bir elini alnına koydu. “Sizin birlikte olmanız gerekiyordu... ve bunun artık gerçekleşemeyecek olması benim suçum. Benden nefret ediyor olmalısın!”

O an Rob dizginlenemez bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı ve benim tek yapabildiğim makine gibi omzunu sıvazlamak oldu. En kötüsü de Rob hayatta kaldığı ve Theo kalamadığı için bir parçamın Rob’dan gerçekten nefret etmesiydi.

“Senin hatan değildi. O her kaptanın yapacağını yaptı Rob. Ve ben ondan daha azını yapmasını beklemezdim. Bazen böyle olur işte...” Teskin edici sözlerim biterken gözyaşlarıma engel olmak için dudağımı ısırardım.

“Beni affet Ally, burada oturup salya sümük ağlayan ben olmamalıyım.” Rob suçlulukla gözlerini sildi. “Sadece nasıl hissettiğimi sana itiraf etmem gerekiyordu.”

“Teşekkür ederim. Bana tüm hikâyeyi anlattığın için de sana minnettarım. Senin için de kolay olmamıştır.”

Bir süre ikimiz de sessizlik içinde oturduktan sonra Rob ayağa kalktı. “Yapabileceğim bir şey olursa lütfen beni ara. Bu arada...” Rob elini kot pantolonunun cebine soktu. “Bunu mutfakta bulmuştum. Senin mi?”

“Evet. Teşekkürler.” Telefonumu ondan aldım.

“Theo hayatımı kurtardı,” diye fısıldadı Rob. “O gerçek bir kahraman. Ben... üzgünüm.”

Rob’un çaresizlik içinde lobiye terk etmesini izledim ve artık ekibi de gördüğüme göre beni orada tutacak hiçbir şey olmadığını düşündüm. Ayrıca Celia’nın, oğlunun cansız bedenini teşhis etmek isteyeceğinden de emindim. Mahvoluşumun arka planı haline gelen bu yeri bir an önce terk etmek için sabırsızlanarak ayağa kalkarken nereye gidebileceğimi düşündüm. *Cenevre’ye, eve*, diye bir tahmin geçirdim aklımdan. Ama fark ettim ki orada da bir kaybın boşluğu beni bekliyordu.

Sığınacak bir yer yoktu.

Odama girip düşünmeden çantamı toplamaya başladım.

Bu kez telefonumu Theo'yla tekne de olduğum zamankine tamamen zıt bir sebeple kapalı tuttum. Ailemle konuşup haberi onlara veremeyecek kadar yıkılmış vaziyetteydim. Ayrıca kız kardeşlerimin hiçbir i ilişkimizden haberdar değildi. Gamsız bir şekilde ileride Theo'yla tanışmaları için bolca zaman olacağını varsaymıştım. Hem Theo'yla birbirimizi ne kadar kısa zamandır tanıdığımız düşünülürse, onun benim için ne ifade ettiğini onlara nasıl açıklayabilirdim? Fiziksel olarak sadece birkaç hafta boyunca birlikte olsak da sanki ruhlarmız bir ömür boyu berabermiş gibi hissettiğimi nasıl anlatabilirdim onlara?

Salt Baba öldüğünde en azından bunun yaşam çemberinin doğal düzeni olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca o sırada beni avutacak, bana yeni bir başlangıç için ümit verecek Theo vardı. Bunu aklımdan geçirirken, Salt Baba'nın ardında bıraktığı derin boşluğu doldurmak için Theo'ya ne kadar çok yaslandığımı fark ettim. Ama şimdi o da gitmişti. Tıpkı geleceğe dair tüm hayaller gibi. Birkaç karanlık saat içinde sadece Theo değil, hayatım boyunca taşıdığım denizcilik tutkusu da benden vahşice koparılmıştı.

Sırt çantamla odadan çıkmak üzereyken, komodinin üzerindeki telefon çaldı.

"Alo?" dedim tedirginlikle.

"Ally, ben Celia. Yarış direktörü bana senin New Holmwood Otel i'nde kaldığını söyledi."

"Ben... merhaba."

"Nasılsın?" diye sordu Celia.

"Perişan," diye mırıldandım, artık iyiymişim gibi numara yapacak gücüm yoktu. Ama en azından onun karşısında bu numarayı yapmaya ihtiyacım olmadığını biliyordum. "Ya sen?"

"Ben de. Hastaneden şimdi döndüm."

İkimiz de ayrı ayrı onun sözcüklerinin yansıttığı korkunç gerçeği sindirirken sessiz kaldık. Celia'nın konuşmadan önce gözyaşlarını bastırmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

"Merak ettim Ally, şimdi nereye gidiyorsun?"

“Emin değilim. Ben... bilmiyorum.”

“O zaman feribotla Southampton’a gelmeye ne dersin? Birlikte Londra’ya gidebiliriz, birkaç gün gelip bende kalırsın. Bu olayın medyada gördüğü çılgınca ilgi tam bir kâbus. Barikat kurup bir süre evimde saklanabiliriz. Ne düşünüyorsun?”

“Bence...” Minnettar bir rahatlamayla gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken yutkundum. “Harika olur.”

“Numaram sende var, bana kaçta Southampton istasyonunda olacağını söyle, seninle orada buluşurum.”

“Söyleyeceğim Celia. Teşekkür ederim.”

En karanlık anımda Celia beni aramış olmasaydı, feribot beni Southampton’a götürürken Theo’nun ardından benim de kendimi çalkantılı denize atmış olabileceğimi o günden beri sık düşünürüm.

İstasyonda Celia’yla buluşup yarısı o dev, siyah güneş gözlüğünün ardına gizlenmiş çarşaf beyazı yüzünü görünce tıpkı Ma’ninkilere koşacağım gibi onun açık kollarına koştum. Göreceli olarak birbirine yabancı ama ortak acının tamamen birbirine bağladığı, her biri onu anlayacak diğer tek insanın yanında olduğunu bilen iki kişi olarak uzun süre orada durduk.

Waterloo’ya vardığımızda taksiye binip Chelsea’deki o güzel, beyaz eve gittik ve Celia bize omlet yaptı, ikimiz de haberi aldığımızdan beri bir şey yemediğimizi fark etmiştik. Ayrıca ikimize de büyük birer kadeh şarap doldurdu ve sıcak, sakın ağustos akşamında terasta oturduk.

“Ally, sana bir şey söylemem lazım. Bunu saçma bulabilirsin ama gerçek şu ki...” –şiddetli bir ürperti Celia’nın narin bedenini sarstı– “...ikiniz buraya geldiğinizde *biliyordum*. Onu vedalaşmak için öptüğümde bunun son olduğunu hissetmiştim.”

“Evet, Theo senin korkunu sezmişti Celia. Biz seni ziyaret ettikten sonra trenle Southampton’a giderken kendinde değil gibiydi.”

“Sezdiği benim öngörüm müydü, yoksa kendisinin mi? Evden çıkmadan tuvalete gittiğini ve bizimle holde buluşacağını

söylediğini hatırlıyor musun? Arkanızdan kapıyı kapattıktan sonra mutfğa döndüm ve bunu holdeki masanın üzerinde buldum, bana yazılmıştı.”

Celia geniş bir zarfı önüme itti ve zarfın ön yüzünde Theo’nun hoş el yazısıyla “Anne” sözcüğünün yazılı olduğunu gördüm.

“Zarfı açtım,” diye devam etti Celia. “İçinde vasiyetname-sinin yepyeni bir kopyası ve bana bir mektup vardı. Bir de sana yazılmış bir mektup Ally.”

“Ben...” Elim ağzıma gitti. “Ah, Tanrım.”

“Ben kendiminkini okudum ama seninki burada, elbette hâlâ açılmamış halde. Belki bunu okumaya henüz dayanamazsın ama mektubu sana vermeliyim, tıpkı bana yazdığı mektupta benden yapmamı istediği gibi.”

Büyük zarfın içinden daha küçük bir zarf çıkarıp onu bana uzattı. Zarfı titreyen ellerimle tuttum. “Ama Celia, eğer içine doğduysa neden o da diğer kapitanlar gibi yarışı bırakmadı?”

“Sanırım bunun sebebini ikimiz de biliyoruz Ally. Sen de bir denizcisin, yarışın başında her tekneye bindiğinde tehlikeyle karşı karşıya olduğunun farkındasıdır. O gün Theo’nun ikimize de dediği gibi, bir otobüsün altında ezilmesi de kuvvetle muhtemeldi,” dedi Celia üzüntüyle omuz silkerek. “Belki de sadece kaderinde böyle yazdığını...”

“Otuz beş yaşında ölmek mi?! Bu olabilir mi? Eğer böyle hissettiyse beni nasıl sevebildi peki? Benden onunla evlenmemi istemişti! Önümüzde koskoca bir hayat vardı. Hayır.” Başımı hararetle iki yana salladım. “Bunu kabul edemem.”

“Elbette edemezsin, bunu ortaya attığım için de beni affetmelisin ama ben bu düşüncüyü tuhaf bir şekilde huzur verici buluyorum. Ölüm o kadar kafa karıştırıcı ki. Hiçbirimiz gerçek anlamda sevdiklerimizin öleceği ihtimalini kabul edemeyiz. Ancak bu aynı zamanda doğum dışında her birimizin başına geleceği kesin olan tek şey.”

Ellerimde açılmamış duran mektuba baktım. “Belki de sen haklısın Celia,” dedim yenilgiyle iç çekerek. “Ama eğer bir şekilde

içine doğmadıysa neden yeni bir vasiyetname ya da her ikimize de birer not bıraksın ki?”

“İşin aslı Theo’yu tanıyorsun; hep düzenli ve verimliydi, ölüm konusunda bile.”

Bu ikimizi de istem dışı gülümsetti.

“Evet. Tıpkı babam gibi. Eh, sanırım mektubunu okumalıyım.”

“Kendini hazır hissettiğinde. Şimdi, eğer kusura bakmazsan Ally’ciğim, yukarı çıkıp küvette uzun bir banyo yapacağım.”

Böylece Celia beni bıraktı, bunu gerçekten banyo yapmayı istemesinden ziyade bana yalnız başıma biraz zaman tanımak için yaptığını biliyordum.

Şaraptan büyük bir yudum alıp kadehi bir kenara koydum ve titreyen parmaklarımla zarfı açtım. Bunun birkaç haftalık bir süre zarfında okumam için bana takdim edilmiş, öbür taraftan gelen ikinci mektup olduğu gerçeğinin farkındaydım.

*Yeri yurdu olmayan benden... (aslında şu anda
seni Heathrow’da karşılamak üzere
Southampton trenindeyim)*

Sevgilim,

Bunun yakın zamanda aklıma girmiş, biraz saçma bir düşünce olduğunu kabul ediyorum. Ama senin zaten bildiğin ve annemin de vurgulayacağı üzere ben son derece düzenli biriyim. Yarışmalara katılmaya başladığımdan beri vasiyetnamemin bir nüshası onda bulunmuştur. Birilerine bırakacak çok bir şeyim olduğundan değil ama bence insan her şeyi netleştirdiği takdirde, geride kalanlar için işler çok daha kolaylaşır.

Ve tabii artık sen hayatıma girdiğin ve evrenimin merkezi, hayatımın geri kalanını beraber geçirmek istediğim insan haline geldiğin için işler değişti. Şu an için her şey “gayriresmî” olduğundan, ben senin boy-nuna taktığın kolyeye ek olarak parmağına yüzüğü de

takana kadar, bana bir şey olduğu takdirde herkesin en azından finansal anlamda niyetimizin ne olduğunu bilmesini sağlamak çok önemli geliyor.

Sana “Bir Yer”deki keçi ağılını bıraktığımı söylediğimde sevinçten çılgına döneceğinden (ha ha!) eminim. Onu ilk gördüğün gece ne kadar çok sev(me)diğini anlamıştım ama üzerinde bulunduğu arsanın, imar izniyle en azından bir değeri var. (“Bir Yerde Bir Şey” – ev için bir isim önerisi, ne dersin?) Ayrıca şu an denizdeki evim olan Neptune’ün de senin olmasını istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, onlar benim herhangi bir değeri olan tek maddi varlıklarım. Ah, bir de cömert babamın bana bahsettiği ufak fon var, o da en azından ileride “Bir Yer”de içeceğin ucuz şarapların parasını çıkarır.

Pardon, şu an yolun biraz engebeli bir kısmından geçiyoruz, o yüzden berbat el yazımı affet – yarıştan eve vardığımız anda bu mektubu annemin elimden kapıp en azından bilgisayarda yazmaya çalışacağından eminim. Ama bu düşük bir ihtimal de olsa başım belaya girdiği için bunu yapamazsam her şeyin istediğim gibi olduğunu bilerek rahat uyuyabilirim.

Ally –şimdi biraz duygusallaşabilirim– sana seni ne kadar sevdiğimi ve birbirimizi tanıdığımız kısacık zaman zarfında benim için ne kadar değerli olduğunu söylemek istiyorum, sen benim her şeyimsin. Beni gerçek anlamda alabora ettin (umarım denizcilikle ilgili yaptığım bu benzetmenin kıymetini bilirsin) ve hayatımın geri kalanını sen kusarken başını tutarak, tuhaf soyadının kökenini tartışarak ve birlikte yaşlanıp dişsiz kalırken, hakkındaki her bir ufak detayı öğrenerek geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Şayet bu mektubu okuman gerekirse başını kaldırıp yıldızlara bak ve benim de sana bakmakta olduğumu bil.

Ve muhtemelen Salt Baba'nla bira içip çocukluğundaki tüm kötü alışkanlıklarını dinliyor olduğumu.

Ally'm -Alcyone- bana nasıl bir mutluluk bahsettiğini bilemezsin.

MUTLU ol! Bu senin Tanrı vergisi yeteneğin.

Öptüm, Theo

Hava kararırken orada oturdum, aynı anda hem güldüm hem ağladım. Mektup o kadar doğal bir şekilde Theo'nundu ki kalbim bir kez daha paramparça oldu.

Ertesi sabah Celia'yla kahvaltıda buluştuk. Önceki gece bana odamı göstermişti ama mektubun içeriğine dair tek bir şey sormamıştı ve ben bunun için ona minnettardım. Bana gidip Theo'nun vefatını bildirmesi ve naaşının Londra'ya getirilmesi için gerekli işlemleri halletmesi gerektiğini, sonra da birlikte cenaze töreni için bir tarihe karar vereceğimizi söyledi.

“Ally, Theo'nun bana yazdığı notta bir şey daha var. Cenazede flüt çalmak ister mi, diye sormuş.”

“Gerçekten mi?”

Theo'nun ileriye dönük düşünme seviyesinden büyülenmiş halde ona baktım.

“Evet,” diyerek iç çekti. “Törenin nasıl olacağına dair talimatları yıllar öncesinden vermişti. Şenlikli bir anma ve cenaze töreni, sonrasında da kremasyon... ve ona kimsenin katılmaması konusunda ısrarcı. Sonra da külleri benimle denizciliği öğrendiği ilk yer olan Lymington Limanı'na serpilecek. Kendini hazır hissediyor musun?”

“Ben... bilmiyorum.”

“Eh, bana senin çok güzel flüt çaldığını söylemişti. Tahmin edebileceğin gibi seçtiği müzik pek alışıldık değil, aynı kendisi gibi. Senin *Fantasia on British Sea Songs*'tan ‘Jack's the Lad’i çalmanı istemiş. Eminim onu *Last Night of the Proms*'ta dinlemişsindir?”

“Evet, biliyorum. En azından melodiyi bilmeyecek bir tek denizci olduğunu sanmıyorum, yılların ‘Sailor’s Hornpipe’ının müziği aslında.”

Notaların bazılarını, yıllar önce çaldığım ama hâlâ gayet iyi hatırladığım notaları aklımdan geçirdim. Bu rica tam Theo’luktu; denizcilik aşkını ve doğuştan gelen yaşama sevincini özetliyordu.

“Evet, sanırım o parçayı çalmayı çok isterim.”

Ve o an, ölümünden beri ilk kez gözyaşlarına boğuldum.

Sonraki korkunç günlerde basın mensupları kapının dışında kamp kurarken kendimizi bu belaya karşı eve kapattık. Keşişler gibi yaşıyorduk, sadece yiyecek almak ve ikimize de cenaze için birer siyah elbise bulmak için dışarı çıkmıştık. Salt Baba’ya cenazesini kendisi düzenlediği için çok daha fazla saygı duymamı sağlayan feci işlerle uğraşırken Celia’ya olan saygım da arttı. Theo’nun onun her şeyi olduğu gayet açık olmasına rağmen kederi asla ölçsüz değildi.

“Sana bundan bahsettiğini sanmıyorum Ally ama Theo buraya çok yakın olan Sloane Sokağı’ndaki Holy Trinity Kilisesi’ni hep çok sevmiştii. Oranın iki adım ötesindeki bir özel okula gitmişti, onun mahallesinin kilisesiydi orası. Sekiz yaşlarındayken Theo’yu bir Noel ayininde ‘Away in a Manger’ın solo kısmını söylerken izlediğimi hatırlıyorum,” dedi Celia sevgi dolu bir gülümsemeyle. “Cenaze merasimini orada düzenlemeye ne dersin?”

Kararlarında benim fikrimi de sorması yorumlarım alakasız olsa bile beni inanılmaz derecede duygulandırıyor. Theo’yu – tek oğlunu– bir ömür boyunca tanımişti, yine de ona karşı neler hissettiğimi görüp idrak edebilecek inceliğe ve empatiye sahipti. Theo’nun benim için neler hissetmiş olduğunu da.

“En iyisini sen bilirsin Celia, hakikaten.”

“Cenazeye davet etmek istediğin birileri var mı?”

“Senin zaten davet etmiş olduğun mürettebat ve genel olarak denizcilik camiası dışında kimse bizim çift olduğumuzu bilmiyordu,” diye karşılık verdim dürüstçe. “O yüzden anlayacaklarını sanmıyorum.”

Ama *Celia* anlıyordu. Ve bazen, acının en dayanılmaz olduğu anda, sabahın üçünde kendimizi mutfakta bulduğumuzda masada oturup durmaksızın Theo’dan bahsediyor, hasret kaldığımız tesselliyi bulmaya çalışıyorduk. Küçük hatıralardan bahsediyorduk; *Celia*’nın bu alanda otuz beş yıllık geniş bir stoku, benimse sadece birkaç haftalık birikimim vardı. *Celia* aracılığıyla Theo’yu daha iyi tanıdım ve çocukken çekilmiş fotoğraflarını görmekten ya da yatılı okuldan yazdığı, yazım yanırlarıyla dolu mektuplarını okumaktan hiç bıkmadım.

Her ne kadar bunun gerçek olmadığını bilsem de *Celia* ve benim sarf ettiğimiz her sözcükle onu yaşıyor olmamız beni avutuyordu. Ve bu her şeyden daha önemliydi.

Arabamız Holy Trinity Kilisesi'nin önüne vardığında Celia, "Hazır mısın?" diye sordu. Başımı salladım ve dayanışma içinde hızlıca birbirimizin elini tutup sıkarak fotoğraf makinelerinin deklanşör sesleri arasında araçtan inip içeri yürüdük. Kilise devasaydı ve ancak arka tarafta ayakta durulabilecek kadar dolu olması beni neredeyse dökmeyeceğime yemin ettiğim gözyaşlarına boğacaktı.

Theo beni çoktandır kilise mihrabında bekliyordu, ben Celia'yla birlikte koridordan onun tabutuna doğru yürürken. Yaşasaydı muhtemelen yapacağımız düğünün bu korkunç parodisi karşısında güçlkle yutkundum.

Kilisenin ilk sırasında yerimizi almamızla tören başladı. Theo cenaze merasimi için karışık bir müzik listesi hazırlamıştı. Rahibin konuşmasından sonra sıra bana geldi. Celia'nın mihrap tarafında topladığı, kemanlardan, bir viyolonsel, iki klarnet ve bir obuadan oluşan küçük orkestraya katıldım. Başımı kaldırıp sessizce dua ederek flütü dudaklarıma yerleştirip çalmaya başladım. Orkestranın geri kalanı da bana katıldığında ritim hızlanırken cemaattekilerin gülümsemeye ve peş peşe ayağa kalkmaya başladıklarını gördüm. Sonunda hepsi ayağa kalkmış, 'Sailor's Hornpipe'ın geleneksel diz bükme hareketini yapıyordu, her biri dirseklerini tutup kollarını öne uzatmıştı. Küçük orkestramız hızı iyice artırdı, biz sanki bu bir hayat memat meselesiymiş gibi çalarken cemaattekiler de müziğin temposuyla bir aşağı bir yukarı gitgide daha hızlı dans etti.

Parçayı bitirdiğimizde kilisedekilerden bir kükreme yükseldi ve tezahüratlar ile alkışlar başladı. Bu parça her çalındığında olduğu gibi bu kez de bis yapıldı. Kendimi ve flütümü kilisenin ön sırasına geri götürüp Celia'nın yanına oturdum. Elimi sıkıca tuttu.

“Teşekkürler sevgili Ally, çok ama çok teşekkürler.”

Sonra Rob kilisenin ön kısmına yürüdü, Theo'nun tabutunun önündeki basamaklardan yukarı çıktı ve mikrofonu ayarladı.

“Theo'nun annesi Celia benden bir çift laf etmemi istedi. Hepinizin bildiği gibi Theo benim hayatımı kurtarıırken kendinkini kaybetti. Artık benim için o gece yaptığı şeyin karşılığında ona asla teşekkür edemem ama fedakârlığının Celia'nın ve sevdiği kadın Ally'nin canını çok yaktığını biliyorum. Theo, seninle aynı mürettebatta yer almış insanlar olarak sana sevgimizi, saygımızı ve teşekkürlerimizi yolluyoruz. Sen tek kelimeyle en iyisiydin. Ve Ally...” –Rob doğruca bana baktı– “...bunun senin için çalınmasını istedi.”

Celia'nın elini tekrar kendi elimin üzerinde hissettim ve koro-
dan biri kalkıp *Batı Yakasının Hikâyesi*'nden “Somewhere”i çok güzel bir şekilde yorumladı. Theo'nun benim için hazırladığı bu gizli şaka karşısında gülümsemeye çalıştım ama sözlerin dokunaklılığı beni aşırı derecede etkilemişti. Şarkı biterken, Rob'un da aralarında olduğu, Theo'nun Fastnet Yarışı'ndaki mürettebatının sekiz üyesi tabutu usulca geniş omuzlarına aldı ve kiliseden tek sıra halinde çıkmaya başladılar. Celia beni yönlendirdi, tabutun arkasına takılan matem alayının başındaydık.

Dışarı çıkarken kilisede birtakım tanıdık yüzler gördüm. Star ve CeCe kalabalığın arasındaydılar, ben geçerken bana sevgi ve sempatiyle gülümsüyorlardı. Celia ve ben dışarıda, Sloane Sokağında durduk, Theo'nun tabutunu, onu krematoryuma yapacağı yalnız yolculuğuna çıkaracak cenaze arabasına yerleştirilirken izledik. Araba yola çıktıktan ve ikimiz de sessizce Theo'ya son vedamızı ettikten sonra Celia'ya dönüp kız kardeşlerimin durumu nereden bildiklerini sordum.

“Theo mektubunda benden, eğer kendisine bir şey olursa Marina’ya ulaşmamı istemişti, böylece o ve kız kardeşlerin durumdan haberdar olacaktı. Onlara ihtiyacın olabileceğini düşünmüş.”

Cemaattekiler yavaş yavaş kilisenin ön kapısından çıkıp kaldırımında takılmaya, sessizce birbirlerini selamlamaya başladılar. Çoğu denizcilikten arkadaş olan birçok kişi doğrudan yanıma gelip taziyelerini sunarken bir yandan da o zamana kadar gizli kalmış müzik yeteneğimin onları şaşırttığını söylediler. Etrafıma bakındım ve kalabalıktan uzakta duran, takım elbiseli, koyu renk güneş gözlüğü takmış uzun boylu bir adam gördüm. Bir şekilde o kadar perişan görünüyordu ki gruptan izin isteyip onun yanına gittim.

“Merhaba,” dedim. “Ben Ally, Theo’nun kız arkadaşım. Bana herkese bir şeyler yiyip içmek için Celia’nın evine gelebileceklerini duyurmam söylendi. Ev buraya yürüyerek sadece beş dakika.”

Adam bana döndü, gözlüğü gözlerindeki ifadeyi gizliyordu. “Evet, nerede olduğunu biliyorum. Eskiden orada yaşıyordum.”

Böylece adamın Theo’nun babası olduğunu anladım. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

“Gelmek istesem de ne yazık ki orada istenmeyeceğimi anlıyorsunuzdur.”

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim, sadece mahcup bir halde ayaklarıma baktım. Acı içinde olduğu belliydi ve geçmişte karısıyla aralarında ne yaşanmış olursa olsun o da oğlunu kaybetmişti.

“Çok yazık,” diyebildim ancak.

“Sen Theo’nun bana evleneceğini söylediği kız olmalısın. Bana birkaç hafta önce bir e-posta göndermişti,” dedi yumuşak ve yayvan Amerikan aksanıyla, Theo’nun kulağa kesik kesik gelen İngiliz tonlamasından çok farklıydı bu. “Şimdi gideceğim ama Ally, kartımı al. Önümüzdeki birkaç gün şehirde olacağım ve seninle oğlum hakkında konuşmak harika olurdu. Hakkımda duyduğuna emin olduğum her şeye rağmen onu çok sevdim. Her hikâyenin başka bir yüzünün daha olduğunu bilecek kadar zeki olduğunu tahmin ediyorum.”

“Evet,” diye karşılık verdim, bir keresinde Salt Baba’nın da bana tam olarak aynı şeyi söylediğini hatırlamıştım.

“Artık geri dönsen iyi olur, seninle tanışmak çok güzeldi. Şimdilik hoşça kal Ally,” dedi Peter dönüp ağır adımlarla benden uzaklaşırken. Âdeta her bir gözeneğinden keder aktığını hissettim.

Kalabalıktan geriye kalanların yanına döndüğümde CeCe ve Star’ın saygıyla benim konuşmamı bitirmemi beklediklerini gördüm. Onlara doğru yürüdüm ve ikisi de kollarını bana sardı.

“Tanrım, Ally,” dedi CeCe. “Haberi duyduğumuz andan beri hepimiz telefonuna mesajlar bırakıp durduk! Çok ama çok üzgünüz, değil mi Star?”

“Evet.” Star başını salladı ve onun da ağlamak üzere olduğunu gördüm. “O kadar güzel bir törendi ki Ally.”

“Sağ ol.”

“Seni flüt çalarken dinlemek de harikaydı. Yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemişsin,” diye ekledi CeCe.

Celia’nın bana el sallayarak kaldırımın kenarında bekleyen büyük, siyah arabayı işaret ettiğini gördüm.

“Dinleyin, Theo’nun annesiyle gitmem gerekiyor, siz eve gelecek misiniz?”

“Korkarım ki gelemeyiz,” dedi CeCe. “Ama bak, dairemiz Battersea’deki köprü’nün orada, kendini biraz daha iyi hissettiğin anda bize bir telefon açıp uğra, olur mu?”

“Seni görmeyi çok isteriz Ally,” dedi Star bana tekrar sarılarak. “Kızların hepsi sana sevgilerini gönderiyor. Kendine iyi bak, tamam mı?”

“Deneyeceğim. Geldiğiniz için tekrar çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu anlatamam.”

Arabaya binip ikisinin sokakta yürüyerek uzaklaşmalarını izledim ve onların varlığının beni son derece duygulandırdığını hissettim.

“Kız kardeşlerin çok tatlı. Kardeşlerinin olması ne kadar harika bir şey. Ben de Theo gibi tek çocuğum,” dedi Celia araba kaldırımından uzaklaşırken.

“İyi misin?” diye sordum ona.

“Hayır, ama muhteşem, moral veren bir tören oldu. Seni flüt çalarken dinlemenin benim için ne kadar anlamlı olduğunu sana anlatamam.” Birkaç saniye duraksadıktan sonra derin derin iç çekti. “Az önce Theo’nun babasıyla, Peter’la konuştuğunu gördüm.”

“Evet.”

“Kilisenin arka kısmına saklanmış olmalı. İçeri girdiğimde onu görmemiştim. Görmüş olsaydım gelip bizimle ön kısımda oturmasını isterdim.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette! Artık birbirimizin en iyi dostu olmayabiliriz ama onun da benim kadar yıkılmış olduğundan eminim. Sanırım sana eve gelmeyeceğini söyledi.”

“Evet, ama birkaç gün boyunca şehirde olacağını ve benimle görüşmek istediğini söyledi.”

“Tanrım. Kendi oğlumuzun cenazesinde bile bir araya gele-mememiz o kadar acı ki. Neyse,” dedi araba evin önünde durduğunda, “desteğin için sana çok minnettarım. Sensiz bunun üstünden gelemezdim Ally. Şimdi gidip konuklarımızı karşılayalım ve bizim çocuğun hayatını kutlayalım.”

İki gün sonra Celia’nın evindeki rahat, biraz eskimiş konuk oda-sında uyandım. Pencerelerde çiçek desenli Colefax and Fowler marka perdeler vardı, üzerinde yattığım geniş, ahşap yatağın örtüsüyle takım olan, artık rengi solmuş çizgili duvar kâğıdıyla uyumluydular. Saate göz attım ve on buçuğa yaklaştığını gördüm. Cenaze töreninden sonra yeniden uyuyabilmeye başlamıştım an-cak neredeyse anormal bir şekilde ağır uyuyordum ve sabahları sanki akşamdan kalma ya da Celia’nın teklif ettiği ama benim reddettiğim uyku haplarından almış gibi uyanıyordum. Loş ışıktaki kendimi yatmaya geldiğim zamanki kadar bitkin hissederek uza-nıp –hâlbuki on saatten uzun bir süre derin uyumuştum– her ne

kadar durmaksızın Theo'dan konuşarak kendimizi teselli edebilmek de burada Celia'yla beraber saklanmaya daha fazla devam edemeyeceğim gerçeğini düşündüm. Celia yarın İtalya'ya gidiyordu ve bana nazikçe ona eşlik edebileceğimi belirtmiş olsa da artık hayatıma devam etmem gerektiğini biliyordum.

Soru şuydu: Buradan nereye gidecektim?

İsviçre millî yelken takımının antrenörünü arayıp olimpiyat denemelerinde ona ve ekibine katılamayacağımı söylemeye çoktan karar vermiştim. Celia yaşananların geleceğimi mahvetmesine ve tutkumu azaltmasına izin vermememi bana defalarca söylemiş olsa da suya geri dönmeyi her aklımdan geçirdiğimde içim ürperiyordu. Belki bu da bir gün geçecekti ama dünyanın en önemli spor etkinliği için aylarca süreceğini bildiğim zorlu antrenman sürecine başlamam gereken süre zarfında mümkün değildi. Antrenman kampında Theo'yu tanıyan çok fazla insan olacaktı ve her ne kadar annesiyle konuşmak müthiş bir rahatlama sağlasa da başka biri Theo'dan bahsettiğinde inanılmaz derecede hassaslaşıyordum.

Ama artık Theo'suz ve yelkensiz olduğumdan önümde uzanan günler birden bomboş kalmıştı, nasıl dolduracağım konusunda hiçbir fikrimin olmadığı dipsiz bir kuyuya dönüşmüşlerdi.

Belki de, diye düşündüm, ailenin yeni 'Maia'sı benimdir, kaderimde Atlantis'e dönüp tıpkı onun bir zamanlar yaptığı gibi yalnız bir ihtişam içinde yas tutmak vardır. Maia'nın kanatlanıp Rio'daki yeni hayatına uçtuğunun farkındaydım, bu da benim kolayca eve gidip köşke, onun yuvasına yerleşebileceğim anlamına geliyordu.

Son birkaç haftada idrak ettiğim şey, bundan önce ısıltılı bir hayat yaşadığımdı ve eğer kendimi ve hatalarımı değerlendirmem gerekirse, kendimden zayıf olan herkesi hakir görmüş olduğumu kabul etmeliydim. Neden ayağa kalkamadıklarını, nasıl bir travma geçirmiş olurlarsa olsunlar silkinip kendilerine geledediklerini ve hayatlarına devam edemediklerini anlayamamıştım. Şimdi çok sert bir şekilde farkına varmıştım ki insanın bir kaybı ve derin

bir acıyı bizzat tecrübe etmedikçe, aynı badireyi atlatan başka insanlarla gerçek anlamda empati kurması imkânsızdı.

Duruma çaresizce pozitif bakmaya çalışarak, en azından başıma gelenlerin belki de beni daha iyi bir insan haline getireceğini kendime söyledim. Ve bu düşünceden aldığım ilhamla nihayet cep telefonumu elime aldım. Theo'nun ölümünden beri, yani neredeyse iki haftadır telefonumu açmadığımı kendime itiraf etmekten utanıyordum. Pilinin yine bittiğini görünce onu şarja taktım. Duş almaya gittim ve duştayken, telefonumun hayata dönmesiyle gelmeye başlayan, birikmiş sesli ve yazılı mesajların ısrarlı "ding"lerini duydum.

Kurulanıp giyinirken bir yandan da kafamda hazırlanarak telefonumu elime aldım ve Ma ile kız kardeşlerimden ve Theo'nun haberini almış sayısız insandan gelen yazılı mesajlar yığını arasında ilerledim. *Ally, keşke yanında olabilseydim, nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyorum ama sana tüm sevgimi gönderiyorum,* diye yazmıştı Maia. *Ally, seni aramaya çalıştım ama açmıyorsun. Haberi bana Ma verdi ve senin adına çok üzgünüm. Eğer bana ihtiyacın olursa Ally, senin için gece gündüz buradayım. Tiggy, x.*

Sesli mesajlarla devam ettim. Kuşkusuz, yazılı olanlar gibi sesli mesajların da çoğu taziyelerini sunan insanlardan gelmişti. Ama onları dinlemek için telesekreter servisini arayıp on gün önce bırakılmış ilk mesajı duyduğumda midem âdeta takla attı. Hatlar kötüydü ve sözcükleri boğuk geliyordu ama bunun Theo olduğunu biliyordum:

Merhaba aşkım. Seni hâlâ fırsatım varken uydu telefonundan arıyorum. Kelt Denizi'nin bir yerlerinde duruyoruz. Lanet olası hava rezalet durumda ve deniz tutmasına direnciyle ünlü bacaklarım bile beni terk etti. Seni tek-neden attığım için bozulmuş olduğunu biliyorum ama bir iki saat uzanmaya gitmeden önce bilmeni isterim ki bunun senin denizcilik kabiliyetinle hiçbir ilgisi yok. Hem dürüst olmak gerekirse, keşke teknede olsaydın

çünkü sen buradaki on adama bedelsin. Bunun tamamen seni sevdiğim gerçeğiyle ilgili olduğunu biliyorsun sevgili Ally'm. Ve döndüğümde bana küs olmayacağını umuyorum! İyi geceler bir tanem. Tekrar söyleyeyim, seni seviyorum. Hoşça kal.

Kalan mesajları dinleme düşüncesinden vazgeçtim ve Theo'nun-kini tekrar tekrar, her bir kelimeyi içime çekerek dinledim. Saatini göz önüne aldığımda mesajın, Theo'nun güverteye çıkıp Rob'un uçtuğunu görmeden sadece bir saat kadar önce gönderilmiş olması gerektiğini biliyordum. Ve onu kurtarmak için kendi ölümüne gitmeden önce. Bir mesajın sonsuza kadar nasıl saklanabileceğinden emin değildim ama bunu keşfetmem gerekiyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. Ve tekneyi terk etmemi emrettiği o günle ilgili içimde tuttuğum son öfke kırıntıları da uçup havaya karıştı.

Kahvaltıda Celia bana İtalya için bir son dakika alışverişine çıkacağına söyledi.

"Buradan sonra nereye gideceğine karar verdin mi Ally? Ben yokken burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun. Benimle de gelebilirsin. Pisa'ya bir son dakika bileti bulabileceğinden eminim."

"Teşekkürler, çok ama çok nazıksın fakat sanırım eve gideceğim," dedim, artık Celia'ya yük olmaya başladığımdan endişeleniyordum.

"Nasıl istersen. Sadece bana haber ver."

Celia evden ayrıldıktan sonra merdivenlerden yukarı çıktım ve artık CeCe ile Star'ı arayabilecek kadar gücümü topladığıma karar verdim. İkisi için de her şeyi ayarlayan CeCe olduğu için önce onu aradım ama telesekretere düştü, bunun üzerine Star'ı aradım.

"Ally?"

“Merhaba Star. Nasılsın?”

“Ah, ben iyiyim. Asıl sen nasılsın?”

“Fena değilim. Yarın yanınıza bir uğrayıp sizi görürüm diye düşünüyordum.”

“Ben yalnız olacağım. CeCe Battersea Elektrik Santrali’nin fotoğraflarını çekmeye gitti. Bina yeniden kullanılmaya başlamadan önce onu sanat projelerinden biri için ilham kaynağı olarak kullanmak istiyor.”

“O zaman gelip seni görebilir miyim?”

“Harika olur.”

“Güzel. Senin için ne zaman en uygun?”

“Tüm gün buradayım Ally. Öğle yemeğine gelmek ister misin?”

“Tamam, saat bir gibi orada olacağım. Yarın görüşürüz Star.”

Telefonu kapatıp yatağıma oturdum ve yarınki öğle yemeğinde, hayatımda ilk kez küçük kız kardeşimle CeCe olmadan birkaç dakikadan fazla zaman geçireceğimi fark ettim.

E-postalarımı kontrol etmem gerektiğini düşünerek bilgisayarıma sırt çantamdan çıkardım. Onu tuvalet masasının üzerine koyup fişini prize taktım. Daha fazla taziye mesajı ve her zamanki önemsiz e-postalar vardı, artık geceler uzuyorken beni rahatlatmayı teklif eden sözüm ona “Tamara” adında bir kızın mesajının da aralarında olduğu e-postalar. Sonra ilk anda tanımadığım bir başka isim gördüm: Magdalena Jensen. Birkaç saniye sonra onun benim için Salt Baba’nın kütüphanesindeki kitap üzerinde çalışan çevirmen olduğunu hatırladım ve “Sil” tuşuna basmadığım için Tanrı’ya şükrettim.

Kimden: Magdalenajensen1@trans.no

Kime: Allygeneva@gmail.com

Konu: “Grieg, Solveig og Jeg / Grieg, Solveig ve Ben”

20 Ağustos 2007

Sevgili Bayan D'Aplièse,

Grieg, Solveig og Jeg’ı çevirmekten büyük keyif alıyorum.

Etkileyici bir kitap olmasının yanı sıra Norveç’te daha önce

hiç duymadığım bir hikâye. Belki kitabı okumaya başlamak ilginizi çeker diye düşündüm, o yüzden şu ana kadar çevirdiğim sayfaları e-postaya ekledim, iki yüzüncü sayfaya kadar. Önümüzdeki on gün içinde size kalan kısmı da göndermiş olurum.

Sevgiler,
Magdalena

Çeviriyi içeren eklentiye açıp ilk sayfayı okudum. Sonra da ikinciye, üçüncü sayfaya geçtiğimde rahat oturabilmek için bilgisayarı alıp yatağın yanındaki prize takmıştım bile...

Anna

Telemark, Norueg

Ağustos 1875

Anna Andersdatter Landvik, sürüdeki en yaşlı inek olan Rosa'nın dik yamaçtan aşağıya inmesini beklemek için durdu. Her zaman olduğu gibi Rosa taze meralara ilerleyen diğer ineklerin gerisinde kalmıştı.

“Ona şarkı söyle Anna, gelecektir,” derdi babası hep. “Senin için gelecektir.”

Anna, Rosa'nın en sevdiği şarkı olan “Per Spelmann”dan birkaç nota mırıldandı ve melodi içinden dışarıya akıp vadide çınıladı. Rosa'nın ağır adımlarla kendisine ulaşmasının zaman alacağını bildiğinden sert çimenlere oturup minyon bedenini en sevdiği düşünme pozisyonuna aldı, dizlerini çenesinin altına kadar çekip kollarıyla sardı. Hâlâ ılık olan akşam havasını içine çekti ve manzaraya hayran hayran bakıp çayırdaki vızıldayan böceklere mırıldanarak eşlik etti. Güneş vadinin öbür tarafındaki dağlara doğru batmaya başlamıştı, aşağıdaki gölün suyunu erimiş pembe altın gibi parıltıyordu. Yakında tamamen gözden kaybolacaktı ve gece hızla çökecekti.

Son iki haftada kendisi dağın eteklerinden inen inekleri sayarken hava her gün fark edilir şekilde biraz daha erken karar-mıştı. Aylardır neredeyse gece yarısına kadar süren aydınlıktan sonra Anna artık bu gece kulübeye vardığında annesinin gaz lambalarını yakmış olacağını biliyordu. Ayrıca babası ile erkek kardeşinin, yaz mandıralarını kapatmalarına ve kışa hazırlanmak

için hayvanları vadiden aşağıya nakletmelerine yardım etmek için geleceklerini. Bu olay Kuzey yazının sonunu ve Anna'ya neredeyse daimî karanlığın bitmez tükenmez ayları gibi gelen bir dönemin başlangıcını ilan ediyordu. Dağ yamacının canlı yeşili yakında kalın, beyaz kardan bir kaban giyecek ve Anna ile annesi sıcak ayları geçirdikleri ahşap evden ayrılıp küçük Heddal köyünün hemen dışındaki aile çiftliğine döneceklerdi.

Rosa arada bir durup çimenleri koklaya koklaya kendisine doğru gelirken Anna onu teşvik etmek için şarkının birkaç dizesini daha söyledi. Babası Anders, Rosa'nın bir yaz daha göreceğini sanmıyordu. Kimse hayvanın tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordu ama on sekiz yaşındaki Anna'dan daha genç olmadığı kesindi. Rosa'nın artık o yumuşak, kehribar rengi gözlerinde, Anna'nın hayvanın onu tanıdığına işaret ettiğini düşünmekten hoşlandığı bir ifadeyle kendisini karşılayamayacağı düşüncesi gözlerine yaşlar dolmasına neden oldu. Buna uzun, karanlık ayların başladığı fikri de eklenince yaşlar Anna'nın gözlerinden taşıp yanaklarına süzülür.

En azından, diye düşündü Anna gözyaşlarını hızla silerek, *Heddal'daki çiftlik evine döndüğümüzde kedim ve köpeğim Gerdy ile Viva'yı görebileceğim*. Sıcak ocağın önüne kıvrılıp kucağında Gerdy mırlarken, Viva ise kırıntıları yalamak için beklerken Anna'nın ekmeğe sürülmüş tatlı *gomme* yemek kadar sevdiği bir şey yoktu. Ama annesinin onun tüm kış boş boş oturup hayaller kurmasına izin vermeyeceğinin de farkındaydı.

"Bir gün kendi evini çekip çevirmen gerekecek *kjære*² ve ben senin ve kocanın karnını doyurmak üzere yanında olmayacağım," derdi annesi Berit ona sık sık.

Anna'nın yayıkta tereyağı yapmaktan kıyafet yamamaya, tavukları yemlemekten babasının bir oturuşta bir düzinesini mideye indirdiği *lefse* yufka ekmeklerinin hamurunu açmaya kadar uzanan ev işlerine pek az ilgisi vardı ve hayalî bir kocayı doyurmayı²

2 (No.) Tatlım. (ç. n.)

da henüz kesinlikle düşünmüyordu. Ne kadar uğraşsa da –eğer kendisine karşı tamamen dürüst olması gerekirse yeterince uğraşmadığını da biliyordu– mutfaktaki çabalarının karşılığı sıklıkla yenilemez ya da felaket derecesinde kötü yemekler oluyordu.

Annesi daha geçen hafta bir kâse şeker ile bir testi taze sütü pat diye mutfak masasına koyarak, “Yıllardır *gomme* yapıyorsun ama tadı bir türlü güzel olmuyor,” demişti. “Artık şunu doğru düzgün yapmayı öğrenmenin zamanı geldi de geçiyor bile.”

Ama Anna ne yaparsa yapsın *gomme*’u hep topak topak oluyordu ve dibi tutuyordu. Viva’ya, “Hain,” diye fısıldamıştı çünkü sürekli aç olan çiftlik köpeği bile onun yaptığı yemeğe burun kıvırıyordu.

Anna okulu dört yıl önce bırakmış olsa da, zamanını Telemark ilinin köyleri arasında bölüştüren öğretmen Frøken Jacobsen’in, öğrenmeleri için yeni şeylerle geldiği her ayın üçüncü haftasını özlüyordu. O dersleri, İncil’den bölümleri ezbere okumaları gereken, tüm sınıfın önünde imtihan edildikleri Rahip Erslev’in katı derslerine çok daha fazla yeğliyordu. Anna bundan nefret ediyordu ve bilmediği kelimelerde takıldığında herkesin gözlerini üzerinde hissettiği zaman yüzüne ateş basıyordu.

Rahibin karısı Fru Erslev çok daha merhametliydi ve Anna kilise korosu için ilahiler öğrenirken kadın ona karşı daha sabırlıydı. O günlerde solo kısımlar çoğu kez Anna’ya veriliyordu. Anna’ya göre şarkı söylemek okumaktan çok daha kolaydı. Şarkı söylerken sadece gözlerini kapatıp ağzını açıyor ve herkesin hoşuna gidiyormuş gibi görünen bir ses ortaya çıkıyordu.

Bazen Christiania’daki büyük bir kilisede, cemaatin önünde şarkı söylediğini hayal ederdi. Değerli olduğunu hissettiği tek anlar şarkı söylediği anlardı. Ancak gerçekte –annesinin de ona hep hatırlattığı gibi– inekleri şarkı söyleyerek eve getirmesi ve bir gün bebeklerini ninniyle uyutacak olması dışında yeteneğinin pek işe yarayacağını düşünmüyordu. Korodaki tüm yaşlıları ya nişanlıydı, ya evliydi ya da evlendikten sonra olanların sonuçlarına katlanmaktaydı. Bu sonuçlar da midelerinin bulanması,

şişmanlamaları ve nihayetinde kırmızı yüzlü, ciyak ciyak bir bebek doğurup şarkı söylemeyi bırakmalarıymış gibi görünüyordu.

Anna ağabeyi Nils'in düğününde, akrabalarının onun gelecekteki nikâhına göndermede bulunup onu dürtmelerine ve imalarına maruz kalmıştı ama Anna'ya o iş için talip çıkmadığından bu kış kendisi, kardeşi Knut'un bahsederken *gammeljomfrue* tabirini kullandığı, köyün evlenmemiş yaşça büyük kadınlarıyla geride bırakılacaktı.

Babası Anders ona sık sık, “Tanrı'nın izniyle, tabağındaki yemeği görmezden gelip senin o güzel mavi gözlerine dalıp gidecek bir koca bulacaksın,” diye takılıyordu.

Anna aile üyelerinin aklındaki sorunun, “O cesur adam Lars Trulssen mı?” –düzenli olarak Anna'nın dibi tutmuş yemeklerinin tadına bakan Lars– olduğunu biliyordu. O ve hasta babası Heddal'daki komşu çiftlikte yaşıyorlardı. Anna'nın iki kardeşi, tek çocuk olan ve altı yaşından beri annesiz büyüyen Lars'ı gayriresmî üçüncü erkek kardeşleri olarak kabul etmişlerdi ve Lars akşamları çoğu zaman Landvik ailesinin masasında olurdu. Anna uzun kışların karlı günlerinde nasıl beraber oynadıklarını hatırladı. Kaba ve şamatacı erkek kardeşleri birbirlerini kara gömmekten hoşlanıyorlardı, alametifarikaları olan altın kızıl Landvik saçları onları beyaz manzarada belirgin kılıyordu. Bu sırada, çok daha mülayim bir çocuk olan Lars, fena halde canlarını sıkacak şekilde çoktan kitap okumak için içeriye girmiş oluyordu.

Normal şartlarda en büyük oğul olarak Nils'in, düğünden sonra karısıyla beraber Landvik hanesinde kalması gerekiyordu. Ancak anne ve babası yakın zamanda vefat edince karısı Heddal'a birkaç saat uzaklıktaki bir köyde yer alan çiftliği miras almıştı ve Nils de çiftliği çekip çevirmek üzere oraya taşınmıştı. Tüm vaktini Landvik çiftliğinde babalarına yardım ederek geçirme işi ise Knut'a kalmıştı.

O yüzden Anna kendini çoğu zaman, onları hâlâ düzenli olarak ziyarete gelen Lars'la yalnız başına otururken buluyordu. Lars ona bazen o sıralar okuduğu kitaptan bahsederdi ve Hed-

dal'dan çok daha heyecan verici görünen başka dünyaların büyüleyici öykülerini anlatırken Anna onun alçak sesini duymak için kendini zorlardı.

“*Peer Gynt*’ü yeni bitirdim,” dedi Lars ona bir akşam. “Kitabı bana Christiania’daki amcam göndermişti, senin de hoşuna gidebilir. Bence Ibsen’in şu ana kadarki en iyi eseri.”

Anna, Ibsen’in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını itiraf etmek istemeyerek aşağı bakmış ama Lars onu yargılamamış ve ona Norveç’in yaşayan en büyük oyun yazarı hakkında her şeyi anlatmıştı; anlaşılan o ki Ibsen, Heddal’a çok yakın bir şehir olan Skien’liydi ve dünyaya Norveç edebiyatı ile kültürünü tanıtıyordu. Lars, Anna’ya Ibsen’in yazdığı her şeyi okuduğunu söyledi. Aslında Anna’ya sanki Lars dünya üzerindeki kitapların çoğunu okumuş gibi geliyordu, zaten bir gün kendisinin de yazar olmayı hayal ettiğini Anna’ya açmıştı.

“Ama burada mümkün değil,” demişti ona, mavi gözleri gergin bir şekilde Anna’nın kollarıyla buluşurken. “Norveç çok küçük ve çoğumuz eğitimsiz. Ama duyduğum kadarıyla Amerika’da eğer yeterince çalışırsan istediğin her şey olabiliymişsin...” Anna, Lars’ın buna hazırlanmak için kendi kendine İngilizce okuyup yazmayı öğrendiğini biliyordu. Bu dilde şiirler yazmış ve yakında onları bir yayımcıya göndereceğini söylemişti. Fakat Lars ne zaman Amerika’dan bahsetse Anna’nın içi sızlıyordu çünkü delikanlının böyle bir şeye parasının yetmeyeceğini biliyordu. Babası eklem romatizması nedeniyle sakattı, elleri kalıcı olarak yarı yumruk halinde donup kalmıştı, o yüzden Lars çiftlik işlerini tek başına yürütüyor, hâlâ döküntü çiftlik evlerinde kalıyordu. Lars akşam yemeği sofrasında olmadığında Anna’nın babası Trulssen ailesinin arazisinin nasıl yıllardır bakımsız bırakıldığını, domuzlarının azıtlı toprağı eşelediğini ve böylece toprağın verimsiz, çorak hale geldiğini anlatıp hayıflanıyordu. “Son yağmurla birlikte bataklık-tan farkı kalmadı,” diyordu babası. “Ama o çocuk, kitaplarının dünyasında yaşıyor, tarlaların ve çiftliklerin gerçek dünyasında değil.”

Geçen kış bir akşam Anna, Fru Erslev'in ona öğrenmesi için verdiği yeni bir ilahinin sözlerini deşifre etmeye çalışırken, Lars başını kitabından kaldırmış ve onu mutfak masasının diğer tarafından izlemişti.

“Yardım ister misin?”

Sözcüklerin doğru telaffuzunu bulmak için aynı şeyleri söyleyip durduğunu fark edince kızaran Anna, Lars'ın ona yaklaşmasını isteyip istemediğini düşünüp taşınmıştı çünkü Lars hep çok kötü domuz kokuyordu. Sonunda utangaç bir tavırla başını sallamış, genç adam da kalkıp onun yanına oturmuştu. Anna ilahiyi sonuna kadar takılmadan okuyabileceğini hissedene kadar, her kelimenin üzerinden birlikte geçmişlerdi.

“Yardım ettiğin için teşekkür ederim,” demişti Anna.

“Benim için bir zevkti,” diye karşılık vermişti genç adam kızarak. “Eğer istersen Anna, okuma yazmanı ilerletmene yardım edebilirim. Tabii arada bir benim için şarkı söyleyeceğine söz verirsən.”

Okulu bıraktığından bu yana geçen dört yılda ihmalkârlığı yüzünden okuma yazmasının gerilediğini bilen Anna teklifi kabul etmişti. O günden sonra, önceki kışın birçok gecesi mutfak masasında oturup kafa kafaya vermişlerdi ve Anna oya yapmayı tamamen bırakarak annesinin çok canını sıkmıştı. İlahilerden hızla Lars'ın evden getirdiği, dinmeyen karı ve yağmuru değerli sayfalardan uzak tutmak için mumlu kâğıda sarılmış kitaplara geçmişlerdi. Çalışmayı bitirdiklerinde kitaplar kapatılırdı ve Anna ona şarkı söylerdi.

Anne ve babası başta her ne kadar onun bir kitap kurduna dönüşmesinden kaygılsalar da akşamları Anna'nın onlara bir şeyler okumasını dinlemekten hoşlanıyorlardı.

“Ben o trollerden çok daha hızlı kaçardım,” demişti Anna onlara bir gece, şöminenin yanında *Beyaz Ülkenin Üç Prensesi*'ni okuduktan sonra.

“Ama trollerden birinin altı kafası vardı,” diye belirtmişti Knut.

“Altı kafa insanı sadece yavaşlatır,” demişti Anna sırtarak.

Yazma alıştırmaları da yapmıştı ve Lars onun kalemi ne kadar sıkı tuttuğunu, eklemelerinin gerginlikten beyazladığını görünce kıkırdamıştı.

“Kalem senden kaçmayacak,” demişti Anna’nın elini kalemin etrafına yerleştirerek, her bir parmağı dikkatle olması gereken yere koymuştu.

Bir gece insanın iliklerine kadar işleyen soğuktan korunmak için kurt postu kabanını üstüne geçirip kapıyı açmıştı. Açmasıyla birlikte kelebek boyutunda kar taneleri kapıdan içeri uçmuştu. Bir tanesi Anna’nın burnuna konunca Lars onu erimeden silmek için çekinerek Anna’ya doğru uzanmıştı. Ama kocaman eli Anna’nın tenine hoyrat gelmişti ve Lars elini acilen kabanının cebine sokmuştu.

“İyi geceler,” diye mırıldanmıştı temkinli bir şekilde kış karanlığına çıkmadan önce, kapı ardından kapanırken kar taneleri evin zemininde eriyordu.

Rosa sonunda yanına ulaştığında Anna ayağa kalktı. İneğin kadifemsi kulaklarını okşayıp alının ortasındaki beyaz yıldızı öperken, Rosa’nın yumuşak, pembe ağzının etrafındaki gri tüylere bakmaktan kendini alamadı.

“Lütfen gelecek yaz da burada ol,” diye fısıldadı Anna ona usulca. Rosa’nın aşağıdaki alacakaranlık bayırda sakince otlanmakta olan sürünün geri kalanına doğru ağır ağır ilerlediğinden emin olunca kulübeye yöneldi. Yürürken, değişime henüz hazır olmadığına karar verdi; tek istediği her yaz buraya dönüp Rosa’yla çayırlarda oturmaktı. Ailesi saf olduğunu düşünüyor olabilirdi ama Anna kendisi için neler planlandığını gayet iyi biliyordu. Lars’ın ona yazın başında veda ederkenki tuhaf davranışlarını da hatırladı.

Genç adam ona okuması için Ibsen’in *Peer Gynt* şiirini vermiş ve kitabı önünde tutmakta olan Anna’nın elini nazikçe kavra-

mıştı. Anna donakalmıştı. Lars'ın dokunuşu aralarında hep var olduğunu düşündüğü ağabey-kardeş ilişkisinden çok farklı, yeni bir tür yakınlığı müjdeliyordu. Gözleri genç adamın yüzünde dolaşırken koyu mavi gözlerinde farklı bir ifade görmüştü ve aniden Lars ona bir yabancı gibi gelmişti. Anna o gece yatağa Lars'ın bakışlarından ürkmüş halde gitmişti çünkü bunun anlamını kesinlikle biliyordu.

Görünüşe göre anne ve babası da Lars'ın niyetinden haberdardılar.

Babasının bir gece geç vakitte annesine, “Anna'nın çeyiz hediyesi olarak Trulssen arazisini alabiliriz sonuçta,” dediğine kulak misafiri olmuştu.

“Eminim Anna için daha iyi bir aileden birini bulabiliriz,” diye karşılık vermişti Berit alçak sesle. “Haakonssen'ların Bø'de yaşayan bekâr bir oğulları var.”

“Anna'nın yakın bir yere yerleşmesini isterim,” demişti Anders kesin bir dille. “Trulssen arazisini almak demek toprak kendine gelene kadar belki üç yıl hiç mahsul alamamak demek ama bir düzelirse bizim mahsulümüzü ikiye katlayacaktır. Lars'ın olabilecek en iyi aday olduğunu düşünüyorum, Anna'nın... eksikliklerini düşününce.”

Bu yorum karşısında canı yanan Anna, annesi ile babası açık açık Lars ve kendisi için muhtemel düğün planlarını konuşmaya başladıklarında gitgide daha çok kırılmıştı. Hiç kendisine doğrudan, “Lars'la evlenmek istiyor musun?” diye sorup sormayacaklarını merak ediyordu. Ama sormadılar, o yüzden Anna da Lars'tan hoşlansa da onu sevebileceğine kesinlikle ikna olmadığını onlara söylemekten kaçındı.

Her ne kadar arada sırada bir erkeği öpmenin nasıl olacağını hayalinde canlandırmış olsa da, gerçekte bundan hoşlanacağından kesinlikle emin değildi. Diğer bilinmeyene –çocuk sahibi olmak için yapılması gerektiğini bildiği eyleme– gelince, eh, o da sadece tahmin yürütebileceği bir şeydi. Bazen geceleri anne ve babasının yatak odasından gelen tuhaf gıcırtı ve inlemeleri

duyardı ama Knut'a bunu sorduğunda o sadece kaçamak bir şekilde kıs kıs gülüp ona hepsinin dünyaya bu şekilde geldiğini söylemişti. Eğer o iş de bir boğanın bir ineğin yanına getirildiği zamanki gibi bir şeyse... Anna bunu düşününce bile ürperirdi; o böğüren yaratığın, ele geçirdiği dışının üstüne tırmanmaya nasıl teşvik edilmesi gerektiği, çiftlik işçisinin o "şey" in ineğin içine girmesine nasıl yardım ettiği ve böylece ineğin birkaç ay sonra buzağıladığı aklına geliyordu.

Annesine bu sürecin insanlarda da benzer olup olmadığını sorabilmiş olmayı diliyordu ama hiçbir zaman bunun için cesaretini toplayamamıştı.

Daha da kötüsü, yaz boyunca *Peer Gynt*'le boğuşup hikâye hakkında defalarca kafa patlattıktan sonra, şu an bile, olayların merkezindeki fakir köylü kızın -adı Solveig'di- neden tüm hayatını Peer gibi korkunç, zampara bir adamı bekleyerek ziyan ettiğini anlayamıyordu. Ve sonra, *Peer sonunda* geri döndüğünde kızın neden onu yeniden kabul edip o yalancı, sadakatsiz kafasını dizine koyup dinlendirmesine izin verdiğini.

"Ben onun kafasını Viva oynasın diye top yapardım," diye mırıldandı evlerine yaklaşırken. Ve o yaz kesin olarak karar verdiği tek şey, sevmediği bir adamla asla ama asla evlenmeyeceği oldu.

Yolun sonuna erişirken nesillerdir değişmemiş sağlam ahşap kulübeyi gördü. Çimlenmiş çatı onu çevreleyen ormandaki ladin ağaçlarının koyu yeşilliğinin ortasında parlak, canlı yeşil bir kare olarak göze çarpıyordu. Anna ön kapının yanında duran küpten bir kepçe su alıp inek kokusundan kurtulmak için ellerini yıkadı ve oturma odası ile mutfak karışımı neşeli mekâna girdi; tahmin ettiği gibi gaz lambaları yakılmış, parlak ışıklarını saçıyorlardı.

Odada üzerine pötikare bir örtü serilmiş geniş bir masa, çam ağacından oymalı bir şifonyer, eski bir odun fırını ve dev bir şömine vardı, şöminede o ve annesi kahvaltı ve akşam yemeği için yulaf lapası, öğle yemeği içinse et ve sebzelerin konulduğu demir kazanı ısıtıyorlardı. Kulübenin arkasında yatak odaları vardı:

anne babasının, Knut'un ve son olarak kendisinin uyuduğu ufak yatak odası.

Masadan lambaların birini alıp iyice aşınmış ahşap zeminde yürüdü ve odasının kapısını itip açtı. Karyola kapıya kadar dayandığı için ancak zar zor geçebileceği kadar bir alan vardı. Lambayı komodinin üzerine koyup bonesini çıkardı, böylece saçları Titian tablolarını anımsatan bukleli bir yele gibi omuzlarından aşağı döküldü.

Eskimiş aynasını alıp yatağa oturdu ve yüzünü kontrol etti, kendine akşam yemeği öncesi çekidüzen vermek için alnına bulaşmış çamuru sildi. Kırık yüzeydeki yansımaları bir an için inceledi. Kendini pek alımlı bulmuyordu. İri, mavi gözlerine ve dolgun, kıvrımlı dudaklarına oranla burnu çok ufak kalıyordu. *Kışın gelmesinin tek iyi tarafı, diye düşündü, yazın burnumun kemerini ve yanaklarımı kaplayan çillerin bir sonraki bahara kadar ortadan kaybolup kış uykusuna yatacak olmaları.*

İç çekip aynayı yerine koydu, sonra manevralar yaparak kapıdan çıkıp mutfak duvarındaki saate baktı. Saat yediydi, kimse- nin evde olmamasına şaşırdı, özellikle de babasının ve Knut'un beklendiğini bilirken.

"Kimse yok mu?" diye seslendi ama cevap gelmedi. Hızla bastıran karanlığa çıkıp evin etrafından, sert toprağın üzerinde sağlam, çam ağacından bir masanın bulunduğu kulübenin arka tarafına yürüdü. Ve anne babası ile Knut'un, yüzü gaz lambasının ışığıyla aydınlanmış bir yabancıyla oturduklarını görüp şaşırdı.

"Nerelerdeydin çocuk?" diye sordu annesi oturduğu yerden kalkarak.

"İneklerin dağdan inip inmediklerine bakıyordum, benden istediğin gibi."

"Sen gideli saatler oldu," diye çıkıştı Berit.

"Rosa'yı aramam gerekti, diğerleri onu kilometrelerce ötede bir başına bırakmışlardı."

“Eh, en azından döndün.” Berit’in sesi rahatladığına işaret ediyordu. “Bu beyefendi baban ve kardeşinle beraber buraya seninle tanışmak için gelmiş.”

Anna adama şöyle bir bakıp neden böyle bir şey yaptığını merak etti. Hayatı boyunca kimse bir yere “onunla tanışmak için” gelmemişti. Adamı daha dikkatli inceleyince taşralı olmadığını gördü. Üzerine geniş yakalı, koyu renkli, özel dikim bir ceket, boynuna ipek bir kravat takmış, her ne kadar paçalarına çamur sıçramış olsa da, büyük şehirlerdeki şık insanların giydiği türden bir kumaş pantolon giymişti. Uçları keçi boynuzları gibi yukarıya doğru kıvrılmış kalın bir bıyığı vardı ve Anna onun yüzündeki çizgilerden ellili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin etti. Adamı incelerken onun da kendisini tarttığını görebiliyordu. Sonunda adam ona gülümsedi, gülümsemesi onaylayıcıydı.

“Gel Anna, Herr Bayer’le tanış.” Babası beyefendinin teneke kupasını masadaki büyük testiden ev yapımı birayla doldururken Anna’ya yanlarına gelmesini işaret etti.

Anna çekinerek adama doğru yürüdü, adam hemen ayağa kalkıp ona elini uzattı. Anna da ona elini uzattı ve adam onun elini sıkarak yerine kendi ellerinin arasına aldı. “Frøken Landvik, sizinle tanışmak bir lütuf.”

“Öyle mi?” dedi Anna onun selamının coşkusu karşısında afallayarak.

“Anna, kabalık etme!” diye azarladı onu annesi.

“Hayır, lütfen,” dedi adam. “Anna’nın öyle demek istemediğinden eminim. Sadece beni gördüğü için şaşkın. Kızınızın her gün tepenin yamacındaki konutuna vardığında karşısında onu bekleyen bir yabancı bulduğunu sanmıyorum. Şimdi, Anna, otursan sana neden burada olduğumu açıklayacağım.”

Anna otururken anne babası ile Knut beklenti içinde onlara baktılar.

“Öncelikle kendimi sana tanıtmama izin ver. Adım Franz Bayer ve Christiania Üniversitesi’nde Norveç tarihi profesörüym. Aynı zamanda piyanist ve müzik öğretmeniyim. Ben ve benimle

aynı kafadaki dostlarım yazların çoğunu siz iyi insanların çok güzel bir şekilde koruduğu ulusal kültürü araştırmak ve başkent Christiania'da takdim edilecek, müziğe yetenekli gençleri arayıp bulmak üzere Telemark'ta geçiririz. Heddal köyüne geldiğimde her zamanki gibi hemen kiliseye gittim ve orada rahibin karısı Fru Erslev'le tanıştım. Bana koroyu yönettiğini söyledi ve ona koro saflarında olağanüstü bir ses olup olmadığını sorduğumda bana senden bahsetti. Doğal olarak yakınlarda olduğunu düşündüm. Bunun üzerine Fru Erslev bana yazları burada, at arabasıyla neredeyse bir günlük seyahat mesafesinde geçirdiğinizi ama şansım varsa babanın bana vasıta sağlayabileceğini söyledi, öyle de oldu.” Herr Bayer, Anders’a başıyla selam verdi. “Sevgili genç hanım, Fru Erslev bana nerede olduğunu söylediğinde biraz tereddüt ettiğimi itiraf etmem gerek. Ancak yolculuğun buna değeceği konusunda beni ikna etti. Meleksi bir sese sahip olduğunu söylüyor. O yüzden...” –kollarını açıp gülümsedi– “...işte buradayım. Sevgili annen ve baban senin dönüşünü beklerken beni en güzel şekilde ağırladılar.”

Anna, Herr Bayer’in sözlerini algılamakta zorlanırken ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını fark etti ve hemen dudaklarını kapattı. Onun gibi entelektüel bir şehirlinin kendisinin yarım akıllı bir köylü olduğunu düşünmesini istemiyordu.

“Sırf beni görmek için bu kadar yol gelmenizden şeref duydum,” dedi elinden gelen en zarif şekilde reverans yaparak.

“Eh, eğer koro öğretmenin haklıysa –annen ve baban da yeteneğin olduğuna inanıyor– o şeref tamamen bana aittir,” dedi Herr Bayer centilmence. “Ve tabii, artık burada olduğuna göre hepsini haklı çıkarma fırsatın olduğunu söylemekten de mutluluk duyuyorum. Benim için şarkı söylemeni çok isterim Anna.”

“Elbette söyleyecek,” dedi Anders, Anna sessiz ve tereddüt içinde öylece dururken. “Anna?”

“Ama ben sadece halk şarkıları ve ilahiler biliyorum Herr Bayer.”

“İkisi de yeterli olur, seni temin ederim,” diyerek onu teşvik etti adam.

“Per Spelmann’ı söyle,” diye önerdi annesi.

“Başlangıç için uygundur,” dedi Herr Bayer de başıyla onaylayarak.

“Ama onu şimdiye dek sadece ineklere söyledim.”

“O zaman benim en sevdiğin ineğin olduğumu ve beni eve çağırdığını hayal et,” diye karşılık verdi Herr Bayer, gözlerinde muzipçe bir parıltı yanıp söndü.

“Peki, efendim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Anna gözlerini kapatıp kendini yamaçta o akşam yaptığı gibi Rosa’yı çağırırken hayal etmeye çalıştı. Derin bir nefes alıp şarkı söylemeye başladı. Kemanını geri almak için ineğini satan fakir kemancının öyküsünü söylerken, düşünmesine gerek kalmadan kelimeler ona geldi. Ve son berrak nota gecenin içine doğru yitip gittiğinde gözlerini açtı.

Herr Bayer’e tereddütle, sözlü bir tepki bekleyerek baktı. Adam onu dikkatle incelerken birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

“Şimdi de bir ilahi belki. ‘Herre Gud, ditt dyre Navn og Ære’yi biliyor musun?” dedi sonunda.

Anna başını salladı ve bir kez daha şarkı söylemek üzere ağzını açtı. Bu sefer ilahiyi bitirdiğinde Herr Bayer’in büyük bir mendil çıkarıp gözlerini sildiğini gördü.

“Genç hanım,” dedi heyecandan boğuk bir sesle. “Olağanüstüydü. Ve buraya varış yolculuğumdan ötürü bu gece çekeceğim sırt ağrısının her bir saatine değer.”

“Elbette burada bizimle kalmalısınız,” diye araya girdi Berit. “Oğlumuz Knut’un yatak odasını alabilirsiniz, o da mutfakta uyur.”

“Sevgili hanımefendi, çok minnettar olurum. Teklifinizi sadiken kabul edeceğim zira konuşmamız gereken çok fazla konu var. Cüretimi mazur görün ama bu yorgun yolcuya biraz ekmek ikram etme ihtimaliniz var mıdır acaba? Kahvaltıdan beri ağızma bir şey koymadım.”

“Lütfen beni affedin efendim,” dedi Berit, tüm bu heyecan esnasında yemeği tamamen unutmuş olduğu için dehşete düşerek. “Elbette, Anna ve ben hemen bir şeyler hazırlayacağız.”

“O esnada Herr Landvik ve ben de Anna’nın sesinin Norveç’te daha geniş bir kitleye nasıl takdim edilebileceğini konuşacağız.”

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Anna, mutfağa giden anesini görev duygusuyla takip etti.

“Hakkımızda ne düşündü kim bilir? Ne misafir sevmez –ya da fakir– olmalıyız ki soframızda bir konuga verecek yiyeceğimiz olmasın!” Berit bir yandan kendine fırça atarken bir yandan da bir tepsiye ekmek, tereyağı ve tütsülenmiş domuz eti dilimleri koyuyordu. “Kesin Christiania’ya dönüp tüm dostlarına bizim medeniyetsizliğimiz hakkında duydukları hikâyelerin doğru olduğunu söyleyecektir.”

“Mor³, Herr Bayer kibar bir beyefendiye benziyor ve böyle şeyler yapmayacağından eminim. Şimdi, her şey tamamsa ateş için daha fazla odun getirmem lazım.”

“Öyleyse bir an önce getir, sofrayı kurman gerek.”

Anna koltuğunun altında büyük bir sepetle dışarı çıkarken, “Peki, mor,” dedi. Sepete odunları doldurduktan sonra, göle bakan tepenin yamacında parlayıp sönen, diğer hanelerin tek tük varlığına işaret eden ışıklara bakarak birkaç saniye durdu. Kalbi biraz önce yaşananların şokundan dolayı hâlâ küt küt atıyordu.

Bunun kendisi için ne anlama geldiği hakkında net bir fikri yoktu, her ne kadar Telemark ilinin dört bir yanındaki köylerden alınıp Herr Bayer gibi profesörler tarafından şehre kaçırılmış yetenekli şarkıcı ve müzisyenlerin hikâyelerini *duymuş olsa da*. Eğer adam onu şehre *davet ederse* bunu gerçekten isteyip istemeyeceğini düşünmeye çalıştı. Ama mandıra dışındaki tecrübesi Heddal ve arada sırada Skien’e yaptığı gezilerle sınırlı olduğundan, böyle bir hamlenin nelere yol açacağını düşünemiyordu bile.

3 (No.) Anne. (ç. n.)

Annesinin ona seslendiğini duyunca dönüp kulübeye doğru yürüdü.

Ertesi sabah, uyku ile uyanıklık arasındaki o birkaç mahmur saniyede Anna, önceki gün inanılmaz bir şey yaşandığının bilinciyle yatağında kımıldandı. Sonunda ne olduğunu hatırlayınca kalkıp paçaları büzgülü kısa bir pantolon, fanila, krem rengi bir bluz, siyah etek ve rengârenk işlemeli bir yelekten oluşan günlük kıyafetini ağır ağır giymeye başladı. Pamuklu başlığını kafasına yerleştirip saçını da içine tıktıktan sonra botlarını ayağına geçirdi.

Önceki gece yemek yendikten sonra iki şarkı ve bir ilahi daha söylemiş, ardından annesi tarafından yatmaya gönderilmişti. O ana kadar sohbet Anna değil, alışılmadık derecede sıcak havalar ve babasının gelecek sene için tahmin ettiği mahsul verimi üzerine ilerlemişti. Ama Anna ince ahşap duvarların ötesinden anne babası ve Herr Bayer'in alçak sesle konuşmalarını duymuş ve kendisinin geleceğini tartıştıklarını anlamıştı. Bir noktada onları gizlice dinleyebilmek için kapısını hafifçe aralamaya bile cesaret etmişti.

“Tabii Anna bizi bırakıp şehre giderse karımın ev işlerini tek başına çekip çevirmek zorunda kalacak olması beni endişelendiriyor,” dediğini duymuştu babasının.

“Yemek pişirme ve temizlik becerileri olmayabilir ama çok çalışkan, ayrıca hayvanlara da bakıyor,” diye eklemişti Berit.

“Eh, bir anlamaya varabileceğimizden eminim,” diye karşılık vermişti Herr Bayer sakinleştirici bir şekilde. “Anna’nın emeğinin kaybını sizin için telafi etmeye hazırım elbette.”

Bir rakam dile getirilirken Anna inanamayarak nefesini tutmuştu. Daha fazlasını duyamadığından kapısını olabildiğince sessiz bir şekilde kapatmıştı. “Demek pazardaki inekler gibi alınıp satılacağım!” diye öfkeyle homurdanmıştı kendi kendine, anne babasının kararında paranın etkisinin olması onu çileden çıkar-

mıştı. Yine de minik bir heyecan duyuyordu. O dakikadan sonra uykunun onu ele geçirmesi bayağı zaman almıştı.

O sabah yulaf lapasından oluşan kahvaltısını yaptığı sırada, ailesi hâlâ seyahatinin yorgunluğunu atmak için uyumakta olan Herr Bayer hakkında konuşurken Anna sessizce oturdu. Görünüşe göre önceki gecenin şevki kırılmıştı ve ailesi tek kızlarını bir yabancıyla beraber şehre göndermenin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamaya başlamıştı.

“Tek dayanağımız onun sözü,” dedi Knut, yatağını Herr Bayer’e vermek zorunda kaldığı için huysuzdu. “Anna’nın onun yanında güvende olacağını nereden biliyoruz?”

“Fru Erslev onu tasvip edip buraya gönderdiğine göre en azından saygıdeğer, dindar bir adam olmalı,” dedi Berit, bir yandan misafirleri için üstüne bir kaşık kırmızı yaban mersini reçeli koyduğu, daha mükellef bir kâse lapa hazırlarken.

“Bence en iyisi haftaya Heddal’daki eve döndüğümüzde benim gidip rahip ve karısıyla konuşmam,” dedi Anders, Berit de başını sallayarak onu onayladı.

“Öyleyse bize düşünecek zaman vermeli ve konuşmak için bizi tekrar ziyaret etmeli,” dedi Berit.

Anna konuşmaya cesaret edemedi, geleceğinin belirsiz olduğunu biliyor, hangi sonucun ağır basmasını istediğinden emin olamıyordu. Annesi ona daha fazla iş yüklemekten sıvıştı, gününü ineklerle geçirmek ve huzur içinde düşünmek istiyordu. Kendi kendine bir şarkı mırıldanıp yürürken, Christiania’da ondan çok daha iyi birçok şarkıcı olduğu kesinken Herr Bayer’in onunla neden bu kadar ilgilendiğini merak etti. Kış için Heddal’a dönmenden önce dağlarda geçirebileceği sadece birkaç günü kalmıştı ve gelecek yaz belki de buraya hiç dönmeyeceğini idrak edince sarsıldı. Rosa’ya sarılıp onu öperek gözlerini yumdu ve gözyaşlarını savmak için yeniden şarkı söyledi.

Bir hafta sonra Heddal'daki evlerine dönünce Anders, Rahip Erslev ve karısıyla konuşmaya gitti ve profesörün kişiliği ile sicili hakkındaki şüpheleri giderildi. Görünüşe göre Herr Bayer genç kızlara kol kanat gerip onları profesyonel şarkıcılar olmaları için eğitiyordu. Fru Erslev'in heyecanla anlattığına göre bu genç kızlardan biri Christiania Tiyatrosu'nun korosunda bile yer almıştı.

Herr Bayer kısa süre sonra onları tekrar ziyaret ettiğinde Berit mutfağın altını üstüne getirmiş ve öğle yemeği için hayatının en iyi domuz rostosunu yapmıştı. Yemeklerini yedikten sonra Anna her zamanki görevlerini yapması, yani tavukları yemleyip sulukları doldurması için dışarı yollanmıştı. Anna içeridekilerin ne konuştuklarını duymak için delirdiğinden mutfak penceresinin etrafında dolanıp durmuş ancak hiçbir şey duyamamıştı. Sonunda Knut onu çağırmaya geldi.

Kabanını çıkarırken anne ve babasının Herr Bayer'le dostane bir tavırla oturduklarını, hepsinin babasının ev yapımı birasından içmekte olduklarını gördü. Anna Knut'la birlikte sofraya otururken adam onu neşeli bir gülümsemeyle karşıladı.

“Evet, Anna, annen ve baban senin benimle birlikte Christiania'ya gelip bir sene orada yaşamayı kabul etti. Ben hem öğretmenin hem de hamin olacağım ve onlara *in loco parentis*⁴ olarak sana iyi davranacağıma söz verdim. Ne diyorsun bakalım?”

Anna ona bakakaldı ve cahil gibi görünmek istemediğinden cevap vermedi çünkü “hami” kelimesinin ya da “*in loco parentis*” ifadesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Herr Bayer, Christiania'da onunla birlikte dairesinde yaşayacağını ve sana şarkı söylemeyi öğreteceğini, seni önemli insanlarla tanıştıracığını ve kendi kızıymışsın gibi bakılmanı sağlayacağını söylemek istiyor,” diye açıkladı Berit, Anna'yı rahatlatmak için elini onun dizine koyarak.

Anna'nın afalladığını gören Herr Bayer hemen onu daha da sakinleştirmeye çalıştı. “Anne ve babana söylediğim gibi, yaşama

4 “Veli yerine geçen kişi” anlamına gelen Latince bir ifade. (ç. n.)

düzenimiz tabii ki en münasip şekilde kurulacak. Kâhyam Frøken Olsdatter da benim dairemde kalıyor ve sana refakat edip ihtiyaçlarını karşılamak için daima hazır olacak. Anne ve babana üniversitemden ve Christiania'daki müzik camiasından aldığım tavsiye mektuplarını da takdim ettim. Bu sebeple korkacağın hiçbir şey yok sevgili genç hanım, seni temin ederim.”

“Anlıyorum.” Anna annesinin ona verdiği kahve fincanına odaklandı ve kahvesini ardı ardına yudumladı.

“Bu plan seni memnun eder mi Anna?” diye sordu Herr Bayer.

“Ben... sanırım evet.”

“Herr Bayer tüm masraflarını karşılamaya da hazır,” diyerek onu teşvik etti babası. “Bu mükemmel bir fırsat Anna. Senin müthiş bir yeteneğin olduğuna inanıyor.”

“Cidden inanıyorum,” diye doğruladı Herr Bayer. “Şimdiye dek duyduğum en saf seslerden birine sahipsin. Ve eğitim alacaksın, hem de sadece müzik alanında değil. Başka diller öğreneceksin ve okuma yazmanı geliştirmeleri için öğretmenler tutacağım...”

Anna araya girmekten kendini alamadı: “Affedersiniz Herr Bayer ama ben ikisinde de iyiyim.”

“O zaman işimiz kolaylaşır, şan eğitimine beklediğimden çok daha hızlı girişebileceğimiz anlamına gelir bu. Peki, Anna, teklifimi kabul edecek misin?”

Anna deli gibi bunun *nedenini* sormayı istiyordu. Dairesinde kalmasına izin verecek olması şöyle dursun, neden zamanını onu ve sesini eğitmeye harcamak için anne ve babasına para ödemek istiyordu?

Ama başka kimse bunu sorguluyor gibi görünmediği için, Anna bunu yapmanın kendisine de düşmediğini hissetti.

“Fakat Christiania o kadar uzak ve bir yıl o kadar uzun bir süre ki...” Teklif edilen şeyin muazzamlığı bir anda kafasına dank edince Anna'nın sesi kısıldı. O ana kadar bildiği –*eskiden* bildiği– şeyler bundan böyle hayatında olmayacaktı. O, Heddal'daki bir çiftlikte yaşayan basit bir kızdı ve hayatı ile geleceğinin sıkıcı olduğunu düşünmüş olsa da, sadece birkaç saniyelik

bir değerlendirme sonucunda yapması beklenen sıçrama bir anda ona çok fazla gelmişti.

“Pekâlâ...”

Dört ift göz onun üzerindeydi.

“Ben...”

“Evet?” dedi annesi, babası ve Herr Bayer hep bir ağızdan.

“Eğer Rosa ben gittikten sonra ölürse onu yemeyeceğinize dair bana söz verin lütfen.”

Ve Anna Landvik o anda gözyaşlarına boğuldu.

Herr Bayer gittikten sonra Landvik hanesi arı kovanı gibi işle-meye başladı. Annesi, Anna birkaç parça eşyasını içine koyup Christiania'ya götürsün diye bir valiz dikti. En güzel iki eteği ve bluzu, ayrıca iç çamaşırları yıkanıp büyük bir özenle yamandı çünkü Berit'in buyurduğu gibi, kızı burnu havada şehirlilerin arasında alelade köylüler gibi görünemezdi. Rahibin karısı Fru Erslev ona bembeyaz sayfaları olan yeni bir dua kitabı verdi ve her gün şükür duası etmesini, şehrin "dinsiz" âdetlerinin onu baştan çıkarmasına izin vermemesini öğütledi. Rahip Erslev'in Anna'yla Drammen'de buluşup ona Christiania'ya giden trende refakat etmesi ayarlanmıştı, zaten rahip de bir kilise toplantısına katılmak için oraya gidiyordu.

Anna oturup kararını düşünecek tek bir boş anının bile olmadığını fark etti. Şüphelerin aklını karıştırmaya başladığını hissettiği anda onları uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Annesi ona Lars'ın ertesi gün onu görmeye geleceğini söylemişti. Anna anne ve babasının fısıldaşarak onları evlendirmekten bahsettiklerini hatırlayınca kalbinin göğsünü acıtacak biçimde küt küt attığını hissetti. Görünüşe bakılırsa geleceğinde her ne varsa, ister burada, Heddal'da olsun ister Christiania'da, kararları onun yerine başkaları veriyordu.

“Lars geldi,” dedi Berit sonraki sabah, sanki Anna’nın, onun çizmelerini eylül yağmurunun çamurundan kurtulmak için yere vururken çıkardığı sesi endişeyle dinlediğini fark etmemiş gibi. “Kapıyı açacağım. Onu neden salonda ağırlamıyorsun?”

Anna başını salladı, salonun “ciddi” oda olduğunu biliyordu. Döşemeli tek mobilyaları olan yüksek sırtlı ahşap kanepeler buradaydı, annesinin sergilemeye değer bulduğu tabak ve küçük süslerin bir karışımını içeren cam vitrinli dolapla birlikte. Burası aynı zamanda hayata veda eden büyükbaba ve büyükannelerinden üçünün tabutlarına da ev sahipliği yapmıştı. Anna kendi hayatı boyunca bu odanın gerçekten nefes alan kişileri çok nadir misafir ettiğini düşündü. Kapıyı açarken dışarıya ağır, uzun süre kapalı kalmış bir hava sızdı.

Birazdan yapacağı konuşma muhtemelen bu ciddi ortamı gerektirmişti; Anna, Lars salona girdiğinde tam olarak nerede oturması gerektiğini düşünerek bir süre durdu. Koridordaki ağır adımların sesini duyunca çabucak ahşap kanepeye oturmaya gitti, kanepenin üstündeki yastıklar da en az onları taşıyan çam kallasları kadar sertti.

Kapı çalınınca Anna’nın birden kıkırdayası geldi. Daha önce hiç kimse, kendi yatak odası olmayan bir yere girmek için ondan iznini istememişti.

“Evet?” diye karşılık verdi.

Kapı açıldı ve annesinin yuvarlak yüzü görüldü. “Lars geldi.”

Anna, Lars’ın odaya girmesini izledi. Lars gür, sarı saçlarını yatıştırmak için özel çaba sarf etmişti, normalde sadece kiliseye giderken giydiği en iyi krem rengi gömleğini ve siyah pantolonunu giymişti, bir de Anna’nın daha önce hiç görmediği gece mavisi bir yelek vardı üzerinde. Lars’ın gözlerine bu rengin yakıştığını düşündü. Lars gerçekten çok yakışıklı olabilirdi ama Anna aynı şeyi kardeşi Knut için de düşünüyordu. Ve Knut’la evlenmeyi kesinlikle istemezdi.

Lars ona *Peer Gynt*’ü verdiğinden beri birbirlerini görmemişlerdi, Anna genç adamın onun ellerini tuttuğunu hatırlayınca

gerginlikle yutkundu. Onu selamlamak için ayağa kalktı. “Merhaba Lars.”

“Kahve alır mıydın Lars?” diye sordu Berit kapı eşiğinden.

“Ha... hayır, teşekkür ederim Fru Landvik.”

“Peki o zaman,” dedi Anna’nın annesi bir an duraksadıktan sonra. “Konuşmanız için sizi baş başa bırakayım.”

Berit gittikten sonra Anna, Lars’a, “Oturmak ister misin?” diye sordu.

“Evet.” Genç adam oturdu.

Anna kanepenin diğer ucuna eğreti bir şekilde ilişmiş, ellerini kucığında birbirine kenetlemişti.

“Anna...” Lars boğazını temizledi. “Neden burada olduğumu biliyor musun?”

“Hep burada olduğundan mı?” diye karşılık verdi Anna ve genç adam onun cevabı karşısında yumuşak bir kahkaha attı, şimdi gerilim biraz azalmıştı.

“Evet, öyle galiba. Yaz nasıl geçti?”

“Bundan önceki her yaz gibi ve benim için hiçbir sakıncası yoktu.”

“Ama bu yaz senin için biraz daha özel geçmiş olmalı?” diye ısrar etti Lars.

“Herr Bayer’den dolayı mı demek istiyorsun? Şu Christia-nia’lı adam?”

“Evet, Fru Erslev onu herkese anlatıyor. Seninle çok gurur duyuyor... benim gibi,” diye ekledi Lars. “Sanırım tüm Telemark’ın en ünlü ismisin. Herr Ibsen dışında tabii. Peki, gidecek misin?”

“Yani *far* ve *mor* bunun benim için harika bir fırsat olduğunu düşünüyorlar. Herr Bayer gibi bir adamın bana yardım etmeye gönüllü olmasının benim için bir şeref olduğunu söylüyorlar bana.”

“Kesinlikle haklılar. Ama sen gitmek istiyor musun, ben bunu bilmek istiyorum.”

Anna bunu biraz düşündü.

“Gitmeliyim sanırım. Bunu reddetmek çok büyük kabalık olur, sence de öyle değil mi? Bir de beni şarkı söylerken dinlemek için bir gün boyunca tepeye yolculuk etmişken...”

“Evet, sanırım öyle olur.” Lars onun arkasındaki ağır çam kütüklerinden yapılma duvara baktı, gözlerini duvarda asılı Skisjøen Gölü resmine dikti. Anna’nın bozup bozmamakta kararsız kaldığı uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Lars dikkatini tekrar ona verdi.

“Anna.”

“Efendim, Lars?”

Genç adam derin bir nefes aldı ve Anna onun elinin titremesini durdurmak için kanepenin kolçağını sımsıkı tuttuğunu fark etti. “Sen bu yaz gitmeden önce babanla benim sana... evlenme teklif etme ihtimalimi konuşmuştuk. Ona ailemin topraklarını satacağıma ve o toprakları beraber işleyeceğimize dair anlaştığımız. Bu konuda bir şey biliyor muydun?”

“Annem ve babam bunu konuşurlarken kulak misafiri olmuşum,” diye itiraf etti Anna.

“Herr Bayer gelmeden önce bu plan hakkındaki fikrin neydi?”

“Far’ın araziyi satın alması konusunda mı?”

“Hayır...” Lars alaycı gülümsemesine engel olamadı. “Benimle evlenmen konusunda demek istemiştin.”

“Yani dürüst olmak gerekirse, benimle evlenmek istediğini düşünmemiştim. Bana bundan hiç bahsetmedin.”

Lars ona hayretle baktı. “Anna, herhâlde senin için hissettiklerime dair kafanda bir fikir oluşmuştur. Geçen kışın büyük bir kısmında, gecelerce senin yazmana yardım etmek için buradaydım.”

“Ama Lars, sen hep buradaydın, küçüklüğümden beri. Sen... benim ağabeyim gibisin.”

Genç adamın yüzünde bir an acı dolu bir ifade belirip kayboldu. “Mesele şu ki Anna, seni seviyorum.”

Anna şaşkınlık içinde ona baktı. Lars’ın evlilik teklifine mantık açısından bakacağını düşünmüştü, özellikle de kendisi sınırlı ev işi becerileriyle pek de matah bir gelin adayı değilken. Sonuçta kısa hayatı süresince gördüğü kadarıyla çoğu evlilik bu temele

dayanıyor gibiydi. Ama şimdi Lars ona onu sevdiğini söylemişti... ve bu tamamen farklı bir meseleydi.

“Çok nazıksın Lars. Beni sevdiğin için yani.”

“‘Nazık’ falan değilim Anna, bu...” Lars birden sustu, kafası karışık ve dalgın görünüyordu. Uzun sessizlik esnasında Anna eğer evlenirlerse akşam yemeği sohbetlerinin ne kadar sakın geçeceğini hayal etti. Lars muhtemelen yemeğine odaklanacaktı ve bu da hiç hoş olmayacaktı.

“Şunu öğrenmeyi diliyorum Anna, eğer Herr Bayer senden kendisiyle beraber Christiania’ya gitmeni istemeseydi bir evlenme teklifini kabul eder miydin?”

Genç adamın geçen kış ona yardım etmek için yaptıklarını ve kendisinin aslında ona ne kadar çok sevgi duyduğunu düşününce Anna verebileceği tek bir cevap olduğunu anladı.

“Evet, ederdim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lars, rahatladığı yüzünden okunuyordu. “Şimdi, baban ve ben söz konusu koşullarda ailemin arazisinin satın alınması için gereken sözleşmelerin hemen hazırlanacağı yönünde anlaşmıştık. Sonrasında sen Christiania’dayken seni bir yıl boyunca bekleyeceğim. Döndüğün anda sana resmî olarak evlenme teklif edeceğim.”

Anna paniklemeye başladı. Lars onu yanlış anlamıştı. Eğer Lars ona kendisini, kendisinin onu *sevdiği* şekilde sevip sevmediğini sormuş olsaydı, Anna ona sevmediğini söylerdi.

“Anna, bunu kabul ediyor musun?”

Anna zihnini toplamaya çalışırken salona bir sessizlik çöktü.

“Umarım sen de beni benim seni sevdiğim gibi sevmeyi öğrenebilirsin,” dedi Lars usulca. “Ve belki bir gün birlikte Amerika’ya gidip orada yeni bir hayat kurarız. Bu senindir, birbirimize verdiğimiz gayriresmî sözün bir nişanesi. Yüzükten daha kullanışlı bence, en azından şimdilik.” Elini yeleğinin cebine soktu ve içinden uzun, ince, ahşap bir kutu çıkarıp onu Anna’ya verdi.

“Ben... teşekkür ederim.” Anna cilalı ahşap kutuyu parmak uçlarıyla okşayarak açtı. Kutunun içinde hayatında gördüğü en

güzel kalem vardı, Anna bunun Lars'a çok pahalıya mal olduğundan emindi. Kalemın tutma yeri açık renkli çam ağacındandı ve Anna'nın eline mükemmel bir şekilde oturmasını sağlayan zarıf bir kavise sahipti, ucu ise hassas bir nokta halinde bitiyordu. Anne kalemi Lars'ın ona öğrettiği şekilde tuttu. Lars'a âşık olmasa da, onunla evlenmek istemese de hediyesi yüreğine dokunmuş ve gözlerini yaşlarla doldurmuştu.

“Lars, bu şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şey.”

“Seni bekleyeceğim Anna,” dedi genç adam. “Hem belki bana Christiania'daki yeni hayatını anlattığın mektuplar yazmak için bu dolma kalemi kullanırsın.”

“Elbette.”

“Gelecek yıl Christiania'dan döndüğünde resmen nişanlanmamız konusunda benimle hemfikir misin?”

Lars'ın aşkını tüm gücüyle hissedip güzel dolma kalemine bakarken Anna tek bir şey söyleyebileceğini hissetti.

“Evet.”

Lars'ın yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. “Buna çok sevindim. Şimdi gidip anne ve babana bir anlaştırmaya vardığımızı duyuralım.” Ayağa kalkıp Anna'nın elini tuttu. Başını eğdi ve onun elini öptü. “Anna'm benim. Tanrı'nın ikimize de merhametli davranmasını umalıım.”

İki gün sonra, uzun Christiania yolculuğuna çıkmak için erkenden kalkarken, Lars ve bir sene içinde olacıklara dair rahatsız edici fikirler Anna'nın aklından silinmişti. Gerginlikten midesi bulandığından, kahvaltıda annesinin onun için yaptığı krepleri zar zor yuttu. Anders yola çıkma zamanının geldiğini haber verince Anna ayağa kalktı, dizlerinin bağı çözülmüş gibi geliyordu. Sıcak mutfakta son bir kez etrafına bakarken çaresizce içinden aniden valizini boşaltıp her şeyi iptal etmek geldi.

“Sorun yok *kjære*,” dedi Berit, kucaklaşırlarken Anna’yı sa-kinleştirmek için uzun buklelerini okşadı, “zamanın nasıl geçtiğini anlamadan bizi ziyarete gelmiş olacaksın. Sadece her gece dua etmeyi, pazar günleri kiliseye gitmeyi ve saçlarını güzelce taramayı unutma.”

Knut alaycı bir tavırla, “*Mor*, titizlenmeyi bırakmazsan Anna oraya asla varamayacak,” dedi ve ablasını kollarının arasına aldı. “Ve çok eğlenmeyi unutma,” diye fısıldadı kulağına, sonra da onun yanaklarındaki gözyaşlarını başparmaklarıyla sildi.

Babası onu at arabasıyla –neredeyse bir günlük mesafedeki– Drammen şehrine götürdü; Anna oradan Rahip Erslev’le birlikte şehre giden bir trene binecekti. Gece at için ahırda bulunan mütevazı bir konukevinde kaldılar, böylece sabah çok erken bir saatte kalkıp Anna’nın trenine daha çok zaman varken istasyona varabileceklerdi.

Rahip Erslev diğer yolcuların tıklım tıklım doldurduğu peronda bekliyordu. Tren sonunda gürültüyle istasyona vardığında, çıkan dumanın ıslığı ve gıcırdayan frenlerin sesi Anna’nın başını döndürdü, bu arada yolcular trene binmek için koşturdular. Rahibin arkasından trene giderken Anders kızının büyük valizini taşımasına yardım etti.

“*Far*, çok korkuyorum,” diye fısıldadı Anna.

Babası şefkatle, “Anna’m, eğer mutsuz olursan evine dönersin olur biter,” diye karşılık verdi ve elini uzatıp kızının yanağını okşadı. “Şimdi seni yerine yerleştirelim.”

Trenin basamaklarından çıktılar ve iki yolcu için yer bulmak üzere vagona ilerlediler. Anders kızının valizini başının üzerindeki metal rafa koyduktan sonra bilet görevlisi düdüğünü çaldı ve babası Anna’ya bir veda öpücüğü vermek için hızla eğildi. “Nasıl olduğunu öğrenebilmemiz için düzenli olarak Lars’a yazmayı unutma ve sana nasıl bir şeref bahşedildiğini hatırla. O şehirliyle taşralı kardeşlerinin de yol yordam bildiğini göster.”

“Peki, *far*, söz veriyorum.”

“Aferin kıızıma. Noel’de görüşeceğiz. Tanrı seni korusun ve kutsasın. Güle güle.”

“Onu Herr Bayer’in himayesine ulaştıracağım, içiniz rahat olsun,” dedi Rahip Erslev, Anders’le el sıkışırken.

Babası trenden inip ona pencereden el sallamak için yaklaştığında Anna ağlamamak için kendini zor tuttu. Ama tren bir sarsıntıyla öne atıldı ve babasının yüzü kısa zamanda buhar bulutlarının arasında kayboldu.

Rahip Erslev dua kitabını açarken Anna vagonun diğer sakinlerine bakarak kendini oyaladı ve bir anda geleneksel kıyafetinin içinde göze çarptığını hissetti. Diğer kadın ve erkekler şehirlilere özgü şık kıyafetler giymişlerdi, Anna’ya kendini tam da olduğu gibi köylü hissettiriyorlardı. Elini eteğinin ceplerine sokup dün birbirlerine veda ederlerken Lars’ın ona verdiği mektubu çıkardı. Genç adam ona mektubu yola çıkana kadar okumaması için söz verdimişti. Anna vagonun diğer sakinlerine taşralı bir kız olsa da okumayı bildiğini göstermek için mührü abartılı hareketlerle kırdı.

Önünde duran, Lars’ın muntazam el yazısıyla yazılmış kelimeler ona zorluk çıkarıyordu ama Anna azmetti.

*Stalsberg Våningshuset
Tindevegen
Heddal*

18 Eylül 1875

*Kjære Anna,
Seninle gurur duyduğumu söylemek istedim. Sesini geliştirmek ve Heddal dışındaki dünyaya dair bilgi edinmek için her fırsattan yararlan. O dünyadan korkma ve tanışacağın insanların şık kıyafetlerinin ve farklı tavırlarının altında onların da sen ve ben gibi sadece insan olduklarını unutma.*

Bu süre zarfında seni burada bekliyor, döneceğin gün için sabırsızlanıyor olacağım. Lütfen bana yazıp Christiania'da güvende olduğunu söyle. Hepimiz senin oradaki yeni hayatına dair duyduğumuz her ayrıntıyla büyülenmeye devam edeceğiz.

Şimdilik, seni sevdiğimi ve sana hep sadık olduğumu bil.

Lars

Anna mektubu özenle katlayıp tekrar cebine koydu. Lars'ın son derece hantal ve suskun fiziksel varlığı ile mektupta yazdığı sözcüklerin akıcılığını eşleştirmekte zorlanıyordu. Tren düzenli tıngırtılarla Christiania'ya doğru ilerlerken ve Anna karşısındaki koltukta sızmış, burnunun ucunda tehlikeli bir şekilde asılı duran ve bir türlü düşmeyen bir damla bulunan Rahip Erslev'i izlerken, yaklaşan evliliğini her düşündüğünde hissettiği o panik duygusunu bastırdı. Bir yıl pek çok şeyin yaşanabileceği, gayet uzun bir zaman dilimiydi. Üzerinize yıldırım düşebilirdi ya da ciğerlerinizi çok kötü üşütüp ölebilirdiniz. Tren aniden sağa doğru yalpalayınca Anna kendisinin de ölebileceğini düşündü. Bu düşünceyle gözlerini kapattı ve biraz dinlenmeye çalıştı.

“İyi günler Rahip Erslev! Ve sevgili Fröken Landvik, Christiania'ya hoş geldiniz. Birbirimize bu kadar yakın yaşayacağımıza göre sana Anna diye hitap edebilir miyim?” diye sordu Herr Bayer, Anna'nın valizini alıp trenden inmesine yardımcı olurken.

“Evet, tabii efendim,” diye karşılık verdi Anna utangaç bir tavırla.

“Yolculuğunuz nasıl geçti Papaz Erslev?” diye sordu Herr Bayer, yaşlı rahip kalabalık platformda onların yanında toplanarak ilerliyordu.

“İyi geçti, sağ olun. Şimdi, ben vazifemi tamamladım ve Rahip Eriksonn’un beni beklediğini görebiliyorum,” dedi onun gibi cübbe giymiş ufak tefek, kel bir adama el sallayarak. “Öyleyse sana hoşça kal diyorum Anna.”

“Güle güle Rahip Erslev.”

Anna kendisini tüm bildiklerine bağlayan son halkanın da istasyon kapılarından dışarı, faytonların beklediği işlek bir caddeye doğru ilerleyip gözden kaybolmasını izledi.

“Gel, biz de bir an önce eve gitmek için şunlardan birini tutacağız. Ben normalde tramvaya binerim ama uzun seyahatinden sonra korkarım bu sana zor gelebilir.”

Herr Bayer şoföre adresi verip Anna’nın faytona binmesine yardım etti. Yumuşak, kırmızı bir kumaşla kaplanmış ve ailesinin evdeki özel kanepesinden çok daha konforlu olan koltuğa oturduğunda bu kadar zenginlik içinde yolculuk etmek Anna’yı heyecanlandırdı.

“Evim fazla uzakta değil,” diye açıkladı Herr Bayer. “Kâhyam bizim için akşam yemeği hazırladı. Yolculuk seni acıktırmış olmalı.”

Anna içten içe fayton yolculuğunun çok uzun sürmesini diledi. Şehir merkezine giderlerken küçük, sırmalı perdeleri açıp merakla camdan dışarı baktı. Skien şehrinin içinde zikzaklar çizen bozuk, dar yolların aksine burada caddeler geniş, ağaçlı ve çok işlekti. Atların çektiği bir tramvayın yanından geçtiler; yolcular şık giyinmişlerdi, erkeklerin başlarını silindir şeklinde parlak şapkalar, kadınlarınkileri ise çiçekler ve kurdelelerle süslenmiş abartılı şapkalar taçlandırıyordu. Anna kendisinin de öyle şeyler taktığını hayal etmeye çalışırken kıkırdamasını bastırdı.

“Konuşmamız gereken çok şey var tabii,” diye devam etti Herr Bayer, “ama o zamana kadar daha çok vaktimiz var...”

“Ne zamana kadar efendim?” diye sordu Anna.

“Ah, sen daha geniş bir kitleyle tanışmaya hazır olana kadar, sevgili genç hanım. İşte geldik.” Herr Bayer pencereyi açtı ve faytonu kenara çekmesi için arabacıya seslendi. Anna’nın inmesine

yardım edip onun valizini alırken, Anna da camları ısıldayan pencereli katları göklere uzanıyormuş gibi görünen devasa taş binaya baktı.

Görkemli çift kanatlı kapıdan içeri girip binanın mermer zeminli girişinde durduklarında Herr Bayer, “Ne yazık ki binaya şu yeni moda yukarı çıkma makinelerinden henüz kurdu-ramadık, o yüzden merdivenleri kullanacağız,” dedi. Pırıl pırıl pirinç tırabzanlı dönen merdivenden yukarı çıkarken, “Daireye vardığımda,” diye açıkladı, “en azından akşam yemeğimi hak ettiğimi hissediyorum!”

Herr Bayer, Anna’yı geniş bir koridorda yönlendirip anah-tarla bir kapıyı açmadan önce Anna sadece üç kat kısa merdiven saydı ki bu, yağmurda bir dağın yamacına tırmanmaktan çok daha kolaydı.

Herr Bayer, Anna’yı bir holden geçirip duvarları yakut kırmızısı, pahalı bir kâğıtla kaplı, Anna’nın hayatında gördüğü en büyük pencerelere sahip, devasa oturma odasına götürürken seslendi: “Frøken Olsdatter, biz döndük ve Anna burada!”

“Nereye gitti bu kadın?” diye sızlandı. “Bir dakika müsaa-denle sevgili Anna, gidip bulayım onu. Lütfen sen rahatına bak.”

Anna hareketsiz duramayacak kadar gergindi, o yüzden odayı inceleme fırsatını kullandı. Pencerelerden birinin önünde bir kuyruklu piyano, diğer pencerenin altında ise üzeri bir yığın nota kâğıdıyla dolu, dev gibi, maun bir çalışma masası vardı. Odanın ortasına ailesinin ahşap kanepesinin daha büyük ve çok daha görkemli bir versiyonu yerleştirilmişti. Karşısında birbiriyle uyumlu, pembe ve kahverengi çizgili kumaşla kaplı iki zarif san-dalye duruyor, sandalyelerin aralarında ise üstüne kitaplar ve bir enfiye kutusu koleksiyonu yığılmış, güzel, koyu renkli ahşaptan bir sehpa bulunuyordu. Duvarlar yağlı boya kırsal bölge manzarası tablolarıyla süslenmişti, Anna’nın Heddal’daki evini çevreleyen manzaralardan pek de farklı değildiler. Duvarda çerçeveli serti-fikalar ve mektuplar da vardı. İçlerinden biri gözüne takılınca Anna ona daha yakından bakmak için ilerledi.

Det kongelige Frederiks Universitet tildeler

Prof. Dr. Franz Bjørn Bayer

æresprofessorat i historie

16 Temmuz 1847

Sözcüklerin altında kırmızı bir mühür ve bir imza bulunuyordu. Anna hamisinin bunu başarmak için okulda kaç yıl geçirdiğini merak etti.

“Aman Tanrım, hava kararmaya başladı bile ve saat beşi daha yeni geçti!” dedi Herr Bayer odaya geri döndüğünde. Yanında Anna’nın, belki annesinin yaşlarında olabileceğini düşündüğü uzun, ince bir kadın vardı. Kadın dik yakalı, uzun etekli, kesimi zarif olsa da belindeki ince zincirden sarkan bir dolu anahtar dışında sade, süssüz, koyu renkli, yünlü bir elbise giymişti. Kadının açık kumral saçları ensesinde düzgün bir topuz yapılmıştı.

“Anna, bu Frøken Olsdatter, benim kâhyam.”

“Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Frøken Olsdatter,” dedi Anna reverans yaparak, zira büyüklerinin karşısında bir saygı göstergesi olarak ona böyle yapması öğretilmişti.

“Ben de seninle tanıştığımıza sevindim Anna,” dedi kadın, Anna’nın reveranstan sonra doğrulmasını izlerken sıcak bakışlı kahverengi gözlerinde yarım bir gülümseme vardı. “Sana hizmet etmek ve göz kulak olmak için buradayım,” dedi üstüne basa basa, “o yüzden eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şeyden memnun olmazsan bana söylemelisin.”

“Ben...” Anna’nın kafası karışmıştı. Bu güzel elbisenin içindeki hanımefendi bir hizmetçi değildi herhâlde. “Teşekkür ederim.”

“Lambaları yakın, olur mu Frøken Olsdatter?” diye talimat verdi Herr Bayer kadına. “Anna, üşüyor musun? Üşüyorsan söyle ki sobayı da yakalım.”

Anna’nın buna cevap vermesi bir iki dakikasını aldı çünkü Frøken Olsdatter’ın bir kordonu çekerek tavandaki avizeyi indirdikten sonra avizenin ortasındaki pirinç topuzu çevirmesini ve ona yanan, ince bir mumu tutmasını izlemek onu büyülemişti.

Narin alevler avizenin süslü kollarında hayat buldu ve avize yukarıdaki yerine geri çekilirken odayı yumuşak, altın rengi bir ışıkla doldurdu. Anna sonra Herr Bayer'in bahsettiği sobaya baktı. Bir çeşit seramikten yapılmıştı ve krem rengiydi. Geniş bacası, zarif kafesli, yüksek tavana kadar uzanıyordu ve oymalı kenarları yaldızlıydı. Anne babasının o çirkin, kapkara demir zımbırtısıyla karşılaştırıldığında Anna bunun bir soba olmadığını düşündü, bu bir sanat eseri idi.

"Teşekkürler Herr Bayer, hiç üşümüyorum."

"Frøken Olsdatter, lütfen Anna'nın pelerinini alın ve valiziyle birlikte odasına götürün," dedi Herr Bayer.

Anna pelerininin kurdelesini boynundan çözdü ve kadın pelerini onun omuzlarından aldı. "Büyük şehir seni hayrete düşürmüş olmalı," dedi Frøken Olsdatter usulca, pelerini kolunun üstüne atarken. "Buraya Ålesund'dan ilk geldiğimde ben de öyle hissetmiştim."

Bu birkaç sözcükle Anna, Frøken Olsdatter'ın da bir zamanlar taşra kızı olduğunu öğrendi. Ve onu anladığını.

"Şimdi, sevgili genç hanım, oturup biraz çay içeceğiz. Müsait olduğunuzda bize çay getirebilerseniz Frøken Olsdatter..."

"Elbette Herr Bayer." Kâhya kadın başını salladı, Anna'nın valizini aldı ve odadan çıktı.

Herr Bayer, Anna'ya oturması için bir sandalyeyi işaret etti ve kendisi de onun karşısına, kanepeye geçti. "Konuşacak çok şeyimiz var. Ve bugünün işini yarına bırakmamak gerektiğinden sana Christiania'daki yeni hayatından bahsedeceğim. Yeterli derecede okuyup yazabildiğini söyledin, bu bize epey zaman kazandıracak. Nota da okuyabiliyor musun?"

"Hayır, okuyamıyorum," diye itiraf etti Anna.

Herr Bayer'in deri kaplı bir defteri kendine çekip, Lars'ın ona hediye ettiği kalemin, yanında kaba bir tahta parçası gibi kalacağı lake bir dolma kalem almasını izledi. Adam kalemi sehpa duran bir mürekkep hokkasına batırdı ve bir şeyler yazmaya başladı.

"Yabancı dil de bilmediğini varsayıyorum."

“Evet, bilmiyorum.”

Herr Bayer tekrar defterine bir şeyler yazdı. “Bir tiyatro ya da konser salonunda bir konsere –yani bir müzik icrasına– hiç gitmiş miydin?”

“Hayır efendim, hiç gitmedim, sadece kilise.”

“O zaman bunu en kısa zamanda telafi etmeliyiz. Opera nedir, biliyor musun?”

“Sanırım evet. Sahnedeki insanların hikâyeyi konuşmak yerine şarkı söyleyerek anlatması.”

“Çok güzel. Peki, rakamlarla aran nasıl?”

“Yüze kadar sayabiliyorum,” dedi Anna gururla.

Herr Bayer tebessümünü bastırdı. “Zaten müzikte de o kadarına ihtiyacın var Anna. Bir şarkıcı olarak tempo tutabilmen gerekir. Enstrüman çalıyor musun?”

“Babamın bir *hardanger* kemanı var, nasıl çalınacağını temelde öğrendim.”

Kâhya kadın bir tepsile içeri girerken Herr Bayer hoşnut bir şekilde, “Peki öyleyse, görünen o ki zaten çok hünerli bir genç hanımsın,” dedi. “Şimdi çay içelim, sonrasında da zahmet olmaza Frøken Olsdatter sana odanı gösterir. Ardından saat yedide, yemek odasında birlikte akşam yemeği yeriz.”

Anna dikkatini, kâhya kadının içinden çok açık kahveye benzer bir şey döktüğü, tuhaf şekilli demliğe vermişti.

“Darjeeling çayı,” dedi Herr Bayer.

Cahil gibi görünmek istemeyen Anna, Herr Bayer’i taklit ederek narin porselen fincanı dudaklarına götürdü. Tadı hoş ama annesinin evde yaptığı sert kahveye göre biraz sıradandı.

“Odanda aynı zamanda Frøken Olsdatter’a senin için diktirdiğim bazı sade kıyafetler bulacaksın. Tabii ölçülerini ancak tahmin edebildim ve şimdi sana bakınca, hatırladığımdan daha minyon olduğunu görüyorum, o yüzden kıyafetlerin biraz tadilat gerektirebilir,” dedi Herr Bayer. “Senin de tahmin etmiş olabileceğin gibi, Christiania’da geleneksel Norveç kıyafetleri çok nadir giyilir, bayram günleri dışında.”

“Frøken Olsdatter’ın benim için diktiklerinin bana gayet güzel olacağından eminim efendim,” diye karşılık verdi Anna kibarca.

“Sevgili genç hanım, şu ana kadarki itidalinden son derece etkilendiğimi itiraf etmem gerek. Taşradan başka genç şarkıcıların da yanında bulunmuş biri olarak, bunun senin için nasıl bir değişiklik olduğunu biliyorum. Ne yazık ki birçoğu fare deliğine kaçır gibi evlerine dönüyor. İçimde senin onları takip etmeyeceğine dair bir his var. Şimdi, Anna, Frøken Olsdatter seni yerleşmen için odana götürsün, ben de o sırada üniversitenin bitmek bilmeyen evrak işleriyle boğuşacağım. Saat yedide akşam yemeği için tekrar buluşacağız.”

“Nasıl isterseniz efendim.”

Anna kalktı ve Frøken Olsdatter’ın onu kapıda beklemekte olduğunu gördü. Herr Bayer’e reverans yaparak selam verip odadan çıktı, Frøken Olsdatter’ı koridor boyunca takip etti, sonunda kâhya kadın bir kapının önünde durdu ve kapıyı açtı.

“Burası senin odan Anna. Umarım rahat edersin. Senin için diktığım etek ve bluzlar gardıropta asılı. Daha sonra kıyafetlerini denersin ve tadilat gerektirip gerektirmediklerine bakarız.”

“Teşekkür ederim,” dedi Anna, gözleri, anne ve babasının evde paylaştıklarının iki katı büyüklüğündeki, üzerine nakışlı bir örtü serilmiş yatağa takılmıştı. Yeni, keten bir geceliğin de yatağın ayak ucuna serilmiş olduğunu gördü.

“Valizindeki eşyalardan bazılarını yerlerine yerleştirdim, daha sonra geri kalanıyla ilgilenmene de yardım edeceğim. Susadıysan komodindeki sürahide su var, banyo da koridorun sonunda.”

“Banyo” Anna’nın aşına olduğu bir kelime değildi, Frøken Olsdatter’a tereddütle baktı.

“Tuvaletin ve küvetin yer aldığı oda. Herr Bayer’in rahmetli karısı Amerikalıydı ve bu tip modern konfor araçlarında ısrarcıydı.” Frøken Olsdatter kaşlarını hafifçe kaldırdı; bunu takdir ediyor muydu, yoksa etmiyor muydu, Anna anlayamamıştı. “Saat yedide yemek odasında görüşmek üzere,” dedi kadın ve derhâl odadan çıktı.

Anna gardıroba gidip kapağını açtı ve yeni giysilerine hayranlıkla bakarak iç çekti. Boyunlarında küçük, inci düğmeleri olan, ince, pamuklu kumaştan dört bluz ve iki yün etek vardı. Ama en heyecan verici olanı, ipek olduğunu tahmin ettiği parlak, yeşil bir kumaştan, tarlatanlı abiye elbiseydi. Anna gardırobun kapağını bir zevk ürpertisiyle kapatıp Frøken Olsdatter'ın talimatına uydu ve koridorun sonundaki banyoya gitti.

O gün gördüğü tüm manzaralar arasında en mucizevi olanı, kapıyı açtığında karşısında gördüğü bu manzaraydı. Bir köşede, ortası delikli emaye bir oturağı tutan, üstündeki zincirde demir bir çekme halkası bulunan geniş, ahşap bir sıra vardı. Anna temkinli bir şekilde zinciri çektiğinde su otomatik olarak döküldü ve Anna bunun bir ev tuvaleti olduğunu anladı. Ayrıca karo zeminin ortasında derin, parlak, beyaz bir küvet bulunuyordu, bu da Heddal'da ailesinin arada bir kullandığı teneke küvetin, onun gözünde, içinde ancak bir keçinin yıkanabileceği bir şeye dönüşmesine yol açtı.

Anna tüm bunların mümkün olabilmesine hayret ederek odasına döndü. Saat, Herr Bayer'le akşam yemeğine gitmeden önce yarım saatten birazcık daha fazla zamanı olduğunu söylüyordu. Anna bu vesileyle giyeceği yeni kıyafetlerinden birini seçmek için gardıroba giderken, Frøken Olsdatter'ın pencerenin altındaki küçük, cilalı masaya bir kâğıt ve onun kalemını koyduğunu fark etti. İlk fırsatta Lars'a ve anne babasına yazacağına, onlara gördüğü her şeyi anlatacağına dair kendine söz verdi. Sonra Christiania'daki ilk akşamı için uygun bir görünüme bürünmek adına işe koyuldu.

Daire 4
Aziz Olav Kapısı 10 Numara
Christiania

24 Eylül 1875

Kjære Lars, mor, far ve Knut,
Lütfen tüm yazım hatalarımı ve kötü dil bilgimi affet ama umarım el yazımın iyileştiğini görebiliyorsundur! Beş gündür buradayım ve şehir hayatı karşısında ne kadar hayret ettiğimi paylaşmam gerektiğini hissediyorum.

İlk olarak –ve umarım benim bundan bahsetmekle terbiyesizlik ettiğimi düşünmezsin– evin içinde bir tuvalet var, bir de sonrasında temizlik için çekilen bir zincir! Ayrıca haftada iki kez içi benim için sıcak suyla doldurulan bir küvet var! Evin kâhyası Frøken Olsdatter ile Herr Bayer'in, dolu küvette saatler geçirmemi gerektirecek bir hastalığımın olduğunu düşünmelerinden endişeleniyorum.

Ayrıca gazla çalışan lambalar var, bir de oturma odasındaki soba çok görkemli bir kilise mihrabına benziyor ve içeriyi o kadar ısıtıyor ki sık sık bayılacak gibi oluyorum. Frøken Olsdatter ev işlerini yönetiyor

ve yemeğimizi hazırlayıp bize ikram ediyor. Her sabah daireyi temizlemek ve giysileri yıkayıp ütülemek için gelen günlük bir hizmetçimiz de var, o yüzden evdeki işlerimle kıyaslayınca burada neredeyse parmağımı bile oynatmadığımı itiraf etmem gerek.

*Aziz Olav Kapısı adındaki bir sokakta, bir bina-
nın üçüncü katında yaşıyoruz; güzel bir manzarası var,
buranın yerlilerinin pazar günleri yürüyüşe çıktığı bir
parka bakıyor. En azından pencereden biraz yeşillik
ve kış yaklaştıkça hızla yaprak döken birkaç ağaç göre-
biliyorum ama bana o kadar çok evimi hatırlatıyorlar
ki (burada yolların ve evlerin işgal etmediği küçük bir
toprak parçasından daha büyük bir yer bulmak alışıl-
madık bir durum)...*

*Eğitimime gelince, piyano çalmayı öğreniyorum.
Herr Bayer çok sabırlı ama ben çok aptal olduğumu
düşünüyorum. Küçük parmaklarım notalara onun is-
tediği gibi uzanamıyor.*

*Sana bir günümün nasıl geçtiğini anlatmalıyım, o
zaman daha iyi anlarsın. Saat sekizde, Frøken Olsdat-
ter'ın bir kahvaltı tepsisiyle kapımı çalmasıyla uyanıyo-
rum. İtiraf ediyorum ki o anda kendimi bir prenses gibi
hissediyorum. Tadına yavaş yavaş alışmaya başladığım
çaydan içiyorum, bir de Herr Bayer'in bana İngiltere
ve Fransa'da çok moda olduğunu söylediği taze beyaz
ekmekten yiyorum. Yanında ekmeğe sürmem için bir
kâse reçel oluyor. Kahvaltıdan sonra, Frøken Olsdatter'ın
benim için diktiği, evdeyken giydiklerime kıyasla bana
çok modern gelen kıyafetleri giyiyorum ve saat dokuzda
Herr Bayer'le müzik dersime başlamak için oturma oda-
sına geçmiş oluyorum. Yaklaşık bir saat bana piyano
üzerinde notaları öğretiyor, sonrasında da yazılı notaları
çalışıyoruz. Sayfadaki notaların piyanonun tuşlarıyla
nasıl eşleştiğini öğrenmem lazım ve yavaş yavaş, Herr*

Bayer'in mükemmel öğretmenliği sayesinde anlamaya başlıyorum. Dersten sonra Herr Bayer profesör olarak görev yaptığı üniversiteye gitmek ya da bazen öğle yemeğinde arkadaşlarıyla buluşmak üzere evden ayrılıyor.

Sonra sıra günün en çok keyfini çıkardığım bölüme geliyor: öğle yemeği. Buraya gelişimin ertesi günü Frøken Olsdatter yemek odasında bana öğle yemeğimi yalnız başımayken servis etti, bana kendimi çok daha yalnız hissettiren, çok büyük bir masada (masanın üstü o kadar cilalı ki ayna gibi parlıyor ve kendi yansımanı görebiliyorum). Ben de yemekten sonra tabağımı ve bardağımı alıp mutfığa götürdüm. Frøken Olsdatter şoke oldu ve bana kirli tabakları masadan almanın kendi görevi olduğunu söyledi. Ama sonra gözüme daha önce hiç görmediğim başka bir şey takıldı: geniş, siyah, demir bir ocak. Frøken Olsdatter bana onun üzerine tencereleri nasıl koyduğunu ve yemeği açık ateş üzerinde yapmak yerine tencerelerin altındaki gaz deliklerini açarak nasıl pişirdiğini gösterdi. Burası çiftlikteki mutfağımızdan çok farklı ama bana evimi o kadar çok hatırlattı ki, Frøken Olsdatter'a, Herr Bayer öğle yemeğinde evde olmadığı zamanlarda kendisiyle yemek yememe izin vermesi için yalvardım. Ve o günden beri hep öyle yaptık. Arkadaş gibi konuşuyoruz, çok iyi biri ve bu yeni hayatın bana ne kadar tuhaf geldiğini anlıyor. Öğleden sonraları bir saat boyunca odamda dinlenmeye çekilmem gerekiyor, elimde "zihin açıcı" bir kitapla. Şu an William Shakespeare adında bir İngiliz yazarın oyunlarının Norveççe çevirilerini okuyorum (ya da okumaya çalışıyorum). Adını mutlaka duymuşsundur ama öleli uzun zaman olmuş ve okuduğum ilk oyun Macbeth adında İskoç bir prens hakkındaydı, çok da hüzünlüydü. Herkes ölüp duruyordu!

Herr Bayer üniversiteden döndüğünde odamdan çıkıyorum. Tekrar çay içiyoruz ve bana gününün nasıl geçtiğinden bahsediyor. Gelecek hafta beni Christiania Tiyatrosu'na götürmek istiyormuş. Rusların sergileyeceği bir bale gösterisi izleyeceğiz, Herr Bayer'in dediğine göre bale kimsenin konuşmadığı ya da şarkı söylemediği, müzikli bir dansmış (ve erkekler doğru düzgün pantolon bile giymiyorlarmış, kızlar gibi külotlu çorap giyiyorlarmış!). Çaydan sonra odama dönüyorum ve Fröken Olsdatter'ın benim için diktği gece elbisesini giyiyorum. Keşke onu görebilseydin, çok ama çok güzel ve daha önce giydiğim hiçbir şeye benzemiyor. Akşam yemeğinde Herr Bayer'in Fransa'dan getirttiği kırmızı şaraptan içiyor ve kendisinin bana Christiania'da çok yaygın olduğunu söylediği beyaz bir sosun içinde servis edilen balıktan dünyalar kadar yiyoruz. Yemekten sonra Herr Bayer puro, yani kuru tütün yaprağına sarılmış tütün ve konyak içiyor. O andan itibaren ben odama çekiliyorum, genelde çok yorgun oluyorum ve yatağımın baş ucunda bir bardak sıcak inek sütü buluyorum.

Pazar günü kiliseye giderken Fröken Olsdatter bana eşlik etti. Herr Bayer de ileride benimle beraber kiliseye geleceğini söylüyor ama bu sefer meşguldü. Kilise katedral boyutunda, içinde yüzlerce insan vardı. Yani buradaki tecrübelerimin Heddal'daki hayatıma göre çok farklı olduğunu anlamışsındır. Şimdilik kendimi bir rüyada gibi hissediyorum. Hiçbir şey gerçek değilmiş ve evim çok uzaktaymış gibi.

Herr Bayer tarafından Christiania'ya şarkı söylemem için getirildiğimi sanıyordum. Gerçek şu ki şimdiye kadar yaptığım tek şey piyanoda gam denen bir şeyi söylemek; gam, notaları sırayla yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya sözsüz olarak tekrarlamak anlamına geliyor.

Adresim mektubun üst kısmında yazıyor ve mektubuma cevap yazarsan çok minnettar olurum. Mürekkep lekeleri için özür dilerim. Bu şimdiye kadar yazdığım ilk ve en uzun mektup, bunu yazmak saatlerimi aldı. Elbette bana verdiğin kalemi kullanıyorum Lars, onu masamın üzerine koydum ki hep görebileyim.

Lütfen mor'a, far'a ve kardeşlerime onları özlediğimi söyle, umarım bu mektubumu onlara da okuyabilirsin. Çok fazla vaktimi aldığı için bir mektup daha yazamam, hem onlar da okuma yazma konusunda pek iyi değiller.

Umarım sen iyisindir, domuzların da tabii.

Anna

Anna mektubu binbir zahmetle tekrar okudu. Son beş günde kaleme aldığı belki on iki taslağın sonuncusuydu bu, diğerlerine başlayıp sonra onları çöpe atmıştı. Kullandığı bazı kelimeleri ağzından çıktığı şekilde yazdığının farkındaydı, yanlış olmalarından korkuyordu. *Yine de*, diye akıl yürüttü, *Lars kusurlu bir mektubu hiç mektup almamaya tercih eder.* Ailesine hayatında yaşamakta olduğu dönüşümü anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Mektubu dikkatle katladıktan sonra ayağa kalktı ve gözü aynadaki yansımasına takıldı. Bir an için yüzünü inceledi.

Ben hâlâ ben miyim, diye sordu aynadaki yansımasına. Bir cevap alamayınca banyoya gitti.

O gece yatağına uzanırken koridora kadar ulaşan sesleri ve kahkahaları dinledi. Herr Bayer misafir ağırlıyordu, bu nedenle Anna o akşam onunla cilalı yemek masasında akşam yemeği yememişti, artık isminin Lise olduğunu öğrendiği Frøken Olsdatter Anna için bir tepsi hazırlamıştı.

“Sevgili genç hanım, izin ver açıklayayım,” demişti Herr Bayer öncesinde, onun akşam yemeğine katılmayacağını söyledikten sonra. “Büyük ilerleme kaydediyorsun, çok hızlı bir şekilde. Aslında hamisi olma şerefine eriştiğim diğer tüm müzik öğrencilerimden çok daha hızlı bir şekilde. Ama seni misafirlerime takdim edersem,

potansiyelin hakkında anlattığım onca şeyden sonra, onlara bir şarkı söylemen konusunda kesinlikle ısrar edeceklerdir. Sen tam olarak şekillenene kadar gösteriş yapamayız ama o gün geldiğinde seni saklandığın yerden bir zafer meşalesiyle çıkaracağız.”

Anna, Herr Bayer’in süslü konuşma tarzına alışıyor olsa da, “tam olarak şekillenme” ifadesiyle ne demek istediğini anlayamadı. Bir el daha falan mı çıkaracaktı? Bunu yapabilseydi piyano dersleri için çok faydası olurdu. Ya da belki de çok iyi sayılmayan duruşunu düzeltebilecek, fazladan birkaç ayak parmağı. Bu kusuru kendisine o gün öğleden sonra eve gelen tiyatro yönetmeni tarafından gösterilmişti. Yönetmen ona, tiyatrodaki sahneye çıkacağı zaman işine yarayacak, “sahne duruşu” adını verdiği şeyi öğretmek için Herr Bayer tarafından tutulduğunu söylemişti. Sahne duruşu, başını yukarıda tutması ve arzu edilen pozisyona ulaştığı zaman sopa yutmuş gibi kalabilmesi için ayak parmaklarını botlarının içinde birbirine kenetlemesi anlamına geliyor gibiydi.

“Sonra beklersiniz, seyirciler alkışlamayı bitirene dek. Başınızla küçük bir selam verirsiniz, şöyle...” Adam çenesini göğsüne indirip sol kolunu sağ omzuna götürerek hareketi göstermişti. “Alkışları karşısında memnun olduğunuzu göstermek için, ardından başlarsınız.”

Sonraki bir saat boyunca adam Anna’dan salona girip çıkmasını istemiş, aynı hareketleri ona tekrar tekrar yaptırmıştı. Aşırı sıkıcı ve moral bozucu bir saat olmuştu bu çünkü yemek yapamıyor ya da dikiş dikemiyor olsa da Anna o zamana kadar en azından yürüme konusunda becerikli olduğunu düşünmüştü.

Anna devasa yatağında yan döndü, yatağının altındaki yastığın yumuşaklığını hissederken bir gün Herr Bayer’in, dönüşmesini arzu ettiği kişiye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etti.

Lars’a yazdığı mektupta söylediği gibi, buraya şarkı söyleme konusundaki yeteneği için getirildiğini sanmıştı. Ancak geldiğinden beri Herr Bayer ondan bir kere bile şarkı söylemesini rica etmemişti. Anna öğrenmesi gereken çok şey olduğunu ve Herr Bayer’den daha nazik ya da sabırlı bir akıl hocasına rastlayamayacağını

anlayabiliyordu. Yine de bazen, eğitimsiz ve dünyadan bihaber de olsa eski benliğini kaybetmekte olduğunu hissediyordu. Şimdiden iki dünya arasında kalmış gibiydi; daha bir hafta öncesine kadar gazla çalışan lambalar ya da ev içinde tuvalet görmemiş kız, bir hizmetçinin kendisine hizmet etmesine, akşam yemeğinde balık yiyip kırmızı şarap içmeye alışmıştı...

Bitmek tükenmek bilmeyen balıklar aklına gelince, "Ah, Tanrım!" diye homurdandı.

Belki de Herr Bayer onun, kendisinin niyetleri hakkında hiçbir fikri olmayacak kadar aptal olduğunu düşünüyordu. Ama Anna, Herr Bayer'in onu Christiania'ya sadece şan eğitimi alması için değil, aynı zamanda sosyeteye takdim edilebilecek bir hanımefendiye dönüşmesi için de getirdiğini çabucak fark etmişti. Bazı zamanlar Heddal'dan da geçen panayırdaki hayvanlar gibi ona da numaralar öğretiliyordu. Herr Bayer'in, ailesinin tepenin yamacındaki kulübesine geldiği, yöresel Norveç kültürüne saatlerce methiyeler düzdüğü o ilk geceyi düşündü. Bu sebeple, adamın onu değiştirmeyi neden bu kadar gerekli gördüğünü pek de anlayamıyordu.

Kendi kendine kararlı bir şekilde, "Ben bir deney değilim," diye fısıldadı ve sonunda uykuya daldı.

Dondurucu bir ekim sabahı Anna, Herr Bayer'le dersi için her zamanki gibi salona geldi.

"Sevgili Anna, iyi uyudun mu?"

"Çok iyi uyudum, teşekkür ederim Herr Bayer."

"Güzel, güzel. Peki, bugün artık ilerleyebilmemiz için hazır olduğunu düşündüğümü belirtmekten çok memnunum. Yani şarkı söylemeye başlayacağız, olur mu?"

"Evet, Herr Bayer," dedi Anna, birkaç gece önceki olumsuz düşüncelerinin yol açtığı suçluluk duygusuyla.

"İyi misin Anna? Biraz solgun görünüyorsun."

“İyiym.”

“Güzel. O zaman daha fazla vakit kaybetmeyeceğiz. Tıpkı tanıştığımız akşamki gibi bana ‘Per Spelmann’ı söylemeni rica ediyorum. Sana piyanoyla eşlik edeceğim.”

Anna bu beklenmedik gelişmeden ötürü hâlâ o kadar şaşkındı ki olduğu yerde durup sessizce Herr Bayer’e baktı.

“Hazır değil misin?”

“Özür dilerim. Evet, hazırım.”

“Güzel. O zaman şarkı söyleyeceksin.”

Sonraki kırk beş dakika boyunca Anna beşikte olduğu günlerden beri bildiği şarkıyı defalarca söyledi. Birçok yerde Herr Bayer onu durdurup belirli bir notada *vibrato* denen şeyi daha fazla kullanmasını istedi ya da bir esi daha uzun tutmasını veya vuruşları saymasını... Anna onun talimatlarına uymak için elinden geleni yaptı ama şarkıyı öğreneli on dört sene geçtiğinden ve o zamandan bu yana hep aynı şekilde söylediğinden bu oldukça zor oldu.

Saat tam on birde zil çaldı. Anna koridordan gelen alçak sesleri duydu ve Frøken Olsdatter, arkasında kibar giyimli, kemerli burunlu, saçları dökülmeye başlamış esmer bir beyefendiyle salona girdi. Herr Bayer piyanonun başından kalkıp adamı selamlamak için yanına gitti.

“Herr Hennum, bize zaman ayırdığınız için size minnettarım. Bu Frøken Anna Landvik, size bahsettiğim kız.”

Adam Anna’ya dönüp başıyla selam verdi. “Frøken Landvik, Herr Bayer sesinizi öve öve bitiremedi.”

“Ve şimdi siz de onu duyabileceksiniz!” Herr Bayer piyanoya döndü. “Anna, bana şarkıyı tepelerdeki o ilk gece söylediğin gibi söyle.”

Anna şaşkınlıkla ona baktı. Eğer şimdi şarkıyı ilk seferde söylediği gibi söylemesini istiyorsa neden ona başka türlü söylemesini öğretmek için bir saatini harcamıştı? Ama artık bunu Herr Bayer’e sormak için çok geçti çünkü profesör ilk notaları

çalmaya başlamıştı bile, o yüzden Anna sadece söylemeye başladı ve sesine özgürlüğünü sundu.

Bitirdiğinde Herr Bayer'e beklenti dolu bir ifadeyle baktı; şarkıyı iyi mi, yoksa vasat bir şekilde mi söylediğini bilemiyordu. Herr Bayer'in ona söylediklerinden birkaç şey hatırlamıştı ama tamamını değil, her şey kafasının içinde birbirine girmişti.

"Ne düşünüyorsunuz Johan?" diye sordu Herr Bayer piyanodan kalkarken.

"Anna tam da tarif ettiğiniz gibi. O yüzden kusursuz. Çiğ elbette ama bu belki de tam da olması gereken şeydir."

"Bunun bu kadar erken ortaya çıkmasını beklemiyordum. Dedğim gibi, Anna Christiania'ya geleli daha bir ay olmadı ve ben onun şan eğitimine yeni başladım," diye karşılık verdi Herr Bayer.

Anna iki adamın kendisi ve becerileri hakkında konuşmalarını dinlerken kendini gerçekten de birazdan annesinin tenceresine atılacak pişmemiş domuz eti kadar "çiğ" hissetti.

"Bestenin son hali bana henüz ulaşmadı ama ulaştığı anda onu size getireceğim, sonra da Anna'yı tiyatroya götürüp ona Herr Josephson'un önünde şarkı söyleteceğiz. Şimdi size veda etmeliyim. Frøken Landvik." Johan Hennum onu başıyla tekrar selamladı. "Sizi şarkı söylerken dinlemek benim için bir zevkti ve şüphesiz bu fırsat çok yakın gelecekte bana ve başka birçok kişiye yeniden sunulacak. İkinize de iyi günler dilerim."

Herr Hennum hızla kapıdan çıktı, pelerini ardında dalgalandı.

"Aferin Anna!" Herr Bayer ona doğru yürüdü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu iki yanağından öptü.

"Efendim, bana bu adamın kim olduğunu söyleyebilir misiniz lütfen?"

"Bunun şu an için bir önemi yok. Şu an önemli olan tek şey seni hazırlamak için yapmamız gereken çok işimizin olduğu gerçeği."

"Beni neye hazırlamak için?"

Fakat Herr Bayer onu dinlemiyor, saate bakıyordu. “Yarım saat sonra dersim var, hemen çıkmalıyım. Frøken Olsdatter,” diye bağırdı, “bana acilen pelerinimi getirin!” Anna’nın yanından kapıya doğru yürürken ona bir kez daha gülümsedi. “Şimdi istirahat et Anna, döndüğümde çalışmaya başlayacağız.”

Anna sonraki iki hafta boyunca Herr Hennum’un kim olduğunu ve neye yönelik çalıştıklarını anlamaya çalışsa da Herr Bayer çıldırtıcı bir şekilde ketumluğa devam etmişti. Anna’nın anlamadığı şey, Herr Bayer’in, anne ve babasına bahsettiği gibi ona operaları seslendirmeyi öğretmek yerine neden birden ondan bildiği tüm halk şarkılarını söylemesini rica ettiğiydi. Bir öğle yemeği vakti pencereye doğru yürürken sefil bir halde, *bu tür müziğin şehirde ne işi olur ki*, diye düşündü. Herr Bayer bir toplantıya katılmak için evden ayrılmıştı. Anna pencerenin dışındaki yağmur damllarını parmağıyla takip etti ve aniden dışarıda olmak için büyük bir istek duydu. Geçen ay bir pazar günü kiliseye gitmek haricinde evden dışarı neredeyse adım atmamış ve kendini kafese tıklmış bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştı. Belki de Herr Bayer onun tüm hayatı boyunca açık mekânlarda yaşadığını unutuvermişti. Anna temiz havanın hasretini çekiyordu, anne ve babasının çiftliğindeki meranın, özgürce yürüyüp koşabileceği bir alanın...

“Eğitilecek bir hayvandan başka bir şey değilim burada,” dedi boş odaya, Frøken Olsdatter ona öğle yemeğinin hazır olduğunu söylemek için gelmeden hemen önce. Anna onu mutfığa doğru takip etti.

Beraber sofraya oturdular ve Anna balık suyu çorbasını yudumlarken Frøken Olsdatter, “Neyin var *kjære*? Oltaya takılmış ringa balığı gibi görünüyorsun,” dedi.

“Hiç,” dedi Anna, kâhya kadının onun ruh halini sorgulamasını istemiyordu. Frøken Olsdatter sadece onun şımarık ve huysuz olduğunu düşünürdü. Ne de olsa yaşadıkları evde onun

yeri konum ve rahatlık açısından Anna'nınkine göre çok daha yüksekteydi. Yine de Frøken Olsdatter'ın keskin, zeki bakışlı gözlerini üzerinde hissetti.

"Yarın, Anna, meydandaki pazara gidip et ve sebze almam lazım. Bana eşlik etmek ister miydin?"

"Ah, evet! O kadar isterim ki," Anna onun, sorunun ne olduğunu bu kadar iyi sezebilmiş olmasından etkilenmişti.

"O zaman seni de yanımda götüreceğim, belki öncesinde parkta biraz yürüyecek kadar zaman da bulabiliriz. Herr Bayer yarın saat dokuz ile on iki arasında üniversitede olacak, sonra da öğle yemeğini dışarıda yiyecek, yani bolca vaktimiz var. Bu bizim küçük sırrımız olacak, tamam mı?"

"Evet." Anna rahatlamış bir halde başını salladı. "Teşekkür ederim."

O günden sonra pazar gezilerini her hafta iki kez yapmaya başladılar. Anna'nın kiliseye gittiği pazar günleri dışında dört gözle beklediği tek günlerdi bunlar.

Kasım ayı sonunda Anna iki ayı aşkın bir süredir Christiania'da olduğunu fark etti. Kendisi için çizdiği eğreti takvimde, Noel'de Heddal'a dönebileceği zamana kadar geçen günlerin üstünü çiziyordu. Yine de Christiania'ya en azından kar yağmış, bu da onu bir nebze olsun neşelendirmişti. Sokağın karşısındaki parkta yürüyen kadınlar artık kürk pelerinler ve şapkalar takıyor ve ellerini kürk manşonların içinde tutuyorlardı ama bu Anna'ya göre çok aptalca bir modaydı çünkü insan burnunu kaşımak istese parmaklarını dondurup kangren edebilirdi.

Evdeki günlük rutininde pek bir şey değişmemişti, sadece Herr Bayer önceki hafta ona Herr Ibsen'in *Peer Gynt*'ünün bir nüshasını vermiş ve okumasını istemişti.

"Ah, ama ben onu okudum bile," demişti Anna büyük bir keyifle.

"İyi ki okumuşsun o zaman. Tekrar okurken sana faydası olacaktır."

Anna hikâyesinin sonunu zaten bildiğinden, Herr Bayer'in istediğini yapmanın ne kadar büyük bir zaman kaybı olacağını düşünerek o gece kitabı bir kenara atmıştı. Ancak ertesi sabah Herr Bayer onu şiirin ilk beş sayfası hakkında sıkı bir sorguya çekti ve Anna o kısımlara dair bir iki detay dışında bir şey hatırlamadığı için pek de inandırıcı olmayan bir yalan uydurup ona gece başının çok kötü ağrıdığını ve erken uyduğunu söyledi. Böylece şiiri tekrar okudu ve işin aslı, okuma becerisinin yazdan beri ne kadar geliştiğini fark edince kendinden hoşnut oldu. Artık anlamını çözemediği kelimelerin sayısı azdı ve içlerinden biri sorun olduğunda da Herr Bayer ona memnuniyetle yardımcı oluyordu. Ancak bu şiirin onun Christiania'daki geleceğiyle nasıl bir ilgisinin olabileceği konusunda Anna'nın hiçbir fikri yoktu.

“Kjære Anna, dün gece nihayet Herr Hennum'dan beklediğim besteyi alabildim! Ve şu andan itibaren onu çalışmaya koyulacağız.”

Bestenin ne olduğu konusunda hiçbir fikri olmasa da Anna hamisinin piyanonun başındaki yerini alırken heyecandan yerinde duramadığını görebiliyordu.

“Bunun bir nüshasının bizde olduğuna inanamıyorum! Gel Anna, yanımda dur, onu senin için çalacağım.”

Anna kendisine söyleneni yaptı ve besteye ilgiyle baktı. “Sol-veig's Song,” diye mırıldandı ismini okuyunca.

“Evet, Anna. Ve onu ilk söyleyen sen olacaksın! Buna ne diyorsun?”

Anna, Herr Bayer'in sık sık tekrarladığı bu cümleyi hep olumlu bir şekilde cevaplaması gerektiğini öğrenmişti.

“Çok mutlu oldum, diyorum.”

“Güzel, güzel. Herr Grieg'in orkestraya ve şarkıcılara yeni bestesini seslendirmelerinde yardımcı olmak için Christiania'ya gelmesi umuluyordu ama ne yazık ki hem annesini hem de ba-

basını kısa süre önce kaybetti ve hâlâ yasta. O yüzden kendini Bergen'den buraya yolculuk edebilecek kadar iyi hissetmiyor.”

“Bunu Herr Grieg mi yazdı?” Anna’nın nefesi kesilmişti.

“Evet, o yazdı. Herr Ibsen ondan daha sonra sahnelenecek *Peer Gynt* oyununa eşlik edecek bir beste yazmasını istemişti. Oyunun galası şubat ayında Christiania Tiyatrosu’nda yapılacak. Sevgili genç hanım, birkaç hafta önce tanıştığın, orkestramızın saygıdeğer şefi Herr Hennum da ben de Solveig’ı seslendirenin sen olman gerektiğine inanıyoruz.”

“Ben mi?”

“Evet, Anna, *sen*.”

“Ama... ben hayatımda sahneye hiç çıkmadım ki! Norveç’in en ünlü sahnesi şöyle dursun!..”

“İşin güzel tarafı da bu, sevgili kızım. Tiyatronun ve bu yapımın yönetmeni Herr Josephson, Solveig rolünü tanınmış bir aktrise verdi bile. Sorun şu ki Herr Hennum’un da geçenlerde dediği gibi, kendisi harika bir aktris olabilir ancak şarkı söylemek için ağzını açtığında üzerine kaynar su dökülmüş kedi sesi gibi bir ses çıkarıyor. Yani bize saf bir ses lazım, sahne arkasında duracak ve Madam Hansson bu ve bir diğer şarkıyı söylüyormuş gibi ağzını oynatırken onları seslendirecek biri. Anlıyor musun canım?”

Anna bunu *anlıyordu* ama *görölmeyecek olmasının* yarattığı hayal kırıklığıyla içinin sızlamasına engel olamıyordu. Bir de haşlanmış kedi sesli aktrisin, onun sesi kendisine aitmiş gibi davranacak olmasının. Ancak ünlü Christiania Tiyatrosu’nun şefinin, sesini Madam Hansson’a ödünç verecek kadar takdir etmiş olması müthiş bir iltifattı. Ve Anna nankörlük etmiş gibi olmak istemiyordu.

“Bu kesinlikle bize sunulmuş harika bir fırsat,” diye devam etti Herr Bayer. “Tabii daha hiçbir şey kesinleşmiş değil. Oyunun yönetmeni Herr Josephson’un önünde şarkı söylemeni sağlamlıyız ki sesinin Solveig’in ruhunu gerçekten yansıttığına inanıp inanmadığını görebilelim. Şarkıları söylerken sesinde o kadar çok

duygu, o kadar çok his olmalı ki gözleri dolmayan tek bir seyirci bile kalmıyın. İşin aslı, Herr Hennum bana senin sesinin perde inmeden önce seyircilerin duyacağı son şey olacağını söyledi. Herr Josephson bizi aralığın yirmi üçünde öğleden sonra, kendisi Noel için şehirden ayrılmadan hemen önce görmeyi kabul etti. Kararını o zaman verecekti.”

“Ama ben aralığın yirmi birinde Heddal’a doğru yola çıkıyorum!” diye itiraz etti Anna, kendine engel olamamıştı. “Eğer yirmi üçünün öğleden sonrasına kadar burada kalırsam Noel için zamanında evde olamam. Yolculuk neredeyse iki gün sürüyor. Ben... Herr Josephson bizimle başka bir zaman görüşemez mi?”

“Anna, şunu anlamalısın ki Herr Josephson çok meşgul bir adam ve bize huzurunda bir an bile bahşetmiş olması başlı başına bir şereftir. Tatilde benimle birlikte burada kalmaktan keyif almayacak olmanı anlıyorum ancak aynı zamanda bu, tüm geleceğini değiştirmen için eline geçecek en büyük fırsat olabilir. Önünde ailenle geçireceğin pek çok Noel olacak ama Norveç’in en önemli oyun yazarı ile bestecisinin kabiliyetlerini ilk kez birleştirdikleri bir eserde Solveig rolünün şarkılarını söyleme şansı eline ancak bir kez geçer!” Herr Bayer ender görülen bir yılgınlıkla başını iki yana salladı. “Anna, bunun senin için ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışmalısın. Ve eğer anlayamıyorsan sana tarihe geçecek bir galada, Christiania Tiyatrosu’nun ilk akşamki seyirci kitlesine şarkı söylemekten acilen eve dönüp ineklerinize şarkı söylemeni tavsiye ederim. Şimdi, bunu söylemeyi deneyecek misin, denemeyecek misin?”

Kendini tam da Herr Bayer’in ima ettiği kadar küçük ve cahil hisseden Anna yavaşça başını salladı. “Evet, Herr Bayer, elbette.”

Ancak o gece ağlaya ağlaya uyudu. Herr Bayer’in dediği gibi “tarihe geçecek” bile olsa, Noel’de ailesiyle beraber olamayacağı düşüncesi ona katlanılmaz gelmişti.

Christiania
16 Ocak 1876

“Jens! Hayatta mısınız?!” Annesinin sesi yatak odasının kapısını aşırıp içeride çınlarken Jens Halvorsen aniden uyandı. “Dora bana senin uykunda ölmüş olabileceğini düşündüğünü söyledi zira sabahdan beri senden cevap alamamış!”

Jens iç çekerek yatağından kalktı ve aynadaki üstü başı dağınık –ve hâlâ tamamen giyinik– yansımasını inceledi. “On dakikaya kahvaltıya iniyorum,” diye seslendi kapıya doğru.

“Öğle yemeği vakti geldi Jens. Kahvaltıyı tamamen kaçırdın!”

“Geliyorum.” Jens her sabah yaptığı gibi aynaya yaklaşır dalgalı, kızıl kahverengi bir yeleye benzeyen saçlarının arasında beyazlar çıkıp çıkmadığını kontrol etti. Daha yirmi yaşında olduğundan bunu dert etmesi gerekmediğini biliyordu. Ama anlaşılan babası saçları yirmi beş yaşındayken –muhtemelen aynı yıl annesiyle evlenmiş olmasının şokundan ötürü– bir gecede beyazladığından Jens her sabah endişeyle uyanıyordu.

On dakika sonra yeni kıyafetler giymiş halde söz verdiği gibi salonda belirdi ve annesi Margarete’yi yatağından öpüp masadaki yerini aldı. Genç hizmetçileri Dora öğle yemeğini servis etmeye başladı.

“Özür dilerim *mor*. Sabah beni yataktan kaldırmayan korkunç bir baş ağrısı çekiyordum. Hâlâ biraz keyifsizim.”

Annesinin yüz ifadesi hemen sinirliden anlayışlıya dönüştü. Masanın karşı tarafından uzanıp Jens’in alnına dokundu. “Sahiden de biraz sıcaksın. Acaba ateşin mi var? Zavallı oğlum, yemek yiyebilecek misin, yoksa Dora’nın yatağına bir tepsi getirmesini mi tercih edersin?”

“Yiyebileceğimden eminim ama çok fazla yiyemezsem kusuruma bakma.”

Aslında Jens açlıktan ölüyordu. Önceki gece birkaç arkadaşıyla barda buluşmuşlar, kendilerini limandaki bir randevu evinde bulmuşlardı ve bu da akşama çok tatmin edici bir son olmuştu. Çok ama çok fazla aquavit içmişti ve kendisini eve getiren arabayı ve evin yanındaki hendeğe ne kadar kustuğunu hayal meyal hatırlıyordu. Sonrasında da dışarıda geç saatlere kadar kaldığı zaman Dora’nın hep açık bıraktığı yatak odası penceresine bitişik ağaca birçok kez tırmanmaya çalışıp, ağacın dallarında sıkı öbekler halinde birikmiş dondurucu kar yüzünden başarısız olduğunu.

O yüzden, diye kendi kendini ikna etmeye çalıştı, *hikâyem tam olarak yalan sayılmaz*. Sabah kendini çok kötü hissetmiş ve Dora’nın mahcup bir tavırla onu uyandırmak için sarf ettiği çabaya aldırmadan uyumuştur. Hizmetçinin kendisine âşık olduğunu biliyordu, bu yüzden her ihtiyacı olduğunda kız onun numaralarına suç ortaklığı ediyordu.

“Keşke dün gece dışarıda olmasaydın Jens. Christiania Orkestrası’nın şefi, yakın ahabım Herr Hennum’u akşam yemeğinde ağırladım.” Margarete onun düşüncelerini böldü. Annesi sanatın sadık bir destekçisiydi, tutkusuna sermaye sağlamak için Jens’in babasının, oğluyla aralarında “bira parası” dedikleri gelirini kullanıyordu.

“Keyifli bir akşam mıydı?”

“Evet, kesinlikle. Eminim ki sana söylemişimdir, Herr Grieg, Herr Ibsen’in harikulade şiiri *Peer Gynt*’e eşlik edecek fevkalade bir şarkı bestelemiş.”

“Evet, *mor*, söylemiştin.”

“Gala şubatta yapılacak fakat Herr Hennum’un bana dediğine göre şimdiki orkestra Herr Grieg’in beklentilerini ne yazık ki karşılamıyormuş, hatta kendi beklentilerini de. Anlaşılan o ki karmaşık bir eser olan bestenin kendinden emin, becerikli bir orkestra tarafından çalınması gerekiyor. Herr Hennum birden fazla enstrüman çalabilecek, yetenekli müzisyenler arıyor. Ona senin piyano, keman ve flüt becerilerinden bahsettim, o da tiyatroya gidip onun için çalmanı rica etti.”

Jens Norveç’in batı kıyılarından özel olarak getirilmiş yayın balığından bir lokma aldı. “*Mor*, ileride ailemizin bira fabrikasının yönetimini alabilecek donanıma sahip olmak için şu an üniversitede kimya okuyorum. *Far*’ın orkestrada çalmak için okulu bırakmama izin vermeyeceğini gayet iyi biliyorsun. Hatta öfkeden çıldırır.”

“Belki bu iş oldubittiye gelirse geri adım atabilir,” dedi anesi usulca.

“Ona yalan söylememi mi istiyorsun?” Jens kendini bir anda daha önce numarasını yaptığı kadar hasta hissetti.

“Diyorum ki yirmi birine bastığında bir erkek olacaksın ve başkaları ne düşünürse düşünsün kendi seçimlerini yapabileceksin. Orkestradan çok yüksek olmasa da belli bir ücret alacaksın, bu da sana bir nebze maddi bağımsızlık sağlayacaktır.”

“Doğum gününe daha altı ay var *mor*. Şimdilik hâlâ babama bağımlıyım ve onun denetimi altındayım.”

“Jens, lütfen. Herr Hennum yarın saat bir buçukta tiyatrodaki seni dinleyecek. Sana yalvarıyorum, en azından tanış onunla. Ne olacağını asla bilemezsin.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi Jens bir anda ayağa kalkarak. “Kusura bakma *mor* ama uzanmak için odama dönüyorum.”

Margarete oğlunun odada boydan boya yürüyüp, kapıyı açıp ardından çarpmasını izledi. Parmaklarını alnına koyunca

şakaklarının zonkladığını hissetti. Jens'in gidişine neyin sebep olduğunu anladı ve suçluluk duygusuyla iç çekti.

Oğlu daha yürümeye yeni başlamışken Margarete onu dizine oturtmuş ve ona piyanonun tuşlarını öğretmişti. Jens'in çocukluğuna dair en hoş ve unutulmaz anılarından biri, onun o minik, tombul parmaklarının piyanonun tuşlarının üzerinde uçuşunu seyrediydi. En büyük dileği tek çocuğunun, kendisinin yaptığı evlilik yüzünden tam anlamıyla yararlanamadığı müzik yeteneğini miras almasıydı.

Kocası Jonas Halvorsen'de sanatçı ruhu yoktu, onu ilgilendiren tek şey Halvorsen Biraları'nın defterlerindeki kron miktarıydı. Evliliklerinin başından beri karısının ve daha da önemlisi tek oğlunun müzik tutkularını, köreltilmesi gereken şeyler olarak görmüştü. Yine de kendisi ofisinde olduğu zamanlarda Margarete oğlunun yeteneğini geliştirmeye azmetmişti ve Jens altı yaşına geldiğinde, yaşının üç katı yaşındaki bir öğrenciyi zorlayacak sonatları rahatlıkla çalıyordu.

Jens on yaşına geldiğinde Margarete kocasının itirazlarına kulak asmadan evlerinde bir resital düzenlemiş ve Christiania müzik camiasının ileri gelenlerini evlerine davet etmişti. Küçük oğlunu dinleyen her davetli büyülenmiş ve onun çok iyi yerlere geleceği konusunda öngörülerde bulunmuşlardı.

O sıralar Christiania Orkestrası'nın şefliğine yeni gelmiş olan Johan Hennum, "Yaşı geldiğinde Leipzig Konservatuvarı'na gidip bilgi ve becerilerini geliştirmeli, biliyorsun ki Christiania'da imkânlar kısıtlı," demişti. "Doğru eğitimi alırsa potansiyeli çok yüksek."

Margarete bu sözleri aynen kocasına iletmış ama kocası ona zalimce gülerek cevap vermişti. "Sevgili karıcığım, oğlumuzun ünlü bir müzisyen olması için ne kadar heveslendiğinin farkındayım ama senin de çok iyi bildiğin gibi Jens yirmi bir yaşına gelince aile şirketindeki yerini alacak. Atalarım ve ben bu işi kurmak için yüz elli yıldan uzun bir süreyi, şirket ben ölüm döşeğindeyken rakiplerimden birine satılsın diye harcamadık. Eğer Jens büyürken

çalgılarını kurcalamak istiyorsa onun adına mutlu olurum. Ama bu benim oğlumun gelecekteki işi olamaz.”

Ancak Margarete’nin yılacağı yoktu. Sonraki birkaç yıl boyunca Jens’e piyanonun yanında keman ve flüt de çalmayı öğretmeye devam etti; bir müzisyenin herhangi bir orkestraya katılmak için birden fazla enstrümanda hünerli olması gerektiğini biliyordu. Oğluna karmaşık orkestra ve opera eserleriyle başa çıkmakta yardımcı olacağını düşündüğü Almanca ve İtalyancayı öğretmişti.

Jens’in babası müzik odasından yükselip evin her tarafında yankılanan güzel sesleri duymazlıktan gelmeye kararlılıkla devam etmişti. Margarete bir tek Jens *hardanger* kemani çaldığı zaman onu oğlunu dinlemeye zorlayabiliyordu. Bazen oğlunu akşam yemeğinden sonra babası için bir şeyler çalmaya teşvik eder ve Jonas’ın yüz hatlarının –birkaç kadeh iyi Fransız şarabının da yardımıyla– gevşemesini, yüzüne dalgın bir gülümsemenin yerleşmesini, tanıdık bir halk şarkısına mırıldanarak eşlik etmesini izlerdi.

Fakat kocasının Jens’in yeteneğine ilgisizliğine ve bunun asla bir meslek olamayacağına dair ısrarına rağmen Margarete oğlu büyüdüğünde bir yol bulunacağına inanmaya devam etmişti. Ancak müzik derslerine o kadar özenle çalışan o küçük çocuk büyümüştü ve Jonas onun dizginlerini eline almıştı. Jens günde iki saat müzik çalışmak yerine babasının peşi sıra fabrikaya gidiyor, üretimi ya da hesapların nasıl tutulduğunu izliyordu.

Durum üç yıl önce Margarete’nin, Jens’in Leipzig Konservatuarı’na gidip çalışmasına izin vermesi için diz çöküp Jonas’a yalvarmasına rağmen, Jonas’ın, oğlunun üniversiteye gidip, kendi deyimiyle onu fabrika için donatacak kimya eğitimini almasında ısrarcı olmasıyla açıklığa kavuşmuştu.

“Kimya ya da işletmecilik konusunda hiçbir tutkusu yok ama müzikte o kadar yetenekli ki!” diyerek yalvarmıştı Margarete ona.

Fakat Jonas ona soğuk bir ifadeyle bakmıştı. “Sana şu ana kadar müsamaha gösterdim ama Jens artık çocuk değil ve sorumluluklarının bilincine varması gerekiyor. O, bira fabrikamızı

yönetecek beşinci nesil Halvorsen olacak. Eğer oğlumuz için beslediğin müzikal tutkularının bir yere varacağını düşündüysen kendini kandırmışsın. Okul ekimde başlıyor. Konu kapanmıştır.”

Jens haberleri yıkılmış annesinden aldıktan sonra, “Lütfen ağlama mor,” demişti. “Ben başka türlü olmasını zaten hiç beklememiştim.”

Tam da Margarete’nin düşündüğü gibi, ne yetenekli ne de ilgili olduğu bir alan için müzikten vazgeçmek zorunda bırakılan Jens, üniversitede derslerine pek çalışmıyordu. Hatta daha da tehlikeli bir şekilde, neşeli doğası ve pervasız tavrı onu yoldan çıkarmaya başlamıştı.

En ufak bir gürültüde uyanan, uykusu hafif Margarete oğlunun sıklıkla sabahın ilk saatlerine kadar dışarıda olduğunu biliyordu. Jens’in yaşam sevincine ve doğal albenisine kapılmış geniş bir arkadaş çevresi vardı. Margarete onun aşırı cömert olduğunu biliyordu, öyle ki ayın ilk yarısı bitince Jens çoğu kez ona gelip babasının verdiği harçlığı şu ya da bu dostuna hediyeler almaya ya da borç vermeye harcadığını söylerdi, bir de annesi ona yardım edebilir miydi acaba?

Margarete sık sık onun nefesinin bayat alkol koktuğunu fark ediyor, fazla içmenin de ceplerinin boşalmasında bir rolü olması ihtimalini değerlendiriyordu. Oğlunun gece maceralarında kadınların yer aldığından da kuşkulanıyordu. Daha geçen hafta yakasında ruj lekesi görmüştü. Ama en azından bunu anlayabiliyordu: Tüm genç –hatta yaşlı– erkeklerin ihtiyaçları olurdu, Margarete’nin kendi deneyiminden de bildiği gibi. Bu sadece erkek doğasıydı.

Onun kafasında sorun çok basitti: Arzu etmediği bir gelecek beklentisi içinde olan ve çok sevdiği müziğinden mahrum kalan Jens tatmin olamıyordu ve teselliye içkide ve kadınlarda arıyordu. Margarete, Jens’in ertesi gün Herr Hennum’la tanışmaya gitmesi için dua ederek masadan kalktı. Ona göre delikanlıyı sadece bu kurtarabilirdi.

Bu sırada üst kattaki yatağında uzanmakta olan Jens de annesiyle üç aşağı beş yukarı aynı şeyleri düşünüyordu. Uzun zaman önce, müzikte kariyer sahibi olamayacağının farkına varmıştı. Birkaç ay içinde üniversiteden ayrılacak ve babasının bira fabrikasındaki yerini alacaktı.

Bu düşünce onu dehşete düşürüyordu.

Hangi ebeveynine daha çok acıdığından emin değildi: banka hesabının ve başarılı fabrikasının sonsuz entrikalarının kölesi olan babasına mı, yoksa bu birlikteliğe çok ihtiyaç duyulan bir soy kazandırmış ama huzursuz ve hayatından memnun olmayan annesine mi? Jens onların evliliğinin karşılıklı kazanç için yapılmış bir anlaşmadan fazlası olmadığını açıkça görebiliyordu. Kendisinin sorunu ise tek evlatları olarak sonsuza dek ikisinin de duygusal satranç oyununda bir piyon olarak kullanılacak olmasıydı. Jens kazanamayacağını uzun zaman önce öğrenmişti. Ve artık kazanmayı denemeye bile hevesli değildi.

Ancak bugün annesi haklıydı. Jens neredeyse reşit olacaktı. Çocukken o kadar emek verdiği hayaline yeniden şekil vermesi mümkün olabilir miydi?

Annesinin öğle yemeğinden sonra evden çıktığını duyunca hızlıca aşağıya indi ve bir anlık hevesle annesinin hâlâ arada sırada müzik öğrencilerine ders verdiği müzik odasına girdi.

Güzel kuyruklu piyanonun önündeki sandalyeye oturdu, bedeni doğru duruşu kendiliğinden aldı. Pürüzsüz ahşap kapağı kaldırıp parmaklarının tuşların üzerinde gidip gelmesine izin verdi, piyano çalmayalı iki yıldan uzun bir zaman geçtiğini fark etmişti. Hep sevdiği bir eser olan, Beethoven'ın *Pathétique* sonatıyla başladı, annesinin ona sabırla öğretmenlik edişini ve bunun kendisi için ne kadar kolay olduğunu hatırlayarak. "Tüm bedenini müziğe vermelisin," demişti annesi bir keresinde, "yüreğinle, ruhunla birlikte. Bunlar gerçek bir müzisyen olduğunun işaretidir."

Jens piyano çalarken zaman kavramını yitirdi. Müzik odada yükselirken, tiksindiği kimya derslerinin zorluğunu ve kendisini korkutan geleceğini unuttu, tıpkı eskisi gibi görkemli müziğin içinde kendini kaybetti.

Son nota odanın içinde yankılanırken Jens gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti, sadece piyano çalmanın sevincinden kaynaklanan yaşlardı bunlar. Ve sonraki gün Herr Hennum’la görüşmeye karar verdi.

Ertesi gün saat bir buçukta Jens, Christiania Tiyatrosu’nun ıssız orkestra çukurunun içindeki bir başka piyano sandalyesine oturdu.

“Evet, Herr Halvorsen, sizi en son on yıl önce piyano çalarken dinlemiştim. Anneniz bana o zamandan bu yana olağanüstü bir müzisyene dönüştüğünüzü söylüyor,” dedi orkestranın saygın şefi Johan Hennum.

“Annem biraz taraflıdır efendim.”

“Aynı zamanda bir müzik konservatuvarında resmen hiç eğitim almadığınızı da söylüyor.”

“Ne yazık ki almadım efendim. Son iki buçuk yıldır üniversitede kimya okuyordum.” Jens şefin zamanını boşa harcadığına inandığını şimdiden sezebiliyordu. Onu görmeyi muhtemelen annesinin sanat için yaptığı cömert bağışlara karşılık bir iyilik olsun diye kabul etmişti. “Ancak annemin bana yıllarca müzik eğitimi verdiğini eklemem gerekir. Bildiğiniz gibi kendisi çok saygı duyulan bir öğretmendir.”

“Kesinlikle öyle. Peki, annenizin çalabildiğinizi bana söylediği dört enstrüman içinde hangisini ana enstrümanınız olarak görüyorsunuz?”

“En fazla piyano çalmaktan zevk alıyorum elbette, ancak kemanı, flütü ya da *hardanger* kemanını da aynı seviyede çalabileceğimi düşünüyorum.”

“Herr Grieg’in *Peer Gynt* eseri için yapılan orkestra düzenlemesinde piyano yer almıyor. Ancak bir ikinci kemancı ve bir de flütçü arıyoruz. Buyurun.” Hennum, Jens’e birkaç sayfa nota verdi. “Flüt kısmına bir göz atın bakalım, birazdan sizi dinlemek için geri geleceğim.” Şef ona başıyla selam verdi ve sahnenin altındaki bir kapının ardında gözden kayboldu.

Jens besteye göz attı: “IV. Perde Prelüdü: ‘Morning Mood’”. Flütünü çantasından çıkarıp parçalarını birleştirdi. Tiyatro da neredeyse dışarıda sıfırın altına düşen hava kadar soğuktu, Jens kan dolaşımını hızlandırmak için uyuşmuş parmaklarını hızla birbirine sürttü. Sonra flütü dudaklarına yerleştirdi ve ilk altı notayı çalmayı denedi...

“Pekâlâ, Herr Halvorsen, nasıl gittiğinize bir bakalım mı?” dedi Johan Hennum beş dakika sonra orkestra çukuruna geri döndüğünde.

Jens bu adamı etkileme, ona önündeki işin üstesinden gelebileceğini kanıtlama ihtiyacı duyuyordu. Nota okuma konusundaki kabiliyeti için Tanrı’ya şükrederek –bu becerisi sayesinde annesini hep gerçeğe yaptığından daha fazla alıştırmaya yaptığına ikna edebilmişti– flüt çalmaya başladı. Saniyeler içinde kendini, insanı içine çeken o müziğin içine gömülmüş halde buldu, daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu bu. Parçayı bitirdiğinde flütü dudaklarından indirip Hennum’a baktı.

“İlk deneme için hiç de fena değil. Hiç ama hiç fena değil. Şimdi bunu alın,” dedi Jens’e başka bir nota kâğıdı uzatarak. “Bu birinci keman partiyonu. Ne yapabileceğinize bir bakın.”

Jens kemanını kutusundan çıkarıp akort etti. Sonra müziği birkaç dakika inceledi ve çalmaya başlamadan önce notaları sessizce çalıştı.

“Çok güzel, Herr Halvorsen. Anneniz yeteneğinizi eksik tarif etmemiş. Şaşırdığımı da itiraf ediyorum. Kesinlikle mükemmel bir nota okuyucususunuz ve bu beceriniz ilerleyen haftalarda, ben orkestramın birbirinden çok farklı üyelerini bir araya getirirken hayati önem taşıyacak. Kimseyi pırpışlamaya ayıracak zamanım

olmayacak. Ve sizi temin ederim ki orkestrada çalmak, solo çalmaktan çok farklıdır. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamanız zaman alacak ve sizi uyarmalıyım ki müzisyenlerimin işten kaytarmalarını hiçbir şekilde hoş görmem. Normalde tecrübesiz birini işe almaya pek gönüllü olmazdım ama yapacak bir şey yok. Bir hafta içinde işe başlamanızı arzu ederim. Ne dersiniz?”

Jens ona bakakalmıştı, bu adamın ona bir pozisyon teklif ediyor olması onu afallatmıştı. Tecrübesizliğinin olumsuz bir yanıt doğuracağından emindi. Öte yandan şehirde doğru dürüst bir müzik okulu olmamasından ve aralarından seçim yapılabilecek yetenekli kişi sayısının da azlığından ötürü Christiania Orkestrası’nın, her biri ayrı telden çalan müzisyenlerden oluştuğu da sır değildi. Annesi ona bir keresinde on yaşındaki bir erkek çocuğun o orkestrada çaldığını söylemişti.

“Bu kadar önemli bir galada orkestranızda yer almaktan onur duyuyum,” derken buldu kendini Jens.

“O zaman ben de size yer vermekten memnuniyet duyuyum Herr Halvorsen. Sizde iyi bir müzisyen olma potansiyeli var. Ancak maaşlar biraz düşük –tabii bunun sizin için bir sorun olacağını düşünmüyorum– ve önümüzdeki birkaç hafta prova saatleri uzun ve zorlu olacak. Ayrıca sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi ortam pek konforlu değil. Sıkı giyinmenizi tavsiye ederim.”

“Evet efendim, öyle yapacağım.”

“Bana şu an üniversitede okuduğunuzu söylediniz. Orkestradaki işinize okulunuzdan daha fazla öncelik vermekten memnun olacağınızı varsayıyorum.”

“Evet,” diye karşılık verdi Jens; babasının bu konuya dair ne diyeceğini biliyordu ama kendisini bu işin içine sokan annesi olduğuna göre, evdeki itirazları bastırmanın da onun görevi olduğuna karar vermişti. Bu onu özgürlüğe götürecek güzergâhtı ve Jens yola çıkıyordu.

“Lütfen annenize sizi bana gönderdiği için minnettar olduğumu söyleyin.”

“Elbette efendim.”

“Pekâlâ, provalar haftaya başlıyor. Sizi pazartesi sabahı saat dokuzda erkenden, pırıl pırıl göreceğim. Şimdi doğru düzgün bir fagotçu arayışına çıkmam gerekiyor, şu Tanrı’nın cezası şehirde bir tane bile bulamıyorum. Size iyi günler, Herr Halvorsen, istediğiniz zaman çıkabilirsiniz.”

Jens şefin orkestra çukurundan çıkışını izledi, hayatının gidişatının bir anda yüz seksen derece değişmesinden ötürü şaşkına dönmüştü. Dönüp kasvetli konser salonuna baktı. Konserler ve operalar izlemek için buraya annesiyle birçok kez gelmişti ama ansızın piyano sandalyesine oturunca garip hissetti. Son zamanlarda kendini koyverdiğinin de farkındaydı; hayatı günübirlik yaşıyor, mezuniyetini ve bira üreticisi olarak geleceğini korkuyla bekliyordu.

Ancak biraz önce, Herr Grieg’in o muhteşem yeni bestesini çalarken eski neşesinin bir kıvılcımını hissetmişti. Küçükken yatağında uzanıp kafasının içinde melodiler kurgular, ertesi sabah onları piyanoda çalmayı denerdi. Hiçbirini kâğıda dökmemişti ancak kendi müziğini besteleme fikri ona gerçekten ilham veriyordu.

Orkestra çukurunun solgun ışığında Jens, donmuş parmaklarını kuyruklu piyanonun tuşlarına yerleştirdi ve çocukken bestelediği ezgileri anımsadı. Özellikle bir tanesi yapısal olarak Grieg’in son bestesinden çok da farklı değildi, eski halk şarkılarını anımsatıyordu. Jens ezgiyi ezbere boş salona çalmaya başladı.

Stalsberg Våningshuset
Tindevegen
Heddal

14 Şubat 1876

Kjære Anna,

Son mektubun için teşekkür ederim. Christiania'daki hayata dair betimlemelerin her zamanki gibi hem bilgilendirici hem de eğlenceli. Yüzüme bir gülümseme yerleştirmek konusunda çok başarılılar. Ve emin ol ki kalemin ve imlan her mektubunda daha da iyileşiyor. Burada, Heddal'da her şey her zaman olduğu gibi. Noel de her zamanki gibiydi, sadece sen bizimle birlikte Noel'i kutlayamadığın için daha kötüydü. Bildiğin gibi, şu an yılın en soğuk ve karanlık dönemindeyiz ve sadece hayvanlar değil, biz insanlar da kış uykusuna yattık. Kar alıştığımızdan daha uzun süre ve daha çok yağdı ve çiftlik evimizin çatısında bir çatlak olduğunu keşfettim, bu da baharda buzlar çözülmeden çatıdaki çimi yenilememi gerektiriyor yoksa evin içinde, üzerinde buz pateni yapabileceğimiz bir göletimiz olabilir. Babam hayatı boyunca çimin yenilenmediğini söylüyor, yani

en azından bunca zaman işimizi görmüş. Knut bahar gelince bana yardım edeceğine söz verdi, bunun için ona minnettarım.

Knut da bir süredir Skien yakınlarındaki bir köyden genç bir hanıma kur yapıyor. Adı Sigrid ve biraz sessiz olsa da tatlı ve güzel biri. Haberin iyi kısmı ise anne ve babanın da onu beğenmesi. Bu yaz Heddal kilisesinde düğün çanları çalacak. O gün eve gelebilmiş olmanı umuyorum.

En sevdiğim Ibsen şiirinin, müziğini bizzat Herr Grieg'in bestelediği sahne prömiyerinin bir parçası olduğuna inanmak çok zor. Tiyatroda Herr Ibsen'i görebildin mi hiç? Elbette eserin arzu ettiği gibi olup olmadığını kontrol etmek için gelecektir ancak sanıyorum ki şu an İtalya'da yaşıyor. Açılış gecesi sadece on gün sonra olduğu için bana yazacak zamanın olmayabilir, hem provalarla epey meşgulsündür. Eğer bana yazamazsan, sana ve güzel sesine şansların en büyüğünü dilediğimi bilmeni isterim.

Hayranlık ve sevgiyle, Lars

Not: Mektuba şiirlerimden birini ekliyorum, bunu ve diğerlerini yakın zamanda Amerika'nın New York şehrinde bulunan Scribner adındaki bir yayımcıya gönderdim. Bu şiiri senin için Norveççeye çevirdim.

Anna "Bir Gümüş Huş Ağacına Gazel" başlıklı şiiri okudu. "Gazel" in ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı için hızlıca, koca koca kelimelerin çoğunu anlamadan sayfada göz gezdirdi, sonra kâğıdı tabağının yanına koyup kahvaltısına devam etti. *Keşke hayatım Lars'ın hayal ettiği kadar heyecanlı olsaydı*, diye düşündü. O ana kadar Christiania Tiyatrosu'na sadece iki kere gitmişti: ilk olarak Noel'den hemen önce Herr Josephson'a şarkı söylemek için (o sırada Solveig'in şarkılarını kesinlikle kendisinin seslendireceği kabul edilmişti), ikinci olarak da önceki hafta,

oyuncular ilk sahne provasına çıktığında oyunu kulisten izleyip anlayabilmek için.

Tiyatro kadar ihtişamlı bir yerin ısıtılacağı gibi yanlış bir kanıya kapıldığından Anna günü cereyanlı kuliste bir tabureye oturup neredeyse donarak geçirmişti. Daha ilk üç sahneyi anca bitirmişlerdi ki kriz çıktı. Peer'i oynayan aktör Henrik Klausen, altında on küçük erkek çocuğunun diz çöküp hareket ederek Peer fırtınalı bir denizi aşyormuş izlenimini verdiği mavi kumaşa takılıp boylu boyunca yere serilmişti. Bileğini çok kötü burkmuştu ve başrol olmadan ortada oyun da olmayacağı için provalar ertelenmişti.

Ardından Anna çok fena soğuk algınlığı geçirmiş ve son dört gün boyunca yataktan çıkamamıştı, bu sırada Herr Bayer yaşlı bir anaç tavuk gibi onun boğuk sesinin üzerine titremişti.

"Hem de sadece bir hafta kalmışken!" diye sızlanmıştı Herr Bayer. "Zamanlama hakikaten daha kötü olamazdı. İçinin kaldirabileceği kadar çok bal yemelisin küçük hanım. Ses tellerinin zamanında iyileşmesini sağlayacağını umalım."

O sabah erken saatlerde Anna zorunlu bal dozunu aldıktan sonra -yeddiği bal miktarı ona bir çift kanat çıkarabileceğini ve vücudunda sarı kahverengi çizgiler belirebileceğini düşündürüyordu- çekine çekine birkaç gam okumuştı ve Herr Bayer rahatlamış gibi görünmüştü.

"Tanrı'ya şükürler olsun, sesin düzeliyor. Solveig'i oynayacak aktris Madam Thora Hansson, sen şarkı söylerken onun da ağzını oynatmasının zamanlaması üzerine beraber çalışabilmeniz için birazdan burada olacak. Sen şu an hasta olduğun için eve gelmeyi kabul etmiş olması büyük bir lütuf. Bildiğin gibi kendisi Norveç'in en ünlü aktrislerinden biri ve Herr Ibsen'in gözdesi olarak tanınıyor," demişti Herr Bayer.

Saat on buçukta Thora Hansson kürk astarlı, güzel, kadife peleriniyle salına salına eve geldi. Yoğun Fransız parfümünden bir bulutun içinde, Anna'nın gergin bir şekilde kendisini beklemekte olduğu salona girdi.

“Kjære, sana yaklaşmadığım için kusura bakma zira Herr Bayer hastalığının artık bulaşıcı olmadığını söylese de hastalık kapma riskini almak gibi bir lüksüm yok.”

“Tabii ki Madam Hansson,” dedi Anna ağırbaşlılıkla, eğilerek kadına selam verirken.

“En azından bu sabah sesimi kullanmayacağım,” diye karşılık verdi kadın gülümseyerek. “Çünkü o eşsiz sesi sen çıkaracaksın. Ben sadece ağzımı açıp kapatarak Herr Grieg’in güzel şarkılarının görsel tasviri için çaba sarf edeceğim.”

“Evet, madam.”

Herr Bayer odaya girip Madam Hansson’u iltifatlara boğarken Anna aktrisi inceledi. Tiyatroda ona sadece belirli bir mesafeden şöyle bir bakıvermiş ve oldukça yaşlı olduğunu tahmin etmişti. Ancak yakından Madam Hansson’un aslında genç olduğunu, kendisinden belki birkaç yaş büyük olduğunu görebiliyordu. Zarif yüz hatları ve gür, koyu kahverengi saçlarıyla çok güzeldi. Anna bu genç ve kültürlü kadının geleneksel kıyafetler içinde bile, dağlarda yaşayan saf bir köylü kızı olduğuna seyircileri ikna edebileceğine inanmakta zorlandı.

Kendisi gibi bir köylü kızı...

“Pekâlâ, başlayalım mı? Anna, *poco a poco*,” dedi Herr Bayer. “Sesini iyileşme aşamasında yormak istemeyiz. Şimdi, eğer hazırsanız Madam Hansson, ‘Solveig’s Song’la başlayıp ‘The Cradle Song’la devam edeceğiz.”

Sabahın geri kalanında iki kadın özünde düet denebilecek ancak şarkıcılardan birinin dilsiz olduğu bir alıştırma yaptı. Arada bir, aktris yanlış bir anda ağzını açıp kendisinin sesi bir vuruş sonra gelince Anna kadının canının sıkıldığını sezebiliyordu. Madam Hansson, Herr Bayer’in, seyirciler şarkı söyleyenin kendisi olduğuna gerçekten inanıp inanmayacağına dair bir fikir edinebilmesi için Anna’nın odadan çıkmasını önerdi. Cereyanlı koridorda durup kalbi küt küt atarken ve boğazı şarkı söylemekten tekrar şişerken Anna

şarkılardan nefret etmeye başlamıştı. Madam Hansson'un ağzını ne zaman açıp kapatacağını tam tamına bilmesi için kendisinin notaları ve esleri aynı uzunlukta tutmaya çok sıkı riayet etmesi gerekiyordu. Normalde şarkı söylerken aldığı keyfin bir kısmı, karşısında ister insanlar olsun ister sadece inekler, dinleyicilerine bir şarkıyı her seferinde farklı şekillerde söyleyebilmesinden kaynaklanıyordu. Anna ineklere şarkı söylemeyi şimdi yaptığı gibi kapıya şarkı söylemeye çok daha fazla yeğlerdi.

Sonunda Herr Bayer el çırpı. "Mükemmel! Sanırım becerdik. Bravo Madam Hansson. Anna, lütfen içeri gel."

Anna içeri girdi ve Madam Hansson ona dönüp gülümsedi.

"Çok iyi bir iş çıkaracağımızı düşünüyorum. Bana sadece her gece aynı şekilde şarkı söyleyeceğine dair söz ver, tamam mı tatlım?"

"Elbette, Madam Hansson."

"Anna, çok solgun görünüyorsun. Bu sabah harcadığın çaba seni yıprattı sanırım. Frøken Olsdatter'a kısa bir süre dinleneceğini söyleyeceğim, o da odana öğle yemeğini ve sesini yumuşatması için biraz daha bal getirecek."

"Peki, Herr Bayer," dedi Anna uysal bir tavırla.

"Teşekkür ederim Anna, önümüzdeki birkaç gün içinde tiyatroda görüşeceğiz." Madam Hansson ona tatlı bir gülümsemeyle baktı ve Anna, odasına çekilmeden önce bir kez daha eğilerek kadına selam verdi.

Daire 4

Aziz Olav Kapısı 10 Numara
Christiania

23 Şubat 1876

Kjære Lars, mor, far ve Knut,
Size aceleyle yazıyorum çünkü Peer Gynt'ün genel provası
bugün ve açılış gecesi yarın. Bu etkinlikte yanımda ola-

bilmenizi canı gönülden isterdim ama bunun maliyetinin ziyaretinizi imkânsız kıldığını anlıyorum.

Heyecanlıyım fakat aynı zamanda biraz gerginim de. Herr Bayer bana tüm gazetelerin yarına dair haberlerle dolu olduğunu gösterdi, kral ve kraliçenin kraliyet locasından oyunu izleyeceklerine dair dedikodular bile çıktı. (Şahsen bundan şüpheliyim, İsveç'te yaşıyorlar ve bu, kraliyet ailesi için bile sadece bir oyun izlemek uğruna katedilmeyecek kadar uzak bir mesafe ama burada dedikodular böyle yayılıyor.) Tiyatroda hava gergin. Yönetmen Herr Josephson, oyunu teknik sorunların halledilmesi için saatlerce beklemeden bir kez bile sonuna kadar götüremediğimiz için her şeyin bir felaket olacağına inanıyor. Çok beğendiğim ve daha önce hep sakın görünen şef Herr Hennum ise vuruşları saymadıkları için orkestraya durmaksızın bağıırıyor.

Daha oyunun sonuna varmayı başaramadığımız için "The Cradle Song"u henüz tiyatronun içinde söylemediğime inanabiliyor musunuz? Herr Hennum bunun bugün gerçekleşeceğine yemin etti.

Bu esnada zamanımı, trolleri ve benzer rolleri oynamak için işe alınmış çocuklarla geçiriyorum. Beni onların soyunma odasına ilk kez yönlendirdiklerinde gücendim çünkü korodaki diğer tüm hanımlar başka bir odadalar. Belki de kaç yaşında olduğumun farkında değildirler. Ama şimdi bu durumdan memnunum çünkü çocuklar beni güldürüyorlar ve zaman geçirmek için birlikte kart oyunları oynuyoruz.

Artık yazamayacağım çünkü tiyatroya gitmek üzere çıkmalıyım ancak seni ne kadar üzeceğini bilsem de söylemeliyim Lars; Herr Ibsen henüz ortalarda görünmedi.

Christiania'dan hepinize sevgilerimi gönderiyorum.

Anna

Anna tiyatroya gitmek üzere evden çıkarken mektubu holdeki gümüş tepsiye koydu.

Genel prova neredeyse dört saattir devam ediyordu ve Jens orkestradaki diğer herkes gibi yorgun, üşümüş ve asabiydi. Orkestra çukurundaki gerilim son günlerde kreşendo halini almıştı. Herr Hennum ona birkaç kez dikkatli olması için bağırmıştı ki Jens bunun adil olmadığını düşünüyordu çünkü yanında oturan yaşlı birinci kemancı Simen uyuklayıp duruyordu. Jens kendisinin orkestranın elli yaş altı tek üyesi olduğunu düşünüyordu. Yine de müzisyenler dost canlısı bir gruptu ve Jens onların şamatasından keyif alıyordu.

Şu ana kadar her gün, arada bir bayağı akşamdan kalma da olsa provalara zamanında gelmeyi başarmıştı. Ancak bu durum orkestranın geri kalanı için de geçerli olduğundan Jens gruba mükemmel uyum sağladığını hissediyordu. Elbette bir de Herr Josephson'un oyuncularını keyfine göre yerleştirmek için verdiği o bitmek bilmeyen molalarda süzülecek güzel koro kızları vardı.

Orkestradaki pozisyonu kendisine teklif edildikten sonra annesinin dizginlenemeyen sevinci Jens'i az kalsın ağlatacaktı.

"Ama *far'a* ne diyeceğiz?" diye sormuştu annesine. "Provalara katılabilmek için üniversitedeki derslerimi asmam gerektiğini biliyorsun."

"Ben şimdilik senin bu ani... yön değişikliğinden habersiz kalmasının en iyisi olacağını düşünüyorum. Babanı senin hâlâ üniversiteye gittiğine inandıracacağız. Kısa vadede hiçbir şeyin farkına varmayacağından eminim."

Başka bir deyişle, diye düşünmüştü Jens, *annem bunu babama söyleyemeyecek kadar korkuyor*.

Artık bir önemi yok, diye düşündü kemanını akort ederken, çünkü bira fabrikasında çalışmama konusundaki kararlılığı daha önce güçlüydüyse artık kırılmaz olmuştu. Uzun çalışma saatle-

rine, soğuşa ve Hennum'un çoğu zaman kırıcı olan sözlerine rağmen Jens müzikten bir zamanlar aldığı zevkin kendisine geri döndüğünden emindi. Herr Grieg'in bestesi, hareketli "In the Hall of the Mountain King"den Jens'in kemanında notalarını çalarken sadece gözlerini kapatarak zihninde Fas'ın egzotizmini canlandırabildiği "Anitra's Dance"e kadar, farklı şeyler çağrıştıran pasajlarla doluydu.

Yine de en sevdiği bölüm, IV. Perde'nin başındaki "Morning Mood"du. Oyunda Peer'in Afrika'da şafağa karşı akşamdan kalma uyandığı, her şeyini kaybettiğini bildiği kısmın fon müziği idi bu. Sonra Peer'in düşünceleri memleketine, Norveç'e, Norveç fiyortlarının üzerinde doğan güneşe kayıyordu. Jens bunu çalmaktan hiç bıkmıyordu.

Şimdi Jens ve yaşı onun yaşının belki üç katı olan diğer flütçü, ilk dört ölçünün akla kazınan notalarını nöbetleşe çalışıyorlardı. Hennum çukura gelip onların dikkatini çekmek için batonunu vurunca Jens o notaları açılış gecesinde *çalan kişi* olmayı hayatta her şeyden daha çok istediğini fark etti.

"Pekâlâ, IV. Perde'ye başlıyoruz," dedi şef, perdeler arasındaki mola bir saati aşmıştı. "Bjarte Frafjord, bu sabah birinci flütü siz çalacaksınız. Beş dakika lütfen," diye ekledi ve başlamadan önce yönetmen Herr Josephson'la görüşmeye gitti.

Bir hayal kırıklığı dalgası Jens'i devirip geçti. Eğer Bjarte genel provada birinci flütü çalacaksa Hennum muhtemelen açılış gecesinde de bunu ondan isteyecekti.

Birkaç dakika sonra, Peer Gynt başrolünü oynayan Henrik Klausen, orkestra çukurunun kenarından aşağı sarkıp akşamdan kalmalığını atlatırken müzisyenlerin üzerine kusar gibi yapmak üzere yerini aldı.

"Bu gece nasılsınız çocuklar?" diye seslendi Henrik, altındaki müzisyenlere.

Genel bir mırıldanma faslından sonra Hennum yeniden göründü ve batonunu eline aldı. "Herr Josephson IV. Perde'yi en

az müdahaleyle geçeceğimiz konusunda bana söz verdi, böylece sonunda V. Perde'ye varabileceğiz. Herkes hazır mı?"

Hennum batonunu kaldırdı ve Bjarte'nin flütünün sesi çukurdan yükseldi. *Gerçekten benim kadar iyi değil*, diye düşündü Jens biraz bozulmuş bir halde ve kemanını çenesinin altına sıkıştırıp çalmaya hazırlandı.

Bir saat sonra, hızlıca üstesinden gelinen minik bir sorunun dışında IV. Perde'nin sonuna yaklaşmışlardı. Jens, Solveig'i canlandıran Madam Hansson'a baktı. Köylü kostümü içinde bile kadının son derece çekici olduğunu görebiliyordu, ertesi akşamki gösteri sonrası partide onunla tanışabilmeyi umdu.

Herr Hennum bir kez daha batonunu kaldırıp kemancılar "Solveig's Song"un ilk dokunaklı notalarını çalmaya başlarken Jens aceleyle yeniden işine odaklandı. Madam Hansson şarkı söylemeye başladığında Jens onu dinledi. Sesi o kadar saf, o kadar kusursuzdu ve öyle şeyler çağırıyordu ki Jens kendini zihinsel olarak Solveig ile hüznünün yaşadığı yamaçtaki kulübeye doğru uçarken buldu. Madam Hansson'un böyle şarkı söyleyebileceğini hiç düşünmemişti. Bu, duyduğu en görkemli kadın seslerinden biriydi. Taze havayı, gençliği ama aynı zamanda da kayıp umutların ve hayallerin acısını simgeliyor gibiydi...

Jens öyle mest olmuştu ki bir vuruş geriden gelince Hennum tarafından sert bir bakışla azarlandı. Nihayet oyunun sonuna vardıklarında ve -yeni dönmüş ve azarlanmış Peer yorgun başını kucağında dinlendirirken Solveig'in söylediği- "The Cradle Song"un yürek burkan hüznü notaları salonda yankılandığında Jens, Madam Hansson'un yorumunun mutlak kusursuzluğunun etkisiyle ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Birkaç dakika sonra perde inerken, onları izleyip dinlemek için toplanmış tiyatro personeli birden alkış tutmaya koyuldu.

Jens, şimdiden kemanını kutusuna kaldırarak süratle orkestra çukurundan çıkmaya ve son siparişlerden önce yolun karşısındaki Engebret Kafe'ye geçmeye hazırlanan Simen'e, "Onu duyduğun

mu?” dedi. “Madam Hansson’un sesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum.”

“Tanrı seni korusun Jens! Senin de dediğin gibi az önce çok güzel bir sesi dinledik ama o ses Madam Hansson’a ait değil. Sadece ağzını oynattığını görmedin mi? O kadın tek bir nota bile okuyamıyor, bu nedenle şarkıyı onun söylediği izlenimini yaratmak için başka birinin sesini kullanmak zorunda kaldılar. Eminim Herr Josephson, illüzyonunun başarılı olduğunu duyunca çok sevinecektir.” Simen kıkırdadı ve çukurdan çıkarken Jens’in omzunu sıvazladı.

Adam sahnenin altında gözden kaybolurken Jens onun arkasından, “Söyleyen kim peki?” diye seslendi.

“Sanırım mesele tam olarak bu zaten,” diye karşılık verdi Simen omzunun üzerinden. “O bir hayalet ses ve kim olduğu konusunda kimsenin bir fikri yok.”

Jens Halvorsen’i bu kadar duygulandıran sesin sahibi o sırada bir arabada oturmuş, Herr Bayer’in evine götürülüyordu. Aynı kıyafetler içindeki diğer koro hanımları gibi görünmesi için Bayer’in ona “performansları” esnasında giymesini söylediği yerel giysiler içinde fazla göze çarptığını hisseden Anna, eve yalnız döndüğü için mutluydu. Bir uzun ve yorucu gün daha geçmişti ve Frøken Olsdatter ona kapıyı açıp pelerinin omzundan aldığı Anna ona minnet duydu.

“Çok yorgun olmalısın Anna, *kjære*. Ama anlat bana, nasıl söyledin sence?” diye sordu kadın, ilgilenmekle sorumlu olduğu kızı nazikçe yatak odasına doğru götürürken.

“Gerçekten bilmiyorum. Perde indiğinde Herr Bayer’in bana dediğini yaptım: Kulis kapısına gittim ve hemen arabaya bindim. Şimdi de buradayım,” deyip iç çekti Anna. Frøken Olsdatter onun kıyafetlerini çıkarıp yatağa girmesine yardım ediyordu.

“Herr Bayer bana senin yarın sabah istediğin saate kadar uyuyabileceğini söyledi. Senin ve sesinin açılış gecesi için zinde olmanızı istiyor. Şimdi, sıcak ballı sütün komodinin üzerinde.”

“Teşekkür ederim.” Anna bardağı minnetle eline aldı.

“İyi geceler Anna.”

“İyi geceler Frøken Olsdatter, teşekkür ederim.”

Johan Hennum çukura girdi ve orkestranın dikkatini çekmek için el çırttı. “Pekâlâ, herkes hazır mı?”

Şef şefkatle orkestrasına baktı ve Jens tiyatronun atmosferinin düne göre ne kadar farklı olduğunu düşündü. Normalde giydikleri karmakarışık günlük kıyafetleri yerine smokinlerini giyenler sadece orkestra üyeleri değildi, ilk gecenin seyircileri de smokinleri ve gece elbiseleri içinde heyecan dolu bir uğultuyla salondaki yerlerini almışlardı. Kadınlar kürklerini çıkarıp, tavanın ortasından sarkan şatafatlı avizenin yumuşak ışığında parıltıdan ihtişamlı mücevherlerle süslü, baş döndürücü elbiselerini gözler önüne sermişlerdi.

Hennum sözlerine devam etti: “Beyler, bu gece hepimiz tarihteki yerimizi almaktan ötürü onur duyuyoruz. Herr Grieg burada olamasa da onu gururlandırmayı amaçlıyoruz. Ve onun muhteşem müziğine hak ettiği yorumu kazandırmayı. Hepinizin bir gün torunlarınıza bu gecenin bir parçası olduğunuzu anlatacağından eminim. Ve Herr Halvorsen, bu gece ‘Morning Mood’da birinci flüt kısmını siz çalacaksınız. Evet, hepimiz hazırsak...”

Şef kürsüsünde yükselip seyircilere gösterinin birazdan başlayacağını işaretini verdi. Salona aniden sanki herkes nefesini tutmuş gibi bir sessizlik çöktü. Ve o anda en büyük dileği gerçek olduğu için Jens içinden bir minnet duası etti.

Gösteri sırasında sahne arkasında bekleyen kimse seyircilerin tam olarak ne düşündüğünü bilemiyordu. Anna ilk şarkısını seslendirmek için, kalabalık sahnelerde oynayan çocuklardan biri olan Rude eşliğinde yavaş yavaş kulise doğru ilerledi.

“Dışarıda çıt çıkmıyor Frøken Anna. Seyircileri kulisteki gizli bir yerden izledim, galiba oyunu beğendiler.”

Anna sahnenin yan tarafındaki, sahne dekorlarının arasında saklandığı ama yine de Madam Hansson’u görebildiği yerine geçti ve bir anda korkudan donakaldı. Görülüyor olsa da, ismi oyun broşüründe sadece uzun “Koro” listesinin altında yer alsa da oralarda bir yerlerde Herr Bayer’in onu dinlemekte olduğunu biliyordu. Tıpkı Christiania’daki tüm önemli kişiler gibi.

Rude’nin küçük elinin kendi elini sıktığını hissetti. “Merak etmeyin Frøken Anna, hepimiz sizin çok güzel söylediğinizi düşünüyoruz.”

Sonra Rude onu yalnız bıraktı ve Anna Madam Hansson’u izleyip kendi başlama işareti için dikkat kesilerek bekledi. Orkestra “Solveig’s Song”’un ilk notalarını çalarken o derin bir nefes aldı. Sonra Rosa’yı ve Heddal’daki ailesini düşünerek sesini havada süzölmeye bıraktı.

Kırk dakika sonra son perde inerken Anna yeniden sahne dekorlarının arkasında duruyordu, “The Cradle Song”’u yeni bitirmişti. Kadronun geri kalanı seyircileri selamlamak için sahnede toplandıklarında seyircilere büyük bir sessizlik hâkimdi. Anna’dan selam vermesi istenmemişti, o yüzden olduğu yerde kaldı. Ve perde kalkıp oyuncular meydana çıkarırken aniden başlayan coşkulu alkışla neredeyse sağır oldu. İnsanlar ayaklarını yere vuruyor ve bis yapılması için haykırıyorlardı.

Birinin, “‘Solveig’s Song’u tekrar söyleyin Madam Hansson!” diye bağırdığını işitti, aktris bu ricayı başını ve elini zarıfçe sallayarak reddetti. Sonunda Herr Josephson sahneye çıkıp Ibsen ve Grieg’in geceye katılamadıkları için özür dilediklerini belirttiikten ve son kez selam verildikten sonra perde nihayet indi ve oyuncular sahneyi boşaltmaya başladılar. Onca haftalık çalışmadan

sonra dillere destan bir başarı gibi görünen geceye dair heyecanla gevezelik eden, adrenalinle dolmuş oyuncuların hiçbiri Anna'nın yanından geçerken ona aldırış etmedi.

Anna pelerinini almak ve gururlu annelerinin kıyafetlerini değiştirmekte olduğu çocuklara iyi geceler dilemek için soyunma odasına döndü. Herr Bayer ona arabanın onu dışarıda bekleyeceğini ve gösteriden sonra hemen tiyatrodan ayrılması gerektiğini söylemişti. Anna koridordan çıkışa doğru yürürken, Madam Hansson'un soyunma odasından çıkmakta olan Herr Josephson'la karşılaştı.

"Anna, çok güzel söylediniz. Salonda gözleri dolmayan tek bir seyirci bile kalmamıştır. Aferin."

"Teşekkür ederim Herr Josephson."

Adam ona başıyla küçük bir selam vererek, "İyi yolculuklar," dedi ve dönüp Henrik Klausen'in soyunma odasının kapısını çaldı.

Anna sahne kapısına doğru yürüdü ve gönülsüzce tiyatrodan çıktı.

"Pekâlâ, 'Solveig's Song'u söyleyen kız kim?" diye sordu Jens fuayedeki kalabalığı gözleriyle tarayarak. "O burada mı?"

"Bilemem, onu hiç görmedim," dedi şimdiden pestili çıkmış olan çellist Isaac. "Melek gibi bir sesi var ama kim bilir, belki de kocakarı gibi görünüyordur."

Şarkıyı söyleyenin kim olduğunu öğrenmeye kararlı olan Jens, orkestra şefini köşeye sıkıştırdı.

"Aferin delikanlı," dedi Hennum onun omzunu sıkarak, gecenin başarısından ötürü çok sevinçli olduğu belliydi. "Yüzümü kara çıkarmadığınız için mutluyum. Biraz daha alıştırma ve tecrübeyle çok iyi bir yere gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim efendim. Ama lütfen söyleyin, Solveig'in sözlerini bu gece o kadar güzel seslendiren gizemli kız kim? Burada mı o?"

“Anna’yı mı soruyorsunuz? O bizim tepelerden gelen gerçek Solveig’ımız. Partiye kalacağından emin değilim ama. Kendisi Franz Bayer’in himayesi altındadır; çok genç ve şehre alışkın değil. Bayer onun yularını sıkı tutuyor. O yüzden tahminim, sizin Kùlkedisi’nin saat gece yarısını göstermeden eve koşturduğu yönünde.”

“Çok yazık, ona sesinin beni ne kadar duygulandırdığını söylemeyi umuyordum. Ayrıca,” diye devam etti Jens bu fırsatı değerlendirerek, “Madam Hansson’un büyük hayranıyım. Bu geceki performansına övgülerimi iletebilmem için beni kendisine takdim edebilir misiniz?”

“Elbette,” dedi Herr Hennum. “Sizinle tanıştığına çok memnun olacağından eminim. Beni takip edin.”

Ertesi sabah “Külkedisi” salonda Herr Bayer’in karşısında oturuyordu. Beraber kahve içerlerken adam önceki gece gerçekleşen gösteriye dair *Dagbladet* gazetesinde çıkan yorumları inceliyor, Anna’nın hoşuna gideceğini düşündüğü kısımları yüksek sesle okuyordu.

“Madam Hansson cefakâr köylü kızı Solveig rolünde harikulade, ayrıca o saf, tatlı sesi kulağa inanılmaz hoş geliyor.”

“İşte.” Herr Bayer başını kaldırıp Anna’ya baktı. “Buna ne diyorsun bakalım?”

Eğer bu sabah gazetelere çıkan benim ismim olsaydı, diye düşündü Anna, ve yere göğe sığdıramadıkları ses benim sesim olsaydı diyecek çok şeyim olurdu elbette. Ama öyle olmadığı için diyecek pek bir şeyi yoktu.

“Oyunu ve sesimi beğenmelerine sevindim,” dedi zorlukla.

“Tabii eleştirirler asıl Herr Grieg’in bestesini ilham verici buldular. Herr Ibsen’in o harika şiirine getirdiği yorum tek kelimeyle muhteşem. Şimdi, Anna, bugün gösteri olmadığından, hak ettiğin gibi dinleneceksin. Sevgili genç hanım, kendinle gurur duymalısın. Şarkıyı daha güzel söyleyemezdin. Ne yazık ki bugün benim için istirahat günü değil, üniversiteye gitmeliyim.” Herr Bayer ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. “Akşam eve döndüğümde yemekte başarımızı kutlayacağız. İyi günler.”

O gittikten sonra Anna soğumaya yüz tutmuş kahvesini birtirdi, hevesi kırılmıştı ve tuhaf bir şekilde asabi hissediyordu. Sanki son birkaç ayda olan her şey dün gecenin yolunu hazırlamıştı. Ve gece bittiği halde hiçbir şey değişmemişti. Anna neyin değişmesini beklemiş olduğundan emin değildi ama bir şeylerin *değişmiş olması gerektiğini* düşünmekten kendini alamıyordu.

Merak ediyordu, Herr Bayer onu önceki yaz dağlarda bulunduğu bir “hayalet” şarkıcıya ihtiyaç olduğundan haberdar mıydı? Ve onu şehre getirmesinin sebebi bu muydu? Anna sesinin Madam Hansson’a atfedilebilmesi için tiyatrodaki herkesin kendisinin görünmez olmasını dilediğinin fazlasıyla farkındaydı.

Gazetelerden birini alıp parmağını aktrisin “saf” sesinin bahsinin geçtiği yere bastırdı.

“O benim sesim!” diye haykırdı. “Benim...”

Belki birikip dün gece serbest kalan o müthiş baskının etkisiyle, Herr Bayer’in Fransız şampanyalarının şişelerinden fırlayan mantarlar gibi kendini kanepenin üzerine attı ve ağladı.

“Neyin var Anna, *kjære?*”

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış Anna başını kaldırdı ve Frøken Olsdatter’ın habersizce odaya girmiş olduğunu gördü.

“Yok bir şey,” diye mırıldandı hızla gözlerini kurularak.

“Belki dün gecedan ötürü bitkin ve bunalmışsındır. Ayrıca soğuk algınlığını daha yeni atlattın.”

“Hayır, hayır... Gayet iyiyim, teşekkür ederim,” dedi Anna kararlılıkla.

“Belki de aileni özleyorsundur.”

“Evet, evet, ailemi özleyorum. Taşranın taze havasını da. Ben... sanırım Heddal’a dönmek istiyorum,” diye fısıldadı Anna.

“Üzme kendini tatlım. Seni anlıyorum. Bizim gibi taşradan şehre gelenlere hep böyle olur. Hem çok yalnız bir hayat yaşıyorsun.”

“Ailenizi özleyor musunuz?” diye sordu Anna ona.

“Artık özlemiyorum çünkü alıştım ama başlarda çok mutsuzdum. İlk işverenim bana ve diğer hizmetçilere köpeklerinden daha kötü muamele eden, kötü kalpli bir kadındı. Oradan iki

kere kaçtım ama beni bulup geri götürdüler. Daha sonra, hanımımın evine akşam yemeğine geldiğinde Herr Bayer'le tanıştım. Belki sefaletimi sezdi, belki de gerçekten bir kâhyaya ihtiyacı vardı, her ne sebeple olursa olsun hemen o akşam bana iş teklif etti. İşverenim hiç sorun çıkarmadı. Sanırım benden kurtulduğuna memnundu. Böylece Herr Bayer beni buraya getirdi. Bütün tuhaflığına rağmen, Anna, onun iyi kalpli ve nazik bir adam olduğuna inanmalısın."

"Biliyorum," dedi Anna, Frøken Olsdatter'ın hayatı kendisinininkine nazaran çok daha çetin olmasına rağmen kendine üzüldüğü için daha da suçlu hissediyordu.

"Eğer içini rahatlatacaksa, hizmetinde olduğum yıllar boyunca Herr Bayer'in himayesine aldığı birçok kişinin şu ön kapıdan içeri girdiğini sana söyleyebilirim. Ama senin yeteneğin karşısında duyduğu gibi bir heyecan duyduğunu asla görmedim. Herkesin senin sesinle kendinden geçtiğini bana dün gece kendisi söyledi."

"Ama neredeyse hiç kimse şarkı söyleyenin *ben* olduğumu bilmiyor," dedi Anna kısıp sesle.

"Şu an için, evet, ama bir gün öğreneceklerine inanmalısın. Çok gençsin *kjære* ve bu kadar iyi bir yapımın bir parçası olacak kadar şanslısın. Christiania'nın en önemli isimleri senin şarkılarını dinledi. Sabırlı ol ve kaderini yazan Tanrı'ya güven. Şimdi, pazara gecikiyorum. Benimle gelip biraz hava almak ister misin?"

"Evet, çok isterim," diye karşılık verdi Anna ayağa kalkarak. "İçtenliğiniz için de teşekkür ederim."

Yaklaşık üç kilometre uzaktaki Jens Halvorsen'in tüm huzuru kaçırmıştı ve yatak odasında volta atarken alt kattaki, gündüzleri kullandıkları oturma odasından yükselen sesleri dinliyordu. Annesiyle son birkaç haftadır babasının arkasından çevirdikleri işler o sabah kahvaltıda babasının gazetede *Peer Gynt* hakkında övgü dolu bir yazı okumasıyla ani bir şekilde son bulmuştu. Eleştirmen

son derece nazik bir şekilde, “‘IV. Perde’nin başında yer alan ‘Morning Mood’ kanımca Herr Grieg’in bestesinin öne çıkan bölümlerinden biri; parçanın büyüleyici ve hafızalara kazınan açılış notaları Jens Halvorsen’in flütüyle mükemmel bir şekilde hayat buldu.’”

Babasının yüz ifadesi, ocakta unutulduğu için içindeki suyun taşmak üzere olduğu bakır bir çaydanlığı andırmıştı.

“Benim neden bundan şimdi haberim oluyor?!” diye patlamıştı.

“Çünkü bunu bilmenin senin için önemli olmayacağını düşünmüştüm,” diye karşılık vermişti Margarete ve Jens o an annesinin kendini korkunç bir sahneye hazırladığını anlamıştı.

“Bunun ‘önemsiz’ olduğunu mu düşünüyorsun?! Oğlunun üniversitede harıl harıl ders çalıştığına inanan bir baba olarak ben, onun geceleri Christiania Orkestrası’nın bir üyesi olarak çalıştığını *gazeteden* öğreniyorum! Rezaletten başka bir şey değil bu!”

“Derslerini pek fazla kaçırmadı, yemin ederim Jonas.”

“O zaman lütfen bana bu yüce eleştirmenin yazının devamında neden, ‘*Christiania Orkestrası’nın şefi Herr Johan Hennum’un, Herr Grieg’in karmaşık orkestra düzenlemesinin hakkını verebilmek adına önce müzisyenler bulmak, sonra da onlarla prova yapmak için aylarını harcadı,*’ dediğini de açıkla. Gazetede bizzat adı geçen oğlumuzun bu müziği bir hevesle geceden sabaha öğreniverdiğine inanmamı mı bekliyorsun sahiden? Yüce Tanrım!” Jonas kafasını öfkeyle iki yana salladı. “Siz ikiniz benim dağdan inme bir ahmak olduğumu düşünüyor olmalısınız. Ama artık bana bu muameleyi yapmamanız ikinizin de hayrına olur.”

Margarete o an Jens’e dönmüştü. “Çalışman gereken derslerin olduğunu biliyorum. Gidip onlarla ilgilenmeni tavsiye ederim.”

“Evet, *mor.*” Babasının gazabıyla baş etme işini annesine bırakmanın neden olduğu suçluluk duygusu ile babasıyla yüzleşmesi gerekmediği için hissettiği rahatlama birbirine karışmış halde, Jens onlara başıyla selam verdi ve kendisine söyleneni yaptı.

Şimdi odasında volta atarak babasının annesine kükreyişini dinlerken gazete haberinin belki de hayırlı bir kaza olduğunu dü-

şündü: Babası onun okul dışı faaliyetlerinden er ya da geç haberdar olacaktı zaten. Bir yanı babasının, oğlunun diğer herkesten ayrı tutularak böyle bir övgüye layık görülmesine sevinememesinden dolayı üzgündü ama Jens onu anlayabiliyordu. Christiania'da müzisyenlerin geliri kısıtlıydı, sosyal statüleri neredeyse yoktu. Kendisinin bu kariyeri kovalamasında babasının hoşuna gidecek hiçbir şey olamazdı, oğlunun Halvorsen Biraları'nın başında hak ettiği yeri almayacağı düşüncesi şöyle dursun...

Fakat Jens o kadar mutluydu ki babasının, canını sıkmasına izin veremezdi. Geleceğini orkestrada bulmuş ve sonunda tatmin olduğunu hissetmişti. Diğer müzisyenlerin dostluğu, mizah anlayışı ve her gece gösteriden sonra Engebret Kafe'de toplandıklarında sergiledikleri kusursuz içme becerileriyle bu, Jens'in içinde kendini tamamen rahat hissettiği bir dünyaydı. Oyundaki genç hanımların gözlerden kaçmayacak derecede rahat tavırları da cabasıydı...

Önceki gece Herr Hennum, Jens'in istediğini yapmış ve onu Madam Hansson'la tanışmıştı. İlk gece kutlamaları sona ererken Jens kadının bakışlarını üzerinde hissetmiş, sonra da onu sağ salim evine bırakmayı teklif etmişti. Hoş bir perde arası olmuştu doğrusu; Thora hem tecrübeli hem de hevesliydi, Jens onun yatağından buz gibi şafak sökene kadar çıkmamıştı. Ertesi gün, şu sıralar görüşmekte olduğu güzel koro kızı Hilde Omvik'le ilişkisini bitirmesi gerekecekti. Madam Hansson'un kulağına onun tiyatrodaki davranışlarına dair dedikoduların gitmesi hiç hoş olmazdı. Üstelik Hilde bir hafta içinde evlenecekti...

Kapısı çalındı ve Jens hemen cevap verdi.

"Jens, elimden geleni yaptım ama baban seni görmek istiyor. Şimdi." Annesi solgun görünüyordu, yüz hatları gerilmişti.

"Teşekkür ederim *mor*."

"Baban fabrikaya gitmek için çıktığında biz seninle biraz daha konuşacağız."

Annesi onun omzunu okşadı ve Jens merdivenlerden aşağıya indiğinde Dora'dan babasının kendisini salonda beklediği bilgisini aldı.

İç çekti, Halvorsen hanesinde yaşanan her önemli olayın salonda cereyan ettiğini biliyordu. O salon en az babası kadar soğuk ve ciddiydi. Jens kapıyı açıp içeri girdi. Her zamanki gibi şöminede ateş yoktu, dışarıda birikmiş kardan yansıyan sert, beyaz ışık geniş pencerelerden içeri doluyordu.

Pencerelerden birinin önünde duran babası, Jens salona girince ona döndü. “Otur.” Bir sandalyeyi işaret etti. Jens kendisine söyleneni yaptı, bir yandan da yüzüne, hem özür dilediğini hem de itiraz ettiğini gösteren bir yüz ifadesi karışımı yerleştirmeye çalışıyordu.

“İlk olarak,” diye söze başladı Jonas, oğlunun karşısındaki büyük, deri berjer koltuğa oturarak, “sana seni suçlamadığımı söylemek istiyorum. Seni bu saçma işe heveslendirmek tamamen annenin hatası. Öte yandan, Jens, temmuzda reşit olacaksın ve kendi kararlarını vermesi gereken bir yetişkin haline geleceksin. Artık annenin kölesi olmamaya karar vermelisin.”

“Evet, efendim.”

“Bir değişiklik olmadı,” diye devam etti Jonas. “Bu yaz eğitimi tamamladığında fabrikada bana katılacaksın. Birlikte çalışacağız ve şirket bir gün senin olacak. Benim büyük büyükbabamın kurduğu işi yürüten beşinci nesil Halvorsen olacaksın. Annen orkestradaki görevinin, derslerini etkilemediği konusunda ısrarcı ancak ben bu konuda kuşkuluyum. Ne diyorsun genç adam?”

“Annem haklı. Çok az ders kaçırdım,” diye rahatça yalan söyledi Jens.

“Her ne kadar bunu yapabilmeyi dilesem de, ortada Herr Hennum’a verilmiş bir söz olduğu için seni orkestra çukurundan şu an çıkarmanın aile itibarımıza bir faydasının olmayacağını farkındayım. Yani belli ki iş emrivakiye gelmiş. Annen ve ben, *Peer Gynt* temsilleri önümüzdeki ay bitene kadar işine devam edebilmen konusunda anlaştık. Bu zaman zarfında umarım geleceğinin nerede olduğunu kabul edersin.”

“Evet, efendim.” Jens babasının duraksayıp parmaklarını çıtırdatmasını izledi, bu huyu sinirlerini fena halde bozuyordu.

“Konu kapandı. Bu... heves bittiğinde, seni uyarıyorum, böyle bir davranışı son kez hoş görmüş olacağım. Tabii kariyerine profesyonel müzisyen olarak devam etmeyi dersen o ayrı, o zaman sana tek bir *øre*⁷ bırakmadan seni mirasımdan mahrum etmekten ve senden acilen evi terk etmeni istemekten başka bir seçeneğim kalmaz. Halvorsen erkekleri 150 yıldan uzun süre, tek varisimizin keman çalıp miraslarını ziyan etmesini izlemek için çalışmadılar.”

Jens yüzüne yansıyacak şoku görme zevkini babasına tattırmamaya kararlıydı. “Evet efendim, anlıyorum.”

“Peki öyleyse, ben fabrikaya gidiyorum. Şimdiden bir saat-ten fazla geciktim ve çalışanlarıma hep bir örnek teşkil etmem lazım, aynı senin bana katıldığın zaman yapman gerekeceği gibi. İyi günler, Jens.”

Babası ona başıyla selam verip çıktı ve Jens'i geleceğine dair düşüncelerle baş başa bıraktı. Jens annesine, hatta hiç kimseye tahammül edemeyeceğini hissederek koridordan patenlerini aldı, kürk ceketini giydi, şapkasını, eldivenlerini taktı ve biraz kafasını dağıtmak için evden çıktı.

Daire 4
Aziz Olav Kapısı 10 Numara
Christiania

10 Mart 1876

Kjære Lars, mor, far ve Knut,
Önceki mektubun ve imlamin artık daha iyi olduğunu söylediğin için teşekkür ederim Lars. Daha iyi olduğunu düşünmüyorum ama çok çaba gösteriyorum. Peer Gynt, Christiania Tiyatrosu'nun sahnesinde perdelerini açalı

7 (No.) Norveç para birimi. (ç. n.)

iki hafta oldu (ben o sahnede bulunmasam da). Herr Bayer bana tüm şehrin oyundan bahsettiğini söylüyor ve bu süre zarfında, herkesin “mekân” olarak adlandırdığı salonun tüm biletleri satılmış. Şu an aşırı talep nedeniyle programa başka oyun koyamamaktan bahsediyorlar.

Hayat burada her zamanki gibi devam ediyor, Herr Bayer'in beni İtalyanca aryalara başlatması dışında. Ve bu bana çok zor geliyor. Günther adında profesyonel bir opera şarkıcısı haftada bir bana ders vermeye geliyor. Kendisi Alman ve aksanından ötürü söylediklerini anlamakta zorlanıyorum. Ayrıca kıyafetleri yıkanmamış gibi kokuyor ve adam sürekli enfiye çekiyor, bazen o enfiye burnundan dökülüp üst dudağının üzerindeki çukura doluyor. Çok yaşlı ve zayıf, onun için çok üzülüyorum.

Peer Gynt sona erince ne yapacağımdan emin değilim; burada her gün yaptığım, daha iyi şarkı söylemeyi öğrenme, evde oturma ve balık yeme faaliyetleri dışında. Tiyatro sezonu Paskalya'dan sonra başlıyor ve ileride Peer Gynt'ü tekrar sahneye koyma planları konuşuluyor. Herr Ibsen'in gösteriyi görmek için İtalya'dan geleceğinin söylendiğini duymak, hoşuna gidecektir. Eğer gelirse sana haber vereceğim.

Lütfen mor'a bana ördüğü yeni yelekler için teşekkür ettiğimi söyle. Bu uzun kış aylarında çok işime yarıyorlar. Havaların ısınmasını ipe çekiyorum ve eve yakın zamanda dönmeyi umuyorum.

Anna

Anna mektubu katladı ve iç çekerek mühürlledi. Ailesinin tiyatrodan dedikoduları duymak için heyecanla beklediğini tahmin edebiliyordu ama onlara verecek hiç dedikodusu yoktu. Günlerce eve tıklı kalıp geceleri tiyatrodan aceleyle ayrıldığı için, yazacak yeni şeyler bulamıyordu.

Pencereye doğru yürüyüp yukarıya, gökyüzüne baktı ve akşamüstü saat dört olmasına rağmen havanın aydınlık olduğunu gördü. Sonunda bahar geliyordu, ardından da yaz gelecekti... Anna alnını onu temiz havadan ayıran soğuk pencere kanadına dayadı. Sıcak ayları dağlarda Rosa'yla geçirmek varken burada kapalı kalacağı fikri dayanılır gibi değildi.

Rude gece görevi için tam zamanında orkestra çukuruna geldi.

“Merhaba Rude, bu gece nasılsın?” dedi Jens.

“İyiym efendim. Ulaştırmamı istediğiniz bir not ya da mesaj var mı?”

“Elbette var. İşte.” Jens çocuğun kulağına bir şeyler fısılda-yabilmek için eğildi. “Bunu Madam Hansson’a götür.” Çocuğun küçük ve hevesli eline bir madeni para ve mektup sıkıştırdı.

“Teşekkürler efendim. Götüreceğim efendim.”

“Çok güzel,” dedi Jens, Rude çıkışa doğru ilerlerken. “Ah, bu arada, dün gece geçerken sahne kapısından beraber çıktığını gördüğüm o genç hanım da kimdi? Senin kız arkadaşın mı var?” diye takıldı ulağına.

“Benimle aynı boyda olabilir ama kendisi on sekiz yaşında efendim. Benim gibi on iki yaşındaki bir oğlan için çok yaşlı,” diye karşılık verdi Rude ciddiyetle. “O, Anna Landvik’ti. O da oyunda yer alıyor.”

“Gerçekten mi? Onu çıkaramadım ama tabii ortalık karanlıktı ve sadece uzun, kızıl saçlarını seçebildim.”

“Şöyle ki efendim, o da *gösteride* ama kendisini sahnede görmüş olamazsınız.” Rude etrafa kasten dramatik bir bakış atarak, bunu kulağına fısıldayabilmesi için Jens’e yanına gelmesini işaret etti. “O, Solveig’in sesi.”

“Ah, demek öyle.” Jens yapmacık bir ciddiyetle başını salladı. Madam Hansson’un şarkıları kendisinin söylemediği gerçeği,

tiyatronun en iyi bilinen sırrı haline gelmişti. Ama herkesin dış dünyaya karşı bu numarayı sürdürmesi gerekiyordu.

“Çok güzel bir kız, öyle değil mi efendim?”

“Saçları güzel kesinlikle. Çünkü arkasından tek görebildiğim saçlarıydı.”

“Şahsen onun için üzülüyorum. Kimsenin o kadar güzel şarkı söyleyen kişinin o olduğunu bilmesine izin yok. Hatta onu bizim yanımıza, çocuklara ayrılan soyunma odasına verdiler. Pekâlâ,” dedi Rude gösterinin beş dakika içinde başlayacağını haber veren zili duyunca, “bunu sizin için alıcısına güvenli bir şekilde ulaştıracam.”

Jens çocuğun avucuna bir madenî para daha sıkıştırdı. “Frøken Landvik’i bu gece benim için sahne kapısında oyalama ki gizemli şarkıcımızı doğru düzgün görebileyim.”

“Sanırım bunu halledebilirim efendim,” dedi Rude, sonra da o geceki hasılatından gayet memnun bir şekilde, tıpkı bir şehir sıçanı gibi tabanları yağladı.

“Yine aranıyoruz, öyle mi Peer?” Birinci kemancı Simen görüldüğü kadar sağır değildi, belli ki konuşmanın bir kısmına kulak misafiri olmuştu. Jens’in kumpanyanın dişi üyeleriyle mas-karalıklarının, oyunla aynı adı taşıyan kahramaninkilere epey benzemesi orkestra çukurunda dalga konusu olmuştu.

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı Jens, Hennum çukura geldiğinde. Lakabını başta komik bulmuştu ama artık bu işin tadı kaçmıştı. “Madam Hansson’a sadık olduğumu biliyorsun.”

“Öyleyse belki de çok fazla porto şarabı içtim ama dün gece Engebret’ten kolunda Jorid Skrovset’le çıktığını gördüğümden eminim.”

“Şaraptandır.” Hennum başlamaya hazır olduklarını işaret ederken Jens flütünü eline aldı.

O akşamki gösteriden sonra Jens sahne kapısından çıkıp Rude’nin gizemli kızla görünmesini bekleyerek yakınlarda dolaş-landı. Normalde Thora’nın hayranlarını soyunma odasında misafir edip üzerini değiştirmesini beklerken Engebret’e giderdi. Thora

arabasına yalnız biner, kimse onları birlikte görmesin diye Jens'i yolun birkaç metre ilerisinden alırdı.

Jens, kadının ona şehirde eşlik etmesini istememesinin sebebinin bir müzisyen olarak toplumdaki alçak konumu olduğunu biliyordu. Fiziksel bir ihtiyaca hizmet eden ama toplum içinde göz önünde olmaya uygun olmayan basit bir fahişe ile kendisi arasında pek bir fark görememeye başlamıştı. Ama bu oldukça gülünçtü zira kendisi Christiania'nın en saygın ailelerinden birine mensuptu ve hâlihazırda Halvorsen'lerin bira imparatorluğunun vârisiydi. Thora ona Avrupa'nın ileri gelenleriyle nasıl akşam yemekleri yediğini, Ibsen'in ona nasıl da taptığını ve onu "ilham perim" olarak adlandırdığını anlatıp duruyordu. Jens onun bu havalarına şimdiye dek katlanmıştı çünkü yatak odasının mahremiyetinde Thora onun maruz kaldığı bu aşağılanmayı telafi etmeyi iyi biliyordu. Ama Jens artık sıkılmaya başlamıştı.

Sonunda sahne kapısından çıkan iki kişi gördü. Bir an için eşikte durdular, Rude genç kıza bir şey gösterirken arkalarındaki koridorda bulunan gaz lambası onları kısa bir süre aydınlattı. Jens kasketinin altından kıza gizlice baktı.

Narin, dal gibi bir kızdı; güzel mavi gözleri, minik bir burnu vardı ve küçük, kalp şeklindeki yüzünde dudakları gül goncaları kadar pembeydi, Titian tablolarındakilere benzeyen ihtişamlı saçları omuzlarından aşağıya dalgalar halinde dökülüyordu. Genelde insanlara hayranlık dolu bakışlar atmaya alışkın olmayan Jens onu gördüğünde bir anda ağlayacak gibi olmuştu. Anna sanki o temiz dağ havasından koca bir nefesti ve diğer kadınlar onun yanında süslü püslü, boyalı tahta bebekler gibi kalıyorlardı.

Jens hipnotize olmuş gibi kalakalmıştı, Anna'nın Rude'ye usulca iyi geceler dilediğini, sonra da kendisinin yanından süzülerek geçip onu beklemekte olan bir arabaya çabucak bindiğini duydu.

"Onu gördünüz mü efendim?"

Anna'nın arabası yola çıkarken Rude'nin keskin bakışları, gölgede pusuya yatmış olan Jens'i hemen yakalamıştı. "Elimden geleni yaptım ama onu daha fazla tutamadım. Annem soyunma

odasında beni bekliyor. Ona sahne kapıcısına bir mesaj iletmem gerektiğini söyledim.”

“Evet. Oyundan sonra hep böyle hemen mi gidiyor?”

“Her gece efendim.”

“O zaman onunla bir araya gelmek için bir plan yapmalıyım.”

“Size bu konuda bol şans dilerim ama benim gerçekten gitmem gerek.” Rude beklemeye devam etti ve nihayet Jens cebini karıştırıp ona bir madenî para daha verdi. “Teşekkür ederim. İyi geceler efendim.”

Jens yolun karşısına geçip Engebret’e girdi, kendisine bir kadeh aquavit söyleyip bir bar sandalyesine oturdu ve boşluğa baktı.

“Keyifsiz misin evlat? Solgun görünüyorsun. Bir içkiye daha ne dersin?” diye sordu orkestranın zilcisi Einar ve yanına oturdu. Jens, oyunun ortasında orkestra çukurundan çıkıp vuruşları sayarak Engebret’e gidebilmek gibi olağanüstü bir becerisi olduğu için Einar’a hayrandı. Bara gidip vuruşları hâlâ sayarken kendine bir bira söyler ve zillerini tekrar çalması gereken andan hemen önce tekrar orkestradaki yerini alırdı. Bütün orkestra Einar’ın sırasını kaçıracağı geceyi bekliyordu ama on yıldır bir kez olsun kaçırmamıştı.

“Her iki soruya da evet,” dedi Jens, kadehini dudaklarını götürdü ve içkisini bir dikişte bitirdi. Yeni bir aquavitle donanmış olarak, sahiden hasta olma yolunda ilerleyip ilerlemediğini merak etti zira Anna Landvik’i görünce kendini tuhaf bir şekilde rahatsız hissetmişti. Madam Hansson’un en azından o gece dairesine yalnız dönebileceğine karar verdi.

“Frøken Anna, size bir mektup getirdim.”

Anna iskambil kâğıtlarından başını kaldırıp Rude’ye baktı, çocuk da ona yüzüzce sırtıp katlanmış kâğıdı gizlice uzattı. Çocuklara ayrılmış soyunma odasına o akşamki gösterinin hazırlıklarının koşturmacası hâkimdi.

Anna mektubu açmak üzereydi ki Rude onu sessizce uyardı: “Burada olmaz. Mektubu yalnız kaldığınızda okumanız gerektiği söylendi bana.”

“Kim söyledi bunu?” Anna’nın kafası karışmıştı.

Rude gerektiği şekilde gizemli görünerek başını iki yana salladı. “Bunu söylemek bana düşmez. Ben sadece ulağım.”

“Biri bana neden mektup yazmak istesin ki?”

“Bunu öğrenmek için mektubu okumanız gerekecek.”

Anna ona elinden geldiğince sert bir bakış atıp kaşlarını çatı. “Söyle bana,” diye emretti.

“Söylemeyeceğim.”

“O zaman bezik oynamaya devam etmeyeceğim.”

“Önemli değil, zaten kostümümü giymem lazım.” Oğlan omuz silkti, ayağa kalkıp masayı terk etti.

Anna’nın içinden Rude’nin maskaralıklarına gülmek geliyordu: Sürekli biraz bozuk para ya da çikolata karşılığında birilerine mesaj iletmeye ya da yardım etmeye hazır küçük bir maymundu o. Çocuğun büyüyünce çok başarılı bir dolandırıcı

ya da muhtemelen ajan olabileceğine inanıyordu zira tiyatrodaki tüm dedikoduların kaynağı oydu. Kırık mührün etrafındaki kirli parmak izlerine bakınca Rude'nin bu gizemli mektubu kimin gönderdiğini kesinlikle bildiğini ve büyük ihtimalle de okuduğunu anladı. Mektubu gece yatağına uzandığında yalnızken okumaya karar verip eteğinin cebine sakladı, sonra da kalkıp akşamki gösteri için hazırlanmaya gitti.

Christiania Tiyatrosu

15 Mart 1876

Sevgili Frøken Landvik,

Bu küstahça mesajı ve onu gönderme yöntemimi başışlayın çünkü sizinle henüz tanışmadık. İşin aslı şu ki genel prova gecesinde sizi şarkı söylerken duyduğum ilk andan beri sesinizin büyüüne kapılmış haldeyim. Ve o gün bugündür sizi her gece mest olarak dinledim.

Yarın oyun başlamadan önce –saat yediyi çeyrek geçe, diyelim– sahne kapısında buluşup tanışmamız mümkün mü acaba?

Gelmeniz için size yalvarıyorum.

Tüm samimiyetimle,

Bir hayranınız

Anna mektubu tekrar okuyup baş ucundaki şifonyere saklarken bunun bir erkek tarafından yazıldığını tahmin etti zira bir kadının böyle bir şey yazması çok tuhaf olurdu. Gaz lambasını söndürüp uyumaya hazırlanırken, mektubu yazan kişinin büyük ihtimalle yaşlıca bir beyefendi olduğu sonucuna vardı, Herr Bayer gibi biri... Ve Anna iç çekerek bunun son derece sıkıcı bir senaryo olacağını düşündü.

“Onunla bu gece buluşacak mısınız?” diye sordu Rude, yüzü âdeta masumiyetin resmi gibiydi.

“Kiminle?”

“Kiminle olduğunu biliyorsunuz.”

“Hayır, bilmiyorum. Hem sen benim birinden buluşma daveti aldığımı nereden biliyorsun bakalım, hı?” Anna, kendini yanlışlıkla ele verdiğinin farkına varırken çocuğun yüzünde beliren hezimet ifadesinin tadını çıkardı. “Şu an sana yemin ederim ki eğer bana mektubu yazanın adını söylemezsen seninle ne para ne de şeker için bir daha kâğıt oyunu oynarım.”

“Frøken Anna, bunu söyleyemem. Beni affedin.” Rude başını öne eğip iki yana salladı. “Bu benim canımdan daha önemli. Mektubu yollayana onun kim olduğunu size söylemeyeceğime dair yemin ettim.”

“Peki, eğer bu kişinin ismini bana söyleyemiyorsan en azından birkaç soruya evet ya da hayır diyebilirsin belki?”

“Bunu yapabilirim,” dedi çocuk.

“Notu yazan kişi bir erkek mi?”

“Evet.”

“Peki, yaşı ellinin altında mı?”

“Evet.”

“Kırkın altında mı?”

“Evet.”

“Otuzun altında mı?”

“Frøken Anna, yaşından emin değilim ama sanırım öyle.”

Eh, en azından bu da bir şey, diye düşündü Anna. “Müdavim seyircilerden biri mi?”

“Hayır... yani aslında...” –Rude kafasını kaşdı– “...bir açıdan öyle, evet. En azından sizi her gece dinliyor.”

“Yani gösterinin bir üyesi mi?”

“Evet ama farklı bir biçimde.”

“O bir müzisyen mi Rude?”

“Frøken Anna, kendimi ele verdiğimi hissediyorum.” Rude dramatik bir çaresizlikle iç çekti. “Daha fazla konuşamam.”

“Pekâlâ. Anlıyorum,” dedi Anna başarılı sorgusundan memnun bir şekilde. Duvardaki eski ve güvenilir saate baktı ve köşede sessizce nakış işleyen annelerden birine saatin kaç olabileceği konusundaki fikrini sordu.

“Sanırım neredeyse yedi oldu Frøken Landvik. Az önce koridordaydım ve Herr Josephson geldi. Her zaman çok dakiktir,” diye ekledi kadın.

“Teşekkür ederim.” Anna duvardaki saate tekrar bakıp o gece aşağı yukarı doğruyu gösterdiği için rahatladı. Gitmeli miydi? Ne de olsa, eğer bu adamın yaşı gerçekten otuzun altındaysa, sadece sesine hayranlık duymaktan ziyade uygunsuz sebeplerden ötürü onunla buluşmak istiyor da olabilirdi. Anna elinde olmadan kızardı. Bunun uygunsuz olabileceği –ve karşısındakinin nispeten genç bir adam olabileceği– düşüncesi onu gereğinden çok daha fazla heyecanlandırmıştı.

Saniyeler tik tak geçerken kendisi kıvranıyordu. Yediyi on üç geçerken buluşmaya gitmeye karar verdi. On dört geçerken gitmemeye...

Yediyi çeyrek geçe kendini koridordan sahne kapısına doğru yürürken buldu ancak o kısımda kimsecikler yoktu.

Kapıcı Halbert kabinin penceresini açıp ona ne istediğini sordu. Anna başını iki yana sallayıp tekrar soyunma odasına gitmek üzere arkasını döndü. Sahne kapısı ardından açılırken soğuk bir rüzgâr ona doğru esti ve bir saniye sonra bir el usulca omzuna dokundu.

“Frøken Landvik?”

“Evet.”

“Beni affedin. Birkaç saniye geciktim.”

Anna döndü ve kendini sesin sahibinin derin, ela gözlerinin içine bakarken buldu. Şarkı söylemesi gerektiği zamanlardaki gibi midesi bir tuhaf oldu. Halbert kabininde oturup ikisinin de aptal olduğunu düşünürken onlar sadece birbirlerine baktılar.

Anna’nın karşısındaki genç adam onun yaşlarında gibi görünüyordu ve yüzü gerçekten yakışıklıydı, yakasına degecek uzunlukta,

dalgalı, kızıl kahverengi saçlarla taçlanmıştı. Boyu uzun değildi ama geniş omuzları ona etkileyici, erkeksi bir hava katıyordu. Anna bir anda sanki her şeyi –fiziksel, zihinsel ve duygusal her şeyi– içinden bu tanımadığı insanın içine dökülüyormuş gibi hissetti. Bu çok tuhaf bir duyguydu ve Anna’yı sarsmıştı.

“İyi misiniz Frøken Landvik? Hayalet görmüş gibisiniz.”

“Evet, gayet iyiyim, teşekkür ederim. Kendimi biraz halsiz hissettim, o kadar.”

Her zamanki gibi kumpanya ve orkestraya perdenin açılmasına on dakika kaldığını haber veren zil çaldı. Jens, Halbert’in hâlâ sevinçle gözlüğünün üzerinden onları izlediğini görünce, “Lütfen,” diye fısıldadı, “fazla zamanımız yok. Dışarıda baş başa konuşalım, en azından biraz hava alırsınız.” Anna’ya destek olmak için kolunu beline doladı, bunu yaptığı sırada Anna’nın başının kendi omzuna nasıl da mükemmel bir şekilde yerleştiğini fark ederek sahne kapısını açtı ve onu nazıkçe dışarı çıkardı. Anna çok minyon, kusursuz, son derece kadınsıydı ve kısa bir süre için dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kendisine yaslandığında Jens kendini hemen korumacı hissetmişti.

Anna genç adamın kolu hâlâ kendisine dolanmış bir halde, kaldırımda onun yanında durdu ve gecenin ayazında birkaç derin nefes aldı. Kendini toparlamaya başlarken, “Neden beni görmek istediniz?” diye sordu ve bir erkeğe fiziksel olarak bu kadar yakın durmanın ne kadar yakışıksız olduğunu fark etti. Hem de yabancı bir erkeğe. Ama dürüst olması gerekirse bu delikanlı ona hiç de yabancı gibi gelmiyordu...

“Açıkçası emin değilim. Başta beni büyüleyen şey sesinizdi ama sonra size gizlice bakabilmek için Rude’ye sizi sahne kapısının dışında oyalasın diye para verdim... Frøken Landvik, şimdi gitmeliyim yoksa Herr Hennum muhtemelen beni doğrar ama sizi bir daha ne zaman görebilirim?”

“Bilmiyorum.”

“Bu gece, oyundan sonra?”

“Hayır, Herr Bayer beni alması için buraya bir araba gönderiyor ve tiyatrodan hemen ayrılıyorum.”

“Gündüz?”

“Hayır.” Anna elini yüzüne koydu, akşamın soğuğuna rağmen yanakları bir anda alev almıştı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ayrıca...”

“Ne?”

“Bu hiç münasip değil. Buluşmamızdan haberi olsaydı, Herr Bayer...”

Beş dakika kaldığını haber veren zil çaldı.

“Size yalvarırım, yarın saat altıda burada benimle buluşun,” diye ısrar etti Jens. “Herr Bayer’e prova için tiyatroya erken çağrıldığınızı söyleyin.”

“Ben... ben artık size iyi geceler dilemeliyim.” Anna arkasını döndü ve sahne kapısına doğru yürümeye başladı. Kapıyı açıp içeri girdi ama tam kapı arkasından kapanacakken Jens onun minik parmaklarının kapının kenarını kavradığını ve kapıyı çekip yeniden açtığını gördü.

“En azından isminizi öğrenebilir miyim bayım?”

“Kusura bakmayın. Adım Jens. Jens Halvorsen.”

Anna soyunma odasına girdiğinde sersemlemişti ve sakinleşmek için oturdu. Sakinleşince de, Jens Halvorsen’le tekrar buluşmaya kalkışmadan önce onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerektiğine karar verdi. O gece gösteri devam ederken, güvendiği ve hatta güvenmediği herkese onun hakkında ne bildiklerini sordu.

Şimdilik orkestrada keman ve flüt çaldığını ve büyük bir hayal kırıklığı içinde, tiyatrodaki kadınlar konusunda kötü bir şöhretinin olduğunu öğrenmişti. Hatta şöhreti o kadar kötüydü ki orkestradakiler ona oyundaki karakterin çapkınlıklarından yola çıkarak “Peer” lakabını takmıştı. Korodaki kızlardan biri onun hem Hilde Omvik hem de Jorid Skrovset’le birlikte görüldüğünü teyit etmişti. En kötüsü de Madam Hansson’un gizli âşığı olduğuna dair söylentilerdi.

“The Cradle Song”u söylemek için sahnenin yan tarafında durduğu sırada Anna’nın dikkati o kadar dağılmıştı ki bir notayı normalden çok daha uzun tuttu ve bu da Madam Hansson’un ağzını iki vuruş erken kapatmasına yol açtı. Anna gözüne Jens’in takılması ihtimaline karşı orkestra çukuruna bakamıyordu.

O gece baş ucundaki gaz lambasını söndürürken kendi kendine kararlılıkla, “Onu düşünmeyeceğim,” dedi ve “Belli ki korkunç, kalpsiz bir adam,” diye ekledi. Bir yandan da, *keşke çapkınlık öyküleri beni bu kadar sarsmasaydı*, diye düşündü. “Ayrıca ben nişanlıyım.”

Ancak ertesi gün arabayı erkenden çağırıp Herr Bayer’e fazladan prova yapması gerektiğini söylememek için kendini zor tuttu. Tiyatroya her zamanki gibi saat altı kırk beşte vardığında sahne kapısının önündeki kaldırımın boş olduğunu gördü. Hayal kırıklığına kapıldığı için kendi kendini sertçe azarladı.

Soyunma odasına girdiğinde köşede harıl harıl nakış işleyen annelerin her zamanki gürültüsü ve oynayabilecekleri yeni bir şey getirip getirmediğine bakmak için ona doğru koşan çocuklar tarafından karşılandı. Sadece bir çocuk geride durdu ve Anna diğerlerini kucaklarken, başlarının üzerinden Rude’nin alışılmadık derecede kederli bakışlarıyla karşılaştı. İlk perdeyi açacak oyuncular çağrıldı ve Rude ona doğru son bir hüznü bakış attıktan sonra soyunma odasından çıkıp açılış için sahnedeki yerini almaya gitti. Ara verildiğinde Anna’yı köşeye sıkıştırdı.

“Arkadaşım bana bu gece kendisiyle buluşmadığınızı söyledi. Çok üzgündü. Size bir mektup daha yolladı.” Elindeki mühürlü notu Anna’ya gösterdi.

Anna elini sallayarak onu reddetti. “Lütfen ona ilgilenmediğimi söyle.”

“Neden?”

“İlgilenmiyorum işte Rude, o kadar.”

“Ama Frøken Anna,” diye ısrar etti çocuk, “bu gece siz buluşmaya gelmeyince onun gözlerindeki perişanlığı gördüm.”

“Rude, sen hem oyuncu hem de büyüklerden para koparmak konusunda çok yetenekli bir genç adamsın. Ancak henüz aklının ermediği şeyler var...” Anna kapıyı açıp soyunma odasından çıktı ama çocuk onu inatla takip etti.

“Ne gibi?”

Anna kulise doğru yürürken sabırsızca, “Büyüklerin işleri,” diye karşılık verdi. Henüz şarkı söylemesine ihtiyaç yoktu ama çocuğun bitmek bilmez sorgusundan kaçmak istiyordu.

“Ama ben büyüklerin işlerini *biliyorum* Frøken Anna. Hayranınızın kim olduğunu öğrendiğinizden beri ne dedikodular duymuş olabileceğinizi anlıyorum.”

“Peki, onun hakkında her şeyi biliyorsan neden bana onunla buluşmam için yalvarmaya devam ediyorsun?” Anna birdenbire çıkışınca Rude donakaldı. “Şöhreti çok fena! Hem ben zaten genç bir beyefendiyle beraberim ve biz bir gün...” –Anna tekrar arkasını dönüp kulise doğru yürümeye devam etti– “...evleneceğiz.”

“O zaman sizin adınıza çok sevindim ama söz konusu beyefendi size karşı son derece asil bir niyetle hareket ediyor, yemin ederim.”

“Ah, Tanrı aşkına, çocuk! Düş yakamdan!”

“Düşeceğim ama onunla buluşmalısınız Frøken Anna. İş iştir, eminim bunu anlayabilirsiniz ama size şu an söylediklerim için ücret almıyorum. En azından mektubunu alın.”

Anna ona daha fazla itiraz edemeden çocuk kâğıt parçasını onun eline tutuşturdu, sonra da koridora doğru koşarak kaçtı. Anna sahnedeki dekorlardan birinin arkasında, gözlerden epey uzakta durup orkestranın ikinci perde için enstrümanlarını akort etmesini dinledi. Çukura baktığında Jens Halvorsen’in yerini aldığını ve flütünü kutusundan çıkardığını gördü. Kendisi onu dikkatle gözlemeye devam ederken delikanlı da yukarıya baktı ve bir an için göz göze geldiler. Jens’in yüzünde öyle bir hayal kırıklığı vardı ki Anna’nın sinirleri bozuldu. Dekorun arkasına kaçıp sersemlemiş bir halde gerisin geri soyunma odasına yürüdüğü sırada Madam Hansson’un yanından geçti. Aktris koridorda süzülürken ortalığı

Fransız parfümünün tanıdık kokusu sardı. Kadın ona pek dikkat etmemişti. Anna da onun gizli âşığına dair duyduğu dedikoduyu hatırlayınca Jens'e acımayı bıraktı. Jens Halvorsen bir serseriden, onu mutlak felakete sürükleyecek çekici bir zamparadan başka bir şey değildi. Anna soyunma odasına girdi, kendini oyalaması gerektiğini bildiğinden sonraki arada çocuklarla kâğıt oynayacağına söz verdi.

O gece eve gittiği gibi boş salona girdi. Ve büyük bir irade örneği sergileyerek mektubu eteğinin cebinden çıkardığı gibi açmadan şöminenin alevlerine attı.

Rude sonraki iki hafta boyunca her gece Anna'ya Jens Halvorsen'den mektup getirmeye devam etti ama Anna hepsini eve vardığı anda yaktı. Bir de o gece herkes kulis koridorunda yankılanan feryat figanı ve ona eşlik eden cam kırılma sesini duyduktan sonra Anna'nın kararlılığı daha da güçlendi. Tüm kadro gürültünün Madam Hansson'un soyunma odasından geldiğinin farkındaydı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Anna, Rude'ye.

Çocuk kollarını göğsünde kavuşturup inatla, "Bunu size söyleyemem," diye karşılık verdi.

"Tabii ki söyleyebilirsin, diğer her şeyi söylüyorsun. Sana para veririm," dedi Anna.

"Bunu size para için bile size söylemem. Size ancak yanlış bir izlenim verir."

"Neye dair yanlış bir izlenim verecekmiş?"

Rude başını iki yana sallayıp uzaklaştı. Daha sonra, oyun esnasında dedikodu serbestçe yayılmaya başladığında koro kızlarından biri, Anna'ya Madam Hansson'un, iki hafta önce Jens Halvorsen'in korodaki başka bir kız olan Jorid'le görüldüğünü öğrendiğini söyledi. Hikâyeyi zaten bildiğinden Anna için sürpriz olmadı bu ama görünüşe göre Madam Hansson binada bunu bilmeyen tek kişiydi.

Sonraki haftanın ilk gösterisi için tiyatroya vardığında Anna sahne kapısının yanındaki kabinin tezgâhında kocaman bir buket kırmızı gül gördü. Güllerin yanından geçip soyunma odasına doğru ilerlerken kapıcı Halbert'in ona seslendiğini duydu.

"Frøken Landvik?"

"Evet?"

"Bu çiçekler size."

"Bana mı?"

"Evet, size. Alın şunları lütfen, kabinimde yer bırakmadılar."

Anna güller gibi kıpkırmızı kesilip adamın yanına geri döndü.

"Haydi bakalım Frøken Landvik, görünen o ki bir hayranınız var. Kim acaba?" Halbert bu durumu onaylamadığını gösteren bir ifadeyle tek kaşını kaldırırken Anna dev buketi aldı, adamın yüzüne bakamıyordu.

Koridordan geçip doğruca kumpanyadaki kadınların kullandığı buz gibi soğuk ve pis kokulu tualete giderken kendi kendine, "Pekâlâ!" dedi. "Bu kadarı da yüzsüzlük! Üstelik hem Madam Hansson hem de Jorid Skrovset buradayken. Benimle resmen oynuyor." Öfkeyle homurdanarak kapıyı çarpıp kendini içeri kilitledi. "Şimdi Madam Hansson onun neler yaptığını öğrendi ya, birkaç çiçekle basit bir köylü kızının başını döndürebileceğini sanıyor."

Çiçeklere ilıştırılmış minik karttaki yazıyı okudu:

Sandığınız gibi biri değilim. Yalvarırım, bana bir şans verin.

"Hah!" Anna kartı paramparça edip klozetten aşağıya yolladı. Soyunma odasında çiçekler yüzünden soru yağmuruna tutulacaktı ve onların kaynağına dair her türlü kanıttan kurtulmak istiyordu.

Soyunma odasına girdiğinde, "Tanrım, Anna!" dedi annelerden biri. "Ne kadar da güzeller!"

"Kimden?" diye sordu bir diğeri.

Anna'nın cevabını beklerlerken odaya sessizlik çöktü. "Yani tabii ki..." –Anna biraz durup yutkundu– "...Lars'tan, Heddal'daki nişanlımdan."

Bir "yaaa" ve "vaaay"lar korusu odada yankılandı.

"Özel bir gün mü? Öyle olmalı, yoksa bunlara bu kadar para harcanır mı?" dedi başka bir anne.

"Bugün... benim doğum günüm," diye yalan söyledi Anna çaresizce.

Bu cevabı, "Doğum günün mü?" ve "Bize neden söylemedin bunu?" korusu izledi.

Akşamın geri kalanında Anna tebrikleri, kucaklamaları ve herkesin sevgisinin bir simgesi olarak bulup buluşturdıkları hediyeleri kabul ederken, bir yandan da Rude'nin yüzündeki çokbilmiş gülümsemeyi görmezlikten geldi.

"Şimdi, Anna, bildiğin gibi *Peer Gynt* yakında sona erecek. Bu haziran ayında evde bir yaz akşamı daveti vereceğim ve gelip seni dinlemeleri için davete Christiania'nın ileri gelenlerini çağıracağım. Sonunda işe koyulup kariyerine bir yön vereceğiz. Ve işin güzel tarafı şu: 'Hayalet şarkıcı' sonunda ortaya çıkabilecek!"

"Anlıyorum. Teşekkür ederim Herr Bayer."

"Anna." Herr Bayer bir an için durup kaşlarını çatarak Anna'nın yüz ifadesini inceledi. "Pek kendinden emin görünmüyorsun."

"Sadece yorgunum. Ama ilginize müteşekkirim."

"Son birkaç ayın senin için biraz zor geçtiğini anlıyorum Anna ama emin ol, müzik dünyasından pek çok tanıdığım Solveig'ın güzel sesinin aslında kime ait olduğunun farkında. Şimdi biraz dinlen Anna, gerçekten çok solgun görünüyorsun."

"Peki Herr Bayer."

Franz Bayer, Anna'nın odadan çıkmasını izlerken, onun canının neye sıkıldığını anladı ama başka ne yapabilirdi ki? Adının gizli kalması Ludvig Josephson ve Johan Hennum'la yaptığı anlaşmanın

bir parçasıydı. Ama şimdi o anlaşma sona ermek üzereydi ve planı amacına ulaşmıştı. Solveig'ın şarkılarını o kadar güzel söyleyen gizemli sesin sahibiyle tanışmanın cazibesi, dairesindeki akşam davetine Christiania'nın müzik camiasının tüm nüfuzlu üyelerini çekmek için yeterliydi. Franz Bayer'in, genç Anna Landvik için büyük planları vardı.

Peer Gynt sona erdikten bir hafta sonra evinde uyandığı o sabah Jens'in morali epey bozuktur. Her ne kadar Hennum ona, orkestra ihtiyacı içinde olan misafir opera ve bale kumpanyaları için toplulukta daimî bir yer sözü vermiş olsa da, Jens'in bir ay boyunca, yani sezon başlayana kadar çalışabileceği başka bir yer yoktu. Bunun üzerine, *Peer Gynt* başladığından beri en fazla yarım düzine derse girmiş olduğundan okuldaki sene sonu sınavlarına tamamen hazırlıksızdı. Sınıfta kalacağı kesindi. Önceki hafta, en sonuncudan bir önceki gösteride, ders çalışması gerekirken saatlerce uğraşıp kaleme aldığı besteleri Hennum'a gösterme cesaretini bulabilmişti. Jens bestelerini çaldıktan sonra Hennum ona bestelerinin "sıradan" olduğunu ama yeni başlayan biri için fena olmadıklarını söylemişti.

"Delikanlı, gidip bir müzik okulunda eğitim almanızı tavsiye ederim. Besteciliğe yeteneğiniz var ama yarattığınız melodinin diğer enstrümanlarla çalındığında nasıl "duyulacağını" da öğrenmeniz gerek. Örneğin bu eser..." –Hennum besteyi işaret etti– "...bütün orkestrayla mı başlıyor? Yoksa..." İlk dört notayı piyanoda çalmıştı ve notalar Jens'in tarafsız olmayan kulaklarında bile Herr Grieg'in "Morning Mood"una bir saygı duruşu gibi çınlamıştı. "Yoksa flütle mi?" Herr Hennum ona imalı imalı gülümsemiş ve Jens yüzü kızaracak kadar utanmıştı.

"Anlıyorum efendim, peki."

“Sonra, ikinci pasaja geldiğimizde bu kısım kemanlar tarafından mı çalınmalı? Yoksa bir viyolonsel ya da viyola tarafından mı?” Hennum besteyi Jens’e uzatmış ve omzunu sıvazlamıştı. “Eğer Herr Grieg ve onun üstün bestekâr dostlarının izinden gitmek konusunda kararlıysanız size tavsiyem, gidip bunu hem kafanızda hem de kâğıt üzerinde nasıl doğru düzgün yapacağınızı öğrenmenizdir.”

“Ama bunu burada yapamam, bana Christiania’da eğitim verecek kimse yok,” dedi Jens.

“Evet. Bu nedenle tüm büyük İskandinav müzisyenlerin ve bestekârların yaptığı gibi yurt dışına çıkmalısınız. Belki de Herr Grieg gibi Leipzig’e gitmelisiniz.”

Jens saflığına lanet ederek uzaklaşmıştı. Ayrıca babasının, müzik kariyerini sürdürmeyi seçerse onu mirastan mahrum edeceği yönündeki tehdidini hayata geçirmesi halinde, Jens’in, müzik okulunun masraflarını karşılayabileceği parası olmayacaktı. Jens doğal müzik yeteneğinin onu buraya kadar getirdiğini ama artık yetmediğini anlamaya başlamıştı. Eğer bestekâr olmak istiyorsa doğru yöntemleri öğrenmesi gerekiyordu. Bunun için emek harcaması gerekiyordu.

Jens sahne kapısından geçerken, son üç yılda dolgun harçlığını çarçur ettiği için kendine kızdı. O parayı kadınlara ve alkole harcamasaydı geleceği için kullanabilirdi. *Artık*, diye düşündü perişan bir halde, *muhtemelen çok geç*. Fırsatları tepmişti ve suçlu kendisinden başkası değildi.

Peer Gynt sona erdiğinde eski alışkanlıklarına dönmeme konusunda kararlı olmasına rağmen Jens’in başı çatlıyordu. Önceki gece umutsuzluk içinde, o sırada orada olan ve tanıdığı tüm müzisyenlerle teselliye içkide aramak için kendini Engebret’e sürüklemişti.

Ev sessizdi, bu da ona kuşluk vakti olduğunu ve babasının çoktan fabrikaya gittiğini, annesinin ise bir tanıdığıyla kahve içmeye çıktığını söylüyordu. Dora'yı çağırmak için zili çalıp – acilen kahveye ihtiyacı vardı– onun gelmesini bekledi. Ve kız geldi, bayağı bir zaman geçtikten sonra. Kapıyı çalınca delikanlı ona içeri girmesini söyledi ve kız asık suratla içeri girip tepsiyi yatağına lüzumsuz bir şangırtıyla koydu.

“Saat kaç?” diye sordu Jens.

“On bir buçuk efendim. Başka bir arzunuz var mı?”

Jens kıza baktı, ona son zamanlarda çok az ilgi gösterdiği için surat astığını biliyordu. *Evdeki hayatımı biraz kolaylaştırmak adına onu hoşnut etmek için çaba harcamalı mıyım*, diye düşündü, kahvesini yudumladı, Anna'yı düşündü ve bunu yapamayacağına karar verdi.

“Yok, teşekkür ederim Dora.”

Gözlerini kızın üzgün yüzünden ayırıp tepsideki gazeteyi aldı ve hizmetçi odadan çıkana kadar, gazete okuyormuş gibi yaptı. Kız gittiğinde Jens gazeteyi bir kenara bırakıp derin derin iç çekti. Önceki gece sarhoş olduğu için kendinden çok ama çok utanıyordu fakat morali çok bozuktuk ve kendini öylesine kaybolmuş hissediyordu ki sadece unutmak istemişti. Anna Landvik meselesinin de ruh haline katkısı olmuyordu.

“Neyin var senin?” diye sormuştu Simen önceki gece. “Kesin kız meselesidir, değil mi?”

“Solveig’in şarkılarını söyleyen şu kız mesele. Onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Simen, ben gerçekten ilk kez âşık oldum sanırım.”

Bunun üzerine Simen başını geriye atıp gülmüştü. “Jens, gerçeği göremiyor musun?”

“Hayır! Komik olan ne?”

“Seni reddeden tek kız o! O yüzden ona ‘âşık’ olduğuna inanıyorsun! Evet, belki onun o saf, taşralı hallerinin cazibesine kapıldın ama gerçekte senin gibi eğitilmiş bir şehir çocuğuna hiç uygun olmayacağını görebiliyorsundur herhâlde, değil mi?”

“Yanılıyorsun! Asilzade de olsaydı sıradan bir köylü de olsaydı onu severdim. Sesi... şimdiye kadar duyduğum en muhteşem ses. Yüzü de melek gibi.”

Simen, Jens’in boş kadehine bir bakış atmıştı. “Bunları da sana aquavit söyletiyor. İnan bana dostum, sen sadece ilk kez reddedilmiş olmanın acısını çekiyorsun, aşkın değil.”

Jens ılık kahvesini içerken Simen’in haklı olup olmadığını merak etti. Ama kızın yüzünün hayali ve o cennetten çıkma sesi hâlâ rüyalarına giriyordu. O sırada karşı karşıya kaldığı diğer tüm açmazları da hesaba katınca Anna Landvik’i hiç görmemiş olmayı diledi. Ya da sesini hiç duymamış olmayı.

Peer Gynt’ün son gecesinden birkaç gün sonra salonda bir araya geldiklerinde Herr Bayer, Anna’ya, “Davet 15 Haziran’da gerçekleşecek, Herr Grieg’in doğum gününde,” dedi. “Ona ilk ‘Solveig’ıyla tanışması için bir davetiye yollayacağım ama sanırım kendisi yurt dışında. Onun halk şarkılarından bazılarını ve elbette *Peer Gynt*’teki şarkıları içeren bir program hazırlayacağız. Sonra *La Traviata*’dan ‘Violetta’s Aria’yı ve bir ilahi daha – ‘Leid, Milde Ljos’ belki. Herkesin senin muhteşem ses perdeni duymasını arzu ediyorum.”

“Kardeşimin düğünü için Heddal’a gidebilecek miyim?” diye sordu Anna, yakın zamanda içine biraz taze kır havası çekmezse boğulacağını düşünüyordu.

“Elbette tatlım. Davetten hemen sonra Heddal’a gidebilir ve yazı orada geçirebilirsin. Pekâlâ, yarın işe koyuluyoruz. Seni ve sesini kusursuz hale getirmek için bir ayımız var.”

Herr Bayer, Anna’yı bu göreve hazırlamak için, söyleyeceği şarkılarda ona ustaca rehberlik edebileceğini düşündüğü bir dizi eğitmen tuttu. Günther opera aryalarına odaklanmak üzere geri döndü; katedralden bir koro şefi –yenmiş tırnakları ve kelleşen, parlak bir kafası olan bir adam– ilahiler konusundaki tecrübesini

paylaşmak için geldi ve Herr Bayer de Anna'yı ses tekniklerine çalıştırmak için her gün bir saatini ayırdı. Bir terzi Anna'nın ölçülerini almak ve yeni parlayan genç bir yıldızla yakışacak bir gardırop dolusu güzel kıyafet dikmek için eve uğradı. Ve her şeyden önemlisi, Anna'yı çok mutlu eden bir gelişme yaşandı: Herr Bayer onu evden çıkarıp konserlere ve resitalleere götürmeye başlamıştı.

Yine böyle bir akşamda, turnedeki bir İtalyan opera kumpanyasının sahnelediği Rossini'nin *Sevil Berberi*'nin ilk gecesini için Christiania Tiyatrosu'na gitmeye hazırlanırken, Anna salona üzerinde yeni gece elbiselerinden biriyle, gece mavisini ipek elbisesiyle girdi.

Anna içeri girdiğinde ayağa kalkıp el çırpıp Herr Bayer, "Sevgili genç hanım," dedi, "bu gece ışıltılı parlıyorsunuz. Bu renk size çok yakışmış. Şimdi izin verin de bu güzelliği biraz daha pekiştireyim."

Anna'ya deri bir kutu takdim etti, içinde safir bir kolye ve safir damla küpeler vardı. Parıldayan, çok yüzü taşları girift, altın telkâri kafesler tutuyordu, usta bir zanaatkarın elinden çıktıkları belliydi. Anna mücevherlere baktı, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Herr Bayer..."

"Karıma aittiler. Ve onları bu akşam takmanı isterim. Kolyeyi takmana yardımcı olabilir miyim?"

Anna'nın ona itiraz etmeye zamanı olmadı çünkü Herr Bayer kolyeyi kutusundan çıkarmıştı bile. Kolyeyi boynuna takarken, Anna onun parmaklarının boynuna değdiğini hissetti.

"Yakıştı," dedi Herr Bayer memnuniyetle, Anna'ya o kadar yakın duruyordu ki Anna onun ağız kokusunu alabiliyordu. "Şimdi yola koyulup Christiania Tiyatrosu'nda boy gösterelim."

Sonraki ay boyunca Anna müzik çalışmalarına odaklanmak ve Christiania'da misafir edilmenin tadını çıkarmak için elinden geleni yaptı. Ancak hain kalbine haddini bildirmeyi umarak Fena

Jens Halvorsen adını verdiği kişi saat başı aklına gelmeye devam ediyordu. Anna derdini açabileceği bir arkadaşı olsun isterdi. Bu düşüncelere engel olmanın bir yolu mutlaka vardı, değil mi?

Bir gece dua ettikten sonra ayağa kalkarken, “Yüce Tanrım,” diyerek iç çekti, “sanırım çok ama çok hastayım.”

15 Haziran yaklaşırken Anna, Herr Bayer’in büyük bir heyecan içinde olduğunu görebiliyordu.

“Pekâlâ, tatlım,” dedi Herr Bayer davet günü, “sana eşlik etmeleri için bir kemancı ve bir çellist ayarladım. Ben de piyanonun başında olacağım elbette. İki de bizimle beraber prova yapmak için bu sabah buraya gelecek. Öğleden sonra da sen büyük gecene hazırlanmak için dinleneceksin.”

Saat on birde zil çaldı ve salonda bekleyen Anna, Frøken Olsdatter’ın kapıyı açıp müzisyenleri karşıladığını duydu. Herr Bayer’le salona girerlerken Anna ayağa kalktı.

“Sana çellist Herr Isaksen ve kemancı Herr Halvorsen’i takdim edeyim,” dedi Herr Bayer. “İki de dostum Herr Hennum tarafından şiddetle tavsiye edildi.”

Fena Jens Halvorsen odada hızlı adımlarla yürüyüp Anna’yı selamlamaya gelirken Anna bir kez daha bayılacak gibi oldu.

“Frøken Landvik, bu gece davetinizin bir parçası olmaktan onur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Anna zorlukla, delikanlının ne kadar eğlendiğini gözlerinden anlayabiliyordu. Ama kalbi kaburgalarına vura vura atarken bu duruma dair hiçbir şey ona komik gelmiyordu.

“Pekâlâ, Verdi’yle başlayacağız,” dedi Herr Bayer, piyanonun başına geçti ve diğer müzisyenler de yanına gitti. “Anna, dikkatin bizde mi?”

“Evet, Herr Bayer.”

“O zaman başlıyoruz.”

Anna prova esnasında elinden gelenin en iyisini yapamadığının farkındaydı ve ona öğretilen her şeyi unuttuğu, hatta vibrato notaların sonunda nefessiz kaldığı için Herr Bayer’in sinirlendiğini

sezebiliyordu. *Bunlar hep Fena Jens Halvorsen yüzünden*, diye düşündü öfkeyle.

“Şimdilik bu kadarı kâfi beyler. Akşam daha uyumlu olmayı umalım. Davet saat yedide başlayacağı için saat tam altı buçukta burada olmalısınız.”

Jens ve arkadaşı kibarca başlarını salladılar, sonra hızlıca eğilerek Anna’ya selam verdiler. Odadan çıkarken Jens ela gözleriyle Anna’ya manalı bir veda bakışı attı.

“Anna, neyin var senin?” diye sordu Herr Bayer. “Başka müzisyenlerin sana eşlik ediyor olmaları dikkatini dağıtıyor olamaz herhâlde. *Peer Gynt* sırasında koca bir orkestrayla beraber şarkı söylemeye gayet güzel alışmıştın.”

“Özür dilerim Herr Bayer, biraz başım ağrıyor.”

“Ve bence gayet anlaşılır bir şekilde heyecana kapılmış durumdasın sevgili genç hanım.” Yüzü yumuşayan Herr Bayer, Anna’nın omzunu okşadı. “Hafif bir öğle yemeği yiyip dinleneceksin. Ve bu akşamki dinletiden önce heyecanını yatıştırmak için birlikte küçük birer kadeh şarap içeceğiz. Bu gecenin muazzam bir başarıyla sonuçlanacağından hiç şüphem yok, yarın itibarıyla Christiania’nın yıldızı olacaksın.”

O akşam saat beşte Frøken Olsdatter, Anna’nın odasına bir fincan su ve hep hazır ve nazır balla geldi.

“Senin için banyoyu hazırladım tatlım. Sen banyo yaparken akşam giyeceğin kıyafetlerini çıkaracağım. Herr Bayer gece mavisini elbiseni giyip karısının safirlerini takmanı rica ediyor. Bir de saçını toplamanı tavsiye ediyor. Banyodan çıktığında saçını toplamana yardım edeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Anna yüzünde yıkanmak için kullandığı bezle küvette yatıp o gün Jens Halvorsen’i gördüğünden beri küt küt atmaktan vazgeçmeyen kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Onu görmek bile dizlerinde, boğazında ve kalbinde aşırı bir fiziksel tepkiye yol açmıştı. “Tanrım, lütfen bu akşam bana kuvvet ve cesaret ver,”

diye dua etti kurulanırken. “Ve tam şu anda fenalık geçirip keman çalamayacak kadar hastalanmasını dilediğim için beni affet.”

Giyndikten ve saçları Frøken Olsdatter tarafından yapıldıktan sonra Anna koridordan salona doğru yürüdü. Altın yaldızlı, kırmızı kadife kaplı otuz sandalye, salondaki cumbada duran piyanoya bakacak şekilde, yarım çember oluşturan sıralar halinde dizilmişti. Jens Halvorsen ve çellist, Herr Bayer’le konuşmaktaydılar, Anna’yı görünce Herr Bayer’in yüzü aydınlandı.

“Tam manasıyla kusursuz görünüyorsun genç hanım,” dedi Anna’yı onayladığını gösteren bir ifadeyle. Ona bir kadeh şarap verdi. “Şimdi, curcuna başlamadan bu akşamın şerefine kadeh kaldıralım.”

Anna şarabından bir yudum alırken Jens’in gözlerini bir anlığına dekoltesine diktiğini hissetti; parıldayan mücevherlere mi, yoksa onların altındaki çıplak, beyaz tene mi baktığını bilmiyordu ama yüzü kızarmıştı.

Herr Bayer, “Sana, Anna,” diyerek kadehini kaldırdı.

Jens de kadehini Anna’ya doğru kaldırarak, “Evet, Frøken Landvik’e,” dedi.

“Şimdi ben seni almaya gelene kadar mutfığa gidip Frøken Olsdatter’la otur.”

“Peki, Herr Bayer.”

Anna kapıya doğru yürüyüp odadan çıkarken Jens usulca, “İyi şanslar aşkım,” diye fısıldadı.

Şarabın etkisiyle miydi, yoksa Fena Jens Halvorsen’in ona kemanıyla büyük bir hevesle eşlik etmesinden miydi bilinmez, son notanın sessiz salonda çınladığı anda Anna bile elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu.

Coşkulu bir alkıştan sonra, Johan Hennum’un da aralarında bulunduğu misafirler etrafını sarıp Anna’yı tebrik ettiler ve ona Mason Locası’nda ya da Balo Salonları’nda halka açık performanslar gerçekleştirmesini önerdiler. Herr Bayer sahiplenici bir tavırla, yüzü sevinçle parlayarak yanında durmuş ona bakıyor,

Jens ise gerilerde bekliyordu. Sonunda Herr Bayer, Anna'nın yanından ayrılınca Jens onunla konuşma fırsatını değerlendirdi.

"Frøken Landvik, bu geceki performansınız için sizi tebrik etmeme izin verin."

"Teşekkür ederim Herr Halvorsen."

"Ve lütfen, Anna, yalvarırım," diye ekledi delikanlı alçak sesle, "sizi son gördüğümünden beri ızdırap içindeyim. Sizi düşünmekten, hayal etmekten kendimi alamıyorum... kaderin bizi bir araya getirmek için yine ağlarını ördüğünü görmüyor musunuz?"

Adının Jens'in dilindeki tınısı o kadar içtendi ki Anna onun omzunun üzerinden boşluğa baktı, eğer gözlerine bakarsa kaybolacağını biliyordu. Çünkü sözleri kendi duygularını tıpatıp yansıtıyordu.

"Buluşabilir miyiz, ne olur? Neresi olursa, ne zaman olursa... Ben..."

"Herr Halvorsen," dedi Anna nihayet, "çok yakında kardeşimin düğünü için Heddal'a, evime dönüyorum."

"O zaman Christiania'ya döndüğünüzde sizi görmeme izin verin. Anna, ben..." Jens o anda Herr Bayer'in onlara yaklaştığını görüp eğilerek Anna'ya resmî bir tavırla selam verdi. "Bu akşam benim için bir zevkti Frøken Landvik." Bakışlarını Anna'nın gözlerine kaldırdı ve Anna onun gözlerinde çaresizliğin yanıp söndüğünü gördü.

"Muhteşemdi, değil mi?" Herr Bayer, Jens'in omzuna bir şaplak attı. "Orta ve üst perdelere o pürüzsüz yükselişler ve Anna'nın sesinin o harikulade vibratosu... Şimdiye kadarki en iyi performansıydı!"

"Kesinlikle, Frøken Landvik bu gece çok güzel söyledi. Şimdi müsaadenizi istemeliyim," dedi Jens. Herr Bayer'e beklenti içinde baktı.

"Tabii, tabii. Kusura bakma sevgili Anna, genç kemancımızla hesabı kapatmalıyım."

Nihayet bir saat sonra odasına çekildiğinde Anna çakırkefi ve başı dönüyordu. Belki akşamki performansının coşkusu,

belki de akılsızlık edip kabul ettiği ikinci kadeh şarap yüzündendi ama Frøken Olsdatter soyunmasına yardım ederken, o ta derinlerde bunun sebebinin Jens Halvorsen olduğunu biliyordu. Onun kendisine hâlâ tutkun olduğunu bilmek heyecan vericiydi. *Tıpkı*, diye itiraf etti kendi kendine gönülsüzce, *benim de ona tutkun olduğum gibi...*

Stalsberg Våningshuset
Tindevegen
Heddal

30 Haziran 1876

Kjære Anna,
Sana üzücü haberler vermek üzere yazıyorum. Geçtiğimiz salı babam vefat etti. Şükürler olsun ki huzur içinde gitti bu dünyadan. Ve belki böylesi daha iyidir zira bildiğin gibi çok acı çekiyordu. Cenaze sen bu mektubu almadan önce gerçekleşecek ama yine de sana bunu haber vermem gerektiğini düşündüm.

Baban sana arpa mahsulünün iyi görüldüğünü ve korktuğunun başına gelmediğini söylememi istedi. Anna, kardeşinin düğünü için döndüğünde geleceğe dair konuşacak çok şeyimiz olacak. Bu kötü habere rağmen seni yakında göreceğim için mutluyum.

Görüşmek üzere,
Kjærlig hilsen,⁸
Lars

8 (No.) Seni sevgiyle selamlıyorum. (ç. n.)

Mektubu okuduktan sonra Anna yastıklarının üzerine uzandı ve kendisinin de en az Fena Jens Halvorsen kadar fena biri olduğunu düşündü. Onu davette tekrar gördüğünden beri bir an bile başka bir şey düşünmemişti. Herr Bayer onun için ayarladığı başka resitallerden sevinçle bahsederken dahi kendini beklenen heyecanı duyuyormuş gibi görünmeye zorlayamıyordu.

Önceki gece, Herr Bayer ondan o gün saat on birde salonda olmasını rica etmişti. Anna usulünce giyinip kederli bir şekilde koridorda yürüdü. Salona girdiğinde hamisinin şimdiden çok heyecanlı olduğunu gördü.

“Anna! Gel de harika haberlerimi dinle. Bu sabah Johan Hennum ve Ludvig Josephson’la görüştüm. Herr Hennum’un, davetine iştirak ettiğini hatırlarsın. Çok rağbet gördüğü için *Peer Gynt*’ü sonbahar sezonuna dâhil etmek istediklerini söyledi bana. Solveig rolünü tekrar üstlenmeni teklif ettiler.”

Anna ona şaşkınlık ile ümitsizliğin birbirine karıştığı bir ifadeyle baktı. “Yani yine sahnenin kenarında durup Madam Hansson sesim kendisine aitmiş gibi davranırken şarkılar söyleyeceğim, öyle mi?”

“Anna, sen ciddi misin? Bunu sana bir ihtimal olarak önereceğimi nasıl düşünebilirsin? Hayır, sevgili genç hanım, rolün tamamını üstlenmeni arzu ediyorlar. Madam Hansson şu an müsait değil ve hayalet sesin yetenekli sahibi olarak sen Christiania’nın müzik camiasında öne çıktığından, rolü sana vermek konusunda hevesliler. Daha da iyisi, Herr Grieg sonunda yapımı görmek için Christiania’ya geleceğini bildirdi. Johan da Ludvig de senin onun şarkılarına getirdiğin yorumdan daha iyisinin olamayacağını düşünüyorlar. O yüzden önümüzdeki perşembe senin aktris olarak yeterince yetenekli olup olmadığına karar vermek için seçmelere katılmanı rica ediyorlar. Solveig’in oyundaki repliklerinden herhangi birini hatırlıyor musun?”

“Evet, Herr Bayer. O replikleri birçok kez Madam Hansson’la birlikte sessizce söylemiştim,” diye karşılık verdi Anna, sırtında minik, tatlı bir heyecan ürpertisi hissederek. Gerçekten

yıldız olarak onu istiyor olabilirler miydi? Bir de Artık O Kadar da Fena Olmayan Jens Halvorsen orkestrada çalacak mıydı?..

“Harika! O zaman bugün gamlara ve sana öğretmeyi planladığım yeni aryaya boş vereceğiz ve ben *Peer Gynt*’teki diğer tüm rollerin repliklerini okurken sen Solveig’in repliklerini söyleyeceksin.” Herr Bayer masasından oyunun bir nüshasını aldı. “Otur lütfen. Bildiğin gibi, bu uzun bir eser ama elimizden geleni yapacağız. Hazır mısın?”

“Evet, Herr Bayer,” dedi Anna ve sözleri elinden geldiğince hatırladı.

“Pekâlâ, pekâlâ!” dedi Herr Bayer bir saat sonra Anna’ya hayranlıkla bakarak. “Görünen o ki sadece sesimiz değil, karakter canlandırma yeteneğimiz de var.” Anna’nın elini tutup öptü. “Sevgili genç hanım, beni hayretler içinde bırakmaya devam ettiğini söylemem gerek.”

“Teşekkür ederim.”

“Seçmelerden korkma Anna. Bugün oynadığın gibi oynarsan rol senindir. Haydi gel şimdi, öğle yemeğini birlikte yiyeceğiz.”

Perşembe öğleden sonra saat tam ikide Anna tiyatronun sahnesinde Herr Josephson’la buluştu ve oturup metni beraber okumaya başladılar. Anna ilk birkaç replikte sesinin hafifçe titrediğini fark etti ama okumaya devam ettikçe kendine güveni yerine geldi. Hem Solveig’in Peer’le bir düğünde tanıştığı sahneyi hem de adamın dünya seyahatinden sonra ona döndüğü ve Solveig’in onu affettiği son sahneyi okudu.

“Muhteşem, Frøken Landvik!” dedi Herr Josephson takdirle, Anna ona baktığında. “Daha fazlasını duymam gerektiğini dü-

şünmüyorum gerçekten. İtiraf etmeliyim ki Herr Hennum bunu bana tavsiye ettiğinde bu fikre pek de sıcak bakmıyordum ama ilk seferden kesinlikle yüzünüzün akıyla çıktınız. Sesinizin kuvvetini ve ifadesini geliştirmek için çalışmamız gerekecek ama sanırım önümüzdeki sezon Solveig rolünü almanızı kabul edebilirim.”

“Anna! Ne kadar muhteşem bir haber bu, değil mi?” Salonda oturup onları dikkatle izleyen ve dinleyen Herr Bayer sahneye doğru yürüdü.

“Eylüldeki açılış için provalar ağustosta başlayacak. Umarım o tarihte köye gitme planlarınız yoktur?” diye sordu Herr Josephson, Anna’ya.

“Anna burada olacak, emin olun,” diye karşılık verdi Herr Bayer onun adına. “Şimdi para mevzusuna gelelim. Bu kadar önemli bir rolü üstlenirken Fröken Landvik’in ücreti konusunda anlaşmamız lazım.”

On dakika sonra tekrar arabaya bindiklerinde Herr Bayer ikinci çayı içmek ve Anna’nın yeni zaferini kutlamak için Grand Hotel’e gitmeyi teklif etti.

“Tüm diğer avantajların üzerine, Herr Grieg’in sonbaharda gelip seni sahnede görecektir olması da son derece güçlü bir olasılık. Bir düşünsene, sevgili genç hanım! Eğer seni beğenirse yurt dışındaki başka tiyatrolara ya da konser salonlarına gitme ihtimalin ortaya çıkabilir...”

Ama Anna’nın aklı uzaklardaydı; genç kız, Jens Halvorsen’in orkestra çukurundan başını kaldırıp, kendisi Solveig’in sevgi sözcüklerini söylerken ona bakarkenki halinin hayalini kuruyordu.

“Öyleyse sevgili anne ve babana yazıp bu harika haberlerimizi onlara vereceğim ve sen *Peer Gynt*’te rol alırken benim ve Christiania’nın seni sadece birkaç ay daha misafir etme zevkine nail olmamıza müsaade etmelerini dileyeceğim. Temmuzda kardeşinin düğünü için eve döneceksin ve ağustosta tekrar burada olacak-

sın,” dedi Herr Bayer o akşam yemekte. “Ben de her zamanki gibi Christiania’dan ayrılıp ailemin Drøbak’taki yazlık evinde kız kardeşim ve zavallı, hasta anneciğimle kalacağım.”

“Yani dağlara gitmek için hiç vaktim olmayacak mı?” Anna sesindeki huysuzluğu duyabiliyordu ama Rosa’nın hâlâ hayatta olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istiyordu.

“Anna, inekleri şarkı söyleyerek eve götüreceğin daha birçok yaz olacak önünde ama Christiania Tiyatrosu’nda, bir *Peer Gynt* yapımında başrolü almaya hazırlanacağın başka bir yaz olmayacak. Sen provalara başladığında ben de döneceğim elbette.”

“Dönemezseniz eminim ki Frøken Olsdatter bana göz kulak olacaktır. İhtiyaçlarımla size yük olmak istemem,” diye karşılık verdi Anna kibarca.

“Bunu aklından bile geçirme sevgili genç hanım. Bugünlerde senin ihtiyaçların benim ihtiyaçlarım demektir.”

Anna o akşam odasına gidince bir oh çekti. Herr Bayer’ın doğal coşkusu olumlu ve sevecen bir özellikti, bunu biliyordu ama her gün sabahdan akşama bununla yaşamak biraz yıpratıcı hale gelmişti. *En azından Lars sessizdi*, diye düşündü dua etmek için eğildiğinde; genç adamı kısa süre sonra göreceğini biliyor ve kendini onun iyi özelliklerini hatırlamaya zorluyordu. Ama İsa Peygamber’e Lars’tan bahsederken bile düşünceleri uçup Jens Halvorsen’e gitti.

“Lütfen Tanrım, yüreğimi affet çünkü yanlış adama âşık olduğuma inanıyorum. Sevmem gereken adamı sevmeme yardım et. Ayrıca,” diye ekledi Anna ayağa kalkmadan önce, söyleyecek bencilce olmayan bir şey bulmaya çalışıyordu, “Rosa bir yazcık daha yaşayabilir mi?”

Bir hafta sonra Anna, Heddal yolundayken Jens de en değerli eşyalarının içinde olduğu bir bohçayı Christiania'nın merkezine taşıyordu. Son birkaç saatte yaşadığı kâbustan dolayı yorgun ve bitkindi.

O sabah yemek odasında kahvaltı ederlerken elinden geldiğince dik ve gururlu durmuş, önündeki ekmeğe ve reçele dokunmamıştı. Derin bir nefes alıp yüksek sesle söylemeye ihtiyaç duyduğu her şeyi söylemişti.

“Beklentilerini karşılamak için elimden geleni yaptım *far*, ama benim için biracılık işinde bir gelecek yok. Tam zamanlı bir müzisyen ve bir gün, umarım, bir bestekâr olmak istiyorum. Üzgünüm ama ben buyum, bunu değiştiremem.”

Jonas yumurtalarına tuz ekmeye devam etmiş ve oğluna cevap vermeden önce ağzına bir lokma atmıştı.

“Öyle olsun. Kararını vermişsin. Bu konu ilk konuşulduğunda söylediğim gibi, sana artık ne para vereceğim ne de mirasından bir şey bırakacağım. Şu andan itibaren benim oğlum değilsin. Senin neleri çöpe attığına ve bana nasıl ihanet ettiğine tanıklık etmeye dayanamam. O yüzden anlaştığımız gibi, ben bu akşam ofisten dönene kadar evi terk etmiş olmanı bekliyorum.”

Jens kendini babasının cevabına hazırlamış olsa da bu onu şoke etmişti. Masanın diğer tarafında dehşete kapılmış annesinin yüzüne baktı.

“Ama Jonas, *kjære*, birkaç gün sonra oğlunun yirmi birinci doğum günü ve biliyorsun ki onun için bir akşam yemeği düzenledik. Ona doğum gününü ailesi ve arkadaşlarıyla kutlayabilmesi için birkaç gün tanıyabilirsin, değil mi?”

“Bu koşullar altında herhangi birimizin kutlama yapacağını zannetmiyorum. Ve eğer zamanla yumuşayacağıma inanıyorsan ne yazık ki çok yanılıyorsun.” Jonas gazeteyi her zamanki gibi iki kere katladı. “Şimdi fabrikaya gitmeliyim. İkinize de iyi günler.”

Bütün bu olayların en kötü kısmı ise babası ön kapıyı ardından çarparak kapattığı anda annesinin gözyaşlarına boğulmasını izlemektir. Jens onu elinden geldiğince teselli etmeye çalışmıştı.

“*Far*’ı hayal kırıklığına uğrattım. Belki de fikrimi değiştirmeli ve...”

“Hayır, hayır... Tutkunun peşinden gitmelisin. Keşke senin yaşındayken ben de öyle yapsaydım. Beni affet Jens, *kjære*, galiba ben hayaller âleminde yaşıyordum. İş bu raddeye gelirse babanın fikrini değiştireceğine inanıyordum.”

“Eh, ben inanmıyordum, o yüzden de buna hazırlıklıydım. Şimdi onun arzusunu yerine getirmeli ve evi terk etmeliyim. Kusura bakma *mor*, toplanmam lazım.”

“Belki de seni cesaretlendirmekle hata ettim.” Margarete ellerini ovuşturuyordu. “Ve onun kazanacağını kabul etmek yerine senin için yaptığı planlara karşı çalışmakla.”

“Ama o kazanmadı *mor*. Ben bunu kendi özgür irademle yapıyorum. Ve bana müziği armağan ettiğin için sana ancak ne kadar minnettar olduğumu söyleyebilirim. Müzik olmasaydı geleceğim çok daha berbat olurdu.”

Bir saat sonra Jens taşıyabileceği bütün eşyaları doldurduğu iki bavulla hole inmişti.

Annesinin gözyaşlarının izlerini taşıyan yüzü onu salon kapısında karşılamıştı.

“Ah, oğlum,” diye ağlamıştı Margarete onun omzunda. “Belki zamanla baban bugün yaptığı şeyden pişman olup eve dönmeni ister.”

“Bence ikimiz de öyle olmayacağını biliyoruz.”

“Nereye gideceksin?”

“Orkestrada dostlarım var, eminim içlerinden biri geçici olarak başımın üzerinde bir çatı olmasını sağlayacaktır. Ben senin için daha çok endişeliyim *mor*. Seni onunla yalnız bırakmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Beni merak etme *kjære*. Sadece bana yazacağına ve nerede olduğunu haber vereceğine söz ver, olur mu?”

“Tabii ki,” demişti Jens.

Sonra annesi onun avucunun içine küçük bir paket sıkıştırmıştı.

“Babanın kırkıncı doğum günümde bana verdiği elmas gerdanlık ve küpeleri satmıştım, tehdidini yerine getirirse diye. Onların parası burada. Ayrıca gerekirse satabilmen için annemin altın alyansını da içine koydum.”

“*Mor...*”

“Sus bakalım, onlar benimdi ve eğer bana nereye kaybolduklarını soracak olursa ona gerçeği söyleyeceğim. Bu, Leipzig’de bir yıllık okul harcını ve barınma masrafını karşılar. Jens, bana bu parayı eskiden sık sık yaptığın gibi çarçur etmeyeceğine yemin et.”

“*Mor.*” Jens boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetmişti. “Söz veriyorum, çarçur etmeyeceğim.” Ve tamamen dağılmadan önce annesini kucaklayıp ona bir veda öpücüğü vermişti.

“Umarım bir gün Christiania Tiyatrosu’nda oturup bestelediğin parçanın çalınışını yönetirken izlerim seni,” demişti annesi hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Söz veriyorum *mor*, bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Ve sonra, şaşkın ama kararından dolayı coşkulu bir halde ve –her ne kadar annesine güvence vermiş olsa da– en kötü senaryo gerçekleşirse nereye gideceğine dair gerçek bir plan yapmadığını fark ederek evinden son kez ayrılmıştı. Eh, en kötü senaryo başına gelmişti zaten ve Jens kendisine bir geceliğine evini açacak bir müzisyenle karşılaşma umuduyla doğruca Engebret’e gitmişti.

Simen, Jens'e içtenlikle yardım etmiş, onun için adresini yazmış ve ona daha sonra orada görüşeceklerini söylemişti.

Yaptığı şeyin etkisini biraz hafifletmek için içtiği birkaç biradan sonra Jens, kendini şehrin daha önce hiç gitmediği bir kısmına doğru yürürken bulmuştu. Hem de ince terzilik işi kıyafetlerinin içinde çok dikkat çektiğini hissederek. İki ağır bavulunu taşımaktan kolları ağrımişti, gelip geçenle göz teması kurmaktan kaçınarak, mümkün olduğunca hızlı yürüdü.

Daha önce hiç şehir sınırlarının bu kadar dışına çıkmamıştı, görünüşe göre Christiania'nın merkezinde yasak olsa da burada ahşap evler, yangın riski taşıdıkları gerekçesiyle henüz yasaklanmamıştı. Yürüdükçe binalar daha da harap hale geliyordu. Sonunda eski, ahşap iskeletli bir evin önünde durdu ve Simen'in ona Engebret'te verdiği adresi tekrar kontrol etti. Kapıyı tıklattığında bir homurdanmanın yanı sıra evin içinde birinin tükürdüğünü duydu. Kapı açıldı ve işte Simen karşıındaydı, her zamanki gibi yarı sarhoş halde ona gülümsedi.

"İçeri gel, içeri gel oğlum, fakirhaneme hoş geldin. Pek bir numarası yok ama ev sonuçta." Jens eve girdiğinde küçük ve havasız oturma odası bozuk yemek ve Simen'in pipoyla içtiği tütün kokuyordu. Evin her karışının müzik aletleriyle dolu olduğunu gördü. İki viyolonsel, bir viyola, bir piyano, bir sürü keman...

"Teşekkür ederim Simen. Beni evine kabul ettiğin için sana minnettarım."

Simen onun minnettarlığını önemsemedi. "Lütfen, ne yaptım ki? Müzik aşkı için her şeyinden vazgeçen bütün delikanlılar onlara sunabileceğim her türlü yardımı hak eder. Seninle gurur duyuyorum Jens, hakikaten. Şimdi yukarı çıkalım da seni yerine yerleştirelim."

Jens enstrüman yığını arasında dikkatle yolunu bulup dar, ahşap merdivenden çıkarken, "Koleksiyonun çok etkileyiciymiş," dedi.

“Müzik aleti almadan duramıyorum. Viyolonsellerden biri neredeyse bir asırlık,” diye açıkladı Simen, basamaklar Jens’in bavullarının ağırlığıyla inliyordu.

Hurdası çıkmış birkaç sandalye ve üzeri birkaç günlük yemek ve içki döküntüsüyle kaplı, tozlu bir masanın bulunduğu bir odaya girdiler.

“Burada bir yerlerde sana uyuman için verebileceğim bir saman döşek olacaktı. Senin alışkın olduklarına benzemez eminim ama hiç yoktan iyidir. Şimdi dostum, bağımsızlığını kutlamak için biraz aquavit alır mıydın?” Simen masadan bir şişe ve pislikten bulanıklaşmış cam bir bardak aldı. Bardağı koklayıp içinde kalan birkaç damlayı yere döktü.

“Sağ ol.”

Jens kirli bardağı eline aldı. Eğer yeni hayatı böyle olacaksa onu tüm kalbiyle kabullenmeliydi. O gece çok sarhoş oldu ve akşamdan kalmalığın neden olduğu felaket bir baş ağrısıyla uyandı, kemikleri sert döşegin üzerinde uyumaktan dolayı ağrıyordu. Ve artık ona kendisini rahatlatacak kahveyi getirecek bir Dora olmadığı gerçeğini fark etti. Annesinin verdiği para dolu paketi hatırlayıp panikleyerek ceketine uzandı ve evden çıkarken onu koyduğu cebini yokladı. Hâlâ yerinde olduğunu anlayıp paketi aldı ve açınca hem yüzüğü gördü hem de içindeki nakit miktarının Leipzig’de bir yıllık okul harcına kesinlikle yeteceğini anladı. Ya da önündeki birkaç gece için bir otelde rahat bir yatağa...

Hayır. Jens kendine geldi. Annesine söz vermişti ve parayı saçıp savurarak onun yüzünü kara çıkarmayacaktı.

Anna onu eve yolculuğunun ilk kısmında taşıyacak olan trene bindi. Drammen istasyonuna vardığında hava kararmıştı. Anna vagondan indi ve babasının onu peronda beklediğini gördü.

“*Far!* Ah, *far!* Seni gördüğüme o kadar sevindim ki.” Ve Anders’i şaşırtıp hiç huyu olmayan bir şekilde herkesin içinde duygularını sergileyerek babasına sarıldı.

“Haydi bakalım Anna. Seyahat seni yormuş olmalı. Gel, pansiyonumuza gidelim. Bu gece gönlünce uyuyabilirsin, yarın da Heddal’a doğru yola çıkarız.”

Ertesi sabah Anna gece uykusuyla tazelenmiş olarak at arabasına bindi ve Anders atı dehledi. “Gün ışığında farklı görünüyorsun. Sanırım büyüyüp kadın olmuşsun kızım. Güzelleşmişsin.”

“Haydi ama *far*, güzel olmadığımı eminim.”

“Herkes senin gelişini dört gözle bekliyor. Annen senin için bu gece özel bir akşam yemeği hazırlıyor ve Lars da bize katılacak. Herr Bayer’in senin Christiania Tiyatrosu’ndaki başarından bahsettiği mektubunu aldık. Bize Solveig’in başrol olduğunu söylemiş.”

“Evet, öyle. Ama Christiania’da daha uzun süre kalmamın sakıncası yok mu *far?*”

Anders sakince, “Herr Bayer’in senin için yaptığı onca şeyden sonra şikâyet etmek pek adil olmaz,” diye karşılık verdi. “Bunun seni meşhur edeceğini söylemiş, sesinin şimdiden şehirde herkesin dilinde olduğunu. Seninle gurur duyuyoruz.”

“Bence abartmış, *far*,” dedi Anna kızarak.

“Abarttığını sanmıyorum. Elbette Lars’la konuşmalısın Anna. Nişanınızın ve nikâhınızın bir kez daha ertelenmesinden hoşnut değil ama sana bunu anlayacak kadar değer verdiğini umuyoruz.”

Lars’ın adının geçmesiyle Anna’nın midesi kasılmıştı. Bunun evdeki ilk gününü mahvetmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde, bu tür düşünceleri zihninin gerisindeki bir yere itmek için elinden geleni yaptı.

Drammen’den çıkıp kırlara doğru giderlerken hava açıktı, Anna sadece midillinin nallarından çıkan sesleri ve ağaçlarda öten kuşların seslerini duyduğunu fark ederek gözlerini kapattı. Taze, temiz havayı kafesinden aniden doğaya salınmış bir hayvan gibi içine çekti ve belki de Christiania’ya hiç dönmeyebileceğini düşündü.

Anders ona Rosa'nın bir kışı daha atlattığını söyledi, bu da Anna'nın dualarının kabul olduğuna dair inancını tazeledi. Babası daha sonra ona Knut'un düğününün hazırlıklarını anlattı ve annesinin yemek pişirme telaşından bahsetti.

"Sigrid tatlı bir kız ve Knut'a iyi bir eş olacağını düşünüyorum," dedi Anders. "En önemlisi annenin de onu sevmiş olması, bu da faydalı olacak çünkü mutlu çift bizim çatımız altında yaşayacak. Sen ve Lars evlendiğiniz zaman onun çiftlik evine taşınacaksınız ve önümüzdeki yıl bir ev daha inşa etme meselesini değerlendireceğiz."

Öğleden sonra geç saatlerde çiftliğe vardıklarında herkes Anna'yı karşılamak için dışarı çıktı. Yaşlı kedi Gerdy bile üç bacağıyla koşabileceği kadar hızlı koştu ve köpek Viva da onu havlayarak takip edip sevinçle Anna'nın üzerine atladı.

Annesi onu uzun uzun kucakladı. "Bütün gün seni göreceğim anı bekledim. Yolculuğun nasıl geçti? Yüce Tanrım, zayıflamışsın! Saçların çok uzamış, şöyle güzelce bir kesilmesi gerek derim ben..."

Çiftlik evlerine doğru ilerlerlerken Anna annesinin gevezeliklerini dinledi. Odun ateşinin dumanı, annesinin talk pudrası ve ıslak köpeğin rahatlatıcı kokusu, mutfağa götürüldüğü sırada burun deliklerine hücum etmişti.

"Anna'nın valizini odasına götür," diye seslendi Berit, Knut'a, kahve yapmak için demliği ocağa koydu. "Umarım kusura bakmazsın Anna, seni Knut'un odasına taşıdık. Orası Knut ile Sigrid'in evlendikten sonra paylaşacakları çift kişilik yatağın sığamayacağı kadar küçüktü. Baban ranzayı kaldırdı, bence sadece tek kişilik bir yatakla hoş oldu. Yarın akşam yemeğine geldiği zaman yeni kız kardeşinle tanışırsın. Ah, Anna, onu seveceğinden eminim. Çok iyi huylu ve iğne işinde harika. Ayrıca yemek de yapabiliyor, yani bana büyük yardımı olacak zira bu kış romatizma beni hiç rahat bırakmadı."

Anna sonraki bir saat boyunca annesinin Sigrid'e methiyeler düzmesini dinledi. Bir müsaadesi bile istenmeden odasından çıkarılmış olmasına biraz bozulsa da, yerini mükemmel ev kadın-

lığının simgesi Sigrid'e kaptırmış gibi hissetmemek için elinden geleni yaptı. Kahvesini içtikten sonra izin isteyip yemekten önce valizini boşaltmaya gitti.

Yeni odasına girdiğinde tüm eşyalarının annesinin normalde tavukları pazara götürürken kullandığı sepetlere dizilmiş olduğunu gördü. Kardeşinin sert şiltesine otururken kendi çocukluk yatağına ne olduğunu merak etti ve işlerin gidişatını göz önüne alınca, babasının onu muhtemelen parçalayıp yakacak olarak kullandığına hükmetti. Canı son derece sıkkın bir halde valizini boşaltmaya başladı.

Knut'un Sigrid'le nişanlandığını öğrendiğinden beri düğün hediyesi olarak nakışla süslemek için saatlerini harcadığı yastık kılıfının katlarını açtı. Gecelerce oturup parmaklarını iğneyle delerken, yanlış ilmeğin ipliklerini çekerken beceriksizliğinden ötürü morali bozulmuştu. Kılıfı yatağında düzleştirdi ve çuval bezinden kumaşın ilmek değişiklikleri yaptığı yerlerindeki eprimiş deliklere baktı. Yastık kılıfı, kusursuzluk timsali yeni yengesi tarafından köpeğin uyuduğu sepete tahsis edilecek olsa bile Anna en azından her bir ilmeğin sevgiyle atıldığını biliyordu.

Başı dik halde odasından çıkıp kendisi için düzenlenen "evine hoş geldin" yemeği için ailesine katılmaya gitti.

Lars tam Anna annesinin yemeği servis etmesine yardımcı olurken geldi. Anna elinde patates dolu büyük bir kâse tutarken onun mutfaka girip Knut ve anne babasıyla selamlaşmasını izledi. Acilen ve sinir bozucu bir şekilde onu Fena Jens Halvorsen'le karşılaştırmaktan kendini alamadı. Fiziksel açıdan birbirlerine zıttılar ve Jens her zaman ilgi odağıyken, Lars yalnızca ilgi odağı olmaktan kaçınmak istiyordu.

"Anna, Tanrı aşkına, şu patatesleri bırak da Lars'a bir merhaba de!" diye payladı onu annesi.

Anna patates kâsesini masaya bıraktı ve Lars'a doğru ilerlerken ellerini önlüğüne sildi.

"Merhaba Anna," dedi Lars usulca. "Nasılsın?"

"İyiyim, sağ ol."

“Yolculuğun iyi geçti mi?”

“Çok iyiydi, teşekkürler.” Anna, Lars’ın ona bakıp başka ne söylemesi gerektiğini bulmaya çalışırken mahcubiyetinin arttığını hissedebiliyordu.

“Sen... sağlıklı görünüyorsun,” dedi nihayet genç adam.

“Sahiden mi?” diye lafa karıştı Berit. “Bence aşırı zayıf görünüyor. Hep şu şehirde yedikleri balık yüzünden. İçinde yağ yok ki.”

“Anna hep narindi, Tanrı onun böyle olmasını istemiş.” Lars, Anna’ya desteğini küçük bir gülümsemeyle gösterdi.

“Babanın vefatına çok üzıldüm.”

“İlgin için teşekkür ederim.”

“Oturalım mı Berit? Oraya kadar gidip gelmek bayağı uzun sürdü ve kocan aç,” dedi Anders.

Yemek yerlerken Anna, Christiania’daki hayatına dair bitmek bilmeyen soruları cevapladı. Sonra sohbet Knut’un düğününe ve yapılan planlara doğru ilerledi.

“Yolculuk seni yormuş olmalı Anna,” dedi Lars.

“Evet, yorgunum,” diye karşılık verdi Anna.

“O zaman haydi, yatağına,” dedi Berit. “Önümüzdeki birkaç gün içinde yapılacak bir sürü şey var, uyumaya vaktin olmayacak.”

Anna ayağa kalktı. “Öyleyse size iyi geceler.”

Odasına gitmek üzere mutfaktan çıkana kadar Lars’ın gözleri Anna’dan hiç ayrılmadı. Üzerindekilerin yarısını çıkarmışken Anna birden anne babasının çiftlik evinde banyo olmadığını hatırladı. Kıyafetlerini tekrar giydi ve tualete gitmek üzere dışarı çıktı. Sonunda yatağına uzandığında rahat edemedi. At kılından yastık, Herr Bayer’in evinde başını koyduğu yumuşacık kaz tüyü yastığının yanında taş gibiydi, yatağı da dardı ve şiltesi yamru yumru geliyordu. Anna farkında olmadan ne kadar çok şeyi kanıksadığını düşündü. Christiania’da yapması gereken hiçbir iş yoktu, aksine önünde hazır ve nazır bekleyen bir hizmetçisi vardı.

Anna, diye azarladı kendini, gerçekten şırmarmaya başladın sen. Ve bu düşünceden sonra hemen uyuyakaldı.

Düğünden önceki hafta, herkesin son dakika hazırlıklarıyla meşgul olduğu bir yemek pişirme, temizlik ve getir götür işleri telaşesi içinde geçti.

Elinden tüm ev işlerinin geliyor olması temeline dayanarak kardeşinin müstakbel karısını sevmemeyi dilese de Anna, annesinin Sigrid hakkında söylediği her şeyin doğru olduğunu gördü. Sigrid kesinlikle dünya güzeli değildi ama büyük gün yaklaşırken Berit'in histerisini dengeleyen sakin bir yapısı vardı. Sigrid de Christiania'da sürdüğü ihtişamlı hayat nedeniyle Anna'ya hayranlıkla bakıyor, saygıda kusur etmiyor ve fikirlerine ses çıkarmadan katılıyordu.

Anna'nın ağabeyi Nils düğünden bir gün önce karısı ve iki çocuğuyla geldi. Anna onları bir yıldan uzun bir süredir görme-mişti ve küçük yeğenleriyle tanıştığına çok sevindi.

Tüm ailenin bir araya gelmesinin sevincinin arasında yine de bir şey zihnini meşgul ediyordu: Herkes onun *Peer Gynt* bittikten sonra Christiania'ya döndüğünde Trulssen'lerin virane çiftlik evine Lars'ın karısı olarak yerleşeceğini varsayıyordu. Ve onunla sadece bir odayı değil, bir yatağı paylaşacağını.

Bunu düşünmek bile Anna'yı çok rahatsız ediyor ve geceleri uyumasını daha da zorlaştırıyordu.

Düğün gününün sabahında Anna, Sigrid'in gelinliğini giymesine yardım etti. Sigrid'in elbisesi koyu kırmızı bir etek, beyaz patiska bir bluz ve altın rengi, ağır, metal parçalarla süslü, siyah bir bolerodan oluşuyordu. Anna onun eteğinin önüne bağlanacak krem rengi önlükteki muhteşem işlemeleri inceledi.

“Güller ne kadar da detaylı bir şekilde işlenmiş. Ben bunu asla yapamazdım Sigrid. Çok yeteneklisin.”

“Anna, şehirdeki hareketli hayatında bunun için zamanın yok, o kadar. Çeyizimdeki parçaları dikmek için pek çok kış gecesi uğraştım,” diye karşılık verdi Sigrid. “Ayrıca ben senin gibi şarkı söyleyemiyorum. Akşam düğünde şarkı söyleyeceksin, değil mi?”

“Eğer söylememi istersen, evet. Belki de bunun benim sana ve Knut’a düğün hediyesi olduğunu söylemek daha yerinde olur. Sizin için bir şey yapmıştım ama hiç güzel olmadı,” diye itiraf etti Anna.

“Ne önemi var kardeşim, yaptığın şeyi sevgiyle yaptığını biliyorum ve önemli olan da bu. Şimdi bana tacımı verip takmama yardımcı olur musun?”

Anna altın kaplama ağır düğün tacını kutusundan çıkardı. Seksen yıldır kilisede duran tacı köydeki her gelin evlenirken takmıştı. Anna onu Sigrid’in sarı saçlarının üzerine yerleştirdi. “İşte şimdi gerçek bir gelin oldun,” dedi Anna, Sigrid aynada kendine bakarken.

Berit başını kapıdan içeri uzattı. “Gitme zamanı *kjære*. Bu arada çok güzel olduğunu da söylemeliyim.”

Sigrid elini Anna’nın elinin üzerine koydu. “Yardıma için teşekkür ederim kardeşim. Bir sonraki düğün de senin ve Lars’inki olacak.”

Sigrid’i onları bekleyen, çayırlardan toplanmış taze çiçeklerle süslü arabaya doğru takip ederken Anna bu düşünce karşısında istemsizce ürperdi.

Kilisede erkek kardeşinin Sigrid ve Rahip Erslev’le birlikte mihrabın önünde duruşunu izledi. Knut’un artık aile reisi olduğunu ve yakında kendi kızıl saçlı çocuklarına sahip olacağını düşünmek tuhaftı. Anna, dikkatini nikâhı dinlemeye vermiş ve kırk yılın başı bakışları üzerinde olmayan Lars’a bir bakış attı.

Törenden sonra yaklaşık yüz kişi gelin ve damadın arabasını Landvik’lerin evine doğru takip etti. Berit havanın güzel olması için Tanrı’ya haftalardır dua ediyordu zira çiftlik evinde herkesin sığacağı kadar yer yoktu. Duaları kabul olmuştu ve yan taraftaki çayıra yerleştirilen tahta masalar kısa sürede yemekle dolmuştu. Yemeklerin çoğunu misafirlerin kendileri getirmişti. Tuzlu ve baharatlı domuz eti, şişe geçirilip ağır ağır kızartılmış yumuşacık dana eti ve elbette ringa balıkları insanların karınlarını doyurdu

ve kutlama süresince su gibi akan ev yapımı bira ve aquavitle herkes kafayı buldu.

Çok sonra, akşam karanlığı çökerken lambalar yakıldı ve üstünkörü bir pist oluşturmak için tahta direklere asıldılar, böylece dans başladı. Müzisyenler hareketli *hallingkast* melodisini çalmaya başladılar ve herkes tezahürat edip bir çember oluşturdu. Genç bir kadın ortaya geçti ve ucuna bir şapka takılmış uzun bir çubuğu önünde tutarak erkekleri şapkayı düşürmeye davet etti. Anna'nın kardeşleri birbirlerini dürttüler ve tezahürat eden kalabalıktan cesaret alarak çemberde dans edip kızın etrafında zıplayan ilk erkekler oldular.

Gülmekten nefesi kesilen Anna arkasına bakınca Lars'ın bir masada yalnız başına, kederli bir ifadeyle oturduğunu gördü.

Sigrid yanında belirdi. "Anna, söz verdiğin gibi bizim için şarkı söyleyecek misin?"

"Evet..." –Knut nefes nefese onun ricasına katıldı– "...söylemelisin."

"*Solveig's Song'u söyle!*" diye bağırdı kalabalıktan biri.

Bu öneri hep bir ağızdan onaylandı. Anna dans pistinin ortasına yürüdü, kendini topladı ve şarkı söylemeye başladı. Söylerken aklı kendiliğinden Christiania'ya, sesiyle büyülenip peşinden ayrılmayan genç müzisyene gitti...

"*Tekrar buluşacağız aşkım ve asla ayrılmayacağız. Asla ayrılmayacağız...*"

Son nota yitip giderken Anna'nın gözlerinde yaşlar vardı. Dinleyicileri sessizdi, sonra biri alkışlamaya başladı ve sonunda tüm çayır tezahüratlarla çınlayana kadar diğer herkes onu takip etti.

"Başka bir şey söyle Anna!"

"Evet! *Bizim şarkılardan birini.*"

Sonraki yarım saat boyunca, babasının kemanı eşliğinde, dinleyen herkesin ezbere bildiği halk şarkılarını söylerken Anna'nın kendi duygularına kafa yormaya vakti olmadı. Derken gelin ve damadın gece için veda etme vakti geldi. İmalı şakalar ve ıslıklar eşliğinde Knut ve Sigrid eve girdi ve konuklar dağılmaya başladılar.

Etrafı toplamaya yardım ederken Anna kendini bitkin ve huzursuz hissediyordu. Bir makine gibi hareket ediyor, kuyudan daha önce bu amaçla çekilmiş suyla dolu fıçıya tabak çanağı taşıyordu.

“Yorgun görünüyorsun Anna.”

Anna bir elin omzuna hafifçe dokunduğunu hissedip arkasına döndü ve Lars’ı gördü. “Gayet iyiyim,” dedi zayıf bir gülümsemeyle.

“Düğünden keyif aldın mı?”

“Evet, her şey çok güzeldi. Sigrid ve Knut birlikte çok mutlu olacaklar.”

Anna işine odaklanmak için tekrar önüne döndüğünde genç adamın elinin omzundan çekildiğini hissetti. Göz ucuyla bakınca Lars’ın başı öne eğik, elleri ceplerinde durduğunu gördü.

Genç adam usulca, “Anna, seni özledim,” dedi, Anna onu zorlukla duyabilimişti. “Sen... sen beni hiç özlemedin mi?”

Anna donakaldı, sabunlu tabak parmaklarının arasından kaydı. “Elbette buradaki herkesi özledim ama Christiania’da o kadar meşguldüm ki...”

“Bütün o yeni arkadaşlarınla herhâlde,” dedi Lars açıkça.

“Evet, Frøken Olsdatter ve tiyatrodaki çocuklar gibi,” diye karşılık verdi Anna çabucak, tabağı yıkamaya devam ediyor, bir yandan da içinden Lars’ın gitmesini diliyordu.

Lars birkaç saniye kararsızca bekledi, Anna onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. “Herkes için uzun bir gün oldu,” dedi genç adam nihayet. “Veda etmeliyim... Ama öncesinde, Anna, yarın Christiania’ya dönmen gerektiğini bildiğim için sana bir soru sormam lazım. Ve bu soruyu samimiyetle cevaplamamı diliyorum. İkimizin de iyiliği için.”

Anna onun sesindeki ciddiyeti duyabiliyordu. Midesi altüst oldu. “Elbette Lars.”

“Sen... sen hâlâ benimle evlenmek istiyor musun? Senin için nelerin değiştiğini ve değişmeye devam edeceğini düşününce, eğer istemiyorsan yemin ederim ki seni anlarım.”

“Ben...” Anna başını tabaklara doğru eğdi, gözlerini sımsıkı kapattı ve bu anın hemen geçmesini diledi. “İstiyorum sanırım.”

“Fakat bence istemiyorsun. Anna, lütfen, hangi noktada durduğumuzu bilmemiz ikimiz için de daha iyi olur. Seni ancak umut varsa daha fazla bekleyebilirim. Birlikte olmamız fikrinin seni başından beri rahatsız ettiğini düşünmekten kendimi alamıyorum.”

“Peki ya *mor*, *far* ve onlara sattığın arazi ne olacak?”

Lars derin derin iç çekti. “Anna, şu an bana bilmem gereken her şeyi söyledin. Şimdi iznini isteyeceğim ama işleri nasıl halletmemiz gerektiğini sana yazarak anlatacağım. Annene ve babana hiçbir şey söylemene gerek yok. Ben her şeyi halledeceğim.” Uzun Anna’nın bir elini sudan çıkardı, dudaklarına kaldırıp öptü. “Hoşça kal Anna, Tanrı seni korusun.”

Anna onun karanlığın içine doğru yürüyüp uzaklaşmasını izledi ve Lars Trulssen’le nişanının daha gerçekleşmeden sona erdiğini fark etti.

Ally

Agustos 2007

“Solveig’s Song”

Başımı bilgisayarımın ekranından kaldırdığımda öğle yemeği saati geçmişti ve karşımdaki çizgili duvar kâğıdı bir müddet bulanık bir şekilde dans ettikten sonra ağır ağır netleşti. Yüz otuz yıldan uzun bir zaman önce yaşanmış bir hikâyede nasıl bir yerimin olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, o ana kadar okuduklarım beni büyülemişti. Cenevre Konservatuvarı'nda birçok bestecinin hayatına dair bir şeyler öğrenmiş ve başyapıtlarını incelemiştim ama bu kitap o döneme büyük bir canlılıkla hayat veriyordu. Jens Halvorsen'in, favori parçalarımın birinin prömiyerinde o ikonik ilk dört ölçüyü çalan flütçü olduğu gerçeğinden çok etkilenmiştim.

Sonra Salt Baba'nın bana yazdığı mektubu düşündüm ve acaba sadece müziğe olan aşkımın yeniden canlanmasını sağlamak için mi *Peer Gynt*'ün ortaya çıkış öyküsünü okumamı istedi, diye merak ettim. Sanki buna ihtiyacım olacağını bilmiş gibi...

Ve evet, Theo'nun cenaze töreninde flüt çalmak beni avutmuştu. Parçanın provasını yaparken geçen zaman bile onu düşünmekten muaf olduğum birkaç hayırlı saat olmuştu. Ve o günden beri flütümü çıkarıp keyif için çalıyordum. Daha doğrusu acıyı dindirmek için.

Mesele bu bağlantının daha derine gidip gitmediği, Anna, Jens ve benim aramda bir kan bağının olup olmadığıydı. Yüz otuz yıl boyunca narin bir ipek iplik gibi uzanan bir bağ...

Salt Baba çok gençken Jens'i ya da Anna'yı tanıyor olabilir miydi, diye düşündüm. Öldüğünde seksenli yaşlarında olduğundan, Jens'in ve Anna'nın ne zaman öldüklerine bağlı olarak Salt Baba'nın onları tanıma ihtimalinin olabileceğini düşündüm. Ama sinir bozucu bir şekilde, o tarihleri şu an biliyordum.

Sonu gelmeyen düşüncelerim evdeki sabit telefonun tiz sesiyle bölündü. Celia'nın antika telesekreterinin bozuk olduğunu ve bu yüzden telefonun durmadan çalacağını bildiğim için odadan çıktım ve telefona cevap vermek için merdivenlerden hole koştum.

"Alo?"

"Ah, selam, Celia orada mı?"

"Hayır, şu anda evde değil," diye karşılık verdim, Amerikan aksanıyla konuşan bu adamın kim olduğunu anlamıştım. "Ben Ally. Kendisine söylemek istediğiniz bir şey varsa iletebilirim?"

"Ah, merhaba Ally. Ben Peter, Theo'nun babası. Nasılsın?"

"İyiyim," dedim otomatik olarak. "Celia akşam yemeği vaktinde dönmüş olacaktır."

"Ne yazık ki o saat benim için çok geç olur. Bu akşam Amerika'ya uçacağımı ona haber vermek için aramıştım. Gitmeden onunla konuşmam gerektiğini düşündüm."

"Peki, ona aradığını ileteceğim Peter."

"Teşekkürler." Telefonda anlık bir sessizlik oldu. "Ally, şu anda meşgul müsün?"

"Hayır, pek sayılmam."

"Öyleyse ben havalimanına doğru yola çıkmadan önce buluşabilir miyiz? Dorchester'da kalıyorum, sana ikinci çayı ısmarlayabilirim. Burası Celia'nın evinden taksiyle sadece on beş dakikalık mesafede."

"Ben..."

"Lütfen?"

"Peki," dedim gönülsüzce.

"Saat üçte Promenade'de diyelim mi? Dörtte Heathrow'a gitmek üzere yola çıkmalıyım."

“Üçte görüşürüz Peter.” Ahizeyi yerine koydum ve lanet ederek, *Dorchester Oteli’nde çay içmeye giderken giyebileceğim ne var acaba yanımda*, diye düşündüm.

Bir saat sonra otele girdiğimde tuhaf bir suçluluk duygusuna kapılmıştım, sanki Celia’ya ihanet ediyormuşum gibi. Ama Salt Baba beni insanları söylentilerle yargılamayacak şekilde yetiştirmişti. Ve Peter, Theo’nun babasıydı, o yüzden ona bir şans vermem gerekirdi.

Peter lobinin bittiği yerde başlayan mermer sütunlu, gösterişli salondaki bir masadan bana el sallayarak, “Merhaba genç hanım,” diye seslendi. “Otur lütfen. Ne isteyeceğinden emin değildim, zamanımız da kısıtlı olduğundan menüde ne varsa sipariş etme cüretini gösterdim.”

Eliyle sehpayı işaret etti; üzerinde, içlerine mükemmel bir şekilde kesilmiş mini sandviçlerin yerleştirildiği porselen servis tabakları ve küçük reçel ve kaymak kâseleri eşliğinde zarif Fransız hamur işleri ve çöreklerle dolu tek bir katlı kek standı vardı. “Galonlarca da çay var tabii ki. Vay canına, İngilizler çaylarına bayılıyorlar!”

“Teşekkür ederim,” dedim, en ufak bir açlık hissetmeden karşındaki duvara dayalı sıraya otururken. Tertemiz beyaz eldivenli bir garson bana bir fincan çay doldurmak için hemen yanıma geldi, o sırada Theo’nun babasını doğru düzgün inceledim. Koyu renkli gözleri, –muhtemelen altmışlarının başında olduğu göz önüne alınırsa– yaşından dolayı pek kırıxmamış açık renkli bir teni ve rahat ama pahalı görünen lacivert ceketinin altında kaslı bir bedeni vardı. Saçını boyadığını, doğallıktan uzak, mat bir kahverengi olmasından anlayabiliyordum ve tam Theo’nun, babasına hiç benzemediğine hükmetmiştim ki Peter bana gülümsedi. Ağzının asimetrik duruşu oğlununkine o kadar çok benziyordu ki nefesim kesildi.

“Pekâlâ Ally, nasıl gidiyor?” diye sordu bana, o sırada garson süzülerek yanımdan ayrıldı. “Üstesinden gelebiliyor musun?”

“İyi ve kötü anlarım oluyor galiba. Ya sen?”

“Doğrusunu istersen Ally, ben pek de üstesinden gelemiyorum. Bu beni gerçekten çok sarstı. Theo’nun bebekliğini ve ne kadar tatlı bir çocuk olduğunu anımsayıp duruyorum. Çocuğunun senden önce ölmesi dünyanın düzenine aykırı, bilirsin işte...”

“Biliyorum,” dedim anlayışla, Celia ve Theo’nun o kadar olumsuz bir şekilde resmettikleri bu adamı merak ediyordum. Kendine hâkim olmaya çalıştığını görebiliyor ama çektiği acıyı da hissediyordum. Acısı içinden elle tutulur bir varlık gibi ortaya çıkıyordu.

“Celia bununla nasıl başa çıkıyor?” diye sordu.

“Hepimizle aynı şekilde başa çıkıyor: büyük bir zorlukla. Bana çok iyi davrandı.”

“Belki ilgileneyeceği başka birinin olması ona şifa vermiştir. Keşke benim de olsaydı.”

“Sana söylemem gerek,” dedim bir fûme somon sandviçi alıp bir lokma ısırırken, “Celia bana, eğer senin orada olduğunu bilseydi seni kendisiyle birlikte kilisenin ön sırasında oturmaya davet edeceğini söyledi.”

“Sahi mi?” Peter’in yüzü birazcık aydınlanmıştı. “Bunu bilmek çok güzel Ally. Belki de ona cenazeye geleceğimi haber vermeliydim ama ne kadar üzgün olacağını biliyordum ve onu daha fazla altüst etmek istemedim. Noel’de kartpostal göndereceği insanlar listesinde ilk sıralarda olmadığını tahmin ediyorsundur herhâlde.”

“Belki de ona... bilirsin işte... yaptığın şey için seni affetmekte zorlanıyordur.”

“Pekâlâ, genç hanım, sana o gün cenaze töreninden sonra dediğim gibi, her öykünün bir de öteki yüzü vardır ama şimdi o konuya girmeyelim. Bu arada evet, suçun büyük bir kısmını üzerime alıyorum. Aramızda kalsın, Celia’yı hâlâ seviyorum,” dedi Peter iç çekerek. “Onu öyle çok seviyorum ki canım acıyor. Celia’yı hayal kırıklığına uğrattığımı ve ona kötü şeyler yaşattığımı biliyorum ama genç yaşta evlenmiştik ve geriye dönüp bakınca, önüme gelenle yatma işini evlenmeden önce yapmalıydım, evliyken değil. Celia... yani,” dedi Peter omuz silkerek, “...o işlerde gerçek

bir ‘hanımefendi’ydi, anlarsın. O açıdan birbirimize tamamen zıttık. Neyse, ben dersimi kesinlikle aldım.”

“Evet,” dedim bu açıklamaların daha fazla uzamamasını isteyerek. “Aslında bence o da seni hâlâ seviyor.”

“Gerçekten mi?” Peter şüpheyi tek kaşını kaldırdı. “Bak şimdi, senden bunu duymayı hiç beklemiyordum.”

“Muhtemelen evet, ama bana senden bahsettiğinde, olumsuz bir şey söylüyor olsa bile hisleri gözlerinden okunuyor. Oğlun bana bir keresinde aşk ile nefret arasında çok ince bir çizginin olduğundan bahsetmişti.”

“Bunu söylediğine inanırım; tam da böyle bilgili, duygusal zekâya sahip bir genç adamdı o. Keşke onun insan doğasına dair bilgisinin yarısı bende olsaydı,” diyerek iç çekti Peter. “Bu özelliğini kesinlikle benden almamış.”

Çok derin sulara daldığımı fark ettim ama zaten boğazıma kadar batmış olduğumdan olayları akışına bırakmaya karar verdim. “Biliyor musun, bence Theo anne ve babasının buluşması ve belki de geçmişe bir sünger çekmesi fikrini çok beğenirdi. Bu faciadan meydana gelecek tek iyi şey bu da olsa, yine de bir şeydir.”

Ben çayımı yudumlarken Peter bakışlarını bana dikti. “Galiba benim oğlanın seni neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlayabiliyorum. Sen özel birisin Ally. Ancak niyetin ne kadar iyi olursa olsun ben artık mucizelere inanmıyorum.”

“Ben inanıyorum. Evet, inanıyorum,” diye tekrarlardım. “Theo ve ben sadece birkaç hafta birlikte olsak da o benim hayatımı değiştirdi. Tanışıp bu kadar mükemmel bir şekilde kaynaşmamız bir *mucizeydi* ve tüm bu acıya rağmen onun beni daha iyi bir insan haline getirdiğini biliyorum.” Şimdi ağlamaklı olma sırası bendeydi, Peter masanın üzerinden uzanıp elimi hafifçe vurarak okşadı.

“Ah, Ally, seni gerçekten takdir ediyorum. Olumsuzun içinde olumluyu bulmaya çalışmak... Uzun zaman önce ben de böyleydim.”

“Tekrar öyle olabilirsin herhâlde, değil mi?”

“Galiba boşanma sırasında o iyimserliğim bitti. Neyse, bana gelecek planlarından bahsetsene. Oğlum sana geçimini sağlaman için bir şeyler bıraktı mı?”

“Evet, bıraktı. Aslında vasiyetini yarıştan önce değiştirmişti. Sunseeker’ı ve Anafi’de, sizin güzel evinizin yakınlarındaki eski bir keçi ağılı bende. İşin aslı, Theo’yu dünyalar kadar çok sevsem de kendimi ‘Bir Yer’ adını verdiğimiz Anafi’ye gidip onun rüyalarındaki evi inşa etmek için Yunan yetkililerle mücadele ederken pek hayal edemiyorum.”

“O çılgın keçi ağılını sana mı bıraktı?” Peter başını arkaya atıp güldü. “Bu arada haberin olsun, Theo’ya sadece ona ait olacak bir yer almayı birçok kez teklif etmiştim ama bunu hep sorgusuz sualsiz reddetmişti.”

“Gururundan,” dedim omuz silkerek.

“Ya da aptallığından,” diye karşılık verdi Peter. “Oğlum tutkusunun peşinden giden bir sporcuydu. Onun mali açıdan yardıma ihtiyacı olduğunu anladım ama yardımımı asla kabul etmezdi. Senin de kendine bir ev almadığına bahse girerim Ally. Bugünlerde ortalama bir maaş alan bir genç nasıl ev alabilir ki?”

“Evet, almadım ama artık bir keçi ağılım var,” dedim te-bessüm ederek.

“Şimdi, öncelikle sana adadaki evime ne zaman gitmek istersen başımın üzerinde yerin olduğunu söylemek isterim. Celia da orada istediği zaman kalabileceğini biliyor ama gitmeyi reddediyor. Görünüşe göre çok eskiden, biz beraberken ona söylemiş olduğum bir şey yüzünden gitmiyor. Ne olduğunu bana sorma çünkü hatırlayamıyorum. Ve sana şunu da söyleyeyim ki Ally, eğer oradaki imar yetkilileriyle ilgili yardıma ihtiyacın olursa o işin adamı benim. O adaya o kadar çok para yatırdım ki beni oraya belediye başkanı yapmaları gerek! Tapu senedini aldın mı?”

“Henüz almadım ama görünen o ki belgeler bana vasiyetname onaylandıktan sonra gönderilecek.”

“Peki, neye ihtiyacın olursa genç hanım, beni arkanda say. En azından bunu yapayım: Oğlumun sevdiği kıza göz kulak olayım.”

“Teşekkürler.” İkimiz de bir süre sessizce, Theo’yu özleyerek oturduk.

“Peki,” dedi Peter sonunda, “bana hâlâ gelecek planlarından bahsetmedin.”

“Çünkü gelecek planlarımdan emin değilim.”

“Theo senin çakı gibi bir denizci olduğunu, yakında İsviçre Olimpiyat Takımı’nda antrenmanlara katılacağını söylemişti.”

“Takımdan çıktım. Benden sebebini açıklamamı isteme lütfen Peter, yapamam işte.”

“Açıklamaya lüzum yok. Ve mecazi sözlerimi affet ama elinde bir altın bilezik daha var gibi. İyi bir müzisyensin Ally. Cenaze töreninde flütünle beni çok duygulandırdın.”

“Çok nazıksın Peter. Ama aslında o kadar paslanmışım ki. Yıllardır doğru düzgün flüt çalmadım.”

“Eh, bana hiç de öyle gelmedi. Seninki gibi bir yeteneğim olsaydı üzerine titrerdim. Aileden mi geliyor bu?”

“Emin değilim. Belki de. Babam daha birkaç hafta önce vefat etti...”

“Ally!” Peter dehşete kapılmış gibiydi. “Aman Tanrım! Hayatındaki iki erkeği de kaybetmenin üstesinden nasıl geldin sen?”

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.” Bir duygu selinin gelişini hissederek yutkundum. Kimse bana acımadığı sürece iyiydim. “Neyse, durum şu ki ben evlatlık edinilmişim, beş kız kardeşimle birlikte. Ve babamın bana veda armağanı, geçmişime dair ipuçları bırakmak oldu. Ama şu ana kadar öğrendiğim azıcık şeye dayanarak, müziğin genlerimde yattığının ortaya çıkma ihtimali olduğunu söyleyebilirim.”

“Anlıyorum.” Peter’ın koyu renkli gözleri empatiyle doluydu. “Daha fazlasını öğrenecek misin?”

“Henüz emin değilim. Theo varken bunu yapmaya kesinlikle niyetim yoktu. Önüme bakıyordum.”

“Elbette. Önümüzdeki haftalar için planladığın herhangi bir şey var mı?”

“Hayır, hiçbir şey yok.”

“Pekâlâ, o zaman cevap belli: Sana verilen ipuçlarını takip et. Ben olsaydım kesinlikle öyle yapardım. Ve bence Theo da öyle yapmanı isterdi. Şimdi...” –Peter saatine baktı– “...senden ayrılacağım için üzgünüm ama gitmezsem uçağı kaçıracağım. Hesap ödendi, o yüzden eğer istersen burada kalıp bir şeyler yemeye devam edebilirsin elbette. Tekrar söylüyorum: Ne zaman neye ihtiyacın olursa Ally, sadece bana haber ver.”

Ayağı kalktı, ben de kalktım. Bir anda beni kollarının arasına aldı ve sımsıkı kucakladı. “Ally, keşke konuşmak için daha fazla vaktimiz olsaydı ama yine de seni tanıdığım için çok mutluyum. Bugün tüm bu olanlardan çıkarılabilecek tek olumlu şey bu oldu ve bunun için sana teşekkür etmeliyim. Unutma, bir keresinde biri bana hayatın bize ancak başa çıkabileceğimizi düşündüğü dertleri gönderdiğini söylemişti. Ve sen cidden inanılmaz bir genç kadınsın.” Peter bana bir kartvizit uzattı. “Beni habersiz bırakma.”

“Bırakmam,” dedim.

Bana hüznle en salladı ve hızlıca yürüyüp masadan uzaklaştı.

Tekrar yerime oturdum, önümdeki mükellef sofraya bakıp gönülsüzce bir çöreğe uzandım, yiyeceklerin israf edilmesi düşüncesine katlanamıyordum. Ben de konuşacak daha fazla zamanımızın olmasını dilerdim. Celia bana eski kocası hakkında ne demiş olursa olsun, Peter ona ne yapmış olursa olsun ben onu sevmiştim. Tüm o meşhur servetine ve yanlışlarına rağmen özünde kırılgan bir şeyler var gibiydi.

Eve vardığımda Celia’yı yatak odasında bavul toplarken buldum.

“Öğleden sonrası güzel geçirdin mi?” diye sordu bana.

“Evet, teşekkür ederim. İkinci çayı için Peter’la buluştum. Bu sabah sen gittikten sonra seninle konuşmak için evi aradı ve karşısında beni buldu.”

“Eh, araması şaşırtıcı. Normalde İngiltere’ye geldiğinde beni aramaz.”

“Normalde oğlunu kaybetmiş de olmaz. Neyse, sana sevgilerini gönderdi.”

“Güzel. Şimdi, Ally,” dedi Celia fazla canlı bir şekilde, “bil-
diğin gibi yarın şafak sökerken yola çıkacağım. Burada istediğin
kadar kalabilirsin, sadece gitmeye karar verdiğinde hırsız alar-
mını açıp anahtarları ön kapıdan içeri atman gerekecek. Benimle
gelmek istemediğinden emin misin? Toskana yılın bu zamanı çok
güzelidir. Hem Cora sadece benim en eski arkadaşım değil, aynı
zamanda da Theo’nun vaftiz annesi.”

“Teklifin için çok teşekkür ederim ama sanırım artık benim
de gidip kendi hayatımı kurma vaktim geldi.”

“Peki, ama her şeyin henüz çok taze olduğunu unutma. Pe-
ter’dan yirmi yıl önce boşandım ve hâlâ kendi hayatımı kurmuş
gibi hissetmiyorum.” Celia hüznle omuz silkti. “Her halükârda
burada istediğin kadar kalabilirsin.”

“Sağ ol. Bu arada eve gelirken alışveriş yaptım, sana teşekkür
etmek için bu akşam yemek yapmak isterim. Ahım şahım bir
şey değil, sadece makarna ama seni İtalya havasına sokmasını
umuyorum.”

“Ne kadar tatlısın Ally’ciğim. Harika olur.”

Birlikte son akşam yemeğimiz için terasta oturduk. Pek iştah-
hım yoktu, bir iki çatal bir şeyler yemek için kendimi zorlarken
Celia’nın boyunları bükülmüş güllerinin renginin solmaya başla-
dığını, yaprakların kenarlarının kahverengi ve buruşuk olduğunu
fark ettim. Hava bile farklı kokuyordu artık; daha ağırdı, yola
çıkmış sonbaharın topraksı izini taşıyordu. Yemek esnasında iki-
miz de birbirimizi rahatlatığımız hayatı kaybediyor olduğumuzu
ve tekrar dünyayla yüzleşmemiz gerekeceğini fark ederek kendi
düşüncelerimize daldık.

“Burada olduğun için sana teşekkür etmek isterim Ally. Sen
olmasaydın ne yapardım gerçekten bilmiyorum,” dedi Celia boş
tabaklarımızı mutfağa götürürken.

“Ben de sensiz,” dedim. Celia tabakları yıkamaya başladı,
ben de kurulamak için elime bir bez aldım.

“Ayrıca Londra’ya ne zaman gelirsen burayı kendi evin gibi
görmeni istiyorum Ally.”

“Teşekkür ederim.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama İtalya’dan döndüğümde Theo’nun küllerini alacağım. Lymington’a gidip onları beraber savurmak için bir gün belirlememiz gerekecek.”

“Evet,” dedim yutkunarak, “elbette.”

“Seni özleyeceğim Ally. Sen gerçekten benim hiç sahip olmadığın kızımımışsın gibi hissediyorum. Şimdi,” diye ekledi Celia boğuk bir sesle, “artık yatağa gitsem iyi olur. Taksi saat dört buçukta gelecek ve senin kalkıp beni yolculamanı kesinlikle beklemiyorum. O yüzden sana şimdi veda edeceğim. Ama benimle irtibatı koparma, tamam mı?”

“Elbette koparmam.”

O gece huzursuz uyudum, beni bekleyen geleceğin boş sayfaları rüyalarımın girdi. Şu ana kadar nereye gideceğimi ve ne yapacağımı hep tamı tamına bilmiştim. Bu boşluk ve yorgunluk hali benim için yeniydi. Ertesi sabah yataktan âdeta sürünerek çıkıp kendimi hafif bir mide bulantısıyla duş almaya zorlarken, “Belki de depresyon böyle bir şeydir,” diye mırıldandım. Saçımı havluyla kurularken arama motoruna “Jens Halvorsen” yazdım. Sinir bozucu bir şekilde, hakkında çıkan bir iki sonuç da Norveçeydi. Ben de bir kitap satış sitesine girip onun bahsinin geçmesi ihtimali bulunan İngilizce ya da Fransızca kitaplara dalgın dalgın göz attım.

Ve onu buldum:

Grieg’in Çırağı

Yazar: Thom Halvorsen

Yayınlanma tarihi (ABD baskısı) 30 Ağustos 2007

Özetine bakmak için sayfayı aşağı kaydardım:

“Bergen Filarmoni Orkestrası’nın ünlü kemancısı Thom Halvorsen, büyük büyük büyükbabası Jens Halvorsen’in biyografisini kaleme aldı. Kitap, Edvard Grieg’le ça-

lıışmış, yetenekli bir bestekâr ve müzisyenin hayatının haritasını gözler önüne seriyor. Etkileyici aile anılarının yardımıyla, Grieg'i onu yakından tanıyan birinin gözünden yeni baştan görüyoruz."

Amerika'dan kitabın bana en erken iki hafta içinde ulaştırılabileceğine dair ibareyi görmeme rağmen kitabı hemen sipariş ettim. Sonra kafamda bir şimşek çaktı ve cüzdanımdan Peter'in kartını çıkarıp ona ikinci çayı için bir teşekkür e-postası yazdım. Sonra da ona sadece Amerika'da bulunan bir kitaba ihtiyacım olduğunu açıkladım, acaba benim için onun peşine düşebilir miydi? Ondan bunu isterken çok da suçluluk duymadım; emri altında hazır ve nazır bekleyen, kitabı araştırmaya çıkabilecek bir sürü kişi olduğundan emindim.

Sonra arama motoruna "Peer Gynt" yazdım ve çıkan sonuçları aşağı kaydırırken Oslo'daki –ya da Anna ve Jens'in bildikleri ismiyle Christiania'daki– Ibsen Müzesi'ne ve müzenin küratörü Erik Edvardsen'e rastladım. Görünüşe göre kendisi Henrik Ibsen konusunda dünyaca ünlü bir uzmandı, belki ona bir e-posta gönderirsem bana yardım etmeyi kabul ederdi.

Araştırmama devam etmek ve kitabın çevirisinden kalan kısmı okumak için yanıp tutuşuyordum ama yarım saat sonra Star'la öğle yemeği için Battersea'de olmam gerektiğini fark edince bilgisayarımı gönülsüzce kapattım.

Evin önünde durup bir taksi çağırdım ve süslü, güzel, pembe bir köprü'nün üzerinden Thames Nehri'ni geçerken Londra'ya birazcık âşık olmaya başladığıma karar verdim. Doğal bir zarafeti –hatta neredeyse ihtişamı– vardı, burada New York'un telaşlı enerjisinden ya da Cenevre'nin yavanlığından eser yoktu. İngiltere'deki her şey gibi Londra da kendi tarihinden ve benzersizliğinden çok emin görünüyordu.

Taksi eskiden bir ambar olduğu açıkça anlaşılan bir yerin önünde durdu. Nehir kenarındaki konumları sayesinde bu ambar ve bitişigindeki binalar eski zamanlarda çay, ipek ve baharat

taşıyan mavnalara kolaylık sağlamış olmalıydı. Şoföre ücretini ödedim ve Star'ın bana vermiş olduğu numaranın yanındaki zili çaldım. Kapı elektronik bir zil sesiyle açıldı ve Star'ın sesi bana asansörle üçüncü kata çıkmamı söyledi. Yukarı çıkınca Star'ı beni kapıda beklerken buldum.

“Merhaba tatlım, nasılsın?” dedi kucaklaşırken.

“Eh, idare ediyorum,” diye yalan söyledim, beni zeminden tavana kadar uzanan pencereleri Thames’e bakan, beyaz, kocaman bir oturma odasına götürdü.

“Vay canına!” dedim manzaraya bakmak üzere pencereye doğru yürürken. “Burası şahane!”

Star omuz silkip, “Evi CeCe seçti,” dedi. “Çalışması için yeterince alan var, ışık da güzel.”

Etrafıma bakınca açık plan yerleşimi, açık renkli ahşap zemin üzerine serpiştirilmiş minimalist mobilyaları ve tahminen yatak odalarına çıkan şık, helezon merdiveni fark ettim. Benim tercih edeceğim bir yer değildi çünkü sıcak ve samimi görünmüyordu ama kesinlikle etkileyiciydi.

“Sana bir içki getireyim mi?” diye sordu Star. “Her renk şarabımız var ve elbette biramız da var.”

“Sen ne içersen Star,” dedim ve onu ultramodern paslanmaz çelik ve buzlu camla donatılmış mutfığa doğru takip ettim. Çift kapılı dev bir buzdolabının tek kapağını açtı, tereddüt eder gibi bir hali vardı.

“Beyaz şarap?” diye önerdim.

“Evet, iyi fikir.”

Küçük kız kardeşimin dolaptan iki kadeh çıkarıp şarabı açmasını izlerken, nasıl da asla kendi fikrini belirtmediğini ya da karar alamadığını tekrar düşündüm. Başkalarına uymanın Star'ın doğal kişiliğinden mi, yoksa CeCe'nin ikisinin ilişkisindeki baskın rolünden mi kaynaklandığını Maia'yla sayısız kez tartışmıştık.

“Güzel kokuyor,” dedim endüstriyel tip ocağın üzerinde kaynayan tencereyi işaret ederek. Cam kapaklı fırının içinde de bir şeyin piştiğini görebiliyordum.

“Seni deneme tahtası olarak kullanıyorum Ally. Yeni bir tarif deniyorum, yemekler neredeyse hazır.”

“Süper. İngiltere’de dedikleri gibi, *cheers*.”⁹

“Evet, *cheers*.”

İkimiz de şarabımızdan birer yudum aldık ama ben kadehimi tezgâha bıraktım çünkü nedense şarap midemde hemen aside dönüştü. Star’ın tenceredeki yemeği karıştırmasını izlerken, ben onun omuzlarına sis gibi yayılan platin sarısı saçları ve o kocaman, açık mavi gözlerinin önüne düşüp onlara ve ifadelerine koruyucu bir perde misali siper olan uzun kâkülüyle ne kadar da genç görüldüğünü düşündüm. Yirmi yedi yaşında, yetişkin bir kadın olduğunu anımsamakta zorlanıyordum.

“Peki, Londra’ya alışmaya başladın mı?” diye sordum ona.

“Yani, galiba. Burayı seviyorum.”

“Aşçılık kursu nasıl gidiyor?”

“Kursu tamamladım. İyiydi.”

“Peki, aşçılıkta kariyer yapmayı düşünüyor musun?” Daha detaylı bir cevap alabilmeyi umarak meseleyi değişiyordum.

“Bence bana uygun değil.”

“Anladım. Peki, şimdi ne yapacağın konusunda bir fikrin var mı?”

“Bilmiyorum.”

Sonra sessizlik çöktü, Star’la yapılan sohbetlerde sıkça yaşandığı gibi. Nihayet kendisi devam etti: “Peki, sen gerçekte nasılsın Ally? Tüm bu yaşadıkların çok korkunç, Salt Baba’nın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra...”

“Doğrusu nasıl olduğumdan emin değilim. Her şey değişti. Geleceğim tamamen planlanmıştı ve şimdi bir anda yitip gitti. İsviçre millî takımının menajerine olimpiyat seçmelerine katılamayacağımı bildirdim. Bununla şu anda başa çıkamazdım. İnsanlar bana hata ettiğimi söylediler, ben de yola devam edecek gücüm

9 · (İng.) Şeref. (ç. n.)

olmadığı için kendimi suçlu hissediyorum ama bu bana doğru gelmedi işte. Sen ne düşünüyorsun?”

Star perçemini gözlerinin önünden çekti ve bana temkinli bir bakış attı. “Bence içinden geldiği gibi davranmalısın Ally. Ama bazen bunu yapmak çok zor oluyor, değil mi?”

“Evet, öyle. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Kesinlikle.” Star hafifçe iç çekip bakışlarını önce duvar boyunca uzanan pencerelere, sonra ocağa çevirdi ve tencerenin içindekileri iki tabağa paylaştırmaya başladı. “Yemeğimizi dışarıda yiyelim mi?”

“Neden olmasın?”

Dikkatimi nehre ve pencereler boyunca uzanan terasa verdim ve biraz cimrice, buranın kirasının kim bilir ne kadar olduğunu düşündüm. Burası beş parasız bir sanat öğrencisi ile onun görünüşe göre kendine bir yol çizememiş kız kardeşinin normalde yaşayabileceği türden bir daire değildi. Belli ki Star’la birlikte Georg Hoffman’ı Cenevre’de ziyaret ettiği o sabah CeCe, adamı fondan bir miktar para vermeye ikna etmişti.

Yemeklerimizi dışarıya, terasın kenarına dizilmiş dev saksılardan taşan bir sürü hoş kokulu bitkinin önünde duran masaya taşıdık. “Çok güzeller. Şu nedir?” Turuncu, beyaz, pembe çiçeklerin isyankâr bir şekilde fışkırdığı bitkilerden birini işaret ettim.

“*Sparaxis tricolor*. Daha çok ‘alacalı çiçek’ olarak bilinir ama sanırım nehirde esen meltemden pek hoşlanmıyor. İngiliz kırsalında bir bahçenin korunaklı bir köşesine ait aslında.”

“Onları sen mi diktin?” diye sordum Star’ın ana yemek olarak hazırladığı deniz mahsullü erişteden bir lokma alırken.

“Evet. Bitkileri seviyorum. Hep sevdim. Salt Baba’ya Atlantis’teki bahçesinde yardım ederdim.”

“Öyle mi? Hiç bilmiyordum. Tanrım, yemek nefis olmuş Star,” diye ona iltifat ettim, aç olmasam da. “Bugün her türlü gizli yeteneğini keşfediyorum. Benim aşçılığım en iyimser ifadeyle basit ve tüm bu çiçekleri bırak, saksıda tere bile yetiştiremem.” Terasta etrafımızı saran zenginliği gösterdim ona.

Tekrar anlamlı bir sessizlik oldu ama sessizliği bölmekten kaçındım.

“Son zamanlarda yeteneğin aslında ne olduğunu sık sık düşünüyorum. Demek istediğim, bir şeyi yapmanın insana kolay gelmesi yetenek midir?” dedi Star çekinerek. “Mesela sen bu kadar güzel flüt çalmak için özel bir çaba gösterdin mi sahiden?”

“Hayır, sanırım göstermedim. En azından ilk zamanlar göstermedim. Ama sonrasında daha iyi flüt çalmak için durmaksızın alıştırma yapmam gerekti. İnsanın bir şeye sadece yeteneğinin olması, muazzam bir emeğin karşılığı olamaz diye düşünüyorum. Yani büyük bestecileri düşün, sadece kafanda ezgiler duymak yeterli değil, onları yazmayı ve bir eseri orkestraya nasıl uygun hale getireceğini de öğrenmelisin. Bu da yıllarca çalışmayı ve mesleğini öğrenmeyi gerektirir. Herhangi bir şeye doğal yeteneği olan milyonlarca kişi olduğundan eminim ama eğer o yeteneği kullanıp kendimizi ona adamazsak potansiyelimizin tamamına asla ulaşamayız.”

Star yavaşça başını salladı. Masanın karşı tarafından neredeyse dokunulmamış tabağıma bakıp, “Doydun mu Ally?” diye sordu.

“Evet. Üzgünüm Star. Gerçekten nefisti ama korkarım ki son zamanlarda pek iştahım yok.”

Sonrasında kız kardeşlerimizden ve neler yaptıklarından bahsettik. Star bana CeCe’yi ve “enstalasyonları”yla ne kadar meşgul olduğunu anlattı. Ben de Maia’nın sürpriz bir şekilde Rio’ya taşınmasından ve sonunda mutluluğa kavuşmuş olmasının ne kadar harika olduğundan bahsettim.

“Bu beni gerçekten sevindirdi. Seni görmek de bana çok iyi geldi Star,” dedim gülümseyerek.

“Bana da seni görmek iyi geldi. Şimdi nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

“Aslında Norveç’e gidip Salt Baba’nın koordinatlarının gerçek doğum yerim olarak işaret ettiği yeri araştırabilirim belki.”

Az önce söylediğim şeye Star'dan daha çok şaşırmış göründüğüme yemin edebilirdim zira bu fikir ilk kez aklıma girmiş ve kök salmaya başlamıştı.

“Güzel,” dedi Star. “Bence de öyle yapmalısın.”

“Öyle mi dersin?”

“Neden olmasın? Salt Baba'nın bıraktığı ipuçları hayatını değiştirebilir. Maia'nın hayatını değiştirdiler. Ve...” Star duraksadı. “Ve belki benimkini de değiştirirler.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Yine sessizlik oldu, bu keşfine dair daha fazla ayrıntı vermesi için Star'ı zorlamanın yersiz olduğunu biliyordum. “Peki, artık gitmem lazım. Yemek için çok teşekkür ederim.” Birden yorulduğumu hissederek ve sığınağıma dönme ihtiyacıyla ayağa kalktım. “Burada taksi bulmak kolay mıdır?” diye sordum Star bana ön kapiya kadar eşlik ederken.

“Evet, sola dönünce ana caddeye çıkmış olursun. Güle güle Ally.” Star beni iki yanağımdan öpmek için uzandı. “Norveç'e gidersen bana haber ver.”

Celia'nın sessiz evine dönünce odama çıktım ve flütümün kutusunu açtım. Ona dikkatle, sanki acil yanıt bekleyen tüm soruları yanıtlayabilirmiş gibi baktım. Soruların en acili de buradan nereye gideceğimdi. Gidip kendimi “Bir Yer”e gömebileceğimden eminim. Peter'a bir telefon ederdim ve Anafı'deki güzel evi ihtiyaç duyduğum sürece bana ait olurdu. Önümüzdeki yılı Theo'nun kıymetli keçi ağılını restore etmeye odaklanarak geçirebilirdim – Abba müzikali *Mamma Mia* aklıma geldi ve kıkırdayıp başımı salladım. Ama “Bir Yer” adlı o koza bana ne kadar çekici görünse de hayatıma devam etmeme yardımcı olmayacağını biliyordum. Sadece Theo'yla sahip olduğumuz dünyada yaşamama müsaade ederdi ve o dünya da artık yoktu.

Peki, Atlantis bana iyi gelir miydi? Orada benim için herhangi bir şey kalmış mıydı? Ama Norveç'te keşfedebileceğim şeyler de tamamen geçmişimde kalmıştı ve ben geleceğe bakan biriydim. Yine de belki "şimdi" askıya alındığından, ilerlemek için geriye gitmeliydim. Tercihimin kesin olacağına karar verdim: Atlantis'e dönmek ya da Norveç'e uçmak. Belki yeni bir ülkede –her şeyden ve herkesten uzakta– birkaç günlüğüne kendi düşüncelerime dala labilmek iyi gelirdi. Orada kimse hikâyemi bilemezdi ve geçmişini araştırmak bana en azından odaklanabileceğim bir konu verirdi. Hiçbir şey elde edemesem bile.

Oslo uçuşlarına bakmaya başladım, o akşam kalkan ve boş koltukları olan bir uçak buldum. Heathrow'a zamanında varabilmek için neredeyse hemen evden çıkmam gerektiğini fark ettim. Boşluğa bakıp karar vermeye çalıştım.

"Haydi Ally." Parmağım koltuğu onaylayacak butonun üzerinde dururken kendimle sertçe konuştum. "Kaybedecek neyin var?"

Hiçbir şey.

Üstelik artık öğrenmeye hazırdım.

O ağustos akşamı geç saatte uçak kuzeye doğru süzülürken Ibsen Müzesi'ne ve Oslo Ulusal Tiyatrosu'na dair bildiklerimi şöyle bir gözden geçirdim. *Yarın sabah*, diye geçirdim içimden, *ikisini de ziyaret edecek ve birileri Jens Halvorsen'in kitabından azar azar edindiğim bilgilere daha fazla ışık tutabilecek mi, bakacağım.*

Oslo Havalimanı'nda uçaktan inerken yürüyüşümde beklenmedik bir hafiflik ve içimde neredeyse heyecana benzer bir şey hissettim. Gümrükten çıkınca doğruca danışma masasına gittim ve bankonun arkasındaki genç kadına, tavsiye edebileceği, Ibsen Müzesi'ne yakın bir otel olup olmadığını sordum. Grand Hotel'i önerdi, oteli aradı ve bana sadece lüks kategorisindeki odalarının kaldığını söyledi.

"Pekâlâ," dedim. "Ellerinde ne varsa kabul ediyorum." Kadın bana rezervasyonumu onaylayan bir fiş uzattı, sonra benim için bir taksi çağırdı ve taksiyi beklemem için beni dışarıya yönlendirdi.

Oslo'nun merkezine doğru giderken karanlık yüzünden yönümü pek anlayamadım ve şehre dair bir izlenim edinemedim. Grand Hotel'in lambalarla aydınlatılmış görkemli taş girişine vardığım gibi içeriye alındım ve işlemlerim tamamlandıktan sonra odama çıkarıldım, sonradan adının "Ibsen Süiti" olduğunu öğrendiğim odama.

Komi bana anahtarı uzatırken İngilizce olarak, "Sizin için kâfi midir hanımefendi?" diye sordu.

Tavandan zarif bir şekilde sarkan avizesi ve çizgili, ipek duvar kâğıdıyla kaplı duvarları süsleyen Henrik Ibsen fotoğraflarıyla güzel oturma odasına baktım ve bu tesadüf beni gülümsetti.

“Şahane, çok teşekkür ederim.”

Bahşiş verdiğim komi gittikten sonra süitte hayranlık içinde dolanarak, buraya kolaylıkla tam zamanlı taşınabileceğimi düşündüm. Duş aldıktan sonra banyodan çıkıp gecenin gelişini müjdeleyen kilise çanlarını duydum ve burada olduğuma sevindim. Tertemiz keten çarşaf ile yatak örtüsünün arasına kıvrılıp derin bir uykuya daldım.

Ertesi sabah erkenden kalkıp kenti yeni, taze bir günün ışığında görmek için minik balkona çıktım. Altımda kenarları ağaçlı, etrafı muhteşem eski taş binalar ve birkaç tane de modern yapının bir karışımıyla çevrili bir meydan vardı. Bakışlarımı uzaklara çevirdiğimde bir tepeye kondurulmuş pembe bir kale gördüm.

İçeri girdim ve önceki günkü öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Odaya kahvaltı siparişi edip yeni bulduğum sarayımda kendimi bir prenses gibi hissederek bornozumla yatağa oturdum. Resepyonistin dün gece bana verdiği haritayı inceledim ve Ibsen Müzesi'nin kısacık bir yürüme mesafesinde olduğunu gördüm.

Kahvaltıdan sonra giyinip haritamı aldım, asansörle aşağıya indim. Otelin önündeki meydanın karşısına geçtiğimde aniden denizin o tanıdık kokusunu aldım ve Oslo'nun bir fiyordun üzerine kurulu olduğunu hatırladım. Ayrıca yanımdan çok sayıda açık tenli, kızıl saçlı insanın geçtiğini fark ettim. İsviçre'deki okul günlerimde solgun tenim, çillerim ve altın kızıl buklelerim yüzünden hep alay konusu olurdum. O sıralarda böyle şeylerde hep olduğu gibi incinmiştim; Ma'dan saçımı boyamak izin almaya çalıştığımı hatırladım.

“Hayır, *chérie*, saçların senin en güzel özelliğin. Bir gün tüm o edepsiz kızlar saçlarını kıskanacak,” diye karşılık vermişti bana.

Eh, diye düşündüm yürümeye devam ederken, *burada göze batmayacağım kesin.*

Etkileyici, açık renkli tuğlalarla inşa edilmiş, girişinde bir sıra gri, taş sütunun bulunduğu bir binanın önünde durdum.

“ULUSAL TİYATRO”

Binanın zarif cephesine oyulmuş yazıyı okudum ve hemen altında, Ibsen ile daha önce hiç duymadığım iki adamın taş levhalara işlenmiş isimlerini gördüm. Burası *Peer Gynt*’ün ilk kez sahnelendiği bina mıydı acaba? Ne yazık ki tiyatro o sırada kapalıydı, o yüzden Ibsen Müzesi’nin kapısına varana kadar kalabalık caddede yürümeye devam ettim. İçeriye girdiğimde kendimi küçük bir kitapçıda buldum, solumdaki duvarda Ibsen’in görkemli kariyerindeki önemli olayların tarihlerinin yer aldığı bir tahta vardı. O tarihi gördüğümde kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı: “24 Şubat 1876 – *Peer Gynt*’ün *Christiania Tiyatrosu* prömiyeri.”

“*God morgen! Kan eg hjelpe deg?*”¹⁰ diye sordu kasanın ardındaki kız.

İlk sorum, “İngilizce biliyor musunuz?” oldu.

“Tabii ki,” dedi kız gülümseyerek. “Size yardımcı olabilir miyim?”

“Şey, evet, en azından ben yardım edebileceğinizi umuyorum.” Çantamdan kitap kapağının fotokopisini çıkarıp kızın önündeki tezgâhın üzerine koydum. “Adım Ally D’Aplièse ve Jens Halvorsen adında bir bestekâr ile Anna Landvik adında bir şarkıcı hakkında araştırma yapıyorum. İkisi de *Peer Gynt*’ün *Christiania Tiyatrosu*’ndaki orijinal prömiyerinde yer almış. Buradan biri bana onlar hakkında biraz daha fazlasını anlatabilir mi, diye merak ediyordum.”

“Ben anlatamam çünkü ben sadece kasada duran bir öğrenciyim,” diye itiraf etti kız, “ama yukarı çıkıp müze müdürü Erik’in burada olup olmadığına bakacağım.”

“Teşekkür ederim.”

10 (No.) Günaydın! Size yardımcı olabilir miyim? (ç. n.)

Kız tezgâhın ardındaki bir kapıdan içeri girerken ben mağazada dolanıp *Peer Gynt*'ün İngilizce versiyonlarından birini elime aldım. *Hiç olmazsa*, diye düşündüm, *bunu okumalıyım*.

“Evet, Erik burada, birazdan sizi görmek üzere aşağıya inecek,” dedi kız geri geldiğinde. Ona teşekkür edip kitabın parasını ödedim.

Birkaç dakika sonra beyaz saçlı, zarif bir adam belirdi.

“Merhaba Bayan D’Aplièse. Ben Erik Edvardsen,” dedi tokalaşmak için bana elini uzatarak. “Ingrid sizin Jens Halvorsen ve Anna Landvik’le ilgilendiğinizi söyledi.”

“Evet,” dedim elini sıkıp ona kitap kapağının fotokopisini göstererek.

Kâğıdı alıp başını sallayarak ona baktı. “Sanırım yukarıdaki kütüphanede bir nüshamız var. Beni takip edebilir misiniz?”

Beni kapıdan kasvetli bir giriş salonuna geçirdi. Kitapçının modern dekoruyla kıyaslayınca bu, zamanda geriye doğru bir adım atmak gibiydi. Asansörün eski moda kapısını açtı, aramızdan kapattı ve bir düğmeye bastı. Asansör zangırdarak yukarı çıkarken geçtiğimiz bir katı özellikle işaret etti. “Burası Ibsen’in hayatının son on bir yılında yaşadığı daire. Burası bizim gözetimimiz altında olduğu için ayrıcalıklı olduğumuzu düşünüyoruz. Pekâlâ,” dedi asansörden inip duvarları zeminden tavana kitaplarla dolu, ferah bir odaya girdiğimizde, “tarihçi misiniz?”

“Ah, hayır,” dedim. “Kitap babamdan bana miras kaldı, kendisi birkaç hafta önce vefat etti. Aslında belki de kitabın bir ipucu olduğunu söylemeliyim zira hâlâ benimle nasıl bir bağlantısı olduğundan emin değilim. Tüm metni Norveççeden İngilizceye çevirtiyorum ve sadece ilk bölümünü okudum. Şu ana kadar gerçekten bildiğim tek şey Jens’in *Peer Gynt*’ün prömiyerinde ‘Morning Mood’ün ilk notalarını çalan müzisyen olduğu. Anna’nın da Solveig’in şarkılarını söyleyen hayalet ses olduğu.”

“Dürüst olmak gerekirse size ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim çünkü benim alanım Grieg’den ziyade Ibsen. Grieg hakkında uzmanlaşmış biriyle görüşmeniz gerekir ve

size yardım etmeye en uygun kişi Bergen'deki Grieg Müzesi'nin küratörü. Fakat,” dedi Erik gözleriyle rafları tarayarak, “size gösterebileceğim bir şey var. Ah, işte burada.” Raflardan büyük, eski bir kitabı çekip aldı. “Bu kitap, orijinal *Peer Gynt* prodüksiyonundaki çocuklardan biri olan Rudolf Rasmussen –“Rude” olarak da bilinir– tarafından yazıldı.”

“Evet! Kitapta onu dair bir şeyler de okudum. Tiyatroda birbirlerine âşık oldukları ilk zamanlar Jens ile Anna arasındaki mektupları taşıyan aracıydı o.”

“Gerçekten mi?” dedi Erik sayfaları karıştırırken. “İşte, burada o ilk geceden fotoğraflar var, tüm oyuncu kadrosu kostümleriyle.”

Kitabı bana uzattı ve kısa süre önce haklarında bir şeyler okuduğum insanların yüzlerine inanamayarak baktım. *Peer Gynt* rolünde Henrik Klausen ve Solveig rolünde Thora Hansson. Hansson’u Solveig’in köylü kıyafetleri olmadan, ihtişamlı bir yıldız olarak hayal etmeye çalıştım. Diğer fotoğraflar tüm kadroyu gösteriyordu ancak Anna’nın aralarında olmadığını biliyordum.

“İsterseniz sizin için fotoğrafların fotokopilerini çekebilirim,” dedi Erik, “böylece boş vaktinizde onları inceleyebilirsiniz.”

“Bu harika olur, teşekkür ederim.”

Erik köşede duran fotokopi makinesine giderken gözlerim eski bir tiyatronun fotoğrafına takıldı. “Bugün Ulusal Tiyatro’nun önünden geçtim, *Peer Gynt* başlarken nasıl olduğunu tam tamına hayal edebildim,” dedim sessizliği bozmak için.

“Aslında *Peer Gynt* açılışını Ulusal Tiyatro’da yapmadı. Prömiyeri Christiania Tiyatrosu’nda yapılmıştı.”

“Ah. Aynı bina olduğunu, sadece isminin değiştiğini sanıyordum.”

“Ne yazık ki eski Christiania Tiyatrosu kapanalı çok oldu. Buraya on beş dakikalık bir mesafede, Bankplassen’deydi. Şimdi bir müze.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kalırken Erik’in sırtına baktım. “Çağdaş Sanat Müzesi’ni kastediyor olabilir misiniz?”

“Evet. Christiania Tiyatrosu 1899’da kapandı ve tüm müzikaller yeni inşa edilen Ulusal Tiyatro’ya taşındı. Buyurun.” Erik fotokopileri bana uzattı.

“Peki, çok fazla zamanınızı aldığımdan eminim ama benimle görüştüğünüz için çok teşekkür ederim.”

“Gitmeden önce size Grieg Müzesi’nin küratörünün e-posta adresini vereyim. Ona sizi benim yönlendirdiğimi söyleyin. Eminim size benden çok daha fazla yardımcı olacaktır.”

“Herr Edvardsen, size yemin ederim, bana çok ama çok yardımcı oldunuz,” diye temin ettim onu, e-posta adresini bir kâğıda yazıverip bana uzattı.

“Kuşkusuz ben bile Grieg’in *Peer Gynt* için bestelediği müziğin şöhretinin şiirin ününü katbekat aşması karşısında şapka çıkarıyorum,” dedi gülümseyerek ve beni asansöre götürdü. “Dünya çapında bir sembole dönüştü. Güle güle Bayan D’Aplièse. Gizemi çözmeyi başardığınızı duymayı çok isterim. Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa da ben hep buradayım.”

“Teşekkür ederim.”

Müzeden çıktıktan sonra Grand Hotel’e neredeyse hoplaya zıplaya gidecektim. Halkalı küredeki koordinatlar sonunda bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Otelin ön köşelerinden birini işgal eden Grand Kafe’ye girdiğimde Ibsen’in orijinal duvar resmine gözümü diktim ve Jens ile Anna’nın bir şekilde hikâyemin bir parçası olduklarından adım gibi emin oldum.

Öğle yemeğinden sonra Erik’in tavsiye ettiği gibi Grieg Müzesi’nin küratörüne e-posta gönderdim. Sonra sırf meraktan, eski Christiania Tiyatrosu’na taksiyle gittim. Çağdaş Sanat Müzesi bir meylanda, meydanın ortasındaki fıskiyeli çeşmenin arkasındaydı. CeCe’nin buna bayılacağını bilsem de çağdaş sanat pek bana göre değildi, içeri girmemeye karar verdim. Sonra meydanın karşısında Engebret Kafe’yi gördüm ve oraya gidip kapıyı iterek açtım.

Etrafıma göz gezdirdiğimde tam da Jens’in kitaptaki betimlemeleri üzerinden hayal ettiğim gibi kaba ahşap masalar ve sandalyeler gördüm. Keskin bir koku –bayat alkol, toz ve çok hafif

rutubet kokusu– havayı sarmıştı. Gözlerimi kapattım ve Jens ile orkestra arkadaşlarını bir yüzyıldan daha uzun bir zaman önce burada, teselliyi saatlerce aquavitte ararken hayal ettim. Barda kahve sipariş ettim ve çevirmen bana kitabın kalanını gönderene kadar öyküyü okuyamayacağım için canım sıkılmış bir halde o sıcak, acı sıvıyı içtim.

Engebret'ten ayrılıp haritamı çıkararak, bir yandan da Anna ile Jens'in aynı sokaklarda yürüdüğünü hayal ederek ağır ağır otele dönmeye karar verdim. Şehir elbette onların burada yaşadıkları zamandan beri büyümüştü ama bazı kısımları çok modern olsa da birçok güzel, eski bina da olduğu gibi kalmıştı. Grand Hotel'e döndüğümde Oslo'nun doğal bir çekiciliği olduğuna karar verdim. Derli toplu oluştunda insana huzur veren bir şey vardı ve kendimi resmen evimde gibi hissediyordum.

Odama döndüğümde e-postalarımı kontrol ettim ve Grieg Müzesi'nin küratörünün bana çoktan cevap verdiğini gördüm:

Bayan D'Aplièse,

Evet, Jens ve Anna Halvorsen'den haberdarım. Zaten biliyor olabileceğiniz gibi, Edvard Grieg ikisi için de bir nevi akıl hocasıydı. Ben her gün saat dokuzdan dörde kadar Bergen'in hemen dışındaki Troidhaugen'deyim ve sizinle tanışıp araştırmanıza yardım etmeyi çok isterim.

Saygılarımla,

Erling Dahl Jr

Bergen'in aslında nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından Google'da Norveç haritasını arattım ve Oslo'nun kuzeybatı kıyısında kaldığını, oraya uçakla gidilmesi gerektiğini gördüm. Ülkenin aslında ne kadar büyük olduğunu daha önce fark etmemiştim. Bergen'den yukarı, Kuzey Kutbu'na doğru devam eden kocaman bir parçası daha vardı. Ertesi sabah kalkacak bir uçakta yer ayırtmaya karar verdim ve Bay Dahl'a ertesi gün öğle saatlerinde Bergen'de olacağımı yazdım.

Saat altıyı geçmişti ve hava hâlâ aydınlıktı. Güneşin öğle yemeğinden sonra kaybolduğu ve yoğun karın değdiği her şeyi örttüğü uzun kış aylarını hayal ettim. Ve kız kardeşlerimin temiz hava içeri girsin diye sürekli pencereleri açtığım için sık sık benim soğuk işlemez olduğum yorumunu yaptıklarını hatırladım. Hep denizcilikle uğraştığım için buna alışkın olduğumu düşünmüştüm. Ama Maia'nın her türlü sıcaklığı kaldırabilme ve ben pancara dönerken onun birkaç dakika içinde ateşli bir bronzluğa ulaşabilme becerisini anımsayınca anladım ki belki de kış benim köklerimde vardı, güneşli havaların Maia'nın bir parçası olması gibi.

Gece çökerken her zaman olduğu gibi aklım istemsizce Theo'ya gitti. Onun bana bu yolculukta eşlik etmeyi çok isteyeceğini biliyordum, muhtemelen her adımda tepkilerimi analiz ederek. Bu gece tek başıma bana çok büyük gelen yatağa yattığımda, geleceğimde onun yerini alma ihtimali olan birinin olup olmayacağını merak ettim. Ve olacağından kuşkuluydum. İyice duygusallaşmadan alarmımı ertesi sabah saat yediye kurdum, gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım.

Uçaktan Norveç'in kuş bakışı görünümü tek kelimeyle muhteşemdi. Altımda koyu mavi fiyortların kenarına sıralanmış koyu yeşil ağaçlar ve daima, eylül ayının başında bile donmuş, bembeyaz karlı doruklarıyla dağlar uzanıyordu. Bergen Havalimanı'na vardığımda bir taksiye atladım ve şoförden beni doğruca bir zamanlar Grieg'in evi, şimdi ise müze olan Trolldhaugen'e götürmesini istedim. İşlek bölünmüş yoldan bakınca kırsal alan birbirine karışan uçsuz bucaksız ağaçlardan oluşuyordu ama sonunda ana yoldan çıktık ve dar bir köy yolunda ilerlemeye başladık.

Taksi çok sevimli, açık sarı ahşap bir köşkün önünde durdu ve şoförün parasını ödedikten sonra sırt çantamı omzuma atıp indim. Birkaç dakika binanın dış cephesine göz gezdirdim, yeşil çerçeveli büyük pencerelerini ve üst kattan çıkıntı yapan, kafes işi korkuluklu balkonu inceledim. Bir köşeden bir kule yükseliyor, Norveç bayrağı uzun direğinde rüzgârla dalgalanıyordu.

Köşkün göl manzaralı bir yamaca kurulu olduğunu ve çimenlik bayırlar ile uzun, heybetli ladin ağaçlarıyla çevrelendiğini gördüm. Manzaranın huzur verici güzelliği karşısında büyülenmiş halde müzenin girişi olduğu anlaşılan modern bir binaya girdim ve kendimi hediyelik eşya mağazasının kasasında oturan kıza tanıttım. Geldiğimi küratöre söylemesini rica ederken kasanın altındaki vitrine baktım ve nefesimi tuttum.

“*Mon Dieu!*”¹¹ diye mırıldandım, gördüğüm şeyin şoku beni ana dilime döndürmüştü. Vitrinde, Salt Baba’nın zarfındaki küçük, kahverengi kurbağanın aynısı bir dizi kurbağa duruyordu.

“Küratör Erling birazdan burada olacak,” dedi kız telefonun ahizesini yerine koyarken.

“Teşekkür ederim. Bu kurbağaları mağazada niçin sattığınızı sorabilir miyim?”

“Grieg bu kurbağanın orijinalini uğur getirsin diye hep yanında taşımış,” diye açıkladı kız. “Gittiği her yerde cebindeymiş ve uyumadan önce ona iyi geceler öpücüğü vermiş.”

“Merhaba Bayan D’Aplièse. Ben Erling Dahl. Uçak yolculuğunuz nasıl geçti?” Kır saçlı, çekici bir adam yanımda belirmişti.

“Ah, iyiydi, teşekkür ederim,” dedim, bu kurbağa keşfinden sonra kendimi toparlamaya çalışırken. “Ve lütfen bana Ally de.”

“Peki, Ally. Sana karnının aç olup olmadığını sorabilir miyim? Benim sıkış tıktış büromda oturmaktansa bitişikteki kafeye gidip birer sandviç alabilir ve orada konuşuruz. Eşyalarını burada Else’yle bırakabilirsin.” Erling kasanın arkasındaki kızı gösterdi.

“Harika olur,” dedim, kızı başımla teşekkür edip çantamı verdim ve Erling’i takip ederek bir dizi kapıdan geçtim. Girdiğimiz salonun duvarları tamamen camdandı, ağaçların arasından nefes kesici bir göl manzarası sunuyordu. Üzerine kenarları çam ağaçlarıyla çevrili minik adalar serpiştirilmiş, ısıldayan uçsuz bucaksız suya, sisli ufuk çizgisindeki uzak sahilde görünmez olana dek baktım.

“Nordås Gölü harikulade, değil mi?” dedi Erling. “Bazen böyle bir yerde çalıştığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu unutuyoruz.”

“Muhteşem,” dedim. “Kesinlikle şanslısınız.”

Kahve ve açık sandviçler sipariş ettikten sonra Erling bana nasıl yardım edebileceğini sordu. Bir kez daha Salt Baba’nın kita-1

11 (Fr.) Tanrım. (ç. n.)

bından çektiğim fotokopileri çıkardım ve neyi bilmek istediğimi açıkladım.

Sayfaları alıp inceledi. “Bu kitabı hiç okumadım ama içeriğinin ana hatlarını biliyorum. Yakın zamanda Jens ve Anna’nın torununun torunu Thom Halvorsen’e yeni bir biyografinin araştırmasında yardım ettim.”

“Evet. O kitabı Amerika’dan sipariş ettim. Thom Halvorsen’i şahsen tanıyor musun?”

“Elbette. Buraya sadece birkaç dakikalık mesafede yaşıyor, Bergen’in müzik camiası da küçüktür. Filarmoni Orkestrası’nda keman çalıyor ve kısa süre önce şef yardımcılığına terfi etti.”

“O zaman onunla tanışmam mümkün olur mu?” diye sordum sandviçlerimiz geldiğinde.

“Tabii ki olur, evet, ama şu an orkestrayla Amerika’da turnede. Önümüzdeki günlerde dönecekler. Peki, sen araştırmanda ne kadar ilerledin?”

“Orijinal biyografiyi okumayı henüz bitiremedim çünkü hâlâ çevirinin kalan kısmını bekliyorum. Jens’ten evini terk etmesinin istendiği ve Anna Landvik’e Solveig rolünün teklif edildiği kısma geldim.”

“Anlıyorum.” Erling bana gülümsedi, sonra da saatine baktı. “Ne yazık ki sana şu anda daha fazlasını anlatamayacağım çünkü yarım saate öğle yemeği konserimiz var. Ama belki de geri kalanı Jens’in özgün kelimelerinden okuman daha iyi olur zaten, okuduğunda da konuşabiliriz.”

“Konser nerede?”

“Trolsalen adını verdiğimiz özel amaçlı salonumuzda. Yaz ayları boyunca burada Grieg’in müziklerini çalan misafir piyanistlerimiz olur. Bugün La Minör Piyano Konçertosu çalınacak.”

“Sahi mi? Gelip dinlememin bir sakıncası olur mu?”

“Katiyen olmaz,” dedi Erling ayağa kalkarken. “Sen sandviçini bitirdikten sonra konser salonuna gel, ben de o sırada gidip piyanistimiz için her şeyin yolunda olup olmadığına bir bakayım, olur mu?”

“Çok sevinirim, teşekkür ederim Erling.”

Sandviçin geri kalanını zorla yuttuktan sonra sık ağaçlı yamaçtaki işaretleri takip edip çam ağaçlarının içine rahatça yuvalanmış binaya vardım. İçeri girdiğimde eğimli salonun merdivenlerinden aşağıya indim ve üçte ikisinin şimdiden dolduğunu gördüm. Ortasında müthiş bir Steinway kuyruklu piyanonun bulunduğu küçük sahne, köknar ağaçları ve ardındaki gölle olağanüstü bir fon sunan devasa cam pencerelerle çerçevelenmişti.

Bir koltuğa yerleşmemden kısa süre sonra Erling sahneye, belli bir mesafeden bile tuhaf bir biçimde çarpıcı görünen narin, koyu renk saçlı, genç bir adamla çıktı. Seyircilere önce Norveççe, sonra da içeride bulunan birçok turistin de kendisini anlaması için İngilizce konuşarak seslendi:

“Size piyanist Willem Caspari’yi takdim etmekten onur duyuyorum. Bu genç adam dünyanın birçok yerinde piyano çalarak şimdiden adından sıkça söz ettirdi, en son da Proms kapsamında Londra’daki Royal Albert Hall’da sahne aldı. Dünyanın bir ucundaki bu küçük mekânımızı şereflettiği için kendisine minnettarız.”

Seyirciler alkış tuttu, Willem ifadesizce başını sallayıp piyanonun başına geçti ve salonun sessizleşmesini bekledi. İlk notaları çalmaya başladığında gözlerimi kapattım, müzik beni Cenevre Konservatuarı’ndaki, her hafta konserlere gittiğim ve sık sık benim de konserlerde çaldığım günlere götürmüştü. Klasik müzik bir zamanlar benim için öyle bir tutku olmuştu ama şimdi en mütevazı resitale bile gitmemin üzerinden en az on yıl geçtiğini utanarak fark etmiştim. Willem’i dinlerken, becerikli ellerinin tuşların üzerinde çabasızca dans edişini izlerken gerginliğimin hafiflediğini hissettim. Ve o andan itibaren bu durumu düzeltceğime dair kendime söz verdim.

Konser bittikten sonra Erling beni buldu ve Willem Caspari’yle tanıştırmak üzere sahneye götürdü. Yüzünün çarpıcı, sivri kemikli bir yapısı vardı, beyaz teni çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde geriliyor, bir çift turkuaz gözü ve dolgun, kan kırmızısı dudakları çerçevesiyordu. Muntazam koyu saçlarından cilalı, siyah

ayakkabılarına kadar her şeyi kusursuzdu ve bende yakışıklı bir vampir izlenimi uyandırıyordu.

“Konser için çok teşekkür ederim,” dedim Willem’e. “Çok güzeldi.”

“O zevk bana ait Bayan D’Apliëse,” diye karşılık verdi, ellerini ihtiyatlı bir şekilde kar beyaz bir mendille kurulayıp benim elimi sıkarken. O sırada beni dikkatle inceledi. “Biliyor musun, daha önce tanıştığımızdan eminim.”

“Öyle mi?” dedim, onu anımsayamadığım için mahcup olmuşum.

“Evet. Cenevre Konservatuvarı’nda öğrenciydim. Sanırım ben son senemdeyken sen okula daha yeni başlamıştın. Hem yüz hafızam çok iyidir hem de soyadını hatırlıyorum çünkü o sıralar bana çok sıra dışı gelmişti. Flütçüsün, değil mi?”

“Evet,” dedim şaşkınlıkla, “ya da en azından öyleydim.”

“Sahi mi Ally? Bana bundan bahsetmemiştin,” dedi Erling.

“Yani bu çok uzun zaman önceydi.”

“Artık flüt çalmıyor musun?” diye sordu Willem, bir yandan da bir etkileme çabasından ziyade bilinçaltından geldiği belli olan bir alışkanlıkla ceketinin klapalarını titizlikle düzeltiyordu.

“Pek sayılmaz, hayır.”

“Eğer doğru hatırlıyorsam bir resitaline gelmiştim. ‘Flüt ve Piyano İçin Sonat’ı çalmıştın sanırım.”

“Evet, çaldım. Gerçekten inanılmaz bir hafızan var.”

“Hatırlamak istediğim şeyler için, evet. İyi ve kötü yanları var, emin ol.”

“Ne kadar enteresan, Ally’nin şu anda araştırdığı müzisyenin de flütçü olduğu düşünülünce,” diyerek araya girdi Erling.

“Sormamın bir sakıncası yoktur umarım, kimi araştırıyor-sun?” diye sordu Willem, parlak gözlerini bana dikerek.

“Jens Halvorsen adında Norveçli bir bestekârı ve şarkıcı karısı Anna’yı.”

“Korkarım onları tanımıyorum.”

“İkisi de Norveç’te çok ünlüydü, özellikle de Anna,” dedi Erling. “Şimdi, planlarına bağlı olarak, Grieg’in evinde etrafa bir göz atmak ve belki de müziklerini bestelediği yamaçtaki kulübeyi ziyaret etmeyi ister miydin?”

“Evet, teşekkür ederim, isterim.”

“Mümkünse ben de sizinle gelebilir miyim?” diye sordu Willem, başını yana yatırmış, hâlâ beni inceliyordu. “Bergen’e daha dün gece geldim ve henüz etrafı görme şansım olmadı.”

“Elbette,” dedim, burada dikilip onun görünürde duygusuz ama son derece yoğun bakışlarına maruz kalmaktansa yanında yürümeyi tercih edeceğime karar vermiştim.

“O zaman sizi müzeyle baş başa bırakıyorum,” dedi Erling aceleyle. “Gideceğiniz zaman büroma uğrayıp bana veda edin. Bugünkü nefes kesici performansın için de teşekkürler Willem.”

Willem ve ben salonun dışına kadar Erling’i takip ettik ve sonra birlikte ağaçların arasındaki merdivenlerden dolanıp eve doğru çıktık. Köşke girdik ve içinde duvara yaslanmış eski bir Steinway kuyruklu piyano bulunan ahşap zeminli oturma odasına geçtik. Odanın geri kalanı taşra tipi mobilyalar ve daha zarif, ceviz ve maun parçaların bir karışımıyla doluydu. Çam ağacı kaplı hoş duvarlarda portreler ve manzara resimleri ilgi çekmek için yarışlıyordu.

“Burası hâlâ gerçek bir ev gibi,” dedim Willem’e.

“Evet, öyle.”

Grieg ve eşi Nina’nın çerçeveli fotoğrafları odanın çeşitli köşelerine yerleştirilmişti, içlerinden biri, ikisinin bir piyanonun yanında durdukları bir fotoğraf dikkatimi çekti. Nina hafifçe gülümsüyordu, kalın kaşları ve bıyığının ardında Grieg’in yüz ifadesi ise anlaşılmazdı.

“İkisi de piyanoya kıyasla ne kadar ufak,” dedim, “iki küçük bebek gibi!”

“Görünüşe göre boyları bir buçuk metre kadarmış. Bir de Grieg’in bir akciğerinin sönük olduğunu biliyor muydun? Fotoğraflarda göğsünün dolu görünmesini sağlamak için ceketinin

içine küçük bir yastık koyuyormuş, o yüzden eli hep göğsünün üzerinde, yastığı tutuyor.”

“Ne kadar ilginç,” diye mırıldandım odada dolaşıp sergilenen eşyalara bakarken.

“Peki, neden müziği bıraktın?” diye sordu Willem, anlamaya başladığım bir konuşma şablonunu tekrarlıyordu: Sanki yanında “Madde İşleme Alındı” yazan bir kutucuğa aklında işaret koyuyor, ardından listede yer alan bir sonraki maddeye ilerliyordu.

“Profesyonel denizci oldum.”

“Ve gemici müzikleri mi çalmaya başladın?” Willem kendi esprisine güldü. “Flüt çalmayı özlüyor musun?”

“Dürüst olmak gerekirse son birkaç yıldır flüt çalmaya zamanım olmamıştı. Denizcilik bütün hayatımdı.”

“Ben de müziksiz bir hayat düşünemiyorum,” dedi Willem, Grieg’in piyanosunu işaret ederek. “Bu enstrüman benim tutkum ve ıstırabım, hayatımı sürükleyen kuvvet. Parmaklarımda eklem romatizması olduğuna dair kâbuslar görüyorum. Müziğim olmasaydı hiçbir şeyim olmazdı, bilirsin işte.”

“O zaman belki de yeteneğine benim kendi yeteneğime duyduğumdan daha güçlü bir inancın vardır. Ben konservatuvardayken takılıp kaldığımı hissetmiştim. Ne kadar çalışırsam çalışayım ilerleyemiyormuşum gibi geliyordu.”

“Ben yıllardır her gün öyle hissediyorum Ally. Bence bu işin bir parçası da bu. Gelişeceğime inanmam lazım, yoksa kendimi öldürürüm. Şimdi, büyük adamın başyapıtlarından bazılarını bestelediği kulübeye bir göz atalım mı?”

Kulübe ile köşk arasında kısa bir yürüme mesafesi vardı. Ön kapının cam kısmından içeri baktığımda bir duvara dayalı mütevazı bir duvar piyanosu, hemen yanında bir sallanan sandalye ve göle bakan geniş pencerenin tam önüne yerleştirilmiş bir masa gördüm. Ve orada, masanın üzerinde, bendekinin aynısı başka bir küçük kurbaga vardı. Bu düşüncelerimi Willem’le paylaşmamayı tercih ettim.

“Ne manzara ama,” dedi iç çekerek. “Herkes ilham vermeye yeter.”

“Ama çok ıssız, sence de öyle değil mi?”

“Benim için bir sakıncası olmazdı. Tek başına gayet mutlu olurdum. Kendi kendine yetebilen biriyim,” dedi Willem omuz silkerek.

“Ben de öyle ama yine de burası sonunda beni delirtirdi sanırım.” Ona gülümsedim. “Geri dönelim mi?”

“Evet.” Willem saatine baktı. “Bir gazeteci saat dörtte otele gelip benimle röportaj yapacak. Buranın resepsiyonisti bana benim için bir taksi çağıracağını söylemişti. Nerede kalıyorsun? Seni şehre bırakabilirim belki.”

“Aslında henüz kalacak bir yer ayarlamadım,” dedim yamaçtan yukarıya doğru çıkarken. “Şehirdeki turist danışma merkezinden bir yer bulurum.”

“Benim otele yerleşebilirsin. Son derece temiz ve eski limanda, muhteşem bir fiyort manzarası var. Konaklamaya bakış açının bu kadar rahat olmasından çok etkilendim,” diye ekledi Willem ana resepsiyon alanına yürürken. “Ben seyahat ederken haftalar öncesinden yer ayırtmalı ve nerede kalacağımı tam olarak bilmeliyim, yoksa kriz geçiririm.”

“Belki de bunca yıllık denizcilik bana daha rahat bir tavır kazandırmıştır. Ben her yerde uyuyabilirim.”

“Belki ben de çoğu kişiye göre çok daha titiz olduğumdan uyuyamıyorumdur. Düzen takıntım beni tanıyan herkesi çıldırtıyor.”

Kasadaki Else'den sırt çantamı aldım, sonra Willem bir taksi ayarlarken girişte bekledim. Onu gizlice izlerken, içindeki gerginliğin kendini ifade edişinde nasıl da fiziksel olarak ortaya çıktığını düşündüm: Tıpkı bir asker gibi, tüm tendonları gerilmişti, Else taksi firmasıyla konuşurken onun elleri yumruk olup açılıyordu. Hırslı... Aklıma gelen kelime buydu.

Taksiye bindiğimizde bana, “Peki, denize açılmadığında ya da uzun zaman önce bu dünyadan göçüp gitmiş müzisyenlerin

ve eşlerinin izini sürmediğin zamanlarda nerede yaşıyorsun?” diye sordu.

“Cenevre’de, ailemin evinde.”

“Yani kendine ait bir evin yok mu?”

“Hayır, buna hiç ihtiyaç duymadım. Hep uzaklardayım.”

“Bu da farklı olduğumuz bir başka nokta. Zürih’teki dairem benim sığınağımdır. Gerçi beni görmeye geldiklerinde insanlardan ayakkabılarını çıkarmalarını istememek ya da ellerine antibakteriyel mendil tutuşturmamak için kendimi zor tutuyorum.”

Piyano çaldıktan sonra gizlice ellerini temizlediği an aklıma geldi.

“Tuhaf biri olduğumu biliyorum,” diye devam etti içten bir tavırla, “o yüzden bunu düşünüp de utanmama gerek yok.”

“Tanıştığım müzisyenlerin çoğu eksantrik insanlardı. Bunun sanatçılığın ayrılmaz bir parçası olduğunu düşünüyorum.”

“Veya belki de ‘otistik’, psikiyatrimın bana söylediği gibi. Belki de ikisinin arasında ince bir çizgi vardır. Annem benim hakkımdan gelebilecek bir sevgiliye ihtiyacım olduğunu söylüyor ama kusurlarıma katlanacak birini hayal edemiyorum. Senin ilişkin var mı?”

“Biri... vardı ama birkaç hafta önce öldü,” dedim arabanın penceresinden dışarı bakarak.

“Çok üzıldüm Ally, başın sağ olsun.”

“Teşekkür ederim.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Merak etme, kimse bilmiyor bunu,” diyerek onu teselli ettim.

“Bu yüzden mi Norveç’tesin?”

“Evet, sanırım bu yüzden.”

Taksi güzel limanın bir kıyısında ağır ağır ilerlemeye başladı. Liman ahşap cepheli, ya beyaz, ya bordo, ya kırmızı kahve ya da sarı badanalı, buraya özgü V şeklinde kiremit döşeli çatıları olan binalarla çevrelenmişti. Gözyaşlarımla gözlerimi yakmaya başladığını hissederken tüm renkler birbirine karıştı.

“Pekâlâ...” Willem uzun bir aradan sonra boğazını temizledi. “Normalde bundan kimseye bahsetmem ama benim de aslında neler yaşadığına dair şahsi bir tecrübem var. Sevgilim beş yıl önce, Noel’den hemen sonra öldü. Pek güzel bir anı değil.”

“Öyleyse ben de üzuldüm.” Willem’in sıkılı yumruğuna hafifçe vurarak elini okşadım, bu kez diğer tarafa bakma sırası ondaydı.

“Benim durumumda, ölüm kutlu bir kurtuluş oldu. Jack sonlara doğru çok ama çok hastaydı. Seninki nasıl oldu?”

“Denizcilik kazası. Theo bir an vardı, sonra yok oldu.”

“Samimi olmak gerekirse, hangisi daha kötü bilemiyorum. Benim o durumu kabullenmek için zamanım oldu ama yine de sevdiğim birinin acı çekmesini izlemem gerekti. Sanırım bunu hâlâ atlatamadım. Neyse, içini daha da karartmak istemem, özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok. Bunu yaşayan başka insanları tanımak tuhaf bir şekilde rahatlatıcı,” diye karşılık verdim taksi yüksek, tuğla bir binanın önünde durduğunda.

“Benim otelim burası. Neden içeri girip boş odalarının olup olmadığını sormuyorsun? Daha iyisini bulabileceğini sanmam.”

“Kesinlikle, manzara açısından bulamam,” dedim. Taksiden indiğimde Havnekontoret Otel’in iskele ağzına sadece birkaç metre mesafede olduğunu, o iskeleye de eski ve güzel, çift direkli bir uskunanın demirli olduğunu gördüm. “Theo buna bayılırdı,” diye mırıldandım, şimdi bunu söylediğimde Willem’in beni hemen anlayacağını bildiğim için mutluydum.

“Evet. Haydi, eşyalarını bana ver.”

Taksi şoförüne birkaç dakika beklemesini söyledim ve Willem’i otele doğru takip edip resepsiyoniste boş oda olup olmadığını sordum. Benim için de bir oda ayarlandığında dışarı çıkıp taksi şoförüne artık gidebileceğini söyledim.

“Eh, buna sevindim.” Willem resepsiyon alanında gergin bir şekilde bekliyordu. “Galiba gazetecim gelmiş. Onlardan nefret ediyorum ama ne yaparsın işte... Daha sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedim, Willem onu lobide bekleyen kadına doğru yürürken.

Kredi kartımla ödemeyi yapıp Wi-Fi şifresini de aldıktan sonra asansörle odama çıktım. Odam çatı katındaydı ve müthiş bir liman manzarasına sahipti. Karanlık çökmeye başlamıştı bile, o yüzden kotumu çıkarıp kapüşonlu bir eşofman takımı giydim ve bilgisayarımı açtım. Bilgisayarımın internete bağlanmasını beklerken, Willem’i ve tüm tuhaflığına rağmen onu sevdiğimi düşündüm. E-posta hesabımı kontrol edince çevirmen Magdalena Jensen’den bir e-posta daha geldiğini gördüm.

Kimden: Magdalenajensen1@trans.no

Kime: Allygeneva@gmail.com

Konu: Grieg, Solveig og Jeg / Grieg, Solveig ve Ben

1 Eylül 2007

Sevgili Ally,

Çevirinin kalan kısmı ekte. Kitabın asıl nüshasını Cenevre’deki adrese geri yollayacağım. Umarım kitabı keyifle okursunuz.

İlginç bir hikâye.

Sevgiler, Magdalena

“Eklentiği Aç” tuşuna basıp sabırsızlıkla yeni sayfaların inmesini bekledim. Ve yeniden okumaya başladım...

Anna

Christiania, Norueg

Ağustos 1876

“Anna, *kjære*, tekrar burada bizimle olman ne büyük mutluluk,” dedi Frøken Olsdatter, Anna’yı daireye buyur edip pelerinini alır-ken. “Herr Bayer de Drøbak’ta olunca burada hayat fazlasıyla sessizleşti. Köyde iyi vakit geçirdin mi?”

Anna onun ardından salona girerken, “Çok güzeldi, sağ olun, yeterince uzun olmasa da,” dedi.

“Çay?”

“Çok iyi olur,” dedi Anna.

“O zaman dur, çayını buraya getireyim.”

Frøken Olsdatter odadan çıkarken Anna, Christiania’ya ve kâhyanın ilgi dolu nezaketine geri dönmenin kendisini ne kadar mutlu ettiğini düşündü. *Şırmamışsam da umurumda değil*, dedi içinden, bir yandan da rahat bir şiltede uyuyup ertesi sabah uyan-duğında kahvaltısı kendisine bir tepsi içinde sunulacağı için derin bir oh çekti. Hele sıcak banyo düşüncesi...

Frøken Olsdatter çay tepsisiyle gelip onu düşüncelerinden uyandırdı. “Pekâlâ, sana bazı haberlerim var,” dedi iki porselen fincana çay doldurup fincanlardan birini Anna’ya verirken. “Herr Bayer şu an için Christiania’ya dönemiyor. Zavallı annesi çok hasta ve Herr Bayer onu bırakamıyor. Sonunun yakın olduğunu düşünüyor ve elbette yanında olmak istiyor. Bu nedenle o dönene kadar sen benim sorumluluğumdasın.”

“Sevgili annesinin bu kadar hasta olduğunu duyduğuma çok üzüldüm,” diye karşılık verdi Anna ama Herr Bayer’in gelişinin ertelenmiş olmasına hiç üzülmemişti.

“Provalar gün içinde yapılacak, o yüzden sana tramvayla gidip gelişlerinde refakat edeceğim. Çayını bitirdikten sonra gidip gardırobundaki yeni giysilerine bakmalısın. Herr Bayer’in terziden sipariş ettiği kışlık kıyafetler geldi. Gerçekten fevkalade olmuşlar bence. Bir de odana koyduğum bir mektup var, sana gelmiş.”

On dakika sonra Anna gardırobunun kapağını açtığında karşısında bir dizi elde dikilmiş kıyafet buldu. Yumuşacık ipek ve muslin bluzlar, ince yün etekler ve iki şahane abiye elbise vardı: biri topaz rengi, diğeri ise koyu gül pembesi. Aynı zamanda iki yeni korse, birçok büzgülü iç çamaşırı ve örümcek ağları kadar narin çoraplar da vardı.

Herr Bayer’in onun için bu kadar özel parçalar sipariş etmiş olması Anna’yı ürkütmüştü ama bunların yapılışını Frøken Olsdatter’in ayarlamış olması gerektiğini kendine söyleyerek o düşünceyi arka plana itti. Üstteki bir rafta biri küçük, gümüş tokalı, elbiselerden biriyle aynı koyu gül pembesi renkte, diğeri beyaz nakışlı, rengi fildişine çalan iki çift topuklu ayakkabı duruyordu. Pembe ayakkabıları denerken gözü bir şapka kutusuna takılan Anna onu dikkatlice aşağıya indirdi. Kapağı açınca nefesi kesildi. Şapka pembe elbisesiyle uyumluydu ve o zamana dek gördüğü en süslü tüy ve kurdele aranjanına sahipti. Anna, Christiania tren istasyonuna ilk geldiği günü ve kadınların şapkalarının onu nasıl da büyülediğini hatırladı. *Bu şapka*, diye düşündü onu özenle başına yerleştirirken, *hepsine taş çıkarır*. Yeni ayakkabıları ve şapkasıyla odanın içinde yürüme alıştırmaları yaparken kendini daha uzun ve bir şekilde büyümüş hissetti ve buraya geldiğinden beri ne kadar değiştiğine inanamadı.

Sonra şapka hâlâ kafasında dururken, Frøken Olsdatter’in bıraktığı mektubu aldı. Mektubun Lars’tan geldiğini görünce iç çekti ve çekinerek, içinde yazanlardan ödö koparak açtı onu.

Stalsberg Våningshuset
Tindevegen
Heddal

22 Temmuz 1876

*Çok sevgili Anna'm,
Kardeşinin düğün gecesinde yaptığımız kısa konuşmaya
istinaden sana detaylı bir mektup yazacağıma söz ver-
miştim.*

*Geçtiğimiz birkaç ayda, Christiania'daki hayatının
geleceğe dair umutlarını ve hayallerini değiştirdiği be-
nim için aşikâr oldu. Lütfen sevgili Anna'm, bu yüzden
kendini suçlu hissetme. Değişmeleri gayet doğal. Müthiş
bir yeteneğin var ve daha da önemlisi, o yetenek onu
besleyip dünyaya sunabilecek önemli insanların göze-
timi altında.*

*Annen ve baban pek bir şeyin değişmediğini düşünse
de ben çok şeyin değiştiğini anlıyorum. Bu sonbahar
Christiania'da Solveig olarak sahne alman, seni daha da
değiştireceği kesin olan bir fırsat. Bu benim için ne kadar
zor olsa da benimle evlenme fikrinin artık sana çekici
gelmeyebileceğini kabul etmeliyim. Tabii başından beri
çekici geldiği bir an oldu mu, ondan da kuşkuluyum.*

*Terbiyenin ve iyi kalbinin, gerçek duygularını yüksek
sesle ifade etmene asla izin vermeyeceğini biliyorum. Beni
kırmak bir yana, anneni ve babanı da hayal kırıklığına
uğratmayı göze alamazdın. Bu nedenle seninle konuştu-
ğumuz gibi onlara seni daha fazla bekleyemeyeceğime
karar verdiğimi söyleyeceğim. Baban benim arazimi satın
aldı bile ve bu durum mali açıdan işime geliyor. Sen ev
işlerine nasıl yatkın değilsen ben de çiftçiliğe yatkın
değilim, babam da artık aramızda olmadığı için beni
burada tutacak pek bir şey kalmadı.*

Bir alternatif var gibi görünüyor. Anna, Scribner'dan, yani şiirlerimi gönderdiğimi söylediğim New York'taki yayımcıdan haber aldığımı sana söylemeliyim. Şiirlerimi basmak istiyorlar ve bunun için bana küçük bir avans teklif ettiler. Bildiğin gibi Amerika'ya gitmek hep hayalimdi. Babandan arazi karşılığında aldığım parayla biletimi tam tamına alabiliyorum. Bu fikrin beni heyecanlandırıldığını tahmin edebiliyorsundur, şiirlerimin orada basılacak olması müthiş bir onur. Seni de yanıma eşim olarak almak ve birlikte yeni bir hayat kurabilmek için oraya götürmek en büyük dileğim olurdu. Ancak zamanlama senin için uygun değil. Ve Anna, dürüst olmak gerekirse, zamanlama uygun olsaydı bile senin beni benim seni sevdiğim gibi sevemeyeceğini anlıyorum.

Sana hiç kin gütmüyorum ve şans diliyorum. Tuhaf bir şekilde Tanrı ikimize de kendi yollarımızı çizmemiz için özgürlük tanıdı, o yollar kesişmese de. Artık evlenmeyecek olsak da umarım dostun olarak kalabilirim.

Altı hafta sonra gemiyle Amerika'ya doğru yola çıkıyorum.

Lars

Anna mektubu yanındaki yatağa koydu. Ve derin düşünceler içinde, hem duygulanmış hem de huzursuz hissederek oturdu.

Amerika... Bunun Lars'ın kurduğu boş bir hayal olduğuna inandığı ve onu ciddiye almadığı için kendine kızdı. Şimdi Lars'ın şiirleri orada basılmak üzereydi ve belki de bir gün Herr Ibsen'in izinden gitmesi ihtimali vardı.

Hayatında ilk kez Lars'ı bir kurban, sevilmesi gereken mahzun bir köpek olarak görmeyi bıraktı. Mektubunda söylediği gibi, Anna'nın babasının drahoma olarak aldığı arazi sayesinde o da Heddal'dan kaçma ve hayallerinin peşinden gitme şansını yakalamıştı, tıpkı kendisi gibi.

En azından bu teselli vericiydi.

Kendisine sorsa onunla Amerika'ya gider miydi?

“Hayır.”

Cevap dudaklarından kendiliğinden dökülmüştü. Kendini sırtüstü yatağa attı ve yeni ipek şapkası gözlerinin üzerine düştü.

Daire 4

Aziz Olav Kapısı 10 Numara
Christiania

4 Ağustos 1876

Sevgili Lars,

Mektubun için teşekkür ederim. Talihinin dönmüş olması beni çok mutlu etti. Umarım bana Amerika'dan yazarsın. Lütfen benim için tüm yaptıkların karşılığında minnettarlığımı kabul et. Okuma yazmama yardım etmen Christiania'daki hayatımı mümkün kıldı.

Mor'a ve far'a sevgilerimi ilet. Umarım düğün olmayacağını onlara söylediğinde sana bağırmaslar, bunun suçunu üstlenerek de gerçekten büyüklük ettin.

Umarım Amerika'da benden çok daha iyi bir eş bulursun. Ben de seninle dost kalmayı diliyorum.

Umarım deniz seni tutmaz.

Anna

Anna mektubu mühürlerken Lars'ın söylediklerinin etkisi onu çarptı. Lars artık sadece arkadaşı olduğu ve Amerika'ya gideceği için Anna onu özleyeceğine karar verdi.

Onunla evlenmeli miydim, diye sordu kendine, ayağa kalkıp aşağıdaki sokağa bakmak için pencereye doğru ilerlerken. Çok iyi ve nazik biriydi. Ayrıca muhtemelen orada zengin olacak, bense büyük ihtimalle bir kız kurusu olarak öleceğim...

Daha sonra, mektubu postaya verilmesi için gümüş tepsiye koymak üzere koridorda yürürken Anna kendisini eski hayatına bağlayan o son incecik ipliğin de nihayet koptuğunu hissetti.

Peer Gynt'ün provaları üç gün sonra başladı. Çoğu ilk prodüksiyondan olan kadro Anna'ya karşı sevecendi ve ona yardımcı oluyorlardı ancak bir şarkıyı öğrenip söylemek Anna için hiçbir sorun teşkil etmezken aktrislik düşündüğünden çok daha çetrefilli çıkmıştı. Bazen sahnede doğru yere yürüyor ancak bunu yaparken repliğini söylemeyi unutuyor, bazen de her ikisini de hatırlıyor ama bu kez de doğru yüz ifadesini takınmayı beceremiyordu. Yönetmen Herr Josephson ona karşı çok sabırlıydı ama tüm bunlar Anna'ya polka dansı yaparken aynı zamanda karnını okşayıp başına vurmak gibi geliyordu.

Dördüncü günün provalarından sonra oyunculuğu bir kez olsun becerip beceremeyeceğini umutsuzca merak eder olmuştu. Tiyatrodan çıkmak üzere sahne kapısına doğru yürürken bir el kolunu kavrayınca korkudan küçük bir çığlık attı.

“Frøken Landvik, Christiania'ya döndüğünüzü duydum. Köy seyahatiniz nasıl geçti?”

Fena Jens Halvorsen karşısındaydı işte. Ona bu kadar yakın olduğu için Anna'nın kalbi küt küt attı ve genç adam onun kolunu kavrayan elini gevşetse de tutmayı bırakmadı. Anna giysilerinin üzerinden onun elinin sıcaklığını hissedebiliyordu, zorlukla yutkundtu. Jens'e dönüp ne kadar değiştiğini görünce şoke oldu. Normalde parlak, bukleli olan saçları cansız bir şekilde yüzüne düşmüştü, şık kıyafetleri kırıksık ve pisti. Haftalardır iyi bir banyo yapmamışa benziyordu, Anna'nın burnu da bunu teyit etti.

“Ben... refakatçim dışarıda,” diye fısıldadı. “Lütfen bırakın beni.”

“Bırakacağım ancak sizi deli gibi özlediğimi söyledikten sonra. Size sevgimi ve sadakatimi artık kanıtlamışumdır herhâlde. Lütfen, size yalvarıyorum, benimle buluşacağınızı söyleyin bana.”

“Hayır, söylemeyeceğim,” diye karşılık verdi Anna.

Sahne kapısına doğru koştu ve kapı ardından çarparak kapanırken genç adam onun arkasından, “Eh, sizi tiyatrodan bulmaktan beni alıkoyacak bir şey yok, var mı Frøken Landvik?” diye seslendi.

Ertesi hafta Jens her gün Anna’nın provalardan sonra tiyatrodan çıkmasını bekledi.

“Herr Halvorsen, bu gerçekten çok can sıkıcı olmaya başladı,” diye fısıldıyordu Anna ona, o sırada kapıcı Halbert onların flörtleşmelerini her zamanki gibi ön sıradan izliyordu.

“Harika! O zaman belki bana merhamet eder ve en azından sizi çaya davet etmeme izin verirsiniz.”

Anna, “Refakatçim de bize katılmaktan keyif duyacaktır. Lütfen ricanızı ona iletin,” diyerek onun yanından geçip gidiyor, bir yandan da gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Aslında bu günlük karşılaşmalarını iple çekiyordu ve kışkırtıcı bir kedi fare oyunu oynadıklarını bildiği için rahatlamaya başlamıştı. Lars’ın artık “onu beklemiyor” olmasıyla beraber –Anna’nın tüm yazı Jens’in hayaliyle geçirmiş olmasından bahsetmeye gerek yoktu bile– bütün çabalarına rağmen kararlılığı kırılmaya başlamıştı.

Evde pineklemeyle geçen uzun bir hafta sonundan sonraki pazartesi Frøken Olsdatter, Anna’ya Herr Bayer’in bir işini halletmek için şehrin öbür tarafına gitmesi gerektiğini söyledi. Anna’nın tramvayla eve yalnız dönebilecek kadar sorumluluk sahibi olduğunu farz etmişti ama Anna sahneden inerken, teslim olma zamanının geldiğini biliyordu.

Jens her zamanki gibi onu sahne kapısının koridorunda bekliyordu.

“Ne zaman evet diyeceksiniz bana Frøken Landvik?” diye sordu Jens, Anna yanından geçip giderken. “İtiraf etmeliyim ki

ne kadar dayanıklı olsam da beni sürekli reddediyor olmanız azmimi yavaş yavaş tüketiyor.”

“Bugün?” dedi Anna birden ona dönerek.

“Ben... peki o zaman... peki.”

Anna onun şaşkınlığının tadını çıkardı.

“Meydanın karşısındaki Engebret Kafe’ye gideceğiz,” dedi genç adam. “Yürüyerek bir dakika.”

Anna, Engebret’i duymuştu, çok heyecan verici bir yer olduğunu düşünüyordu. “Ama ya birileri bizi görürse? Refakatçimin olmamasının uygunsuz olduğunu düşünürlər.”

“Sanmıyorum,” diyerek güldü Jens. “Engebret daha çok bohemlerin ve sarhoş müzisyenlerin gittiği bir yerdir, çırlıçıplak soyunup bir masanın üstünde dans etseniz bile kıllarını kıpırdatmazlar! Kimse bizi fark etmeyecek bile, yemin ederim. Gelin, Frøken Landvik, zaman kaybediyoruz.”

“Peki o zaman.” Heyecandan Anna’nın içi ürpermişti.

Tiyatrodan sessizce çıkıp meydanı geçerek kafeye girdiler; Anna en karanlık, en sessiz köşedeki masayı işaret etti. Jens ikisi için de çay sipariş etti.

“Söyleyin bakalım Anna, yazınız nasıl geçti?”

“Görünüşe göre sizinkinden çok daha iyi. Siz... keyifsiz görünüyorsunuz.”

“Eh, bunu bu kadar kibarca ifade ettiğiniz için teşekkür ederim.” Jens onun patavatsızlığına güldü. “Hasta değilim, sadece bu aralar fakirim ve iyi bir banyo yapıp kıyafetlerimi değiştirmeye ihtiyacım var. Kendisi de orkestrada çalan Simen gerçek bir müzisyene dönüştüğümü söylüyor. Evi terk etmek zorunda bırakıldığımda başımın üzerinde bir çatı olmasını sağladı, bana çok iyiliği dokundu.”

“Tanrım! Neden?”

“Babam müzik tutkumu tasvip etmedi. Onun izinden gitmemi ve atalarım gibi benim de bira fabrikasını işletmemi arzu ediyordu.”

Anna ona bambaşka bir hayranlıkla baktı. *Kuşkusuz*, diye düşündü, *sanat uğruna insanın ailesini ve evinin sunduğu rahatlığı bir kenara atması çok güçlü bir kişilik gerektirir.*

“Neyse,” diye devam etti Jens, “tiyatro sezonu başladığı ve artık para kazanıyor olduğum için daha uygun bir yere geçeceğim. Obuacı Otto dün bana kendi dairesinde bir oda kiralayacağını söyledi. Karısı yakın zamanda vefat etmiş ve kadın bayağı zengin olduğu için kendimi daha sağlıklı bir ortamda bulmayı umuyorum. Daire sizinkine sadece beş dakika uzaklıkta Anna. Neredeyse komşu olacağız. Gelip benimle orada çay içebilirsiniz.”

“Daha rahat bir yere geçeceğinizi duyduğuma sevindim,” dedi Anna utangaç bir tavırla.

Çayları geldiğinde Jens ona, “Ve ben kendimi çukurda bulurken sizin yıldızınız hızla yükseliyor! Belki de her müzisyenin ihtiyaç duyduğu şu zengin, hayırsever kadınlardan olursunuz,” diye takıldı. “Kendinize bir bakın, güzel kıyafetler, şık bir Parisli şapkası... Bugünlerde zengin genç hanımlar aynen böyle görünüyor.”

“Yıldızım hızla yükseldiği gibi aynı hızla kayıyor olabilir de. Korkunç bir aktris olduğumu düşünüyorum, işimi de muhtemelen yakında kaybederim,” diye itiraf etti Anna birden, bunu birine söylediği için rahatlamıştı.

“Ben de bunun doğru olmadığından bir o kadar eminim. Dün orkestra ilk çağrı için toplandığında Herr Josephson’un Hennum’a sizin ‘gayet güzel’ ilerlediğinizi söylediğini duydum.”

“Anlamıyorsunuz Herr Halvorsen. Bir seyirci kitlesinin önünde şarkı söylemekten hiç çekinmedim ama cümleleri söyleyip bir karakteri canlandırmak çok farklı bir şey. Benim sahne korkum bile olabilir,” dedi Anna çay fincanının kulpuyla oynayarak. “İlk gece seyircilerin önüne çıkacak cesareti nasıl bulacağım bilmiyorum.”

“Anna... Ben sana Anna desem, sen de bana Jens desen olur mu? Artık birbirimizi buna imkân verecek kadar tanımış olduğumuzu sanıyorum.”

“Sanırım diyebilirsin, evet. En azından yalnız olduğumuzda.”

“Teşekkür ederim. Şimdi, şöyle devam edeyim Anna, o kadar güzel görünecek ve o kadar büyüleyici bir şekilde şarkı söyleyeceksin ki kimse ne dediğinin farkına varmayacak, eminim.”

“Çok nazıksın... Jens, ama geceleri uyuyamıyorum. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Ben de uğratmayacağımdan eminim. Şimdi anlat bakalım, köydeki talibin nasıl?”

“Amerika’ya gidecek. Bensiz,” dedi Anna dikkatle, gözlerini Jens’ten kaçırarak. “Artık nişanlı değiliz.”

“Öyleyse geçmiş olsun ama itiraf etmeliyim ki beni çok mutlu ettin. Son karşılaşmamızdan beri durmadan seni düşünüyorum. Bu zor yaz boyunca bana güç veren tek şey sendin. Ve kendimi sana sırlıslıkla âşık olmuş halde buldum.”

Anna ona cevap vermeden önce birkaç saniye baktı. “Bu nasıl olabilir? Beni tanıımıyorsun bile. Birkaç dakikadan uzun süren bir sohbetimiz olmadı. İnsanın kişiliğinden ötürü sevilmesi gerekmez mi? Bunun için de insanın karşısındakini iyi tanınması gerekir.”

“Ben senin hakkında sandığından çok daha fazlasını biliyorum. Örneğin evinizdeki davette elde ettiğin zaferden sonra seyirciler ayağa kalkıp seni alkışlamaya başladıklarında yüzünün kızarmasından mütevazı olduğunu anladım. Yüzünde boya olmamasından gösterişi sevmediğini biliyorum. Ayrıca iffetli ve sadık olduğunu, yüksek ahlaki değerlerin olduğunu da anlıyorum ve bu da sana kur yapma vazifemi bir o kadar zorlaştırdı. Bu bana aynı zamanda bir şeye karar verdiğin zaman keçi gibi inatçı olduğunu düşündürüyor. Çünkü benim tecrübeme göre, bir talibinin mektuplarını ateşe atmadan önce onlara en azından bir göz atmamak her kadının harcı değildir, talibinin coşkulu kovalayışının uygunsuz olduğunu düşünse bile.”

Anna onun algılarının açıklığı karşısında ne kadar hayret ettiğini göstermemek için elinden geleni yaptı. “Eh,” dedi zorlukla yutkunarak, “bilmediğin çok şey var. Mesela annemin benim ev işi kabiliyetimden ümidini kesmiş olması gibi. Rezalet bir aşçıyım

ve dikiş dikemem. Babam benim sadece hayvanlara bakabileceğimi söyler, insanlara değil.”

“O zaman biz de aşk yiyip aşk içer ve bir kedi alırız,” diye karşılık verdi Jens gülümseyerek.

Anna ayağa kalkıp çantasından çıkardığı bozuklukları masaya koyarken, “Beni affet ama gerçekten tramvaya yetişip eve dönmeliyim,” dedi. “Lütfen izin ver, çayların parasını ben ödeyeyim. Hoşça kal... Jens.”

“Anna.” Anna arkasını dönüp gidecekken Jens onun elini yakaladı. “Seni tekrar ne zaman görebilirim?”

“Gayet iyi bildiğin gibi her gün saat on ile dört arası tiyatrodayım.”

“O zaman yarın saat dörtte orada olacağım,” diye seslendi Jens onun aceleyle kapıya doğru gidişini izlerken. Anna çıktıktan sonra, masadaki bozuk paralara baktı ve orada çayların parasını karşılayacak miktarın yanı sıra kendisine bir kâse çorba ve bir kadeh aquavit de sipariş etmeye yetecek kadar para olduğunu gördü.

Tramvaya sağ salım binince Anna gözlerini kapatıp hülyalı hülyalı gülümsedi. Jens Halvorsen’le baş başa kalmak müthiş bir şeydi. Yeni yaşam tarzından mıdır, yoksa sadece kendisinin peşinden koşarkenki azminden mi bilinmez, Jens artık Anna’nın gözünde daha önceki gibi mağrur, çalımlı bir genç horoz değildi.

“Ah, Tanrım,” diye dua etti o gece, “sana Fena Jens Halvorsen’in artık o kadar da fena olmadığını söylersem beni affet lütfen. Bir imtihana tabi tutulduğunu ve değiştiğini. Biliyorsun, şeytana uymamak için elimden geleni yaptım ama...” –Anna alt dudağını ısırdı– “...sanırım artık uyabilirim. Âmin.”

Açılış gecesine kadar geçen sürede Anna ve Jens her gün provalardan sonra buluştular. Tiyatroda dedikodu çıkmasından endişelendiği için Anna, Jens’e onu Engebret’in içinde beklemesini önermişti. Kafenin en sakin zamanı akşamüstleriydi ve Anna yavaş yavaş

rahatlamaya, rezil olmaktan o kadar da korkmamaya başladı. Bir gün Jens masanın altından onun eline uzandığında Anna elini tutmasına izin verdi. Sonra bu bir gelenek halini aldı ve çoğu gün parmakları gizlice birbirine dolanmış halde oturur oldular. Sadece tek ellerinin müsait olması fincanlarına çay ve süt koymayı biraz zorlaştırıyordu ama yine de her saniyesine değdi.

Jens eski haline biraz daha benzemeye başlamıştı. Otto'nun dairesine taşınmış ve Anna'ya en küçük detayına kadar tarif ettiğı gibi, baştan ayağı bit temizliğı yapmıştı. Dairede tüm kıyafetleri yıkayan bir hizmetçi vardı ve Anna da artık Jens çok daha güzel koktuğı için rahatlamıştı.

Ama tüm bunların ötesinde, Jens'in teninin kendisinininkine değdiği hayali –dışarıdan bakınca masum ama çok daha fazlasını vadeden bir temas– Anna'nın aklından gece gündüz çıkmıyordu. Sonunda Solveig'ın nasıl hissettiğini ve Peer'i için neden o kadar çok şeyi feda ettiğini anlıyordu.

Sık sık sessizce oturuyorlar, çaya boş verip birbirlerini seyretmenin tadını çıkarıyorlardı. Anna kendine tedbirli olması gerektiğini söylese de artık Jens'e teslim olduğunu biliyordu. Ve onun büyüüne gitgide daha çok kapıldığını.

Christiania Tiyatrosu'nda *Peer Gynt*'ün yeni sezonu başlamadan üç gün önce, orkestra ile oyuncuların bir araya getirildiği o meşakkatli süreç tekrar başladı. Bu kez Anna kuliste Rude ve diğer çocuklarla aynı odayı paylaşmıyordu. Madam Hansson'un eski soyunma odasındaydı, içeride aynalarla kaplı bir duvar ve kendini yorgun hissederse uzanabileceği kadife kaplı bir şezlong vardı.

“Çok hoş, değil mi Anna?” demişti Rude odaya göz atarken. “Bazılarımızın son birkaç ayda sınıf atladığını söyleyebilirim. Arada bir buraya gelip size arkadaşlık edebilir miyim? Yoksa benim için artık fazla mı asilsiniz?”

Anna onun tombul yanaklarını ellerine alıp kıkırdamıştı. “İşkambil oyunlarımız için vaktim olmayabilir ama dilediğin zaman buraya gelip beni ziyaret edebilirsiniz.”

Açılış gecesi soyunma odasına girdiğinde Anna karşısında çiçekler ve üzerlerinde “iyi şanslar” yazan kartlar buldu. Anne babasından ve Knut'tan bile çiçek gelmişti, yanında da Lars'la nişanının bozulmasına değinildiği şüphesiz bir mektup vardı. Anna onu daha sonra okumak üzere kenara koydu. Makyöz Ingeborg makyajını yaparken Anna diğer kartları okuyup insanların nazik sözlerine minnet duydu. Özellikle de tek bir kırmızı gülün eşlik ettiği bir kart vardı ki onu okurken heyecandan içi titredi.

Gelip yıldızlara yükselişini izleyeceğim bu gece. Ve yüreğinin her atışını hissedeceğim.

Söyle şarkılarını benim güzel kuşum. Söyle!

J.

Anna ilk perde oyuncularını için yapılan çağırımı duyunca dua etti: “Lütfen Tanrım, bu gece kendimi ya da ailemin ismini rezil etmeyeyim. Âmin.” Sonra kalkıp sahne kapısına doğru yürüdü.

O gece Anna’nın, hafızasına silinmemek üzere kazanacağını bildiği anlar yaşandı. İkinci perdede sahneye çıktığı ve aklından her şeyin silindiği o korkunç an gibi. Anna çaresizce orkestra çukuruna bakmış ve Jens’in dudaklarını oynatarak replikleri ona söylediğini görmüştü. İzleyicilerin fark etmeyeceği kadar kısa sürede toparlandığını umuyordu ama bu olay, oyunun geri kalanı boyunca sinirlerini bozmuştu. Ancak en sondaki “The Cradle Song”da, Peer’le sahnede yalnız kaldıklarında ve Peer başını onun dizlerine koyup yatarken kendine güveni geri gelen Anna, sesi ile duygularının yükselmesine izin verdi.

Son notanın da yankıları dindikten sonra birçok kez selam vermeye çıktılar ve hem ona hem de Peer’in annesi Åse’yi oynayan Marie’ye buketler verildi. Sonunda perde indiğinde Anna sahneden ayrılıp Herr Josephson’un omzunda hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Canım, lütfen ağlamayın,” diyerek avuttu adam onu.

“Ama bu gece tam bir felakettim. Biliyorum, öyleydim!”

“Hiç de değildiniz Anna. Sizin doğal tereddüdünüzün aslında Solveig’in hassasiyetini artırdığını görmüyor musunuz? Ve finalde... ah, seyirciler büyüldü. Bu rol sanki sizin için yazılmış, eminim Herr Ibsen ve Herr Grieg sizi görseydiler çok memnun olurlardı. Bir rüya gibi söylediniz şarkıları, her zamanki gibi.

Şimdi..." Herr Josephson parmağını Anna'nın yanağına koyup gözyaşını sildi. "Gidin ve başarınızı kutlayın."

Anna odasına girdiğinde içerisi onu kutlamaya gelenlerle doluydu; hepsi de yeni ve içlerinden biri olarak gördükleri bir prensesin taç giyme töreninde hazır bulunmak istiyordu, Anna da hepsine doğru sözcükleri söylemek için elinden geleni yaptı. Sonra Herr Hennum içeri girip herkesi odadan kışkıışladı.

"Bu gece orkestrayı yönetmek ve sizi ilk defa sahnede izlemek bir zevkti Anna. Ve evet, bir aktris olarak kusursuz değildiniz ama bu kendinize güveniniz arttıkça öğrenebileceğiniz bir şey. Ve artacak, size söz veriyorum. Lütfen Christiania'nın hayranlığının tadını çıkarmaya çalışın çünkü bunu gerçekten hak ediyorsunuz. Herr Josephson on beş dakika sonra sizi fuayedeki ilk gece partisine götürmek üzere burada olacak." Herr Hennum eğilerek Anna'ya selam verdi ve onu yalnız bıraktı.

Anna üzerini değiştirirken kapının kısıcak çalınışı Rude'nin geldiğine işaret ediyordu. "Pardon, Frøken Anna, ama size bir mektup iletmem istendi." Rude mektubu Anna'ya edepsiz bir sırtışıla verdi. "Söylememde bir sakınca yoksa, bu gece çok güzel görünüyorsunuz. Anneme partiye gelip gelemeyeceğimi sorabilir misiniz? Eğer rica sizden gelirse bana izin verebilir."

"Biliyorsun ki bunu yapamam Rude, ama hazır buradayken elbisemin düğmelerini ilikleyebilir misin?"

Anna Herr Josephson'la fuayeye girdiğinde alkışlarla karşılandı. Jens ise Anna'yı uzaktan izleyip onu hiç bu kadar sevmemiş olduğunu düşündü, Rude'nin ilettiği notta da ona aynen böyle söylemişti. Anna'nın nasıl gülümsediğini, nasıl sohbet ettiğini fark etti ve onu şarkı söylerken duyduğu o ilk günden beri kuşunun ne kadar uzaklara uçtuğunu düşündü.

Sonra tanıdık bir simanın Anna'ya yaklaştığını görünce yüreği sıkıştı, herkes gelen kişinin geçmesi için yer açarken tanıdık simanın kocaman pala bıyığı neşeden neredeyse kabarmıştı.

“Anna! Benim sevgili genç hanımım, annemin hastalığı bile beni buraya gelip bu muhteşem gecede seni izlemekten alıkoyamazdı. Olağanüstüydün, *kjære*, tam anlamıyla olağanüstü.”

Jens, Anna’nın yüzünün hafifçe durgunlaştığını fark etti, sonra kendini toplayıp Herr Bayer’i samimiyetle selamlamasını izledi. Ardından tiyatrodan ayrıldı, hamisi çıkageldiğinden Anna’ya onunla ne kadar gurur duyduğunu bizzat söyleyemeyeceği için morali bozulmuştu.

Elbette, diye düşündü acısını Engebret’te aquavite gömerken, işlerin nereye gittiğini görebiliyordu, Anna göremese de. Çiftçi talibinden kurtulmuş olabilirdi ama Herr Bayer’in ona âşık olduğu açıktı. Ve Herr Bayer ona istediği her şeyi verebilirdi. *Birkaç ay önce*, diye düşündü Jens, *bunu ben de yapabilirdim*.

İlk kez, korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

“*Frøken Landvik, Solveig rolüne Madam Hansson’un olgunluğunun verdiği özgüveni katamamış olabilir ama bunu masumiyeti, gençliği ve Solveig’in şarkılarına getirdiği olağanüstü yorumla telafi ediyor.*”

“*Dagbladet*’in erken baskısında da eleştirmen yine senin güzelliğinden ve gençliğinden bahsetmiş ve...”

Anna, Herr Bayer’i dinlemeyi bıraktı. İlk akşamı bir şekilde atlattığı için mutluydu ama bunu bir sonraki akşam yeni baştan yaptığını hayal bile edemiyordu.

“Şimdi, Anna, ne yazık ki Christiania’da sadece sabaha kadar kalabileceğim, bir an önce feribota binip annemin yanına dönmem gerekiyor,” dedi Herr Bayer gazeteyi katlayarak.

“Anneniz nasıl?”

“Ne daha iyi ne daha kötü,” dedi Herr Bayer iç çekerek. “Annemin her zaman yıkılmaz bir ruhu oldu ve onu hayatta tutan tek şey bu. Sonu yaklaşırken yanında olmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama bundan bu kadar bahsetmek

yeter. Anna, bu gece seninle özel bir yemek istiyorum, o esnada bana seni son gördüğümünden bu yana neler olduğunu anlatırsın.”

“Elbette, benim için bir zevk olur ancak kendimi biraz yorgun hissediyorum. Eğer bu gece beraber yemek yiyeceksek şimdi biraz dinlenebilir miyim?”

“Elbette, sevgili genç hanım. Ve tekrar tebrikler.”

Franz Bayer, Anna’nın odadan çıkmasını izledi ve son bir yılda ne kadar serpildiğine hayret etti. Ve tabii kendisi onu son gördüğünden beri. Hep açmak üzere olan bir tomurcuk olmuştu ama şimdi tamamen çiçek açmıştı, çok güzeldi ve kendisinin eğitimi altında yepyeni bir zarafet ve kültür kazanmıştı.

Ama az önce bitkin olduğunu söylemesine rağmen Anna’da tanımlayamadığı yeni bir ışık vardı. Bunun haziran ayındaki akşam davetinde onu çok etkilediği belli olan kemancıyla bir ilgisinin olmamasını umdu. Önceki gece Herr Josephson biraz acımasızca ona şehre dönmekle iyi ettiğini söyleyerek takılmıştı. Onun himayesi altındaki kızın birçok defa Engebret’te delikanlıyla çay içerken görüldüğünden de bahsetmişti.

Herr Bayer şimdiye kadar işi yavaştan almış, Anna’yı ürküt-mek istememişti. Ama Herr Josephson’un söylediklerinden sonra, artık niyetini belli etmesi gerektiğini düşündü.

“Sevgili genç hanım, bu akşam ne kadar da büyüleyicisin böyle!”

Herr Bayer, topaz rengi gece elbisesiyle yemek odasına giren Anna’yı selamladı. *İnsanlar, özellikle de erkekler, diye düşündü Anna alaycılıkla, bana ne kadar güzel olduğumu söylerlerse söylesinler, beni o sihirli yüz pudrası olmadan görseler, çilli halimle son derece basit bulurlardı.*

Herr Bayer’in nezaketine karşılık Anna’nın aklına sadece adamın gösterişli, şal desenli kravatına iltifat etmek geldi ve se-sindeki samimiyetsizliği fark etmemesini umdu.

“Bu yaz görüştüğünüzde sevgili ailen nasıldı?” diye sordu Herr Bayer.

“Ailem iyi, teşekkür ederim. Düğün de güzeldi.”

“Frøken Olsdatter’dan ne yazık ki genç erkek arkadaşınla nişanınızı bozduğunuzu duydum.”

“Evet. Lars artık beni bekleyemeyeceğini hissetmişti.”

“Bu seni üzdü mü Anna?”

“Bence en iyisi oldu, ikimiz için de,” diye karşılık verdi Anna diplomatik bir tavırla, balığından bir lokma aldı. Aslında tek istediği bu gece erken yatmak ve Jens’i hayal etmekte.

Salonda kahveler içildikten sonra Frøken Olsdatter, Herr Bayer için bir sürahi konyak ve Anna’yı hayrete düşürecek şekilde, içinde bir şişe şampanyayla bir buz kovası getirdi. Kendisinin alkol alması için saat çok geçti, Herr Bayer’in başka misafirler ağırlayıp ağırlamayacağını merak etti.

“Kapıyı arkanızdan kapatın,” diye seslendi Herr Bayer, Frøken Olsdatter’a ve kadın onun isteğini yerine getirdi.

“Şimdi, Anna, benim sevgili küçük hanımım, sana söylemem gereken bir şey var.” Herr Bayer boğazını temizledi. “Burada yaşadığın süre zarfında sana olan düşkünlüğümün arttığını fark etmiş olmalısın. Ve umarım kariyerini yönlendirmek için gösterdiğim çabaları takdir ediyorsundur.”

“Elbette ediyorum Herr Bayer. Size ne kadar teşekkür etsem az.”

“Artık resmiyeti bırakalım. Lütfen Anna, bana Franz de. Artık beni yeterince tanıyorsun...”

Anna sessizleşen Herr Bayer’i izledi. Onu tanıdığından beri adam ilk kez ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Nihayet Herr Bayer kendini toparladı ve sözlerine devam etti:

“Senin anlayacağın, Anna, tüm bunları sadece yeteneğini beslemek için değil, aynı zamanda... sana âşık olduğum için yaptım. Elbette bir centilmen olarak, sen başkasıyla nişanlıyken bunları dile getiremezdim ama şimdi özgür olduğuna göre, yani... bu yaz ayrı kaldığımızda sana olan hislerimin derinliğini açıkça kavradım.

Ayrıca annemin yanına dönmek üzere seni tekrar burada yalnız bırakmam gerektiğini de biliyorum, ne kadar süre uzakta olacağımı da bilmeden. O yüzden niyetimi sana şimdi açıklamamın en iyisi olacağını düşündüm.” Bir saniye duraksadı, derin bir nefes aldı. “Anna, benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin?”

Anna ona sessiz bir şok içinde, dehşetinin yüzünden okumasına engel olamayarak baktı.

Herr Bayer onun yüz ifadesini anında fark ederek tekrar boğazını temizledi. “Bu teklifin senin için bir sürpriz olduğunu anlıyorum. Ama Anna, birlikte neler yapabileceğimizi görmüyor musun? Şu ana kadar kariyerinde sana çok yardımım dokundu ve Christiania’da zirveye ulaştın bile. Fakat Norveç çok küçük bir ülke, senin yeteneğini kaldırmak için fazla küçük. Şimdiden Danimarka’daki, Almanya’daki ve Paris’teki birçok müzik direktörüne ve programlama komitelerine yazıp senin yeteneğinden bahsettim. Şüphesiz dün gecedен sonra senin adını kendileri de duyacak. Evli olsaydık sen büyük konser salonlarında sahne alırken ben de seninle Avrupa’ya seyahat edebilirdim. Seni korurdum, gözetirdim... Uzun yıllar senin gibi bir yeteneği bekledim. Ve tabii ki,” diye ekledi hızlıca, “kalbimi de çaldın.”

“Anlıyorum.” Anna yutkundu, bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu.

“Bana yakınlık duyuyorsun, değil mi?”

“Evet ve ben... minnettarım.”

“Sahne ve sahne dışında iyi partnerler olduğumuza inanıyorum. Sonuçta neredeyse bir senedir benim çatım altında yaşıyorsun ve tüm kötü alışkanlıklarımı biliyorsun,” diyerek güldü Herr Bayer. “Ve umarım bazı iyi alışkanlıklarımı da biliyorsundur. O yüzden evliliğimiz senin sandığın kadar büyük bir sıçrama olmayacaktır, hayatımızdaki çoğu şey şu an olduğu gibi kalacaktır.”

Anna ürperdi, Herr Bayer’in hayatlarında değişmesini bekleyeceği *her şeyi* gayet iyi biliyordu.

“Suskunsun sevgili Anna’m. Seni şaşırttığımı görebiliyorum. Ben bunu ikimiz için doğal bir gelişme olarak tahayyül etsem de, belki de sen düşünmeye hiç cesaret edememiştin.”

O konuda kesinlikle haklısın, diye düşündü Anna. “Evet,” dedi.

“Şampanya belki de biraz benim cüretkârlığım oldu. Sana teklifimi düşünmek için biraz zaman vermem gerektiğini anlıyorum şimdi. Bunu düşünecek misin Anna?”

“Elbette Herr Bayer... Franz. Teklifinden dolayı onur duy-dum,” diye mırıldandı Anna güçlkle.

“En az iki hafta buralarda olmayacağım, bir ihtimal daha uzun bir süre, belki bu sana teklifimi düşünme fırsatı tanır. Tek umut ve dileğim cevabının olumlu olması. Burada seninle beraber yaşamak karımın vefatından bu yana ne kadar yalnız olduğumu anlamamı sağladı.”

O an Herr Bayer o kadar hüzünlü göründü ki Anna onu avut-mak istedi, babasını avutmak isteyeceği gibi. Fakat sonra bu fikri başından savdı ve artık söylenecek bir şey kalmadığını hissederek ayağa kalktı. “Benden istediğin şeyi ciddiyetle değerlendireceğim. Döndüğünde bir cevap alacaksın. İyi geceler... Franz.”

Anna salondan koşarak kaçmamak için kendini zor tuttu ama koridora çıktığında adımlarını hızlandırdı. Odasına vardığı-nda kapıyı kapatıp kilitledi. Yatağına yığılır gibi oturup başını ellerinin arasına aldı, az önce olanları hâlâ kabul edemiyordu. Farkında olmadan Herr Bayer’i bir gün kendisiyle evleneceğine inanmaya nasıl sevk etmiş olabileceğini bulmak için kafa yordu. Her ortamda doğru davrandığından emindi. Onunla bir kere bile flört ettiğini ya da *Peer Gynt*’teki koro kızlarının dediği gibi ona “kaş göz ettiğini” hatırlamıyordu.

Ancak, diye düşündü Anna, *annem ve babam onun çatısı altında yaşamama onay verdi ve karnımı doyurmasına, beni giy-dirmesine ve bana hayal bile edemeyeceğim fırsatları sağlamasına izin verdiler.* Her Bayer’in, babasına ödediği para da cabasıydı.

Kendisi için yaptığı onca şeyden sonra, çabalarının mükâfatının daimî birliktelikleri olacağını zannetmemesi mümkün müydü ki?

“Ah, Tanrım, buna dayanamam...” diye inledi Anna.

Herr Bayer’in teklifinin potansiyel sonuçları çok büyük olacaktı. Eğer Anna onun teklifini reddederse, evinde yaşamaya devam etmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Peki, o zaman nereye giderdi?

O an Herr Bayer’e ne kadar bağımlı olduğunu anladı. Ve kim bilir kaç genç kızın ya da belki Frøken Olsdatter gibi daha yaşlı kadının onun karısı olma fırsatına gözü kapalı atlayacağını. Zengindi, kültürlüydü ve Christiania sosyetesinin en üst tabakasında kabul görüyordu. Ayrıca iyi kalpli ve saygılıydı. Ama yaşı Anna’nın yaşının neredeyse üç katı olmalıydı.

Ve daha da önemlisi... Anna kendine verdiği sözü hatırladı. Herr Bayer’i sevmiyordu. Jens Halvorsen’i seviyordu.

Açılış gecesine göre sönük ve yavan geçen ikinci geceden sonra Anna, Jens'i sahne kapısının dışında kendisini beklerken buldu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye çıkıştı ona. Sonra kendisini bekleyen arabayı gördü ve onu doğru hızla yürümeye başladı. "Biri bizi görebilir."

"Korkma Anna, itibarını zedelemek gibi bir niyetim yok. Sadece sana ilk gece ne kadar harika olduğunu bizzat söylemek istemiştım. Bir de bugün iyi olup olmadığını sormayı."

Bunun üzerine Anna durup ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece seni izlerken bana pek iyi değilmişsin gibi geldi. Ama başka kimse bunu fark edemezdi, yemin ederim. Performansın mükemmeldi."

"Ne hissettiğimi nasıl bilebilirsin ki?" diye sordu Anna, Jens'in bir şekilde bilmesinin verdiği rahatlamayla yaşlar gözlerine hücum ederken.

"Öyleyse haklıydım," dedi delikanlı arabaya vardıklarında, o sırada şoför, Anna'nın içeri girmesi için kapıyı açtı. "Sana yardım edebilir miyim?"

"Ben... bilmiyorum... Eve gitmeliyim."

"Seni anlıyorum ama lütfen, konuşmalıyız... baş başa," dedi Jens, şoförün onu duymaması için sesini alçaltarak. "En azından adresimi al." Anna'nın küçük eline bir kâğıt parçası sıkıştırdı.

“Ev sahibim Otto yarın özel ders verdiği öğrencilerinden birinin evine gidecek. Saat dört ile beş arası evde yalnız olacağım.”

“Ben... bakacağım,” diye mırıldandı Anna ve Jens’e arkasını dönüp arabanın merdivenlerinden çıktı. Şoför kapıyı kapattı ve Anna koltuğa gömüldü. Jens’in ona el salladığını gördü, sonra Jens Engebret’e doğru yürürken Anna onu izlemek için başını arabanın camından dışarı uzattı. Araba oradan uzaklaştığında kalbi küt küt atarak tekrar yerine oturdu. Bir erkeği evinde yalnız başına ziyaret etmesinin ne kadar yakışıksız bir hareket olacağını gayet iyi biliyordu ama önceki gece Herr Bayer’le yaşadıkları hakkında biriyle konuşması gerektiğinin de farkındaydı.

Ertesi sabah kahvaltıda Anna, Frøken Olsdatter’a, “Bu öğleden sonra saat dörtte tiyatroda olacağım,” dedi. “Herr Josephson beni provaya çağırdı, II. Perde’deki bir sahneden hoşnut değilmiş.”

“Akşam yemeğine kadar dönmüş olacak mısın?”

“Öyle umuyorum, evet. İki saatten fazla süreceğini düşünmüyorum.”

Belki Anna öyle farz etmişti ama Frøken Olsdatter ona bir annenin, kızının yalan söylediğini bildiğinde attığı bakışı attı.

“Pekâlâ. Dönüşte seni bir arabanın almasını ister misin?”

“Hayır, tramvay hâlâ çalışıyor olacak, evin yolunu kolaylıkla bulurum.” Anna kalkıp kahvaltı masasından elinden geldiğince sakın bir şekilde uzaklaştı.

Daha sonra daireden çıktığında o kadar sakın değildi.

Tramvaya bindiğinde kalbi o kadar yüksek sesle gümbürdü-yordu ki yanında oturan kişinin onu duymamasına şaşırdı. Bir sonraki durakta indi ve Jens’in ona verdiği adrese bakıp hızla yürüdü. Birazdan yapacağı şeyi kendine Jens’in Christiania’daki tek arkadaşı ve güvenebileceği tek kişi olduğunu söyleyerek mazur göstermeye çalıştı.

Jens gülümseyerek dairenin kapısını açarken, “Geldin,” dedi. “Lütfen içeri gir.”

“Teşekkür ederim.” Anna onu koridor boyunca takip edip zarif bir biçimde döşenmiş, Herr Bayer’inkinden pek de farklı olmayan geniş bir salona girdi.

“Çay alır mıydın? Fakat seni uyarmalıyım, çayı benim yapmam lazım çünkü hizmetçi saat üçte çıktı.”

“Hayır, teşekkür ederim. Evden çıkmadan çay içmiştim, bu-
raya yolculuğum da uzun sürmedi.”

“Lütfen,” dedi delikanlı bir koltuğa işaret ederek, “otursana.”

“Teşekkür ederim.” Soğuktan ve endişeden titrediği için Anna koltuğun şömineye yakın olmasına sevinerek oturdu. Jens de karşısına oturdu. “Bu daire çok konforlu görünüyor,” diye söze girdi Anna.

“Daha önce nerede yaşadığımı görseydin...” Jens başını sallayıp güldü. “Eh, başka bir konaklama imkânı bulduğum için mutlu olduğumu söyleyebilirim. Ama havadan sudan konuşarak vakit kaybetmeyelim. Anna, ne oldu? Neler olduğunu bana anlatabilecek durumda mısın?”

“Ah, Tanrım!” Anna elini alnına koydu. “Durum... çok karmaşık.”

“Sorunlar genelde öyle olur.”

“Sorun şu ki Herr Bayer bana evlenme teklif etti.”

“Anlıyorum.” Jens görünüşte sakin bir şekilde başını salladı ama elleri yumruk halini almıştı. “Peki, senin cevabın ne oldu?”

“Dün sabah erkenden Drøbak’a gitti, annesi ölüm döşğinde ve kendisi de onun yanında kalıyor. Döndüğünde ona bir cevap vermem gerekecek.”

“Bu ne zaman olacak?”

“Annesi öldüğünde, sanırım.”

“Bana dürüstçe şu sorunun cevabını ver: Sana evlenme teklif ettiğinde nasıl hissettin?”

“Dehşete düştüm. Suçluluk da duydum. Herr Bayer’in bana ne kadar cömert davrandığını anlamalısın. Bana o kadar çok şey verdi ki...”

“Anna, sana şu anda sahip olduğun her şeyi veren, kendi yeteneğin.”

“Evet ama beni o eğitti ve bana Heddal’da yaşarken asla hayal edemeyeceğim fırsatlar sundu.”

“O zaman birbirinize denksiniz.”

“Ama bana hiç öyle gelmiyor,” diye ısrar etti Anna. “Ve eğer onu reddedersem nereye giderim ben?”

“Onu reddetmek mi istiyorsun yani?”

“Elbette! Bu, dedemle evlenmek gibi bir şey olurdu! Herr Bayer ellisini çoktan aşmış olmalı. Ama evden taşınmam gerekecek ve hiç şüphesiz bir düşman edinmiş olacağım.”

“Benim de bir sürü düşmanım var Anna,” deyip iç çekti Jens. “Tabii çoğu benim suçum. Ama Herr Bayer, Christiania’da senin inandığın ya da kendisinin inandığı kadar güçlü değil.”

“Belki de. Ama Jens, nereye gidebilirim ki?”

İkisi de konuşulanları ve tabii konuşulmayanları düşünürken sessizlik oldu. İlk Jens konuştu:

“Anna, geleceğine dair bir şey söylemek benim için çok zor. Yaz başlamadan önce sana Herr Bayer’in sunabileceği her şeyi ben de teklif edebilirdim ve senin bir kadın olduğunu, hayatın sana çok daha fazla sınır koyduğunu kabul ediyorum. Ancak artık kendi başına da başarılı olduğunu hatırlamalısın; Christiania semalarının yeni yıldızı olduğunu. Herr Bayer’e zannettiğinden çok daha az ihtiyacın var.”

“Pekâlâ, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu kararımı verene kadar bilemeyeceğim, öyle değil mi?”

“Evet.” Jens, Anna’nın pragmatik bakış açısı karşısında gülmüştü. “Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun Anna ama kalbim sana her şeyi sunmak istese de, gelecekte maddi durumumun nasıl olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ancak gidip Herr Bayer’le evlenirsen Christiania’nın en perişan erkeği olacağımı bilmelisin.

Ve sadece kendi bencilce sebeplerimden değil, senin için de perişan olacağım çünkü onu sevmediğini biliyorum.”

Anna o an tüm bunların Jens’e ne kadar korkunç gelmiş olabileceğini kavradı; o kendisine olan sevgisini hep özgürce itiraf etmişti ama kendisi aynısını onun için hiç yapmamıştı. Telaşa kalkıp gitmeye yeltendi. “Beni bağışla Jens, buraya gelmemeliydim. Bu son derece...” –Herr Bayer’in kullanacağı kelimeyi aradı– “...yakışıksız.”

“İtiraf etmeliyim ki başka bir erkeğin sana seni sevdiğini söylemiş olmasını duymak benim için zor. Her ne kadar Christiana’nın büyük bir bölümü onun evlenme teklifini kabul edersen seni alkışlayacak olsa da.”

“Evet, eminim.” Anna ona arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. “Çok ama çok üzgünüm fakat gerçekten gitmem gerek.”

Anna kapıyı açtı ama Jens’in elinin kendisinininkini kavradığını ve odaya geri çekildiğini hissetti.

“Lütfen, koşullar ne olursa olsun, baş başa olduğumuz bu ilk değerli anı harcamayalım.” Jens ona bir adım daha yaklaştı ve yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı. “Seni seviyorum Anna. Bunu ne kadar söylesem az. Seni seviyorum.”

O an ilk kez Anna buna gerçekten inandı. Artık birbirlerine o kadar yakındılar ki Anna onun bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. “Buraya neden geldiğini kendine ve bana itiraf etmen de kararın açısından önemli olabilir belki,” dedi Jens. “İtiraf et Anna, beni seviyorsun, beni seviyorsun...”

Anna onu durdurma fırsatı bulamadan genç adam onu öpmeye başlamıştı bile. Ve bir anda Anna da kendi dudaklarını tamamen izinsiz bir şekilde ona karşılık verirken buldu. Bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyordu ama zaten artık çok geçti çünkü bu o kadar harikulade, o kadar arzulanmış bir histi ki onu bitirmek için tek bir sebep yoktu.

“Şimdi söyleyecek misin?” diye yalvardı genç adam, Anna çıkmaya hazırlanırken.

Anna ona döndü. “Evet, Jens Halvorsen. Seni seviyorum.”

Bir saat sonra Anna, Herr Bayer'in evine girmek için anahtarını kullandı. Yatak odasına gittiği sırada Frøken Olsdatter yolunu kestiğinde, öğrenme aşamasında olduğu aktrisliğe yaraşır şekilde hazırdı.

"Prova nasıl geçti Anna?"

"İyi geçti, teşekkür ederim."

"Akşam yemeğini kaçta yemek istersin?"

"Belki yemeğimi bu gece odamda tepside yiyebilirim, size zahmet olmazsa. Dün geceki oyun ve bugünkü provadan sonra kendimi bayağı yorgun hissediyorum."

"Tabii ki. Senin için banyoyu hazırlayayım mı?"

"Harika olur, teşekkür ederim," diye karşılık verdi Anna odasına doğru yürürken ve kapıyı kapatınca rahatladı. Kendini yatağa atıp, Jens'in dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde olduğu anı hatırlayıp coşkuyla kendi kendini kucaklarken, sonucu ne olursa olsun Herr Bayer'in teklifini reddetmesi gerektiğini biliyordu.

Ertesi akşam tiyatroda yeni bir dedikodu yayılmaya başladı.

"Geleceğini duydum."

"Hayır, Bergen'de trenini kaçırmış."

"Eh, Herr Josephson Herr Hennum'la konuşurken duyulmuş ve orkestra da bu öğleden sonra tiyatroya erken saatte çağırıldı..."

Anna duyduğu dedikoduları doğrulayacak tek bir kişi olduğunu biliyordu, bu nedenle onu çağırttı. Rude birkaç dakika sonra soyunma odasına geldi.

"Beni mi görmek istediniz Frøken Anna?"

"Evet. Doğru mu? Tiyatroda bu akşam dolanan hikâye?.."

"Herr Grieg'in oyunu izleyeceği konusundaki mi?"

“Evet.”

“Eh.” Rude kollarını zayıf vücudunun etrafında kavuşturdu. “Kimi dinlediğinize bağlı.”

Anna iç çekerek onun avucuna bir bozuk para koydu ve çocuk ona sırtıttı. “Herr Grieg’in Herr Hennum ve Herr Josephson’la yukarıdaki ofiste oturduğunu teyit edebilirim. Oyunu izleyip izleyemeyeceğini size söyleyemem. Ama tiyatrodaki olduğuna göre muhtemelen izleyecektir.”

“Bilgi için teşekkür ederim Rude,” dedi Anna, çocuk kapıya doğru yürürken.

“Benim için bir zevkti Fröken Anna. Bu gece iyi şanslar.”

İlk sahne oyuncularını çağrılıp herkes sahne kulisindeki yerini alırken, perdenin öteki tarafından yükselen alkış belli ki çok önemli birinin salona girmiş olduğunu doğruladı. Neyse ki Anna’nın bu olayın sonuçlarını düşünmeye zamanı kalmadı çünkü orkestra Prelüt’le oyunu başlattı.

Sahneye ilk girişinden önce Anna bir elin koluna asıldığını hissetti. Arkasını döndüğünde Rude’nin, yanında gizlendiğini gördü. Çocuk ona bir şey fısıldamak için ellerini ağzının etrafına yerleştirdi, Anna da eğildi. “Unutmayın, annemin bana hep dediği gibi, kralın bile çişini yapması gerekir.” Bu sözler Anna’nın kıkırdamaktan kasılmasına yol açtı, sahneye çıktığında gülüşünün izleri suratında hâlâ okunabiliyordu. Jens’in orkestra çukurundaki sevgi dolu varlığının da etkisiyle Anna rahatladı ve elinden gelenin en iyisini yaptı. Üç saat sonra perde indiğinde, Grieg bizzat locasından selam verirken bütün tiyatro neredeyse kendinden geçti. Anna sahnede buket üzerine buket kabul ederken Jens’e gülümsedi. “Seni seviyorum,” dedi genç adam ona sessizce.

Perde son kez indiğinde oyuncu kadrosundan sahnede beklemeleri istendi ve orkestra da onlara katılmak üzere çukurdan çıktı. Anna, Jens’le göz göze geldi ve delikanlı ona bir öpücük gönderdi.

Sonunda ufak tefek, neredeyse Anna’yla aynı boyda bir adam, Herr Josephson tarafından sahneye getirildi. Oyuncular onu coş-

kuyla alkışladılar ve Anna onu incelerken, Edvard Grieg'in, hayal ettiğinden çok daha genç olduğunu fark etti. Geriye taradığı dalgalı, sarı saçları ve Herr Bayer'inkine rakip olabilecek bir bıyığı vardı. Edvard Grieg, Anna'yı hayrete düşürerek doğruca ona doğru yürüdü ve elini tutup öptü.

"Frøken Landvik, sesiniz Solveig'in ağıtlarını bestelerken hayalini kurduğum sestti."

Sonra dönüp yine Peer'i oynayan aktör Henrik Klausen'le ve kadronun diğer öne çıkan karakterleriyle konuştu:

"Bu tiyatrodan bu kadar zaman uzak kaldığım için siz oyuncular ve müzisyenlerden af dilemem gerektiğini hissediyorum. Bazı..." Duraksadı, sözlerine devam etmeden önce bir yerden güç toplamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Uzakta olmamı gerektiren bazı durumlar ortaya çıktı. Tek yapabileceğim, parçası olmaktan gurur duyduğum bir yapıma imza attıkları için Herr Josephson ve Herr Hennum'a samimi teşekkürlerimi sunmak. Mütevazı bestelerimi sihirli ezgilere dönüştüren orkestrayı ve karakterlere hayat veren oyuncular ile şarkıcıları tebrik etmek isterim. Hepinize teşekkür ederim."

Oyuncular ve müzisyenler sahneden inmeye başlarlarken Edvard Grieg'in bakışları tekrar Anna'ya döndü. Herr Grieg, Anna'ya doğru yürüyüp tekrar onun elini tuttu, sonra Ludvig Josephson ve Johan Hennum'a kendilerine katılmalarını işaret etti.

"Baylar, artık oyunu izlediğime göre yarın bazı küçük değişiklikler hakkında konuşacağız ama ne kadar zor olduğunu bildiğim koşullar altında gerçekleştirdiğiniz bu güzel yapım için size teşekkür ederim. Herr Hennum, orkestra hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Bir mucize yarattınız. Bu genç hanıma gelince," canlı, mavi gözleri Anna'nıninkileri âdeta deliyordu, "ona Solveig rolünü her kim verdiyse o kişi bir dâhidir."

"Teşekkür ederim Herr Grieg," dedi Hennum. "Anna gerçekten de müthiş bir yeni yetenek."

Herr Grieg o an Anna'nın kulağına bir şey fısıldamak için yaklaştı. "Daha sonra konuşmalıyız tatlım zira yıldızınızın yük-

selmesine yardım edebilirim.” Sonra gülümseyerek Anna’nın elini bıraktı ve Herr Josephson’la konuşmak üzere döndü. Sahneden inerken Anna bir kez daha hayatının saptığı yöne hayret etti. Norveç’in en ünlü bestecisi o gece orada, herkesin önünde onun yeteneklerini övmüştü. Anna kostümünü çıkarıp makyajını sildiğinde, sadece bir yıl önce inekleri şarkılar söyleyerek eve çağıran köylü kızı olduğuna inanmak zordu.

Ama tabii artık bir köylü kızı değildi.

“Şu an neysem oyum,” diye mırıldandı Anna kendi kendine, arabayı çeken atın nallarının çıkardığı düzenli sesler Herr Bayer’in dairesine giden yolda onu yatıştırıyordu.

O geceki temsilden sonra Hennum da alışılmadık bir şekilde Engebret’te orkestradakilere katılmıştı.

“Herr Grieg bara gelmediği için sizden af diliyor ama bildiğiniz gibi hâlâ yakın zamanda kaybettiği anne ve babasının yasını tutmakta. Fakat bana hepimizin moralini en az bir ay yüksek tutacak kadar para verdi,” dedi Herr Hennum tezahüratlar arasında.

Kısmen su gibi akan porto şarabı ve aquavit yüzünden, kısmen de çabaları karşılığında kendilerine neredeyse bir teşekkür bile edilmeden maaşlarıyla kıt kanaat geçinirlerken, bu gece bizzat bestecinin samimi teşekkür ve övgüleriyle yüceltildiklerinin bilinciyle tüm müzisyenler mutluluktan uçuyordu.

“Herr Halvorsen.” Hennum ona gelmesini işaret etti. “Gelin de biraz konuşalım.”

Jens şefinin dediğini yaptı.

“Herr Grieg’e sizin yetismekte olan bir bestekâr olduğunuzu ve bestelerinizden bazılarını dinlediğimi söylediğimi bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Simen bana yaz aylarını başka besteler üzerinde çalışarak geçirdiğinizi söyledi bile.”

“Sizce Herr Grieg şu ana kadar yazdıklarına bir göz atmaya ikna olur mu?”

“Bu konuda size güvence veremem ama Norveçli yeteneklerin büyük bir savunucusu olduğunu biliyorum, o yüzden mümkün. Bana elinizdeki besteleri verin, yarın sabah beni görmeye geldiğinde kendisine sunacağım.”

“Vereceğim efendim, size ne kadar teşekkür etsem az.”

“Simen’den ayrıca bu yaz zor bir karar aldığınızı da duydum. Sanatı için her şeyini feda etmeye hazır bir müzisyen, ona sunabileceğim her türlü desteği hak etmiştir. Şimdi gitmeliyim. İyi geceler Herr Halvorsen.”

Johan Hennum, Jens’e başıyla selam verdi ve bardan çıktı.

Jens de Simen’i bulup kucakladı.

“Bu da neydi böyle? Kadınları bitirdin de erkeklere mi sıra geldi artık?” diye sordu şaşkın arkadaşı.

“Belki de,” diye espri yaptı Jens. “Ama sana teşekkür ederim Simen. Gerçekten, teşekkür ederim.”

Ertesi gün sabah saatlerinde daireye Anna için elden bir mektup teslim edildi.

“Kimden olabilir sence?” diye sordu Frøken Olsdatter, Anna el yazısını incelerken.

“Hiçbir fikrim yok,” diye karşılık verdi Anna mektubu açıp okumaya başlarken.

Birkaç saniye sonra hayretle başını kaldırdı.

“Herr Grieg’den gelmiş, bestekârdan. Bu öğleden sonra beni burada ziyaret etmek istiyor.”

“Yüce Tanrım!” Frøken Olsdatter kaygıyla önce büfedeki parlatılmamış gümüşlere, sonra da duvardaki saate baktı. “Ne zaman gelmeyi düşünüyormuş?”

“Dörtte.”

“Ne büyük şeref! Keşke Herr Bayer de burada olup onunla görüşebilseydi. Herr Grieg’in müziğini ne kadar desteklediğini

bilirsin. Özür dilerim Anna, ama evde bu kadar değerli bir misafir ağırlayacaksak hazırlanmam lazım.”

“Elbette,” dedi Anna, kâhya kadın odadan neredeyse koşarak çıkarken.

Anna öğle yemeğini bitirdi, midesi hassaslaşmaya başlamıştı. Ünlü bir bestekârla çay içmek için daha uygun bir kıyafet giymek üzere odasına gidip yeni, geniş elbise koleksiyonuna baktı. Bir sürü bluzu fazla rüküş, fazla dekolte, fazla gösterişli ya da fazla sade bularak kenara attıktan sonra koyu pembe ipek elbisesinde karar kıldı.

Kapı zili belirtilen saatte çaldı ve Frøken Olsdatter konuğu salona aldı. Öğle yemeğinden bu saate kadar çiçekler alınmış, hızla kekler pişirilmişti; Frøken Olsdatter, Herr Grieg’in maiyetiyle birlikte geleceğinden endişelenmiş olsa da Anna kalkıp Edvard Grieg’i yalnız karşıladı.

“Sevgili Frøken Landvik, size son anda haber vermeme rağmen beni görmeye vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.” Herr Grieg, Anna’nın elini tutup öptü.

“Lütfen oturun. Size çay ikram edebilir miyim? Ya da kahve?” diye kekeledi Anna, tek başına misafir ağırlamaya alışkın değildi.

“Belki bir bardak su olabilir.”

Frøken Olsdatter başını hafifçe eğdi ve salondan çıktı.

“Korkarım yarın Bergen’e dönmem gerektiği için az zamanım var ve tahmin edebileceğiniz gibi, Christiania’da birçok ziyaret gerçekleştirmem gerekiyor. Ama sizi görmeyi arzu ettim. Frøken Landvik, harikulade bir sesiniz var, her ne kadar bunu size söyleyen ilk kişi olduğumu sanmasam da. Aslında Herr Bayer’in kariyerinize rehberlik ettiğini duydum.”

“Evet,” dedi Anna.

“Ve dün akşam dinlediklerimden sonra anladım ki mükemmel bir iş çıkarmış. Ama sizin potansiyelinize hak ettiği tüm fırsatları sunmaya gelince, kendisinin yapabilecekleri... sınırlı. Ben sizi Avrupa çapında müzik direktörleriyle şahsen tanıştırmaya şansına sahibim. Çok yakında Kopenhag ve Almanya’ya seyahat edece-

ğim ve orada tanıdıklarına sizin yeteneğinizden bahsedebilirim. Frøken Landvik, şunu anlamalısınız ki her ne kadar biz bunun böyle olmamasını istesek de, şu anda Norveç Avrupa kültür coğrafyasında sadece bir zerre.” Herr Grieg duraksadı ve Anna’nın yüzündeki şaşkın ifadeyi görüp gülümsedi. “Söylemeye çalıştığım şey şu, tatlım, kariyerinizi yurdumuzun ötesinde ilerletmenize yardımcı olmak istiyorum.”

“Çok nazıksınız efendim, bu büyük bir şeref.”

“Ama öncelikle seyahat engelinizin olup olmadığını sorabilir miyim?” dedi Herr Grieg, Frøken Olsdatter suyla dolu bir sürahi ve iki bardakla içeri girerken.

“*Peer Gynt* bittikten sonra bir engelim olmayacak, Norveç’te başka bir yükümlülüğüm yok.”

“Güzel, güzel,” dedi Grieg, kâhya kadın odadan çıkarken. “Peki, şu an herhangi bir genç beyefendiyle evli ya da nişanlı mısınız?”

“Hayır, efendim.”

“Birçok hayranınızın olduğunu tahmin ediyorum zira büyük bir yeteneğe sahip olmanın yanı sıra güzelsiniz de. Bana birçok açıdan sevgili karım Nina’yı hatırlatıyorsunuz. Onun sesi de bülbül gibidir. Peki, size Kopenhag’dan yazacak ve olağanüstü sesinizi dünyaya tanıtmak için neler yapabileceğimize bakacağım. Şimdi müsaadenizi istemeliyim.”

“Geldiğiniz için teşekkür ederim efendim,” dedi Anna, adam ayağa kalkarken.

“Ve sizi performansınız için tekrar tebrik etmeme izin verin. Bana ilham verdiniz. Tekrar görüşeceğiz Frøken Landvik, bundan eminim. Hoşça kalın,” diye karşılık verdi Herr Grieg.

Anna’nın elini öptü ve sonra ona, Anna’nın, birinin kadın olarak kendisine ilgi gösterdiği anlamına geldiğini öğrendiği bir bakış attı.

“Güle güle,” dedi Anna, Herr Grieg salondan çıkarken eğilip reverans yaptı.

“Ne demek Christiania’dan ayrıldı?!”

“Dediğim gibi, Bergen’e dönmesi gerekiyordu.”

“O zaman her şey bitti! Bir daha ne zaman geleceğini ancak Tanrı bilir.” Jens orkestra çukurundaki rahatsız sandalyesine çöküp Herr Hennum’a hüzünlü bir bakış attı.

“İyi haber şu ki, gitmeden sizin bestelerinizi dinlemesini sağladım. Ve bana size iletmem için bunu verdi.” Herr Hennum, Jens’e, üzerinde “İlgili kişiye” yazan bir zarf uzattı.

Jens zarfa baktı. “Bu nedir?”

“Leipzig Konservatuarı’na kendisi tarafından yazılmış bir referans mektubu.”

Jens sevinçle yumruğunu havaya savurdu. Bu mektup onun geleceğe pasaportuydu.

Otto'nun dairesinin salonunda otururlarken Jens, Anna'ya, "*Peer Gynt* bittiğinde Leipzig'e gideceğim. Benimle gel Anna, lütfen," diye yalvardı, kolları onun minyon bedeninin etrafında kenetlenmişti. "Seni Christiania'da Herr Bayer'in pençelerinin arasında bırakmayı reddediyorum. Onun teklifini reddettiğin zaman bir centilmen gibi davranacağına hiç inancım yok." Yavaşça Anna'nın alnını öptü. "Gel, hikâyelerdeki genç âşıklar gibi birlikte kaçalım. Herr Bayer'in senin kazancını sakladığını mı söylemiştin?"

"Evet ama rica edersem parayı bana vereceğinden eminim." Anna tereddüt ederek alt dudağını ısırıldı. "Jens, benim için yaptığın onca şeyden sonra Herr Bayer'e korkunç bir ihanet olur bu. Hem Leipzig'de benim için ne olabilir ki?"

"Haydi ama, Leipzig Avrupa'da müzik dünyasının merkezi! Senin için mükemmel bir fırsat olabilir. Bizzat Herr Grieg sana Christiania'nın dar bir camia olduğunu ve senin yeteneğinin daha geniş bir kitleyi hak ettiğini söylemiş," diyerek onu ikna etmeye çalıştı Jens. "Grieg'in müzik yayımcısı orada yaşıyor ve kendisi zamanının çoğunu şehirde geçiriyor. Yani gelecekte seni kendisiyle tanışıklığını ilerletmekten alıkoyacak hiçbir şey olamaz. Anna, lütfen bunu bir düşün. Bunun bizim için tek çözüm olduğuna inanıyorum. Şu an başka bir şey düşünemiyorum."

Anna, Jens'e endişeyle baktı. Christiania'daki hayata alışması bir senesini almıştı. Bunu yeni bir yerde tekrar yapamazsa

ne olacaktı? Hem artık kendine daha çok güvendiği için Solveig olmayı sevmeye başlamıştı, ayrıca Frøken Olsdatter'ı ve Rude'yi de özlerdi... Ama sonra Christiania'da Jens'in olmadığı bir hayatı gözünün önüne getirmeye çalışınca kalbi acıyla burkuldu.

“Çok fazla şey istediğimi biliyorum,” dedi delikanlı onun zihnini okuyarak, “ve evet, burada kalıp Norveç'in en ünlü sopranosu olabilirsin. Ya da daha fazlasını hedefleyip, benimle aşk dolu bir hayat yaşayıp çok daha büyük bir başarı elde edebilirsin. Ama elbette kolay olmayacak zira senin hiç paran yok, benim de annemin bana Leipzig'de okul harcıma ve barınma masraflarımı karşılamak üzere verdikleri dışında çok az param var. Sadece müzik, aşk ve kendi yeteneğimize olan inancımızla yaşayabiliriz.” Jens konuşmasını süslü sözlerle bitirmişti.

“Jens, anne ve babama ne derim ben? Herr Bayer ne yaptığını onlara söyleyecektir. Soyadımızı lekelemiş olurum. Onların benim hakkımda o şekilde düşünmelerine...” Sesi giderek kısılan Anna parmaklarını kaşına koydu. “İzin ver düşüneyim, düşünmek için zamana ihtiyacım var...”

“Elbette düşünmelisin,” dedi Jens usulca. “*Peer Gynt* bitene kadar bir ayımız var.”

“Ve ben... eğer evlenmezsek ben seninle olamam,” dedi Anna, böyle bir şeyin sözünü bile ettiği için kıpkırmızı kesilerek. “Son-suza kadar cehennemde çürürüm ve annem böyle bir utançla yaşayacağına kendini kazanında kaynatır.”

Jens, Anna'nın canlı hayal gücü karşısında gülümsemesini bastırdı. “Peki, Frøken Landvik,” dedi onun ellerini ellerine alarak, “kuyruğa giren taliplerinizden *üçüncü* bir teklif almaya mı çalışıyorsunuz?”

“Elbette hayır! Demek istediğim...”

“Anna.” Jens onun minik elini öptü. “Ne demek istediğini biliyor ve anlıyorum. Sana söz veriyorum, Leipzig'e kaçsak da kaçmasak da sana evlenme teklif etmek isterim.”

“Sahiden mi?”

“Evet, sahiden. Eğer Leipzig’e gidersek buradan ayrılmadan önce gizlice evleneceğiz, söz veriyorum. Değerlerinden taviz vermeni istemem.”

“Teşekkür ederim.” Anna en azından Jens’in teklifi ciddi olduğu için çok rahatlamıştı. “Kaçsalar” bile –bu düşüncenin yarattığı ürpertiye bastırdı– en azından Tanrı’nın gözünde karı koca olacaktı.

“Söyle bana, Herr Bayer cevabın için yanıp tutuşarak ne zaman dönecek?” diye sordu Jens.

“Bilmiyorum ama...” Anna duvardaki saate baktı ve saatin kaç olduğunu fark edince hızla eliyle ağzını kapattı. “Hemen tiyatroya gitmek üzere yola çıkmam gerektiğini biliyorum. Makyajımın yapılması için perde açılmadan bir buçuk saat önce orada olmalıyım.”

“Elbette. Ama Anna, lütfen, Leipzig’e gitmiyor olsam bile, eğer Herr Bayer’in teklifini reddedersen, onun Christiania’daki hayatımızı kolaylaştırmayacağına dair bir his var içimde, bunu anlamalısın. Gel de gitmeden önce beni öp. Seni daha sonra sahnede göreceğim ama bana cevabını yakın zamanda vereceğine söz ver.”

Anna oyundan sonra eve döndüğünde kendini tamamen tükenmiş hissediyordu. Tek istediği doğruca yatağa gidip uyumaktı.

“Anna, akşamın nasıl geçti?”

Frøken Olsdatter, Anna’ya sıcak sütünü getirip elbisesini çıkarmasına yardım ederken soran gözlerle baktı.

“İyiymiş, teşekkür ederim.”

“Güzel, senin adına sevindim *kjære*. Sana bu akşam Herr Bayer’den bir telgraf aldığımı söylemeliyim. Annesi bugün erken saatlerde vefat etmiş. Kendisi ve kız kardeşi cenaze için bir süre daha orada kalacaklarmış ve cuma günü Christiania’ya döneceklermiş.”

Sadece üç gün, diye düşündü Anna. “Bunu duyduğuma üzül-
düm.”

“Evet, ama Fru Bayer’in artık acı çekmiyor olması bir teselli
olur belki.”

“Herr Bayer döndüğünde onu görmeyi sabırsızlıkla bekliyo-
rum,” diye yalan söyledi Anna, Frøken Olsdatter odadan çıktığı
sırada. Yatağa uzanırken, Herr Bayer’in dönecek olması düşün-
cesiyle midesinin gerginlikten düğüm düğüm olduğunu hissetti.

Ertesi sabah Anna hâlâ kara kara içinde bulunduğu açmazı
düşünerek kahvaltıya geldi.

“Solgun görünüyorsun Anna, *kjære*. İyi uyuyamadın mı?”
diye sordu Frøken Olsdatter.

“Ben... aklımda bir şeyler var.”

“O zaman belki aklındakileri benimle paylaşmak istersin.
Sana yardımcı olabilirim.”

“Kimsenin yapabileceği bir şey yok,” diyerek iç çekti Anna.

“Anlıyorum.” Frøken Olsdatter onu dikkatle inceledi ama
daha fazla üstelemedi. “Öğle yemeği ister misin?”

“Hayır, bugün erkenden... tiyatroya gitmeliyim.”

“Pekâlâ, Anna. Akşam yemeğinde görüşürüz.”

Sonraki üç gün boyunca Frøken Olsdatter ve gündelikçi ka-
dın çılgınca bir temizliğe giriştiler. Anna zamanını Herr Bayer’e
evlilik teklifini neden kabul edemeyeceğini açıklama alıştırmaları
yaparak geçirdi.

Herr Bayer’in saat kaçta geleceği bilinmiyordu ama saat üç
buçukta Anna evdeki gerilime daha fazla dayanamayarak pelerinini
giydi ve Frøken Olsdatter’a parkta yürüyüşe çıkacağını söyledi.
Kâhya ona her zamanki bakışlarından birini –inanmazlık ve sa-
kince kabullenişin karıştığı bir bakış– attı, bu son zamanlarda
sık görülen bir ifade olmuştu.

Her zaman olduğu gibi temiz, serin hava Anna’yı canlan-
dırdı. Anna en sevdiği banktan fiyorda baktı ve inmekte olan
alacakaranlıkta parıldayan gümüş suları gördü.

Olduğum yerdeyim, dedi kendi kendine, ve yetiştirildiğim gibi minnettarlıkla, nezaketle hareket etmek dışında yapabileceğim bir şey yok.

Ayağa kalkarken anne ve babasını düşünmek gözlerinin dolmasına neden oldu. Ona Lars'ın nişanlarını bozması ve yakın zamanda birden Amerika'ya gitmesine dair teselli edici, kısa ama destekleyici bir mektup yazmışlardı. O anda tüm kalbiyle Herr Bayer'in kendisini asla bulmamış olmasını ve Heddal'da, sağ salim evinde olmayı, Lars'la evlenmiş olmayı diledi.

"Herr Bayer sana akşam yemeğinde katılmak üzere dönmüş olacak," dedi Frøken Olsdatter, eve döndüğünde onu kapıda karşılayarak. "Banyonu hazırladım ve elbiseni çıkardım."

"Teşekkür ederim." Anna onun yanından geçip yüzleşmeye hazırlanmak üzere odasına gitti.

Yemek odasına girerken Herr Bayer onu samimiyetle, "Anna, *min elskede!*"¹² diyerek karşıladı. İri elinin içine aldığı Anna'nın eline bıyıklı bir öpücük kondurdu. "Buyur, otur."

Yemek yerlerken Anna'ya annesinin hüznü vefatından ve cenazenin ayrıntılarından bahsetti. Anna içten içe, üzüntüsü yüzünden belki teklifini unutmuş olabilir diye umdu. Ancak kahve ve konyak içmek üzere salona geçtiklerinde havanın değiştiğini sezdi.

"Pekâlâ, sevgili genç hanım, gitmeden hemen önce sorduğum önemli soruyu düşündün mü?"

Anna kahvesini yudumladı, o saniyeleri konuşmadan önce düşüncelerini toparlamak için kullandı. Her ne kadar gerçekte söyleyeceklerini yüz kere prova etmiş olsa da.

"Herr Bayer, teklifinizden dolayı onur ve memnuniyet duyudum..."

"Buna sevindim!" dedi adam kocaman bir gülümsemeyle.

12 (No.) Tatlım. (ç. n.)

“Evet, ama teklifinizi düşündüm ve reddetmem gerektiğine inanıyorum.”

Anna, Herr Bayer’in yüz ifadesinin değişmesini, gözlerinin kısılmasını izledi. “Nedenini sorabilir miyim?” diye sordu Herr Bayer.

“Çünkü ihtiyaç duyduğunuz eş olabileceğimi sanmıyorum.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bir evi çekip çevirme konusunda becerikli değilim, konuklarınızı ağırlamaya yetecek kadar eğitilmiş ya da...”

“Anna.” Herr Bayer’in yüzü Anna’nın söyledikleri karşısında yumuşadı ve Anna aptal gibi yanlış yaklaşımı benimsediğini anladı. “Bana böyle şeyler söylemen tam da senin tatlı ve mütevazı doğana uygun ancak bunların hiçbir önemi olmadığını anlamalısın. Yeteneğin sende eksik olan nitelikleri fazlasıyla telafi ediyor ve gençliğin, masumiyetin seni bana sevdiren iki sebep. Lütfen sevgili genç hanım, tevazu göstermene ya da buna layık olmadığını hissetmene gerek yok. Sana gerçekten çok bağlandım. Yemek pişirmeye gelince, sonuçta Frøken Olsdatter ne güne duruyor?”

Anna başka nedenler düşünmeye çalışırken bir sessizlik oldu.

“Herr Bayer...”

“Anna, sana söyledim, lütfen bana Franz de.”

““Franz, ne söylersen söyle, teklifin gururumu çok okşasa da üzgünüm, kabul edemem. O kadar.”

“Başka biri mi var?”

Bu soruyu sorarken Herr Bayer’in sesinin aniden sertleşmesi Anna’yı ürpertmişti. “Hayır, ben...”

“Anna, sözlerine devam etmeden önce bilmelisin ki son birkaç haftadır Christiania’dan uzakta olsam da casuslarım var. Eğer teklifimi orkestrada keman çalan o yakışıklı serseri için reddediyorsan seni uyarmak isterim. Sadece seni seven ve sana hayalini kurduğun her şeyi vermeyi dileyen bir adam olarak değil, aynı zamanda henüz anlamak için çok saf olduğun bir dünyadaki danışmanın ve kılavuzun olarak.”

Anna hiçbir şey demedi ama yaşadığı şokun yüzünden açıkça okunduğunu fark etti.

“Pekâlâ!” Herr Bayer güçlü baldırlarına vurdu. “Demek öyle? Görünen o ki sevgin için orkestradaki beş parasız, işe yaramaz bir hödükle kapışıyorum. Biliyordum,” dedi ve kafasını arkaya atarak güldü. “Özür dilerim ama Anna, bu gece bana masumiyetinin gerçek boyutlarını gösteriyorsun.”

“Beni affet ama evet, birbirimize âşığız!” Herr Bayer’in ona gülüyor, Jens’le paylaştıklarını küçümsüyor olması Anna’yı öfkeliendirmişti. “Sen tasvip etsen de etmesen de gerçek bu,” dedi ayağa kalkarak. “Bu şartlar altında bence gitmem en iyisi olur. Benim için yaptığın ve bana verdiğin her şey için sana teşekkür etmek isterim. Ve eğer teklifini reddetmiş olmam hoşuna gitmediyse üzgünüm.”

Anna kapıya doğru hızla ilerlerken Herr Bayer iki uzun adımda onu yakalayıp geri çekti. “Anna, bekle, böyle ayrılmayalım. Lütfen, sana yalvarıyorum, otur da konuşalım. Bana daha önce hep güvendin ve sana yaptığın hatayı göstermek isterim. Bu adamı tanıyorum, kim olduğunu ve seni nasıl büyülediğini anlıyorum. Seni hiçbir şekilde suçlamıyorum. Çok masumsun ve evet, âşık olduğuna inanıyorsun. Benim teklifimi kabul edip etmemenin bir önemi yok. Bu adam kalbini kıracak ve seni mahvedecek, daha önce birçok kadını mahvettiği gibi.”

“Hayır, onu tanımıyorsun...” Gözyaşları hüsrana içinde yaknaklarına dökülürken Anna çaresizce ellerini ovuşturdu.

“Hişşşt, hişşşt, sakın olmaya çalış. Kendini kaybediyorsun. Lütfen, oturup konuşalım.”

Gücü tükenen Anna, Herr Bayer’in onu bir koltuğa götürmesine izin verdi.

“Canım,” diye söze başladı Herr Bayer usulca, “Herr Halvorsen’in daha önce başka kadınlarla yürüttüğü ilişkilerden haberin vardır.”

“Evet, var.”

“Korodaki Jorid Skrovset’in kalbi öyle çok kırılmış ki kız tiyatroya dönmeyi reddetmiş. Ve harika Madam Hansson, Herr Halvorsen kendisiyle gönül eğlendirdikten sonra öyle bir bunalıma girmiş ki toparlanmak için yurt dışına çıkması gerekmiş. Senin Christiania Tiyatrosu’nda şu anda kendisinin rolünü oynamanın sebebi de bu.”

“Efendim, aslına bakarsan Jens’ten biliyorum ki...”

“Beni affet ama bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Anna,” diye sözünü kesti Herr Bayer. “Baban ya da şu an için ne yazık ki müstakbel eşin olmadığımı biliyorum, o yüzden kararların üzerinde pek bir etkim olamaz. Ama seni çok sevdiğim için şunu söyleyeceğim: Jens Halvorsen beladan başka bir şey değil. Seni perişan edecek, Anna, onun tuzağına düşme bahtsızlığını taşıyan her kadını perişan ettiği gibi. O zayıf bir adam, zayıflığı da kadınlar ve içki. Senin için korkuyorum, gerçekten, bu... gizli ilişkiyi ilk duyduğum beri korktum.”

“Ne zaman duydun?” diye fısıldadı Anna, ona bakamıyordu.

“Haftalar önce. Ve seni tiyatrodaki herkesin meselenin farkında olduğu konusunda uyarmalıyım. Evet, beni teklifimi yapmaya iten de bu keşif oldu çünkü sadece seni ve yeteneğini senden korumak istiyorum. Eğer ona gidersen kısa zamanda seni başkası için terk edeceğini bil. Uğruna birlikte çalıştığımız onca şeyden sonra, senin gidip bencil bir Kazanova için her şeyi çöpe atman düşüncesine tek kelimeyle katlanamıyorum.”

Herr Bayer kendine bir konyak daha alırken Anna sessiz kaldı.

“Bana bir cevap vermediğine göre sana bence ne yapmamız gerektiğini söyleyeceğim. Eğer bu adamla beraber olmaya kararlıysan, o zaman sırf kaçınılmaz dramatik akıbeti izlemeyi içim kaldırmayacağı için evi acilen terk etmen gerekeceğine katılıyorum. *Peer Gynt* bittikten sonra da onunla Leipzig’e git.” Herr Bayer, Anna’nın şaşkın ifadesini gördü ve sözlerine devam etti: “Eğer bunun gerçekten yapmak istediğin şey olduğuna karar verirsen sana tiyatrodan kazandığın parayı verecek ve seni göndereceğim. Ama eğer sana söylediklerim doğruluğuyla biraz olsun etki

ettiyse ve Herr Halvorsen'i bırakıp, ben annemin yasını makul bir süre boyunca tuttuktan sonra benimle evlenmek istersen, o zaman lütfen burada kal. Aceleye gerek yok, tek ihtiyacım senin niyetin. Lütfen Anna, sana yalvarıyorum, kararını çok dikkatli değerlendirebilir. Çünkü bu, öyle ya da böyle hayatını değiştirecek bir karar olacak.”

“Madem tüm bunları biliyordun, neden daha önce söylemedin?” diye sordu Anna alçak sesle. “Seni reddedeceğimi biliyordun herhâlde.”

“Sırf olanlar yüzünden kendimi suçladığım için. Christia-nia’da kalıp seni ondan koruyamadım. Şimdi döndüğüme göre sana seni *koruyacağımı* söyleyebilirim. Ama sadece Jens Halvorsen'i hayatından hemen çıkarman şartıyla. Beni başka bir talip için reddediyor olsaydın belki bunu soğukkanlılıkla kabul edebilirdim. Ama bu durumda bunu yapamam çünkü onun seni mahvedeceğini biliyorum.”

“Onu seviyorum,” dedi Anna tekrar, boşu boşuna.

“Sevdiğini zannettiğini biliyorum ve talebimi kabul etmenin senin için ne kadar zor olacağını da anlıyorum. Ama umarım bir gün senin iyiliğini düşünerek hareket ettiğimi görebilirsin. Şimdi sanırım ikimiz de odalarımıza çekilsek iyi olur. Zor zamanlar geçirdim ve kendimi çok yorgun hissediyorum.” Herr Bayer, Anna’nın elini tutup öptü. “İyi geceler Anna, iyi uykular.”

Ertesi akşam Anna her şeyin rahatlatıcı bir şekilde eskisi gibi olduğu tiyatroya geldiğine sevindi. Gece gözünü bile kırpmamış, aklı ile kalbi arasında kalakalmıştı. Herr Bayer'in dediklerinin çoğu doğrudu, özellikle de olaylara yabancı biri için. Kendisinin de Jens hakkında benzer fikirleri olmuştu, o yüzden aynı durumda olduğu için bir başkasını suçlayamazdı. Ve elbette herkes ona Herr Bayer'le evlenmesini söylerdi, meteliksiz bir müzisyenle değil. Mantıklı olan buydu.

Ancak bu mantıklı düşünce yollarının hiçbirini çözmediyordu çünkü nereden bakarsa baksın, Jens Halvorsen'den sonsuza dek vazgeçme fikrinin elle tutulur tarafı yoktu.

En azından, diye düşündü soyunma odasından çıkıp sahneye doğru yürürken, birkaç dakika içinde bana orkestra çukurundan sevgi ve destekle bakacak olan Jens'i göreceğim. Ona bu gece oyundan sonra buluşmaları gerektiğine dair bir not yazmıştı bile ve ilk arada notu Jens'e iletmesi için Rude'yi çağıracaktı. Oyun başladığında Anna hızla çarpan kalbini yatıştırmaya ve sakinleşmeye çalıştı. Sahneye yürüyüp ilk repliklerini söylerken bakışları buluşsun diye gizlice aşağıya baktı.

Panikle Jens'in orada olmadığını gördü. Onun yerine sandalyesinde yaşlıca, ufak tefek bir adam oturuyordu.

Anna I. Perde'nin sonunda korkudan başı döner halde sahneden indi ve Rude'yi acilen soyunma odasına çağırdı.

“Merhaba Frøken Anna. Nasılsınız?”

“İyiymi,” diye yalan söyledi Anna. “Herr Halvorsen’in nerede olduğunu biliyor musun? Bu gece çalmadığını gördüm.”

“Sahi mi? Eh, ilk kez bana henüz bilmediğim bir şeyi söylediniz. Gidip sebebini öğreneyim mi?”

“Lütfen.”

“Peki, bu biraz zamanımı alabilir, o yüzden bir sonraki arada görüşürüz.”

Anna ikinci perdeyi çaresizliğin ızdırabı içinde geçirdi ve Rude söz verdiği gibi soyunma odasında görüldüğünde, Anna onun söyleyebileceklerinin gerilimiyle bayılacağını sandı.

“Kimse bilmiyor. Belki de hastadır, Frøken Anna. Ama burada olmadığı bir gerçek.”

Anna oyunun geri kalanında sersemlemiş haldeydi. Oyuncular son selamlarını verdikten sonra Anna aceleyle giyindi, sonra tiyatrodan çıktı ve arabaya binip şoförden kendisini Jens’in evine götürmesini istedi. Apartmana vardıklarında Anna arabadan indi, başını geriye çevirip şoföre kendisini beklemesini söyledi ve içeri koşup merdivenlerden hızla çıktı. Hızlı hızlı soluyarak, yaklaşan ayak seslerini duyana kadar kapıya sertçe vurdu.

Kapı açıldı ve Jens’i gördü. Rahat bir nefes alarak onun kollarına yığıldı. “Tanrı’ya şükür, Tanrı’ya şükür! Ben...”

“Anna.” Genç adam onu içeri çekip salona götürürken titreyen omuzlarını koluyla sardı.

“Neredeydin? Gittiğini sandım... Ben...”

“Anna, lütfen sakinleşmeye çalış. Bırak da açıklayayım.” Jens onu oturttu ve kendisi de yanına oturdu. “Her zamanki gibi tiyatroya geldim ve Johan Hennum bana orkestrada bundan böyle hizmetlerime ihtiyaç olmadığını söyledi. Hemen benim yerimi alacak başka bir flütçü ve kemancı bulmuşlar. Ona bu düzenlemenin geçici olup olmadığını sordum, öyle olmadığını söyledi. Bana ücretimin tamamını ödeyip beni yolladı. Anna, sana yemin ederim, neden kovulduğum hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Benim var. Aman Tanrım...” Anna başını ellerinin arasına aldı. “Bu kez durumun senin davranışlarınla pek bir ilgisi yok Jens, tamamen benimkilerle ilgili. Dün gece Herr Bayer’e onunla evlenemeyeceğimi söyledim. Sonra bana hakkımızda her şeyi bildiğini söyledi! Bana ancak senden hemen vazgeçersem onunla kalmaya devam edebileceğimi söyledi. Ve eğer bunu yapmaya hazır değilsem evi terk etmem gerektiğini.”

“Ah, Tanrım,” diyerek iç çekti Jens, anlamıştı. “Ve bir de bakmışsın ki Christiania Orkestrası’nı bırakmam emrediliyor. Muhtemelen Hennum ile Josephson’a benim kötü örnek teşkil ettiğimi ve yeni küçük yıldızlarının aklını karıştırdığımı söylemiştir.”

“Bağışla beni Jens. Herr Bayer’in böyle bir şey yapabileceğine inanmamıştım.”

“Ben inanmıştım, sana da söylemiştim,” diye homurdandı Jens. “Eh, en azından şimdi hızlıca işten çıkarılışımın nedenini biliyorum.”

“Ne yapacaksın?”

“Aslında eşyalarımı topluyordum.”

“Nereye gitmek için?” Anna dehşete düşmüştü.

“Leipzig’e tabii ki. Öyle ya da böyle, benim için burada bir gelecek olmadığı açık. Oraya olabildiğince erken gitmem gerektiğine karar verdim.”

“Anlıyorum.” Anna bakışlarını aşağıya indirdi, bu haber karşısında ağlamamak için çabalıyordu.

“Sana bu gece yazıp mektubu sahne kapısına bırakacaktım.”

“Bunu yapacağına yemin eder misin? Yoksa tek kelime etmeden ortadan kaybolacaktın da bunu şimdi öylesine mi söylüyorsun?”

“Anna, *min kjære*, gel buraya.” Jens onu kollarına alıp şefkatle sırtını okşadı. “Bunun senin için çok zor bir zaman olduğunu biliyorum ama Hennum işime son vereli sadece birkaç saat oldu. Elbette sana nerede olduğumu söyleyecektim. Neden söylemeyeyim ki? Senden benimle gelmeni isteyen bendim, hatırlasana.”

“Evet, evet... Haklısın.” Anna gözyaşlarını sildi. “Sinirlerim çok bozuk. Benim yaptıklarım yüzünden senin cezalandırılmana da çok öfkeliyim.”

“Pekâlâ, öfkelenme. Zaten buradan gitmeyi planladığımı biliyorsun, sadece beklediğimden biraz daha erken oldu. Herr Bayer sana çok kızdı mı sevgilim?”

“Hayır, hiç kızgın değildi. Bana seninle beraber olarak hayatımı mahvetmemi istemediğini, kendi iyiliğim için seni bir daha görmememi dilediğini söyledi.”

“O yüzden, sen beni göremeyesin diye orkestradan öylece gönderildim. Sen ne yapacaksın?”

“Herr Bayer bana düşünmem için bir gün vermişti. Bizim hayatımıza hangi cüretle böyle karışır?”

“İkimiz de altüst olduk,” diyerek iç çekti Jens. “Eh, ben yarın gidiyorum, konservatuvarda yeni dönem başlayalı iki hafta oldu, yani çok bir şey kaçırmış olmayacağım. Sen de istersen *Peer Gynt* bittikten sonra Leipzig’de bana katılabilirsin.”

“Jens, sana yaptıklarından sonra tiyatroya dönmeyi kendime yediremem!” Anna ürperdi. “Hemen seninle geleceğim.”

Jens şaşkınlıkla ona baktı. “Bunun mantıklı olduğundan emin misin Anna? Sezon tamamlanmadan işi bırakırsan Christiania Tiyatrosu’nda bir daha asla çalışamazsın. İsmi en az benimki kadar karalanır.”

“Ben de orada bir daha çalışmak istemem zaten,” diye karşılık verdi Anna, gözleri öfkeden alev alevdi. “Kim olurlarsa ve ne kadar zengin ya da önemli olurlarsa olsunlar, insanların bana benim sahibimmiş gibi davranmasına izin vermeyeceğim.”

Jens onun ateşli yüz ifadesi karşısında güldü. “O tatlı kabuğunun altında gerçek bir deli fişeksin, değil mi?”

“Doğruyu yanlıştan ayırmak üzere yetiştirildim ve sana yaptıklarının çok ama çok yanlış olduğunu biliyorum.”

“Evet, öyle aşkı, ama ne yazık ki bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Gerçekten Anna, seni uyarıyorum: Ne kadar öfkeli olsan da yarın benimle gelme konusunu ciddi ciddi düşün.

Kariyerinin mahvolmasının sebebi olmayı hiç istemem. Ve şunu bil ki...” Jens konuşmak için ağzını açan Anna’yı susturdu. “Bunu benimle gelmeni istemediğim için söylemiyorum. Sadece yarın Hamburg’a giden gemiye, sonra da Leipzig’e giden gece trenine oraya vardığımızda başımızı nereye sokacağımızı bile bilmeden bineceğimiz için endişeliyim, o kadar. Ya da beni konservatuvara kabul edip etmeyeceklerini bile bilmeden.”

“Seni tabii ki kabul edecekler Jens. Herr Grieg’den mektubun var.”

“Var ve evet, beni muhtemelen kabul edecekler ama ben bir erkek olarak bazı fiziksel yoksunluklara katlanabilirim ancak sen genç bir kadınsın ve bazı... ihtiyaçların olur.”

“Bir çiftlikte doğmuş ve Christiania’ya gelene kadar evin içinde tuvalet görmemiş genç bir kadın,” diye karşılık verdi Anna. “Gerçekten Jens, beni sana eşlik etmemem için ikna etmek adına elinden geleni yapıyormuşsun gibi geliyor.”

“Pekâlâ, oraya vardığımızda bana seni uyardığımı söyleme. O zaman...” Jens, Anna’ya aniden gülümsedi. “O zaman seni vazgeçirmek için elimden geleni yaptım ve sen benim kaygılarımı göz ardı ettin. Vicdanım rahat. Yarın şafak sökerken beraber yola çıkacağız. Buraya gel Anna. Birbirimize sarılalım ve atılmak üzere olduğumuz macera için güç toplayalım.”

Jens onu öptü ve Anna’nın onun gönülsüzlüğüne ya da kendi kararına dair tüm kaygıları eriyip gitti. Nihayet dudakları ayrıldı ve Anna başını onun göğsüne yaslarken delikanlı onun saçını okşadı. “Tabii konuşmamız gereken bir konu daha var. Seyahatimiz boyunca ve Leipzig’de karşımıza çıkacak olan herkese evli olduğumuzu söylemeliyiz. Bir gecede bütün dünyanın gözünde Fru Halvorsen olmalısın çünkü henüz evli olmadığımızı bilen hiçbir ev sahibi bize odasını kiralamaz. Bu konuda ne hissediyorsun?”

“Leipzig’e vardığımız gibi evlenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Buna razı olamam...” Anna’nın sesi kesildi.

“Elbette evleneceğiz. Merak etme Anna, aynı yatağı paylaşmamız gerekse bile lütfen benim her zaman centilmence dav-

ranacağıma inan. Öyleyse şimdilik...” –Jens odadan çıkıp bir dakika sonra elinde küçük, kadife bir kutuyla döndü– “...bunu takmalısın. Bu anneannemin alyansıydı. Annem bunu bana ben evden ayrılırken verdi ve ihtiyacım olursa satmamı söyledi. Yüzüğü parmağına takayım mı?”

Anna ince altın yüzüğe baktı. Bu, hayalini kurduğu “düğün”-den çok uzaktı ama şimdilik idare etmesi gerektiğini biliyordu.

“Seni seviyorum Fru Halvorsen,” dedi genç adam yüzüğü nazikçe onun parmağına takarken. “Leipzig’de bunu gerçekten yapacağımıza söz veriyorum. Şimdi gidip yarın için hazırlanmalısın. Saat altıda burada olabilir misin?”

“Evet, burada olacağım,” diye karşılık verdi Anna ön kapıya doğru yürürken. “Bu gece uyuyacağımdan kuşkuluyum zaten.”

“Anna, hiç paran var mı?”

“Hayır.” Anna alt dudağını ısırdı. “Artık Herr Bayer’den maaşımı da isteyemem. Bu doğru olmaz. Onu ve diğerlerini yüzüstü bırakmış olacağım.”

“O zaman belimizi doğrultana kadar dilenciler gibi fakir olacağız,” dedi genç adam omuz silkerek.

“Evet. İyi geceler Jens,” dedi Anna usulca.

“İyi geceler aşkım.”

Anna eve geldiğinde daire sessizdi. Koridorda sessizce ilerlerken Frøken Olsdatter endişeli bir yüzle odasından çıkıverdi.

“Endişelendim Anna,” diye fısıldadı ona doğru yürüyerek. “Tanrı’ya şükür, Herr Bayer ateşi olduğu gerekçesiyle bu akşam odasına erken çekilmişti. Nerelerdeydin?”

“Dışarıda,” diye karşılık verdi Anna, artık kimseye açıklama yapmak istemeyerek odasına girmek üzere kapının kulpunu çevirdi.

“Mutfağa gidelim mi? Sana biraz sıcak süt hazırlarım.”

“Ben...” Anna kendini kontrol etti. Bu kadın ona hep iyi davranmıştı ve ona haber vermeden gitmek yanlış olurdu. “Te-

şekkür ederim.” Koridordan mutfağa kadar götürülmeye ses çıkarmadı.

Sıcak sütünü içerken Frøken Olsdatter’a tüm hikâyeyi anlattı. Sonuna geldiğinde anlattığına memnun oldu.

“Vay, vay,” diye mırıldandı Frøken Olsdatter, “sen nasıl bir gönül avcısıymışsın meğer *kjære*! Beyefendiler seni elde etmek için kendilerini paralıyorlar. Peki, sonuçta hemen evden ayrılıp kemancının peşinden Leipzig’e gitmeye mi karar verdin?”

“Başka seçeneğim yok. Herr Bayer bana eğer Jens’ten hemen vazgeçmeye hazır değilsem böyle yapmam gerektiğini söyledi. Herr Hennum’un Jens’e yapmasını istediği şeyden sonra Christiania’da bir dakika daha kalmak istemiyorum.”

“Anna, Herr Bayer’in sadece seni korumaya çalıştığını düşünmüyor musun? Senin iyiliğini düşündüğünü?..”

“Ama düşünmüyor! *Onun* ne istediği önemli, *benimki* değil!”

“Peki ya kariyerin? Lütfen Anna, sen çok ama çok yeteneklisin. Söz konusu aşk olsa bile çok büyük bir fedakârlık bu.”

“Ama böyle olması gerekiyor, Jens olmadan Christiania’da kalamam,” diye ısrar etti Anna. “Ve dünyanın her yerinde şarkı söyleyebilirim. Herr Grieg eğer yardım istersem bana yardım edeceğini söyledi.”

“Ve kendisi büyük bir velinimet,” diyerek onayladı Frøken Olsdatter. “Peki, para işini ne yapacaksın?”

“Herr Bayer bana tiyatrodan kazandığım ücreti vereceğini söylemişti. Ama ondan hiçbir şey istememeye karar verdim.”

“Bu çok onurlu bir hareket. Ama âşıkların bile yemek yemesi ve başlarının üzerinde bir çatı olması gerekir.” Frøken Olsdatter ayağa kalktı, büfedeki bir çekmeceye gitti ve içinden teneke bir kutu çıkardı. Beline sarılı zincirden bir anahtar alıp kutuyu açtı. İçinden çıkan madenî para torbasını Anna’ya verdi. “Al. Bunlar benim biriktirdiklerim. Şu an bu parayla yapacak bir şeyim yok ve senin benden daha çok paraya ihtiyacın var. Bu evden ayrılıp belirsiz bir geleceğe hiçbir şeyin olmadan gitmene izin veremem.”

“Ah, ama yapamam...” dedi Anna.

“Yapabilirsin ve yapacaksın da,” dedi Frøken Olsdatter kesin bir dille. “Bir gün Leipzig Opera Salonu’nda şarkı söylediğini duyarsam, gelip seni izlemem için beni oraya davet ederek bana borcunu ödeyebilirsin.”

“Teşekkür ederim, o kadar iyisiniz ki.” Anna bu jest karşısında çok duygulanmıştı. Uzanıp Frøken Olsdatter’ın elini tuttu. “Yaptığımın yanlış olduğunu düşünüyor olmalısınız.”

“Seni yargılamak benim ne haddime? Kararının sonucu ne olursa olsun sen güçlü prensipleri olan cesur bir genç kadınsın. Bu yüzden sana hayranım. Belki biraz yatıştığında Herr Bayer’e yazabilirsin.”

“Bana çok kızmasından korkuyorum.”

“Hayır, Anna, kızgın değil, sadece çok üzgün olacak. Sen onu yaşlı bir adam olarak görüyor olabilirsin ama unutma, yaşlansak da kalplerimiz her zamanki gibi çalışır. Onu sana âşık olduğu ve seni hep yanında tutmak istediği için suçlama. Şimdi, yarın çok erken kalkman gerekeceği için bence yatağına gidip uyuyabildiğin kadar uyu.”

“Öyle yapacağım.”

“Lütfen Anna, bana Leipzig’den yazıp güvende olduğunu haber ver. Herr Bayer senin bu evdeki varlığını özleyecek tek kişi değil. Sadece genç, yetenekli ve güzel olduğunu hatırlamaya çalış. Bunları ziyan etme, olur mu?”

“Ziyan etmemek için elimden geleni yapacağım. Her şey için teşekkür ederim.”

“Anne ve babana ne diyeceksin?” diye sordu Frøken Olsdatter birden.

“Bilmiyorum,” dedi Anna iç çekerek, “gerçekten bilmiyorum. Hoşça kalın.”

Gemi bacalarından duman ve buhar püskürterek gürültüyle fiyorttan ayrılırken, Anna güvertede tek başına durup memleketinin sonbahar sisinin ardında kaybolmasını izledi. Bu toprakları bir daha görüp görmeyeceğini merak ediyordu.

Yirmi dört saat sonra Anna ve Jens nihayet Leipzig istasyonunda trenden indiler. Güneş yeni doğmuştu, Anna neredeyse ayakta duramayacak kadar bitkin olduğu için Jens hem kendi sandığını hem de onun valizini taşıdı. Hamburg'dan Leipzig'e gelen trenlerinde yataklı vagon vardı ama ikisi de paralarını bir ranza rahatlığı için harcamak istememişti. Sert, tahta koltuklarda bütün gece dimdik oturmuşlardı, Jens neredeyse hemen uykuya dalmıştı ve başı Anna'nın omzuna düşmüştü. Saatler birbiri ardına geçerken Anna yaptığı şeye giderek daha da inanamaz olmuştu.

En azından hareketli istasyondan çıkıp şehir merkezine doğru yürürlerken aydınlık bir sabah yaşanıyordu. Ne kadar yorgun olsa da, Leipzig'in güzelliğine bakarken Anna'nın morali biraz olsun düzeldi. Kaldırım taşı döşeli caddeler yüksek, çoğu şatafatlı üçgen çatılar ya da oymalarla süslenmiş ve sıra sıra şık kanatlı pencerelere sahip, etkileyici taş binalarla çevrelenmişti. Yoldan geçenler Anna'nın Hamburg'dan buraya kadarki uzun tren yolculuğu sırasında konuşulduğunu duyup Almanca olduğunu anladığı, kelimelerin yutulduğu bir dilde konuşuyorlardı. Jens kendisinin bu dili makul bir seviyede konuştuğuna dair onu temin etmişti ama Anna ancak Norveççeye benzeyen bir iki kelimeyi anlayabiliyordu.

Sonunda kendilerini şehrin sütunlu kemerlerden oluşan ön cephesi ve tepesindeki yüksek kubbeli saat kulesiyle heybetli, kırmızı çatılı belediye sarayının kucakladığı pazar meydanında

buldular. Meydan şimdiden tezgâhlarla dolmuştu ve vızır vızırdı. Jens bir fırıncının çeşit çeşit taze ekmeği dizmekte olduğu bir tezgâhta durdu. Anna nefis kokuyu içine çekerken ne kadar aç olduğunu fark etti.

Ama Jens bir şeyler yemek için durmamıştı.

“Entschuldigung Sie, bitte. Wissen Sie wo die Pension in der Elsterstraße ist?”

Anna’nın, fırıncının boğuk cevabının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“İyi, Herr Grieg’in tavsiye ettiği pansiyona fazla uzak değiliz,” dedi Jens.

Pansiyon, Anna’nın, adının Elsterstraße olduğunu gördüğü bir cadde üzerindeki dar bir sokakta bulunan, ahşap iskeletli, mütevazı bir bina çıktı. *Yolda yanından geçtiğimiz ihtişamlı binalardan farklı bir havaya sahip olduğu kesin*, diye düşündü temkinli bir tavırla. Semt biraz varoş görünüyordu ama Anna kendini paralarının ancak buna yettiğini hatırlamaya zorlayarak, hızla kapıya gidip tokmağı sertçe kapıya vuran Jens’i takip etti. Birkaç dakika sonra kapıda geceliğini gizlemek için sabahlığının kuşağını aceleyle bağlayan bir kadın görüldü ve Anna saatin en fazla yedi olabileceğini anladı.

“Um Himmels willen, was wollen Sie denn?!” diye söylendi kadın.

Jens ona Almanca cevap verdi, Anna’nın tek anladığı “Herr Grieg” oldu. Onun adını duymasıyla yüzü gevşeyen kadın onları içeri aldı.

Jens kadının sözlerini Anna’ya, “Pansiyonun dolu olduğunu söylüyor ama bizi buraya Herr Grieg yolladığı için çatı katında geçici olarak kullanabileceğimiz bir hizmetçi odası varmış,” diye çevirdi.

Ayaklarının altında gıcırdayan dar tahta merdivenlerden çıktılar da çıktılar. Sonunda en üst kata vardılar ve kadın evin saçaklarının altında yer alan minik bir odanın kapısını iterek açtı. Odada mobilya olarak sadece dar bir pirinç yatak ve üzerinde

bir çanak ile ibriğin durduğu bir şifonyer vardı ama en azından içerisi temiz görünüyordu.

Jens ile kadın arasında, delikanlının yatağı gösterdiği ve kadının başını olumlu anlamda sallayıp odadan çıktığı başka bir Almanca konuşma daha geçti.

“Başka bir yer bulana kadar, şimdilik burada kalacağımızı söyledim ona. Yatağın ikimizin aynı anda yatamayacağı kadar olduğunu söyledim, o da benim için bir saman döşek bulmaya gitti. Yerde yatacağım.”

Kadın döşekle dönene kadar odaya bitkin bir suskunluk içinde bakarak öylece durdular. Jens cebinden biraz bozukluk çıkarıp kadına uzattı.

“*Nur Goldmark, keine Kronen,*” dedi kadın başını iki yana sallayarak.

“Şimdilik kronu alın, bugün ilerleyen saatlerde döviz bozduracağım,” dedi Jens.

Kadın bunu gönülsüzce kabul etti, paraları cebine koyarken yatağın altını işaret ederek Jens’e başka talimatlar verdi ve tekrar odadan çıktı.

Anna temkinli bir şekilde oturdu. Yorgunluktan başı dönüyordu ama asıl acil ihtiyacı tuvaletti. Yüzü kızararak, Jens’e kadının tuvaletin nerede olduğunu ona söyleyip söylemediğini sordu.

“Şurada sanırım.” Jens de Anna’ya yatağın altını işaret etti. “Ben dışarı çıkayım da sen...”

Yanakları alev alev olan Anna bunu kabul etti ve genç adam çıktıktan sonra saatlerdir yapmayı çaresizce beklediği şeyi yaptı. Lazımlığın içindekileri orada bulunan muslin bezle ürpererek kapatıp Jens’i tekrar içeri aldı.

Jens, “Şimdi nasılsın?” deyip sırtıttı.

“Daha iyiyim, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Anna gergin bir tavırla.

“İyi. Şimdi ikimiz de biraz dinlenelim derim.”

Jens pamuklu içliği ve atletiyile kalıncaya kadar soyunurken Anna kızarıp başını başka tarafa çevirdi. Genç adam paltosunu

üzerine örtüp döşeğe yattı. “Merak etme, söz veriyorum, sana bakmayacağım,” diyerek kıkırdadı. “İyi uykular Anna. Uyanınca ikimiz de daha iyi olacağız.” Sonra Anna’ya bir öpücük gönderdi ve arkasını döndü.

Anna pelerininin kurdelelerini çözdü, ağır eteği ile bluzunu çıkardı, kombinezonu ve büzgülü iç çamaşırıyla kaldı. Kaba yün battaniyenin altına kıvrılıp başını yastığa koyduğunda, Jens’in saman döşekten yükselen hafif horultusunu duymaya başlamıştı bile.

Ne yaptım ben, diye düşündü. Herr Bayer başından beri haklıydı. Saftı, inatçıydı ve hareketlerinin sonuçlarını düşünmemiştir. Şimdi tüm köprülerini yakmış ve bu korkunç, klostrofobik odaya düşmüş, henüz evli olmadığı bir adama bir karış uzakta uyuyor ve özel ihtiyaçlarını hiçbir mahremiyeti olmadan gidermesi gerekiyordu.

“Ah, Tanrım, başkalarına çektiğim dertler için beni affet,” diye fısıldadı göklere, Tanrı tam o anda kendisine bakıyor ve cehenneme biletini kesiyor olmalıydı. Sonunda Anna huzursuz bir uykuya daldı.

Jens bir bardak suya muhtaç ve kurt gibi acıkmış olarak uyanırken Anna kalkmış ve tamamen giyinmişti.

“Yatak rahat mı?” diye sordu delikanlı gerinip esnerken.

“Alışacağım.”

“Şimdi,” dedi Jens, başka tarafa bakmakta olan Anna’nın önünde giyinirken, “paramızın bir kısmıyla Goldmark almalı ve yiyecek bir şeyler bulmalıyız. Ama önce senden odadan çıkmanı rica edebilir miyim? İşimi gördüğümde yanına gelirim.”

Anna, Jens’in lazımlığı göreceği düşüncesiyle dehşete kapılmış halde kendisinden isteneni yaptı. Ve daha da dehşet verici bir şekilde Jens elinde lazımlıkla dışarı çıktı.

“Ev sahibemize atıkları ne yapacağımızı sormamız lazım,” dedi Anna’nın yanından geçip tahta merdivenlerden inmeye başlarken.

Anna yanakları alev alev yanarak onun arkasından gitti. Christiania’ya gelmeden önce basit bir köylü kıızıydı belki ama hiç bu kadar sağlıklı ve iğrenç bir şey görmemişti. Heddal’da tuvalet evin dışında ve basitti fakat Anna o tuvaleti çok daha fazla tercih ederdi. Herr Bayer’in evindeki modern banyoya alıştığından, şehrin sıradan sakinlerinin pisliklerinden nasıl kurtulduklarını hiç düşünmemiş olduğunu fark etti.

Ev sahibesini holde buldular ve Jens lazımlığı ona sanki bir tencere yahni uzatırmış gibi gösterdi. Kadın başını sallayıp evin arka tarafını işaret etti ama lazımlığı yine de Jens’ten aldı.

“Evet, her şey tamam. Gidip yiyecek bir şeyler bulalım,” dedi Jens kapıyı açarken.

Kalabalık sokaklarda yürürlerken Anna ve Jens küçük bir meydanın bir köşesinde bir *Bierkeller*’e¹³ rastladılar ve bir masaya oturdular. Jens biraları söyledi ve kısa menünün tebeşirle yazıldığı tahtaya baktılar. Anna tek kelime okuyamıyordu.

“Eh, *bratwurst* varmış, sosis yani. Çok lezzetli olduklarını duydum ama bizim oradakilerden biraz daha yağlıymışlar,” dedi Jens menüyü Anna için çevirerek. “*Knödel* – bana bunun ne olduğunu sorma... *Speck* – sanırım domuz pastırması...”

Bira bir sepet esmer ekmekle birlikte masaya getirilirken, “Galiba sen ne istiyorsan ben de ondan alacağım,” dedi Anna bıkkınlıkla. Suyu yeğlese de birayı alıp kana kana içti.

Kirli pencerelerden dışarı bakınca hareketli meydana gördü. Kadınlar genel olarak açık renkli tenlerini ve keskin Cermen hatlarını vurgulayan koyu renkli, sade elbiseler giymiş, beyaz ya da gri önlükler takmışlardı. Anna Avrupa’nın en önemli şehirlerinden biri olduğu söylenen Leipzig’de daha fazla şıklık görmeyi beklemişti. Arada bir nal sesleri eşliğinde bir araba geçiyordu ve

13 (Alm.) Birahane. (ç. n.)

Anna bu sayede daha zengin kadınların taktığı tüylü, havalı bir şapka görebiliyordu.

Öğle yemekleri geldi ve Anna patatesleri, yağlı sosisleri silip süpürdü. Bira başına vurmuştu, Jens'e sevgiyle gülümsedi.

"Suyu nasıl isterim?"

"*‘Ein Wasser, bitte,’* dersin," diye karşılık verdi Jens, dikkati meydanın ortasında keman çalan, önlerinde insanların içine para atmaları için bir şapkanın durduğu küçük sokak orkestrasına kaymadan önce. Anna onun müziği dinlerken zevkle gerinmesini izledi.

"Burası harika, değil mi? Kaderimiz burada çizilmiş, bundan eminim." Jens masanın üzerinden uzanıp Anna'nın elini tuttu. "Şu ana kadarki maceramız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kendimi pis hissediyorum Jens. Döndüğümüzde ev sahibesine buralarda banyo yapıp kıyafetlerimizi yıkayacağımız bir yer olup olmadığını sorabilir miyiz?"

Jens ona sert bir bakış attı. "Anna, haydi ama, bana bir köylü kızı olduğunu, fiziksel zorluklara alışkın olduğunu söylemiştin. Leipzig'de olmamız hakkında söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Anna hasretle Heddal'ı, kışın dışarıdan toplanan ve çamaşır yıkarken kullanılmak üzere ateş üzerinde ısıtılan tertemiz kar suyunu düşündü. Ve yazın içinde yıkanılan saf, suları serin dereleri. "Özür dilerim. Eminim ki alışacağım."

Jens ikinci birasını bir dikişte bitirdi. "Sonunda beni geleceğime doğru yürümeye zorladığı için Herr Bayer'e teşekkür etmem لازم."

"Burada olduğuna bu kadar mutlu olmana seviniyorum Jens."

"Öyleyim gerçekten. Havayı içine çek Anna. Kokusu bile farklı. Şehir yaratıcılık ve müzikle ıslık ıslık. Şu müzisyenlerin etrafına toplanan kalabalığa bak! Christiania'da hiç böyle bir şey gördün mü? Burada müzik kutlanıyor, fakir adam işi diye küçümsenmiyor. Ve artık ben de bu kutlamanın bir parçası olabilirim." Jens birasını bitirip kalkarken masaya biraz para bıraktı. "Şimdi Herr

Grieg'in verdiği mektubu alıp doğruca konservatuvara gideceğim. Bu, hayalini kurduğum her şeyin başlangıcı."

Pansiyonlarına döndüklerinde Jens valizini altüst edip değerli mektubunu buldu. Sonra Anna'ya bir öpücük verip kapıya doğru gitti.

"Dinlen Anna, seni daha sonra şarap ve iyi haberlerle uyanıracacağım."

"Bir de orada beni şarkı söylerken dinlemek isteyen biri olup olmadığını sorar?.." Ama kapı kapanmıştı bile.

Anna yatağa gömüldü. Artık bu "macera"nın ikisi için çok farklı anlamlar taşıdığını anlıyordu: Jens bir şeye koşuyor, kendisi ise bir şeyden kaçıyordu. *Artık*, diye düşündü perişan bir halde, *bu bir hata olsa da yapabileceğim hiçbir şey yok*.

Jens birkaç saat sonra daha da coşkulu bir halde konservatuvardan döndü.

"Oraya gidip müdürü, yani Doktor Schleinitz'i görmek isteğimi söylediğimde kapıdaki görevli bana köyün delisiymişim gibi baktı. Sonra ona mektubumu uzattım ve mektubu okuduğu gibi adamı yanıma getirmek için ofisine gitti! Doktor Schleinitz benden önce keman çalmamı, sonra da bestelerimden birini piyanoda çalmamı istedi. Ve inanmazsın..." Jens havaya bir yumruk savurdu. "Adam önümde eğildi! Evet, Anna, gerçekten benim önümde eğildi! Herr Grieg'den bahsettik ve bana onun himayesinde olan herhangi birine eğitim vermenin kendisi için bir zevk olacağını söyledi. Dolayısıyla yarın Leipzig Konservatuvarı'nda eğitimime başlıyorum."

"Ah, Jens! Bu harika!" Anna sesinin mutlu çıkması için elinden geleni yapmıştı.

"Ayrıca dönerken bir terziye uğradım ve yarın sabaha kadar bana daha uygun kıyafetler dikmesi için ona iki kat fazla para ödemem gerekti. Kimsenin fiyortlardan kopup gelmiş bir budala olduğumu düşünmesini istemiyorum. Şahane, değil mi?" Jens kollarını Anna'nın beline doladı, onu kaldırıp döndürürken

kıkırdadı. “Şimdi, kutlama için dışarı çıkmadan önce yeni pansiyonumuza taşınmalıyız.”

“Bize yer mi buldun?”

“Evet. Saray değil ama buraya göre avantajları olduğu kesin. Sen eşyaları toplarken ben de gidip ev sahibesine parasını ödeyeceğim, aşağıda görüşürüz.”

“Ben...” Anna ona iki valizi birden aşağıya tek başına taşıyamayabileceğini söyleyecekti ama Jens gitmişti bile. Birkaç dakika sonra, sarf ettiği efor yüzünden soluk soluğa kalmış bir halde eşyalarıyla holdeki Jens’e katıldı.

“Evet, haydi yeni meskenimize gidelim,” diye buyurdu Jens.

Anna onun peşinden sokağa çıktı ve sadece yolu geçip karşıdaki bir eve girince şaşırdı.

“Dönerken pencerede boş oda olduğuna dair bir tabela gördüm ve gidip bir sorayım diye düşündüm,” dedi genç adam.

Ev az önce ayrıldıkları pansiyona benziyordu ama oda giriş kattaydı ve boğucu tavan arasına kıyasla daha geniş ve havadardı. Alanın çoğunu büyük bir pirinç yatak kaplıyordu ve zeminde döşek koymak için yer olmadığı gerçeği karşısında Anna’nın kalbi sıkıştı.

“Ayrıca merdiven sahanlığının karşısında bir tuvalet var, bu da odanın daha pahalı olduğu anlamına geliyor ama en azından sen rahat edersin. Mutlu musun Anna?”

“Evet.” Anna sabırla başını salladı.

“Güzel.” Jens, Anna’nın en azından bir öncekine göre daha cana yakın göründüğünü düşündüğü ev sahibi Frau Schneider’a para uzattı. “Burada bir haftalık konaklamamıza yetecek kadar var,” dedi ona gururla gülümseyerek.

“*Kochen in den Zimmern ist untersagt. Abendbrot um punkt sieben Uhr. Essen Sie hier heute Abend?*”

“Odada yemek pişirmenin yasak olduğunu söylüyor ama her akşam saat yedide aşağıda yemek yiyebilirmişiz,” dedi Jens, Anna’ya usulca. Frau Schneider’a döndü. “Kulağa harika geliyor. Peki bu bize ne kadara mal olur?”

Para tekrar el değiştirdi ve sonunda kapı üzerlerine kapandı.

“Evet, Frau Halvorsen,” diyerek sırtı Jens, “yeni yatak odamızı nasıl buldunuz?”

“Ben...”

Jens, Anna yatağa göz gezdirirken onun yüzünde beliren korkuyu gördü. “Anna, gel buraya.”

Anna kendisine söyleneni yaptı ve Jens ona sıkıca sarıldı.

“Sakin ol. Sen dokunabileceğimi söyleyene kadar sana dokunmayacağıma söz verdim. Ama en azından soğuk Leipzig gecelerinde birbirimizi ısıtabileceğiz.”

“Jens, gerçekten en kısa zamanda evlenmemiz gerek,” diye ısrar etti Anna. “Nikâhımızı kıyacak bir Lüteryen kilisesi bulmalıyız...”

“Bulacağız ama şimdi bunu düşünmeyelim,” dedi genç adam onu kendine çekip boynunu öpmeye çalışırken.

Anna onun okşamalarına direndi. “Jens, bu yaptığımız Tanrı nazarında günah!”

“Elbette, haklısın,” dedi Jens ve onu bırakmadan önce tenine doğru iç çekti. “Şimdi, korkarım ikimizin de yıkanması gerekiyor, sonra da bir şeyler yiyip içmek için dışarı çıkarız. Olur mu?” Gözlerinin içine bakmak için Anna’nın çenesini tutup kaldırdı.

“Evet,” dedi Anna da ona gülümseyerek.

Sonraki iki haftada Anna bir rutine alışmaya başladı. Ya da en azından, Jens'in konservatuvarda olduğu o uzun, yalnız saatlerde kendini oyalayacak bir şeyler bulmaya.

Kış yaklaşıyordu ve odaları sabahları buz gibi oluyordu, o yüzden Jens konservatuvara gitmek üzere çıktıktan sonra Anna çoğu zaman yatağa geri döner, yün battaniyelerin altına kıvrılıp küçük şöminede yaktığı kömür ateşinin odayı biraz olsun ısıtmasını beklerdi. Sonra yıkanıp giyinir ve dışarı, Leipzig sokaklarına çıkıp pazara giderek öğle yemeğinde karnını doyuracak kadar ekmek ve söğüş et alırdı.

Sıcak yemek yedikleri tek öğün, Frau Schneider'in hazırladığı akşam yemekleriydi. Bu yemekler de çoğu zaman bir çeşit sosis ile patates ya da ne olduğu belirsiz bir sos içinde hamura dönmüş ekmek köfteleri oluyordu. Anna çocukken yediği dalından yeni koparılmış sebzelerin ve doyurucu yemeklerin tadını özlediğini hissetti.

Herr Bayer'e ve anne babasına göndermesi gerektiğini bildiği mektupları yazmaya çalışırken saatlerini harcadı. Lars'ın kalemini parmaklarının arasında tuttuğu sırada, onun planladığı gibi Amerika'ya gidip gitmediğini merak ediyordu. Ve en moralsiz anlarında, *acaba onunla mı gitseydim*, diye geçiriyordu içinden.

Leipzig

1 Ekim 1876

Sevgili Herr Bayer,

Orada olmadığım için Leipzig'e gelmiş olduğumu biliyor olmalısınız. Herr Halvorsen ve ben artık evliyiz. Mutluyuz. Bana verdiğiniz her şey için size teşekkür etmek istiyorum. Lütfen Christiania Tiyatrosu'ndan aldığım ücreti, bana verdiklerinizin bir kısmını karşılaması açısından kabul edin ve umarım geride bıraktığım elbiseleri satabilirsiniz zira çok güzellerdi.

Herr Bayer, sizi sevemediğim için üzgünüm.

Saygılarımla,

Anna Landvik

Sonra başka bir kâğıt aldı ve ikinci bir mektup yazmaya başladı:

Kjære mor ve far,

Jens Halvorsen'le evlendim ve Leipzig'e taşındım. Kocam burada müzik konservatuvarına gidiyor ve ben de evimizi çekip çeviriyorum. Mutluyum. Hepinizi özleyorum. Bir de Norveç'i.

Anna

Kendisine sitem etmelerinden çok korktuğu ve kendini suçlu hissettiği için onlara adres vermemiştir. Öğleden sonraları, pelerini sert rüzgâr karşısında yetersiz kalsa da insanların arasında olabilmek için ya parkta yürüyüşe çıkıyor ya da şehrin sokaklarında dolanıyordu. Ünlü bestecilerin isimlerinin verildiği sokaklardan, betimlendikleri heykellere ve hatta bir zamanlar Mendelssohn ile Schumann'ın yaşadıkları evlere kadar, Leipzig'in müzikal mirasının kanıtları her yerdeydi.

Anna'nın gitmeyi en sevdiği yer, yüksek sütunlu girişi ve kemerli, devasa pencereleriyle Leipzig Operası'na ev sahipliği yapan Neues Tiyatrosu'ydu. Anna sık sık oraya gidip binaya bakar, *böyle bir yerde sahneye çıkmanın hayalini kurmaya bile cüret edebilir miyim*, diye düşünürdü. Bir gün sahne kapısını çalıp kapı görevlisiyle iletişim kurmaya çalışma cesaretini gösterdi. Ama hiçbir el hareketi adama onun şarkıcı olarak iş aradığını anlatamadı.

Cesareti kırılarak ve oraya ait olmadığını gitgide daha fazla hissederek, üstünde güzel, beyaz bir çan kulesinin yükseldiği çok heybetli, Gotik bir bina olan Thomaskirche'de sığınılacak bir liman bulmuştu. Heddal'daki küçük kiliseden çok daha büyük olsa da kokusu ve atmosferi Anna'ya evini anımsatıyordu. Bir sığraya oturup başını öne eğdi ve bağışlanmak, kuvvet ve kılavuzluk için dua etti.

"Sevgili Tanrım, o mektuplardaki korkunç yalanlar için beni bağışla. Sanırım en kötüsü de..." –Anna zorlukla yutkundu– "...mutlu olduğum yalanıydı. Mutlu değilim. Hiç mutlu değilim. Ama hiçbir şey için merhameti ya da bağışlanmayı hak etmediğimi biliyorum."

Sonra bir elin omzuna usulca dokunduğunu hissetti. "*Warum so traurig, mein Kind?*"

Anna irkilerek başını kaldırdı ve yaşlı bir rahibin gülümseyerek ona bakmakta olduğunu gördü. Jens'in ona öğrettiği gibi, "*Kein Deutsch, nur Norwegisch,*" diyebildi ancak.

"Ah!" dedi rahip. "Norveççeyi birazcık biliyorum."

Anna onunla elinden geldiğince konuşmaya çalışsa da adamın Norveççesi kendi Almancası kadar sınırlıydı ve Jens'in onunla nikâh konusunda konuşması ve rahibi inançlı olduklarına ikna etmesi gerektiğini anlamıştı.

Gününün en kayda değer anı, Jens'in konservatuvardan bahsetmesini dinlediği akşam yemekleriydi: Avrupa'nın dört bir yanından gelen diğer öğrenciler, sıra sıra Blüthner alıştırma piyanoları ve çoğu aynı zamanda Leipzig Gewandhaus Orkestrası'nda müzisyen

olan muhteşem öğretmenler. Jens'in o akşam öve öve bitiremediği konu, çalmasına izin verilen Stradivarius keman olmuştu.

"Ses kalitesindeki fark, bir şarkı mırıldanan bir kadın bar-men ile arya söyleyen bir soprano arasındaki fark gibi," dedi coşkuyla. "O kadar muhteşem ki! Her gün hem piyano hem de keman çalmakla kalmıyorum; kompozisyon, armoni ve müzik analizi dersleri de bana o kadar çok şey öğretiyor ki. Ve müzik tarihi dersinde daha önce duymadığım Chopin ve Liszt eserleri üzerinde çalıştım bile! Yakın zamanda Gewandhaus salonunda verilecek bir öğrenci konserinde Chopin'in 2 Numaralı Scherzo'sunu çalacağım."

"Mutlu olmana çok sevindim," dedi Anna sesinin heyecanlı çıkması için çabalayarak. "Benim de şarkı söyleme fırsatım olup olmadığını sorabileceğin biri var mı?"

"Anna, bana sürekli bunu sorduğunun farkındayım," diye karşılık verdi Jens iki lokma arasında, "ama sana diyorum ki Almanca öğrenmediğin sürece bu şehirde bir şey yapman zor."

"Beni sadece dinleyecek birileri vardır herhâlde. 'Violetta's Aria'nın İtalyanca sözlerini biliyorum, Almanca sözlerini de öğrenebilirim."

"Hişşşt, sevgilim." Jens uzanıp onun elini tuttu. "Senin için bu meseleyi tekrar soruşturacağım."

Akşam yemeğinden sonra hep aynı sinir bozucu yatma merasimi yaşanıyordu. Anna tuvalette geceliğini giydikten sonra koşup Jens'in aralarında uzanmakta olduğu örtülerin altına giriyordu. Genç adam kollarını ona doluyordu ve Anna da onun tatlı kokusunu içine çekiyordu. Sonra Jens onu öpüyordu ve Anna bedeninin ona karşılık verdiğini hissediyordu, tıpkı Jens'in bedeninin onunkine verdiğ gibi; ikisi de daha fazlasını istiyordu... Ama sonra Anna ondan uzaklaşıyordu ve Jens derin derin iç çekiyordu.

"Yapamam işte," diye fısıldamıştı Anna bir gece karanlıkta. "Önce evlenmemiz gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum sevgilim. Tabii ki er ya da geç evleneceğiz ama bence ondan önce de..."

“Hayır, Jens! Ben... yapamam. Yakınlarda evlenebileceğimiz bir kilise bulduğumu biliyorsun ama gerekli düzenlemeleri yapmak için rahiple konuşmalısın.”

“Anna, buna ayıracak hiç vaktim yok. Okul tüm zamanımı alıyor. Ayrıca konservatuvarda birçok kişi farklı düşünüyor. Öğrenciler arasında kiliselerin sadece insanları kontrol etmek için var olduğuna inanan radikaller var. Goethe’nin *Faust* oyunundaki gibi, daha aydın görüşlere önem veriyorlar. O hikâye maneviyat ve doğaüstücülüğün tüm yönlerini konu alıyor. Bir arkadaş bana okumam için *Faust*’un bir nüshasını verdi ve bu hafta sonu seni Goethe’nin bizzat müdavimi olduğu, eserini yazarken oradaki bir duvar resminden ilham aldığı Auerbachs Keller’e götüreceğim.”

Anna, Goethe’yi ve görünüşe göre aydınlatıcı eserini hiç duymamıştı. Bildiği tek şey, Jens’le fiziksel olarak birleşmeden önce Tanrı’nın huzurunda evli olması gerektiği.

Noel geldi ve Anna’ya Jens’le üç aydır Leipzig’de olduklarını hatırlattı. Kilisedeki gece yarısı ayinine, *Christmette*’ye gitmek istemişti ve Rahip Meyer ona geleneksel Alman ilahilerinin bulunduğu bir kitapçık vermişti. Anna kendi kendine “Stille Nacht”ı mırıldanmış, tekrar insanların önünde şarkı söyleyeceği beklentisiyle heyecanlanmıştı. Ancak Jens Noel arifesini müzik öğrencisi arkadaşı Frederick’in evinde geçirmeleri yönünde ısrar etmişti.

Anna elinde bir fincan sıcak *Glühwein*’i sıkıca tutarak masada Jens’in yanında oturmuştu, hırıltılı Almanca konuşmaları dinliyor ve tek kelimesini anlamıyordu. Çoktan sarhoş olan Jens’in söylenenleri onun için çevirmek gibi bir niyeti yoktu. Diğerleri akşam yemeğinden sonra enstrümanlarını çaldılar ama Jens, Anna’ya şarkı söylemesini bir kere bile teklif etmedi.

O buz gibi soğuk gecede pansiyonlarına doğru yürürlerken Anna çanların gece yarısını haber verdiğini, Noel’in başladığını duyurduğunu işitti. Yanından geçerlerken kiliseden ilahi sesleri

yükseldi ve Anna, yüzü alkolden ve akşam boyunca eğlenmekten kıpkırmızı olmuş Jens'e baktı. Heddal'da Noel'i kendisi olmadan kutlayan ailesi için sessizce dua ederek bütün kalbiyle orada olmayı diledi.

Ocak ve şubat boyunca Anna sıkıntıdan delireceğini sandı. Başlangıçta değişiklik getirdiği için katlanılabilir gelen günlük rutini artık dayanılmaz derecede sıkıcı hale gelmişti. Leipzig'e kış gelmişti ve bazen hava o kadar soğuk oluyordu ki Anna'nın el ve ayak parmakları uyuşuyordu. Günlerini ateş için kova kova kömür taşıyarak, buz gibi soğuk bulaşıkhanede çamaşır yıkayarak ya da Jens'in ona Almancasını geliştirmek için incelemesini söylediği *Faust*'taki sözcüklere anlam vermek için acınası bir çaba sarf ederek geçiriyordu.

Bir öğleden sonra, "O kadar aptalım ki!" diyerek kendi kendine kızdı, kitabın kapağını sertçe kapattı ve hayal kırıklığı içinde gözyaşlarına boğuldu; bu artık endişe verici bir sıklıkta yaşanıyordu.

Jens konservatuvarla ve öğrenci arkadaşlarıyla çok daha fazla alakadar olmaya başlamıştı, çoğu zaman pansiyona bir konserden sonra gece yarısı bira ve tütün kokar halde geliyordu. Kollarını Anna'ya uzatıp geceliğinin üzerinden tereddütle onun bedenini okşarken Anna uyuyor numarası yapıyordu. Jens'in onun tepkisizliğine alçak sesle küfredtiğini duyuyordu ve yüreği göğsünde küt küt atarken, onun bir homurtuyla arkasını dönüp horlamaya başladığını duyuyordu. Ancak o zaman rahat bir nefes alıp kendisi de uykuya dalabiliyordu.

Böyle günlerde çoğu zaman tek başına akşam yemeği yiyor, pansiyonun diğer sakinlerini göz ucuyla inceliyordu. İnsanlar her hafta değişiyordu, Anna onların bir tür gezgin tüccar olduklarını tahmin ediyordu. Ancak kendisi gibi kalıcı bir sakine benzeyen ve

her akşam yalnız yemek yiyen yaşlıca bir beyefendi vardı. Başı hep bir kitaba gömülü olan adam eski moda bir şıklıkta giyiniyordu.

Adam Anna için yemeklerde bir merak nesnesine dönüşmüştü; onun hikâyesinin nasıl olduğunu ve ömrünün sonbaharını neden burada geçirmeyi tercih ettiğini saatlerce düşünüyordu. Bazen, akşam yemeğinde sadece ikisi olduğunda adam içeri girerken ona başıyla selam verip, “*Guten Abend,*” diyordu, çıkarken de “*Gute Nacht.*” Anna onun gür, kır saçları, fırça bıyığı ve kibar havasıyla kendisine Herr Bayer’i anımsattığına karar verdi.

Bir akşam yemek salonundan çıkarken kendi kendine, “Eğer Herr Bayer’i bile özlüyorsam bayağı sefil halde olmalıyım,” diye homurdandı.

Birkaç gece sonra adam ayağa kalktı ve elinden düşürmediği kitabıyla salonun diğer tarafından yürüdü. “*Gute Nacht.*” Salondan çıkmak üzere kapıya yaklaşırken Anna’ya başıyla selam verdi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi tekrar Anna’ya döndü.

“*Sprechen sie Deutsch?*”

“*Nein, Norwegisch.*”

“Norveçli misiniz?” dedi adam hayretle.

“Evet,” diye karşılık verdi Anna, adam ona ana dilinde akıcı bir şekilde cevap verdiği için mutlu olmuştu.

Adam, “Yani ben aslında Danimarkalıyım ama annem Christiania’lıydı. Norveççeyi bana küçükken öğretti,” dedi.

Geldiğinden beri Jens’ten başka kimseyle doğru düzgün iliştim kuramadığı onca haftadan sonra Anna adama sarılmak istedi. “O zaman sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim.”

Adamın düşünceli bir tavırla kapıda durup onu incelemesini izledi. “Peki, Almanca bilmiyor musunuz?”

“Sadece birkaç kelime.”

“O zaman bu şehirde işlerinizi nasıl hallediyorsunuz?”

“Açıkçası halledemiyorum efendim.”

“Kocanız burada, Leipzig’de mi çalışıyor?”

“Hayır, konservatuvara gidiyor.”

“Ah, demek müzisyen! Size akşam yemeklerinde nadiren katılmasına şaşmamalı. Adınız neydi?”

“Ben Anna Halvorsen.”

“Ben de Stefan Hougaard.” Anna’yı hafifçe eğilerek selamladı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Öyleyse çalışmıyorsunuz, değil mi Fru Halvorsen?”

“Evet efendim, çalışmıyorum. Ama yakında şarkıcı olarak iş bulmayı umuyorum.”

“Eh, bu süre zarfında belki size Almanca konusunda yardımcı olabilirim? Ya da en azından temelini daha iyi kavramanızı sağlayabilirim,” dedi Herr Hougaard. “Dilerseniz kahvaltıdan sonra burada, ev sahibemizin gözü önünde buluşabiliriz, böylece kocanız aramızda münasebetsiz bir şeyin söz konusu olduğu fikrine kapılmaz.”

“Çok naziksiniz efendim, yardımınıza kesinlikle çok minnettar olurum. Ama sizi uyarayım, ben yavaş öğrenen bir öğrenciyim ve kendi dilimde bile yazmakta pek iyi değilim.”

“Pekâlâ, öyleyse birlikte sıkı çalışmamız gerekecek, değil mi? Yarın sabah saat on diyelim mi?”

“Evet. Burada olacağım.”

Jens bir konser için prova yapacağını söyleyerek yine yanında olmasa da, Anna o gece yatağa çok daha neşeli girdi. Başka bir insanla sohbet edebilmek bile bir mutluluk kaynağı olmuştu ve günlerine biraz olsun yenilik getirecek her şey iyiydi. En azından azıcık Almanca öğrenebilirse, belki yeniden sahnede şarkı söyleme şansı doğardı...

Ağaçlarda ilk tomurcuklar belirmeye başlarken Anna sabahlarını alt katta, inatçı beynine Herr Hougaard’un öğrettiği kelimeleri ezberlemeyi ve tekrarlamayı öğretmeye çalışarak geçiriyordu. İlk birkaç günden sonra Herr Hougaard ona pazara yaptığı günlük yürüyüşlerde eşlik etmek için ısrar etti. Anna onun talimatlarına

uyup satıcıya günaydın dediği, ihtiyaçlarını aldıktan sonra parasını ödeyip veda ettiği sırada Herr Hougaard biraz uzakta durup dikkatle onu dinliyordu. Anna bu görevler başlarda biraz sinirini bozsa da, öğrendiği cümlelerde sık sık takılsa da özgüvenini yavaş yavaş kazanmaya başlamıştı.

Anna'nın Herr Hougaard'la şehirde yaptığı geziler, sonraki haftalarda gösterdiği ilerlemeyle genişlemeye başladı ve sonunda bir restoranda ikisi için öğle yemeği ısmarlayıp, teşekkür amacıyla hesabı ödemekte ısrar etmesiyle sonuçlandı.

Herr Hougaard hakkında hâlâ çok az şey biliyordu, sadece karısı yıllar önce ölünce dul kaldığını öğrenmişti. Herr Hougaard taşradan şehre, evde tek başına idare etmek zorunda kalmadan Leipzig'deki kültürel dokunun tadını çıkarabilmek için taşınmıştı.

“Tok bir karın, düzenli olarak yıkanan temiz çarşaflar ve kıyafetler, bir de sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde, duyularımı canlandıracak olağanüstü bir konserden başka neye ihtiyacım olur ki?” demişti kocaman bir gülümsemeyle.

Herr Hougaard, Jens'in Anna'yı bir parçası olduğunu söylediği bir sürü konserden bir tanesine bile davet etmemiş olmasına şaşırılmıştı. Jens buna ayıracak paralarının olmadığını dile getirmişti ama Herr Hougaard, Anna'ya konserlerin çoğu zaman bedava olduğunu söylemişti. Anna “kocasını” giderek daha az görüyordu, son zamanlarda Jens'in eve hiç uğramadığı günler bile olmuştu. Bir sabah Anna günlük dersi için aşağıya inmeden önce içeriye bahar havası girsin diye pencereleri açarken, Herr Hougaard olmasaydı kendisini aylar önce bir tramvayın altına atmış olacağını düşündü.

Öğle yemeği vakti şehir merkezine yaptıkları gezilerden birinde Anna, Leipzig'in en iyi restoranlarından biri olan Thüringer Hof'un pencere kenarında oturan Jens'i fark edince irkildi. Burası yerel aristokratların şık kıyafetler içinde toplandığı, arabalarının dışarıda dizilip, atlarının mükellef bir yemekten sonra onları evlerine götürmek için sabırla beklediği bir yerdi. *Tıpkı benim*

bir zamanlar Christiania'daki hayatım gibi, diye düşündü Anna pişmanlıkla.

Arabaların arasından Jens'in kiminle yemek yediğini görmeye çalıştı. Konuşurken üzerindeki tüyün hareket ettiği kıpkırmızı şapkası göz önüne alınırsa bu kişinin bir kadın olduğu açıktı. Anna, Herr Hougaard'u eğlendiren bir şekilde cama daha da yaklaşınca kadının koyu renk saçlı ve annesinin Roma profili dediği, esasen büyük burunlu biri olduğunu gördü.

"Tanrı aşkına, neye bakıyorsunuz öyle Anna?" Herr Hougaard gelip Anna'nın arkasında durdu. "Hans Christian Andersen'in masalındaki Kibritçi Kız gibisiniz. Onun gibi gidip pencereye burnunuzu da dayayacak mısınız?" diyerek kıkırdadı.

"Hayır." Jens ve kadın konuşmak için birbirlerine yaklaşırlarken Anna gözlerini kaçırdı. "Bir tanıdığımı gördüğümü zannettim."

O gece Anna, Jens gece yarısından epey sonra eve gelene kadar uykuya direndi. Son zamanlarda Jens kıyafetlerini tuvallette çıkarıyor ve karanlıkta yatağa sessizce giriyordu, Anna'yı rahatsız etmemek için. Ama elbette rahatsız ediyordu. Her gece.

Odaya girince gaz lambasının hâlâ yanmakta olduğunu gördü ve bariz bir şaşkınlıkla Anna'ya, "Neden hâlâ uyanıksın?" diye sordu.

"Seni beklemek istedim. Artık birbirimizi nadiren gördüğümüzü düşünüyorum."

"Biliyorum," diyerek iç çekti Jens onun yanına, yatağa yığılırken ve Anna onun yine alkollü olduğunu anladı. "Ne yazık ki meşhur Leipzig Konservatuarı'na giden müzik öğrencilerinin hayatı böyle. Gün içinde yemek yiyecek zamanı zor buluyorum!"

"Öğle yemeğinde bile mi?" Anna kelimelerin dilinden dökülmesine engel olamamıştı.

Jens ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün seni şehirde öğle yemeği yerken gördüm."

"Sahi mi? Neden içeri girip bana bir selam vermedin?"

"Çünkü öyle bir yere uygun giyinmemiştim. Ayrıca sen bir kadınla derin bir sohbete dalmıştın."

“Ah, evet, Barones von Gottfried. Kendisi konservatuvarın ve konservatuvar öğrencilerinin büyük bir destekçisidir. Geçen hafta biz dört genç bestecinin kendi kısa eserlerimizden birini çalma fırsatı elde ettiğimiz bir konsere gelmişti. Üzerinde çalıştığım beste, hatırladın mı?”

Hayır, Anna bunu hatırlamıyordu çünkü Jens artık gelip ona hiçbir şey anlatmıyordu.

“Anlıyorum.” Anna güçlükle yutkundu; Jens’in, yeni bir besetinin prömiyerini yaparken kendisini dinlemesi için onu neden çağırmadığını merak ederken içinde bir öfke dalgası kabarmaya başlamıştı.

“Barones bestelerimin daha geniş kitlelere ulaşabilmesi için muhtemel planları konuşmak üzere beni öğle yemeğine davet etmişti. Avrupa’nın bütün büyük şehirlerinde bağlantıları var. Paris, Floransa, Kopenhag...” Jens hülyalı hülyalı gülümseyip ellerini başının altına yerleştirdi. “Düşünsene Anna... müziğimin dünya çapında büyük konser salonlarında çalındığını... Herr Hennum dersini alırdı, değil mi?”

“Evet, kuşkusuz bu sana büyük keyif verirdi.”

Jens onun sesindeki soğukluğu fark ederek, “Senin neyin var Anna?” diye sordu. “Haydi, çıkar şu baklayı ağzından. Bana söylemek istediğin bir şey var senin.”

“Evet, var!” Sonunda Anna öfkesine hâkim olamamıştı. “Haf-talardır seni neredeyse görmüyorum bile ve şimdi bana benim, yani sözlünün, başkalarının gözünde karın olan kişinin davet bile edilmediği konserler verdiğini söylüyorsun. Çoğu zaman buraya gece yarısından sonra geliyorsun, bazen uğramıyorsun bile! Bense burada oturup arkadaşsız, ev işleri dışında yapacak hiçbir şeyim olmadan ve şarkıcılık kariyerimi sürdürmeye dair hiçbir ümit taşımadan sadık bir köpek gibi seni bekliyorum! Üstüne üstlük seni en güzel restoranlardan birinde başka bir kadınla yemek yerken görüyorum. İşte! Söylemek istediklerim bunlardı.”

Anna’nın feveranının dindiği belli olunca Jens yataktan kalktı. “Şimdi de ben sana söylemem gerekenleri söyleyeceğim

Anna. Her gece sevdiğim kadının yanında yatarken, onun güzel vücuduna bu kadar yakinken bir okşamadan ya da öpücükten fazlasına iznimin olmamasının benim için ne demek olduğunu hayal edebiliyor musun? Tanrım, bana lütfettiğin o küçücük izin hüsrânımı artırmaktan başka bir işe yaramıyor! Her gece burada yatıp seninle sevişmenin hayalini kuruyorum, artık keyfim iyice kaçana kadar. Akıl ve beden sağlığım için burada seninle yatıp hasretini çekmektense eve mümkün olduğunca geç ve sarhoş gelip kendimi kaybetmem daha iyi. Evet!” Meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beraber yaşadığımız bu... *hayat* hiçbir şeye benzemiyor. Karımsın ama karım değilsin. İçine kapanıksın, somurtkansın... ve sürekli evine dönmekten daha fazla istediğin bir şey yokmuş izlenimi yaratıyorsun. Anna, hatırla lütfen, buraya gelmek *senin* kararıydı. Neden buradan gitmiyorsun? Mutlu olmadığın çok açık. *Benim* seni mutsuz ettiğim çok açık!”

“Jens, hiç ama hiç adil değilsin! Karı koca olarak birlikte doğru düzgün bir hayat kurmamız için evlenmeye can attığımı sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ama senden gelip rahiple tanışmanı her rica edişimde bana ya çok yorgun ya da çok meşgul olduğunu söylüyorsun! Bu duruma ben sebep olmamışken beni hangi cüretle suçlarsın!”

“Evet, bunun sebebi sen değilsin, haklısın.” Jens’in yüz ifadesi yumuşadı. “Ama neden henüz rahiple görüşmek istemiyorum sence?”

“Benimle evlenmek istemediğin için olabilir mi?”

“Anna...” Jens bezginlikle güldü. “Sana gerçek bir koca olmak için nasıl can attığımı biliyorsun. Ama sanırım böyle bir şeyin ne kadara mal olacağını farkında değilsin. Gelinlik, nedimeler, düğün... bunlar her gelinin hakkı. Ben de bunlara sahip olmanı istiyorum. Ama böyle bir şey için hiç paramız yok. Şu anda bile kıt kanaat geçiniyoruz.”

Nihayet meseleyi anlamasıyla Anna’nın içinde yanan ateş söndü. “Ah... ama Jens, bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ben sadece seninle evlenmek istiyorum.”

“Peki, eğer bu sözlerinde samimiysen derhâl evleneceğiz. Ama ne yazık ki çocukken hayalini kurduğun düğünle hiç alakası olmayacak.”

“Biliyorum.” Anna ailesinden kimsenin yanında olmayacağını düşünerek yutkundu. Ne *mor* ne *far* ne de Knut ile Sigrid yanında olabilirdi. Nikâh törenini Rahip Erslev yönetmeyecekti ve Anna köyün düğün tacını takmayacaktı. “Ama umurumda değil,” dedi.

Jens tekrar yatağa oturup onu şefkatle öptü. “Bulduğun rahiple görüşüp bir tarih belirleyeceğiz.”

Thomaskirche'deki nikâh töreni kısa, basit ve özel oldu; Anna, Frøken Olsdatter'ın verdiği parayla o gün için aldığı sade, beyaz elbiseyi giyip saçlarına beyaz çiçekler takmıştı. Rahip Meyer onları ömürleri boyunca birleştirecek evlilik yeminlerini okurken samimiyetle gülümsedi.

"*Ja, ich will,*" dediler sırayla ve Jens büyükannesinin sade, altın alyansını Anna'nın parmağına taktı; teması sıcak ve kendinden emindi. Anna'yı usturuplu bir şekilde dudaklarından öperken Anna gözlerini kapattı ve Tanrı'nın onu affettiğini kalbinde hissederek rahatladı.

Küçük düğünleri bir *Bierkeller*'de devam etti; çiçeği burnunda çift mekâna girerken Jens'in müzisyen dostları doğaçlama bir düğün marşı çaldılar ve diğer müşteriler de onları tebrik etmek için büyük bira bardaklarını havaya kaldırdılar. Alman düğün çorbasından oluşan basit yemek sırasında Anna kocasının elinin güven veren temasını dizinde hissetti. Herr Hougaard sayesinde Jens'in arkadaşlarının esprilerine ve kadeh kaldırmalarına katılabiliyor, artık kendini tuhaf bir dünyada bir yabancı gibi hissetmiyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde merdivenlerden çıkıp odalarına girdiklerinde Jens'in parmak uçları Anna'nın kuyruk sokumunda durup tüylerinin heyecanla ve beklentiyle diken diken olmasına neden oldu.

“Şu haline bak,” diye mırıldandı genç adam, kapıyı arkalarından kapatırken gözleri arzudan kararmış bir halde, “öyle minik, öyle masum, öyle kusursuzsun ki...” Sonra Anna’ya uzanıp onu kollarının arasına çekti, ellerini onun bedeninde cesurca dolaştırmaya başladı. “Karıma sahip olmalıyım,” diye fısıldadı onun kulağına, Anna’yı öpmek için parmağıyla çenesini kaldırırken. “Teselliyi başka yerde aramamda şaşılacak ne var?” Bunun üzerine Anna geri çekildi.

“Ne demek istiyorsun?!”

“Hiç, hiç, gerçekten... Sadece diyorum ki *seni* istiyorum.”

Anna ona cevap veremeden Jens onu öpmeye, sırtını, kalçalarını, göğüslerini okşamaya başladı... onları ayıran kıyafetlerinin ve diğer tüm bariyerlerin, bir bütün olabilmeleri için sonunda kalkması, Anna’ya kendi istemi dışında da olsa birden mükemmel ve doğal gelmişti. Jens onu yatağa taşıyıp soyundu ve tek hamlede üzerine uzandı. Anna’nın titrek dokunuşları da onun sırtındaki güçlü kasları keşfe çıktı. Jens içine girdiğinde Anna onun için hazırdı, onu ilk gördüğü andan itibaren bedeninin içten içe bu ana hazırlandığını biliyordu.

Yaptıkları şey ona garip gelmişti ama Jens iç çekerek yanındaki yastığa yığıldığında Anna onun koynuna sokuldu ve o ana dek duyduğu bütün korkutucu hikâyeler aklından silinip gitti. Çünkü artık gerçekten Jens ona, o Jens’e aitti.

Sonraki birkaç hafta Jens akşam yemeklerine zamanında geldi, ikisi de yemeklerini bitirip üst kattaki odalarına çekilmek için yanıp tutuşuyordu. Kocasının sevişme sanatında deneyimli olduğu Anna için apaçık ortadaydı ve Jens ona karşı daha az çekingen olmaya başlayıp Anna da biraz daha gevşeyince her geceleri harika birer maceraya dönüştü. Anna arkadaşlar ile âşıklar arasındaki farkı tam olarak anlarken son birkaç ay boyunca çektiği yalnızlık da

sona erdi. Ayrıca görünüşe göre önceki rolleri tersine dönmüştü; bu kez Anna durmadan onun dokunuşlarını arzular olmuştı.

“Yüce Tanrım, karıcığım,” dedi Jens bir gece onun yanında soluk soluğa uzanırken, “seni bu yeni oyuna hiç sokmasaydım keşke, diye düşünmeye başladım. Doymak bilmiyorsun!”

Evet, Anna doymak bilmiyordu. Çünkü Jens’e tamamen sahip olduğu tek anlardı bunlar. Jens sabah onun kollarından ayrılıp konservatuvara gitmek için giyinirken, Anna onun yüz ifadesinin değiştiğini, aklının kendisinden uzaklaştığını görebiliyordu. Onunla konservatuvara kadar yürümeyi âdet edinmişti, okula vardıklarında Jens, Anna’ya sarılıyor, sevgisini dile getiriyor ve sonra onu yutan diğer dünyanın kapıları ardında gözden kayboluyordu.

Düşmanım, diye düşünüyordu Anna bazen aynı yoldan eve dönerken.

Herr Hougaard onun yürüyüşüne gelen canlılığı ve sabahki derslerinde kendisini selamlarken yüzüne yayılan istekli tebesümü fark etmişti.

“Artık daha mutlu görünüyorsunuz Frau Halvorsen, buna sevindim,” demişti.

Yeni keşfettiği bu iyimserlikle cesareti de artan Anna’nın Almancası hızla gelişti. Artık Herr Hougaard’un da takdir ettiği bir özgüvenle konuşuyordu. Öğrendiği her yeni kelime diğerlerinin sağanak halinde gelmesini sağlıyor gibiydi.

Sonunda Jens’in onun için iş bulmasını öylece oturup beklemeye karar verdi. Herr Grieg’e bir mektup yazıp ona Leipzig’e taşındığını haber verdi ve mümkünse kendisine şehirde tanıdığı herhangi birinin önünde şarkı söyleme fırsatı sunmasını rica etti. Jens konservatuvarda Herr Grieg’in Leipzig’deki müzik yayımcısı C. F. Peters’in adresini sormuştu. Anna, TalstraÙe 10 numarayı bulup, zemin kattaki mağazada nota kitapları satan bir genç adama mektubu elden verdi. O andan itibaren her gece Herr Grieg’in onun mektubunu alıp cevaplaması için dua etti.

Bir haziran günü Anna, Almanca sohbeti tek bir hata yapmadan on beş dakika boyunca sürdürünce Herr Hougaard onu hafifçe eğilerek selamladı.

“Frau Halvorsen, tek kelimeyle kusursuzdunuz. Karşınızda şapka çıkarıyorum.”

“*Danke*,” diyerek kıkırdadı Anna.

“Ayrıca size yakında, yaz aylarında hep yaptığım gibi Baden-Baden kaplıcalarına gideceğimi söylemem gerek. Şehir benim için fazla sıcak oluyor ve son zamanlarda kendimi bilhassa yorgun hissetmeye başladım. Yarıyıl sona erdiğinde siz ve Herr Halvorsen Norveç’e gidecek misiniz?”

“Bana gideceğimize dair bir şey söylemedi.”

“Yarın sabah yola çıkıyorum, yani şansımız olursa sizinle tekrar sonbaharda görüşürüz.”

“Evet, umarım.” Herr Hougaard ayağa kalkarken Anna da kalktı, ona duyduğu sevgiyi ve minnettarlığı, görgü kurallarının gerektirdiğinden daha az resmî bir şekilde gösterebilmeyi diledi. “Size gerçekten minnettarım efendim.”

“Frau Halvorsen, emin olun benim için bir zevkti,” dedi adam ona veda ederken.

Herr Hougaard, Baden-Baden yoluna giderken Anna, Jens’te de bir değişiklik sezdi. Jens artık her zamanki gibi akşam yemeklerinde eve gelmiyor, geldiğinde ise gergin, diken üstünde oluyordu. Sevişirlerken Anna aralarında bir mesafe olduğunu hissetmişti.

“Neyin var?” diye sordu ona bir gece. “Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorum.”

“Yok bir şey,” dedi Jens sert bir şekilde, Anna’nın kollarından sıyrılıp diğer tarafa döndü. “Yorgunum, hepsi bu.”

“Jens, *min elskede*, seni tanıyorum. Lütfen bana neler olduğunu söyle.”

Jens bir süre kımıldamadı, sonra Anna’ya bakmak üzere arkasını döndü. “Pekâlâ, çıkmazdayım ve ne yapacağımı bilmiyorum.”

“O zaman Tanrı aşkına, bana neler olduğunu söyle. Belki sana yardım edebilirim.”

“Sorun şu ki... bu hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Anlıyorum. O zaman bunu bana hemen söylesen iyi olur.”

“Peki, benim beraber yemek yediğimi gördüğün kadını hatırlıyor musun?”

“Barones. Nasıl unutturum onu?” dedi Anna onun bahsinin geçmesine sinirlenerek.

“Benden bu yaz onunla beraber Paris’e gitmemi istedi, kendisi ve kocasının Versailles Sarayı yakınlarında bir şatoları varmış. Sanat dünyasının önde gelenleri için haftalık müzik geceleri düzenliyor ve benim yeni bestelerimin prömiyerlerini orada yapmamı istiyor. Bu elbette bestelerimin duyulması için olabilecek en harika fırsat. Barones von Gottfried herkesi tanıyor ve sana söylediğim gibi, genç bestecilerin büyük bir destekçisi. Bana Herr Grieg’in bile onun davetlerinden birinde çaldığını söylüyor.”

“Peki o zaman, elbette gitmeliyiz. Ama bunun senin için neden bir çıkmaz olduğunu anlayamıyorum.”

Bu, Jens’in inlemesine yol açtı. “Anna, bunu sana bu sebeple söylememiştim. Sorun şu ki seni yanımda götüremem.”

“Ah! Neden beni götüremezsın acaba?”

“Çünkü...” Jens iç çekti. “Barones von Gottfried seni bilmiyor. Evli olduğumdan ona hiç bahsetmedim. İşin aslı, bunu ona söylemem bana iltimasını olumsuz etkileyebilir diye düşündüm. Onunla tanıştığında seninle aramız pek... iyi değildi ve kardeşten ya da arkadaştan farksız yaşıyorduk. Sonuçta durum bu. Senin varlığına dair hiçbir bilgisi yok.”

“O zaman neden ona benim *var olduğumu* söylemiyorsun?” Kocasının sözlerinin altında neyin yattığını idrak eden Anna’nın sesi alçak ve soğuktu.

“Çünkü... korkuyorum. Evet, Anna, senin Jens’in, eğer barones seni öğrenirse benim kendisiyle Paris’e gitmemi istemez diye korkuyorum.”

“Kariyerinde sana yardımcı olması için baronesin senin boşta olduğuna inanmasını istiyorsun yani?”

“Evet, Anna. Ah, Tanrım, ben nasıl bir eşeğim!..”

“Evet, öylesin.” Jens yastığı başının üzerine çekip annesi tarafından azarlanan yaramaz bir çocuk gibi yüzünü onun altına gömerken Anna onu duygusuzca izledi.

“Beni affet Anna, kendimden gerçekten nefret ediyorum. Ama en azından sana her şeyi anlattım.”

“Ne kadar süreyle orada kalmanı istiyor?”

“Sadece yaz boyunca,” dedi Jens yastığın altından çıkıp. “Bunu ikimiz için yaptığımı anlamalısın, kariyerimi ilerletmek ve para kazanmak için, sen hak ettiğin gibi bu odadan taşınıp günün birinde doğru düzgün bir eve sahip ol diye.”

Sen de hak ettiğine inandığın o şöhreti tat diye, diye düşündü Anna acımasızca. “O zaman gitmelisin.”

“Sahi mi?” Jens ona kuşkuyla baktı. “Gitmeme neden izin veresin ki?”

“Sırf beni savunulamaz bir pozisyona soktuğun için. Eğer gitmeni yasaklarsam tüm yaz burada bana surat asıp kör talihin için beni suçlayacaksın. Ayrıca başkalarının aksi yöndeki kanaatlerine rağmen...” –Anna derin bir nefes aldı– “...ben sana güveniyorum.”

“Gerçekten mi?” Jens şaşkındı. “Sen gerçekten de kadınlar arasında bir tanrıçasın!”

“Jens, sen benim kocamsın. Eğer sana güvenmeyeceksem bu evliliğin ne anlamı var ki?” diye karşılık verdi Anna hüznle.

“Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, benim sevgili karım.”

Jens, Anna'ya, onu kendisi dönene kadar geçecek birkaç hafta boyunca rahat ettirecek kadar para bırakıp bir iki gün sonra yola çıktı. Jens'in onun cömertliğine duyduğu minnettarlık Anna'yı doğru kararı verdiğine ikna etmeye yetmişti. Jens gitmeden önce Anna her gece onunla yatağa girmiş ve kendisine hayranlıkla baktığını görmüştü.

“Seni seviyorum Anna, seni seviyorum...” demişti Jens tekrar tekrar. Yola çıktığı günün sabahında da, sanki Anna’dan ayrılmaya dayanamıyormuş gibi sarılmıştı ona.

“Ne olursa olsun beni bekleyeceğine söz verir misin sevgili karıcığım?”

“Elbette Jens. Sen benim kocamsın.”

Anna boğucu Leipzig yazını tam bir kararlılıkla aştı. Evlerin arasından dar sokağa ulaşan en ufak bir esinti bile içeri girebil- sin diye pencereleri sonuna kadar açık bırakıp geceleri yataktan sıcaktan terleyerek, çıplak yattı.

Goethe’nin *Faust*’unu bitirdi ve Almanca kelime dağarcı- ğını geliştirmek için şehir kütüphanesinden ödünç alabileceği tüm kitapları okuyarak çok çalıştı. Ayrıca pazardan kumaş alıp dikiş işlerini parka götürdü, bir ağacın gölgesinde oturup binbir zahmetle kendine pazen bir elbise, gelecek kış için de onu daha sıcak tutacak bir pelerin dikti. Kıyafetler için ölçülerini alırken, daha yirmi yaşına girmemiş olmasına rağmen belinin şimdiden kalınlaşmasına canı sıkıldı, tıpkı evlendikleri zaman diğer kadın- ların bellerinin kalınlaştığı gibi. Thomaskirche’yi gün aşırı, hem ruhsal hem de fiziksel iyiliği için ziyaret ediyordu; serin kilisenin sıcaktan kaçabileceği tek yer olduğunu fark etmişti.

Jens’in Paris’e gitmeden önce ona verdiği adrese düzenli olarak yazıyordu ancak karşılık olarak Jens’in sadece iyi olduğunu ve Barones von Gottfried’in önemli tanıdıklarıyla tanışmakla meş- gul olduğunu söylediği iki kısa not almıştı. Jens ona bestesinin resitalde olumlu karşılandığını ve boş zamanlarında yeni bir eser üzerinde çalıştığını yazmıştı.

Şato şu ana kadarki en iyi bestelerime ilham veriyor! Bu kadar güzel bir yerde insan nasıl yaratıcı olmaz ki?

Yaz uzayıp giderken Anna, Jens'in zengin ve güçlü kadın destekçisine dair sinsice aklına girmeye çalışan karanlık düşüncelere direndi. Jens çok yakında kendisine dönecekti ve evliliklerine devam edeceklerdi, kendi kendine sabırla söylediği gibi.

Jens ona dönüşü için hiç kesin bir tarih vermemişti ama eylül başında bir sabah Anna kahvaltı ederken, ev sahibesi Frau Schneider ona manalı bir tavırla kocasının Leipzig'e o gün dönüp dönmeyeceğini sordu, böylece konservatuvarın ertesi gün başlayacak olan yeni dönemine yetişmiş olurdu.

"Döneceğinden eminim, evet," diye karşılık verdi Anna sakince, şaşkınlığını göstermemeye kararlıydı. Derhâl saçını taramak ve yeni elbisesini giymek üzere üst kata çıktı. Şifonyerin üzerine koyduğu küçük aynadaki yansımasına baktı ve iyi görüldüğünü düşündü. Jens gittiğinden beri yanaklarının dolgunlaştığına şüphe yoktu, kocasının bunu beğenmesini umdu, ailesi gibi o da kendisine sık sık çok zayıf olduğu için takılıyordu.

Anna kocasının döneceği düşüncesiyle günün geri kalanında gergin ve heyecanlı bir halde havasız odadan hiç çıkmadı.

Ancak karanlık çökerken morali de çöktü. *Jens sevgili konservatuvarının yeni döneminin ilk gününü kaçırmayacaktır herhâlde*, diye düşündü. Ancak saat gece yarısını gösterip kilise çanları yeni bir gün için çalarken Anna elbisesini çıkardı ve iç eteğiyle yatağa uzandı. O gece Leipzig istasyonuna başka tren gelmeyeceğini biliyordu.

Üçüncü gün Anna endişeden çılgına dönmüştü. Yürüyerek konservatuvara gitti ve öğrenciler kapılardan sigara içip muhabbet ederek çıkana kadar bekledi. Geçen Noel arifesini beraber geçirdikleri genç adamı, yani Frederick'i tanıyınca çekinerek yanına gitti.

"Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın Herr Frederick," dedi adamın soyadını bilmediği için, "bu hafta Jens'i okulda gördünüz mü?"

Frederick ona dikkatle bakıp bir an için kim olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra arkadaşlarına döndü ve birbirlerine baktılar. “Hayır, Frau Halvorsen, korkarım ki görmedim. Onu gören oldu mu?” diye sordu etrafındakilere. Hepsi kafalarını iki yana sallayıp mahcubiyet içinde bakışlarını başka yöne çevirdiler.

“Paris’te başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyorum çünkü bir aydan uzun bir süredir ondan haber almadım ve yarıyıl başında dönecekti.” Anna alyansını huzursuzca parmağında çevirdi. “Konservatuvarda onun nerede olabileceğini bilen başka biri var mıdır?”

“Herr Halvorsen’in öğretmenine bir şey duyup duymadığını sorabilirim. Ama size karşı dürüst olmalıyım Frau Halvorsen, ben onun planının Paris’e yerleşmek olduğunu zannediyordum. Bana burada sadece bir yıllık harcı karşılayacak kadar parası olduğunu söylemişti. Ancak okul ona devam etmesi için burs teklif etmiş olabilir tabii. Ettiler mi?” diye sordu Frederick.

“Ben...” Anna dünyanın fırıl fırıl döndüğünü hissetti ve hafifçe sendeledi. Frederick onu kolundan yakalayıp dengesini bulmasını sağladı.

“Frau Halvorsen, belli ki iyi değilsiniz.”

“Hayır, hayır, gayet iyiyim,” dedi Anna kolunu ondan kurtarıp, gururla başını dik tuttu. “*Danke*, Herr Frederick.” Başıyla adama selam verip teşekkür etti ve başını elinden geldiğince dik tutup oradan uzaklaştı.

Soluğu kesilmiş ve sersemlemiş halde kalabalık sokaklardan geçerek pansiyona gitmeye çalışırken, “Ah, sevgili Tanrım, ah, Tanrım,” diye mırıldandı.

Yatağa yığıldı, yanındaki su bardağını aldı ve halsizliğini, susuzluğunu gidermek için kana kana su içti.

“Bu doğru olamaz. Doğru olamaz. Eğer Paris’te kalmaya niyetliyse beni neden yanına almadı?” Odanın çıplak duvarları ona ihtiyacı olan cevabı veremezdi. “Beni terk etmez, hayır, terk etmez,” diye ikna etti kendini. “Beni seviyor, ben onun karısıyım...”

Durmadan zihnini döven düşüncelerle delireceğini sandığı uykusuz bir geceden sonra Anna sendeleyerek kahvaltıya indiği sırada, Frau Schneider'i koridorda mektup okurken buldu.

“Günaydın Frau Halvorsen. Çok üzücü haberler aldım. Arkadaşın Herr Hougaard iki hafta önce kalp krizi geçirip ölmüş. Ailesi eşyalarını toplamamı istiyor, bir araba gönderip eşyaları aldıracaktırmış.”

Anna'nın eli ağzına gitti. “Ah, hayır, olamaz, hayır!” Ve o anda dünya karardı.

Anna uyandığında kendini Frau Schneider'in özel oturma odasında, başında serin bir bezle kanepede yatarken buldu.

“Haydi ama, üzülme,” dedi ondan yaşça büyük olan kadın usulca. “Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum, tıpkı benim gibi. Kocan da hâlâ uzaktayken bu sana çok ağır gelmiş olmalı. Özellikle de bu durumdayken.”

Anna kadının onun karnına baktığını fark etti. “Ben... ‘durum’ derken neyi kastediyorsunuz?”

“Yani hamileliğini elbette. Bebeğin ne zaman dünyaya geleceğini biliyor musun? Çok ufak tefeksin Frau Halvorsen, kendine gerçekten dikkat etmen gerekiyor.”

Anna dünyanın tekrar fırıl fırıl döndüğünü hissetti ve Frau Schneider'in kadife döşemeli kanepesine kusacak gibi oldu.

“Neden biraz su içmiyorsun?” dedi Frau Schneider ona bir bardak uzatarak.

Anna su içti, kadın da konuşmaya devam etti.

“Kocan döndüğü zaman seninle geleceğe dair konuşacaktım. Buradaki kurallarımın biri çocuk kabul etmemek. Ağlamaları diğer misafirleri rahatsız ediyor.”

Tam Anna her şeyin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, görünüşe göre gitmişti bile.

“Ancak o dönmeden senden burayı terk etmeni istemenin de adil olmayacağını düşünüyorum. O yüzden doğuma kadar seni burada ağırlamaktan memnuniyet duyarım,” dedi kadın cömert bir tavırla.

“Danke,” diye fısıldadı Anna, kadının kısa empati gösterisinin sona erdiğini ve artık gününe devam etmek istediğini biliyordu. Ayağa kalktı. “Artık iyiyim. Nezaketiniz için teşekkür ederim, size zahmet verdiğim için de özür dilerim.” Anna odasına dönmek üzere salondan çıkmadan önce kadına kibarca selam verdi.

Günün geri kalanında kımıldamadan yatakta yattı. Eğer gözleri kapalı olarak sabit durursa, yaşanmış –ve hâlâ yaşanmakta olan– korkunç şeyler çekip giderdi. Ama tek bir kasını bile hareket ettirirse bu onun hâlâ canlı ve nefes alıyor olduğu anlamına gelirdi ve Anna gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalırdı.

“Ah, Tanrım, lütfen bana yardım et,” diye yalvardı.

Daha sonra tuvalete gitmek için kalkması gerektiğinde elbisesini çıkarıp büzgülü iç çamaşırı ve kombinezonuyla ayakta durdu. Kombinezonunu kaldırıp bakişlarını korkuyla aşağı indirdi ve karnının hafifçe büyüdüğünü kabul etti. Artan bel ölçüsünü hamilelikle ilişkilendirmek nasıl aklına gelmemiştii ki?

“Seni küçük aptal!” diye inledi. “Nasıl anlamadın bunu? Sen taşradan gelmiş saf, aptal bir köylüsün, tıpkı Herr Bayer’in dediğı gibi!” Kalem ve kâğıt almak üzere bir çekmeceyi açtı, sonra yatağı oturup Paris’teki kocasına mektup yazmaya başladı.

“Bu sabah sana bir mektup geldi,” dedi Frau Schneider mektubu Anna’ya uzatırken. Çocuk –ev sahibesi, minik kiracısını böyle adlandırıyordu– ona çökmüş gözlerle baktı ve Frau Schneider o gözlerde ilk kez ufacak bir umut ışığı gördü. “Üzerinde bir Fransız damgası var. Eminim kocandan gelmiştir.”

“Danke.”

Frau Schneider başını salladı ve mektubu okurken çocuk biraz yalnız kalsın diye yemek odasından çıktı. İki haftadır odadan çıkıp Frau Schneider tarafından önüne konan yemeklere boş gözlerle bakan, Anna'nın hayaletiydi; sonunda kadın onun elini bile sürmediği yemekleri alıp götürüyordu. Frau Schneider kahvaltı tabaklarını tahta fıçıda yıkamak üzere bulaşıkhaneye giderken iç çekti. O böyle şeyleri çok görmüştü. Anna'ya biraz acısa da sorunu bu mektubun çözmesini umuyordu. Kiracılarının hayatlarından –ne kadar kötü durumda olurlarsa olsunlar- kendisinin sorumlu olamayacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Odasına çıkan Anna mektubu titreyen parmaklarla açtı. Haftalar önce şatoya Jens adına bir mektup göndermiş ve ona bebekten bahsetmişti. Belki sonunda bir cevap alabilirdi.

Paris

13 Eylül 1877

Sevgili Anna'm,

Sana yazmakta bu kadar geciktiğim için beni bağışla, bunu yapmadan önce buraya yerleşmek istedim. Paris'te bir dairede yaşıyorum ve tanınmış bir müzik profesörü olan Augustus Theron'dan beste dersleri alıyorum. İlerlememe çok yardımcı oluyor. Barones von Gottfried büyük bir cömertlikle bana destek oldu, yardımı dokunabilecek herkesle beni tanıştırdı. Hatta Paris sosyetesinden insanların önünde bestelerimi çalmam için kasım ayına bir davet ayarladı.

Sana dediğim gibi, ona bizden bahsetmenin münasip olmayacağını düşünmüştüm ama gerçek şu ki Anna, ben giderken endişelenmeni istemedim. İşin aslı param bitmişti ve Barones'in cömertliği olmasaydı ikimiz de sefalete düşmüştük. Sana Leipzig'de elimde kalan her şeyi bıraktım, Fröken Olsdatter'ın verdiği paraların da

sende olduğunu biliyorum, o yüzden umarım sıkıntı çekmiyorsundur.

Anna, gidişimi ve geri dönmeyişimi aşkımıza korkunç bir ihanet olarak gördüğünü anlıyorum. Ancak lütfen seni SEVDİĞİME inan. Ne yaptıysam bizim için, geleceğimiz için yaptım. Müziğim fark edilmeye başladığında bizi bağımsız bir şekilde geçindirebileceğim ve senin için geri döneceğim sevgilim. Buna senin çok değer verdiğin İncil üzerine yemin ederim. Ve evliliğimiz üzerine.

Lütfen, sana yalvarıyorum Anna, söz verdiğin gibi beni bekle. Bunu bizim için yaptığımı anlamaya çalış. Bu sana zor gelebilir ama bana inan ve bu yolun en iyi yol olduğu konusunda güven.

Seni özlüyorum sevgilim. Çok özlüyorum.

Seni tüm kalbimle seviyorum.

Senin Jens'in

Anna mektubun elinden kayıp gitmesine izin verdi ve başını ellerinin arasına alıp kontrolden çıkmış düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Mektupta bebeğe dair tek bir kelime yoktu, Jens onun mektubunu almamış mıydı? Ve Jens'i daha ne kadar beklemesi gerekiyordu?

Bu adam kalbini kıracak ve seni mahvedecek... Herr Bayer'in sözleri Anna'nın zihninde yankılandı ve kocasına güvenmek konusundaki kararlılığını yiyip bitirmeye başladı.

Anna bir sonraki ayı da nasıl olduğunu bilmeden, düşe kalka geçirdi. Jens'in ne zaman döneceğine dair hiçbir fikri olmadan Frøken Olsdatter'in verdiği paranın tükenmesini izledi ve şehirde bir şekilde iş bulması gerektiğine karar verdi.

Bir hafta boyunca Leipzig sokaklarını aşındırıp garsonluk ya da bulaşıkçılık işlerini soruşturdu ancak onu işe almak isteyen

her işveren, büyümekte olan karnını gördüğü anda başını iki yana sallayıp onu reddediyordu.

Anna bir gün ev sahibesine, “Frau Schneider, mutfakta ya da temizlikte yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu. “Herr Hougaard vefat etti, ben de kocamın dönmesini beklerken otur-maktan sıkıldım. İşe yarayabileceğimi düşündüm.”

“Burada kolay bir iş yapmıyoruz ama eğer eminsen,” diye karşılık verdi ev sahibi onu dikkatle süzerek, “o zaman evet, biraz yardım fena olmaz.”

Frau Schneider onu mutfakta kahvaltı hazırlama göreviyle işe başlattı, bu da Anna’nın sabah saat beş buçukta uyanması gerektiği anlamına geliyordu. Tencereleri yıkadıktan sonra tek tek kiracıların odalarına girip değişmesi gereken çarşafaları de-ğiştiriyordu. Öğleden sonraları ona aitti ama saat beşte mutfağa dönüyor ve patatesleri soyup akşam yemeğini hazırlıyordu. Anna mutfaktaki doğal beceriksizliğini göz önüne alınca durumunu ironik buldu. Yaptığı iş zahmetliydi ve bitmek bilmiyordu, ayrıca merdivenlerden inip çıkarken karnı ağrıyordu ama en azından o kadar çok yoruluyordu ki geceleri uyuyabiliyordu.

Bir akşam yatakta uzanırken kendi kendine pişmanlıkla, “Ne hale düştüm,” dedi. “Christiania’nın yıldızı birkaç ayda bulaşikhane hizmetçisine dönüştü.” Sonra her gece yaptığı gibi kocasının dönmesi için dua etti.

“Sevgili Tanrım, lütfen kocama olan inancımın ve sevgimin bir hata olmasına izin verme. Bir de ondan şüphe eden herkesin haklı çıkmasına.”

Kasımın soğuk rüzgârları esmeye başladığında Anna bir gece yarısı karnında ani bir sancı hissetti. Baş ucundaki gaz lambasını el yordamıyla yakmaya çalışırken sıkıntısını azaltmak için ayağa kalktı ve çarşafın kanla kaplı olduğunu görünce dehşete kapıldı. Ağrısı düzenli sancılara dönüştü ve Anna acı çığlıklarını bastırdı.

Yardım istemek için bağırırsa Frau Schneider'i öfkeliendirmekten korktuğundan saatlerce tek başına doğum sancısı çekti ve şafak söktüğünde bacaklarının arasında hareketsiz yatan minik bir bebek gördü.

Bebeğin göbeğine bağlı bir deri parçası olduğunu fark etti, o şey kendisine de bağlıymış gibi görünüyordu. Anna sonunda kapıldığı dehşete hâkim olamayıp bütün acısıyla, korkusuyla ve bitkinliğiyle çığlık attı. Frau Schneider saniyeler içinde kapıda göründü, yataktaki korkunç manzaraya bir bakış attı ve derhâl odadan çıkıp ebeyi çağırmaya koştu.

Anna bitkin halde, ateşler içinde yandığı uykusundan, saçlarını yüzünden çeken ve alnına bir bez koyan yumuşak eller tarafından uyandırıldı.

"Geçti, geçti *Liebe*, göbek bağını kesip seni temizleyeceğim," diye fısıldadı biri usulca.

"Ölüyor mu?" Frau Schneider'in tanıdık sesi Anna'nın şuurunun açılmasını sağladı. "Gebe olduğunu anladığım anda ondan gitmesini istemeliydim gerçekten. Yumuşak yüreğimin aklıma hükmetmesine izin verince böyle oluyor işte."

"Hayır, genç hanım iyileşecek ama ne yazık ki bebek ölü doğmuş."

"Eh, çok acıklı ama korkarım işime dönmeliyim." Bu sözlerinden sonra Frau Schneider hoşnutsuz bir tavırla cık cıklayarak odadan çıktı.

Bir saat sonra Anna temizlenmişti ve temiz çarşafların üzerinde oturuyordu. Ebe bebeği bir şala sardı ve veda etmesi için Anna'ya uzattı.

"Küçük bir kızmış tatlım. Kendini üzmemeye çalış. Gelecekte daha bir sürü bebeğin olacağından eminim."

Anna kızının kusursuz hatlarına baktı ama bebeğin teni morumsu bir renk almaya başlamıştı bile. Ağlayamayacak kadar uyumuş bir halde, bebeğin minik alnına şefkatle bir öpücük kondurdu, sonra ebenin onu kollarından almasına izin verdi.

“Artık biraz toparlandığına göre seninle konuşmak istiyorum,” dedi Frau Schneider, dokunulmamış kahvaltı tepsisini Anna’nın kucağından alırken. Çocuk bir haftadır yataktaydı, yataktan çıkmayacak kadar halsizdi. Frau Schneider bu kadarının yeterli olduğuna karar vermişti.

Anna kayıtsızca başını salladı, kadının ne diyeceğini gayet iyi biliyordu. Sokağa *atılacak olmasını* pek umursamıyordu. Artık hiçbir şeyi umursamıyordu.

“Sonbaharın başından beri kocandan mektup almadın.”

“Evet.”

“Sana ne zaman döneceğini söyledi mi?”

“Hayır. Sadece döneceğini söyledi.”

“Ve sen ona hâlâ inanıyor musun?”

“Bana neden yalan söylesin ki?”

Frau Schneider, Anna’ya, onun saflığı karşısında ümitsizliğe kapılmış bir şekilde uzun uzun baktı. “Geçen haftanın kirasını ödeyebilecek misin?”

“Evet.”

“Ya önümüzdeki haftanın? Ondan sonraki haftanın?..”

“Teneke kutuma henüz bakmadım Frau Schneider. Şimdi bakıyorum.” Anna elini şiltenin altına sokup kutuyu buldu.

Frau Schneider’in kutuda çok az para kaldığını Anna’nın ağzından duymaya ihtiyacı yoktu. Kutuyu açınca çocuğun mavi

gözlerinden bir korku ifadesinin geçtiğini görmüştü. Anna kutudaki iki madenî parayı aldı ve ev sahibesine uzattı, sonra kutunun kapağını kapattı.

“*Danke*. Peki, ebenin ücreti ne olacak? Onu da ödeyebilir misin? Giderken faturayı bana bıraktı. Bir de bebeğin gömülmesi meselesi var. Bebeğin hâlâ şehir morgunda yatıyor, eğer kimsesizler mezarlığına gömülmesini istemiyorsan cenaze töreni ve kilise mezarlığında bir mezar yeri için ödeme yapmalısın.”

“Bu ne kadar tutar?”

“Bilemem. Ama bence elindekinden daha fazla tutacağını ikimiz de biliyoruz.”

“Evet,” dedi Anna kederle.

“Çocuk, ben kötü bir kadın değilim ama azize de değilim. Seni sevdim ve Tanrı korkusu taşıyan, bir adam yüzünden sefil olan iyi bir kız olduğunu biliyorum. Bu çektiklerinden sonra seni sokağa atacak kadar kalpsiz de değilim. Ama ikimiz de gerçekçi olmalıyız. Burası misafirlere sunabileceğim en iyi oda ve pansiyondaki işlere yardım ederek benden kazandığın para haftalık kiranın iki gününü ancak karşılıyor. Bir de diğer borçların var...”

Frau Schneider bir tepki görmek için Anna’ya baktı ama Anna’nın cansız gözlerinde tek bir kıvılcım bile yoktu. İç çekip sözlerine devam etti: “O yüzden sana pansiyonda bana yardım etmeye devam etmeni, kocan dönünceye kadar –dönerse tabii-- burada tam zamanlı çalışmanı teklif ediyorum, ben de sana maaş olarak bulaşıkhanenin yanındaki hizmetçi odasını vereceğim. Kahvaltı ve akşam yemeğinden artakalanlarla karnını doyuracaksın, ebeye ödemeni yapabilmen ve çocuğuna doğru düzgün bir Hristiyan cenazesi düzenletmen için ihtiyaç duyduğun parayı sana borç vereceğim. Evet, ne diyorsun bakalım?”

Anna hiçbir şey diyemezdi. Belki var olan düşünceleri ulaşabileceği bir yerde değildi. O artık sadece fiziksel olarak mevcuttu çünkü başka seçeneği yoktu, o yüzden başını otomatik olarak salladı.

“İyi. Öyleyse anlaştık. Yarın eşyalarını yeni odana taşıyacaksın. Bu odayı bir aylığına kiralamak isteyen bir beyefendi var.”

Frau Schneider kapıya doğru yürüdü ve iri, becerikli eliyle tokmağı kavrarken başını çevirip kaşlarını çatı.

“Teşekkür etmeyecek misin bana çocuk? Çoğu insan seni sorgusuz sualsiz sokağa atardı.”

“Teşekkür ederim Frau Schneider,” dedi Anna papağan gibi.

Kadın kapıyı açıp giderken bir şeyler homurdandı ve Anna ona yeterince minnet göstermediğini anladı. Gerçeği görmezden gelmek için gözlerini kapattı. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin kendisine ulaşamayacağı bir yerde kalmak en güvenlisidi.

Aralık başında acı rüzgârlar eserken Anna, Johannis Mezarlığı'na gitti ve kızının mezarının yanında tek başına durdu.

Solveig Anna Halvorsen.

Hep inandığı Tanrı, uğruna her şeyi feda ettiği aşkı ve şimdi de kızı, bebeği... hepsi yitmişti.

Sonraki üç ay boyunca Anna sadece var oldu. Frau Schneider, Anna'nın o savunmasız anında yaptıkları maddi anlaşmadan sonuna kadar faydalandı ve Anna tüm gün çalıştı. Ev sahibesi özel oturma odasında tembellik ederken Anna'ya gitgide daha çok iş yükledi. Anna geceleri bulaşıkhanedeki çürümüş yiyeceklerin kokusu ve arka bahçedeki dar drenaj borusundan gelen lağım kokusu yüzünden leş gibi kokan minik odasındaki saman döşeğe yattığında o kadar yorgun oluyordu ki sadece uyuyor ve hiç rüya görmüyordu.

Artık rüya falan kalmamıştı.

Cesaretini toplayıp borcunu bitirmesine ve ücret almaya başlamasına ne kadar kaldığını sorduğunda, Frau Schneider cevap olarak ona öfkeyle hırlamıştı.

“Nankör kız! Başının üzerinde bir dam olmasını sağlıyorum ve masaya yemek koyuyorum, sana bakıyorum ama sen hâlâ daha fazlasını istiyorsun!”

Hayır, daha fazlasını isteyen Frau Schneider, diye düşündü Anna o gece. Son günlerde pansiyondaki bütün işler kendi üzerine kalmıştı ve azıcık da olsa bir maaş alabileceği başka bir iş araması gerektiğini biliyordu. Elbisesini çıkarıp aynada kirli yüzünü incelerken, evsizlerden daha iyi görünmediğini fark etti: açlıktan ölmek üzere, paçavralar içinde ve leş kokulu. Bir işverenin ona bu haliyle iş vermesi neredeyse imkânsızdı.

Fröken Olsdatter’a yazmayı, hatta annesi ve babasının merhametine sığınmayı bile düşündü. Fakat bir rehin dükkânına gidip Lars’ın ona verdiği kaleme ne kadar ödeyeceklerini sorduğunda, parasının Norveç’e bir mektup göndermeyi bile karşılamayacağını öğrendi.

Ayrıca içinde kalan gurur kırıntısı ona bu korkunç işi başına kendisinin açtığını ve merhameti hak etmediğini söylüyordu.

Noel gelip geçti ve dondurucu ocak geceleri Anna’nın içinde kalan ümidin ve inancın her zerresini yavaş yavaş alıp götürdü. Kurtuluş için ettiği dualar, bir daha uyanmamayı dilediği dualara dönüştü.

“Tanrı diye bir şey yok, hepsi yalan... her şey yalan,” diye fısıldıyordu kendi kendine, tükenip uykuya dalmadan önce.

Bir mart akşamı, pansiyondakilerin akşam yemeği için mutfağa sebze doğrarken Frau Schneider telaşlı bir ifadeyle içeri girdi.

“Bir beyefendi seni görmeye gelmiş Anna.”

Anna yüzünde saf bir rahatlama ifadesiyle ona döndü.

“Hayır, kocan değil. Beyefendiyi kendi misafir salonuma aldım. Önlüğünü çıkarıp yüzünü temizle ve hemen gel.”

Anna endişeyle, *benimle dalga geçmek için Herr Bayer mi geldi acaba*, diye düşündü. Koridordan Frau Schneider’in salonuna doğru yürürken, *öyleyse de umurumda değil*, dedi içinden. Kapıyı kaygıyla çaldıktan sonra içeriye buyur edildi.

“Frøken Landvik! Yoksa sana Fru Halvorsen mi demeliyim? Artık sana böyle hitap etmemiz gerekiyor sanırım. Nasılsın benim küçük bülbülüm?”

“Ben...” Anna adama büyük bir şaşkınlıkla baktı, âdeta geçmişteki hayatının müzesinde teşhir edilen bir obje gibi inceledi onu.

Frau Schneider, “Gelsene çocuk, Herr Grieg’le konuş,” diye azarladı Anna’yı. “Canı istediğinde cevap vermeyi çok iyi bilir,” diye ekledi iğneleyici bir ses tonuyla.

“Evet, hep kendinden emin, cesur bir kızdı o. Ama sanatçı mizacı böyledir işte hanımefendi,” diye karşılık verdi Herr Grieg.

“Sanatçı mizacı mı?” Frau Schneider, Anna’ya küçümseyici bir bakış attı. “O mizaç, ortalıkta görünmeyen kocasına ait sayıyordum.”

“Kocasını fena bir müzisyen olmayabilir ama ailedeki gerçek yetenek bu genç hanımdır. Onu şarkı söylerken hiç dinlemediniz mi hanımefendi? Kendisi benim şu ana kadar duyduğum en güzel sese sahiptir, tabii sevgili karım Nina’nın sesi hariç.”

Anna kendisi hakkında söylenenleri sessizce, Frau Schneider’in şaşkınlıktan bir karışık açık kalmış ağzını keyifle izleyerek dinledi.

“Yani elbette, bilseydim kendisini bu salona getirip ondan ben piyano çalarken kiracılarımıza şarkı söylemesini isterdim. Amatörüm ama hevesliyimdir.” Frau Schneider, Herr Grieg’e bir köşede öylece duran, Anna’nın, geldiği günden beri bir kez bile çalındığını duymadığı antika piyanoyu gösterdi.

“Kabiliyetinizi hafife aldığınızdan eminim hanımefendi.” Edvard Grieg dikkatini Anna’ya verdi. Frau Schneider konuşmalarına kulak misafiri olamasın diye Norveççe, “Zavallı yavrum,” dedi. “Leipzig’e daha yeni geldim ve mektubunu aldım. Zafiyet geçiriyor gibisin. Beni affet, durumunu bilseydim buraya daha önce gelirdim.”

“Herr Grieg, lütfen benim için endişelenmeyin. Ben iyiyim.”

“İyi olmadığın gün gibi ortada ve sana elimden gelen her şekilde yardım etmek benim için bir zevktir. Bu sefil kadına borcun var mı?”

“Sanmıyorum efendim. Altı aydır hiç ücret almadım ve tüm borçlarımın uzun süre önce bitmiş olması gerektiğine inanıyorum. Ama kendisi öyle düşünmüyor olabilir.”

“Benim zavallı, zavallı yavrum,” dedi Grieg, Frau Schneider’in sorgulayan bakışları karşısında neşeli konuşmaya çalışarak. “Şimdi senden bir bardak su rica edeceğim, sen de bana su getirmeye gideceksin. O sırada odana gidip ne kadar eşyan varsa topla. Bardağı bana getir, sonra eşyalarını alıp evden çık. Seninle Elsterstraße’nin köşesindeki *Bierkeller*’da buluşacağım. O sırada Frau Schneider’imizle ilgileneceğim.”

“Anna’ya çok susadığımı söylüyordum da... Frau Halvorsen de bana su getirmeyi teklif etti,” dedi Almanca.

Frau Schneider’in onayıyla Anna odadan çıktı ve bulaşıkhaneye koşup Herr Grieg’in dediği gibi valizini topladı. Sürahiden bir bardağa su doldurdu ve bardağı alıp salona doğru yürüdü. Valizini kapının dışında bırakıp suyla içeri girdi.

“Teşekkür ederim tatlım,” dedi Grieg, Anna bardağı ona uzatırken. “Şimdi, eminim yapman gereken işlerin vardır. Çıkmadan sana uğrarım.” Frau Schneider’e dönerken Anna’ya hafifçe göz kırpmayı başardı, Anna telaşla salondan çıkıp valizini aldı ve evi terk etti.

Olayların beklenmedik bir şekilde yön değiştirmesiyle afallamış halde *Bierkeller*’da yirmi dakika bekledikten sonra kurtarıcısının tanıdık silüeti sokağın başında belirdi.

“Pekâlâ, Fru Halvorsen, umarım kaçak kocan bana bir gün seni serbest bıraktırma pazarlığının karşılığını öder!”

“Ah, efendim! O kadın bunun için sizden para mı aldı?”

“Hayır, çok daha eziyetli oldu. O felaket piyanosunda kendisine La Minör Konçerto’mdan bir kuple çalmam için ısrar etti. O aleti kesip kışın tombul bedenini ısıtmak için yakacak oduna çevirse daha iyi.” Herr Grieg, Anna’nın valizini alırken kıkırdadı. “Kendisine serenat yapmak için onu tekrar ziyaret edeceğime söz verdim ama bu vazifemi yerine getirmeyeceğimden emin olabilirsiniz. Şimdi, meydandan bizi Talstraße’ye götürecek bir araba tutacağız

ve yolda bana kötü kalpli Frau Schneider'in elinden çektiklerini anlatacaksın. Sanki sen Kükedisi'ymişsin, o da kötü kalpli üvey annenmiş gibi, hizmetçisi olman için seni mutfağa sürgün etmiş. Tek eksik, iki çirkin kız kardeş!"

Anna arabaya binerken Grieg ona elini uzattı. O anda Anna kendisini gerçekten prensi tarafından kurtarılan bir masal prensesi gibi hissetti.

"Sevgili dostum, müzik yayımcısı Max Abraham'ın evine gidiyoruz," dedi Grieg.

"Geleceğimi biliyor mu?"

"Hayır, sevgili hanımefendi, ama ne hale düştüğünü duyduğunda sana kapılarını ardına kadar açacaktır. Orada Leipzig'e her gelmek istediğimde kalabildiğim bir sürü oda var. Seni başka bir yere yerleştirene kadar orada rahat edersin. Ben gerekirse kuyruklu piyanonun üzerinde uyurum."

"Lütfen efendim, size zahmet vermek ya da rahatınızı bozmak istemem."

"Ben de seni bunların hiçbirini yapmış olmayacağın konusunda temin edebilirim sevgili hanımefendi. Sadece şaka yapıyordum," dedi adam tatlı bir gülümsemeyle. "Max'ın evinde bir sürü boş oda var. Anlat bakalım, seni son gördüğümde ulaştığın zirveden buralara nasıl düştün?"

"Efendim, ben..."

"Aslına bakarsan dur, anlatma!" Grieg elini kaldırdı, sonra bıyığını kaşıdı. "İzin ver, tahmin edeyim! Herr Bayer'in ilgisi katlanılmaz hale gelmişti. Hatta belki de sana evlenme teklif etti. Onu reddettin çünkü o yakışıklı ama güvenilmez kemancımıza, bestekârlığa özenen delikanlımıza âşık olmuştun. Sana eğitim almak için Leipzig'e geleceğini söyledi ve sen de onunla evlenip peşinden gelmeye karar verdin. Haklı mıyım?"

"Efendim, lütfen benimle dalga geçmeyin." Anna başını önüne eğdi. "Belli ki hikâyeyi biliyorsunuz. Söylediklerinizin hepsi doğru."

"Fru Halvorsen... sana Anna diyebilir miyim?"

"Elbette."

“Herr Hennum bana senin aniden ortaya kaybolduğunu yakın zamanda söyledi ancak ayrıntıları bilmiyordum. Christiania’da duyduklarımdan da Herr Bayer’in senin kariyerinden ötesine dair niyetlerinin olduğu belliydi. Peki, şu kemancı kocan hâlâ Paris’te miymiş?”

“Sanırım öyle, evet.” Anna, Her Grieg’in bunu nereden bildiğini merak etti.

“Ve tahminimce Barones von Gottfried adında zengin bir hayırseverin evinde kalıyor.”

“Nerede kaldığını bilmiyorum efendim. Ondan haber almayalı aylar oldu. Artık onu kocam olarak görmüyorum.”

“Sevgili Anna,” dedi Grieg, Anna’yı teselli etmek için eline uzanarak, “öyle çok çekmişsin ki. Ne yazık ki Barones, kabiliyetli müzisyen arayışında çok şevklidir. Ne kadar genç ve çekici olurlarsa o kadar iyi.”

“Beni affedin efendim, ayrıntıları bilmeyi pek istemiyorum.”

“Evet, elbette istemezsin. Düşüncesizlik ettim. Ama işin iyi tarafı şu: Barones yakında ondan bıkacak ve hayatına devam edecek, o zaman kocan da yanına dönecektir.” Anna’ya bir bakış attı. “Hep senin Solveig’imin ruhu olduğunu söyledim. Ve tıpkı Solveig gibi sen de onun sana dönmesini bekliyorsun.”

“Hayır, efendim.” Adamın sezgileri karşısında Anna’nın yüz ifadesi sertleşmişti. “Ben Solveig değilim, Jens’in bana dönmesini de beklemeyeceğim. Artık ne o benim kocam ne de ben onun karısıyım.”

“Anna, şimdilik bunu bırakalım. Benimle ve güvendesin. Senin için elimden ne geliyorsa yapacağım.” Araba zarif kemerlerle süslenmiş yüksek, sıra sıra pencereleri olan, heybetli, güzel, dört katlı, beyaz bir evin önüne vardığında Grieg duraksadı. Anna buranın uzun zaman önce Grieg’e iletilmek üzere mektubunu bıraktığı müzik yayımcısının binası olduğunu hatırladı. “Başkalarının sadece kocanın Paris’ten dönmesini beklerken senin zor zamanlar geçirdiğini düşünmesi daha münasip olur. Anlıyor

musun Anna?” Grieg onun elini bir an için daha sıkı tuttu ve o yakıcı, mavi gözleri Anna’ninkilerle buluştu.

“Anlıyorum efendim.”

“Lütfen bana Edvard de. İşte geldik,” dedi Anna’nın elini bırakarak. “İçeri girip evdekilere geldiğimizi haber verelim.”

O gün yaşanan olaylar yüzünden hâlâ sersemlemiş hisseden Anna, hizmetçi tarafından hoş ve havadar çatı katındaki odalara götürüldü ve sonra hasretini çektiği banyoya daldı. Son birkaç ayın pisliğinden ovalanarak kurtulduktan sonra cibinlikli yatağın üzerinde aniden پیدا olmuş ipek elbiseyi giydi. Tuhaf bir şekilde, zümrüt yeşili elbise minyon bedenine tam oturmuştu.

Geniş pencereden güzel Leipzig manzarasına hayranlıkla baktı; etrafındaki ihtişamı incelerken, küçük pansiyondaki esaretinin anısı kaybolmaya başlamıştı bile. Kendisine söylendiği gibi alt kata indiği sırada, Herr Grieg olmasaydı hâlâ Frau Schneider’in pis mutfağında havuç soyuyor olacağını düşünerek hayret etti.

Hizmetçi ona yemek odasına kadar eşlik etti ve Anna kendisini uzun bir masada, artık kendisine hitap ederken kullanması gereken isimle Edvard ve ev sahibi Herr Abraham’ın arasında buldu. Herr Abraham ona evine gelmekle kendisine şeref verdiğini söylerken Anna onun düzgün, yuvarlak gözlüğünün ardında parlayan müşfik gözlerine baktı. Masada başka müzisyenler de vardı, bolca kahkaha ve güzel yemekler de. Anna açlıktan ölse de pek bir şey yiyemedi, midesi yediklerini sindirmeyi unutmuştu. Onun yerine sessizce oturup etrafındakileri dinlerken gerçekten orada olduğundan emin olmak için kolunu çimdikledi.

“Bu güzel hanımefendi,” dedi Grieg şampanya kadehini ona doğru kaldırarak, “Norveç’teki en yetenekli şarkıcıdır. Ona bir bakın! O, Solveig’in ta kendisi. Bu yıl bestelediğim bazı halk şarkılarının ilhamı oldu bile.”

Diğer misafirler hemen ondan yeni bestelerini çalmasını, Anna’nın da şarkıları söylemesini rica ettiler.

“Belki daha sonra dostlarım, eğer Anna çok yorgun değilse. Çok zor zamanlar geçirdi, Leipzig’deki en kötü kadın tarafından esir alınmıştı!”

Edvard, Anna’nın kurtarılmasıyla sonuçlanan olayları anlatırken ve konuklar da yeri geldikçe şaşkınlıklarını gösterirken, Anna yaşadıklarının işkenceden farksız detaylarını hatırlayarak kendini kaybetmemeye çalıştı.

Herr Grieg, “İlham perimin sırta kadem bastığını sanmıştım! Ama buradaydı işte, Leipzig’de, hepimizin burnunun dibinde yaşıyordu!” diyerek konuşmasını süslü sözlerle bitirdi. “Anna’ya!”

“Anna’ya!”

Ve masadakiler kristal kadehlerini kaldırıp Anna’nın sağlığına içtiler.

Yemekten sonra Edvard, Anna’ya piyanonun yanına gelmesini işaret etti ve önüne birkaç nota sayfası koydu.

“Pekâlâ Anna, benim kahramanlığıma karşılık olarak kendinde şarkı söyleyecek gücü bulabilir misin? Şarkının adı ‘The First Primrose’ ve bu şarkıyı daha önce kimse seslendirmedik çünkü ilk senin seslendirmen gerekiyordu. Gel,” dedi piyano iskemlesine vurarak, “yanıma otur, birkaç dakika prova yapacağız.”

“Efendim... Edvard,” diye mırıldandı Anna, “aylardır şarkı söylemedim.”

“O zaman sesin dinlenmiştir ve tıpkı bir kuş gibi uçacaktır. Şimdi müziği dinle.”

Anna, *keşke yalnız olsaydık da hatalarımı bu kadar saygın bir topluluğun önünde değil de gizli saklı yapabilseydim*, diye düşünerek kendisinden istenileni yaptı. Edvard hazır olduklarını duyurunca seyirciler beklenti içinde onlara doğru döndüler.

“Lütfen ayağa kalk Anna, nefesini kontrol edebilmen için. Omzumun üzerinden sözleri görebiliyor musun?”

“Evet, Edvard.”

“Başlayalım öyleyse.”

Kahramanı ilk notaları çalarken heyecandan Anna’nın tüm vücudu titredi. Ses telleri o kadar uzun zamandır kullanılmamıştı

ki ağzını açtığı zaman sesinin nasıl çıkacağı konusunda Anna'nın hiçbir fikri yoktu. İlk birkaç notası doğru olsa da kontrolsüz oldukları kesindi. Ancak güzel müzik ruhuna dolmaya başladıkça sesi de hafızasını ve güvenini geri kazanarak yükseldi.

Şarkıyı bitirdiklerinde Anna yeterince iyi söylediğini biliyordu. Canlı bir alkış koptu ve bis için tezahürat yapıldı.

“Mükemmeldi sevgili Anna, tam tahmin ettiğim gibi. Şarkıyı kataloğuna koyacak mısın Max?”

“Elbette, ancak melek sesli Anna kabul ederse, yazdığın diğer halk şarkılarıyla birlikte Gewandhaus'ta bir resital düzenlememiz de gerek. Bu şarkıların onun sesi için yaratıldıkları ortada.” Max Abraham, Anna'yı saygıyla selamladı.

“O halde öyle yapacağız,” dedi Edvard, esnemesini bastırmak için elinden geleni yapan Anna'ya gülümseyerek.

“Canım, yorgun olduğunu görebiliyorum. Eminim herkes senin odana erken çekilmeni anlayışla karşılayacaktır. Duyduğumuza göre son derece zor zamanlar geçirmişsin,” dedi Max. Anna bunu duyunca rahatladı.

Edvard kalkıp onun elini öptü. “İyi geceler Anna.”

Anna üç kat merdiven çıkıp odasına girdi ve hizmetçiyi ateşi körüklerken buldu. Kocaman, çift kişilik yatağına çoktan bir gecelik serilmişti.

“Bu kıyafetlerin kime ait olduğunu biliyor musun? Üzerime o kadar iyi oluyorlar ki.”

“Edvard'ın karısı Nina'nın giysileri. Herr Grieg bana yanınızda hiçbir şey olmadığını ve Frau Grieg'in gardırobundan kıyafetler çıkarmamı söyledi,” diye karşılık verdi hizmetçi, bir yandan da Anna'nın elbisesinin düğmelerini çözüp onu çıkarmasına yardım ediyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Anna, kendisine yardım edilmesine alışkın değildi. “Çıkabilirsin.”

“İyi geceler Frau Halvorsen.”

Hizmetçi odadan çıktıktan sonra Anna soyundu ve yumuşak, poplin geceliği giyip sevinçle temiz keten çarşafların arasına girdi.

Aylar sonra ilk kez dua edip, terk ettiği Tanrı'ya teşekkür etti ve inancını yitirdiği için affına sığındı. Sonra daha fazla düşünemeyecek kadar bitkin halde gözlerini kapattı ve derin bir uykuya daldı.

Grieg'in Anna'yı kötü kalpli Frau Schneider'in pençelerinden kurtarma hikâyesi Leipzig'de herkesin diline düştü ve ilerleyen haftalarda birçok renkli ayrıntıyla bezendi. Kudretli yeni akıl hocası ona şehrin müzik camiasında ve sosyal çevrelerinde kaval-yelik ederken tüm kapılar önlerinde açılıyordu. Leipzig'in en güzel evlerinde şaşıaalı akşam yemeklerine gittiler; davetlerin sonunda Anna'dan, Edvard'ın tabiriyle yemek karşılığında şarkı söylemesi rica ediliyordu. Bazı akşamlar ise Anna diğer bestekâr ve şarkıcıların da bulunduğu küçük müzik davetlerine katılıyordu.

Edvard tarafından hep "vatanıma dair saf ve güzel her şeyin özeti" ya da "benim kusursuz Norveçli ilham perim" olarak tanıtılıyordu. Anna onun inekler, çiçekler, fiyortlar ve dağlar hakkındaki şarkılarını seslendirirken bazen, *acaba kıyafet olarak ülkemizin bayrağını giysem de Grieg beni önünde mi sallasa*, diye düşünüyordu. Bunu çok da önemsemiyordu tabii; Grieg ona bu kadar büyük bir ilgi duyduğu için gururluydu. Ayrıca Leipzig'de daha önce yaşadığı hayata kıyasla bu hayatın her saniyesi bir mucizeydi.

O birkaç ayda Anna dönemin büyük bestekârlarının çoğuyla tanıştı; en heyecan verici karşılaşması ise romantik ve tutkulu müziğine taptığı Pyotr Çaykovski'yle oldu. Hepsisi de C. F. Peters'ı yöneten ve şirketi Avrupa'nın en saygın müzik yayımcılarından biri haline getiren Max Abraham'ı ziyaret etmeye geliyordu.

Şirket aynı binadan yönetiliyordu ve Anna alt katlarda dolaşp kendine özgü açık yeşil kapaklı, güzel, ciltli nota kitaplarını incelemeyi çok seviyordu, Bach ve Beethoven gibi ünlü isimlerin bestelerine hayranlıkla bakıyordu. Ayrıca bodrumdaki, inanılmaz

bir hızla art arda kusursuz nota sayfaları basan mekanik baskı makineleri de gözlerini kamaştırıyordu.

İyi beslenme, dinlenme ve en önemlisi de tüm ev halkının şefkati sayesinde Anna gücünü ve özgüvenini yavaş yavaş topluyordu. Jens'in korkunç ihaneti hâlâ içini yakıyor, kor gibi bir öfkeyle dolduruyordu ama Anna bu öfkeyi –ve Jens'i– aklından uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Artık aşka inanan saf bir çocuk değil, yeteneğiyle ihtiyacı olan her şeyi elde edebilecek bir kadındı o.

Resitaller vermesi için Almanya'nın içinden ve dışından teklifler geldikçe Anna kendi mali durumunun kontrolünü de ele geçirdi, bir daha asla bir erkeğe bağımlı olmak istemiyordu. Bir gün kendine bir ev alabilmek umuduyla, kazandığı bütün parayı biriktirdi. Edvard onu cesaretlendirdi, destekledi. Dahası, yakınlıkları da ilerledi.

Bazen sabahın erken saatlerinde Anna, alt kattan gelen, Edvard'ın sık sık başına geçip gece yarılarına kadar beste yaptığı kuyruklu piyanonun dokunaklı sesine uyanırdı.

Baharın sonuna doğru bir gece, sık sık tekrarlanan, zavallı ölü kızının üşümüş halde, tek başına toprağın altında yattığı kâbuslar yüzünden acı çekerek odasından çıkıp salonun dışındaki merdivene oturdu ve Edvard'ın hüznünlü melodisini dinledi. Gözleri yaşlarla doldu ve başını ellerinin arasına alıp ağladı, kaybının acısını gözyaşlarıyla akmaya bıraktı.

“Güzel kız, neyin var?” Anna omzunda bir el hissedince sıçradı ve Edvard'ın nazik, mavi gözlerini gördü.

“Özür dilerim. Müziğin güzelliği ruhuma dokundu da.”

“Bence bundan daha fazlasıydı. Gel.” Edvard onu salona götürüp kapıyı arkalarından kapattı. “Gel, yanıma otur ve şununla gözyaşlarını sil.” Anna'ya büyük, ipek bir mendil uzattı.

Edvard'ın şefkati bir gözyaşı seline daha neden oldu, Anna kendine hâkim olamıyordu. Nihayet utanarak Edvard'a baktı. Bir açıklamayı hak ettiğini düşünüp derin bir nefes aldı ve ona bebeğini nasıl kaybettiğini anlattı.

“Zavallı, tatlı kız. Tüm bunlara tek başına katlanmak çok zor olmalı. Belki biliyordur, ben de bir çocuğumu kaybettim... Alexandra iki yaşına kadar yaşadı ve hayatımdaki en güzel, en tatlı, en değerli şeydi o. Onu kaybetmek yüreğimi paramparça etti. Ben de senin gibi Tanrı'ya ve hayata inancımı kaybettim. Ayrıca itiraf etmeliyim ki bu durum evliliğimi de etkiledi. Nina asla teselli bulamıyordu ve o zamandan beri birbirimizi teskin etmemiz neredeyse hiç mümkün olmadı.”

“Eh, benim o sırada böyle bir sorunum yoktu en azından,” dedi Anna imalı bir şekilde ve Edvard kıkırdadı.

“Benim tatlı Anna'm, benim için çok kıymetli hale geldin. Gücüne ve cesaretine sana kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha büyük bir hayranlık duyuyorum. İkimiz de gerçek hayal kırıklıkları yaşadık ve belki de sana tek söyleyebileceğim, teselli müziğimizde bulmamız gerektiğidir. Ve...” Edvard, Anna'nın gözlerine bakarak eline uzandı. “Ve bir ihtimal birbirimizde.”

“Evet, Edvard,” dedi Anna onun ne demek istediğini çok iyi anlayarak. “Bence bulabiliriz.”

Bir yıl sonra Anna, Edvard'ın yardımıyla Talstraße'deki evden taşınıp Leipzig'in kalburüstü semtlerinden birinde, Sebastian-Bach-Straße'deki kendi rahat evine yerleşebildi. Her yere arabayla gidiyor ve şehrin en özel restoranlarında masa bulmayı başarıyordu. Almanya'da şöhretinin büyümesiyle, resitaller vermek için Edvard'la beraber Berlin'e, Frankfurt'a ve daha birçok şehre seyahat etti. Edvard'ın bestelerinin yanı sıra, artık repertuarında promiyeri kısa süre önce yapılmış *Lakmé* operasından “The Bell Song” ve en sevdiği Çaykovski operası *The Maid of Orleans*'tan “Elveda doğduğum tepeler ve çayırlar” şarkısı da yer alıyordu.

Anna'nın kariyerinin başladığı tiyatronun ta kendisinde resital vermek üzere Christiania'ya bile gittiler. Annesine, babasına ve Frøken Olsdatter'a önceden, içlerine yolculuk masraflarını da

karşılayacak kadar kron koyduğu mektuplar gönderip kendisinin de kaldığı Grand Hotel'de odalar ayarlamıştı.

Yaşanan onca şeyden ve onları kendince çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattıktan sonra Anna cevaplarını çok büyük bir kaygıyla beklemişti. Ancak endişelenmesine gerek yoktu. Hepsi de davetini kabul etmişti ve neşe dolu bir buluşma gerçekleşmişti. Resitalden sonraki kutlama yemeğinde Frøken Olsdatter, Anna'ya usulca Herr Bayer'in kısa süre önce vefat ettiğini söyledi. Anna bu haber karşısında üzüntüsünü dile getirdi ama sonra Leipzig'e gelip evinde kâhya olarak kalması için kadına yalvardı.

Neyse ki Frøken Olsdatter bu görevi kabul etti. Anna biliyordu ki koşulları düşünülürse evinde kendisi için çalışması konusunda güvenebileceği birine ihtiyacı vardı.

Vefasız kocasına gelince, Anna onu olabildiğince az aklına getiriyordu. Barones'in Leipzig'de görüldüğünü biliyordu ve yeni bir genç bestekârı desteklediği dedikodularını duymuştu ama Jens'ten yıllardır haber yoktu. Edvard'ın dediği gibi Jens, Paris kanalizasyonlarında bir sıçan gibi kaybolmuştu. Anna onun ölmüş olmasını diledi. Çünkü yaşam tarzı biraz alışılmışın dışında olsa da mutluymuştu.

En azından 1883 kışında Edvard onun acil koduyla gönderdiği mektubu alıp da Leipzig'e gelene kadar öyleydi.

“Ne yapmamız gerektiğini anladın mı *kjære*? Hepimiz için?..”

“Evet, anladım,” dedi Anna kararlı bir kabullenişle.

O geldiğinde 1884 baharıydı. Hizmetçi salonun kapısını çalıp, Anna'ya onunla görüşmek için bekleyen bir adamın geldiğini haber verdi.

“Ona satıcı girişine gitmesini söyledim ama sizi görene kadar yerinden kıpırdamayı reddediyor. Ön kapı kapalı fakat eşikte oturuyor.” Salon hizmetçisi geniş pencereden yere çömelmiş bi-

rini gösterdi. “Polis çağırayım mı Frau Halvorsen? Dilenci ya da hırsız olduğu belli, daha kötüsü bile olabilir!”

Anna dinlenmekte olduğu kanepeden yavaşça kalktı ve pence-reye doğru yürüdü. Evin girişindeki basamaklarda, başını ellerinin arasına almış oturan adamı gördü.

Kalbi sıkışarak Tanrı’dan bir kez daha kendisine güç vermesini diledi. Buna nasıl katlanacağını sadece O biliyordu ama bu şartlar altında Anna’nın başka seçeneği yoktu.

“Lütfen onu hemen içeri al. Anlaşılan kocam geri döndü.”

Ally

Bergen, Norveç
Eylül 2007

“*In the Hall of the Mountain King*”¹⁴

14 (İng.) Dağ Kralının Mağarasında. (ç. n.)

Jens'in Anna'ya geri dönüşünü okurken yüreğim ağzıma geldi, o döndükten sonra neler olduğunu öğrenmek için sonraki sayfaları aceleyle çevirdim. Ancak Jens son derece zor geçtiği kesin olan birkaç ayı çabucak geçmeyi tercih edip, bir yıl sonra Bergen'de Froskehuset adındaki, Grieg'in malikânesi Trolldhaugen'e yakın bir eve taşınmalarına daha çok odaklanmıştı. Ve kendi bestelerinin daha sonra Bergen'de çalınmasına. O kısmı atlayıp son sayfadaki Yazarın Notu kısmına geçtim:

“Bu kitap, ne yazık ki bu yılın başında, elli yaşında zatürre sebebiyle hayata veda eden muhteşem karım Anna Landvik Halvorsen'e ithaf edilmiştir. Eğer ben onu terk ettikten onca yıl sonra kapısını çaldığımda beni affedip geri almaya razı olmasaydı, Paris'te sefalet içinde yok olacağım kesindi. Ama bunun yerine, bağışlayıcılığı sayesinde sevgili oğlumuz Horst'la birlikte mutlu bir yaşam sürdük.

Anna, meleğim, ilham perim... bana hayatta neyin önemli olduğunu sen öğrettin.

Seni seviyor ve özlüyorum.

Jens'in.”

Bilgisayarımı kapatırken huzursuz ve şaşkındım. Güçlü bir kişiliğe ve katı ahlaki değerlere –Jens’in ona yaptıklarından sonra ayakta kalmasını sağlayan o araçlara– sahip olan Anna’nın onu bu kadar kolay affedip kocası olarak geri kabul etmesine inanmak benim için neredeyse imkânsızdı.

Anna’nın inanılmaz hikâyesinin sonuna çok sinirlenmiş bir halde otel odasının duvarlarına, “Ben olsaydım onu başımdan defeder ve ondan en kısa zamanda boşanırdım,” dedim. O zamanlar işlerin farklı olduğunu biliyordum ama yine de yaşananlar Jens Halvorsen’in –Peer Gynt’ün vücut bulmuş halinin– yanına kâr kalmış gibi geliyordu.

Kol saatime bakınca saatin gece onu geçtiğini gördüm ve hem tuvalete gitmek hem de bir fincan çay yapmak için su ısıtmak üzere kalktım.

Bergen’in limanının yanıp sönen ışıklarına karşı kalın perdeleri kapatırken, beni bırakıp gitseydi Theo’yu affeder miydim, diye ciddi ciddi düşündüm. Aslında bunu yapabileceği en korkunç, en nihai biçimde yapmıştı da. Ve evet, ben de öfkeli olduğumu ve evreni henüz affetmediğimi biliyordum. Jens ve Anna’dan farklı olarak Theo ile benim hikâyemiz daha başlamadan bitmişti, bizimiz de bir suçu olmadan.

Ağlayacak hale gelmemek için e-postalarımı kontrol ettim, akşam saat dokuzdan sonra oda servisi olmadığı ve ben de aşağıya inemeyecek kadar yorgun olduğum için meyve kâsesini yağmaladım. Ma’dan, Maia’dan ve bir de aklının bende olduğunu söyleyen Tiggy’den e-postalar geldiğini gördüm. Theo’nun babası Peter da yazmıştı, bana Thom Halvorsen’in kitabının bir kopyasını bulduğunu söylüyor ve hangi adrese göndermesi gerektiğini soruyordu. Ona kitabı kaldığım otele kargoyla göndermesini rica ettim ve kitap bana ulaşana kadar Bergen’de kalmaya karar verdim.

Yarın Jens ile Anna’nın evini aramaya çıkacak ve belki de dönüp onların hikâyesini biraz daha dinlemek için Grieg Müzesi’nin dost canlısı küratörü Erling’le görüşecektim. Her ne kadar araştırmam aksamış olsa da Bergen’i sevmiştim.

Yatağımın baş ucundaki telefon bir anda çalınca sıçradım.
“Alo?”

“Ben Willem Caspari. İyi misin?”

“Evet, iyiyim, teşekkür ederim.”

“Güzel. Ally, yarın sabah benimle kahvaltı etmek ister misin?
Sana açmak istediğim bir fikrim var.”

“Eee... evet, iyi olur.”

“Harika. İyi uykular.”

Konuşma aniden bitmişti, Willem’in ricasını kabul ettiğim için kendimi tuhaf bir şekilde rahatsız hissederek ahizeyi yerine koydum. Neden böyle hissettiğimi anlamaya çalıştım, sonra bunun suçluluk duygusu olduğuna karar verdim. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, içimdeki küçücük bir ürperti bana onu fiziksel açıdan çekici bulduğumu söylüyordu. Aklım ve kalbim bunu yasaklasa da vücudum onların emirlerine itaat etmiyor ve kendi isteğine göre hareket ediyordu. Ama bu bir “randevu” sayılmazdı. Dahası, ölen sevgilisinin adı Jack olduğuna göre Willem’in eşcinsel olduğu ortadaydı.

Uyumaya hazırlanırken hafifçe kıkırdadım; en azından risksiz bir ilgiydi bu, muhtemelen başka şeylerden ziyade onun piyanistlik yeteneğiyle alakalıydı. Bunun güçlü bir afrodizyak olduğunun farkındaydım ve buna yenik düştüğüm için kendimi affettim.

“Peki, ne düşünüyorsun?” Ertesi sabah kahvaltıda Willem’in etkileyici, turkuaz bakışları gözlerimi deldi.

“Resital ne zaman?”

“Cumartesi akşamı. Ama parçayı daha önce çaldın ve haftanın geri kalanında alıştırma yapacak zamanımız var.”

“Tanrım, Willem, bu on sene önceydi. Bunu benden istemen gururumu okşadı ama...”

“‘Flüt ve Pişano İçin Sonat’ çok güzel bir eserdir ve onu o gece Cenevre Konservatuvarı’nda çalışını hiç unutmadım. Parçayı

ve seni aradan on yıl geçmiş olmasına rağmen hatırlıyor olmam bile ne kadar olağanüstü bir performans sergilediğinin kanıtı.”

“Yetenek açısından da başarı açısından da senin yakınından bile geçemem,” diye itiraz ettim. “Seni internette araştırdım ve cidden zirvedesin Willem. Geçen sene Carnegie Hall’da çalmışsın! O yüzden bunu bana sorduğun için çok teşekkür ederim ama kalsın.”

Bana ve el sürmediğim kahvaltıma baktı. Midem gerçekten çok kötü bulanıyordu. “Gerginsin, değil mi?”

“Tabii ki gerginim! Ellerin piyanonun tuşlarına on yıl değmese ne kadar paslanacağını hayal edebiliyor musun?”

“Evet ama aynı zamanda taptaze bir şevkle piyano çalardım. Ödleklği bırak ve en azından bir dene. Hiç olmazsa bugün öğlen konserimden sonra eseri birlikte çalmamız için salonda bana katılamaz mısın? Erling açısından bunun bir sakıncasının olmayacağından eminim, Grieg’in sahasında Francis Poulenc çalmanın kutsalına hakaret olduğunu düşünecek olsa bile. Cumartesi gecesi resitalin gerçekleşeceği Logen Tiyatrosu çok hoş bir yer. Seni tekrar flüte döndürmek için harika bir yol bu.”

“Beni zorluyorsun Willem,” dedim, artık ağlamak üzereydim. “Bunu yapmam konusunda neden bu kadar ısrarcısın?”

“Eğer biri beni Jack’in ölümünden sonra piyanoya dönmeye zorlamasaydı, muhtemelen bir daha tek bir nota çalmazdım, o yüzden karma açısından iyilik borcumu ödüyorum denebilir. Lütfen.”

“Ah, peki o zaman. Bu öğleden sonra Trolldhaugen’e gelip bunu bir deneyeceğim,” dedim, sindirildiğim hissine kapılmıştım.

“Güzel.” Willem keyifle el çırpı.

“Beni dinlerken büyük ihtimalle dehşete kapılacaksın. Theo’nun cenazesinde flüt çaldım ama o farklıydı.”

“Öyleyse bu çocuk oyuncakı olacak zaten. O zaman,” dedi masadan kalkarken, “seni saat üçte bekliyorum.”

İnce bedeni, silip süpürdüğünü daha demin gördüğüm mükellef kahvaltıyla çelişen Willem’in gidişini izledim. Tamamen adrenaline yaşadığı ortadaydı. On dakika sonra odama döndüğümde flüt

kutumu tereddüt ederek açtım ve ona sanki savaşımam gereken bir düşmanmış gibi baktım.

“Ne yaptım ben?” diye mırıldanarak parçaları kutudan çıkardım, yavaşça çevirerek birbirlerine ekledim ve doğru şekilde hizaladım. Akordunu yapıp hızlıca birkaç gam çaldıktan sonra sonatın ilk bölümünü ezberden çalmaya çalıştım. *İlk denemeye göre çok da kötü değildi*, diye düşündüm, alışkanlıkla, biriken nemi silip tuşların altını temizledikten sonra flütü kutusuna koyup kaldırırken.

Sonra rıhtımda yürüyüşe çıktım ve kendime bir Norveçli balıkçı kazağı almak için tahta kaplamalı dükkânlardan birine girdim çünkü hava aniden soğumuştur ve çantamda sadece yazlık kıyafetler vardı.

Otele gidip flütümü aldıktan sonra tepelere gitmek için bir taksi çevirip şoföre Grieg Müzesi yolu üzerinde yer alan Froskehuset adındaki ev hakkında bilgisi olup olmadığını sordum. Bana ev hakkında bilgisi olmadığını ama o yoldan geçerken evlerin isimlerine bakabileceğimizi söyledi. Gerçekten de eve müzenin yokuşunun aşağısında, birkaç dakikalık mesafede rastladık. Tak-siden inip bej badanalı, geleneksel tasarımlı hoş ahşap eve baktım. Kapısına gittiğimde evin biraz bakımsız olduğunu gördüm, ahşabın boyası soyuluyordu ve bahçe de bakımsızdı. Kendimi içeri girmenin yolunu arayan bir hırsız gibi hissederek dışarıda öylece dururken evde şimdi kimlerin yaşadığını merak ettim ve öğrenmek için doğrudan gidip kapıyı çalmayı düşündüm. Ama sonra bunu yapmamayı tercih ettim ve yokuştan Grieg Müzesi’ne doğru ilerledim.

Yine biraz midemin bulandığını hissederek kafeye ulaştım. Theo öldüğünden beri iştahım beni terk etmişti ve kilo verdiğimi biliyordum. Aç olmasam da ton balıklı bir açık sandviç sipariş ettim ve kendimi onu yemeye zorladım.

“Merhaba Ally.” Erling kafenin köşesinde beni karşılamaya gelirken gülümsedi. “Bu öğleden sonra konser salonundaki resitalin ardından bir son dakika provan varmış diye duydum.”

“Sakıncası yoksa, Erling.”

“Burada güzel müzik yapan kimsenin benim için bir sakıncası olamaz,” diyerek beni temin etti. “Jens Halvorsen’in biyografisinin kalan kısmını okudun mu?”

“Aslında onu dün gece bitirdim. Onun ve Anna’nın bir zamanlar yaşadığı evi görmeye gittim.”

“Ah, aslına bakarsan biyografi yazarı ve onların torunlarının torunu Thom Halvorsen şimdi orada yaşıyor. Peki, Halvorsen ailesiyle bir bağın var mı sence?”

“Varsa da nasıl olabileceğini çözemiyorum. En azından şimdilik.”

“Belki hafta sonuna doğru Thom, New York’tan döndüğünde seni bu konuda aydınlatabilir. Bugün Willem’in öğlen konserine gidecek misin?”

“Evet. Çok yetenekli, değil mi?”

“Kesinlikle. Belki sana söylemiştir, bir süre önce başına bir felaket geldi. Bence bu onu bir piyanist olarak daha da usta hale getirdi. Hayatta böyle olaylar insanı ya öldürür ya da güçlendirir, anlatabiliyor muyum?”

“Evet,” dedim duygulanarak.

“Orada görüşürüz Ally.” Erling bana başıyla selam verip uzaklaştı.

Yarım saat sonra tekrar Troldsalen salonunda Willem’in müziğini dinliyordum. Bu kez Grieg’in, hayatının sonuna doğru, artık hastalıktan dolayı evden zor çıkıyor olmasına rağmen güçlükle kulübeye gidip yazdığı “Moods” adındaki daha az bilinen bir eserini çalıyordu. Willem eseri kusursuz bir şekilde çaldı ve ben bu kadar usta bir piyanistle beraber flüt çalmayı aklımın ucundan bile nasıl geçirebildiğimi merak ettim. Daha doğrusu onun bana eseri benimle beraber çalmayı teklif ederken ne düşündüğünü.

Kadirşinas seyirci kitlesi konser bitiminde salondan çıktıktan sonra Willem sahneye gelmemi işaret etti ve gergin bir şekilde ona katıldım.

“Bunu daha önce hiç duymamıştım. Muhteşem bir eser ve sen de mükemmel çaldın,” dedim.

“Teşekkür ederim.” Willem bana kısa bir selam verdikten sonra durup beni inceledi. “Ally, bembeyaz kesilmişsin! Pekâlâ, sen kuyruğunu kıstırıp kaçmadan önce işe koyulalım mı?”

“Kimse içeri giremez, değil mi?” dedim salonun arka kısmındaki kapılara bakarak.

“Tanrım, Ally! Sen de benim kadar büyük bir paranoyakmışsın gibi konuşuyorsun.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, Willem işe koyulmamızı işaret etmeden önce flütümü çıkarıp parçalarını birleştirirken. Tek bir notayı bile kaçırmadan on iki dakikanın tamamını geride bırakmayı becerdiğim için gururluydum ama buna Willem’in sevgileriyle bana eşlik etmesinin ve Steinway piyanonun hızla yayılan o inanılmaz tınısının da çok büyük katkısı olmuştu.

Willem’in alkışı boş salonda gürültüyle yankılandı. “Yani eğer on yıl sonra böyle çalışıyorsan, sanırım cumartesi gecesi yapılacak resitalin bilet ücretini ikiye katlamalarını isteyeceğim.”

“Çok nazıksın ama kusursuz sayılmazdım.”

“Evet, kusursuz değildin ama harika bir başlangıçtı. Şimdi parçayı birlikte daha yavaş çalalım. Çözmemiz gereken bazı zamanlama sorunları var.”

Sonraki yarım saat boyunca eserin üç bölümü üzerinde tek tek çalıştık. Flütümü kılıfına koyduktan sonra Willem’le birlikte salondan çıkarken, kırk beş dakikadır Theo’yu bir kez bile düşünmediğimi fark ettim.

“Şehre mi dönüyorsun?” diye sordu Willem.

“Evet.”

“O zaman taksi ayarlayayım.”

Bergen’in merkezine dönerken Willem’e teşekkür ettim ve cumartesi günü eseri onunla beraber çalmayı kabul ettim.

“Bu beni çok mutlu etti,” dedi Willem dalgın dalgın camdan dışarı bakarken. “Bergen gerçekten özel bir yer, öyle değil mi?”

“Evet, ben de öyle hissediyorum.”

“Bu hafta Trolldhaugen’e gelip öğlen resitaleri vermeyi kabul etmemin nedenlerinden biri, Bergen Filarmoni Orkestrası’nın kadrolu piyanistliği için teklif almış olmam. Nabız yoklamak istedim zira bu, Zürih’teki sığınağımı bırakıp Bergen’e neredeyse tamamen taşınmam anlamına gelecek. Sana dün anlattıklarımın sonra bunun benim için ne kadar büyük bir mesele olacağını anlamışsındır.”

“Jack seninle Zürih’te mi yaşıyordu?”

“Evet. Belki de taze bir başlangıcın tam sırasıdır. En azından Norveç temiz bir yer,” dedi Willem ciddi bir ifadeyle.

“Öyle,” dedim kıkırdarak. “İnsanlar da çok cana yakın. Fakat dilini öğrenmek inanılmaz derecede zor olmalı.”

“Ben şanslıyım, kulağım çabuk alışıyor. Notalar, diller ve ara sıra bir matematik bulmacası – bunlar tam benim kalemim. Ayrıca burada herkes İngilizce konuşuyor.”

“Eh, bence onlara katılman orkestranın çok şanslı olduğu anlamına gelir.”

“Teşekkür ederim.” Willem o nadir gülümsemelerinden biriyle bana baktı. “Peki,” dedi otele varıp içeri girdiğimizde, “bu akşam ne yapıyorsun?”

“Aklımda bir şey yok.”

“Akşam yemeğinde bana katılır mısın?”

Tereddüt ettiğimi hemen anladı. “Affedersin, yorgunsundur. Yarın saat üçte görüşürüz. Hoşça kal.”

Willem hızla benden uzaklaştı ve beni yalnız başıma, suçluluk ve kafa karışıklığı içinde bıraktı. Ancak hiç âdetim olmayan bir şekilde kendimi gerçekten pek iyi hissetmiyordum. Odama gidip yatağıma uzanırken hüznle son zamanlarda ne kadar çok şeyin “hiç âdetim olmadığını” düşündüm.

Sahnede giyilebilecek kadar resmî ve ölçülü bir şey bulmak için Bergen’de alışverişe çıkmam gerekmişti. Resitale hazırlanırken sade, siyah elbiseyi giydiğimde, Theo’nun cenazesinde giydiğime benzediği fikrini zihnimden atmaya çalıştım. Kirpiklerime rimel sürerken adrenalinin damarlarımda dolaşmaya başladığını hissettim. Öyle ki tuvalete eğilip öğürmek zorunda kaldım. Akan makyajımı silip dağılan rimelimi düzeltmek ve biraz ruj sürmek için aynaya döndüm. Sonra flüt kutumu ve paltomu alıp otelin lobisinde Willem’le buluşmak üzere asansöre bindim.

Fiziksel açıdan keyifsiz olmamın yanı sıra, akşam yemeği davetinden bu yana Willem konusunda da huzursuzdum. O günden beri beraber çalışırken onun cephesinde bir soğukluk seziyordum. Sohbetleri tamamen “iş” seviyesinde yürütüyordu, taksideki sohbetlerimiz de yalnızca provasını yaptığımız eser üzerine oluyordu.

Asansör kapıları açıldı ve Willem’in beni resepsiyonda papyonu ve kusursuz, siyah smokiniyle beklerken çok yakışıklı görüldüğünü fark ettim. Onu reddetmemin canını sıkmamış olmasını umdum. Theo’yla ilişkimizin başlarında yaşadığımız sıkıntılı sürecin belli belirsiz izlerini burada da görmüştüm ve şu an bir şey bana Willem’in kesinlikle eşcinsel olmadığını söylüyordu.

“Güzel olmuşsun Ally,” dedi ayağa kalkıp bana doğru yürürken.

“Teşekkür ederim ama öyle hissetmiyorum.”

“Galiba kadınlar hiç öyle hissetmiyorlar,” dedi sertçe, otelden çıkıp önceden ayarladığı taksiye doğru yürüdüğümüz sırada.

Arabada sessizdik, aramızdaki huzursuzluk canımı sıkıyordu. Willem soğuk ve gergin görünüyordu.

Logen Tiyatrosu’na vardığımızda içeriye girdik ve Willem bizi fuayede bekleyen organizatörü buldu.

“Gelin, gelin,” dedi kadın ve bizi yüksek tavanlı, sıra sıra koltuklarla dolu, avizeleri yukarıdaki dar balkonu aydınlatan zarif bir salona götürdü. Sahne bir kuyruklu piyano ve benim için konmuş bir nota standı dışında boştu ve ışıkçılar son kontrollerini yapmakla meşgul oldukları için spot ışıkları yanıp sönüyordu.

“Prova için sizi yalnız bırakayım,” dedi kadın. “Seyirciler konserin başlamasına on beş dakika kala içeri alınmaya başlayacaklar, yani akustiği değerlendirmek için yarım saatiniz var.”

Willem ona teşekkür ettikten sonra sahnenin basamaklarından çıkıp piyanoya gitti. Kapağını kaldırıp parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi. “Bu bir Steinway B,” dedi rahatlayarak, “sesi de iyi. Kısa bir prova yapalım mı o halde?”

Flütümü kutusundan çıkardım ve parçalarını birleştirirken parmaklarımın titrediğini fark ettim. Sonatı çaldık, sonra Willem solo parçalarına çalışırken ben de tualeti aramaya gittim. Bir kez daha öğürdüm ve yüzümü soğuk suyla yıkarken aynadaki hayaletten farksız yansımamla dalga geçtim. Güya denizde en zor koşullara en ufak bir sıkıntı yaşamadan dayanabilen bir kadındım. Ama şimdi karada, seyircilerin önünde on iki dakika boyunca flüt çalacakken kendimi karşılaştığı ilk fırtınada deniz tutmuş bir çaylak gibi hissediyordum.

Sahne arkasına döndüğümde panellerin arasından salona baktım ve seyircilerin içeri girmeye başladıklarını gördüm. Az ötede bir sürü mırıldanma, volta atma ve parmak egzersizleri içeren bir tür ayin yapıyormuş gibi görünen Willem’e bir bakış attım ve onu kendi haline bıraktım. Ne yazık ki “Flüt ve Piyano İçin Sonat” resitalin sondan bir önceki eseriydi, bu da benim

kuliste gözlerden uzakta, bekleyiş ve endişe içinde oturacağım anlamına geliyordu.

Birlikte sunucunun onu tanıtmasını ve özgeçmişinin en etki-leyici kısımlarını okumasını dinlerken, “İyi misin?” diye fısıldadı Willem.

“İyiyim, teşekkür ederim,” dedim bir alkış koptuğu sırada.

“Birkaç gece önceki, maksadını aşan akşam yemeği teklifim için senden özür dilemek isterim. Koşullar göz önünde bulundurulduğunda çok yersizdi. Duygusal açıdan nerede olduğunu biliyorum ve şu andan itibaren buna saygı duyacağım. Umarım arkadaş olabiliriz.”

Bu sözlerin hemen ardından Willem sahneye çıkıp eğilerek seyirciye selam verdi ve piyanonun başına geçti. Chopin’in hızlı ve teknik açıdan çetrefilli, 5 Numaralı Sol Bemol Majör Etüt’üyle başladı.

Willem’i dinlerken erkekler ile kadınlar arasında sürüp giden, içinden çıkılmaz derecede karmaşık dansı düşünüp durdum. Parçanın son notaları salonu doldururken, Willem’in arkadaş kalabilmemizi ummasının beni bir yandan da tuhaf bir şekilde kederlendirdiğini kabul ettim. Willem’e duyduğum çekim konusundaki kafa karışıklığımı Theo’nun nasıl değerlendireceğini ne zaman düşünecek olsam zihnimin bir köşesinde uyanan suçluluk duygusu da şöyle dursun...

Sahne arkasındaki dar alanda bir aşağı bir yukarı yürürken sanki bir ömür gibi gelen bir süreden sonra nihayet Willem’in beni takdim ettiğini duydum ve ona sahnede katılma işaretini aldım. Son günlerdeki yardımı ve teşviki için ona “teşekkür etmek” adına kocaman gülümsedim. Sonra flütü dudaklarıma yerleştirdim, hazır olduğum işaretini verdim ve çalmaya başladık.

Willem gecenin son parçasını da çaldıktan sonra sahnede ona yeniden katıldım ve seyirciye onunla birlikte selam vermek çok tuhaf geldi. Organizatörler bana teşekkür etmek için küçük bir buket çiçek bile verdiler.

Sahneyi beraber terk ettiğimiz sırada Willem, “Bravo Ally, iyi iş çıkardın. Hatta bayağı, bayağı iyiydin,” diyerek beni tebrik etti.

“Kesinlikle sana katılıyorum.”

Tanıdık sesin geldiği yöne döndüm ve Grieg Müzesi’nin küratörü Erling’in sahne arkasında, yanında iki adamla durduğunu gördüm.

“Merhaba,” dedim gülümseyerek. “Ve teşekkür ederim.”

“Ally, bu Thom Halvorsen, Jens Halvorsen’in torununun torunu ve biyografisinin yazarı. Ayrıca kendisi bir keman virtüözü ve Bergen Filarmoni Orkestrası’nın şef yardımcısı. Seni orkestranın müdürü David Stewart’la da tanıştırayım.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Ally,” dedi Thom, David Stewart ise Willem’e döndü. “Erling bana büyük büyükbabam ve büyük büyükannem hakkında araştırma yaptığını söyledi.”

Thom’a baktım ve onu bir yerlerden tanıdığımı düşündüm ama çıkaramadım. Norveçlilerin tanıdık renklerini taşıyordu: kızılımsı saç, burnunun üzerine yayılmış çiller ve iri, mavi gözler.

“Evet, bu doğru,” dedim.

“O zaman sana elimden geldiğince yardım etmek isterim. Ancak bu gece saçmalarsam kusura bakma lütfen. New York’tan daha yeni geldim. Willem’i dinlemem için Erling beni havalimanından alıp doğrudan buraya getirdi.”

Aynı anda, “Jet-lag berbat bir şey,” demeyi becerdik, sonra biraz durup utangaç tavırlarla birbirimize gülümsedik.

“Gerçekten öyle,” diye ekledim David Stewart bize dönerken.

“Ne yazık ki benim hemen gitmem gerek,” dedi David, “o yüzden size veda ediyorum. Thom, iyi haberler alırsan beni ara.” Bize el sallayarak veda edip gitti.

“Sen de biliyorsundur Ally, Willem’i buradaki filarmoni orkestrasına katılmaya ikna etmeye çalışıyoruz. Aklından geçen bir şeyler var mı Willem?”

“Evet ve bazı sorular da var Thom.”

“O zaman size karşı tarafa geçip, hızlıca bir şeyler yiyip içmeyi teklif ediyorum. Siz de bize katılır mısınız?” diye sordu Thom, Erling ile bana.

“Eğer Willem’le konuşmanız gereken şeyler varsa sizi rahatsız etmek istemeyiz,” dedi Erling ikimiz adına.

“Elbette rahatsız etmezsiniz. Willem’in tek bir ‘evet’iyle şampanya açılacaktır.”

On dakika sonra hepimiz mum ışığıyla aydınlatılmış, hoş bir restoranda oturuyorduk. Thom ile Willem masanın üzerinden birbirlerine doğru eğilmiş, derin bir sohbete dalmışlardı, o yüzden ben de karşımda oturan Erling’le konuştum.

“Bu gece gerçekten çok iyiydin Ally. Flüt çalmanın verdiği keyif bir yana, yeteneğin göz ardı edemeyecek kadar büyük.”

“Sen de mi müzisyensin?” diye sordum.

“Evet. Müzisyen bir aileden geliyorum, tıpkı Thom gibi. Benim enstrümanım viyolonsel ve şehirde küçük bir orkestrayla çalışıyorum. Burası müzik odaklı bir yer. Bergen Filarmoni Orkestrası dünyanın en eski orkestralarından biri.”

“Evet,” diye araya girdi Thom, “sonunda şampanya sipariş edebiliriz! Willem bize katılmayı kabul etti.”

“Ben şampanya almayayım, teşekkür ederim. Saat dokuzdan sonra alkol almıyorum,” dedi Willem net bir dille.

“O zaman Norveç’e taşınmadan önce içmeyi öğrensen iyi olur bence,” diye takıldı Thom ona. “Uzun kışlar boyunca bizi ayakta tutan tek şey bu.”

Bir garson elinde şişeyle belirirken Willem kibarca, “Öyleyse bu olayın şerefine size katılacağım,” dedi.

“Willem’e!” dedik koro halinde, yemeklerimiz de gelirken.

Willem, “Aslında bir kadeh şampanyadan sonra kendimi çok daha ayık hissettim.” dedi. Thom bana gülümsedi. “Pekâlâ, Jens ve Anna Halvorsen’le ilişkiden bana biraz daha bahseder misin?”

Ona kısaca Salt Baba’nın, Jens Halvorsen’in karısı Anna’yı anlattığı biyografiyi de içeren mirasından ve beni önce Oslo’ya,

şimdi de Bergen'e ve Grieg Müzesi'ne getiren halkalı küre koordinatlarından bahsettim.

Thom düşünceli bir tavırla beni incelerken, "İnanılmaz," diye mırıldandı. "Belki de bir şekilde akrabayızdır. Fakat dürüst olmak gerekirse, yakın zamanda aile tarihimi araştırdım ve bunun nasıl mümkün olabileceğini şu an çözemiyorum."

"Ben de," diye karşılık verdim, benim servet avcısı bir gen hırsız olduğum fikrine kapılabileceği düşüncesiyle aniden huzursuz olmuştum. "Bu arada kitabından sipariş ettim. Şu an Amerika'dan yola çıktı."

"Çok düşüncelisin Ally ama elbette istersen evde fazladan bir kopyam var."

"Teşekkür ederim. En azından sana kendiminkini imzalatırım. Şu an karşımda olduğuna göre belki bazı ayrıntılar konusunda bana yardım edebilirsin. Jens'in biyografisi sona erdikten sonraki yıllarda Halvorsen ailesinin neler yaşadığını biliyor musun?"

"Az çok, evet. Ne yazık ki insanlık tarihinin güzel bir dönemi değildi, önlerinde iki dünya savaşının olduğunu düşünürsek. Norveç Birinci Dünya Savaşı'nda tarafsızdı ama İkinci Dünya Savaşı'nda Alman işgali altında bayağı kayıp verdi."

"Gerçekten mi? Norveç'in işgal edildiğinden bile haberim yoktu," diye itiraf ettim. "Okulda en iyi olduğum ders tarih değildi. Asıl oyuncular dışında İkinci Dünya Savaşı'nın nispeten daha küçük ülkeler üzerinde nasıl bir etkisinin olduğunu hiç düşünmedim bile. Özellikle de dünyanın tepesine saklanmış bu huzurlu ülke üzerinde."

"Sonuçta okulda daha çok kendi ülkelerimizin tarihini öğreniriz, değil mi? Sen nerelisin?"

"İsviçre," dedim kıkırdayıp ona bakarak.

"Tarafsız," dedik koro halinde.

"Eh," diye devam etti Thom, "biz 1940'ta işgal edildik. Aslında iki yıl önce bir konser için Lucerne'e gittiğimde İsviçre bana Norveç'i anımsatmıştı. Sadece kar yüzünden de değil. İkisi de sanki dünyanın geri kalanıyla bağlantısını bir şekilde koparmış gibi."

“Evet,” dedim. O yemek yerken hâlâ neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışarak Thom’u izledim, sonra bunun sebebinin atalarının fotoğraflarından aşına olduğum bazı irsî özellikleri taşıması olduğuna karar verdim. “Demek Halvorsen ailesinin üyeleri savaşlar sırasında hayatta kaldılar?”

“İşin aslı bu çok hüznü bir öykü ve benim jet-lag’e uğramış beynimin sana anlatamayacağı kadar karmaşık. Ama bir ara buluşabiliriz, yarın öğleden sonra benim evimde belki... Evim aynı zamanda Jens ile Anna’nın eviydi, böylece sana onların ilişkilerinin nispeten daha mutlu anlarını yaşadıkları yeri gösterebilirim.” Thom tek kaşını kaldırdı ve ben onun da çiftin hikâyesini çok iyi bildiğine dair hafif bir heyecan hissettim.

“Aslında birkaç gün önce Troidhaugen’e çıkan yoldan geçerken evini görmüştüm.”

“O zaman nerede olduğunu tam olarak biliyorsun. Şimdi eğer kusuruma bakmazsan Ally, gidip uyumalıyım.” Thom ayağa kalktı ve Willem’e döndü. “Zürih’e iyi yolculuklar, eminim müdür sözleşmen konusunda seninle iletişime geçecektir. Eğer yeni bir şey aklına gelirse beni ara. O zaman, Ally, yarın saat ikide Froskehuset’te görüşüyor muyuz?”

“Evet. Teşekkürler Thom.”

Thom’u evine götürecek olan Erling’e iyi geceler diledikten sonra Willem bana, “Yürümek ister misin?” diye sordu. “Otel fazla uzakta değil.”

Artık zonklamaya başlayan başıma biraz temiz havanın iyi gelebileceğini düşünerek, “Olabilir,” dedim. Arnavut kaldırımı sokaklarda yürüyüp limana çıktık. Willem limanın önünde durdu.

“Bergen... Yeni evim! Doğru kararı verdim mi sence Ally?”

“Bunu gerçekten bilmiyorum ama bence yaşamak için buradan daha güzel bir yer bulmak zor. Burada kötü bir şeyin yaşanacağını hayal etmek bile güç.”

“Beni endişelendiren de bu. Vazgeçiyor olabilir miyim? Yine mi Jack’e olanlardan kaçıyorum? Kız arkadaşım öldüğünden beri deliler gibi seyahat ettim ve şimdi de, acaba buraya saklanmaya

mı geliyor, diye merak ediyorum,” dedi Willem iç çekerek, rıhtımdan otelimize doğru yürümeye başladık.

Sevgilisine “kız” demiş olması gerçeğine içten içe şaşırdım.

“Ya da buna daha olumlu bir açıdan bakıp hayatına devam ettiğini, yeni bir başlangıç yaptığını düşünebilirsin,” diye önerdim.

“Yapabilirim, evet. Aslında sana şunu sormak istiyordum Ally: ‘Onlar ölürken ben neden hayatta kaldım?’ hissini yaşadığın hiç oldu mu?”

“Elbette yaşadım, hâlâ da yaşıyorum. Kendisi boğulmadan kısa süre önce benden yarıştığımız tekneyi terk etmemi isteyen Theo’ydu. Orada olsaydım onu nasıl kurtarabilirdim diye düşünerek saatlerimi harcadım, kurtaramayacağımı bilsem de.”

“Evet... Sonu olmayan bir yol bu. Hayatın sadece bir rastlantısal olaylar dizisi olduğunun farkına vardım. Sen ve ben geride bırakıldık ve bunu kabullenip yola devam etmemiz lazım. Psikoterapistim bana bu yüzden obsesif kompulsif bozukluk belirtileri gösterdiğimi söylüyor. Jack öldüğünde hiç kontrolümün olmadığını hissettim, o yüzden bunu o zamandan beri fazlasıyla telafi etmeye çalışıyorum. Ama düzeliyorum... saat dokuzdan sonraki o şampanya bile...” Willem omuz silkti. “Küçük adımlar, Ally, küçük adımlar.”

“Evet. Bu arada Jack’in tam ismi neydi?”

“Jacqueline. Jacqueline du Pré’den geliyor. Babası bir çello sanatçısıydı.”

“Ondan ilk bahsettiğinde erkek olduğunu düşünmüştüm...”

“Hah! Evet, belli ki bir diğer kontrol biçimi de bu ve işe yarıyor. Bu beni karşıma çıkan avcı kadınlardan koruyor. Sevgilim Jack’ten bahsettiğim anda geri çekiliyorlar. Ben bir rock yıldızı olmayabilirim ama konserden sonra ortalıkta dolanıp bana göz kırparak benim... eee, enstrümanımı görmek istediklerini isteyen bazı konser piyanisti hayranları var. Bana fantezisinin ona çıplak halde Rahmaninov’un 2 Numaralı Sonatı’nı çalmam olduğunu söyleyen bile oldu.”

“Eh, umarım benim de onlardan biri olduğumu düşünmemişsindir.”

“Elbette düşünmedim. Aslında...” Otelin önünde durmuştuk, Willem rıhtıma usul usul vuran sakin suya baktı. “Tam tersi oldu. Sana daha önce de dediğim gibi, yemek davetim yersizdi. Tam da benden beklenecek bir şeydi.” Bir anda kederlenerek iç çekti. “Neyse, bu gece flüt çaldığın için teşekkürler, umarım irtibatı koparmayız.”

“Willem, teşekkür etmesi gereken benim. Beni müziğe döndürdün. Şimdi kaldırıma kıvrılıp uyuyakalmadan önce yatağıma gitmem lazım.”

“Sabah erkenden gidiyorum,” dedi bana boş lobiden geçerken. “Zürih’teki evde halletmem gereken bir sürü iş var. Thom orkestraya mümkün olan en kısa sürede katılmamı istiyor.”

“Ne zaman döneceksin?”

“Kasımda, Grieg’in Yüzüncü Yıl Dönümü Konseri’ne hazırlanma vaktinde. Sen burada biraz daha kalacak mısın?” diye sordu Willem, asansörün önünde durduğumuzda.

“Gerçekten bilmiyorum Willem.”

“Peki,” dedi asansöre binip odalarımızın bulunduğu katların düğmelerine basarken, “bu benim kartvizitim. Nasıl olduğunu bana haber ver.”

“Vereceğim.”

Asansör onun katında durdu. “Hoşça kal Ally.” Bir an için gülümseyip bana başıyla selam verdi ve asansörden indi.

On dakika sonra gece lambamı kapatırken, Willem’le ileride görüşebilmeyi diledim. Şu an yeni bir ilişkiye başlamanın fersah fersah ötesinde olsam da ondan hoşlanmıştım. Ve az önce söylediklerine bakılırsa o da benden hoşlanmıştı.

Thom gülümseyerek Froskehuset'in kapısını açarken, "Hoş geldin," dedi ve ben de onun peşinden içeri girdim. "Oturma odasına gel. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Bir bardak su iyi olur, teşekkürler."

Thom odadan çıkarken içeriye bir göz attım. Artık Norveç'e özgü bir tarz olduğunu anladığım hoş bir dekorasyonu vardı: sade ve çok rahat. Birbirlerinin eşi olmayan berjerler ve üzerine dantel serilmiş bir kanepe, geceleri soğuğa aman vermediğini tahmin ettiğim devasa bir demir sobanın etrafına yerleştirilmişti. Odanın odak noktası, altımızda uzanan muhteşem fiyorda bakan cumbadaki siyah cilalı kuyruklu piyanoydu.

Köşedeki son derece çirkin rokoko taklidi yazı masasının üzerinde duran çerçeveli fotoğraflara bakmaya gittim. Biri özellikle dikkatimi çekti, yaklaşık üç yaşlarında bir oğlan –Thom olduğunu farz ettim– fiyortta, parlak gün ışığının altında bir kadının kucağında oturuyordu. Aynı kocaman gülümsemeye, renklere ve büyük, canlı gözlere sahiptiler. Thom geri geldiğinde, yüzünde fotoğraftaki küçük çocuğun izlerini gördüm.

"Evin durumu için kusura bakma," dedi Thom. "Sadece birkaç ay önce, annem öldükten sonra buraya taşındım ve eşyaları değiştirmeye henüz vakit bulamadım. Ben daha minimalist, daha çağdaş İskandinavya tarzını severim, bu eski moda şeyler pek bana göre değil."

“Aslına bakarsan ben de tam şu anda burayı ne kadar çok beğendiğimi düşünüyordum. O kadar...”

“Gerçek ki!” dedik aynı anda.

“Aklımı okudun,” dedi Thom. “Tabii Jens ile Anna’yı araştırdığın için, ben bu eşyaların hepsini çöpe atmadan önce iç mekânın özgün halini görmem iyi oldu. Bu mobilyaların çoğu onların, şu an yaklaşık yüz yirmi yaşındalar. Evdeki diğer her şey gibi, tesisat dâhil. Arsayı 1884’te satın almışlar, daha doğrusu Anna satın almış ve evi bir yılda inşa etmişler.”

“Kitabı okumadan önce ikisinden de haberim yoktu,” dedim özür dilercesine.

“Avrupa’da Anna daha çok tanınıyormuş ama zamanında Jens de önemli bir isimmiş, özellikle Bergen’de. Jens, Grieg 1907’de öldükten sonra kendini gösterebilmiş, müziği üstadından esintiler taşıyor ve dürüst olmak gerekirse, onun daha zayıf bir versiyonu olarak. Grieg’in Jens ve Anna’nın hayatına ne kadar dâhil olduğundan haberdar mısın bilmiyorum...”

“Bayağı dâhil olmuş, Jens’in yazdıklarından anladığım kadarıyla. Özellikle Anna için yaptıkları, onu Leipzig’deki pansiyondan kurtarması...”

“Evet. Eh, henüz kitabımı okuma fırsatı bulamadığına göre bilmediğin şeylerden biri de, Jens’i Montmartre’da bir sanatçının modeliyle yaşarken bulan kişinin Grieg olduğu. Hamisi olan barones onu bırakmış ve Jens o dönemde Paris’in bohem çevrelerinde yaşayanların büyük bir kısmı gibi, çoğunlukla sarhoş halde ve afyonun etkisi altında, keman çalarak geçinmeye çalışıyormuş. Görünüşe göre Grieg onu bayağı azarlamış, sonra da Leipzig’e dönüş yolculuğunun masraflarını karşılayıp, ona hiçbir yanlış anlaşılmaya mahal vermeyecek şekilde gidip Anna’nın merhametine sığınmasını söylemiş.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Büyükbabam Horst, ona da Anna ölüm döşeğindeyken anlatmış.”

“Öyleyse Jens ne zaman dönmüş?”

“1884’te ya da ona yakın bir tarihte.”

“Grieg, Anna’yı Leipzig’de kurtardıktan birkaç yıl sonra mı? Dürüst olmak gerekirse Thom, kitabın sonunda moralim bozuldu. Onca yıl kaderine terk edildikten sonra Anna’nın Jens’i neden tekrar hayatına kabul ettiğini anlayamadım. Aynı şekilde, Grieg’in neden Jens’i Paris’te arayıp bulduğunu da anlayamıyorum. Anna’nın ona karşı neler hissettiğini biliyor olmalıydı. Bunun mantıklı bir tarafı yok.”

Thom sanki aklında bir şeyi ölçüp biçiyormuş gibi beni inceledi. “Eh, ailemin hikâyesini araştırırken keşfettiğim üzere, tarihin de böyle bir sıkıntısı var işte,” dedi sonunda. “Bulgular elde ediyorsun ama insanların gerçek güdülerini çözmek zor. Unutma, biyografiyi yazan Jens’ti. Anna’nın bu meseleye dair düşüncelerini hiç öğrenemiyoruz. Kitap onun ölümünden sonra yayımlandı ve özünde kocasının onu anmak için yazdığı bir şey.”

“Ben olsaydım Jens sinsi sinsi bana geri döndüğünde elim kesinlikle bir kasap satırına uzanırdı. Anna’nın ilk nişanlısı Lars bana çok daha iyi bir seçenek gibi gelmişti.”

“Lars Trulssen mi? Onun Amerika’ya gittiğini ve şair olarak kendi çapında şöhret elde ettiğini biliyor muydun? Üçüncü nesil Norveç kökenli, zengin bir New York’lu ailenin kızıyla evlenmiş ve bir sürü çocuğu olmuş.”

“Öyle mi? Bunu bilmek bana kendimi çok daha iyi hissettirdi. Onun adına çok üzölmüşüm ama biz kadınlar her zaman doğru erkeği seçmiyoruz, değil mi?”

“Bu konuda yorum yapmasam daha iyi olur,” dedi Thom kıkırdayarak. “Sadece şunu söyleyebilirim, dışarıdan bakıldığında hayatlarının geri kalanında Anna ile Jens’in mutlu bir evlilikleri oldu. Anlaşılan Jens, Grieg’e onu Paris’in sefahat âlemlerinden kurtardığı için, Anna’ya da onu affettiği için sonsuza kadar minnettar kalmış. İki çift neredeyse kapı komşusu oldukları için elbette birlikte bayağı zaman geçirmişler. Grieg öldüğünde Jens onun mirasıyla Bergen Üniversitesi’nde bir müzik bölümü açıl-

masına destek vermiş. Okulun adı artık Grieg Akademisi, ben de orada eğitim aldım.”

“Jens’in kitabının bittiği 1907’den sonra aileye ne olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorum ve onun bestelerinden birini bile duymadım.”

“Bana kalırsa Jens’in besteleri arasında dinlenmeye geçecek pek bir şey yok. Ancak onun yıllardır tavan arasındaki kutuların içinde çürümekte olan sayısız nota dosyasını tasnif ederken çok özel bir şeye denk geldim. Onun bestelediği ve araştırmalarımın bildiğim kadarıyla dinleyicilerle hiçbir zaman buluşmamış bir piyano konçertosu.”

“Sahi mi?”

“Bu yıl Grieg’in yüzüncü ölüm yıl dönümü olduğu için bir sürü etkinlik düzenleniyor. Buna burada, Bergen’de anma yılının kapanışı niteliğindeki büyük bir konser de dâhil.”

“Evet, Willem bana bundan bahsetmişti.”

“Norveç müziğinin gündemi bayağı meşgul ettiğini tahmin ediyorsundur, büyük büyükbabamın bestesinin prömiyerini yapmak da harika olurdu. Düzenleme komitesiyle ve bizzat Andrew Litton’la konuştum; kendisi bizim çok saygıdeğer şefimiz ve aynı zamanda benim şeflik konusunda akıl hocamdır. Bana soracak olursan büyüleyici diyeceğim o besteyi dinlediler ve şu anda eser 7 Aralık’taki konser programının taslağında yer alıyor. Tavan arasında sadece piyano partiyonunu bulabildiğimden, besteyi orkestraya uyarlaması için çok yetenekli bir arkadaşına göndermiştim. Ama dün New York’tan eve döndüğümde telesekreterimde annesinin birkaç hafta önce rahatsızlandığını ve kendisinin de bu sebeple henüz işe başlayamadığını anlattığı bir mesaj buldum.”

Thom duraksadı, yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görebiliyordum. “Aralık ayına yetişme ihtimali olduğunu sanmıyorum. Çok yazık oldu... Bence o eser açık ara Jens’in bestelemiş olduğu en iyi eser. Ayrıca elbette *Peer Gynt*’ün ilk sahnelenişinde orkestrada yer almış bir Halvorsen’in özgün bestesinin prömiyerini yapmak da müthiş bir şey olacaktı. Neyse, sorunlarımdan bu

kadar bahsettiğim yeter. Ya sen Ally? Sen daha önce hiç orkestrada çaldın mı?”

“Tanrım, hayır. Flütteki yetkinliğimin hiçbir zaman o seviyeye ulaştığını sanmıyorum. Benim için daha çok mutlu bir amatör denilebilir.”

“Dün gece seni dinlemiş biri olarak buna katılmıyorum. Willem senin Cenevre Konservatuvarı’nda dört yıl boyunca flüt eğitimi aldığını söylüyor. Bu pek de ‘mutlu amatör’lük sayılmaz Ally,” diyerek beni payladı Thom.

“Olabilir ama birkaç hafta öncesine kadar profesyonel bir denizciydim.”

“Gerçekten mi? Peki, nasıl?”

Thom’un benim için dolapları karıştırıp bulduğu bitki çayını yudumlarken ona hayat hikâyemin ve Bergen’e gelmeme uzanan olaylar silsilesinin özetini geçtim. Bunu artık duygusal bir tavırla değil, bilgilendirmeye odaklı bir şekilde tekrarlamaya alışmaya başladığımı fark etmiştim. Ama bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

“Tanrım, Ally! Ben de hayatımın karmaşık olduğunu düşündüm ama seninki... ah. Son birkaç haftayı nasıl atlattığını hayal bile edemiyorum. Seni saygıyla selamlıyorum, gerçekten.”

“Kendimi geçmişimin derinliklerine dalarak oyaladım,” dedim net bir şekilde, konuyu kapatmak istiyordum. “Şimdi, hazır seni hayat hikâyemle bunaltmışken, bu iyiliğimi bana daha yakın zamanda yaşamış Halvorsen’lerden bahsederek ödemeye ne dersin? Eğer senin için bir sakıncası yoksa tabii,” dedim çabucak, o insanların Thom’un ailesi olduklarının farkındaydım. O aile üzerinde herhangi bir hak iddia edeceğimi düşünmesini istemiyordum. “Yani onlarla nasıl bir bağlantım varsa, o bağlantı yakın zamana dair bir şey olmalı çünkü ben daha otuz yaşındayım.”

“Aslında ben de öyleyim. Haziranda doğmuşum. Sen?”

“Manevi babamın dediğine göre 31 Mayıs’ta.”

“Gerçekten mi? Ben de 1 Haziran’da,” dedi Thom.

“Bir gün arayla,” dedim. “Her neyse, devam et lütfen, ku-lağım sende.”

“Evet...” Thom kahvesinden bir yudum aldı. “Annem tarafından Bergen’de büyütüldüm, kendisi bir yıl önce hayata veda etti. Böylelikle Froskehuset’te yaşamaya başladım.”

“Çok üzüldüm Thom. Az önce sana anlattığım gibi, insanın annesini ya da babasını kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu iyi biliyorum.”

“Teşekkürler. Benim için çok zor oldu çünkü birbirimize çok yakındık. Annem beni tek başına büyüten bekâr bir anneydi, ortalıkta bize destek olacak bir baba yoktu.”

“Babanın kim olduğunu biliyor musun?”

“Ah, evet.” Thom tek kaşını kaldırdı. “Jens Halvorsen’le kan bağım ondan geliyor. Babam Felix onun torununun çocuğu. Ama en azından eninde sonunda Anna’ya dönen Jens’in aksine, babam hiçbir zaman sorumluluklarını üstlenmedi.”

“Hâlâ hayatta mı?”

“Fazlasıyla, her ne kadar tanıştıklarında annemden yaklaşık yirmi yaş büyük olsa da. Bana göre tüm Halvorsen erkekleri arasında müzik konusunda en yetenekli olan babam. Annemin sesi de Anna’nınki gibi çok güzeldi. Özetleyecek olursam annem piyano dersleri için babama gitmiş ve babam onu baştan çıkarmış. Annem yirmi yaşındayken babamdan hamile kalmış. Babam benim kendisinden olduğumu kabul etmemiş ve anneme beni aldırmasını tavsiye etmiş.”

“Bu oldukça ağır bir itham. Bunu sana annen mi anlattı?”

“Evet. Felix’i tanıdığım için anneme sonuna kadar inanıyorum,” dedi Thom açıkça. “Ben doğduktan sonra annem çok zor zamanlar geçirmiş. Ailesi onu reddetmiş. Kuzeyli, taşralı bir aileydiler ve bu konularda çok eski kafalıydılar. Annem Martha perişan olmuş. Otuz yıl önce Norveç’in hâlâ nispeten fakir bir ülke olduğunu unutmamak lazım.”

“Ne korkunç, Thom. Peki, ne yapmış?”

“Neyse ki büyük büyükbabam ve büyük büyükannem –Horst ve Astrid– devreye girip bize burada, kendileriyle aynı evde yaşama imkânı tanımışlar. Yine de annem, babamın ona yaptıklarını hiçbir zaman atlatamadı bence. Hayatının geri kalanında korkunç depresyon atakları geçirip durdu. Şarkıcı olma potansiyelini de asla değerlendiremedi.”

“Felix artık seni oğlu olarak kabul ediyor mu?”

“Ben daha ergenlik çağımdayken mahkeme DNA testi talep edince babam durumu kabul etmek zorunda kaldı,” diye açıkladı Thom, sert bir yüz ifadesiyle. “Büyük büyükannem ölmüştü ve vasiyetinde evi torunu Felix yerine bana bırakmıştı. Felix annemin ve benim paragöz sahtekârlar olduğumuzu söyleyerek vasiyetnameye itiraz etti, DNA testi de o yüzden istendi. Ve bingo! Damarlarımda Halvorsen kanının aktığı yüzde yüz kanıtlandı. Aksini hiç düşünmemiştim zaten. Annem böyle bir konuda asla yalan söylemezdi.”

“Anlıyorum. Eh, öncelikle senin geçmişin de kulağa en az benimki kadar heyecanlı geliyor,” dedim gülümseyerek ve Thom’un da bana aynı şekilde karşılık verdiğini görünce rahatladım. “Babanı hiç görüyor musun?”

“Bazen şehirde karşılaşıyoruz ama onunla özel olarak görüşmüyorum.”

“Yani burada mı yaşıyor?”

“Ah, evet, viski şişeleri ve kapısını aşındıran sayısız kadınla tepelerde yaşıyor. O artık gerçek bir ‘Peer Gynt’, hem de hatasını asla kabul etmemiş cinsten.” Thom hüzünle omuz silkti.

“Ama benim biraz kafam karıştı... Bana büyük büyükbabandan ve büyük büyükannenden bahsettin ama arada bir nesil kaybolmuş gibi. Büyükbabana ve büyükannene ne oldu? Yani Felix’in anne ve babasına?”

“Dün gece sana bahsettiğim hikâye de buydu. İkisini de hiç tanımadım. Ben doğmadan önce ölmüşlerdi.”

“Buna üzıldüm Thom.” Gözlerimin yaşlarla dolmasına şaşırdım.

“Ah, Tanrım, Ally, ağlama sakın. Ben gerçekten iyiyim ve hayatıma devam ediyorum. Sen yakın zamanda çok daha kötüsüne göğüs germişsin.”

“İyi olduğunu biliyorum Thom. Üzgünüm, bu hikâye bana dokundu, o kadar,” dedim ama neden dokunduğunu anlayamıyordum.

“Tahmin edebileceğin gibi bu benim çok sık konuştuğum bir konu değil. Aslında sana hikâyeyi bu kadar açıkça anlatabilmiş olmama hayret ediyorum.”

“Ben de bunu benimle paylaştığın için sana minnettarım Thom. Sana sadece bir sorum daha var. Hiç bu hikâyeyi babanın bakış açısından dinledin mi?”

Thom bana tuhaf bir bakış attı. “Başka bir bakış açısı nasıl olabilir ki?”

“Ah, bilirsin işte...”

“Annemi hamileyken yüzüstü bırakmış, işe yaramaz, bencil bir alçak olması dışında mı demek istiyorsun?”

“Evet,” diye fısıldadım, tehlikeli sulara yüzmeye başladığımı fark etmiştim. Derhâl geri adım attım. “Anlattıklarından yola çıkılınca muhtemelen haklısın, olayın bundan başka bir yönü olamaz.”

“Ama bu bazen Felix için üzülmeye gelmiyor,” diye itiraf etti Thom. “Kendi hayatını gerçek anlamda mahvetti, o olağanüstü yeteneğini ziyan etti. Neyse ki ben o yetenekten az da olsa miras aldım ve bunun için kendisine daima minnettar kalacağım.”

Thom’un saatine baktığını gördüm ve bunu gitmem için bir işaret kabul ettim. “Artık gitmem gerek. Zaten yeterince vaktini aldım.”

“Hayır, Ally, hemen gitme lütfen. Ben de tam ne kadar acıktığımı düşünüyordum. New York’ta şu an neredeyse kahvaltı vakti. Krep yemek ister misin? Yemek tarifleri kitabına ihtiyaç duymadan yapabildiğim tek şey o.”

“Thom, gerçekten, beni kapı dışarı etmek istiyorsan bunu bana söyle.”

“Söylerim ve istemiyorum. Ama benimle birlikte mutfağa gelip aşçı yamaklığı yapabilirsin. Olur mu?”

“Olur.”

Krepleri yaparken Thom bana hayatıma dair başka sorular sormaya başladı.

“Az önce anlattıklarına bakılırsa manevi baban çok özel biriymiş.”

“Öyleydi, evet.”

“Ve onca kız kardeş... Zaman geçirecek birinin eksikliğini hiç hissetmemişsindir. İnsanın hiç kardeşinin olmaması bazen insanı çok yalnızlaştırıyor. Çocukken deli gibi kardeş isterdim.”

“Ben hiç yalnızlık çekmedim. Hep birlikte oyunlar oynayabileceğim biri, yapacak bir şeylerim vardı. Şüphesiz, sahip olduklarımı paylaşmayı da öğrendim.”

“Bense her şeyin tek sahibiydim ve annemin velayet prensi olmak zoruma gidiyordu,” dedi Thom krepleri ters çevirip tabaklara pay ederken. “Annemin beklentilerini karşılamak konusunda üzerimde hep bir baskı hissettim. Ben onun her şeyiydim.”

“Ben ve kız kardeşlerim sadece kendimiz olmaya teşvik edildik,” dedim kreplerimizi yemek için mutfak masasına geçtiğimizde. “Annenin seni dünyaya getirmek için o kadar çile çekmiş olmasından ötürü suçluluk duydun mu?”

“Evet. Ve acımasızca olacak ama, bana bir ağır depresyona girip hayatının raydan çıkmasının tamamen benim suçum olduğunu söylediğinde, ona dünyaya gelmeyi isteyen ben olmadığımı, bunun *kendi* tercihi olduğunu haykırmak istiyordum.”

“Ah, seninle mükemmel ikili olduk, değil mi?”

Thom bana baktı, çatalını bana doğrulttu. “Evet, Ally, gerçekten mükemmel ikili olduk. Aslına bakarsan, alışılmadık ailevi meselelerimi anlayan biriyle zaman geçirmek çok hoşmuş.”

“Bence de.” Masanın karşı tarafından ona bakıp gülümsemedim. O da bana gülümsedi ve çok güçlü bir dejavu hissi yaşadım.

Birkaç saniye sonra Thom dalgın dalgın, “Bu çok tuhaf,” dedi. “Seni hayatım boyunca tanıyormuş gibiyim.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum,” dedim.

Daha sonra Thom beni arabayla şehirdeki otelime götürdü.

“Yarın sabah müsait misin?”

“Hiçbir planım yok,” dedim.

“Harika. O zaman gelip seni alırım ve limanda küçük bir tekne turuna çıkarız. Sana büyükbabam ve büyükannem Pip ile Karine’e neler olduğunu anlatırım. Dedğim gibi bu, Halvorsen tarihinin zor ve acı verici bir kısmı.”

“Peki, senin için bir sakıncası yoksa bunu karada yapabilir miyiz? Theo öldüğünden beri denize karşı direncimi tamamen yitirdim.”

“Anlıyorum. O zaman yine evime, yani Froskehuset’e gelmek ister misin? Seni saat on birde alırım. İyi geceler Ally.”

“İyi geceler Thom.”

Thom’u otelin önünde durup ona el sallayarak uğurladım ve odama çıktım. Pencerenin kenarına yaslanıp suya bakarken, Thom’la şundan bundan *–her şeyden–* konuşarak geçirdiğimiz saatlere ve bunun bana ne kadar kolay, ne kadar doğal geldiğine hayret ettim. Duş alıp yatağa girdiğimde, artık geçmişe dair araştırmalarımın sonucunda ortaya ne çıkarsa çıksın en azından bu sırada yeni dostlar kazandığımı biliyordum.

Aklımda bu düşünceyle anında uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandıgımda kusmak için banyoya koşmamla birlikte önceki gece hissetmiş olduğum huzur da beni terk etti. Yalpalayarak yatağa dönüp gözlerimde yaşlarla uzandım, kendimi neden bu kadar kötü hissettiğimi anlayamıyordum. Sağlığımı hiç önemsememiştim, neredeyse hiç çocuk hastalığı geçirmemiştim ve en korkunç mikroplar bile kardeşten kardeşe geçerken ben her zaman Ma'ya yardım eden sağlam çocuk olmuştum.

Fakat bugün kendimi tam anlamıyla berbat hissediyordum, Nakşa'da geçirdiğim hastalığa aslında midemde hâlâ var olan bir virüsün yol açmış olabileceği ihtimaline kafa yordum çünkü o zamandan beri iyileşememiştim. Ve durum giderek kötüleşiyordu... *Herhâlde*, diye düşündüm çaresizce, *son birkaç haftanın gerilimi beni en sonunda alt etti*. Bir şeyler yemem gerekiyordu, muhtemelen kan şekerim düşmüştü. Böylece büyük bir kahvaltı sipariş ettim ve her şeyi silip süpürmeyi kafama koydum. Dizle-
rimin üstünde tepsiyle yatağımda oturup olabildiğince çok şey yemek için kahramanca mücadele ederken, *deniz tutması böyle tedavi edilir Ally*, dedim kendi kendime.

Yirmi dakika sonra tüm kahvaltımın üzerine sifonu çektim. Thom'un yarım saat sonra geleceğini biliyordum ve titreyerek giyinirken, bariz bir şekilde hasta olduğum için ona tanıdığı iyi bir doktor olup olmadığını sormaya karar verdim. Bunu düşünürken cep telefonum çaldı.

“Alo?”

“Ally?”

“Tiggy, nasılsın?”

“Ben... iyiyim. Sen nerelerdesin?”

“Hâlâ Norveç'teyim.”

Bir duraksamadan sonra Tiggy, “Ah,” dedi.

“Ne oldu Tiggy?”

“Hiç... Yok bir şey. Sadece Atlantis'e dönüp dönmediğini merak etmiştim.”

“Hayır, üzgünüm. Her şey yolunda mı?”

“Evet, her şey yolunda, tamamen yolunda. Sadece nasıl olduğunu sormak için aradım.”

“Ben iyiyim, Salt Baba'nın bana bıraktığı ipuçlarına dair bir sürü şey öğreniyorum.”

“Güzel. Peki, Norveç'ten döndüğünde bana haber ver, belki görüşebiliriz,” dedi sesinde sahte bir neşeyle. “Seni seviyorum Ally.”

“Ben de seni seviyorum.”

Asansörle aşağıya inerken, Tiggy'nin sesindeki tuhaflik aklıma takıldı. Onun dinginliğine, kendine özgü ezoterik umudunu dağıtarak etrafındaki herkesi daha iyi hissettirme kabiliyetine alışkındım. Ama az önce sesi bana hiç de öyle gelmemişti. Ona daha sonra bir e-posta göndereceğime dair kendime söz verdim.

“Merhaba.” Ben asansörden çıkarken Thom bana doğru yürüdü.

“Selam,” dedim gülümseyerek, bir yandan da kendimi toparlamaya çalışıyordum.

“İyi misin Ally? Biraz... solgun görünüyorsun.”

“Evet, şey, aslında hayır,” dedim otel kapısına doğru yürürken. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse son birkaç gündür iyi hissetmiyordum. Ciddi bir şey olmadığından eminim, bir çeşit mide virüsüdür sadece ama randevu alabileceğim bir doktor tanıyor musun diye sana sormak istedim.”

“Elbette tanıyorum. Seni şimdi doktora götürmemi ister misin?”

“Ah, hayır, o kadar kötü değilim, sadece kendimi pek... iyi hissetmiyorum,” dedim ve Thom külüstür Renault’suna binmeme yardım etti.

“Gerçekten çok kötü görünüyorsun Ally,” dedi Thom cep telefonunu çıkarırken. “Bugün daha geç bir saat için doktordan randevu almamı ister misin?”

“Olur, teşekkürler. Özür dilerim,” diye mırıldandım Thom cep telefonunun tuşlarına basıp hattın diğer ucundaki kişiyle Norveççe konuşurken.

“Tamam, saat dört buçukta randevun var. O zaman...” -Thom solgun yüzüme bakıp gülümsedi- “...seni doğruca Froskehuset’e götürmeyi ve kanepede üzerine seni sıcacık tutacak bir kuş tüyü yorgan örtmeyi öneriyorum. Sonrasında büyükbabam ve büyükanneemin hikâyesini dinlemeyi mi, yoksa sana keman çalmamı mı tercih ettiğine karar verirsin.”

“İkisini de yapamaz mıyız?” Halsiz bir şekilde ona gülümsedim; bu soğuk sonbahar günü midem altüst olmuşken bir kuştüyü yorganın, bir hikâyenin ve biraz da müziğin tam da ihtiyaç duyduğum şey olduğunu nasıl bildiğini merak ediyordum.

Yarım saat sonra kanepede kıvrılmış, yanımdaki devasa demir sobada ateş yanarken Thom’dan benim için keman çalmasını rica ettim.

“Tartışmasız en sevdiğin keman parçasıyla başlamaya ne dersin?”

“Peki.” Thom yalandan iç çekti. “Ancak bugünkü durumuna bir göndermede bulunduğumu falan düşünmeni istemem.”

“Düşünmem,” diye söz verdim, sözleri biraz kafamı karıştırmıştı.

“Peki o zaman.”

Thom kemanını sevgiyle çenesinin altına yerleştirdi, birkaç saniye akort etti ve sonra benim de en sevdiğim eserlerden biri olan parçanın o akıllardan çıkmayan ezgisi elindeki yaydan akmaya başladı. Bir kahkaha attım, şimdi ne demek istediğini anlamıştım.

Thom keman çalmaya ara verdi ve bana sırtıttı. “Dedim sana.”

“Gerçekten, *The Dying Swan*¹⁵ benim de en sevdiğim parçalardan biridir.”

“Güzel.”

Thom tekrar çalmaya başladı ve ben orada huzurlu, rahat, doğuştan yetenekli bir virtüözün serenadı eşliğinde uzanırken, özel bir resital dinlediğim için onur duydum. Son dokunaklı notayı da duyduktan sonra onu alkışlamaya başladım. “Harikuladeydi.”

“Teşekkür ederim. Peki, şimdi ne dinlemek istersin?”

“Senin çalmayı en çok sevdiğin parçaları.”

“Tamam o halde. Haydi bakalım.”

Sonraki kırk dakika boyunca, Thom’un en sevdiği parçalardan oluşan, Çaykovski’nin Re Majör Keman Konçertosu’nun ilk bölümünün ve Tartini’nin *Devil’s Trill* sonatının da yer aldığı harika bir seçkiyi dinledim, Thom’un da başka bir dünyaya, her gerçek müzisyenin enstrümanını çalarken girdiğini gördüğüm dünyaya girdiğini gördüm. Ve son on yılda hayatımda müzik ve müzisyenler olmadan nasıl yaşamış olduğuma yeniden hayret ettim. Bir zamanlar ben de o hissi tatmıştım. O kadar rahatlamış, güvende ve sıcacık hissediyordum ki bir an için uyuyakaldım, âdeta havada süzülüp gittim. Ta ki omzumda şefkatli bir el hissedinceye kadar.

“Pardon, çok özür dilerim,” dedim gözlerimi kırpıştırarak açıp bana endişeyle bakmakta olan Thom’u karşımda görünce.

“Tek seyircimin uykuya dalması sebebiyle cidden çok rencide olabiliydim ama bunu hiç üzerime alınmayacağım.”

“Alınmamalısın Thom, gerçekten. Sana yemin ederim ki bu aslında bir iltifat. Tuvaletini kullanabilir miyim?” diye sordum yorganın altından yavaşça çıkarken.

“Evet, hemen soldaki koridorda.”

“Teşekkürler.”

Sabahki halime göre kendimi birazcık daha iyi hissettiğim için rahatlamış bir halde geri döndüğümde Thom’u mutfakta, ocakta kaynamakta olan bir şeyle uğraşırken buldum.

15 (İng.) Kuğunun Ölümü. (ç. n.)

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Öğle yemeği. Saat biri geçti. İki saatten fazla uyudun.”

“Aman Tanrım! Gücenmene şaşmamalı. Çok özür dilerim.”

“Önemli değil Ally, bana anlattıklarına bakacak olursak son zamanlarda başından çok şey geçmiş.”

“Evet, çok şey geçti,” dedim, bunu ona itiraf etmekten utanmıyordum. “Theo’yu o kadar özlüyorum ki.”

“Özlediğinden eminim. Bunun kulağa garip geleceğini biliyorum ama sana bir şekilde gıpta ediyorum.”

“Nasıl?”

“Şu ana kadar bir kadına karşı hiç böyle hissetmemiş olduğum için. İlişkilerim oldu, evet, ama hiçbiri bir yere varmadı. Herkesin sözünü ettiği şu ‘doğru kişi’yi henüz bulmuş değilim.”

“Onu bulduğunda hissedeceksin Thom, eminim.”

“Belki evet, ama dürüst olacağım, yaşlandıkça inancımı yitiriyorum. Tüm bunlar çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi geliyor Ally.”

“Thom, Theo’nun benim için ortaya çıktığı gibi senin için de biri ortaya çıkacak ve sen bunu o an anlayacaksın. Ee, ne pişiriyorsun?”

“Yüzüme gözüme bulaştıramayacağım diğer tek şeyi: makarna. Thom usulü.”

“Eh, bunun içine ne koyduğunu bilmiyorum ama eminim benim ‘özel makarnam’ seninkine taş çıkarır,” diye takıldım ona. “O benim spesiyalim.”

“Sahi mi? Ama benimkini geçebileceğini sanmıyorum. İnsanlar sırf bunun tadına bakmak için Bergen’in tepelerinden buraya akın ediyorlar,” dedi makarnanın suyunu süzerken, sonra üzerine bir sos döküp makarnayı karıştırdı. “Otur lütfen.”

Yeniden banyoyu ziyaret etme fikrine sıcak bakmadığımdan makarnayı ihtiyatlı bir şekilde yedim ama Thom’un yemeğinin –peynir, çeşitli otlar ve jambonun lezzetli bir karışımı– bünyem tarafından gayet güzel kabul edildiğini fark ettim.

“Pekâlâ,” dedi Thom boş tabağıma bakarak. “Güzel miymiş?”

“Mükemmeldi. Özel makarnan bana âdeta can verdi. Artık büyük büyükbabanın konçertosunu dinlemeye hazırım. Tabii eğer eseri benim için çalmak istersen.”

“Elbette. Yalnız piyanonun benim ana enstrümanım olmadığı unutm, yani eserin hakkını veremeyebilirim.”

Oturma odasına geri döndük ve Thom bir raftan notaları alırken ben bu sefer kanepede dik oturdum.

“Bu orijinal piyano partisiyonu mu?”

“Evet,” dedi Thom kâğıtları nota sehпасına koyarken. “Şimdi, ben parçayı çalmak için debelenirken sabırlı ol, tamam mı?”

Thom piyano çalmaya başladığında gözlerimi kapattım ve müziğe odaklandım. Parçanın Grieg esintileri taşıdığına şüphe yoktu ama aynı zamanda eşsiz bir şey, eser boyunca ilerleyen, enfes, hipnotize edici bir tema da vardı; Rahmaninov’u, belki biraz da Stravinsky’yi çağrıştıran bir tema. Thom gösterişli bir hareketle parçayı bitirdi ve bana döndü.

“Ne düşünüyorsun?”

“Parçayı şimdiden kafamın içinde çalabiliyorum. Büyüleyici, Thom, gerçekten büyüleyici.”

“Sana katılıyorum, David Stewart ve Andrew Litton da bizimle aynı fikirde. Yarın orkestrasyonu üstlenebilecek birini bulmaya odaklanacağım. Artık bir başkası parçayı uyarlama işini vakitinde yetiştirebilir mi emin değilim ama denemeye değer. Doğrusu atalarımız bunu nasıl yapmış bilmiyorum. Günümüzde kullandığımız bütün o bilgisayarlı modern aletlerle bile bayağı zor bir şey bu, bütün orkestra için her bir enstrümanın her bir notasını elle kâğıda dökmek muazzam bir iş olmalı. Büyük bestecilerin senfonilerini ve konçertolarını yazmalarının o kadar uzun zaman almasına şaşmamak gerek. Jens ve onun gibiler karşısında şapka çıkarıyorum, gerçekten.”

“Sen hakikaten şanlı bir soyun bir parçasısın, değil mi?”

“Eh, asıl soru şu, Ally, sen de öyle misin?” dedi Thom yavaşça. “Dün gece sen gittikten sonra Halvorsen ailesiyle nasıl bir bağının olabileceğini uzun uzun düşündüm. Babam Felix tek

çocuk olduğu ve onun anne babasının da kardeşleri olmadığı için tek bir çözüm bulabildim.”

“Nedir o?”

“Rencide olmandan korkuyorum Ally.”

“Her ne ise söyle bana Thom, buna dayanabilirim, gerçekten,” diyerek zorladım onu.

“Pekâlâ, babamın kadınlar konusundaki vukuatlı geçmişini göz önüne alınca gayrimeşru bir çocuğu olması ihtimalini düşündüm. Belki kendisinin bile bilmediği.”

Söylediği şeyi aklımda toparlamaya çalışarak Thom’a baktım. “Bu bir teori olabilir, evet. Ama Thom, Halvorsen’lerle herhangi bir kan bağımlı olup olmadığına dair henüz bir kanıt bulunmadığını unutma lütfen. Ve birdenbire ortaya çıkıp davetsiz bir şekilde aile tarihine dalmış olmaktan dolayı kendimi çok rahatsız hissediyorum.”

“Dinle, bana göre ne kadar çok Halvorsen olursa o kadar iyi. Ben şu an için soyun son üyesiyim.”

“Pekâlâ, bunu bilmenin tek bir yolu var, o da meseleyi babana sormak.”

“Bana yalan söyleyeceğinden eminim,” dedi Thom öfkeyle, “her zaman yaptığı gibi.”

“Onu tasvir edişini düşününce, benimle hiçbir alakasının olmamasını umuyorum.”

“Karamsar olmak için özel bir çaba göstermiyorum Ally. Sadece ortada duruma olumlu bakmamı sağlayacak pek bir şey yok,” dedi Thom omuz silkerek.

“Peki,” dedim konuyu değiştirmek için, “nesilleri birbirlerinden ayırt edeyim. Şimdi, Jens ve Anna’nın Horst adında bir oğulları oldu.”

“Evet.” Thom çalışma masasına gidip masanın üstünden bir kitap aldı. “Bu benim yazdığım biyografi, bir Halvorsen soyağacı çıkardım. İşte,” dedi kitabı bana uzatarak. “Kitabın sonunda, teşekkür kısmından önce.”

“Teşekkürler.”

“Horst iyi bir çello sanatçısıydı ve eğitim almak için Leipzig yerine Paris’e gitti,” diye devam etti Thom ben sayfayı ararken. “Norveç’e döndü ve hayatının büyük bir bölümünü Bergen Filarmoni Orkestra’sında çalarak geçirdi. Tatlı bir adamdı ve ben doğduğumda doksan iki yaşında olmasına rağmen, çocukluğumda hâlâ faal olduğunu hatırlıyorum. Annemin dediğine göre ben üç yaşımdayken parmaklarımı kemana ilk dokunduran o olmuş. Yüz bir yaşında hayata gözlerini yumdu, hayatı boyunca bir gün bile hasta olmamıştı. Onun genlerini miras aldığımı umuyorum.”

“Ya onun çocukları?”

“Horst kendisinden on beş yaş küçük olan Astrid’le evlendi ve hayatlarının büyük bir kısmında burada kaldılar. Oğullarına büyükbabası Jens’in ismini verdiler, her ne kadar bir sebepten ötürü çocuk Pip adıyla bilinse de.”

“Peki, ona ne oldu?” diye sordum kafam karışmış halde soyağacını incelerken.

“Sözünü ettiğim onun hikâyesiydi, bayağı acıklı bir öykü bu Ally. Kendini pek iyi hissetmediğini de hesaba katarsak bunu dinlemeye hazır olduğundan emin misin?”

“Evet,” dedim net bir şekilde.

“Pekâlâ. Torun Jens yetenekli bir müzisyen olduğunu kanıtlamıştı ve tıpkı adını aldığı büyükbabası gibi o da okumak için Leipzig’e gitti. Ama yıl 1936’ydi ve dünya değişiyordu...”

Pip

Leipzig, Almanya
Kasım 1936

Daha annesinin karnında minik bir tohumken kendisine verilen “Pip” lakabıyla tanınan Jens Horst Halvorsen, Leipzig Konservatuarı’nın içinde bulunduğu ihtişamlı, açık renkli taş binaya doğru hızla yürüdü. O sabah Pip ve öğrenci arkadaşları Leipzig Gewandhaus Orkestrası’nın ünlü şefi Hermann Abendroth’un ustalık dersine gireceklerdi ve Pip’in heyecandan içi ürperiyordu. İki buçuk sene önce memleketi Bergen’in dar müzikal sınırlarından çıkıp Leipzig’e geldiğinden beri önüne hem yaratıcılık hem de özel hayat açısından yepyeni bir dünya serilmişti.

Çocukluğundan beri babası Horst’la birlikte dinlediği Grieg’in, Schumann’ın ve Brahms’ın güzel –ama Pip’in kulağına eski moda gelen– müziklerinin yerine, konservatuvar ona hâlâ hayatta olan bestecileri tanıtmıştı. O sıralar Pip’in favorisi Rahmaninov’du; bestecinin iki yıl önce Amerika’da prömiyeri yapılan *Paganini’nin Bir Teması Üzerine Rapsodi* adlı eseri, Pip’e ilk kez kendi bestelerini yapması için ilham vermişti. Leipzig’in geniş sokaklarında dolaşırken ıslığıyla o ezgiyi usul usul çalardı. Rahmaninov’un dehasına hayran olmasının yanı sıra, Stravinsky’nin *The Rite of Spring*’i de onu büyülemişti; o kadar modern ve cüretkâr bir eserdi ki, 1913’teki Paris prömiyerinin üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, kendisi de başarılı bir çellist olan babası tarafından hâlâ “ayıp” olarak nitelendiriliyordu.

Pip yürümeye devam ederken hayatının diğer aşkını, Karine'i düşündü. Kendisini geliştirmeye teşvik eden ilham perisiydi o. Pip bir gün ona bir konçerto ithaf edecekti.

Bir yıl kadar önce, soğuk bir ekim akşamında Gewandhaus konser salonundaki bir resitalde tanışmışlardı. Pip konservatuvardaki ikinci yılına geçmiş, Karine ise ilk yılına başlamıştı. Gewandhaus'un fuayesinde, arka sıralardaki yerlerini almak için beklerlerken kız yün eldiveninin tekini düşürmüştü ve Pip de onu alıp kendisine geri vermişti. Eldiveni Karine'e uzatırken göz göze gelmişler ve o günden beri ayrılmaz olmuşlardı.

Karine Fransız ve Rus anne babasının egzotik bir karışımıydı ve Paris'te alabildiğine bohem bir evde büyümüştü. Babası makul seviyede tanınırlığı olan Fransız bir heykeltıraş, annesi ise başarılı bir opera sanatçısıydı. Karine'in yeteneği ise obuada vücut bulmuştu ve kendisi konservatuvarda eğitim gören az sayıda kadından biriydi. Bir panterin kürkü kadar kadifemsi, siyah saçları ve çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde parlayan kara gözleri olan Karine'in teni ise yazın en yakıcı günlerinde bile Norveç karı kadar beyaz ve solgundu. Eşsiz bir tarzda giyiniyor, alışılmış kadınsı süs eşyalarına burun kıvrıp pantolonlar, bol ressam gömlekleri ya da özel dikim ceketler giymeyi tercih ediyordu. Ama bu kıyafetler ona erkeksi bir görünüm vermek şöyle dursun, şehvet uyandıran güzelliğini daha da artırıyordu. Görünüşe göre fiziksel açıdan tek kusuru –kendisinin de düzenli olarak şikâyet ettiği şey– Yahudi babasından miras aldığı burnuydu. Hoş, Karine, Pinokyo'nun yalan söyledikten sonraki burnuna sahip olsaydı bile Pip buna aldırmazdı. Ona göre Karine mükemmeldi, sadece mükemmel. Birlikte nasıl bir gelecekleri olacağını konuşmuşlardı bile: Avrupa'daki orkestralarda iş bulabilmek için ellerinden geleni yapacaklardı, sonrasında da Amerika'ya gitmeye yetecek kadar para biriktirmeyi ve orada yeni bir hayat kurmayı umuyorlardı. Ancak dürüst olması gerekirse bu, Pip'in değil de daha çok Karine'in hayaliydi. Karine yanında olduğu müddetçe delikanlı her yerde mutlu olurdu, öte yandan Karine'in neden gitmek istediğini de

anlayabiliyordu. Almanya'da Nazi Partisi'nin yürüttüğü Yahudi karşıtı propaganda giderek hız kazanıyordu ve ülkenin diğer bölgelerinde Yahudiler sürekli saldırıya uğruyorlardı.

Neyse ki Leipzig'in belediye başkanı Carl Friedrich Goerdeler, Nazi anlayışına karşı hâlâ sıkı bir muhalefet tutumu içindeydi. Pip her gün Karine'e burada başına kötü bir şey gelmeyeceğine ve kendisinin onu koruyacağına dair güvence veriyordu. Ve evlendiklerinde, kökenini açık eden "Rosenblum"¹⁶ yerine kullanabileceği Norveççe bir soyadı olacaktı. Bu konu ne zaman açılrsa, "Her ne kadar sen tazecik, güzel bir gül olsan da," diye takılırdı ona Pip.

Ama bugün güneş parlıyordu ve Nazi tehdidinin insanı geren gümbürtüsü uzakta ve abartılı geliyordu. O sabah Pip, ayaza rağmen tramvaya binmek yerine Johannisgasse'deki pansiyonundan konservatuvara kadarki yirmi dakikalık güzel yolu yürümeye karar vermişti. Şehrin babasının zamanından beri ne kadar büyümüş olduğunu düşündü. Horst Halvorsen hayatının büyük bir kısmını Bergen'de geçirmiş olsa da burada, Leipzig'de doğmuştu ve ailesinin burayla bir bağlantısının olması Pip'in aidiyet duygusunu güçlendirmişti.

Konservatuvara yaklaşırken müzik okulunun kurucusu Felix Mendelssohn'un, Gewandhaus konser salonunun dışında duran bronz heykelinin önünden geçti. İçinden büyük adama şapka çıkardıktan sonra saatine baktı ve derse ucu ucuna yetişeceğini fark edip adımlarını sıklaştırdı.

İki yakın arkadaşı Karsten ve Tobias çoktan gelmişti ve onu bekliyorlardı, okulun girişindeki sütunlu kemerlerden birine yaslanmışlardı.

"Günaydın uykucu. Karine seni dün gece uyutmadı, değil mi?" diye sordu Karsten haylaz bir gülümsemeyle.

Pip arkadaşının kendisine takılmasına candan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır, buraya yürümek düşündüğümden uzun sürdü."

16 (Alm.) Türkçeye "gül goncası" olarak çevrilebilecek yaygın bir Yahudi soyadı. (ç. n.)

“Tanrı aşkına, artık biraz acele eder misiniz?” diye araya girdi Tobias. “Herr Abendroth’un dersine geç kalmak mı istiyorsunuz yoksa?”

Sıra sıra sütunların desteklediği kubbeli bir tavana ve zemin kat ile sahneye bakan bir balkona sahip, geniş bir mekân olan Großer Saal’a giren öğrencilerin arasına karıştılar. Burası hem derslik hem de konser salonu olarak kullanılıyordu. Pip yerine otururken burada verdiği ilk piyano resitalini hatırlayıp yüzünü buruşturdu. Arkadaşları ve öğretmenleri, ileride konser salonlarında karşısına çıkabilecek her türlü seyirci kitlesinden çok daha fazla eleştiri yapıyorlardı. Tabii ki Pip, performansı hakkıyla analiz edildikten sonra âdeta lime lime edilmişti.

Aradan geçen iki buçuk yılın sonunda, artık sergilediği performansla dair iğneleyici sözlerden neredeyse hiç etkilenmiyordu; bu konservatuvar, kapılarından çıktığı gibi dünyanın herhangi bir yerindeki bir orkestraya katılmaya hazır, dayanıklı, profesyonel müzisyenler yetiştirmekle övünüyordu.

Yerlerine otururlarken, “Bu sabah gazeteyi gördünüz mü? Belediye başkanımız Parti’yle görüşmek üzere Münih’e gitmiş,” diye fısıldadı Tobias. “Amaçları kendi Yahudi karşıtı taktiklerini burada, Leipzig’de uygulaması için ona daha fazla baskı yapmak. Durum gün geçtikçe daha tehlikeli hale geliyor.”

Hermann Abendroth salona girerken büyük bir tezahürat koptu ama alkışa eşlik ederken Pip’in kalbi Tobias’ın verdiği haberden ötürü daha hızlı atıyordu.

O akşam Karine ve onun en iyi arkadaşı Elle’le beraber, kendi kaldığı pansiyon ile onlarınki arasında yer alan kafeye gitti. İki kız, konservatuvardaki ilk dönemlerinde kendilerine aynı odanın tahsis edilmesiyle tanışmışlardı. İkisi de Fransa doğumlu oldukları ve aynı ana dili konuştukları için hemen kaynaşmışlardı. O gece Elle, erkek arkadaşı Bo’yu da yanında getirmişti ve Pip’in delikanlı hakkında tek bildiği, onun da ikinci sınıfa gittiğiydi. Herkes için Gose birası söylerken Pip, çarpıcı, kara gözlü Karine

ile sarışın, mavi gözlü Elle'in güzelliğinin oluşturduğu tezattan etkilendi. *Çingene ve gül*, diye düşündü biraları masaya geldiğinde.

"Haber almışsındır herhâlde?" Karine onunla konuşurken sesini alçalttı. Bugünlerde insan kimin kimi dinlediğini hiç bilemezdi.

"Evet, aldım," diye karşılık verdi Pip, Karine'in yüzüne yansıyan gerginliği fark ederek.

"Elle ve Bo da kaygılı. Elle'in de Yahudi olduğunu biliyor-sun, her ne kadar dışarıdan bakıldığında belli olmasa da. Ne kadar şanslı," diye mırıldandı Karine dikkatini masanın karşı tarafındaki arkadaşlarına vermeden önce.

"Bavyera'da olanların burada da yaşanmaya başlamasının an meselesi olduğunu düşünüyoruz," dedi Elle alçak sesle.

"Belediye başkanının Münih'te olduğu sürece ne yapabileceğini bekleyip görmeliyiz. Ama en kötü senaryo gerçekleşse bile bizim okulun öğrencilerine dokunmayacaklarından eminim," diyerek onlara güven vermeye çalıştı Pip. "Siyasi görüşleri ne olursa olsun Almanlar müziği kalplerinde ve ruhlarında taşırlar." Konuşurken bir yandan da, *keşke söylediklerim kulağa biraz daha inandırıcı gelseydi*, diye düşündü. Masanın karşısına, kolunu koruyucu bir tavırla kız arkadaşının omzuna atmış, endişeli gözleri kasvetle bakan Bo'ya döndü.

"Sen nasılsın Bo?"

"Fena değilim," dedi Bo.

Pek konuşkan olmayan, lakabını gittiği her yere viyolonselinin yayını taşıma inadından alan bir adamdı. Pip onun konservatuvardaki en yetenekli çellistlerden biri olduğunu, geleceği çok parlak bir öğrenci olarak görüldüğünü biliyordu.

"Noel'i nerede geçireceksin?"

"Ben..." Tam o anda Bo, Pip'in omzunun üzerinden onun arkasına baktı ve vücudu korkuyla sarsılırken beti benzi attı. Pip de arkasına dönüp diğer herkesten kolayca ayrılan gri üniformaları içinde iki SS subayının, bellerindeki deri kılıflar içinde tabancalarıyla kapıdan içeri sallana sallana girdiklerini gördü.

Bo'ya döndüğünde onun ürpererek gözlerini kaçırmasını izledi. Ne yazık ki o günlerde Leipzig'de bu alışılmadık bir görüntü değildi.

İki adam kafenin sakinlerini inceledikten sonra grubun yakınındaki bir masaya oturdu.

"Henüz kesin bir plan yapmadık," diye karşılık verdi Bo kendini toparlayarak. Elle'e dönüp bir şey fısıldadı, birkaç dakika sonra da gitmek üzere ayağa kalktılar.

"İkisi de öyle çok korkuyor ki," diyerek iç çekti Karine, Pip'le beraber çiftin ellerinden geldiğince göze batmadan dışarı çıkmasını izlerken.

"Bo da mı Yahudi?"

"Yahudi olmadığını söylüyor ama çoğu kişi onun Yahudi olduğu halde bunu inkâr ettiğini dile getiriyor. O daha çok sevdiği kadın için endişeleniyor. Sanırım yakında Almanya'dan gidecekler."

"Peki ama nereye?"

"Bilmiyorlar. Belki Paris'e. Fakat Elle'in dediğine göre Bo eğer Almanya savaşmak isterse bu savaş Fransa'ya da uzanır diye endişeleniyormuş. Benim memleketime kadar." Karine elini ona uzattı ve Pip onun elini tuttuğunda titremesini hissetti.

"Dediğim gibi, Başkan Goerdeler döndüğünde neler olacağına bir bakalım," diye tekrarladı Pip. "Gerekirse, Karine, biz de gideriz."

Ertesi gün Pip, Leipzig sabahlarının o hafif, gri kasım sisinin içinden konservatuvara yürüyordu. Gewandhaus'a yaklaşırken, binanın önünde toplanmış kalabalığa doğru baktığında neredeyse dizlerinin bağı çözüldü. Daha dün ilk Leipzig konservatuvarının Yahudi kurucusu Felix Mendelssohn'un muhteşem heykelinin gururla durduğu yerde şimdi bir toz ve moloz yığını vardı.

Hitler Gençliği üniformaları içinde heykel molozunun üzerinde duran kalabalıktan hakaret dolu sloganlar yükselirken Pip aceleyle insanların arasından geçti ve "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Başladı."

Konservatuvara vardığında şoke olmuş bir öğrenci ordusu giriş salonunu doldurmuştu. Pip, Tobias'ı görünce ona doğru yürüdü. "Ne oldu?"

"Başkan yardımcısı Haake, heykelin yıkılması emrini vermiş. Goerdeler'in Münih'te olacağı zamana göre planlanmış her şey. Şimdi kesin Goerdeler istifaya zorlanacaktır. Ve o zaman Leipzig düşmüş demektir."

Pip kaosun içinde Karine'i aradı ve onu kemerli pencerelerin birinden dışarıya bakarken buldu. Omzuna elini koyduğunda Karine irkildi ve Pip, kendisine döndüğüne Karine'in gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. Karine'i kollarının arasına aldığı anda genç kız tek kelime etmeden sadece başını salladı.

O gün tüm dersler konservatuvar müdürü Walther Davisson tarafından iptal edildi; havada büyük bir gerginlik vardı ve bunun öğrenciler için fazlasıyla tehlikeli olduğuna karar verilmişti. Karine, Elle'le Wasserstraße'de bir kafede buluşacağını söyledi, Pip de ona eşlik etmeyi teklif etti. Vardıklarında Elle, Bo'yla beraber gözlerden uzak bir nişte oturuyordu.

"Bu da yaşandığına göre artık bizi koruyacak hiç kimse yok demektir," dedi Karine, Pip'le yanlarına gittiklerinde. "Haake'nin Yahudi karşıtı olduğunu hepimiz biliyoruz. Almanya'nın diğer bölgelerindeki korkunç kanunları burada da uygulamak için sarf ettiği çabaya baksanıza. Leipzig'de Yahudi doktorların çalışmasını, ari ırktan olanların onlara gitmesini yasaklamasına ne kaldı ki?"

Pip etrafındaki üç solgun yüze baktı. "Paniğe kapılmamalıyız, Goerdeler'in dönmesini bekleyelim. Gazeteler birkaç gün içinde döneceğini söylüyor. Ticaret Odası'nın lüzumsuz bir işi için Münih'ten Finlandiya'ya gitmişti. Bunu duyduğu anda hemen Leipzig'e döneceğinden eminim."

"Ama şehrin havası o kadar nefret dolu ki!" dedi Elle bir anda. "Herkes konservatuvarda ne kadar çok Yahudi'nin okudu-

ğunu biliyor. Ya daha da ileri gidip diğer şehirlerde sinagoglara yaptıkları gibi tüm okulu yerle bir etmeye karar verirlerse?”

“Konservatuvar bir müzik mabedi, siyasi ya da dinî bir yönü yok. Lütfen, sakın olmaya çalışmalıyız,” diye karşılık verdi Pip. Ama Elle ile Bo kendi aralarında fısıldaşarak derin bir sohbete dalmışlardı bile.

“Senin için söylemesi kolay,” dedi Karine alçak sesle. “Sen Yahudi değilsin ve onlardan biri olarak kabul edilebilirsin.” Delikanlının açık mavi gözlerine ve dalgalı, kızılsı sarı saçlarına baktı. “Benim için durum farklı. Konservatuvara giderken bir grup gencin yanından geçtim ve ‘*Jüdische Hündin!*’ diye bağır-dılar.” Pip bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu: *Yahudi kaltak!* Kan beynine sıçradı ama soğukkanlılığını kaybetmesinin Karine’e bir faydası dokunmayacaktı.

“Dahası,” diye devam etti kız. “Annem ve babamla konuşamıyorum bile. Babamın yeni heykel sergisinin hazırlıkları için Amerika’dalar.”

“Aşkı, ben seni koruyacağım. Bunun için seni alıp Norveç’e götürmem gerekse bile, başına hiçbir şey gelmeyecek.” Pip, Karine’in elini sıkıca kavrayıp kaygılı yüzünü okşayarak bir tutam pasparlak, siyah saç kenara çekti.

“Söz veriyor musun?”

Pip onun alnını şefkatle öptü. “Söz veriyorum.”

İlerleyen günlerde ortalığın sakinleşmesi Pip’i rahatlatmıştı. Goerdeler geri dönmüş ve Mendelssohn heykelini tekrar inşa ettirme sözü vermişti. Konservatuvar yeniden açıldı ve Pip ile Karine molozların yanından geçerken gözlerini kaçırmak için ellerinden geleni yaptılar. Öğrencilerin çaldıkları müziğe taze bir tutku, bir hüznün aşılarmıştı sanki. Sanki hayatta kalmaları buna bağılıymış gibi çalışıyorlardı enstrümanlarını.

Noel tatili geldi ama tatil Pip'in ya da Karine'in evlerine dönmelerine izin verecek kadar uzun değildi. Bu nedenle o bir haftayı kendilerini karı koca olarak kaydettirdikleri küçük bir otelde geçirdiler. Evlilik öncesi sekse dair katı kuralları olan Lüterci bir evde büyüdüğü için Pip, Karine'in tanışmalarından sadece birkaç hafta sonra seks yapmayı teklif etmesiyle kendini belli eden özgürlükçü tavrına şaşırmıştı. Onun kendisi gibi bakir bile olmadığını keşfetmişti. İlk kez seviştiklerinde Karine onun tüm bu meseleye dair utangaçlığını komik bulmuştu.

"Ama bu birbirine âşık olan iki insan için doğal bir süreç tabii ki," diye takılmıştı Pip'in önünde çırlıçıplak dururken; uzun, beyaz kollarını ve bacaklarını çabasız bir zarafetle uzatıyordu, küçük ve kusursuz göğüslerinin uçları yukarıya bakıyordu. "Bedenlerimiz bize zevk vermek için yaratılmış. Onları neden reddedelim ki?"

Geçen aylar boyunca Pip bedensel sevgi sanatı konusunda eğitim görmüş ve memleketindeki rahibin tensel günahlar dediği şeyin içinde sevinçle boğulmuştu. Bu, evden uzakta geçirdiği ilk Noel'di ve Karine'le beraber yatakta olmayı, evde Noel arifesinde Aziz Nikolaos'tan alabileceği herhangi bir hediyeye çok daha fazla yeğleyeceğine karar verdi.

Karine'in yanında uzanırken, o ister uyuyor olsun ister uyanık, "Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına. "Seni seviyorum."

Yeni yarıyıl ocak ayında başladı ve Pip konservatuvarda az zamanının kaldığını bildiğinden tüm enerjisini öğrendiklerini özümsemeye adanmıştı. Dondurucu Leipzig kışı boyunca ağır adımlarla karın içinde yürürken Rahmaninov'u, Prokofyev'i ve Stravinsky'nin *Symphony of Psalms*'ını mırıldandı. Bunu yaparken kendi ezgileri de kafasında şekillenmeye başladı.

Konservatuvara gelince çantasından birkaç boş nota sayfası çıkarıp yarı donmuş ellerle o ezgileri unutmadan kâğıda karalardı. Sonunda kendisine en uygun beste yapma yönteminin, diğer öğ-

rencilerin tercih ettiği gibi temaları ayrıntılı bir şekilde planlamak ve her seferinde özenle düzenlenmiş bir ölçü ortaya koymak değil, özgürce düşünüp hayal gücünün akmasına izin vermek olduğunu yavaş yavaş öğrendi.

Çalışmalarını öğretmenine gösterdiğinde hem eleştiriliyor hem de teşvik ediliyordu. Bunun kendi eşsiz yaratım sürecinin sadece başlangıcı olduğunu bildiğinden büyük bir heyecan duyuyordu. Kanı âdeta güröl güröl akıyor, Pip içindeki ilham perisini dinlemeye başladığında damarlarında daha da hızlı dolaşıyordu.

Goerdeler marttaki seçimlerde tekrar aday olduğunda şehir nispeten sakindi. Tüm konservatuvar, şehirdekileri oy vermeye davet eden broşürler ve posterler dağıtarak onu destekliyordu ve Karine de onun kazanacağından emin görünüyordu.

Kapı kapı dolaşıp oy istedikleri uzun bir günün sonunda Elle'le kahve içerlerken, “Şu ana kadar heykeli tekrar dikmeyi başaramamış olsa da, halk iradesini gösterip de onu tekrar belediye başkanı seçtikten sonra elbette Reich'in ona bu konuda destek olmaktan başka seçeneği kalmayacaktır, değil mi?” demişti umutla.

“Evet ama Haake'nin onun yeniden seçilmesine açık açık karşı çıktığını hepimiz biliyoruz,” diye karşılık vermişti Elle. “Mendelssohn heykelini yıktırması Yahudilere karşı tavrını tamamen ortaya koydu.”

“Haake sırf o Nazi kesesini doldurmak için gerginliği körükliyor,” diyerek durumu kabul etmişti Karine karamsarlıkla.

Oyların sayıldığı gece Pip, Karine, Elle ve Bo belediye sarayının önündeki kalabalığa katıldılar. Ve Goerdeler'in yeniden seçildiğini duyduklarında coşkulu bir sevinç yaşadılar.

Ne yazık ki, mayısta ağaçlarda tomurcuklar belirirken ve güneş sonunda yüzünü gösterirken, şehirde yaşanan coşkunun kısa ömürlü olduğu ortaya çıktı.

Pip konservatuvardaki etüt odasında gece gündüz çalışıyordu. Karine kendisine son havadisleri vermek üzere onu buldu. “Münih’ten haber geldi, heykel bir daha dikilmeyecekmiş,” dedi soluk soluğa.

“Bu çok kötü bir haber ama lütfen sevgilim, endişelenmemeye çalış. Dönem sonuna çok az kaldı, o zaman durumu değerlendirip bir plan yapabiliriz.”

“Ama Pip, ya işler bundan çok daha erken kötüye giderse?”

“Gitmeyeceğinden eminim. Sen şimdi eve git, akşam görüşürüz.”

Ama Karine haklıydı; Goerdeler birkaç gün sonra görevinden istifa etti. Şehir bir kez daha kaosu içine düşmüştü.

Pip bir yandan yıl sonu sınavlarına hazırlanıyor, bir yandan da dönem bitmeden kısa süre önce düzenlenecek olan mezuniyet konserinde çalınacak ilk eserini tamamlıyordu. Orkestrasyonu bitirmek için gecenin geç saatlerine kadar çalışırken, ümidini yitirmekte olan Karine’i yatıştırmak için ara veriyordu.

“Elle yarıyıl iki hafta sonra bittiğinde Bo’yla birlikte Leipzig’i hemen terk edeceklerini ve bir daha geri dönmeyeceklerini söyledi. Nasyonal Sosyalistler, Yahudilere başka şehirlerde uygulanan yaptırımları burada da talep etmekte artık serbest oldukları için, Leipzig’de kalmanın çok tehlikeli hale geldiğini söylüyorlar.”

“Nereye gideceklermiş?”

“Bilmiyorlar. Belki Fransa’ya ama Bo meselenin peşlerinden oraya da gelmesinden endişeli. Reich’in tüm Avrupa’da destekçileri var. Bana bir tavsiyede bulunmaları için anneme ve babama yazacağım. Ama eğer Elle giderse ben de giderim.”

Bu haber üzerine Pip dikkat kesildi.

“Ama anne ve babanın Amerika’da olduklarını sanıyordum?”

“Oradalar. Babam Avrupa’da Yahudi karşıtı fırtına sürerken orada kalmayı düşünüyor.”

“Sen de onların yanına mı gideceksin?” Pip içinde kabaran paniğin, yüreğini sıkıştırdığını hissetti.

“Eğer onlar bunun akıllıca olduğunu düşünürlerse evet, gideceğim.”

“Ama... peki ya biz? Ben sensiz ne yaparım?” dedi Pip kendi sesindeki bencilce mızımlılığı duyarak.

“Sen de benimle gelebilirsin.”

“Karine, Amerika’ya yolculuk etmeme yetecek kadar paramın olmadığını biliyorsun. Hem gitmeden konservatuvardan mezun olup biraz tecrübe edinmezsem orada hayatımı nasıl kazanabilirim ki?”

“Chérie, sanırım durumun ciddiyetini anlayamıyorsun. Nesselilerdir burada yaşayan Almanya doğumlu Yahudilerin vatandaşlıkları ellerinden alındı bile. Halkım ari ırk mensuplarıyla evlenemiyor, orduya katılamıyorlar ve Almanya bayrağı asmaları yasak. Bazı bölgelerde Yahudi mahallelerindeki insanları toplayıp sınır dışı ettiklerini bile duydum. Eğer bunların olmasına izin verildiyse kim bilir bu iş nereye gidecek?” Karine, Pip’e meydan okurcasına dişlerini sıktı.

“Yani tek başına Amerika’ya gidip beni burada mı bırakacaksın?”

“Eğer hayatım kurtulacaksa evet, elbette. Tanrı aşkına, Pip, kendini eserine kaptırdığının farkındayım ama benim ölmemden ziyade yaşamamı tercih edeceğini sanırdım.”

“Elbette! Bunu nasıl aklına getirebilirsin?” dedi delikanlı, sesinde giderek artan bir öfkeyle.

“Çünkü durumu ciddiye almayı reddediyorsun. Senin güvenli Norveç’inde asla böyle bir tehlike olmadı. Biz Yahudiler ise her zaman baskıya maruz kalacağımızı biliyoruz, tarih boyunca maruz kaldığımız gibi. Şimdi de farklı bir durum yok. Hepimiz bunu hissediyoruz. Belki de ilkel bir histir ama tehlikenin yaklaşmakta olduğunu biz hep biliriz.”

“Bensiz gideceğine inanamıyorum.”

“Pip! Ne olur, büyü artık! Seni sevdiğimi ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi biliyorsun ama bu... durum

bilmediğim bir şey değil. Reich bize eziyet edilmesini yasal hale getirmeden önce de sevilmedik, hiçbir zaman sevilmedik. Paris'te yıllar önce düzenlediği heykel sergilerinden birinde babama yumurta atmışlardı. Yahudi karışıklığı binlerce yıldır var. Bunu anlamam gerek.”

“Peki, neden böyle?”

Karine ona bakarak hafifçe omuz silkti. “Çünkü *chérie*, tarih bizi günah keçisi seçti. İnsanlar farklı olandan daima korkarlar, biz de asırlar boyunca bir evden diğerine göçmek zorunda bırakıldık. Gittiğimiz her yere yerleşip oralarda da başarılı olduk. Birbirimizle hep dayanışma içindeyiz, bize böyle yapmamız öğretilirdi. Biz böyle hayatta kalabildik.”

Pip utançla bakışlarını yere indirdi. Karine çok haklıydı. Hayatının büyük bir kısmını dünyanın tepesindeki küçük kasabasında güvenle saklanarak geçirmiş biri olarak Pip, Karine’in kendisine anlattıklarının başka bir evrende geçen kurmaca bir hikâye gibi geldiğini kabul etti. Yıkılan Mendelssohn heykelinin molozunu kendi gözleriyle görmüş olsa da, bunu sadece protestocu bir grup gencin işi olarak değerlendirerek kendi kafasında bir şekilde mazur görmüştü, tıpkı teknelerinde kullandıkları mazota zam gelmesine rağmen balık tüccarları balığın kilo başına fiyatını yükseltmeyi reddettiğinde balıkçıların bazen yaptığı gibi.

“Haklısın,” dedi Pip. “Beni affet Karine. Ben tam bir budalayım.”

“Bence bu daha çok senin gerçeği görmeyi istememenle alakalı. Şu koca dünyanın senin geleceğe dair hayallerini ve planlarını aksatmasını istemiyorsun. Hiçbirimiz istemiyoruz. Ama geldiğimiz nokta bu,” diyerek iç çekti Karine. “Ve gerçek şu ki, artık Almanya’da kendimi güvende hissetmiyorum. O yüzden gitmeliyim.” Ayağa kalktı. “Yarım saat sonra durumu konuşmak üzere Coffe Baum’da Elle ve Bo’yla buluşacağım. Daha sonra görüşürüz.” Pip’in başının üstüne bir öpücük kondurdu ve gitti.

O çıktıktan sonra Pip önündeki masanın üzerine yayılmış nota kâğıtlarına baktı. Bestesine iki haftadan kısa bir süre içinde

sahnede hayat verilmesi planlanmıştı. Pip bir yandan bencilliği yüzünden kendine kızarken, bir yandan da bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

O gün tekrar bir araya geldiklerinde Karine daha sakindi.

“Anneme ve babama yazıp tavsiyelerini istedim, onlardan bir cevap alana kadar beklemekten başka seçeneğim yok. Yani neticede senin başyapıtını dinleyebileceğim sanırım.”

Pip masanın karşı tarafından uzanıp onun elini tuttu. “Bencilliğim için beni affedebilecek misin?”

“Elbette. Zamanlama daha kötü olamazdı, bunu anlıyorum.”

“Düşünüyordum da...”

“Neyi?”

“Belki de en iyisi bu yaz benimle beraber Norveç’e gelmendir. Orada can güvenliğinden endişe etmezsin.”

“Ben mi? Ren geyikleri, Noel ağaçları ve karlar diyarına mı gideceğim?” diye takıldı Karine ona.

“Aslında orada sürekli kar yağdığı falan yok. Bence yazın Norveç’in bayağı güzel olduğunu göreceksin,” dedi Pip acilen savunmaya geçerek. “Diğer tüm Norveç vatandaşlarıyla aynı muameleyi gören küçük bir Yahudi nüfusumuz var. Güvende olacaksın. Eğer Avrupa’da savaş çıkarsa da Norveç’e ulaşmayacak, ne savaş ne de Naziler Norveç’e gelir. Orada herkes Naziler için fazla küçük ve önemsiz bir ülke olduğumuzu söylüyor. Ayrıca Bergen’de çok iyi bir orkestra var, dünyanın en eski orkestralarından biri. Babam orada çello çalışıyor.”

Karine o siyah, berrak gözleriyle onu dikkatle inceledi. “Beni alıp evine mi götüreceksin?”

“Tabii ki! Annem ve babam senden haberdar ve seninle evlenmek istediğimi biliyorlar.”

“Benim Yahudi olduğumu da biliyorlar mı?”

“Hayır.” Pip yanaklarının kızardığını hissetti ve buna izin verdiği için kendine kızdı. “Ama bilmelerini *istemediğimden* değil. Sadece dininin bir önemi olmadığı için. Onlar eğitilmiş insanlar Karine, dağda yaşayan köylüler değiller. Unutma, babam Leipzig’de doğmuş. Paris’te müzik eğitimi almış ve bize hep Belle Époque sırasında Montparnasse sokaklarındaki bohem hayatı anlatıp dururdu.”

Bu sefer özür dileme sırası Karine’deydi. “Haklısın, büyüklük taslıyorum. Hem belki...” Düşünürken her zaman yaptığı gibi işaret parmağıyla iki gözünün ortasını, tam burnunun bittiği yeri ovaladı. “Hem belki Amerika’ya gidemeyecek olursam çözüm bu olabilir. Teşekkür ederim *chérie*. İşler gelecekte daha da kötüye giderse sığınabileceğim bir yer olduğunu bilmek bana iyi geliyor.” Masanın üzerinden uzanıp Pip’i öptü. Pip gecenin ilerleyen saatlerinde yatağa uzandığında sadece “gelecek” onun eseri seyirciyle buluşana kadar beklesin diye dua etti.

Her ne kadar gazetelerde Yahudilerin sinagoglardan çıkarılarken taşlandıkları gibi son derece kaygı verici haberleri okusalar da, belki de artık başka bir plan daha olduğunu bildiği için Karine çok daha az tedirgin görünüyordu. O yüzden sonraki iki hafta boyunca Pip kafasını görevine gömüp müziğine odaklandı. Dönemin sona ereceği andan ötesini düşünemiyor ve nefesini tutarak Karine’in anne ve babasından gelecek, belki de onu Amerika’ya gitmeye sevk edecek cevabı almasını bekliyordu. Bu düşünce tüylerinin ürpermesine neden oluyordu çünkü bir müzisyen olarak para kazanmaya başlayınca dek Karine’in peşinden gitmeye yetecek kadar parasının olmayacağını biliyordu.

Öğrencilere ait altı yeni kısa bestenin sunulacağı mezuniyet konseri günü öğle vaktinde Karine onu buldu.

“Bol şans *chérie*,” dedi Pip’e. “Elle ve ben bu akşam sana tezahürat yapmak için orada olacağız. Bo seninkinin en iyi bestelerden biri olduğunu söylüyor.”

“Bunu söylemesi çok hoş. O da orkestrada çaldığı viyolonsel’e eserime harika bir katkıda bulunuyor. Şimdi son provama gitmeliyim.” Pip, Karine’in burnuna bir öpücük kondurdu ve uzun, hava akımlı koridorda yürüyüp etüt odasına gitti.

Saat tam yedi buçukta, Großer Saal’ın ön sırasında diğer beş genç besteciyle birlikte üzerinde frakıyla oturuyordu. Konservatuvar müdürü Walther Davisson her birini seyircilere tanıttı ve ilk besteci sahneye çıktı. Pip sahne alacak son besteciydi ve sırası gelene kadarki o işkenceden farksız bir buçuk saati asla unutmayacağını biliyordu. Ama bir buçuk saat geçiverdi ve Pip kısacık bir dua edip, delicesine titreyen bacakları yüzünden takılıp düşmemeyi umarak basamaklardan sahneye çıktı. Seyircilere kısa bir selam verdi ve ardından piyanonun başındaki yerini aldı.

Sonrasını, diğer besteciler seyirciye topluca selam vermek için kendisine katılmak üzere sahneye çıkarken kopan alkışı ve tezahüratı pek hatırlayamayacaktı. Tek bildiği, o gece elinden gelenin en iyisini ortaya koyduğu ve önemli olan tek şeyin de bu olduğuydu.

Öğrenci arkadaşları ve öğretmenleri etrafını sarıp sırtını sıvazlamış ve geleceğinin çok parlak olacağını düşündüklerini söylemişlerdi. Onunla röportaj yapmak isteyen bir gazete muhabiri bile olmuştu.

“Grieg’im benim,” dedi Karine ona sarılmak için kalabalığın arasında verdiği mücadeleden sonra gülerek. “*Chérie*, görkemli kariyerin şimdi başladı.”

Konserden sonra çok fazla şampanya içtiği için, kaldığı pansiyonda ertesi sabah birinin kapısını çalmasıyla erkenden uyandırılmak Pip’in asabını bozmuştu. Kapıyı açmak için yalpalayarak yataktan

kalktı ve ev sahibesini üzerinde hâlâ geceliğiyle, yüzünde sinirli ve bu durumu tasvip etmediğini gösteren bir bakışla beklerken buldu.

“Herr Halvorsen, aşağıda sizi acilen görmek istediğini söyleyen genç bir hanımefendi bekliyor.”

Pip, “*Danke Frau Priewe*,” dedi ve kapıyı kapatıp bulabildiği ilk gömleği ve pantolonu üzerine geçirdi. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Karine onu dışarıda, kapının önünde bekliyordu. Görünüşe göre Frau Priewe’nin “genç hanımlar eve giremez” kuralı acil durumlarda bile geçerliydi.

“Ne oldu? Bir şey mi oldu?”

“Dün gece Leipzig’de üç ev ateşe verildi, üçünde de Yahudiler yaşıyordu. Bo’nun kaldığı ev de onlardan biriydi.”

“Aman Tanrım! O?..”

“Yaşıyor. Kaçmayı başarmış. Birinci katın penceresinden aşağıya atlamış. Kıymetli viyolonsel yayıyla tabii.” Karine’in yüzünde hüznü, manidar bir tebessüm belirdi. “Pip, o ve Elle, Leipzig’den hemen ayrılıyorlar. Ben de gerçekten gitmem gerektiğini hissediyorum. Gel, bir fincan kahve içmeye ihtiyacım var, görünüşe bakılırsa senin de var.”

Konservatuvarın yakınındaki küçük kafe kapılarını daha yeni açmıştı ve Karine ile Pip pencere kenarındaki bir masaya geçip siparişlerini verdiklerinde içerisi boştu. Pip ayılmak için yüzünü ovuşturdu. Gerçekten akşamdan kalmaydı.

“Anne ve babandan haber aldın mı?” diye sordu Karine’e.

“Dün itibarıyla almamış olduğumu biliyorsun. Bugün de postacının gelmiş olması için saat biraz erken,” dedi Karine öfkeyle. “Ben onlara yazalı daha iki hafta bile olmadı.”

“Elle ve Bo ne yapacaklar?”

“Almanya’yı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde terk edecekler, orası kesin. Ama ikisinin de çok uzaklara gidebilecekleri kadar parası yok. Hem hiçbirimiz nereye gitmenin güvenli olacağını bilmiyoruz ki. Bana gelince, annem ve babamın Amerika’da olacağı süre boyunca Paris’teki dairemiz kiraya verilmişti. Gidecek bir evim yok,” dedi Karine omuz silkerek.

“Öyleyse?..” Pip onun ne anlatmayı çalıştığını tahmin etti.

“Evet, Pip, eğer teklifin hâlâ geçerliyse seninle Norveç’e geleceğim, en azından ailemden haber alıncaya kadar. Yapabileceğim tek şey bu. Dönemin bitmesine sadece birkaç gün kaldı ve senin besten de sahnede seyirciye ulaştı, o yüzden artık bunu ertelemek için bir sebep göremiyorum. Elle ve Bo’yla bu sabah konuştuğumda, bana dün geceki kundaklamalardan sonra Leipzig’den Yahudi göçünün gerçek anlamda başlayacağını söylediler, o yüzden hâlâ fırsatımız varken gitmeliyiz.”

“Evet,” dedi Pip. “Elbette.”

“Ama... sana sormam gereken bir şey daha var.”

“Ne?”

“Leipzig’e geldiğimden beri Elle’in benim için kız kardeşten farksız olduğunu biliyorsun. Anne ve babası ölmüş –Birinci Dünya Savaşı’nda öldürülmüşler– ve Elle erkek kardeşiyle beraber yetimhaneye verilmiş. Kardeşi daha bebekken evlat edinilince Elle onu bir daha hiç görmemiş. Kendisi o kadar şanslı değilmiş, sırf müzik öğretmeni onun flütte ve viyolada yetenekli olduğunu fark edip onu buraya burslu öğrenci olarak önerdiği için bir geleceği olabilmiş.”

“Yani evi yok mu?”

“Yetimhane dışında evi Leipzig’de benimle paylaştığı oda. Bo ve ben onun tek ailesiyiz. Pip, onlar da bizimle Norveç’e gelebilirler mi? Birkaç haftalığına bile olsa. Güvende oldukları bir yerden Avrupa’da olayların nasıl geliştiğine bakıp ne yapacaklarına karar verebilirler. Çok şey istediğimin farkındayım ama Elle’i bırakıp gidemem. O da Bo’yu bırakamayacağından, Bo da bizimle gelmeli.”

Pip onun yüzündeki çaresizliğe baktı, kapıda belirip tatil için Norveç’e üç arkadaşını getirdiğini söylediğinde anne ve babasının nasıl hissedeceklerini düşündü. Cömert ve misafirperver davranacaklarını biliyordu, özellikle de üç arkadaşı da müzisyen olduğu için.

“Evet, elbette gelebilirler. Eğer sen en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan, sevgilim.”

“En kısa zamanda gidebilir miyiz? Buradan ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi. *Lütfen*. Resmî mezuniyet törenini kaçıracaksın ama...”

Pip, Karine’in Leipzig’de kalacağı her günün sadece tehlikeli olmakla kalmadığını, aynı zamanda Karine’i, ailesinin ona Amerika’ya gelmesini önereceği mektuba bir gün daha yaklaştıracığını biliyordu. “Elbette. Hep beraber gidebiliriz.”

“Teşekkür ederim!” Karine kollarını Pip’in boynuna doladı ve delikanlı onun gözlerindeki rahatlamayı gördü. “Haydi gidip bizimle gelebileceklerini Elle’e ve Bo’ya söyleyelim.”

İki gün sonra Pip, Bergen Limanı'nda bir geminin sürgülü iskelesinden inmekte olan bitkin arkadaşlarına öncülük ediyordu. Konservatuvar müdürünün ofisinden yaptığı kısa telefon konuşması, anne ve babasının sürpriz misafirlerine dair önceden aldıkları tek haberdi. Pip arkadaşlarıyla ve öğretmenleriyle alalecele vedalaşıp onlara teşekkürlerini iletmiş, müdür de onun sırtını özellikle sıvazlayıp arkadaşlarını Norveç'e götürme cömertliğini gösterdiği için onu takdir etmişti.

“Dönem sonuna kadar burada kalamadığım için üzgünüm,” demişti Pip, Walther Davisson'un elini sıkarken.

“Bence şu anda gitmeniz akıllıca. Bilemeyiz. Yakında bu iş bu kadar kolay olmayabilir,” diyerek iç çekmişti Davisson kederle. “Yolunuz açık olsun oğlum. Vardığınızda bana yazın.”

Pip rıhtımdaki rengârenk ahşap evlere bitkinlikle bakıp çevrelerinde gördüklerine alışmaya çalışan arkadaşlarına döndü. Bozar zor yürüyordu. Pencereden atlayıp yere düştüğünde yüzü morarmıştı ve Pip onun dirseğini çatlattığından şüpheleniyordu. Elle kendi eşarbiyle onun sağ kolunu göğsüne sabitlemişti ve genç adam yüzündeki acıyı saklayamasa da uzun yolculuk boyunca bir kez olsun sızlanmamıştı.

İskelede duran babası Horst'u fark edince Pip kocaman bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. “*Far!*” dedi Pip, babası da kollarını onun omuzlarına koyup onu kucaklarken. “Nasılsın?”

“Ben gayet iyiyim, sağ ol. Annenin de sıhhati yerinde,” dedi Horst hepsine sıcak bir tebessümle bakarak. “Şimdi beni arkadaşlarıyla tanıştıır bakalım.”

Pip kendisine söylenileni yaptı ve herkes babasının elini minnetle sıktı.

“Norveç’e hoş geldiniz,” dedi Horst. “Sizi burada ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz.”

“Far,” dedi Pip, “unutma, arkadaşlarıımın hiçbirisi Norveççe bilmiyor.”

“Elbette! Kusura bakmayın. Almanca? Fransızca?”

“Ana dilimiz Fransızca,” dedi Karine, “ama Almanca da biliyoruz.”

“O zaman Fransızca!” Horst heyecanlı bir çocuk gibi el çıırttı. “Mükemmel aksanımla böbürlenme fırsatını hiç bulamıyordum,” dedi sırtarak ve arabaya doğru yürürlerken Fransızca gevezelik etti. Sohbet Bergen’in ötesindeki tepelere uzanan virajlı yollardan evleri Froskehuset’e kadar devam ederken, bu sefer de Fransızcası pek iyi olmayan Pip kendini dışlanmış hissetti. Ön koltukta otururken babasına bir bakış attı; babasının seyrekleşen sarı saçları geriye taranmıştı ve yüzünde mutlu geçirdiği yılların bıraktığı çizgiler vardı – Pip babasının yüzünde tebessüm olmayan bir an hatırlamıyordu. Horst ufak bir keçi sakalı bırakmıştı ve bıyığıyla birlikte Pip’e fotoğraflardan gördüğü Fransız empresyonist ressamıları hatırlatıyordu. Tahmin ettiği gibi, Horst onun arkadaşlarıyla tanıştığına çok memnun olmuşa benziyordu ve Pip babasına bu cömert karşılaşmasından ötürü daha da büyük bir sevgi duydu.

Eve vardıklarında kapıyı her zamanki gibi çok güzel görünen annesi Astrid açtı ve aynı sıcak karşılamayı o devam ettirdi, Norveççe konuşuyor olsa da. Bakışları hemen Bo’ya takıldı, delikanlı artık o kadar bitkin ve acı çekiyormuş gibi görünüyordu ki destek almak için Elle’e tutunuyordu.

Astrid eliyle ağzını kapattı. “Ne oldu ona?”

“Kaldığı ev kundaklanınca pencereden atladı,” diye açıkladı Pip.

“Zavallı çocuk! Horst, sen ve Pip diğer konuklarımızı salona götürün. Bo,” dedi Astrid koridordaki telefonun yanında duran sandalyeyi işaret ederek, “otur da yaralarına bir bakayım.”

Horst’u ve Elle’i koridorda takip ederlerken Pip, Karine’e alçak sesle, “Annem eğitilmiş bir hemşiredir,” diye açıkladı. “Apandisit ameliyatından sonra babamın bakımını yaparken ona nasıl âşık olduğunun hikâyesini bir ara kesin dinlersin.”

“Babandan bayağı genç görünüyor.”

“Öyle, babamdan on beş yaş genç. Bana hamile kaldığında daha on sekizindeymiş. Birbirlerine gerçekten tapıyorlar.”

“Pip...”

Pip, Karine’in ince, hassas parmaklarını kolunda hissetti. “Evet?”

“Teşekkür ederim, hepimiz adına.”

O akşam yaralarına pansuman yapması için doktor çağırıldıktan ve dirseğinin çatlayıp çatlamadığına bakılması için hastaneden randevu alındıktan sonra Bo, Elle ve Astrid’in yardımıyla üst kata çıktı ve Pip’in odasına yatırıldı.

“Zavallı çocuk,” dedi Astrid akşam yemeğini hazırlamak için alt kata inerken, Pip de onun peşinden mutfığa girdi. “Mahvolmuş. Baban Leipzig’de olanlardan bana biraz bahsetti. Patates soyacağını uzatır mısın bana?”

“Evet.” Pip kendisine söyleneni yaptı.

“Norveç’i ziyarete gelmiş üç arkadaştan ziyade mülteciler, değil mi?”

“İkisi de doğru, sanırım.”

“Peki, burada ne kadar kalacaklar?”

“Açıkçası mor, bilmiyorum.”

“Hepsi Yahudi mi?”

“Karine ve Elle Yahudi. Bo’dan emin değilim.”

“İtiraf etmeliyim ki Almanya’da olanlara inanmak zor. Ama inanmam gerek. Dünya çok zalim bir yer,” dedi Astrid iç çekerek. “Peki ya Karine? Bize o kadar anlattığın kız o mu?”

“Evet.” Pip annesinin yorumlarını beklerken onun patatesleri soymasını izledi.

“Hayat dolu birine benziyor, çok da zeki. Bazen başa çıkması zor biri olacağını tahmin ediyorum,” dedi annesi.

“Beni kamçılıyor, orası kesin. Dünyaya dair çok şey öğrendim,” dedi Pip biraz savunmacı bir sesle.

“Tam da ihtiyacın olan şey: güçlü bir kadın. Ben olmasaydım baban ne yapardı Tanrı bilir,” dedi Astrid gülererek. “Arkadaşlarına yardım etmek için yaptıklarından dolayı seninle gurur duyuyorum. Baban ve ben de onlara destek olmak için elimizden geleni yapacağız. Ancak...”

“Ancak ne *mor*?”

“Cömertliğin seni Bo iyileşinceye kadar salondaki kanepeye sürgün etti.”

Aşağıdaki muazzam fiyorda bakan terasta akşam yemeği yedikten sonra Elle, yemeği kendisine tepside giden Bo’yu kontrol etmek için yukarı çıktı, sonra da yatmaya gitti. Horst ve Astrid de yatmaya gideceklerini söylediler ve Pip merdivenlerden çıkarılarken onların usulca attıkları kahkahaları duydu. Yemek boyunca arkadaşlarının yüzlerindeki gerginliğin kayıp gitmesini izlerken anne ve babasıyla hiç bu kadar gurur duymamış, Norveç’te olduğuna hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

“Ben de yukarı çıkayım,” dedi Karine. “Çok yorgunum ama kaçırılmayacak kadar sihirli bir manzara bu. Baksana şuna. Saat neredeyse gecenin on biri ve hâlâ ışık var.”

Karine masadan kalkıp tepelerden aşağıya, denize doğru uzanan uçsuz bucaksız çam ağaçları arasında bir bariyer oluş-

turan ahşap parmaklıklara doğru yürürken, “Ve güneş yarın sen kalkmadan çok önce doğmuş olacak. Sana buranın güzel olduğunu söylemiştim,” dedi Pip.

“Bu güzelden de öte... nefes kesici. Sadece manzara da değil nefes kesici olan. Anne ve babanın bizi ağırlamaları, iyilikleri... Çok etkilendim.”

Pip onu kollarının arasına aldı ve Karine artık rahatladığı için onun omzunda usul usul gözyaşı döktü. Başını kaldırıp Pip’e baktı, yüzünü inceledi.

“Bana buradan asla gitmemin gerekmeyeceğini söyle.”

Ve Pip öyle yaptı.

Ertesi sabah Horst, Bo ile Elle’i yakındaki hastaneye götürdü. Dirsek çıkığı ve açık kırık teşhisi konan Bo ameliyat olmak için hastaneye yattı. Elle de sonraki birkaç günü hastanede onunla geçirince Pip, Karine’e Bergen’in güzelliklerini özgürce gösterebildi.

Onu kendi evine sadece yürüme mesafesinde bulunan, Grieg’in artık müzeye dönüştürülmüş evi Trolldhaugen’e götürdü. Fiyordun kenarına konuşlanmış, üstadın bestelerinden bazılarını yazdığı kulübeyi ziyaret ettiklerinde Karine’in yaşadığı mutluluğu izledi.

“Sen de ünlü olduğunda böyle bir yerin olacak mı?” diye sordu Karine ona. “Sana öğle yemeğinde tatlı ve şarap getiririm, sonra da yerde sevişiriz.”

“Ah, o zaman kendimi içeri kilitlemem gerekir. Bestecilerin çalışırken dikkatlerinin dağılmaması gerekir,” diye takıldı Pip ona.

“Öyleyse tek başına kaldığım saatlerde oyalanabilmek için bir sevgili edinmem gerekebilir,” diye karşılık verdi Karine de muzip bir gülümsemeyle, sonra önüne dönüp yürümeye koyuldu.

Pip gülerek onu yakaladı ve kollarını arkasından beline dolayıp yürümesine engel oldu. Dudakları boynunun narin kavisini buldu. “Asla,” diye fısıldadı Pip. “Benden başkası asla olamaz.”

Trenle şehre inip Arnavut kaldırımlı dar sokaklarda dolağıktan sonra Karine'in aquaviti denemesi için bir kafede ögle yemeğı yediler.

Karine'in gözleri yaşarınca ikisi de kıkırdadı ve Karine aquavitin "absentten daha sert" olduğunu söyledikten sonra derhâl bir tane daha istedi. Yemekten sonra Pip onu Ibsen'in bir zamanlar sanat yönetmeni olduğı ve Grieg'in orkestrayı yönettiğı Nationale Scene tiyatrosuna götürdü.

"Şimdi kendi mekânları var, Konsertpalæet, babam vaktinin büyük bir kısmını orada orkestranın baş çellisti olarak geçiriyor," dedi Pip.

"Sence ikimize de iş bulabilir mi?"

"Bize kefil olacağından eminim, evet," dedi Pip, Bergen Filarmoni Orkestrası'nda hiçbir zaman kadın müzisyen bulunmadığını söyleyip de Karine'in hevesini kırmak istemiyordu.

Bir başka gün Fløibanen denen minik kablolu trene binip Bergen'i çevreleyen yedi heybetli dağıdan biri olan Fløyen Dağı'nın tepesine çıktılar. Seyir terasından altlarındaki şehrin ve ötede parlayan fiyordun olağanüstü manzarası görünüyordu. Karine parmaklıkların üzerinden uzaklara bakarken keyiften iç çekti.

"Dünya üzerinde bundan daha güzel bir görüntü olamaz herhâlde," dedi usulca.

Pip, Karine'in Bergen'e dair samimi coşkusunu çok seviyordu, özellikle de hayallerinin o ana kadar hep çok daha büyük bir hedef olan Amerika üzerine kurulu olduğunu düşününce. Karine, Pip'ten kendisine biraz Norveççe öğretmesini de istemişti, anne-siyle aralarında bir çevirmen olmadan konuşamamaktan bıkmıştı.

"Bana o kadar iyi davrandı ki, *chérie*, bunun için ne kadar minnettar olduğumu ona kendi dilinde söylemek istiyorum."

Bo eve sağ kolu sınıksıkı sarılı halde döndü. Akşamları terasta yemek yendikten sonra verilen doğaçlama konserlerle geçiyordu. Pip

terasın kapılarını ardına kadar açıp salondaki kuyruklu piyanonun başına geçiyordu. Parçaya göre Elle viyola ya da flüt, Karine obua, Horst da viyolonsel çalıyordu. Horst'un onlara sabırla öğrettiği basit Norveç halk şarkılarından Beethoven ve Çaykovski gibi büyük ustalara, oradan da Bartók ve Prokofyev gibi bestekârların daha modern çalışmalarına kadar her şeyi çalıyorlardı – ancak Horst, Stravinsky çalmayı kesinlikle reddediyordu. Muhteşem müzik tepelerden fiyorda yayılıyordu. Hayatı âdeta sevdiği ve ihtiyaç duyduğu her şeyin uyumlu bir birleşimine dönüşmüş olan Pip, kader ona arkadaşlarını Norveç'e getirttiği için mutluydu. Sadece geceleri, artık Bo'yla paylaştığı odasındaki derme çatma yatağına zar zor sığışıp da Karine'in şehvetli, çıplak bedeninin yanında olmasını özlerken, hiçbir şeyin tamamen kusursuz olmayacağı fikrine kapılıyordu.

O yumuşacık ağustos ayı sona ererken Halvorsen hanesinde geleceğe dair ciddi konuşmaların yapılmasının zamanı da gelmişti. Bu konuşmalardan ilki bir gece vakti herkes odasına çekildikten sonra terasta Pip ile Karine arasında geçti. Karine en sonunda, savaş fırtınasının bulutları gümbürdeyip geçene kadar Amerika'da kalmaya karar veren anne ve babasından bir mektup almıştı. Karine'e yeni okul döneminde Almanya'ya dönmemesini salık veriyorlardı. Aynı zamanda kızlarının hem uzun sürecek hem de pahalıya mal olacak bir yolculuğa çıkıp hemen Amerika'ya gelmesini de gereksiz buluyorlardı, şimdilik Norveç'te sağ salım saklanıyordu zaten. “Anne ve babana sevgi ve teşekkürlerini gönderiyorlar,” dedi Karine mektubu katlayıp tekrar zarfına koyarken. “Sence burada biraz daha kalacak olmamın Horst ve Astrid için bir sakıncası olur mu?”

“Kesinlikle hayır. Bence babam sana birazcık âşık oldu. Ya da en azından obua çalışına,” dedi Pip gülümseyerek.

“Ama eğer burada kalacaksam anne ve babana yük olmaya daha fazla devam edemeyiz. Hem seni özlüyorum *chérie*,” diye fısıldadı Karine ona sokulup kulağını hafifçe dışleyerek. Dudakları Pip’in dudaklarını aradı ve öpüştüler, ta ki üst katta bir kapı sesi duyup da Pip geri çekilinceye kadar.

“Anne ve babamın çatısı altındayız, şunu anlamalısın ki...”

“Elbette anlıyorum *chérie*. Ama belki burada kendimize ait bir yer bulabiliriz. Seninle olmayı özlüyorum...” Karine uzanıp onun elini kendi göğsüne bastırdı.

“Ben de seninle olmayı özlüyorum sevgilim,” dedi Pip, an-sızın birine yakalanmamak için elini binbir zahmetle usulca geri çekerek. “Ama annem ve babam Norveç’te başka insanların kabul edemeyeceği birçok şeyi kabul etseler de, evlenmeden aynı yatağı paylaşmamıza dair en ufak bir ima bile –onların çatısı altında olsun ya da olmasın– onlar için kabul edilemez. Ve bizim için yaptıkları onca şeyden sonra bu çok büyük bir saygısızlık olur.”

“Biliyorum ama ne yapabiliriz? Bu benim için tam bir işkence.” Karine gözlerini devirdi. “İlişkimizin o kısmına ne kadar ihtiyaç duyduğumu biliyorsun.”

“Ben de duyuyorum.” Pip bazen fiziksel birlikteliklerinde kendisi kadın, Karine erkekmiş gibi hissediyordu. “Ama benimle evlenmek için dinini değiştirmeye hazır olmadığın sürece Norveç’te durum bu.”

“Hristiyan mı olmalıyım?”

“Daha doğrusu Lüterci olman gerekiyor.”

“*Mon Dieu!* Sevişmek için biraz ağır bir bedel bu. Amerika’da böyle kurallar olmadığından eminim.”

“Belki yoktur ama Amerika’da değiliz Karine. Norveç’te küçük bir şehirdeyiz. Ve seni ne kadar çok seversem seveyim anne ve babamın burnunun dibinde ulu orta seninle beraber yaşamak benim yapabileceğim bir şey değil. Anlıyor musun beni?”

“Evet, anlıyorum, anlıyorum ama din değiştirmek... yani bu benim halkıma ihanet olur. Fakat annem de babamla evlenmek için din değiştirmeden önce Musevi değildi, o yüzden ben genetik

olarak sadece yarı Yahudi'yim. Anneme ve babama fikirlerini sormam lazım. Acil durumlar için bana babamın galerisinin telefon numarasını bırakmışlardı ve bu bana acil bir durum gibi geliyor. Eğer kabul ederlerse hemen evlenebilir miyiz?"

"Kurallardan tam olarak emin değilim Karine ama sanırım rahip senin vaftiz kâğıdını görmek isteyecektir."

"Biliyorsun ki öyle bir kâğıdım yok. Burada yapılabilir mi bu?"

"Bunu yapar mısın? Bir Lüterci olarak vaftiz olur musun?"

"Birkaç damla su ve alnıma çizilecek bir haç benim kalbimi Hristiyan yapmaz Pip."

"Evet, ama..." Pip onun durumu anlayamadığını hissediyordu. "O zaman sevişebileceğimiz gerçeğini bir kenara bırakacak olursak, benimle evlenmek istediğinden emin misin?"

"Beni affet Pip," dedi Karine gülümseyerek. "İşin uygulama tarafını halletme ihtiyacım, konuşmamızın romantik kısmına üstün geldi. Tabii ki seninle evlenmek istiyorum! O yüzden bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Gerçekten benim için din mi değiştireceksin?" Pip çok duygulanmıştı. Köklerinin Karine için ne ifade ettiğini gayet iyi biliyordu.

"Eğer annem ve babam onay verirse, evet. *Chérie*, mantıklı olmam lazım. Bu şartlar altında seninki olsun benimki olsun her Tanrı'nın beni affedeceğinden eminim."

"Her ne kadar senin beni sadece bedenim için istediğini düşünmeye başlamış olsam da," diye takıldı ona Pip.

"Muhtemelen," diyerek Karine de ona karşılık verdi. "Yarın babana, Amerika'yı arayabilir miyim, diye soracağım."

Pip, Karine'in odadan çıkmasını izledi ve değişken mizacıyla, bitmek bilmeyen idealist ve romantik fikirleriyle kendisini nasıl sürekli hazırlıksız yakaladığını düşündü. Onun karmaşık doğasını bir gün gerçekten anlayıp anlayamayacağını merak etti. Eğer evlenebilirlerse en azından ileride hiç canı sıkılmayacaktı.

Karine'in anne ve babası onun aramasına ertesi akşam cevap verdiler.

“Onay verdiler,” dedi Karine hüzünlü bir şekilde. “Sadece seninle evlenebileyim diye değil. Senin soyadını almamın benim için daha güvenli olacağını düşünüyorlar, her ihtimale karşı...”

“Öyleyse çok mutlu oldum sevgilim,” dedi Pip, Karine’i kollarına alıp dudaklarını onunkilere bastırarak.

“Şimdi...” Karine sonunda ondan uzaklaştı, gözlerinde daha mutlu bir ifade vardı. “Bu iş en erken ne zaman halledilebilir?”

“Sen rahiple görüştüğünde seni vaftiz etmeyi kabul eder etmez.”

“Yarın mesela?” dedi Karine, eli onun kasıklarına doğru ilerlerken.

“Rahat dur,” diye azarladı onu Pip, Karine’in dokunuşuyla inledikten sonra elini gönülsüzce uzaklaştırırken. “Şimdilik Norveç’te olmaktan memnun musun?”

“Hayat kurmak için çok daha kötü yerler var ve şimdilik neler olacağını görene kadar günübirlik yaşamalıyız. Burayı çok sevdiğimi biliyorsun, korkunç diliniz dışında tabii.”

“O zaman geçinebilmemiz için hemen müzisyen olarak iş bulmaya çalışmam gerek. Ya buradaki orkestrada ya da belki Oslo’da.”

“Belki ben de iş bulabilirim.”

“Belki bulabilirsin, ‘korkunç’ dilimizde en azından ‘lütfen’ ve ‘teşekkür ederim’ demeyi öğrendiğin zaman,” diye takıldı Pip ona.

“Tamam, peki! Deniyorum.”

“Evet.” Pip onun burnuna bir öpücük kondurdu. “Denediğini biliyorum.”

Pip ve Karine evlenmek istediklerini duyurunca Astrid bir kutlama yemeği hazırladı.

“Sen ve Karine buraya, Bergen’e mi yerleşeceksiniz?” diye sordu onlara.

“Şimdilik evet. Eğer müzikle ilgili bir iş bulmamıza yardımcı olabilirsen *far*,” dedi Pip.

“Bunu biraz soruşturabilirim elbette,” diye karşılık verdi Horst ve o anda Astrid ayağa kalkıp müstakbel gelinini kucakladı.

“Tamam, bu kadar iş konuştuğunuz yeter. Bu özel bir akşam. Tebrikler *kjære*, Halvorsen ailesine hoş geldin. Pip’i ve yeteneklerini Avrupa ya da Amerika’ya kaptıracağımıza inandığım için şu an bilhassa mutluyum. Sen oğlumuzu evine getirdin.”

Pip, Karine için annesinin sözlerini çevirdi ve onun gözlerindeki yaşları gördü, sonra da müstakbel eşinin gözlerindeki kileri.

“Tebrikler,” dedi Bo aniden, onlara kadeh kaldırarak. “Elle ve ben de yakında izinizden gitmeyi umuyoruz.”

Bölgedeki kilisenin rahibini iyi tanıyan Astrid onunla konuşmaya gitti. Ona Karine’in Yahudi kökenine dair her ne söylediyse bunu kendine sakladı ama rahip, Karine’i hemen vaftiz etmeyi kabul etmişti. Halvorsen hanesinde yaşayanlar bu kısa törene katıldılar ve eve döndüklerinde Horst, Pip’i kenara çekti.

“Karine’in bunu yapması iyi oldu, hem de birçok yönden. Orkestradan bir arkadaşım Münih’te verdiği bir konserden yeni döndü. Nazilerin Yahudi karşıtı propagandası süratle büyüyormuş.”

“Ama biz buradayken bunun bize bir zararı olmaz herhâlde.”

“Olmazmış gibi geliyor ama delinin teki Almanya sınırları dışında bile bu kadar çok kişiyi etkisi altına almışken,” dedi Horst, “tüm bunların nerede sona ereceğini kim bilebilir?”

Kısa süre sonra Bo ve Elle de şimdilik Bergen’de kalacaklarını duyurdular. Bo’nun alçısı çıkarılmıştı ama dirseği hâlâ viyolonsel çalmasına izin vermeyecek kadar esneklikten uzaktı.

O akşam beraber kaldıkları yatak odasında Elle, Karine’e içini döktü: “İkimiz de bir an önce iyileşmesi için dua ediyoruz. O kadar yetenekli ki... Kurduğu tüm hayaller buna bağlı. Şimdilik limanda, bir haritacının dükkânında kendine iş buldu. Bize dükkânın üzerindeki küçük daireyi vermeyi teklif ettiler.

Karı kocaymışız gibi davrandık, ben de haritacının karısı için temizlik yapacağım.”

“İkiniz de bunun için yeterince Norveççe biliyor musunuz?” diye sordu Karine, arkadaşını kıskanarak.

“Bo hızlı öğreniyor. Ben de çok çalışıyorum. Hem haritacı bir Alman, Almanca da bildiğin gibi gayet iyi konuştuğumuz bir dil.”

“Peki, gerçekten evlenecek misiniz?”

“Niyetimiz bu, evet, ama para biriktirmemiz lazım. O yüzden şimdilik bir yalanı yaşamalıyız. Bo gerçeğin kâğıt üzerinde değil, kalpte olduğunu söylüyor.”

“Bence de.” Karine elini Elle’e uzattı. “Şehre taşındığınız zaman da dostluğumuza aynı şekilde devam edeceğimize söz verir misin?”

“Elbette. Sen benim kız kardeşim sayılırsın Karine. Seni seviyorum ve bizim için yaptıklarınız adına sana ve Pip’e ne kadar teşekkür etsek az.”

Ertesi sabah Karine, Pip’e Elle ile Bo’nun haberini verdikten sonra, “Bizim de yakında kendimize ait bir yuvamız olacak mı?” diye sordu.

“Eğer yarınki mülakat umduğum gibi giderse er ya da geç evet,” dedi Pip. Horst ona Bergen Filarmoni Orkestrası’nın şefi Harald Heide’yle bir görüşme ayarlamıştı.

“İyi gidecek *chérie*,” dedi Karine ona bir öpücükle güvence vererek, “iyi gidecek.”

Pip, Konsert-palæet’e vardığında, Leipzig Konservatuvarı’na giriş sınavlarında olduğundan çok daha gergindi. *Belki*, diye düşündü alaycı bir tavrıyla, *bu kez performansımın gerçek dünyada so-*

nuçları olur, geçen sefer kendinden başka hiç kimseye karşı bir sorumluluğu olmayan tasasız bir gençtim. Kendini bilet gişesindeki kadına tanıttı ve kadın ona bir koridor boyunca eşlik edip onu içinde bir piyano ve bir yığın nota sehпасının bulunduğu geniş bir etüt odasına götürdü. Kısa süre sonra uzun boylu, geniş omuzlu, güler yüzlü ve gür, koyu sarı saçları olan bir adam gelip kendini Harald Heide olarak tanıttı.

Pip'in elini samimiyetle sıkarken, "Babanız yeteneklerinizi öve öve bitiremedi Herr Halvorsen. Norveç'e döndüğünüz için çok mutlu olduğ u belli," dedi. "Sanırım hem piyano hem de keman çalışırsunuz."

"Evet efendim, ama Leipzig'de eğitim alırken ana enstrümanım piyanoydu. Yine de bir gün besteci olmayı umuyorum."

"O zaman gelin, başlayalım." Herr Heide, Pip'e piyanoya oturmasını işaret etti, kendisi de odanın bir duvarına yaslanmış alçak bir sıraya oturdu. "Hazır olduğunuzda başlayın Herr Halvorsen."

Ellerini tuşların üzerine uzattığında Pip'in parmakları hafifçe titriyordu ama Rahmaninov'un 2 Numaralı Do Minör Piyano Konçertosu'nun ilk bölümüne hayat veren ve çan seslerini andıran o ağır tınılar yükselmeye başladığı anda tüm gerginliği dağılıp gitti. Müziğin fırtınalı tutkusu içine dolarken Pip gözlerini kapattı ve parmakları bir sonraki hızlı arpej boyunca dans ederken kafasının içinde yaylıların ve tahta üflemelilerin kendisine eşlik ettiğini duydu. Mi Bemol Majör tonundaki şiirsel yavaş bölümün yarısına gelmişken Herr Heide onu durdurdu.

"Sanırım ben duymam gerekeni duydum. Gerçekten olağanüstüydü. Eğer bunun yarısı kadar bile keman da çalabiliyorsanız size iş teklif etmemem için hiçbir sebep göremiyorum Herr Halvorsen. Şimdi ofisime gidelim de biraz konuşalım."

Pip bir saat sonra bulutların üzerinde uçarcasına eve döndü, hemen annesine, babasına ve Karine'e Bergen Filarmoni Orkestrası'na resmen kabul edildiğini müjdeledi.

“Sadece ‘yedek’ olacağım, daimî üyeler müsait olmadıklarında ya da hastalandıklarında piyanoyu veya kemanı ben üstleneceğim ama Herr Heide şu anki piyanistin çok yaşlı olduğunu, çoğu zaman sahneye çıkamadığını söylüyor. Yakında emekliye ayrılabilirmiş.”

“Franz Wolf gıcırdayan bir kapı gibi ve parmaklarında artrit var. Orkestrada çalmak için bir sürü fırsatın olacak. Aferin oğlum!” Horst onun sırtını sıvazladı. “Tıpkı babam Jens ve benim bir zamanlar yaptığımız gibi birlikte çalacağız.”

“Ona aynı zamanda besteci de olduğunu söyledin mi?” diye sıkıştırdı onu Karine.

“Evet ama Roma da bir günde inşa edilmedi, şimdilik evlendiğimizde kocan olarak seni geçindirebileceğim için mutluyum sadece.”

“Belki bir gün ben de orkestrada sana katılabilirim,” dedi Karine somurtarak. “İyi bir *Hausfrau*¹⁷ olacağımı sanmıyorum.”

Pip, Karine’in sözlerini annesi için çevirdi ve annesi gülümsedi. “Merak etme. Sen ve baban enstrümanlarınızı çalarken ben Karine’e bir evi çekip çevirmek için ihtiyacı olan her şeyi öğreteceğim.”

“Orkestrada yeniden iki Halvorsen, yakında evlenecek bir oğul ve eminim ileride sevecek bir sürü torun.” Horst’un gözleri sevinçle ışıldadı.

Pip, Karine’in koyu renkli kaşlarını kaldırarak kendisine baktığını gördü. Karine ona sık sık anaç biri olmadığını, çocuk sahibi olmak için fazla bencil olduğunu söyleyip durmuştu. Pip onu ciddiye almıyordu; en akla gelmedik şeyleri söyleyerek karşındakini şoke etmeye çalışmak Karine’in tarzıydı. Ve Pip tam da bu yüzden ona âşıktı.

Karine ve Pip, Noel arifesinden önceki gün evlendiler. Taze kar kusursuz bir battaniye misali şehri örtmüştü ve ikisi bir at ara-

17 (Alm.) Ev hanımı. (ç. n.)

basıyla Grand Hotel Terminus'a giderken, Bergen şehir merkezini süsleyen ve göz kırpan ışıklar törene bir masal havası katmıştı. Masraflarını Horst'un karşılamakta ısrar ettiği düğün eğlencesinden sonra çiçeği burnunda karı koca nihayet misafirlerine iyi geceler dileyip üst kata çıktı. Elle ve Bo'nun onlara düğün hediyesi olan otel odalarına girdiklerinde, birbirlerinin kollarına ancak altı ay sürmüş bir orucun neden olabileceği bir açlıkla atıldılar. Öpüşürlerken Pip, Karine'in bej rengi dantel elbisesinin düğmelerini açtı ve elbise onun önce omuzlarından, sonra kollarından aşağıya kayarken, genç adam parmak uçlarıyla elbisenin izini takip ederek Karine'in zarif köprücük kemiklerinde yavaş yavaş ilerledikten sonra koyu pembe meme uçlarına dokundu. Karine inledi ve Pip'i saçından kavrayıp dudaklarını dudaklarından ayırarak başını göğsüne yöneltti. Pip'in dudakları meme ucunu sardığında Karine zevk içinde nefesini tuttu ve aynı anda elbisesini kalçalarından aşağıya itip yere düşmesini sağladı. Sonra Pip onu kucaklayıp kaldırarak yatağa taşıdı; hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu, arzudan deliye dönmüştü. Yatağın yanında durup beceriksizce giysilerinden kurtulmaya çalışırken Karine yatakta dizlerinin üzerinde doğruldu ve onu durdurdu.

"Hayır, şimdi sıra bende," dedi boğuk bir sesle. Ustaca önce gömleğinin, sonra da pantolonunun düğmelerini çözdü. Birkaç saniye sonra Pip'i üzerine çekti ve birbirlerinde kayboldular.

Daha sonra tatmin olmuş halde yan yana yatıp eski şehir meydanındaki saatin gece yarısını haber veren sesini dinlediler.

"Bunun için din değiştirmeye değerdı," dedi Karine, dirseğinin üzerinde doğrulup Pip'in yüzünü parmaklarının arkasıyla okşarken gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Eğer bunu sana daha önce söylemediysem şimdi, birkaç saatlik karın olarak söylüyorum ve asla unutmamanı istiyorum: Seni seviyorum *chérie*, bu geceki kadar mutlu olduğum bir anı hiç hatırlamıyorum."

"Ben de seni," diye fısıldadı genç adam, Karine'in elini yanağından alıp dudaklarına bastırarak. "Sonsuza dek."

"Sonsuza dek."

1938

Ocak, şubat, mart ayları boyunca Bergen'e durmaksızın kar ve yağmur yağarken ve kısacık aydınlık saatler yerlerini çabucak karanlığa bırakırken, Pip günlerinin büyük bir kısmını Bergen Filarmoni Orkestrası'yla prova yaparak geçiriyordu. Başlarda haftada en fazla bir kez akşam konserlerine katılması için salona çağrılıyordu ama zavallı yaşlı piyanist Franz iyice azıtan artriti yüzünden giderek daha fazla izin almaya başlayınca Pip de yavaş yavaş orkestranın daimî üyelerinden biri haline geldi.

Kalan zamanını ilk konçertosunu bestelemek için harcıyor ve çabalarının sonuçlarını kimseye göstermiyordu. Karine'e bile. Bittiğinde eserini ona ithaf edecekti. Akşamları provalardan sonra çoğu zaman konser salonunda kalıyordu. Orada, orkestrasız ve seyircisiz salonun perili atmosferinde çukurdaki piyanonun başına geçip bestesi üzerinde çalışıyordu.

Karine'i ise artık çok sevdiği Astrid oyalıyordu. Norveççesini yavaş yavaş ilerletmeye başlamıştı ve kayınvalidesinin baskıcı olmayan rehberliğinde ev işleri sanatını öğrenmek için elinden geleni yapıyordu.

Elle'in işinden fırsat buldukları zamanlarda Karine onu haritacının rıhtımdaki dükkânının üst katında yer alan minik

dairede ziyaret ediyordu ve geleceğe dair umutlarını, planlarını konuşuyorlardı.

Bir sabah kahvelerini içerlerken, “Kendi evin olduğu için seni kıskanmaktan kendimi alamıyorum,” diye itiraf etti Karine. “Pip’le artık evliyiz ama hâlâ anne ve babasının evinde yaşıyor, çocukken uyuduğu odada kalıyoruz. Romantik dakikalar için hiç de baştan çıkarıcı bir yer sayılmaz. Daima sessiz olmaya özen göstermemiz gerekiyor ve ben çılgınca sevişebilme özgürlüğünün hasretini çekiyorum.”

Elle arkadaşının cesur sözlerine alışıktı. “Sizin de zamanınız gelecek, bundan eminim,” dedi gülümseyerek. “Anne ve babasının desteğini aldığınız için şanslısınız. Bizim için işler hâlâ zor. Bo’nun dirseği eskisine göre çok daha iyi ama hâlâ buradaki ya da başka herhangi bir yerdeki bir orkestranın seçmelerine katılmasına müsaade edecek kadar düzelmiş değil. Tutkuyla sevdiği şeyi şu anda yapamıyor olmak onu harap ediyor. Beni de harap ettiği gibi.”

Karine bunun nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyordu; Bergen’e geldiğinden beri eve tıkalı kaldığından, kendi müzik kabiliyeti de Froskehuset’teki arada bir gerçekleşen akşam dinletileriyle sınırlanmıştı. Ama Elle’in ve Bo’nun göğüs gerdikleri zorluklarla kıyaslayınca kendi sorunlarının pek bir öneminin olmadığını da kabul ediyordu.

“Kusura bakma Elle, bencillik ediyorum.”

“Etmiyorsun kardeşim. Müzik bizim yaşam kaynağımız ve onsuz yaşamak çok zor. Ama en azından Bo’nun enstrüman çalamıyor olması iyi bir şeye vesile oldu. Haritacıyla çalışmayı seviyor, kendini denizde yön tayin etme yöntemlerini öğrenmeye adadı. Şimdilik ikimiz de hayatımızdan memnunuz.”

“Buna sevindim,” dedi Karine. “Ayrıca hâlâ aynı şehirde yaşadığımız, istediğimiz zaman görüşebildiğimiz için mutluyum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.”

“Ben de sensiz.”

Mayıs ayının başında Pip, Karine'e şehrin merkezinde yer alan Teatergaten'da, tiyatroya ve konser salonuna iki adım mesafede küçük bir ev kiralamaya yetecek kadar para biriktirdiğini söyledi.

Bunu duyduğunda Karine gözyaşlarına boğuldu. "Tam zamanında, *chérie*. Çünkü sana her şeyden önce söylemem gereken bir şey var... *mon Dieu!* Hamileyim."

Pip karısının yanına koşup onu coşkuyla sarıp sarmalarken, "Bu harika bir haber!" diye haykırdı. "Bu kadar korkmana gerek yok," diye takıldı sonra ona, gözlerinin içine bakmak için Karine'in titreyen çenesini parmağıyla kaldırırken. "Natüralist inancın göz önüne alınırsa, bir çocuğun aşkla çarpan iki yüreğin neticesi olduğunu herkesten önce senin kabul etmen gerekir."

"Tamam, biliyorum ama her sabah deli gibi kusuyorum. Hem ya o çocuğu sevemezsem? Ya ona iyi annelik edemezsem? Ya?.."

"Sakin ol canım. Sadece korkuyorsun. Her müstakbel anne gibi."

"Hayır! Benim tanıdığım kadınlar hamilelikten keyif alıyorlardı. Damızlık kısıraklar gibi öylece oturup büyüyen karınlarını okşayarak, gördükleri ilginin tadını çıkarıyorlardı. Oysa benim tek gördüğüm, içimde bir yaratığın dümdüz karnımı elimden alıp enerjimi tükettiği!"

Bu sözlerden sonra Karine daha da şiddetli hıçkırıklara boğularak kendini Pip'in kollarına bıraktı.

Pip gülümsemesini bastırdı, derin bir nefes aldı ve onu avutmak için elinden geleni yaptı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Horst ile Astrid'e bir torunlarının olacağını söylediler. Bir de kendilerine ait bir eve taşınacaklarını.

Bu haberleri bir dizi tebrik takip etti ancak aquavit şişesi ortaya çıktığında Horst, Karine'e içkiden vermedi.

"Gördün mü?" dedi Karine yatakta Pip'in yanına uzanırken. "Keyif aldığım her şey artık geçmişte kaldı."

Pip kıkırdayarak onu kollarının arasına çekti ve elini onun gecesliğinin altına sokup küçük göbeğini okşamak için uzandı. *Yıldızlı bir gecede yarım ayın ilk kez görüldüğü an gibi*, diye düşündü. Bunu birlikte yapmışlardı. Bu bir mucizeydi.

“Sadece altı ay Karine. Sana söz veriyorum, doğum yaptığın gece baş ucuna hepsini sen içesin diye bir şişe dolusu aquavit koyacağım.”

Haziran başında Teatergaten'daki yeni evlerine taşındılar. Ev küçük olmasına küçüktü ama camgöbeği rengi ahşap dış kaplaması ve mutfağın hemen yanında yer alan ahşap terasıyla çok güzeldi. Yaz boyunca Pip isteyken Karine, Astrid ve Elle'in de yardımıyla büyük bir çaba sarf ederek evi dekore etti ve terasa saksılar içinde petunyalar, lavantalar koydu. Kısıtlı bütçelerine rağmen ev yavaş yavaş sade ve huzurlu bir sığınak haline geldi.

Ekim ayında, yirmi birinci doğum gününün gecesinde Pip, bir akşam konserinden sonra eve geldi ve Karine'i, Elle'i ve Bo'yu oturma odasında buldu.

Bakışları heyecanla dans eden Karine, “Doğum günün kutlu olsun *chérie*,” dedi ve üçü kenara çekildiğinde odanın köşesine yerleştirilmiş duvar piyanosu ortaya çıktı. “Steinway olmadığını biliyorum ama en azından bu da bir başlangıçtır.”

“Ama nasıl?..” diye soracak oldu Pip hayretle. “Böyle bir şey için paramız yok ki.”

“Endişelenmek benim, bunun tadını çıkarmak ise senin işin. Bir bestecinin, ilham perisini kovalayabilmesi için elinin altında her zaman kendi enstrümanı olmalıdır,” dedi Karine. “Bo piyanoda bir iki deneme yaptı, sesinin iyi olduğunu söylüyor. Haydi Pip, bir şeyler çal da dinleyelim.”

“Elbette.”

Pip piyanonun yanına gitti ve parmaklarını tuşları koruyan kapağın üzerinde gezdirerek, üst paneldeki bal rengi ahşabı

süsleyen sade kakmaya hayranlıkla baktı. Üzerinde imalatçının damgası yoktu ama piyano sağlam yapılmıştı, çok iyi durumdaydı ve belli ki sevgiyle cilalanmıştı. Kapağı kaldırdığında parlayan tuşlar görüldü ve Pip üzerine oturabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Elle hemen atıldı. “Bu da bizden,” dedi döşemeli tabureyi bir sandalyenin arkasından çıkarıp piyanonun önüne koyarak. “Bo ahşabı oydu, ben de minderini diktim.”

Pip çam ayakların zarif kıvrımına ve minderdeki karmaşık iğne işi desene baktı. Çok duygulanmıştı. “Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi otururken. “Sadece teşekkür edebilirim, ikimize de.”

“Senin ve ailenin bizim için yaptıklarıyla kıyaslanamaz bile,” dedi Bo usulca. “Doğum günün kutlu olsun.”

Pip parmaklarını tuşlara doğru kaldırdı ve Çaykovski’nin *Sol Bemol Majör Kapriçyo*’sunun ilk notalarını çalmaya başladı. Bo haklıydı, piyanonun gerçekten güzel bir tınısı vardı; Pip heyecanlı artık konçertosu üzerinde gündüz gece çalışabileceğini düşündü.

Doğuma sadece birkaç hafta kala Karine’in karnı giderek büyürken Pip sevgili piyanosunun başına geçmiş, çılgınca bir şeyler karalıyor, akorları ve armoni varyasyonlarını deniyordu; bebek geldiği anda evin huzurunun geri dönüşü olmayan bir biçimde bozulacağını biliyordu.

İlk ismini Karine’in babasından alan Felix Mendelssohn Edvard Halvorsen, 15 Kasım 1938 tarihinde mutlu ve sağlıklı bir şekilde dünyaya geldi. Ve tam da Pip’in tahmin ettiği gibi, Karine o kadar endişe ettikten sonra anneliğe balıklama daldı. Pip onu bu kadar hayatından memnun gördüğüne sevinse de itiraf etmeliydi ki bazen kendisini anne ile bebek arasındaki bu güçlü bağın dışında kalıyormuş gibi hissediyordu. Karısının tüm dikkati sevgili oğullarının üzerindeydi ve Pip bu odak değişikli-

ğine aynı anda hem tapıyor hem de sinir oluyordu. Katlanmakta en çok zorlandığı şey de, Karine'in eskiden onu devamlı bestesi üzerinde çalışmaya teşvik ederken, şimdi ne zaman piyanonun başına geçse ondan sessiz olmasını istemesiydi. "Pip! Bebek uyuyor, uyandıracaksın onu."

Ancak Karine'in annelik kozasında olmasına sevinmesinin özel bir nedeni de vardı; bu durum, Karine'in her hafta Avrupa'da daha da yükselen tansiyonu haber veren gazetelere bakmakla ilgilenmeyeceği anlamına geliyordu. Mart ayında Almanya'nın Avusturya'yı ilhak etmesinden sonra, eylül sonunda savaştan kaçılabilceğine dair bir ümit ışığı görünmüştü: Fransa, Almanya, İngiltere ve İtalya Münih Antlaşması'nı imzalamış, böylece Çekoslovakya'nın Südet bölgesi Almanya'ya verilirken, Hitler de karşılık olarak Almanya'nın daha fazla toprak talebinde bulunmayacağını taahhüt etmişti. İngiltere başbakanı Neville Chamberlain bir konuşmasında antlaşmanın "zamanımızın barışı"na öncülük edeceğini bile söylemişti. Pip tüm kalbiyle Bay Chamberlain'in haklı olmasını diliyordu. Ancak sonbahar devam ederken orkestra çukurunda ve Bergen sokaklarında konuşulanlar giderek daha karamsar hale geliyordu; Münih Antlaşması'nın devam edeceğine çok az kişi inanıyordu.

En azından Noel kutlamalarının mümkün kıldığı mola iyi geldi. Noel gününü Horst ve Astrid'in evinde Elle ve Bo'yla geçirdiler. Yılbaşı gecesi ise Karine ve Pip kendi evlerinde küçük bir parti verdiler ve gece yarısı çanlar 1939'u müjdelerken Pip karısını kollarına alıp şefkatle öptü.

"Sevgilim, her şeyimi sana borçluyum. Hayatımda üstlendiğin anlam için sana ne kadar teşekkür etsem az. Ve verdiklerin için," diye fısıldadı. "Üçümüzün şerefine."

Yılın ilk günü Felix'i büyükannesi ile büyükbabasının sıcak kollarına emanet etmeye ikna edilen Karine; Pip, Bo ve Elle'le

birlikte Bergen'deki limandan *Hurtigruten* adlı gemiye bindi ve Norveç'in olağanüstü batı kıyısına doğru açıldılar. Yanlarından geçip giden sayısız etkileyici manzaraya bakarken Karine yavrusu konusunda çektiği vicdan azabını bile unuttu. En sevdiği manzara ise Geiranger fiyordunun kenarından akan Yedi Kız Kardeş Şelalesi oldu.

Sıfırın altına düşen havaya karşı kat kat yünlere sarmalanmış halde güvertede Pip'le beraber dururken, "Gerçekten nefes kesici *chérie*," dedi. Kışın başlangıcında akarken donup kaskatı kesilmiş şelalelerin yarattığı doğal ve inanılmaz buzdan heykellere hayranlıkla baktılar.

Hurtigruten gemisi kıyı boyunca seyrine devam etti; fiyortlara girip çıkıyor, yiyecek tedariki ve posta teslimatı için bir sürü minik iskeleye yanaşıp kıyı boyunca serpiştirilmiş, tecrit halindeki bölge sakinlerini hayata bağlıyordu.

Yolculuklarının en kuzey noktasına, Norveç'in Arktik kıyısının bir ucundaki Mehamn'a doğru yol alırlarken, Pip yol arkadaşlarına kutup aurorası fenomenini açıkladı.

"Kuzey Işıkları Tanrı'nın bizzat düzenlediği kutsal bir ışık gösterisi gibidir," dedi, manzaranın güzelliğini kelimelerine yansıtmaya çalışsa da bunu başaramadığının farkındaydı.

"Sen o ışıkları hiç gördün mü?" diye sordu Karine.

"Evet ama sadece bir kez, ışıklar Bergen kadar güneydeki bir yerde bile görünmüştü ve hava koşulları da uygundu. Ama bu yolculuğa daha önce hiç çıkmadım."

"Nasıl oluyorlar?" diye sordu Elle başlarının üzerindeki bulutsuz, yıldızlı gökyüzüne bakarak.

"Mantıklı bir açıklaması olduğundan eminim," dedi Pip, "ama ben açıklayamam."

"Belki de açıklamaya gerek yoktur zaten," dedi Bo.

Yolculuğun Tromsø'den sonraki kısmında deniz dalgalıydı ve gemi Kuzey Burnu'na yaklaşırken iki kadın kamaralarına çekildi. Kaptan buranın Kuzey Işıkları'nı görmek için en iyi yer olduğunu duyurmuştu ama Karine'in ne kadar kötü durumda olduğunu

bildiği için Pip'in Bo'yu güvertede gökyüzüne bakmakla görevlendirip, aşağıya inip karısıyla ilgilenmekten başka çaresi yoktu.

"Sana sudan nefret ettiğimi söylemiştim," diye homurdandı Karine, deniz tutmasından muzdarip olanlar için düşünülmüş torbaya doğru eğilirken.

Durulmaya başlayan suyun üzerinde şafak sökerken Kuzey Burnu'ndan ayrılıp güneye, Bergen'e doğru açıldılar. Bo, Pip'i yemek salonunda karşıladı, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

"Dostum, ışıkları gördüm! Mucizeyi gördüm! En inançsız insanı bile Tanrı'nın varlığına inandıracak kadar görkemliydi. O renkler... yeşil, sarı, mavi... tüm gökyüzü parlak ışıklarla aydınlanmıştı! Ben..." Bo'nun sesi boğuklaştı, sonra genç adam kendini toparladı. Gözleri dökülmeyen gözyaşları yüzünden parlarken uzanıp Pip'e sıkıca sarıldı. "Sağ ol," dedi. "Sağ ol."

Bergen'e döndüklerinde küçük Felix'i rahatsız etmemek için Pip ya ıssız konser salonuna ya da anne babasının piyanosunu kullanmak için onların evine çekilmeye başladı. Felix'in özellikle meyilli olduğu gaz sancılarında ötürü durmaksızın çığlık attığı sayısız uykusuz gecenin sonucunda hafızasının bulandığını fark etmişti. Karine bebeğe bakmak için kalkıp, ne kadar çok çalışması gerektiğini bildiği kocasının uykusunu bölmemeye çalışsa da Felix'in tiz çığlıkları minik evin kâğıt gibi ince duvarlarında yankılanarak dinlenmeyi ikisi için de imkânsız kılıyordu.

Yorgunluktan bitap düşmüş haldeki Karine, bilhassa kötü geçen bir gecenin ardından kahvaltı ederken, "Belki de biberonuna biraz aquavit koyup bu işi halletmeliyim," dedi. Sonra da, "Bu bebek beni öldürüyor," diyerek iç çekti. "Seni rahatsız ettiğim için çok özür dilerim *chérie*. Onu susturamıyorum. Ben kötü bir anneyim işte."

Pip ona sarılıp gözyaşlarını parmak uçlarıyla sildi. “Elbette kötü bir anne değilsin sevgilim. Bebek biraz daha büyüdüğünde bütün bunlar bitecek, söz.”

Yaz yaklaşırken ikisi de artık deliksiz bir uyku çekmekten ümidi kesmişlerdi. Sonra o ilk sessiz gece ikisi de kendiliğinden saat ikide, feryatların normalde başladığı saatte uyandı.

“Sence iyi mi? Neden ağlamıyor? *Mon Dieu!* Ya öldüyse?!” dedi Karine yataktan fırlayıp küçük odanın bir köşesine yerleştirilmiş beşiğe koşarak. Felix’in başında durup elini onun alınına koydu ve “Hayır, hayır, nefes alıyor ve ateşi de yok gibi,” diye fısıldadı.

“Öyleyse ne yapıyor?” diye sordu Pip.

Karine’in dudaklarında bir tebessüm belirmeye başladı. “Uyuyor *chérie*. Uyuyor sadece.”

Eve yeniden huzur hâkim olunca Pip tekrar bestesinin üzerinde çalışmaya başladı. Epey düşündükten sonra adını *Hero Konçertosu* koymaya karar vermişti. Genç âşığının kendisiyle sevişmesine izin vererek tapınağın kurallarını çiğneyen, âşığı boğulduğunda da onun peşinden kendini denize atan rahibenin hikâyesi, Karine’in dramatik ve bağımsız doğasıyla uyumluydu. Hem Karine onun ‘Hero’suydu; Pip eğer bir gün onu kaybederse, Karine’in de aynısını yapacağını biliyordu.

Ağustos ayında bir akşamüstü, nota yazmak için kullandığı kalemi bırakıp kollarını huzur içinde esnetti. Orkestrasyonun son kısmı bitmişti. Bestesi tamamlanmıştı.

Ertesi pazar Karine’le beraber Felix’i de alıp trene bindiler ve Froskehuset’e, anne ve babasını görmeye gittiler. Öğle yemeğinden sonra Pip viyolonsel, keman ve obua partiyonlarını içeren notaları çıkardı ve Karine ile Horst’tan onları incelemelerini istedi. İkisi de tecrübeli deşifreciler oldukları için, hızlı bir provadan sonra Pip piyanonun başına geçti ve küçük orkestra çalmaya başladı.

Yirmi dakika sonra Pip ellerini kucağına indirdi ve arkasına döndüğünde annesinin gözyaşlarını sildiğini gördü.

“Bunu beni oğlum yazdı...” diye fısıldadı Astrid kocasına bakarak. “Galiba senin babanın yeteneğini miras almış, Horst.”

“Evet, kesinlikle,” dedi Horst, belli ki o da çok duygulanmıştı. Elini Pip’in omzuna koydu. “Gerçekten çok güzel olmuş oğlum. Bir an önce Harald Heide’nin önünde çalınmalı. Eserin prömiyerini burada, Bergen’de yapmak isteyeceğinden eminim.”

Trenle evlerine dönerlerken, “Elbette tüm bunlar sana o piyanoyu alan ben olduğum için benim sayemde oldu,” diye takıldı Karine ona. “Artık zengin olduğun zaman onu almak için sattığım inci kolyenin yerine yenisini alırsın.” Kocasının yanağına bir öpücük kondurmak için uzanırken Pip’in yüzündeki şok ifadesini gördü. “Canını sıkma sevgilim. Felix’i ve beni gururlandırdın, seni seviyoruz.”

Pip o haftaki ilk akşam konserinden önce konser salonunda Harald Heide’yi bulmak için cesaretini topladı. Adamı kuliste bulunca da ona bir konçerto yazdığını, onun da fikrini almak istediğini açıkladı.

“Bugünün işini yarına bırakmayalım. Neden bestenizi bana şimdi çalmıyorsunuz?” diye önerdi Harald.

“Şey... peki efendim.” Pip gergin bir şekilde piyanonun başına geçti, parmaklarını tuşlara yerleştirdi ve tüm konçertoyu ezberinden çaldı. Harald onu durdurmadı ve çalmayı bitirdiğinde Pip’i coşkuyla alkışladı.

“Vay canına, bu gerçekten çok ama çok iyi olmuş Herr Halvorsen. Ana motif çok hoş bir şekilde özgün ve büyüleyici. Şimdiden kafamın içinde çalmaya başladı. Bu sayfalara bakınca orkestrasyonun bir kısmının üzerinde biraz daha çalışılması gerektiğini görebiliyorum ama bu konuda size yardımcı olabilirim. Merak ediyorum,” dedi nota sayfalarını Pip’e geri uzatırken, “acaba

aramıza yeni bir genç Grieg mi katıldı? Bestenizin yapısında kesinlikle onun eserlerinden izler var ama sanki Rahmaninov'u ve Stravinsky'yi de duyar gibi oldum.”

“Umarım beni de biraz duyabilmişsinizdir efendim,” diye karşılık verdi Pip cesurca.

“Elbette duydum, elbette. Bravo genç adam. Besteyi ilkbahar başında programa eklemeyi değerlendirebiliriz sanırım, bu da size orkestralama üzerinde çalışabilmemiz için zaman tanır.”

Konserden sonra Pip uyuyan karısını uyandırmaya cesaret etti. “Buna inanabiliyor musun *kjære*?! İşte oluyor! Gelecek sene bu zamanlarda profesyonel bir besteci olabilirim!”

“Bu, hayatımda duyduğum en harika şey. Olacağından hiç şüphe etmemiştim. Hatırı sayılır biri olacaksın,” dedi Karine kıkırdayarak. “Ben de meşhur Pip Halvorsen’in karısı olacağım.”

“Tabii ben ‘Jens Halvorsen’ olacağım,” diye düzeltti Pip. “Büyükbabamın gerçek ismini kullanacağım.”

“Eminim o da seninle çok gurur duyardı *chérie*. Benim duyduğum gibi.”

Bu haberin şerefine birer kadeh aquavit içtikten sonra, ayak uçlarındaki beşiğinde huzurla uyuyan Felix'i rahatsız etmemek için sessizce sevişerek kutlamayı tamamladılar.

Neden mutlulukların ömrü hep böyle kısacık olur? Almanya'nın 1 Eylül'de Polonya'yı işgal etmesinin ardından, 4 Eylül'de Fransa ve İngiltere'nin Almanya'ya savaş açtığını gazeteden okurken Pip perişan halde kendine bu soruyu sordu. Prova için evden çıkıp konser salonuna kadarki kısa mesafeyi katederken, şehrin sakinlerinin üzerine örtülmüş kasveti hissedebiliyordu.

“Ama Norveç son savaşta tarafsız kalmayı başarmıştı, bunda neden kalmasın ki? Biz barışçıl bir ulusuz, korkacak bir şeyimiz olmamalı,” dedi Pip'in müzisyen arkadaşlarından Samuel, orkestra-

dakiler çukurda enstrümanlarını akort ediyorlardı. Haberler hepsini telaşlandırmıştı ve gerginlik içinde durmadan konuşuyorlardı.

Horst viyolonsel yayını reçinelerken karamsar bir tavırla, “Ah, ama Norveç’in faşist partisinin başındaki Vidkun Quisling’in Hitler’e desteği artırmak için elinden geleni ardına koymadığını unutmayın,” diye karşılık verdi. “‘Yahudi meselesi’ dediği konu hakkında şimdiden bir sürü konuşma yaptı. Tanrı korusun, eğer iktidara gelirse Almanların tarafında olacağına hiç şüphe yok.”

Konserden sonra Pip babasını kenara çekti. “*Far*, gerçekten bu savaşa gireceğimizi düşünüyor musun?”

“Korkarım ki bu mümkün.” Horst hüzünle omuz silkti. “Hal-kımız herhangi bir taraf için silaha sarılmayı reddetse bile Alman yönetiminin bizi rahat bırakacağından kuşkuluyum.”

O gece Pip, gözleri Leipzig’deyken yaşadığı korkuyla bir kez daha alev alev yanan Karine’i yatıştırmak için elinden geleni yaptı.

Karine bir türlü rahat durmayan Felix’i, sanki Naziler bir anda ön kapıdan içeri dalıp oğlunu zorla kollarından alacakmış gibi korumak istercesine göğsüne bastırarak mutfakta bir aşağı bir yukarı yürürken Pip ona, “Ne olur sakin ol,” dedi. “Unutma ki sen artık vaftiz edilmiş bir Lütercisin ve soyadın da Halvorsen. Naziler burayı işgal etse bile –ve bunun olacağı da çok şüpheli– senin doğuştan Yahudi olduğunu kimse bilemez.”

“Ah, Pip! Ne olur bu kadar saf olmaktan vazgeç artık! Gerçeği görmek için bana bir kez bakmaları yeterli. Sonra da kısa bir araştırmayla her şey meydana çıkar. Onların ne kadar titiz çalıştıklarını anlamıyorsun, bizim kökümüzü kazıyana kadar durmayacaklar! Ya oğlumuz? O da Yahudi kanı taşıyor! Belki onu da alırlar!”

“Bunu keşfetmelerinin bir yolu olduğunu sanmıyorum. Hem buraya gelmeyeceklerine inanmamız gerek,” dedi Pip, babasının yorumlarını kafasından çıkarmaya kararlı bir şekilde. “Avrupa’daki Yahudilerin Nazi tehdidinden kaçmak için İsveç üzerinden yavaş yavaş Norveç’e geldiklerini bana birçok kişi söyledi. Burayı güvenli bir sığınak olarak görüyorlar. Sen neden öyle göremiyorsun?”

“Çünkü yanlış yapıyor olabilirler Pip... yanlış yapıyor olabilirler.”

Birden iç çekerek bir koltuğa yığıldı. “Ben sürekli korkmak zorunda mıyım?”

“Yemin ederim Karine, seni ve Felix’i korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Neye mal olursa olsun sevgilim.”

Karine ona baktı, kara gözlerinde tekinsiz, güvensiz bakışlar vardı. “Bunu dilediğini biliyorum *chérie* ve bunun için sana teşekkür ederim ama ne yazık ki bu kez beni sen bile kurtaramayabilirsin.”

Leipzig’deki Mendelssohn heykeli yerle bir edildikten sonra olduğu gibi, ertesi ay Pip gerginlik atmosferinin dağıldığını ve Norveç’te herkesin durumu kabul edip buna göre hareket ettiğini gördü. Kral Haakon ve Başbakan Johan Nygaardsvold, vatandaşlarını Almanya’nın dünyanın bu ücra köşesiyle ilgilenmediklerine ikna etmek için ellerinden geleni yaptılar. Sürekli paniğe gerek olmadığını vurguluyorlardı, her ne kadar en kötü ihtimalin gerçekleşmesi ihtimaline karşı ordu ile donanma seferber edilmiş ve şimdiden birçok önlem alınmış olsa da.

Pip bir yandan da Harald’ın tecrübeli ve destekleyici ellerinin rehberliğinde, orkestrasyonunu kusursuz hale getirmek için saatlerini harcıyordu. Noel’den hemen önce Harald ona *Hero Konçertosu*’nun bahar programına dâhil edildiği haberini verdi. Bu da o akşam Pip’in konserden sonra eve geldiğinde daha fazla aquavit içmesine yol açtı.

“Eseri ilk kez icra edişimi de sana adayacağım sevgilim.”

“Ben de senin başyapıtını dünyaya getirişini dinlemek üzere orada olacağım. Ben benimkini dünyaya getirirken sen yanımdaydın,” dedi Karine sarhoş halde kendini onun kollarına atarken. O gece büyükbabası ve büyükannesiyle kalan oğullarını düşünmek zorunda kalmadan, bağıra çağıra, coşkuyla seviştiler.

1940 Mart'ının yağmurlu bir sabahında kahvaltı masasında oturan Pip, karşısında anne babasından gelen mektubu okumakta olan karısının kaşlarını çatıldığını fark etti.

“Ne oldu sevgilim?”

Karine ona baktı. “Annem ve babam acilen Amerika'ya doğru yola çıkmamız gerektiğini söylüyorlar. Herr Hitler'in planının tüm dünyada hâkimiyet kurmak olduğundan eminler. Bir de Avrupa'yı ve ötesini kontrol altına almadan tatmin olmayacağından. Bak, yolculuk masraflarımıza destek olmak için bize gönderebilecekleri tüm parayı göndermişler.” Banknotları Pip'e doğru salladı. “Eğer piyanoyu satarsak kalan kısmı da kolayca bulabiliriz. Fransa'nın ve hatta Norveç'in bile artık işgale açık olduğunu söylüyorlar.”

Eserinin 14 Nisan'da, Nationale Scene Tiyatrosu'nda düzenlenecek olan özel bir pazar konserindeki prömiyerine sadece birkaç hafta kalmış olan Pip, Karine'e kararlı bir şekilde baktı. “Kusura bakma ama binlerce kilometre ötedeki annen ve baban nasıl oluyor da Avrupa'daki durumu bizden daha iyi bilebiliyorlar?”

“Çünkü onlar işin geneline bakabiliyorlar, bizim sahip olmadığımız bir tarafsızlığa sahipler. Biz işin 'içindeyiz' ve belki de burada, Norveç'te hepimiz kendimizi kandırıyoruzdur çünkü teselli bulmak için yapabileceğimiz tek şey bu. Pip, gerçekten, bence gitme zamanımız geldi,” diye ısrar etti Karine.

“Sevgilim, üçümüzün de geleceğinin konçertomun prömiyerinin başarılı olmasında yattığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Şimdi bunu bırakıp da nasıl gideyim?”

“Karını ve çocuğunu korumak için yapabilirsin, belki?..”

“Karine, ne olur böyle konuşma! Sizi korumak için elimden gelen her şeyi yaptım ve yapmaya da devam edeceğim. Eğer Amerika’da bir gelecek kuracaksak namımın oraya benden önce gitmesi lazım. Eğer buna sahip olamazsam oraya sadece çoğu Amerikalının hayatı boyunca adını bile duymadığı bir ülkeden gelmiş, besteci olma heveslisi biri olarak gitmiş olacağım. New York Filarmoni Orkestrası’na ya da başka bir orkestraya bırak ciddiye alınacak bir müzisyen olarak girmeyi, çaycı olarak bile girebileceğimden kuşkuluyum.”

Pip, Karine’in gözlerinde parlayan ani öfkeyi gördü. “Arzu ettiğin şeyin para olduğundan emin misin?” diye sordu Karine. “Yoksa burada söz konusu olan şey daha çok senin egon mu?”

Pip masadan kalkarken soğuk bir tavırla, “Lütfen bana büyüklük taslamayı bırak,” dedi. “Ben senin kocan ve oğlumuzun babasıyım. Bu evde kararları almak bana düşer. Yirmi dakika sonra Harald’la bir görüşmem var. Bunu daha sonra konuşacağız.”

Çok fena içerlemiş halde, Karine’in bazen çok fazla üzerine geldiğini düşünerek evden çıktı. Eline geçen her gazeteyi okumanın yanı sıra, kulağı da hep kırıyordu, sokaklardaki ve orkestra çukurundaki sohbetleri dikkatle takip ediyordu. Aralarında iki Yahudi müzisyen vardı ve ikisi de paniklemelerini gerektirecek bir şey olduğunu düşünmüyordu. Ayrıca şu ana kadar kimse Herr Hitler’in yakın zamanda Norveç’i işgal etme planları olduğunu iddia etmemişti. Pip şehrin sokaklarında yürürken, *Karine’in anne ve babası kesinlikle felaket tellallığı yapıyor*, diye düşündü. Prömiyere üç hafta kaldığı düşünülürse şimdi çekip gitmeleri tamamen delilik olurdu.

Ve bir kez olsun, diye düşündü Pip otoritesinin sarsılmasıyla birlikte içinde kabaran öfkeyle, *Karine kocasını dinleyecek*.

“Öyle olsun bakalım.” Pip o akşam Karine’e, prömiyerden sonrasına kadar ailece Bergen’de kalmayı planladığını söylediğinde Karine kayıtsızca omuz silkti. “Eğer karının ve oğlunun burada güvende olduğuna inanıyorsan sana güvenmekten başka şansım yok.”

“Güvende olduğunuza inanıyorum. En azından şimdilik. İleride gerekirse durumu yeniden değerlendirebiliriz.” Pip karısının koltuktan kalkmasını izledi; anne babasının fikirlerini ve kendi içgüdülerini güçlü bir şekilde çürüten kocasını gerginlik içinde dinlemişti. “Tabii senin asıl istediğin gitmekse sana engel olamam,” diye ekledi Pip bıkkınlıkla omuz silkerek.

“Senin de altını çizdiğin gibi sen benim kocamsın ve benim senin fikirlerine, muhakemene boyun eğmem gerekir. Felix ve ben tabii ki burada seninle kalacağız. Bizim yerimiz burası.” Karine, Pip’e arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Sonra duraksayıp geri döndü. “Sadece haklı çıkmak için dua ediyorum Pip. Eğer haklı çıkmazsan Tanrı yardımcımız olsun.”

Pip’in konçertosunun prömiyerinden beş gün önce Alman ordusu Norveç’e saldırdı. Ticari filosu İngiltere’yi işgalden korumak için Manş Denizi’ndeki ablukaya gitmiş olan ülke tamamen gafil avlanmıştı. Norveçliler zayıflamış donanmalarıyla Oslo, Bergen ve Trondheim limanlarını savunmak için ellerinden geleni yaptılar, hatta Oslo Fiyordu’nda silah ve ikmal malzemesi taşıyan bir Alman savaş gemisini imha etmeyi bile başardılar. Ancak deniz, hava ve kara bombardımanı kesintisiz ve durdurulamazdı.

Bergen kuşatıldığında Pip, Karine ve Felix tepelere çekilip Froskehuset’e sığındılar ve orada dehşet verici bir sessizlik içinde

oturup üzerlerinden geçen Luftwaffe uçaklarının vızıltısını, daha aşağılarda kalan şehirden gelen silah seslerini dinlediler.

Pip bakışlarını yerden kaldırıp Karine'in bakışlarına karşılık veremiyordu, o bakışların neler taşıdığını gayet iyi biliyordu. O akşam ikisi de yatağa suskun girdi, Felix aralarında uyurken iki yabancı gibi uzandılar. Sonunda Pip dayanamayıp onun eline dokundu.

"Karine," dedi karanlığın içinde, "beni nasıl affedebilirsin ki?"

Karine ona cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Çünkü affetmem gerek. Sen benim kocamsın ve seni seviyorum."

"Sana söz veriyorum, tüm bu olanlara rağmen güvende olacağız. Herkes Norveç vatandaşlarının korkmasını gerektiren bir şey olmadığını söylüyor. Naziler bizi sadece demir ikmali yaptıkları geçidi İsveç'ten korumak için işgal etmişler. Bunun seninle ya da benimle bir ilgisi yok."

"Evet, Pip." Karine tükenmişçesine iç çekti. "Ama nedense hep *bizimle* bir ilgisi var."

Sonraki iki gün boyunca Alman işgalciler, Bergen sakinlerini korkulacak bir şey olmadığı ve hayatın her zamanki gibi devam edeceği konusunda temin ettiler. Belediye binasına gamalı haçlı bayraklar asılmış, Nazi üniformalı askerler sokakları doldurmuştu. Şehir merkezi Bergen savunması sırasında çok zarar görmüştü ve daha ileri tarihli tüm konserler de iptal edilmişti.

Pip çaresizlik içindeydi. Karısının ve oğlunun hayatlarını artık asla gerçekleşmeyecek bir prömiyer için riske atmıştı. Kendini dışarıya atıp ormana doğru yürüyüşe çıktı. Devrilmiş bir ağacın üzerine çöküp başını ellerinin arasına aldı. Yetişkinliğe adım attığından beri ilk kez utanç ve dehşet içinde ağladı.

Bo ve Elle o akşam onları Froskehuset'te ziyarete geldiler ve altısı birden durumu değerlendirdi.

“Cesur kralımızın Oslo’yu terk ettiğini duydum,” dedi Elle, Karine’e. “Kuzeyde bir yerlerde saklanıyormuş. Bo ve ben de gidiyoruz.”

“Ne zaman? Nasıl?” diye sordu Karine.

“Bo’nun limanda çalışan bir balıkçı arkadaşı var. Bizi ve gitmek isteyen diğer insanları İskoçya’ya götüreceğini söylüyor. Siz de bize katılır mısınız?”

Karine babasıyla derin bir sohbete dalmış olan Pip’e kaçamak bir bakış attı. “Kocamın gelmek isteyeceğini sanmıyorum. Felix ve ben burada tehlikede miyiz? Elle, lütfen söyle bana. Bo ne düşünüyor?”

“Bunu hiçbirimiz bilmiyoruz Karine. Büyük Britanya’ya ulaşsak bile Almanlar orayı da işgal edebilirler. Bu savaş her yere yayılan bir salgın gibi. Sen en azından bir Norveçliyle evlisin ve kendin de Lütercisin. Burada kimseye gerçek dininden ve kökeninden bahsettin mi?”

“Hayır! Yani kayınpederim ve kayıinvalidem dışında tabii.”

“O zaman belki de kocanın yanında kalman en iyisidir. Onun soyadını taşıyorsun, Bergen’li meşhur ailesinin geçmişi de seni korur. Bo ve benim için aynı şey geçerli değil. Arkasına saklanabileceğimiz hiçbir şey yok. Pip’e ve ailesine bize sığınacak bir yer verdikleri ve bizi tehlikeden kurtardıkları için minnettarız sadece. Eğer Almanya’da kalsaydık...” Elle ürperdi. “Yahudiler için kurulan kamplardan, gecenin bir yarısı evlerinden alınan ailelerden bir daha haber alınmadığından bahsedildiğini duydum.”

O hikâyeleri Karine de duymuştu. “Ne zaman gideceksiniz?”

“Bunu sana söylemeyeceğim. Burada işler daha kötüye gittiği takdirde senin hiçbir şey bilmemen daha iyi. Lütfen Pip’e ya da anne babasına da hiçbir şey söyleme.”

“Peki, yakın zamanda mı gideceksiniz?”

“Evet, Karine,” dedi Elle arkadaşının elini tutarak, “şimdi birbirimize veda etmeliyiz. Bir gün tekrar görüşebilmemiz için dua edeceğim.”

Ve gözleri yaşlarla parıldayarak, sessiz bir dayanışma içinde birbirlerinin ellerini tutup kucaklaştılar.

“Ben her zaman burada olacağım arkadaşım,” diye fısıldadı Karine. “İskoçya’ya vardığında bana yaz.”

“Yazacağım, söz veriyorum. Yanlış bir karar vermiş olsa da kocanın iyi bir adam olduğunu unutma. Bizim ırkımız dışında kim bunu öngörebilirdi ki? Onu affet Karine. Sürekli korku içinde yaşamamanın ne demek olduğunu bilemez o.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Karine.

“Güzel.” Elle ona hafifçe tebessüm ederek kanepeden kalktı ve Bo’ya artık gidebileceklerini işaret etti.

Karine onların gidişini seyrederken, ruhunun en derinlerinde onları bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

İki gün sonra Karine ve Pip tepeden inip yola çıkmayı göze alarak evlerine gittiler. Bombardıman ve çıkan yangınlar sırasında yıkılan liman tarafındaki evlerden hâlâ yükselmekte olan dumanı gördüler.

Haritacının dükkânı da bunlardan biriydi.

İkisi de durup dehşet içinde üzerinden duman tüten enkaza baktı.

“Orada mıydılar?” Pip zar zor konuşabildi.

“Bilmiyorum,” dedi Karine, Elle’e ettiği yemini hatırlayarak. “Belki de.”

“Aman Tanrım!” Pip dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı ama tam o sırada Karine yolun yukarisından gelmekte olan bir Alman müfrezesi gördü.

“Ayağa kalk!” dedi dişlerinin arasından. “Hemen!”

Pip kendisine söyleneni yaptı ve yalnızca iki Norveçli genç âşık gibi görülmeyi umarak, yanlarından geçen askerlere hürmetle başlarını sallayarak selam verdiler.

Pip, *Hero Konçertosu*'nun prömiyerinin gerçekleşmiş olması gereken günün sabahında uyandığında Karine'in çoktan yatak odasından çıktığını fark etti. Yataklarının ayak ucundaki minik beşiğinde Felix'in hâlâ huzurla uyuduğunu görünce karısını bulmak üzere alt kata indi. Mutfığa girdiğinde masanın üzerinde bir not buldu.

Ekmek ve süt bulmaya gidiyorum. Hemen dönerim. Öptüm.

Pip ön kapıya gitti ve Karine'i bulmak için telaşla sokağa çıktı; hangi akla hizmet evden tek başına çıktığını merak ediyordu. Uzaklardan arada bir silah sesleri geliyordu; hâlâ kanının son damlasına kadar savaşmaya kararlı Norveç Ordusu birlikleri vardı, her ne kadar galibin kim olduğu konusunda kimsenin şüphesi kalmamış olsa da.

Issız sokakta karısının nerede olduğunu sorabileceği tek bir kişi bile göremeyince Pip eve dönüp oğlunu uyandırmak için üst kata çıktı. Artık on yedi aylık olan Felix uyandı, sonra da babasının elini tutup merdivenlerden tıpış tıpış indi. Aniden çok yüksek patlama sesleri duyuldu.

"Bum bum!" dedi Felix gülerek. "Anne nerede? Acıktım!"

"Yakında dönecek, haydi gidip sana mutfakta yiyecek bir şeyler bulalım."

Pip önce yiyecek dolabının bomboş olduğunu, sonra da lavabonun yanında iki boş süt şişesinin durduğunu fark edince Karine'in neden dışarı çıktığını anladı. Karısı dönene kadar Felix'in uslu durması için çareyi önceki geceden kalmış bir parça ekmekte buldu. İçindeki korkudan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak, çocuğu kucağına oturtup ona bir masal okudu.

İki saat geçmesine rağmen Karine hâlâ gelmemişti. Pip çaresizlik içinde komşularının kapısını çaldı. Komşu kadın onu, şimdiden yiyecek kıtlığı yaşandığını, kendisinin de önceki gün ekmek almak için bir saatten uzun bir süre kuyrukta beklediğini söyleyerek avuttu.

“Çok yakında döneceğinden eminim, erzakın bir kısmını bulmak için normalden daha uzağa gitmesi gerekmiştir belki.”

Pip eve döndü ve artık dayanamayacağına karar verdi. Felix'i giydirdi, elini sıkıca tutarak evden çıktı. Luftwaffe'nin hava akınının neden olduğu keskin duman kokusu hâlâ koya hâkimdi, arada bir silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Saat on biri geçmiş olmasına rağmen sokaklar çoğunlukla ıssızdı. Pip her zaman gittikleri fırının kepenklerinin kapalı olduğunu gördü, tıpkı Teatergaten'daki manavın ve balıkçının kepenkleri gibi. Devriye gezen askerlerin ağır ayak seslerini duydu ve köşeyi döndüğünde kendisine doğru yürüdüklerini gördü.

“Askerler!” Felix, teşkil ettikleri tehlikeden habersizce onları işaret ediyordu.

Pip, Karine'in nereye gitmiş olabileceğine kafa patlatırken, “Evet, askerler,” dedi. Sonra tiyatronun hemen arkasında bulunan, Vaskerelven'deki küçük dükkânlar aklına geldi. Bir şeye ihtiyaçları olduğunda Karine ondan işe gidip gelirken oraya uğramasını isterdi.

Tiyatroya yaklaştığında Pip başını kaldırıp yukarı baktı ve binanın ön cephesinin havaya uçtuğunu gördü. Bu manzara karşısında korkudan nutku tutuldu. İlk aklına gelen, orijinal piyano bestesi Froskehuset'te olsa da, orkestrasyon kısmının tiyatronun ana ofisinde kilit altında durduğu oldu.

Perişan halde, “Tanrım, muhtemelen hepsi yok oldu,” diye mırıldandı.

Kederini ve korkusunu oğluna hissettirmemek için gözlerini kaçırarak, tiyatronun kalıntılarının yanından geçip gitti; içeride ne olduğunu düşünmemeye kararlıydı.

“Far? İnsanlar neden orada uyuyor?” Felix biraz ötedeki meydanı işaret ediyordu. Pip, bir kenara atılmış bez bebekler gibi yerde yatan bir düzine kadar cesedi ancak o an gördü. İkisinin üzerinde Norveç Ordusu'nun üniforması vardı, kalanlar ise besbelli sivillerdi: erkekler, kadınlar ve bir de erkek çocuk. Bir çatışma yaşanmış ve masumlar iki ateş arasında kalmış olmalıydı.

Pip oğlunu oradan uzaklaştırmaya çalıştı ama Felix âdeta olduğu yere çakılmış, cesetlerden birini gösteriyordu.

“*Far, mor*’u uyandıralım mı artık?”

Ally
Bergen, Norveç
Eylül 2007

“Åse’s Death”¹⁸

18 (İng.) Åse'nin Ölümü. (ç. n.)

Hikâyesini bana anlatırken bir aşağı bir yukarı yürüyen Thom sonunda bir koltuğa yığılırken yaşlar gözlerimi yakıyordu.

“Tanrım, Thom, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne kadar korkunç,” diye fısıldadım sonunda.

“Evet. Korkunç. Bunun sadece iki nesil önce yaşandığına inanmak o kadar zor ki. Hem de burada, senin bugüne kadar dünyanın tepesindeki güvenli sığınağımız olarak gördüğün yerde.”

“Karine’in ölümünü Pip nasıl atlatılabildi acaba? Kendini onun ölümünden sorumlu tutmuştur.”

“Ally, ben... Öyle olmadı. Atlatamadı yani.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Pip, Karine’in meydana vurularak öldürüldüğünü gördükten sonra Felix’i büyükbabası ve büyükannesiyle kalması için buraya getirmiş. Horst ve Astrid’e de yürüyüşe çıkacağını, biraz düşünmeye ihtiyacı olduğunu söylemiş. Pip o gece eve dönmeyince Horst onu aramaya çıkmış. Evin biraz yukarısındaki korulukta oğlunun cansız bedenini bulmuş. Pip kulübeden babasının av tüfeğini alıp intihar etmiş.”

Nutkum tutulmuştu, şoke olmuştum, dehşet içindeydim. “Aman Tanrım, zavallı, zavallı Felix!”

“Ah, ona hiçbir şey olmadı,” dedi Thom aksileşerek. “Neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü ve tabii Horst ile Astrid ona sahip çıktılar.”

“Ama yine de insanın hem annesini hem de babasını bir gün içinde kaybetmesi...” Thom’un yüz ifadesini görünce susmaya karar verdim.

Az önce sesinin biraz sert çıktığını fark eden Thom geri adım attı. “Affedersin Ally. Aslında bence bundan da kötüsü, babasının nasıl öldüğü gerçeği kendisine henüz söylenmemişken, bir gün Bergen Filarmoni Orkestrası’ndaki bir sivri zekâlının bu bilgiyi onunla paylaşmaya karar vermiş olması. Felix’in bunu zaten bildiğini sanmış.”

“Ah,” dedim ürpererek.

“Henüz yirmi iki yaşındaymış ve o sıralar orkestraya daha yeni girmiş. Onu sürekli yoldan çıkarıp hayattaki odak noktasını kaybetmesine ve içmeye başlamasına neden olan olayın bu olup olmadığını düşündüm...” Thom’un sesi giderek kısıldı.

“Belki de,” dedim usulca; *evet, eminim böyle bir şey herkesin dengesini altüst etmeye yeter*, dememek için kendimi zor tuttum.

Thom saatine bakıp aniden ayağa fırladı. “Gitmemiz lazım Ally, yoksa doktor randevunu kaçıracaksın.”

Evden çıkıp arabaya atladık ve Thom arabayı hızla tepeden aşağıya, Bergen’in merkezine doğru sürdü. Muayenehaneye vardığımızda arabayı girişin önüne çekti. “Sen içeri gir, arabayı park ettikten sonra ben de geleceğim.”

“Buna hiç gerek yok Thom, gerçekten.”

“Ben yine de geleyim. Norveç’te herkes İngilizce ya da Fransızca konuşmuyor, biliyorsun. İyi şanslar.” Bana gülümsedi ve otoparka doğru ilerledi.

Sıram hemen geldi. Kadın doktorun İngilizcesi mükemmel olmasa da ona söylediklerimi anlayabileceği kadar iyiydi. Bana çeşitli sorular sorduktan sonra kapsamlı bir pelvis muayenesi yaptı.

Sonrasında oturduğumda bana bazı kan tahlilleri yapmak ve benden idrar numunesi almak istediğini söyledi.

“Sizce sorun ne?” diye sordum kaygıyla.

“En son ne zaman âdet gördünüz Bayan... D’Aplièse?”

“Ben...” İşin aslı bunu hiç hatırlayamıyordum. “Emin değilim.”

“Hamile olma ihtimaliniz var mı?”

“Ben... bilmiyorum,” diye karşılık verdim, sorusunun taşıdığı önemi anlamaktan aciz bir halde.

“Pekâlâ, kan tahlillerini diğer ihtimalleri elemek için yapacağız. Ama rahminiz kesinlikle genişlemiş, o yüzden mide bulantınız muhtemelen hamileliğin ilk haftalarında olmanızdan kaynaklanıyor. Yaklaşık iki buçuk aylık hamile olduğunuzu söyleyebilirim.”

“Ama kilo verdim,” dedim. “Hamile olamam.”

“Bazı kadınlar bulantı yüzünden kilo verir. İyi haber şu ki, bulantı ilk üç aydan sonra genelde azalır. Yakında kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz.”

“Anladım. Şey, teşekkürler.” Ayağa kalktım, doktor bana tuvalete giderken yanımda götürmem için bir idrar kabı verip beni kan almakla görevli hemşireye yönlendirirken aniden nefes nefese kaldım, kendimi halsiz hissettim. Muayene odasından çıkıp en yakındaki tuvalete gittim, yapmam gerekeni yaptıktan sonra ter içinde ve titreyerek oturup ümitsizce son reglimin zamanını hatırlamaya çalıştım.

“Aman Tanrım!” dedim yankı yapan duvarlara. Haziran ayında Cyclades Yarışı’na hazırlanmak için teknede Theo ve mürettebatına katılmadan hemen önce regl olmuştum...

Tuvaletten sendeleyerek çıkıp kan vermeye giderken hüzünle, kadınların hamile kalıp da bunu hiç fark etmediklerini kaç kere duyduğumu düşündüm. Onlara hep gülerdim, bir kadın bir ay regl olmamışken nasıl olup da bunu fark etmez diye merak ederdim.

Şimdi o kadınlardan biri de bendim. Çünkü son birkaç haftada yaşanan onca şeyin arasında regl olmadığımı fark etmemiştim işte.

Ama nasıl, diye düşündüm kan almakla görevli hemşireyi bulup, elastik kayışı dirseğimin üst kısmına bağlayıp sıkması için kolumu sıyrırken. Son derece dikkatliydim, doğum kontrol haplarımı düzenli bir şekilde alıyordum. Ama sonra aklıma Nakşa’daki o gece, Theo’nun önünde çok kötü olduğum, devamlı kustuğum ve bana büyük bir şefkatle baktığı gece geldi. Bu bir şekilde hapın gebeliği önleme etkisini etkilemiş olabilir miydi? Ya

da Salt Baba'nın ölümünden sonraki karmaşada hapımı almayı atladığım bir gün olabilir miydi acaba?..

Resepsiyona geri dönüp görevliye idrar örneğimi teslim ettim ve sonuçların yarın öğleden sonra çıkacağını, sonuçları almak için kliniği aramam gerektiğini öğrendim.

"Teşekkür ederim," dedim resepsiyoniste ve arkamı döndüğümde Thom'un yanı başımda olduğunu gördüm.

"İyi misin Ally?"

"Sanırım, evet."

"Güzel."

Thom'un peşinden arabaya gittim ve o beni otelime götürürken sessizce oturdum.

"İyi olduğundan emin misin? Doktor sana ne dedi?"

"Ah... zayıf düştüğümü, stresli olduğumu söyledi. Bazı tahliller istedi," diye karşılık verdim kayıtsızca, durumu kendim kabullenmeyi başarana kadar, muhtemelen hayatımı değiştirecek olan o on beş dakikanın ayrıntılarını kimseyle paylaşmaya hazır değildim.

"Peki, yarın sabah Grieg Salonu'nda orkestrayla bir provam var ama daha sonra, öğlene doğru oteline uğrayıp nasıl olduğuna bir bakayım mı?"

"Evet, bu harika olur. Her şey için teşekkürler Thom."

"Rica ederim. Bugün sana anlattığım hikâye seni rahatsız ettiyse senden özür dilerim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, olur mu?" dedi, ben arabadan inip onun yüzündeki kaygıyı gördüğümde.

"Elbette ararım. Güle güle."

Arabanın rıhtım tarafında gözden kaybolmasını izlerken otele girişinde duraksadım. Emin olmam gerekiyordu ve Thom'la otele gelirken gözüme ilişen eczane kapanmak üzere olmalıydı. Yokuş yukarı birkaç yüz metre koştum, tam kapılar kapatılmak üzereyken nefes nefese eczaneye vardım. Almam gerekeni aldıktan sonra çok daha sakin bir şekilde otele geri yürüdüm.

Banyoda talimatları uyguladım ve bana söylenen iki dakikalık süre boyunca bekledim.

Plastik çubuğa bakmak için cesaretimi topladığımda, birkaç saniye sonrasında bile çizginin inkâr edilemez bir şekilde maviye dönüştüğünü gördüm.

O akşam bir sürü duyguyu aynı anda yaşadım. Hasta değil, hamile olduğumu bilmenin verdiği büyük rahatlığı, vücudumda hiçbir şekilde kontrolümde olmayan bir şeyin yaşanıyor olmasının ve o şey geldiğinde onunla yalnız başıma başa çıkmam gerekeceğini bilmenin çifte korkusu takip etti. Ve nihayet, hiç beklemediğim bir şekilde yavaş yavaş büyüyen bir mutluluk içimde kaynamaya başladı.

Karnımda Theo'nun çocuğunu taşıyordum. Theo'nun bir parçası hâlâ hayatta... ve şu an içimdeydi, her gün biraz daha büyüyor, güçleniyordu. Bu düşüncenin o kadar mucizevi bir tarafı vardı ki tüm korkularıma rağmen, hayatın yenilenmek için nasıl da çareler bulduğunu düşünüp sevinç gözyaşları döktüm.

İlk şoku atlatınca ayağa kalkıp odada bir aşağı bir yukarı yürüdüm; artık kendimi uyuşmuş, hasta ve korkmuş hissetmiyordum, yeni bir enerjiyle dolmuştum. Hoşuma gitse de gitmese de bu olay gerçekleşiyordu ve artık ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu. Çocuğuma nasıl bir yuva sağlayabilirdim? Ve nerede? Neyse ki paranın bir sorun teşkil etmeyeceğini biliyordum. Cenevre'de Ma, Londra'da Celia olsun, istediğim anda kesinlikle yardım alabileceğimi de biliyordum, kız kardeşlerimin, yeğenlerinin üzerine titreyecek beş teyzeye dönüşecek olmaları bir yana. Çocuğum alışlagelmiş tarzda yetiştirilmiş olmayacaktı ama bebeğimize hem anne hem de baba olmak için elimden geleni yapacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

Çok sonra, uyumaya çalışmak için yatağa uzandığımda bir anda fark ettim ki, hamile kaldığımdan emin olduğum andan itibaren bebeğimi aldırma aklımın ucundan bile geçmemişti.

Thom ertesi gün otel lobisinde beni iki yanağımdan öperken, “Merhaba Ally,” dedi. “Bugün daha iyi görünüyorsun. Dün gece senin için endişelendim.”

“Artık kendimi daha iyi hissediyorum... sanırım,” dedim buruk bir gülümsemeyle. O anda aslında haberleri biriyle paylaşmak için can attığıma karar verdim. “İşin aslı, görünüşe göre hamileyim ve kendimi bu kadar kötü hissetmemin sebebi de buymuş.”

“Ben... Vay canına, bu harika... değil mi?” dedi Thom, neler hissettiğimi tartmaya çalışırken.

“Evet, bence de öyle Thom. Çok büyük bir şok olsa da. Bunu beklemiyordum ve ortada bir baba yok ama ben çok... mutluyum!”

“O zaman ben de senin adına mutlu oldum.”

Thom’un bana hâlâ sadece cesur olmaya çalışıp çalışmadığını anlamak için baktığını biliyordum. “Gerçekten, ben gayet iyiyim. Hatta iyiden de öteyim.”

“Güzel. O zaman seni tebrik ediyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Bunu başka birine söyledin mi?”

“Hayır. İlk sen öğrendin.”

“Öyleyse gurur duydum,” dedi Thom, otelden çıkıp onun arabasına doğru yürümeye başladık. “Ancak bu öğleden sonrası için yaptığım planın şimdi senin için uygun olup olmadığını düşünüyorum, yani... hassas durumunu göz önüne alınca.”

“Planın neydi?”

“Belki kendisini nasıl savunacağını görmek için Felix’i ziyarete gidebiliriz diye düşünüyordum. Ama muhtemelen sinirlerini bozacağından, şimdilik bundan vazgeçsek iyi olabilir.”

“Hayır, gerçekten, ben gayet iyiyim. Kendimi o kadar berbat hissediyordum ki, bu beni daha da hasta etti eminim. Artık sebebini bildiğim için planlar yapmaya başlayabilirim. Yani evet, haydi gidip görelim onu.”

“Dün sana dediğim gibi, muhtemelen senin varlığından haberi olsa bile bunu reddedecektir. Ben burnunun dibinde yaşıyordum ve yine de oğlu olduğumu kabul etmemişti.”

Arabaya bindiğimizde ona, “Thom?” dedim.

“Evet?”

“Seninle ve Halvorsen’lerle bir akrabalığım olduğundan ben-
den çok daha emin gibisin.”

“Belki de,” dedi motoru çalıştırırken. “Birinci bulgu: Bana babanın siz kızların her birine geçmişlerinize, hikâyenizin nerede başladığına dair birer ipucu bıraktığını söyledin. Senin örneğinde bu ipucu benim büyükbabamın büyükbabasının kitabı oldu. İkinci bulgu: Bir müzisyensin ya da müzisyendin ve yeteneğin genlerle geçebileceği bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek. Üçüncü bulgu: Son zamanlarda aynaya baktın mı hiç?”

“Neden?”

“Ally, bize bir bak!”

“Peki.” Kafalarımızı yan yana getirip dikiz aynasına baktık.

“Evet,” dedim sonuç olarak, “benziyoruz. Ama dürüst ol-
mak gerekirse bu, Norveç’e geldiğimde ilk düşündüğüm şeylerden
biriydi: Buradaki herkese benziyordum.”

“Norveç renklerine sahip olduğuna katılıyorum. Ama bak-
sana, gamzelerimiz bile benziyor.” Thom gamzesini parmaklarıyla
ortaya çıkardı, ben de onun ardından kendiminkileri gösterdim.

Vites kolunun üzerinden uzanıp ona sarıldım. “Eh, kan ba-
ğımız olmadığını öğrensek bile, sanırım yeni en iyi arkadaşımı
buldum. Disney filmlerinden bir replik gibi geldiyse üzgünüm ama
öyle ya da böyle şu an kendimi bir filmde gibi hissediyorum,”
dedim, tüm bu olanların saçmalığına gülerek.

“Peki o zaman,” dedi arabayla kaldırımdan uzaklaştığımız
sırada, “buna gerçekten hazır olup olmadığını bana tekrar söy-
leyebilir misin? Tepenin yamacında yaşayan, öz baban olabilecek
ya da olmayabilecek trolü ziyaret etmeye yani.”

“Hazırım, evet. Ona böyle mi diyorsun? Trol?”

“Ona geçmişte verdiğim isimlere kıyasla bu kibar kalıyor,
annemin kullandığı sıfatlar bir yana.”

“Sence ona kendisini ziyaret edeceğimizi haber vermemiz
gerekmez mi?” diye sordum limanda ilerlemeye başladığımızda.

“Eğer geleceğimizi bilirse kesin ‘dışarıda’ olacaktır, o yüzden hayır.”

“O zaman en azından oraya varmadan önce bana ondan biraz daha bahset.”

“Hem hayatının hem de yeteneğinin kayıp gitmesine izin vermiş, işe yaramaz bir serseri olması dışında mı?”

“Thom, haydi ama. Bana dün söylediklerine bakacak olursak, çocukken Felix’in başına korkunç bir şey gelmiş. Hem annesini hem de babasını dehşet verici bir şekilde kaybetmiş.”

“Peki, tamam Ally, özür dilerim. Yıllarca içimde yer etmiş bir kin bu, annemin kuşkusuz bir biçimde körüklediği. Özetle, babama piyano çalmayı Horst öğretmiş. Efsaneye göre yedi yaşında konçertoları notasız çalıyormuş, kendi konçertosunu da on iki yaşında bestelemiş. Orkestralaması dâhil,” dedi Thom arabayı sürerken. “On yedi yaşındayken Paris’te okumak için bir burs kazanmış ve sonra Varşova’daki Chopin yarışmasını kazanınca buradaki orkestraya hemen kabul edilmiş. Filarmoni’nin işe aldığı en genç piyanistmiş. Annem bana işlerin bu noktadan sonra tepe-taklak olduğunu söyledi. Hiç çalışma ahlakı yokmuş, provalara geç, çoğu zaman da akşamdan kalma gidiyormuş ve daha hava kararırken sarhoş oluyormuş. O kadar yetenekliymiş ki herkes buna göz yummuş, ta ki günün birinde göz yumamayacakları hale gelene kadar.”

“Biraz büyükbabası Jens gibi,” dedim dalgın dalgın.

“Evet. Neyse, sonunda işe çok geç geldiği, hatta bazen hiç gelmediği için onu orkestradan atmışlar. Horst ve Astrid de onunla ilgilenmeyi bırakmış ve onu Froskehuset’ten atmaktan başka çareleri kalmamış. Bunun terapistlerin bugünlerde ‘sert sevgi’ dedikleri durum olduğunu düşünüyorum, her ne kadar Horst, Astrid’le beraber yıllar önce ormanda ava çıkmak istedikleri için inşa ettikleri kulübeyi ona tahsis etmiş olsa da. En hafif tabirle son derece basit bir yer. Geçimini, cezbettği kadınlardan sağlı-yordu ve annemin söylediğine göre bir kadından öbürüne atlayıp

duruyordu. Şimdi oraya elektrik ve şebeke suyu bağlatmış ama hâlâ biraz abartılmış bir kümeden daha fazlası değil.”

“Ağzından çıkan her cümleyle biraz daha Peer Gynt’e benziyor. İşsiz nasıl idare etmiş?”

“İçki alacak parayı kazanmak için özel piyano dersleri vermesi gerekmiş. Annemle de böyle tanışmışlar. Ne yazık ki o zamandan bu yana geçen otuz yıl zarfında pek bir şey değişmedi. Hâlâ ayyaş, çulsuz, giderek yaşlanan bir zampara ve hiç güvenilirmez biri.”

“Yeteneğini nasıl da çarçur etmiş,” dedim iç çekerek.

“Evet, üzücü. Yani durum bu. Babamın hayatının özeti.”

“Peki, tüm gün burada ne yapıyor ki?” diye sordum tepelerde giderek daha yükseğe tırmandıkça.

“Açıkhısa pek bir şey bilmiyorum, arada bir öğrenci alıp sonra da kazandığı tüm parayı viskiye harcamasının dışında. Felix yaşılanıyor ama bu, cazibesini kaybettiği anlamına gelmiyor. Ally, onu hangi maksatla göreceğimizi düşününce biraz uygunsuz geleceğini biliyorum ama sana asılabileceğinden bile endişeliyim.”

“Eminim bununla başa çıkabilirim Thom,” dedim keyifsiz bir tebessümle.

“Bundan eminim. Ben sadece sana karşı... korumacı hissediyorum. Hatta seni neden buna maruz bıraktığımı merak etmeye başladım. Belki benim önden gidip onunla yalnız görüşmem ve işin arka planını açıklamam daha iyi olur.”

Thom’dan yayılan gerginliği hissedebiliyordum, onu yatıştırmaya çalıştım. “Şu an baban benim için hiçbir şey ifade etmiyor. O bir yabancı. Biz... sen neyin ne olduğuna dair kabaca bir şeyler tahmin ediyorsun. Tahminin doğru olsa da olmasa da beni üzmeyecek, söz veriyorum.”

“Umarım üzmez Ally, gerçekten öyle olmasını umuyorum,” dedi Thom arabayı yavaşlatıp çam ağaçlarıyla kaplı bir yamacın eteğine park ederken. “Geldik.”

Üzerini otlar kaplamış, anlaşılan bir tür eve çıkan düzensiz basamaklarda Thom’u takip ederken, bunun onun için, benim için olduğundan çok daha sancılı bir durum olduğunu anladım.

Basamakların diğer ucunda her ne olursa olsun, benim yine de çocukluğum boyunca beni sevip bağrına basmış bir babam olmuştı. Ve başka bir babayı ne arıyor ne de ona ihtiyaç duyuyordum.

Tepenin zirvesine vardığımızda basamaklar aşağı inmeye başladı ve ağaçların arasındaki bir açıklığa kurulmuş ufak bir ahşap kulübe gördüm. Bana “Hansel ile Gretel” masalındaki cadının evinin hatırlattı.

Thom kapının önünde durduğumuzda elimi sıktı. “Hazır mısın?”

“Hazırım,” dedim.

Kapıyı çalmadan önce tereddüt ettiğini gördüm. Sonra içeriden bir cevap gelmesini bekledik. “İçeride olduğunu biliyorum çünkü mopedini tepenin alt tarafında gördüm,” diye mırıldandı Thom kapıyı tekrar çalmadan önce. “Ne yazık ki bugünlerde bir araba bile alabilecek parası yok, ayrıca polis onu geçmişte o kadar çok durdurdu ki, mopedin daha az görünür bir ulaşım aracı olduğunu düşünüyor galiba. Tanrım, o kadar aptal ki!”

Nihayet içeriden gelen ayak seslerini duyduk ve kapı açılırken biri Norveççe bir şeyler söyledi. Thom söylenenleri benim için çevirdi. “Bir öğrencisini bekliyormuş, bizi o sandı.”

Biri kapıda belirdi ve Thom’un babasının masmavi gözlerine baktım. Eğer burnu viskiden şişmiş, vücudu yılların alkol bağımlılığıyla çökmüş, hurdası çıkmış yaşlı bir adam bekliyor olsaydım yanılmış olurdum. Kapı eşiğinde duran adamın ayakları çıplaktı, dizinde büyük bir yırtık olan bir kot pantolon ve günlerdir uyurken giyilmiş gibi görünen bir tişört vardı üzerinde. Altmışlı yaşlarının sonlarında olması gerektiğini hesaplamıştım ama saçında çok az beyaz, yüzünde ise yaşını ele verecek çok az çizgi vardı. Eğer onu sokakta görmüş olsaydım kesinlikle en az on yaş daha genç olduğunu düşünürdüm.

“Merhaba Felix, nasılsın?” dedi Thom.

Felix bize bakıp bariz bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “İyiyim. Ne arıyorsunuz burada?”

“Seni ziyarete geldik. Çoktandır görüşmüyoruz falan filan. Bu Ally.”

“Yeni kız arkadaş, ha?” Bakışları bana çevrildi ve beni fiziksel olarak değerlendirdiğini hissettim. “Güzelmış.”

“Hayır, Felix, kız arkadaşım değil. İçeri girebilir miyiz?”

“Ben... temizlikçi bu aralar gelmedi, o yüzden içerisi dar-madağın ama evet, girin lütfen.”

Norveççe konuştukları için buraya kadarki konuşmalarının hiçbir kısmını anlamamıştım tabii.

“İngilizce biliyor mu?” diye fısıldadım Thom’un peşinden içeri girerken. “Ya da Fransızca?”

“Muhtemelen, ona sorayım.” Thom, Felix’e benim dil engelimi açıkladı ve Felix başını sallayıp hemen Fransızca konuşmaya başladı.

“*Enchanté*,¹⁹ matmazel. Fransa’da mı yaşıyorsun?” diye sordu bana, her yerine zar zor ayakta duran yırtık pırtık kitap ve gazete yığınları, kirli kahve kupaları ve çeşitli mobilyaların üzerine öylesine atılmış kıyafetlerin saçılmış olduğu, büyük ama darmadağınık oturma odasına götürdü bizi.

“Hayır, Cenevre’de,” dedim.

“İsviçre... Bir keresinde oraya bir piyano yarışmasına katılmak için gitmiştim. Çok... düzenli bir ülke. İsviçreli misin?” diye sordu bize oturmamızı işaret ederken.

Yıpranmış deri kanepede kendime ve Thom’a yer açmak için eski bir kazak ve ezilmiş bir fötr şapkayı gizlice kenara iterken, “Evet,” dedim.

“Eh, bu kötü oldu çünkü gençliğimi heba ettiğim Paris’ten bahsedebileceğimizi umuyordum,” dedi çatlayan bir sesle gülerek.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Gerçi şehri gayet iyi tanıyorum.”

“Benim kadar olamaz matmazel, seni temin ederim. Ama bu başka bir hikâye.” Felix bana göz kırptı ve ben ürpersem mi, kıkırdasam mı bilemedim.

19 (Fr.) Tanıştığımıza memnun oldum. (ç. n.)

“Eminim,” diye karşılık verdim uysal bir şekilde.

“İngilizce konuşabilir miyiz lütfen?” dedi Thom birden. “Böylece ne konuşulduğunu hepimiz anlayabiliriz.”

“Peki, sizi buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu Felix, kendisinden istendiği gibi dil değiştirerek.

“Özetlemek gerekirse, Ally bazı cevapların peşinde,” dedi Thom.

“Neyin cevaplarının?”

“Gerçek köklerinin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ally bebekken evlat edinilmiş, manevi babası da birkaç hafta önce hayata veda etmiş ve ona öz ailesini bulmasında yardımcı olabilecek bilgiler bırakmış. Tabii eğer isterse,” diye açıkladı Thom. “Ona ipucu olarak Jens ve Anna Halvorsen’in, senin büyükbaban tarafından yazılmış biyografisi verilmiş. Ben de senin ona yardım edebileceğini düşündüm.”

Felix’in tekrar bana bakarak gözlerini kırıştırdığını gördüm. Boğazını temizleyip tütün kesesine ve kâğıtlara uzandı, bir sigara sardı. “Ona tam olarak nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorsun?”

“Şey, Ally ve ben aynı yaşta olduğumuzu keşfettik. Ve...” Söзlerine devam etmeden önce Thom’un kendi içinde bir mücadele vermesini izledim. “Acaba tanıdığın başka bir kadın... yani belki bir kız arkadaş... hani... annemin beni dünyaya getirdiği sıralarda bir kız bebek dünyaya getirmiş olabilir mi diye merak ettim.”

Bunun üzerine Felix havlar gibi güldü ve sigarasını yaktı.

“Felix, bunda gülünecek bir şey yok, lütfen.”

Thom’u sakinleştirmek için uzanıp elini sıktım.

“Pardon, gülünecek bir şey yok, biliyorum.” Felix kendini toparladı. “Ally, Alison’ın kısaltması mı?”

“Alcyone’ın.”

“Pleiades’in Yedi Kız Kardeş’inden biri,” dedi Felix.

“Doğru. İsmimi ondan almışım.”

“Sahi mi?” Felix aniden Fransızcaya dönmüştü, bunu Thom’un sinirlerini bozmak için kasıtlı olarak yapıp yapmadığından emin

olamadım. “Eh, Alcyone, ne yazık ki başka bir çocuğumun olduğundan haberim yok. Ama eğer tüm eski kız arkadaşlarımı arayıp otuz yıl önce benim bilgim dışında benden bir kız çocuk peydahlayıp peydahlamadıklarını sormamı istersen bunu memnuniyetle yaparım.”

“Ne dedi?” diye fısıldadı Thom bana.

“Önemli bir şey değil. Pekâlâ, Felix,” diye devam ettim ben de Fransızca, “Thom’u sana zor sorular sorduğu için suçlama. Ben bunun hep boşa kürek çekmek olduğunu düşündüm. Oğlun çok iyi biri ve sadece bana yardım etmeye çalışıyor. Geçmişte onunla zor bir ilişkinizin olduğunu biliyorum ama oğlunla gurur duymalısın. Artık daha fazla zamanını almayacağız.” Bana büyüklük taslayan Felix’in tavırlarından bıkmış bir şekilde ayağa kalktım. “Haydi Thom,” dedim tekrar İngilizceye dönerek.

Thom da ayağa kalktı ve gözlerindeki acıyı gördüm. “Tanrım, Felix, sen gerçekten beş para etmez herifin tekisin.”

“Ben ne yaptım ki?” diye itiraz etti Felix omuz silkerek.

Kapıdan hızlıca çıkıp merdivenlerden geri dönüş yoluna koyulurken, “Bunun vakit kaybı olduğunu biliyordum,” diye mırıldandı Thom.

O sırada omzumda bir el hissettim. Felix’ti bu.

“Kusura bakma Ally, sadece şaşkınlığa kapıldım. Nerede kalıyorsun?”

“Havnekontoret Otel’de,” dedim kısaca.

“Peki. Güle güle.”

Onu duymazlıktan gelip Thom’a yetişmek için acele ettim.

“Üzgünüm Ally, bu aptalca bir fikirdi,” dedi Thom kilidi açıp arabaya binerken.

“Hayır, değildi,” diyerek onu teselli ettim. “Denediğin için teşekkürler. Şimdi sana gidelim de yatışman için bir fincan kahve yapayım, ne dersin?”

Arabayla geri geri giderken, “Peki,” dedi ve Renault’nun küçük motoru, Thom’un gaz pedalındaki ayağının aşırı baskısı altında öfkeli bir aslan gibi kükredi, oradan hızla uzaklaştık.

Froskehuset'e döndüğümüzde Thom bir süre ortadan kayboldu, yalnız kalmak istediği belliydi. Artık geçmişin acısının onun içinde ne kadar derinlere gittiğini anlıyordum. Felix'in onu reddetmesi Thom'da çirkin, iltihaplı bir yara bırakmıştı ve ben de artık Felix'le tanışmış biri olarak, o yaranın günün birinde iyileşeceğinden şüpheliydim. Kanepeye oturdum ve Jens Halvorsen'in bestelediği piyano konçertosunun, önümdeki masanın üzerinde dağınık halde duran elle yazılmış nota kâğıtlarını inceleyerek zaman geçirdim. İlk sayfaya dalgın dalgın göz gezdirirken, sağ alt köşede küçük rakamlar olduğunu fark ettim. Beynim öğrenciyken gördüğüm dersleri hatırlamak için elinden geleni yaptı ve bir kalem çıkarıp sayıları günlüğümün arka sayfasında çevirdim.

Zafer sevinciyle, "Tabii ya!" diye haykırdım. *Bu, Thom'u neşelendirecektir*, diye geçirdim içimden.

"İyi misin?" dedim Thom sonunda ortaya çıkınca.

"Evet." Yanıma oturdu.

"Canın sıkıldığı için çok üzgünüm Thom."

"Ben de seni onunla tanıştırdığım için üzgünüm. Neden onun farklı olmasını bekledim ki? Hiçbir şey ve hiç kimse değişmez Ally, gerçek bu."

"Belki haklısındır ama dinle Thom," diyerek sözünü kestim, "konuyu değiştirdiğim için kusura bakma fakat sanırım az önce çok heyecan verici bir şey keşfettim."

"Ne?"

"Şey, bu konçertonun büyükbabanın büyükbabası Jens'in eseri olduğunu varsaydın, değil mi?"

"Evet. Neden öyle düşünmeyeyim ki?"

"Peki ya değilse?"

"Ally, ismi orijinal nota sayfalarının başında yazıyor." Thom bana kafası karışmış bir şekilde bakarak ismi işaret etti. "Önünde duruyor. Onun tarafından yazıldığını söylüyor bu."

“Peki ya bulduğun piyano konçertosu büyükbabanın büyük-babası Jens’e değil de, aslında büyükbaban Jens Halvorsen, Jr. ya da daha çok bilinen adıyla Pip’e aitse? Ya bu, Karine’e adanmış ve asla çalınmamış *Hero Konçertosu*’ysa? Ya dün açıkladığın sebeplerden ötürü belki de Horst oğlunun ve gelininin başına gelenlerden sonra onu dinlemeye dayanamayacağı için besteyi tavan arasına kaldırmışsa?”

Fikirlerim havada asılı kaldı ve Thom’un onları yakalaması için bekledim.

“Devam et Ally. Seni dinliyorum.”

“Konçertonun kulağa Norveç işi gibi geldiğini söylediğini biliyorum ve evet, Norveç etkisi kesinlikle var. Ben bir müzik tarihçisi değilim, o yüzden bunu benden duymuş olma ama dün bana çaldığın beste yirminci yüzyılın başında ortaya çıkan müziğe pek de uymuyordu. Rahmaninov’un ve çok daha önemlisi, Stravinsky’nin izlerini de duydum. Stravinsky çığır açan çalışmalarını 1920’ler ve 1930’lara, ilk Jens Halvorsen’in ölümünden çok sonrasına kadar yazmamıştı.”

Yine bir duraksama oldu ve söylediklerimi düşünmekte olan Thom’a baktım.

“Haklısın Ally. Ben galiba bunun ilk Jens’in eseri olması gerektiğine hemen inandım. İster seksen, ister doksan, ister yüz yıldır ortalarda olsunlar, eski notalar bana sadece eski görünüyor. Tavan arasında ilk Jens Halvorsen’e ait olduğu belli olan o kadar çok nota sayfası buldum ki konçertonun da onun olması gerektiğini düşündüm. Üstünde ‘Hero Konçertosu’ da yazmıyor neticede, değil mi? Biliyor musun, düşündükçe haklı olduğun hissine daha çok kapılıyorum,” dedi Thom.

“Bana asıl orkestra partiyonlarının tamamının tiyatro bombalandığında yok olduğunun neredeyse kesin olduğunu söylemiştin. Bu,” dedim nota sayfalarını göstererek, “muhtemelen Pip’in orijinal piyano bestesiydi, bir isme karar vermeden önce yazılmıştı.”

“Büyükbabamın büyükbabasının bu besteye kadarki eserleri çok daha romantik ve özgünlükten uzaktı. Bunda ise ateş var,

tutku var... Onun yazdığını duyduğum her şeyden farklı. Tanrım, Ally.” Thom hafifçe gülümsedi. “Senin gizeminle başladık ve şimdi görünen o ki benimkiyle ilgileniyoruz.”

“Aslına bakarsan, su götürmeyecek bir kanıt var,” dedim ve sesimdeki ukalalığı ben bile fark ettim.

“Gerçekten mi?”

“Evet, bak.” Ona sayfanın sağ alt kısmına mürekkeple yazılmış küçük harfleri gösterdim.

“MCMXXXIX.” Bunu yüksek sesle okudum.

“Yani?”

“Okulda Latince dersleri almış mıydın?” diye sordum ona.

“Hayır.”

“Ben aldım ve bu harfler sayıları temsil ediyor.”

“Evet, ben bile o kadarını biliyorum. Ama bunlar ne anlama geliyor?”

“Bu, 1939 demek.”

Thom sessizce bunun anlamını sindirdi. “Yani bu benim büyükbabamın bestesiydi.”

“Üzerindeki tarihe bakacak olursak öyle olmalı, evet.”

“Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Ben de öyle. Özellikle de dün bana anlattıklarından sonra.” İkimiz de bir süre sessizce oturduk.

“Tanrım, Ally, bu gerçekten inanılmaz bir keşif,” dedi Thom sonunda yeniden konuşabilecek hale geldiğinde. “Demek istediğim, sadece manevi olarak çağrıştırdıklarından ötürü değil, aynı zamanda aslında Bergen Filarmoni Orkestrası tarafından neredeyse yetmiş yıl önce prömiyerinin yapılması planlandığı için. Bu eser sana anlattığım olaylar yüzünden hiç gün yüzüne çıkmadı.”

“Ve Pip bunu Karine’e ithaf etmişti... ‘kahramanına.’” Yaşlar gözlerime dolarken alt dudağımı ısırardım. Bunun benim hayatıma benzerliği gözümünden kaçmamıştı.

Onların da genç olduklarını, hayatlarına daha yeni başlamışken kaderin onlara zalimce müdahale ettiğini düşündüm. Sonra da daha iyi bir dönemde yaşadığım, hâlâ hayatta olduğum ve eğer

şanslıysam içimde yaşayan çocuğa bakabilme ayrıcalığına sahip olduğum için ne kadar talihli olduğumu düşündüm.

“Evet.” Thom yüz ifademi okumuştı, birden beni kucakladı. “Birbirimizle nasıl bir bağımızın olduğunu keşfedersek keşfedelim Ally, sana yemin ediyorum, hep yanında olacağım. Söz.”

“Teşekkürler Thom.”

“Şimdi seni otele götüreceğim, sonra da orkestra müdürü David Stewart’ı bulmak için Grieg Salonu’na uğrayacağım. Ona *Hero Konçertosu*’nun hikâyesini anlatmam gerek. Onun da orkestrasyonu Grieg’in Yüzüncü Yıl Dönümü Konseri’ne yetiştirecek birini bulmamda bana yardım etmesi gerek. Bu eserin o gece çalınması gerek. Bu kadar basit.”

“Evet,” dedim ben de. “Çalınması gerek.”

Thom beni bıraktıktan sonra otele girdiğimde resepsiyonda beni bekleyen bir not vardı. Notu asansörde açtım ve Felix’ten geldiğini görünce çok şaşırdım.

“Beni ara,” yazıyordu notta. Bana bir cep telefonu numarası bırakmıştı.

O günkü korkunç tavırlarından sonra onu aramayacaktım elbette. Duş alıp yatağa girdim, gün içinde yaşananlara kafa yordum ve tekrar Thom için ne kadar üzüldüğümü düşündüm.

Thom hayatı boyunca varlığından haberdar olan ve onu yine de reddeden bir babasının olduğunu bilerek yaşamıştı. Ergenlik yıllarımda Ma’nın ya da Salt Baba’nın otoritesine karşı çıktığım ve beni onlardan çok daha iyi anlayacaklarından emin olduğum öz anne ve babamın yanımda olmalarını dilediğim geceleri hatırladım.

Uykuya dalarken, ne kadar mutlu bir çocukluk geçirdiğimi her zamankinden daha iyi anladım.

Ertesi sabah herhangi bir şey yapmadan önce idrar tahlilimin sonucunu öğrenmek için doktoru aradım. Zaten bildiğim gibi sonuç pozitif, doktor sevecen bir şekilde beni tebrik etti.

“Cenevre’ye döndüğünüzde Bayan D’Aplièse, anne ve çocuk sağlığı hizmetleri için gerekli düzenlemeleri yapmalısınız,” dedi.

“Yapacağım. Size çok teşekkür ederim.”

Yatakta sırtüstü uzandım ve kahve kokusuna katlanamadığım için açık çay içtim. Midem hâlâ kötü olsa da artık bunun doğal olduğunu bildiğim için endişelenmiyordum. İnternet üzerinden hamilelikle ilgili bir kitap sipariş etmeyi zihnime not aldım. Dünyaya bir çocuk getirmeye dair hiçbir fikrim yoktu, öte yandan başına gelinceye kadar hangi kadının bu konuda bir fikri olurdu ki?

Her zaman annelik konusunda çelişkilerim olmuştu, annelik lehinde ya da aleyhinde güçlü hislerim yoktu. Gelecekte başıma gelebilecek ya da gelmeyebilecek şeylerden biri olmuştu bu hep. Theo ve ben bu konuda konuşmuştuk tabii, hayalî yavrumuza saçma sapan isimler bulup kıkırdarak. Ve ‘Bir Yer’deki keçi ağlının, Gerald Durrell romanlarındaki gibi bir çocukluğun tadını çıkaran, güneşte yanmış yavrularımızı barındırabilecek kadar büyütülmesi gerekeceğinden bahsederek.

Ne yazık ki o mutlu, huzurlu hayat bize bahşedilmemişti. Yakın gelecekte bebeğimi nerede doğurmak istediğime karar vermem gerekecekti. Ve “evin” benim için aslında neresi olduğuna.

Yatağımın yanındaki telefon çaldı ve gelen çağrıya cevap verdim. Resepsiyonist bana Bay Halvorsen'den çağrım olduğunu söyledi. Thom'dan bahsettiğini düşünerek, kadına beni gelen aramaya aktarmasını söyledim.

"*Bonjour Ally. Ça va?*"

Arayanın Felix olduğunu anlayınca dehşete kapıldım.

"İyiyim," dedim ters bir şekilde. "Sen?"

"Yaşlı kemiklerimin müsaade ettiği ölçüde iyiyim, evet. Müsait misin?"

"Neden?"

Sorumu cevaplamadan önce bir sessizlik oldu. "Seninle konuşmak istiyordum da."

"Ne hakkında?"

"Telefonda konuşmak istemiyorum, o yüzden benimle görüşmek için müsait olduğun zaman bana haber ver."

Sesinin tınısından meselenin ciddi olduğunu anlayabiliyordum.

"Bir saat sonra burada, olur mu?"

"Olur."

"Tamam. Görüşürüz o halde."

Bir elinde eski püskü bir motosiklet kaskıyla çıkageldiğinde resepsiyonda oturmuş, onu bekliyordum. Felix'i karşılamak için ayağa kalktığımda, acaba bu ışığın zalimliği mi, yoksa gerçekten bir gecede yaşlandı mı, diye merak ettim. Şimdi tam da olduğu kadar yaşlı görünüyordu.

"*Bonjour* matmazel," dedi zorla gülümseyerek. "Benimle görüşmeye zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Gidip konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Sanırım otel sakinlerine ayrılmış bir salon var. Olur mu?"

"Olur."

Onu lobiden boş salona götürdüm. Oturdu, bir süre bana baktı ve sonra yüzünde zayıf bir tebessüm oluştu. "Bir şeyler içmek için çok mu erken?"

"Bilmiyorum Felix, sana bağlı."

"Öyleyse kahve."

Felix'in bu sabah ne kadar sönük görüldüğünü, sanki onu sürükleyen enerji dağılmış da onu buruş buruş, bomboş bırakmış gibi durduğunu düşünerek ona kahve, bana su getirmesi için bir garson bulmaya gittim. Garson istediklerimizi getirip yanımdan ayrılana kadar Felix'le havadan sudan konuştuk ve konuşacağı-mız asıl konu her neyse, bölünmeden ve etrafta başkaları yokken konuşulması gerektiğini anladım. Felix kahvesinden bir yudum alırken beklentiyle ona baktım ve fincanı tutmakta olan ellerinin titrediğini fark ettim.

"Ally, öncelikle seninle Thom hakkında konuşmak istiyorum. Belli ki ona yakınsın."

"Evet, ama birbirimizi sadece birkaç gündür tanıdığımızı söylemem gerek. Bu gerçekten olağanüstü. Aramızda şimdiden gerçek bir bağ oluştu."

Felix'in gözleri bir an için kısıldı. "Öyle olmalı. Dünkü davranışlarınızı görünce birbirinizi yıllardır tanıdığınızı zannettim. Neyse, devam edelim, babası olduğumu nasıl reddettiğimi sana anlatmıştır, değil mi?"

"Evet, anlattı."

"DNA testini yaptıran kadar onun gerçekten oğlum olmadığını düşündüğümü söylesem bana inanır mıydın?"

"Eğer sen öyle diyorsan inanmam gerekir."

"Öyle diyorum Ally." Felix hararetle başını salladı. "Thom'un annesi Martha benim bir öğrencimdi. Evet, kısa bir süre ilişkimiz oldu ama belki de Thom'a hiç söylenmediği üzere, Martha'nın aynı zamanda uzun zamandır birlikte olduğu bir erkek arkadaşı vardı. Hatta tanıştığımızda onunla nişanlıydı ve düğünleri planlanmıştı bile."

"Anlıyorum."

"Küstahlık ediyormuş gibi görünmek istemem ama," diye devam etti Felix, "Martha bana şöyle bir baktı ve olay bitti. Bana sırlıslıkam âşık oldu, saplantı seviyesinde. Tabii benim için tüm bunlar hiçbir anlam ifade etmiyordu. Açıkçası benim için mesele seksti ve bu da sekse giden bir yoldu. Ondan, hatta

başka hiçbir kadından daha fazlasını istemedim. Dürüst olmak gerekirse Ally, ben hiç evlenecek, özellikle de baba olacak biri olmadım. Belki şimdilerde bunun için ‘bağlanma korkusu’ ifadesi kullanılıyordur ama ben kız arkadaşlarıma karşı durumun böyle olduğu konusunda hep açık oldum. Altmışlı yıllarda, herkesin bir anda eski kurallardan kurtulduğu özgür aşk devrinde büyüdüm. Ve öyle ya da böyle, o tavır beni hiç terk etmedi. Ben böyleyim işte.” Omuz silkti.

“Peki,” dedim, “Thom’un annesi sana hamile olduğunu söylediğinde, ona ne dedin?”

“Sadece bir iki kez beraber olduğumuzu göz önüne alarak, ona nişanlısından olması gerektiğine inandığım bebeği doğurmak istiyorsa adamla konuşup en kısa zamanda evlenmesi gerektiğini söyledim. Bana nişanı bir gece önce bozduğunu çünkü onu sevmediğini anladığını söyledi. Görünüşe göre beni seviyordu.” Felix elini alnına koydu ve gözlerine doğru indirdi. “Yüzüne karşı güldüğümü, ona deli dediğimi söylemekten utanç duyuyorum. Bebeğin benden olduğu konusunda hiçbir kanıt olmaması bir yana, birlikte yuva kurma ve mutlu aile tablosu yaratma fikri çok saçmaydı. Buz gibi bir kulübede zar zor geçiniyordum... İsteseydim bile, Tanrı aşkına, bir kadına ve çocuğa ne sunabilirdim ki? O yüzden onu başımdan savdım; benimle kurduğu gelecek hayallerinin suya düştüğünü anlarsa nişanlısına geri dönmekten başka bir seçeneği kalmaz diye düşünmüştüm. Ama tabii ki öyle yapmadı. Onun yerine doğumdan hemen sonra Horst’a ve Astrid’e, o sırada biri doksan üç, diğeri yetmiş sekiz yaşında olan büyükbabama ve büyükanneme koştı ve kendisine nasıl alçakça davrandığımı anlattı. Öncesinde onlarla zaten çalkantılı olan ilişkim, bununla birlikte tamamen sona erdi. Büyükbabamla o ölmeden önce bir daha neredeyse hiç konuşmadık bile, büyürken ona tapmış olmama rağmen. Horst gerçekten harika bir adamdı Ally. Küçükken onu kahramanım olarak görürdüm.” Felix perişan bir ifadeyle bana baktı. “Sen de benim alçak olduğumu düşünüyor musun Ally? Thom gibi?”

“Seni yargılamak bana düşmez. Bana söylemek istediklerini dinlemek için buradayım,” dedim ihtiyatla.

“Tamam, sonuç olarak ben kendisine bebekle hiçbir alakanın olmayacağını söyledikten sonra Martha ortadan kayboldu ama bana hamileliğini devam ettirdiğini ve ne yapacağına karar verene kadar kuzeyde bir arkadaşının yanında, ailesine yakın bir yerde kalacağını anlattığı mektuplar yazdı. O sonu gelmeyen mektuplarda bana beni sevdiğini söylemeye devam etti. Sessizliğimin onu hayatına devam etmeye teşvik edeceğini umarak ona cevap vermedim. Gençti ve çok çekiciydi, ihtiyacı olanı ona verebilecek başka birini bulmakta hiç sıkıntı çekmeyeceğinden emindim. Sonra... doğumun hemen ardından içinde bir fotoğrafın bulunduğu bir mektup aldım. Ben...”

Felix duraksadı, bana tuhaf bir bakış attı ve sözlerine devam etti: “Sonraki birkaç ay boyunca ondan haber almadım, ta ki onu burada, Bergen’de önünde bir pusetle yürürken görene kadar. Korkak olduğum için...” –yüzünü buruşturdu– “...ondan saklandım ama sonra bir arkadaşına onun nerede yaşadığını sordum. Martha’nın gidecek başka yeri olmadığı için büyükbabamların onu evlerine aldıklarını bana söyleyen de o arkadaşım oldu. Anlaşılan yanında kaldığı arkadaşı onu evden atmıştı. Thom sana onun depresyon nöbetleri geçirdiğini söylemiştir belki, lohusalık döneminde sıkıntı çekmiş olduğunu hayal edebiliyorum.”

“Büyükbaban ve büyükannenle yaşadığını öğrenince ne hissettin?” diye sordum ona.

“Öfkeden deliye döndüm! Benim çocuğumu doğurduğunu iddia eden bir kadın tarafından kullanıldıklarını düşündüm ama ne yapabilirdim ki? Onları ikna etmeyi başarmıştı. Zaten yıllar önce işe yaramaz bir ahlaksız olarak üstümü çizmişlerdi, o yüzden bu davranışım onların gözünde tam da benden beklenecek bir şeydi. Tanrım, Ally, o kadar öfkeliydim ki. Yıllar boyunca o öfkeyle yaşadım. Evet, bir kadını hamile bırakmakla hata etmiştim ama hikâyeyi benden dinlemeyi asla istemediler, bir kere bile. Martha

onları benim boktan bir herif olduğuma inandırmıştı işte. Dinle, gidip kendime bir içki alacağım. Sen de bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Felix’in kalkıp resepsiyondaki barı bulmak için salondan çıkmasını izledim ve Salt Baba’nın hikâyelerin öteki yüzüne dair sözlerini hatırlamaya çalıştım. Felix’in şu ana kadar söylediği her şey bana mantıklı geliyordu. Her ne kadar sorumsuz bir ayaş olsa da yalancı olduğunu düşünmüyordum. Hatta fazlasıyla patavatsız ve açık sözlüydü. Eğer hikâye doğruysa onun bakış açısını anlayabiliyordum.

Felix elinde büyük bir kadeh viskiyle döndü. “*Skål!*”²⁰ deyip viskiden koca bir yudum aldı.

“Thom’a bunları anlatmayı hiç denedin mi?”

“Elbette hayır.” Felix bir kakhaha attı. “Doğduğı günden itibaren ona benim ne kadar adi bir herif olduğum söylendi. Ayrıca büyüdükçe annesini fazlasıyla savunur oldu, tabii bu anlaşılabilir bir şey. Yine de yıllar geçtikçe, benim oğlum olsa da olmasa da onun için üzölmeye başladım. Ortada dolaşan dedikodulardan Martha’nın depresyona girip durduğunu biliyordum. Thom’un en azından hayatının ilk yıllarında büyükbabam ve büyükannemle yaşamış olması ona temelde bir denge sunmuş olmalı. Martha hakikaten biraz kaçık biriydi; çocuksu bir tarafı vardı, her şeyin onun istediğı gibi olacağına inanırdı hep.”

“Yani ailenin evinin Thom’a miras bırakıldığını öğrenene kadar bu meseleye karışmadın, öyle mi?”

“Evet. Horst, Thom sekiz yaşındayken ölmüştü ama ondan çok daha genç olan babaannem, Thom on sekiz yaşındayken öldü. Avukat bana Horst’un viyolonselinin ve küçük bir maddi bağışın bırakıldığını, diğher her şeyin Thom’a verildiğini söyleyince artık gerçekten bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim.”

“Thom’un babası olduğunu öğrendiğinde nasıl hissettin?”

20 (Nor.) Şeref. (ç. n.)

“Afalladım,” diye itiraf etti Felix viskisinden bir yudum daha alırken. “Ama doğa böyledir, değil mi?” dedi gülerek. “İnsana küçük şakalar yapar. Vasiyetnameye itiraz etmemin Thom’un benden daha da nefret etmesine yol açtığının farkındayım. Ama sana anlattıklarımı düşündüğünde, Thom’un, bana atalarımдан kalan yuvaya çökmüş bir guguk kuşu olduğuna neden inandığımı anlayacağından eminim.”

Kendimi hafiften danışanını çözümleyen bir terapist gibi hissederek, “Thom’un senin oğlun olduğunu öğrendiğinde sevindin mi?” diye sordum. Bir yandan da, *Theo olsaydı buna bayılırdı*, diye geçirdim içimden.

“Dürüst olmak gerekirse ne hissettiğimi hatırlamıyorum,” diye itiraf etti Felix. “Test pozitif çıktıktan sonraki birkaç hafta çok sarhoş gezdim. Tabii ki Martha bana zehir zemberek bir zafer mektubu gönderdi, ben o mektubu yaktım.” Derin derin iç çekti. “Ne rezalet, nasıl lanet olası bir rezalet.”

Ben onun anlattıklarını sindirmeye çalışırken ikimiz de bir süre sessizce oturduk. Böylesine kötü giden hayatları düşünmek içimi hüznle dolduruyordu.

“Thom bana senin eskiden çok yetenekli bir piyanist ve bes-teci olduğunu söyledi,” deme cüretini gösterdim.

“‘Eskiden’ mi? Bil ki hâlâ öyleyim!” Felix ilk kez gerçekten gülümsedi.

“O zaman yeteneğinden faydalanmayarak kendine çok yazık etmişsin.”

“Peki, faydalanmadığımı nereden biliyorsun matmazel? Kulübemde duran o enstrüman benim sevgilim, işkencecim ve akıl sağlığım. Profesyonel anlamda iş emanet edilemeyecek kadar sarhoş ve güvenilmez olabilirim ama bu kendim için çalmayı bıraktığım anlamına gelmiyor. O kahrolası kulübede tüm gün ne yaptığımı sanıyorsun? Çalışıyorum, kendim için çalışıyorum. Belki bir gün beni dinlemene izin veririm,” dedi Felix sırtarak.

“Ya Thom’un dinlemesine?”

“Beni dinlemek isteyeceğinden şüpheliyim ve sanırım bunun için onu suçlayamam. Bu olayın kurbanı o oldu. Kindar, depresif bir anne ile onun sorumluluğunu asla üstlenmeyen bir babanın arasında kaldı. Benden tiksilmeye her türlü hakkı var.”

“Felix, bana anlattıklarını ona da anlatman gerekmez mi sence de?”

“Ally, sana yemin ederim, kıymetli annesi hakkında tek bir olumsuz sözcük söylediğim anda çekip gider. Üstelik Thom’un hayatı boyunca annesinin masumiyetine duyduğu inancı yok edip Martha’yı tahtından indirmek de gaddarlık olur, hem de artık hayatta değilken. Ne önemi var ki?” dedi Felix iç çekerek. “Olan oldu.”

O an Felix’i daha çok sevdim çünkü söyledikleri onları önemsedığını gösteriyordu. Her ne kadar kendini oğluna sevdirmek için pek bir şey yapmadığı ortada olsa da.

“Peki, tüm bunları bana neden anlattığını sorabilir miyim? Thom’a anlatmamı istediğin için mi?”

Felix bana birkaç saniye boyunca baktı, sonra viski kadehini alıp kafasına dikti. “Hayır.”

“Öyleyse Thom’un haklı olduğunu bana söylemek için mi? Senin bir diğer gayrimeşru çocuğun olduğumu?.. Ayarttığın başka birinden?..” diye takıldım ona, söylemek istediği başka şeyler olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum.

“O kadar basit değil Ally. Kahretsin! Affedersin.” Tekrar ayağa kalkıp koşarcasına bara gitti, birkaç dakika sonra bir başka dev viski kadehiyle döndü. “Kusura bakma, alkolik olduğumu söylememe gerek bile yok. Bu arada haberin olsun, sarhoşken çok daha iyi piyano çalıyorum.”

“Felix, bana anlatmak istediğin şey ne?” diyerek onu zorladım, alkol kanına karışırken söyleyeceklerini unutmamasından korkuyordum.

“Mesele şu ki... dün seni ve Thom’u yan yana, bir elmanın kahrolası iki yarısı gibi koltuğumda otururken gördüm. Ve anladım. Bütün gece bunu sana söylemek doğru mu olur, yanlış

mı diye düşünmekten uyuyamadım. İnsanların benim hakkımda düşündüğünün aksine, bazı ahlaki ve duygusal kurallarım var. Ayrıca yapmak istediğim en son şey, zaten vermiş olduğum zardan daha fazlasına yol açmak.”

“Felix, lütfen söyle bana,” dedim tekrar.

“Peki, tamam, ama dediğim gibi, benimkisi de bir tahmin. Evet...”

Cebini yoklayıp içinden eski bir zarfı çıkarırken onu izledim. Zarfı önümdeki masaya koydu.

“Ally, Martha bana doğum yaptığını söylemek için yazdığında bir de fotoğraf göndermişti.”

“Evet, söylemiştin bunu. Thom’un fotoğrafı.”

“Evet, Thom’un. Ama Martha’nın kollarında bir bebek daha vardı. Bir kız. Martha’nın ikizleri olmuştu. Fotoğrafı ve mektubu görmek ister misin?”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım ve her şey bir anda etrafımda dönmeye başlarken iskemlenin koluna yapıştım. Başımı bacaklarımın üzerine eğdim ve Felix’in yanıma oturup sırtımı sıvazladığını hissettim.

“Haydi Ally, biraz viski iç. Şoka iyi gelir.”

“Hayır.” Bardağı iterek uzaklaştırdım, viski kokusu midemi bulandırıyordu. “İçmem, hamileyim.”

“Tanrım!” dediğini duydum Felix’in. “Ne yaptım ben?”

“Bana suyu uzat yeter. Şimdi daha iyi hissediyorum.”

Suyu bana uzattı ve birkaç yudum içince bayılma hissinin geçtiğini hissettim.

“Kusura bakma, şimdi gerçekten iyiyim.” Masanın üzerinde duran zarfa bakıp uzandım. Zarfı Felix’inkiler kadar titreyen ellerle açtım ve içinden bir kağıt ile Froskehuset’teki çerçeveli fotoğraflardan Thom’un annesi olduğunu bildiğim güzel kadının eski, siyah beyaz bir fotoğrafını çıkardım. Kucağında kundağa sarılmış iki bebek vardı.

“Mektubu okuyabilir miyim?”

“Norveççe yazılmış. Onu senin için okuyabilirim.”

“Evet. Lütfen oku.”

“Peki, ilk olarak adresi veriyor: Trondheim'deki Aziz Olav Hastanesi. Tarih: 2 Haziran 1977. Evet, haydi bakalım.” Felix boğazını temizledi. “Felix, sevgilim, ikiz doğurduğumu sana haber vermem gerektiğini düşündüm. Bir oğlan, bir kız. Kız önce doğdu, 31 Mayıs'ta gece yarısından hemen önce; oğlumuz ise birkaç saat sonra, 1 Haziran'ın ilk saatlerinde dünyaya geldi. Uzun süren doğum yüzünden çok yorgunum ve bir hafta daha burada kalabilirim ama hızlı toparlanıyorum. Sana bebeklerimizin bir fotoğrafını gönderiyorum, artık dünyaya geldikleri için onları ya da beni görmek istersen gel lütfen. Seni seviyorum. Martha.’ İşte. Mektupta yazan bu.”

Felix'in sesi boğuktu, ağlamak üzere olduğunu düşündüm.

“31 Mayıs... doğum günüm.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Felix'e ifadesiz gözlerle baktım, sonra bakışlarımı fotoğraftaki bebeklere çevirdim. Battaniyeleri içinde ayırt edilemiyorlardı, hangisi olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Öyle tahmin ediyorum ki Martha bir evi ya da kocası olmadığı için birinizi acilen evlatlık vermesi gerektiğine karar vermiş olabilir,” dedi Felix.

“Ama doğumdan sonra Martha geri döndüğünde ve sen onu Bergen'de gördüğünde diğer bebeğin...” –zorlukla yutkundum– “... yani *benim* nerede olduğumu merak etmiş olmalısın, değil mi?”

“Ally,” dedi Felix elini çekinerek benimkinin üzerine koyarken, “korkarım diğer bebeğin öldüğünü varsaydım. Senin hayatta olduğundan bana bir daha asla bahsetmedi, bildiğim kadarıyla büyükbabamlara ya da Thom'a da. Bunun çok acı verici bir hatıra olduğunu, o yüzden hafızasından silmeye karar verdiğini düşündüm. Hem daha sonra onunla pek konuşmadım, konuştuğumda da sadece öfke ve kin sözcükleri duyuyordum.”

“Bu mektup...” Kafam karışınca kaşlarımı çattım. “Sanki Martha sizin beraber olacağınıza inanmış gibi?..”

“Belki de görünüşe göre çocuklarımin fotoğrafını görmenin bende duygusal bir tepki uyandıracağını düşünmüştü. Artık dünyaya geldiklerine göre sorumluluklarımı ciddiye almaktan başka seçeneğimin olmayacağını.”

“Ona cevap verdin mi?”

“Hayır, Ally. Beni affet, ona cevap vermedim.”

Kafam henüz almış olduğum bilgiyle patlayacak gibi olmuş, kalbim de aynı şekilde birbiriyle çelişen hislerle dolmuştu. Felix’in neredeyse kesin olarak öz babam olduğunu bilmeden önce, onun bana geçmişe dair anlattıklarını makul bulabilmişim. Ama artık ona karşı ne hissettiğimi bilemiyordum.

“Ben olmayabilirim. Ben olduğuma dair hiç kesin kanıt yok,” diye mırıldandım ümitsizce.

“Doğru, ama ikinize yan yanayken bakınca, senin doğum gününü, yılını ve manevi babanın seni bir Halvorsen’i araştırmaya yolladığını da hesaba katınca, böyle çıkmazsa bayağı şaşıyırım,” dedi Felix yumuşak bir sesle. “Bugünlerde bunu kesin olarak öğrenmek çok kolay, kendimden biliyorum. Bir DNA testi bunu hemen teyit edecektir. Eğer istersen sana memnuniyetle yardımcı olurum Ally.”

Kafamı iskemlenin arkasına yasladım, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken, bunun teyit edilmesine ihtiyacım olmadığını biliyordum. Felix’in de az önce söylediği gibi her şey birbirini tutuyordu. Hem bahsettiği tüm nedenlerin yanı sıra, Thom’u ilk gördüğüm anda onu hayatım boyunca tanıdığım gibi, ona bir şekilde aşınaymışım gibi hissettiğim gerçeği de vardı. Bir elmanın iki yarısı gibiydik. Son birkaç günde birçok kez aynı düşüncüyü aynı anda dile getirip buna gülmüştük. İkiz erkek kardeşimi bulmuş olduğum fikri mutluluktan başımı döndürüyordu ama aynı zamanda öz annemin hangi bebeğini evlatlık vereceğini seçmek zorunda kaldığı gerçeğiyle de yüzleşmem gerekiyordu. Beni seçmiş olduğu gerçeğiyle.

“Ne düşündüğünü biliyorum Ally ve üzgünüm.” Felix düşüncelerimi böldü. “Eğer yardımı olacaksa şunu söylemeliyim ki

Martha hamile kaldığını bana ilk haber verdiğinde bebeğin oğlan olduğuna inandığını ve istediğinin de bu olduğunu söylemişti. Ona bu kararı verdirenin cinsiyet olduğundan eminim. Başka bir şey değil.”

“Teşekkürler ama bu düşünce bana kendimi daha iyi hissettirmedii.”

“Evet, eminim. Ne diyebilirim ki?” diyerek iç çekti Felix.

“Hiçbir şey. En azından şimdilik. Ama bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Mektubun ve fotoğrafın bir sürebende kalmasının senin için bir sakıncası var mı? Onları sana geri vereceğime söz veriyorum.”

“Tabii ki yok.”

“Kusura bakmazsan yürüyüşe çıkmak istiyorum. Tek başıma,” diye özellikle belirttim ve ayağa kalktım. “Biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

“Anlıyorum. Lütfen sana anlattıklarım için beni affet. Hamile olduğunu bilseydim kesinlikle anlatmazdım. Bu, durumu daha kötü hale getirmiş olmalı.”

“Aslına bakarsan Felix, çok daha iyi hale getirdi. Bana karşı bu kadar dürüst olduğun için teşekkürler.”

Önce salondan, sonra da otelin kapısından çıkıp soğuk, tuzlu havayla karşılaştım. Rıhtım boyunca deniz yönünde hızla yürümeye başladım. Gemiler demir atmış, yük indirip alıyorlardı. Nihayet bir iskele babasının sert, soğuk yüzeyine oturdum. Rüzgârlı bir gündü, yüzümün etrafında uçuşan saçlarımı her zaman bileğimde duran lastik tokayla topladım.

Artık biliyordum. Martha adında bir kadın Bergen’de Felix adında bir adamdan bana hamile kalmış, beni doğurmuş ve hemen evlatlık vermişti. Mantığım bana bu son kısmın öz anne babama dair yürüttüğüm araştırmanın kaçınılmaz sonucu olduğunu söylese de, ikimizin arasından annemin beni seçmiş olmasının acısı içimi yakıyordu.

Yanında kalması için seçtiği çocuk olmayı ve Thom’la yer değiştirmeyi tercih eder miydim?

Bilmiyordum...

Bildiğim tek şey, doğduğum günden itibaren benimkiyle aynı anda ilerleyen bir paralel evren olduğu ve o paralel evrenin de kolaylıkla benim kaderim olabileceğiydi. Ama artık iki evren çarpışmıştı ve ben birinden diğerine savrulup duruyordum.

“Martha. Annem.” Bu kelimeleri yüksek sesle söyledim ve adını düşününce, *acaba ona da “Ma” der miydim*, diye merak ettim. Rüzgârda süzülen iki martıya bakarken bu tuhaf tesadüfe gülümsedim. Sonra içimde büyümekte olan hayatı, var olmasını hiç beklemediğim hayatı düşündüm...

Hamile olduğumu öğreneli sadece yirmi dört saat geçmiş olmasına ve daha önce annelik fikrini hiç doğru dürüst değerlendirmemiş olmama rağmen, içime dolan koruma içgüdüsü şimdiye kadar hissettiğim her sevgi kadar derindi.

“Beni nasıl verebildin?!” diye bağırdım suya doğru. Sesimde bir hıçkırıyla tekrar sordum: “Bunu nasıl yapabildin?!” Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağıya süzülmesine izin verdim ve sert rüzgâr onları döküldükleri gibi kuruttu.

Bunu neden yaptığını asla bilemeyecektim. Onun hikâyesini asla dinleyemeyecektim. Beni bir başkasına teslim ederken, bana son kez veda ederken neler çektiğini asla öğrenemeyecektim. Muhtemelen Thom’a iki kat daha sıkı sarılmıştı çünkü o hâlâ yanındaydı, onu bağrına basabilirdi.

Bilinç akışım özgürce devam ediyordu, ayağa kalktım ve tekrar hızla yürümeye başladım; düşüncelerim birbirine çarparken limandaki dalgalar da doğal bir şekilde kabarmamaktan kaynaklanan karmaşalarıyla çaresizliğimi yansıtıyordu.

Canım yanıyordu. Lanet olsun ki gerçekten canım yanıyordu.

Bu yolculuğa ne bulmak için çıktım, diye sordum kendime.
Acı mı?

Ally, kendi derdine fazla düşmeye başladım, dedim kendime sertçe. *Peki ya Thom? İkiz erkek kardeşini buldun.*

Evet. Thom’dan ne haber?

Sakinleşip iyi şeyleri düşünmeye başladığımda fark ettim ki tıpkı geçmişini aramaya çıkan Maia gibi ben de sevgiye rastlamıştım, her ne kadar onunkinden çok farklı bir biçimde olsa da. Daha dün gece Thom ve onun zor geçen çocukluğuna üzülerək yatağa girmiştim. O ana kadar ona hissettiğim yakınlıktan endişe duyduğumu da kendime itiraf ettim. Ve benim için hangi kategoriye girdiğini bilemediğim için ona sevgi duyduğumu kabul etmekten çekindiğimi. Ama onu seviyordum. Ve artık ikiz kardeşim olduğunu bilmem, tüm o duyguların doğal ve kabul edilebilir olduğu anlamına geliyordu.

Norveç'e geldiğimde, kısa süre önce benim için bu dünyada en değerli olan iki insanı kaybetmiştim. Şimdi rıhtımdan otele uzanan uzun yolda yürürken, Thom'u bulmuş olmamın, keşfettiğim şeyin acısını misliyle telafi ettiğini biliyordum.

Otele tamamen bitkin düşmüş halde girip odama çıktım, resepsiyona bana gelen telefonları aktarmamalarını söyledim ve derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Uyandığımda hava kararmıştı. Saatime bakıp akşam sekizi biraz geçtiğini gördüm, uzunca bir süre uyumuştum. Yorganı üzerimden atıp yüzümü soğuk suyla yıkamaya gittim ve o sırada Felix'in bana anlattıklarını hatırladım. Ama bu konuyu daha ayrıntılı düşünmeden önce aklıktan öldüğümü fark ettim, üzerime bir kot pantolon ve kapüşonlu kazağımı geçirip restoranda bir şeyler yemek üzere aşığıya indim.

Lobide yürürken Thom'un koltuklardan birinde oturmakta olduğunu görünce şaşırdım. Beni gördüğü gibi ayağı fırladı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Ally, iyi misin? Odanı aramaya çalıştım ama telefonuna ulaşlamıyordu."

"Evet... Sen neden buradasın? Bugün buluşmayacaktık, değil mi?"

"Hayır ama öğlene doğru kapımı açtığımda karşımda kendini kaybetmiş bir Felix buldum. Tanrım, Ally, gerçekten ağlıyordu. Ben de onu içeri aldım, ona biraz viski verdim ve neler olduğunu

sordum. Sana anlatmamış olması gereken bir şeyi anlattığını ama öncesinde senin hamile olduğunu bilmediğini söyledi bana. Ruh halin konusunda çok endişeliydi. Bana senin limanda yürümek için yalnız başına dışarı çıktığını söyledi.”

“Eh, gördüğün gibi kendimi denize atmadım. Thom, bu soh-bete restoranda devam etsek olur mu? Kurt gibi açım.”

Thom samimi bir şekilde rahatlayarak, “Elbette. Sonuçta bu iyiye işaret,” dedi ve restorana gidip bir masa bulduk. “Sonra bana tüm hüzünlü hikâyeyi anlattı.”

Tuttuğum menünün üzerinden ona bir bakış attım. “Ve?”

“Senin gibi ben de şoke oldum elbette ama Felix o kadar altüst olmuştu ki kendimi onu teselli ederken buldum. Hayatımda ilk kez onun için üzüldüm.”

Garsonu çağırıp bize acilen biraz ekmek getirmesini istedim ve biftek ile patates kızartması sipariş ettim. “Sen de bir şeyler yemek ister misin?” diye sordum Thom’a.

“Neden olmasın? Sen ne yiyorsan ben de ondan alayım. Bir de bira lütfen,” diye seslendi garsonun arkasından.

“Peki, babanın sana anlattığını söylediğin ‘tüm’ hikâyeye, Felix’in annenle tanıştığı zamana dair gerçek de dâhil miydi?”

“Evet, ancak ona inanıp inanmamam başka bir mesele.”

“Birkaç gün öncesine kadar tüm bu olaylara tamamen dışarıdan bakan biri olarak ben sanırım ona inandım. Bu, yaptıklarına mazeret değil tabii... ya da yapmadıklarına, demek daha doğru olur,” diye ekledim aceleyle, Thom’un taraf tuttuğumu ve Felix’i savunduğumu düşünmesini istemiyordum. “Ama neden böyle davrandığını açıklamaya yardımcı olur belki. Herkesin onu kullandığını hissetmiş.”

“Korkarım ki ona güvenebileceğim ya da onu affetmeye başlayabileceğim bir noktada değilim ama en azından bugün onda biraz pişmanlık gördüm. Neyse, benim ne hissedip hissetmediğimi bir kenara bırakalım. Sen nasılsın? Asıl şoke olan sensin. Çok ama çok üzgünüm Ally. Annemin yanında tuttuğu çocuk olarak senden özür dilemem gerektiğini hissediyorum.”

“Saçmalama Thom. Yaptığı şeyin gerçek nedenlerini asla bilemeyeceğiz ve şu an bunu düşünmek benim için ne kadar korkunç olsa da, olan olmuş artık. Kendi iç huzurum adına, Martha’nın bizi doğurduğu hastanede bir kayıt ve belki evlat edinilişime dair ayrıntılar olup olmadığını görmek isterim. Bir de senin için bir sakıncası yoksa birlikte bir DNA testi yaptırmamızı.”

“Elbette. Ama gerçekten Ally, ortada pek şüphe kaldığını sanmıyorum, sence?”

Gelen ekmekten kopardığım parçayı iştahla ağzıma tıktırırken, “Hayır,” dedim.

“Eh, en azından yaşadığın travmaya rağmen iştahın yerine gelmiş gibi görünüyor. Ally, sen hâlâ işin olumsuz tarafının şokuyla başa çıkmaya çalışıyorsun, olumlu yönlere bakmaya başlamak için şu an çok uygun olmayabilir ama ben tam şu an dayı olacağımı fark ettim. Bu beni çok sevindirdi.”

“İşin olumlu tarafına bakmak için fazla erken diye bir şey yoktur Thom,” dedim. “Norveç’e gelmeden önce kendimi o kadar kaybolmuş, o kadar yalnız hissediyordum ki... Ama şimdi görünen o ki yepyeni bir ailem oldu. Her ne kadar öz babam namussuz bir ayyaş olsa da.”

Thom masanın üzerinden bana elini uzattı, ben de utangaç bir tavırla onun elini tuttum. “Merhaba ikiz kardeşim.”

“Merhaba ikiz kardeşim.”

Sonrasında hatırı sayılır bir süre el ele tutuştuk, biliyordum ki ikimiz de heyecanla dolup taşıyorduk. Bir bütünün iki yarısıydık biz. Bu kadar basitti.

“Çok tuhaf...” dedik aynı anda ve kıkırdadık.

“Önce sen Ally. Sen büyüksün sonuçta.”

“Tanrım, bunu düşünmek çok tuhaf. Ailede hep Maia’nın ardından gelen çocuktum. Yeni kavuştuğum bu üstün konumun bana sunduğu tüm fırsatlardan yararlanacağımdan şüphelenmemişim,” diye takıldım ona.

“Bir an bile şüphe duymadım zaten,” dedi Thom. “İkimiz de bir şeyin tuhaf olduğunu söylüyorduk...”

“Evet, ama artık tam olarak neyin tuhaf olduğunu unuttum zira şu an tuhaf olan o kadar çok şey var ki,” dedim yemeklerimiz geldiğinde.

“Bunu bana sen mi söylüyorsun?” Thom birasını bardağa döktü ve bardağını benim su bardağımla tokuşturdu. “O zaman otuz yıl sonra tekrar bir araya gelen bize içelim. Sana bir şey diyeyim mi?”

“Ne?”

“Artık tek çocuk değilim.”

“Doğru,” dedim. “Ben de sana bir şey diyeyim mi?”

“Ne?”

“Artık Altı Kız Kardeş’in bir de erkek kardeşleri var.”

Thom akşam yemeğinde bana hemen Froskehuset'e taşınmamı teklif etti.

"Otelde kalmaktan daha acınası bir şey yok ve aslına bakarsan Ally, bu evin yarısı senin olmalı zaten," diye ekledi akşamın ilerleyen saatlerinde sırt çantamı evin kapısına giden basamaklarda taşıırken.

"Bu arada," dedim, "'Froskehuset' ne anlama geliyor?"

"'Kurbağalı Ev' demek. Galiba Horst, Felix'e, Grieg'in yanında taşıdığı kurbağanın bir replikasını eskiden piyanonun nota rafında tuttuğunu söylemiş. Ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama belki evin isminin bununla bir ilgisi vardır."

"Eh, sanırım bu her şeyi açıklıyor." Thom çantamı koridorda yere koyarken gülümsedim ve çantamın yan ceplerinin birinden kendi küçük kurbağamı çıkardım. "Bak, bu da Salt Baba'nın bana bıraktığı bir başka ipucu. Grieg Müzesi'nde bir sürü benzerini gördüm."

Thom kurbağayı eline alıp inceledi. Sonra bana gülümsedi. "O seni buraya yönlendiriyormuş Ally. Gerçek evine."

Thom ve ben bir DNA testi ayarladık ve Felix tükürük ve saç kökü vermekte ısrar etti. Bir hafta içinde, benim gerçekten Thom'un

ikizi olduğum, Felix'in de yeni bulduğum babam olduğu usulünce doğrulandı.

Sonuç mektubundaki verileri incelerken, "Tabii farklı cinsiyetlerden olduğumuz için tek yumurta ikizi değiliz," dedim. "DNA profillerimiz ayrı."

"Elbette. Ben senden çok daha güzelim abla."

"Sağ ol."

"Bir şey değil. Öyleyse serseri babamızı arayıp bu güzel havadisi ona da verelim mi?"

"Neden olmasın?"

Felix o akşam tam kararlaştırdığımız zamanda, bir şişe şampanya ve kendisi için viskiyle geldi. Üçümüzün aynı gen havuzunu paylaşmamızın şerefine içtik. Thom'un babasıyla iletişim kurmaya gönülsüz olduğunu ama benim için kendini zorladığını görebiliyordum. Felix'in de yaptıklarını nasıl telafi etmeye çalıştığını fark ettim. *En azından*, diye düşündüm babam ve erkek kardeşimle bir parmak şampanyamı yudumlarken, *bu da bir başlangıç*.

Felix bize veda etmek için ayağa kalktı, kapıya giderken sallanıyordu.

"O şeyi yokuş yukarı sorunsuz sürebileceğinden emin misin?" diye sordum kaskını taktığı sırada.

"Bunu yaklaşık kırk yıldır yapıyorum Ally ve daha bir kez bile düşmedim," diye homurdandı Felix. "Ama sorduğun için teşekkürler. Birileri bunu umursamayalı çok uzun zaman olmuştu. İyi geceler ve teşekkürler. Arayı açma, olur mu?" diye seslendi yalpalayarak gecenin içinde kaybolurken.

Ardından kapıyı kapatırken iç çektim, Felix'e acıdığımı Thom'a belli etmemem gerektiğini biliyordum.

Ama her zamanki gibi ikizim aklımı okumuştı.

"Sorun değil," dedi ben odaya dönüp üşümüş ellerimi ısıtmak için sobanın yanına gittiğimde.

"Ne 'sorun değil'?"

"Felix için üzülmen. Aslında kendime rağmen ben de ona üzülüyorum. Onu anneme yaptıkları konusunda affetmeye ha-

zır değilim ama annesinin sokakta yatan cansız bedenini gerçekten görmüş olması, babasının da birkaç saat sonra kendini öldürmesi..." Thom ürperdi. "Ayrıntıları hatırlamıyor olsa bile bundan daha kötüsü olamaz, değil mi? Kim bilir bu olay onda nasıl izler bıraktı."

"Evet, kim bilir..." dedim.

"Neyse, bu kadar Felix'ten konuştuğumuz yeter Ally." Thom nefesini dışarı üfleyip bana baktı. "Seninle paylaşmak istediğim başka bir şey var."

"Sahi mi? O kadar ciddi görünüyorsun ki bana başka bir erkek ya da kız kardeşim olduğunu mu söyleyeceksin, merak ediyorum."

"Onu sana Felix söyleyebilir, o kadarını kim bilebilir ki?" diye espri yaptı Thom. "Ama bu daha..." -doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu- "...temel bir şey."

"Doğuştan Halvorsen olduğumu öğrenmekten daha temel ne olabilir, hayal edemiyorum."

"Ally, farkında olmadan tam üstüne basmıştın. Şimdi sana bir şey göstermek istiyorum." Ayağa kalkıp odanın öbür ucundaki köşede duran küçük çalışma masasına gitti, üstündeki vazodan bir anahtar çıkardı ve masanın çekmecelerinin kilidini açtı. Bir çekmeceyi çekip içinden bir dosya çıkardı, sonra da koltuğa dönüp yanıma oturdu. Bir şey söylemeden, aklında her ne varsa toparlamasını bekledim.

"Pekâlâ, Jens Halvorsen'in kendisi ve Anna hakkında kalem aldığım biyografiyi okuduktan sonra ne kadar sinirlendiğini hatırlıyor musun? Jens onu Leipzig'de onca yıl yalnız bıraktıktan sonra Anna'nın onu hiç sesini çıkarmadan geri kabul etmesine nasıl da inanmadığını?.."

"Elbette hatırlıyorum. Hâlâ da anlamıyorum. Anna'nın aşktan ve kendisinden vazgeçtiğini düşündüğünü kitapta bizzat Jens söylüyor. Ayrıca Anna o kadar hakkını savunan bir kişilik olarak betimleniyor ki Jens'i öylece geri kabul ettiğine inanmam imkânsız."

“Kesinlikle.” Thom tekrar bana baktı.

“Çıkar o zaman ağzındaki baklayı,” diyerek onu teşvik ettim.

“Ya bunu yapması gerektiyse?”

“Neyi yapması?”

“Onu geri alması?”

“Göstermelik olarak mı demek istiyorsun? O günlerde bir kadın skandalsız boşanamayacağı için mi?”

“Evet, ama tam olarak o da değil. Dönemin ahlaki kuralları konusunda doğru yoldasın.”

“Thom,” dedim, “saat on biri geçti ve bilgi yarışması yapmaya pek hevesli değilim. Ne demek istediğini söyle yeter.”

“Peki, Ally, ama bunu yapmadan önce sana gerçekten bir gizlilik yemini ettirmem lazım. Babamız Felix de dâhil. Ben başka tek bir canlıya bile bundan bahsetmedim.”

“Thom, altın postu Froskehuset’in altında bulmuş gibi konuşuyorsun. Ne olur, söyle artık.”

“Affedersin, sadece olay cidden kışkırtıcı. Evet, durum şu ki, kitabım için Jens ve Anna Halvorsen’in Grieg’le ilişkilerini araştırırken onların ayak izlerini takip edip Leipzig’e gittim. Ve orada bunu buldum.”

Thom dosyadan bir zarf, zarftan da bir sayfa çıkardı ve onu bana uzattı. “Şuna bir bak.”

Kâğıda göz gezdirdim ve bunun Edvard Horst Halvorsen’in doğum belgesi olduğunu gördüm. “Büyük büyükbabamız. Eee?”

“Hatırlamıyor olabilirsin ama Jens biyografisinde Leipzig’e 1884 Nisan ayında nasıl döndüğünü anlatıyor.”

“Hayır, dürüst olmak gerekirse hatırlamıyorum.”

“Pekâlâ, burada kitabın bir sayfasının fotokopisi var.” Sayfayı bana uzattı. “İlgili kısmın altını çizdim. Ama doğum belgesine göre Horst, 30 Ağustos 1884’te doğmuş. Yani teknik olarak Anna dört aylık bir hamilelikten sonra canlı bir bebek dünyaya getirmiş. O zamandan bu yana bir asır geçti ama bu hâlâ imkânsız.”

Doğum belgesindeki tarihi inceledim ve Thom’un haklı olduğunu gördüm. “Belki Jens, Leipzig’e tam olarak hangi ayda

döndüğünü unutmuştur. Neticede geçmişteki bir şeyi, üzerinden yıllar geçtikten sonra yazıyordu.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Başta en azından.”

“Bana Anna’nın karnında taşıdığı çocuğun, yani Horst’un, Jens’in çocuğu olamayacağını mı söylüyorsun?”

“Evet. Öyle diyorum.” Thom bir anda omuzlarını düşürdü; rahatlamaktan mı, çaresizlikten mi, yoksa korkudan mı böyle yapmıştı bilmiyordum. Belki de sebebi üçünün bir karışımıydı.

“Peki, şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Teorini kanıtlamak için bunun dışında ne keşfettin?”

“Bunu.”

Thom bana dosyadan bir sayfa daha verdi. Bunun Norveççe yazılmış eski bir mektubun fotokopisi olduğunu anlayabiliyordum. Mektubu okuyamayacağımdan şikâyet etmeme fırsat vermeden Thom bana bir sayfa daha uzattı. “İngilizceye çevrildi.”

“Sağ ol.” 1883 Mart ayında yazılmış mektubun içeriğini okudum.

“Bu bir aşk mektubu.”

“Evet, öyle. Ve bundan daha çok var.”

“Thom,” dedim ona bakarak, “bu mektup kimden? İmzadaki ismiyle ‘Küçük Kurbağa’ kim?” Ve o daha cevap veremeden, bir anda anladım. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım. “Başka bir şey söylemene gerek yok. Mektuplardan daha çok var mı demiştin?”

“Düzinelerce. Mektuplaşma açısından çok verimliymiş. Hayatı boyunca çeşitli insanlara neredeyse yirmi bin mektup yazmış. El yazısını Bergen’deki müzede bulunan örneklerle karşılaştırdım. Bu kesinlikle o.”

“Peki,” dedim zorlukla yutkunarak, “bunları nerede buldun?”

“Herkesin burnunun dibinde, bu odada duruyorlardı. Yüz on sene boyunca.”

“Nerede?” Salonu gözlerimle taradım.

“Saklandıkları yeri tamamen şans eseri buldum. Bir kalem kuyruklu piyanonun altına yuvarlandı ve ben onu almak için eğildiğimde piyanonun alt kısmına kafamı vurdum. Yukarı baktım

ve piyanonun kasasına eklenmiş, belki iki buçuk santim kalınlığında, ince, ahşap bir çıkıntı olduğunu fark ettim. Gel de onu sana göstereyim.” Ne demek istediğini anlatması için ikimiz de piyanonun altında, dizlerimizin ve ellerimizin üzerinde durduk. Oraya, piyanonun tellerinin altındaki kısmın ortasına geniş ama derinliği az bir kontrplak raf kabaca tutturulmuştu. Thom yukarı uzanıp rafın altını tuttu ve onu dar, ahşap desteklerinden çekip çıkardı.

İkimiz de piyanonun altından emekleyerek çıktıktan sonra Thom, “Görüyor musun?” diyerek rafı masaya koydu. “Düzinelerce.”

Mektupları birbiri ardına dikkatli bir şekilde alıp merakla inceledim. Sararmış parşömenlerdeki mürekkep o kadar uçmuştu ki Norveççe bilseydim bile yazı neredeyse okunamayacak haldeydi. Ama 1879’dan 1884’e uzanan tarihleri ve her mektubun “Liten Frosk” tarafından imzalandığını seçebildim.

“Her ne kadar hep ‘Horst’ adıyla çağrılmış olsa da, doğum belgesinde büyük büyükbabamızın aslen ‘Edvard’ olarak vaftiz edildiğini de fark etmişsindir,” diye devam etti Thom.

“Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedim önümdeki sayfalarından birindeki güzel el yazısına bakarak. “Edvard Grieg’in Anna’ya yazdığı bu mektuplar bir servet değerindedir kesin. Bunları bir tarihçiye gösterdin mi?”

“Daha önce de dediğim gibi Ally, kimseye göstermedim.”

“Peki, hangi akla hizmet bu mektuplara kitabında yer vermedin? Bunlar Grieg ile Anna Halvorsen arasında bir ilişki olduğunun inkâr edilemez kanıtları.”

“Aslında bundan çok daha fazlasını kanıtlıyorlar. Her birini okumuş biri olarak sana şunu söyleyebilirim ki onların sevgili olduklarını şüphe götürmez biçimde gösteriyorlar. En azından dört yıl boyunca.”

“Vay canına! Eh, bu doğruysa eminim dünyanın en ünlü bestecilerinden biri hakkındaki bu kadar heyecan verici bir ger-

çeğin yer aldığı bir kitap milyonlarca satabilirdi. Bunu neden yapmadığını anlamıyorum Thom.”

“Ally,” dedi Thom kaşlarını çatarak, “nedenini tahmin edebilirsin herhâlde. Bağlantıyı kuramadın mı?”

“Bana büyüklük taslama Thom,” diye karşılık verdim asabi bir tavırla. “Büyük resmi görmeye çalışıyorum ama bana biraz zaman tanı. Şimdi, bu mektuplar Anna ile Grieg’in sevgili olduklarını doğruluyor. Sanırım sen de Anna’nın bebeğinin babasının Grieg olduğunu düşünüyorsun.”

“O olma ihtimalinin çok yüksek olduğuna inanıyorum, evet. Sana Jens’i Paris’in batakhanelerinde aramaya gidenin bizzat Grieg olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bu 1883 yılının sonlarında oldu, Grieg karısı Nina’dan yılın büyük bir kısmında ayrı kalmış ve Almanya’ya yerleşmişti. Sonra 1884 baharında, tam da Jens’in Anna’nın kapısında belirdiği sıralarda Grieg de Kopenhag’da Nina’yla bir araya geldi. Edvard Horst Halvorsen de ağustosta doğdu.”

“Edvard Horst Halvorsen, Grieg’in oğlu,” diye mırıldandım, böyle bir ihtimalin ciddiyetini idrak etmeye çalışarak.

“Hikâyeyi okuduktan sonra senin de söylediğin gibi, Grieg hangi sebeple meselenin üzerinden altı yıl geçtikten sonra Paris’e gidip Jens’in peşine düşerdi ki? Ve Anna neden onu geri almaya hazır olurdu? Tek ihtimal, ahlaki değerler gereği kendisi ve Grieg arasında bir anlaşma yapılmış olması. O sıralar Grieg’in Avrupa’nın en ünlü adamlarından biri olduğunu unutmamalıyız. Onun için Anna gibi yetenekli ilham perilerine şehirde kavalyelik ederken görülmek kabul edilebilir bir şey olsa da, gayrimeşru bir çocuğun babası olarak ifşa olmak kadar aşağılık bir durum göze alınamazdı. Grieg’in o sıralar Nina’dan ayrı olduğunu unutma, ayrıca arşivlenmiş programlarda o ve Anna’nın Almanya’da birlikte seyahat edip resitaller verdiklerine dair belgelenmiş kanıtlar var. İlişkileri hakkında dedikodular dönmüş olabilir ama Anna’nın kocasının geri dönmesi, birkaç ay sonra bir bebek dünyaya geldiğinde yapılacak her türlü yoruma çözüm olmuştur. Anna ve

Jens o yıl içinde Bergen'e taşındılar ve bebek Norveç'te onların çocuğu olarak tanıtıldı."

"Anna yapması gerekenin bu olduğunu kabul etmişti yani, öyle mi? Bir yalanı yaşamayı?.."

"O sırada Anna'nın da meşhur olduğunu unutmamalısın. Ona dair en ufak bir skandal onun şan kariyerini de bitirirdi. Grieg'in Nina'dan asla boşanmayacağını anlamıştı. İkimiz de Anna'nın her şeyden önce pratik ve mantıklı bir genç kadın olduğunu biliyoruz. Benim tahminim, bunu Grieg'le beraber tezgâhladıkları yönünde."

"Ama sen haklıysan ve Jens geri döndüğünde Anna'yı dört ya da beş aylık hamile bulduysa neden onunla kaldı?"

"Muhtemelen eğer kalmazsa çok kısa bir süre sonra Paris sokaklarında fakirlikten öleceğini bildiği için. Ayrıca Grieg ona Norveç'te bir besteci olarak tanınması için elinden gelen yardımı yapacağı konusunda söz vermiş olmalı. Görmüyor musun Ally? Bu durum hepsinin işine gelmiş."

"Ve sonra, bir yıl içinde iki çift tam burada neredeyse kapı komşusu oldu. Tanrım, Thom, sence Nina neler yaşadığını hiç tahmin etmemiş midir?"

"Açıkçası bunu bilemiyorum. Onun Edvard'a taptığına ve kocasının da ona taptığına şüphe yok ama böylesine ünlü bir isimle evli olmanın bir bedeli vardı ve sanırım o bedel hep oluyor. Belki kocası kendisine döndüğü için memnundu. Tabii ortada bir de Horst vardı. Birbirlerine bu kadar yakın yaşamaları, Grieg'in oğlunu şüpheye mahal vermeden istediği sıklıkta görebileceği anlamına geliyordu. Grieg ile Nina'nın yaşayan bir çocuklarının olmadığı hatırla. Besteci bir arkadaşına yazdığı çok sayıda mektuptan birinde Grieg, bebek Horst'a çok düşkün olduğunu söylüyor."

"Yani Jens bu duruma katlanmak zorunda kaldı."

"Evet. Şahsen Anna'yı terk etmesinin cezasını gerektiği gibi çektiğini düşünüyorum. Sonsuza kadar Grieg'in müzikal gölgesi altında yaşadı, bir yandan da büyük ihtimalle onun gayrimeşru çocuğunu kendi çocuğu gibi büyüttü."

“Öyleyse neden ikisi hakkında bir biyografi yazdı, eğer Anna’yla gizlemeleri gereken böyle bir sırları varsa?”

“Anna’nın Grieg’le aynı yıl öldüğünü biliyordur herhâlde? Jens’in besteleri de gerçek anlamda başarı kazanmaya o sıralar başladı. Bence kitap, Jens’in o ana kadar ulaşamadığını hissettiği şöhretten kazanç sağlamak için bir girişimiydi sadece. Zamanında çoksatan bir kitap haline geldi ve büyük olasılıkla Jens’e makul miktarda para kazandırdı.”

“Tarihlere biraz daha dikkat etmeliydi,” dedim.

“Kim bilecekti ki Ally? Benim gibi Horst’un asıl doğum belgesi peşinde Leipzig’e gidenler dışında...”

“Evet, yüz yirmi yıldan uzun bir zaman sonra. Thom, tüm bunlar sadece bir tahmin.”

“Şunlara bir bak,” dedi Thom dosyasından üç fotoğraf çıkarak. “Bu Horst’un gençliği, bunlar da iki baba adayı. Hangisine benzediğini düşünüyorsun şimdi?”

Onlara baktım ve ortada şüphe edilecek pek bir şey olmadığını gördüm. “Ama Anna da Grieg gibi mavi gözlü, açık renk saçlıydı. Horst annesine benzemiş olabilir.”

“Doğru,” dedi Thom. “Tüm bunların kaynağı, geçmişi araştırırken elimizde olan yegâne araçlar: belgeye dayanan kanıtlar ve bol miktarda varsayım.”

Thom’u yarım yamalak dinliyordum zira bütün bunların ne anlama geldiği bir anda kafama dank etmişti.

“Yani eğer sen haklıysan, Horst, Felix ve sen ve ben...”

“Evet. Başta dediğim gibi Ally, kelimenin tam anlamıyla konuşmak gerekirse sen bir Halvorsen olmayabilirsin.”

“Cidden Thom, bütün bunlar artık çok fazla. İstesek bunu bir şekilde kanıtlayabilir miyiz?”

“Kesinlikle. Grieg’in ağabeyi John’un çocukları oldu ve onların soyundan gelen kişiler bugün hâlâ hayattalar. Onlara kanıt sunup DNA testi yaptırmayı kabul edip etmeyeceklerini sorabilirdik. Onlarla iletişim kurmayı yüzlerce kez aklımdan geçirdim ama düşünüyorum da, yaratacağı patırtıya ve Grieg’in lekesiz şöhre-

tinin alacağı muhtemel hasara değer mi? Tüm bunlar yüz yirmi yıldan uzun bir zaman önce oldu ve şahsen tarihi bir skandaldan menfaat sağlayarak değil, doğru sebeplerden müziğimle tanınmak isterim. O yüzden geçmişi geçmişte bırakmaya karar verdim. Bu nedenle keşfettiğim şeyi kitaba koymadım. Sen de kendi kararını vermelisin Ally ve her ne kadar ben bunu geride bırakmayı tercih etsem de, eğer emin olmak istersen seni suçlayamam.”

“Tanrı aşkına, Thom! Otuz yılımı nereden geldiğime dair hiçbir şey bilmediğime gayet memnun olarak geçirdim. O yüzden şimdilik bence tek bir yeni gen havuzu yeterli,” dedim gülümseyerek. “Peki ya Felix? Bunu ona anlatmadığını söyledin?”

“Evet, çünkü sarhoş olup da Grieg’in torununun çocuğu olduğunu etrafa duyurarak hepimizin başını belaya sokmayacağı konusunda ona güvenemedim.”

“Sana katılıyorum. Vay canına,” diyerek iç çektim, “ne hikâye ama!”

“Evet. Artık içimi döküp rahatladığıma göre, bir fincan çay içmeye ne dersin?”

Birkaç gün sonra gelen asıl doğum belgemi Thom’a gösterdim. Sadece kanıtı görmek istediğim için değil, aynı zamanda Salt Baba’nın beni nasıl bulduğuna dair detayları keşfetmek için de hastaneye ve Trondheim nüfus idaresine yazmıştım.

“Görüyor musun?” dedim. “Asıl adım ‘Felicia’yımış, muhtemelen Felix’ten.”

“Ben beğendim. Çok güzel, tam bir kız ismi,” diyerek takıldı bana Thom.

“Pardon ama ‘tam bir kız’ dediğin şey, benim hiç olmadığım bir şey. Ally bana daha çok uyuyor,” diye karşılık verdim.

Ona belgeyle beraber gelen, 3 Ağustos 1977’de evlat edinildiğimin yazılı olduğu bir başka belgeyi gösterdim. Belgenin altında resmî görünümlü bir mühür vardı ama başka bir detay yoktu.

“İletişim kurduğum tüm evlat edindirme ajansları bana cevap yazdılar; ellerinde resmî bir evlat edinme işlemine dair bir kayıt olmadığı için bunun özel olarak ayarlandığı sonucuna varmışlar. Bu da demek oluyor ki Salt Baba, Martha’yla bir şekilde tanışmış olmalı,” dedim düşünceli bir şekilde, en yakın tarihli mektubu dosyaya geri koyarken.

“Düşündüm de Ally,” dedi Thom birden, “bana Salt Baba’nın, hepsine Pleiades’ten isimler verdiği altı kızı evlat edindiğini söylemiştin. Ya seni seçen o ise? Ya ben geride bırakılan olduysam?”

Bunu düşününce Thom’un haklı olduğunu fark ettim. Ve bu, acımı anında hafifletti. Ayağa kalkıp onun oturmakta olduğu piyanoya doğru gittim ve kollarımı boynuna dolayıp kafasının tepesini öptüm. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Nota rafında duran, üzerine kurşun kalemle notlar karalanmış sayfalara baktım. “Bununla ne yapıyorsun?”

“Ah, David Stewart’ın, *Hero Konçertosu*’nun orkestrasyonu için tavsiye ettiği herifin şu ana kadar neler yaptığına bakıyorum.”

“Nasıl gidiyor peki?”

“Şimdi gördüklerimden yola çıkacak olursam, pek etkilenmedim açıkçası. Aralık ayındaki Grieg’in Yüzüncü Yıl Dönümü Konseri’nde prömiyeri yapılacak şekilde hazır olacağı bayağı şüpheli. Neredeyse eylülün sonuna geldik ve beste gelecek ayın sonunda tamamlanıp matbaaya verilmiş olmalı ki orkestranın prova yapacak zamanı olsun. David’den eserin konser programına dâhil edilmesi için onay almama rağmen yetişmezse mahvolurum ama bunlar...” Omzunu silkti. “Bunlar bana hiç ama hiç doğru gelmiyor. Kesinlikle müdüre gösterilebilecek halde değil.”

“Keşke sana yardım edebilseydim,” dedim. Sonra aklıma bir fikir geldi ama bunu dile getirebileceğimden emin olamadım.

“Ne?” dedi Thom. Yeni bulduğum ikizimden bir şey saklamamın imkânsız olduğunu öğrenmeye başlıyordum.

“Ne olduğunu söylersem, onu düşünmeden reddetmeyeceğine söz verir misin?”

“Peki, söz veriyorum. Söyle.”

“Felix –yani babamız– bunu yapabilir. Sonuçta Pip’in oğlu. Kendi babasının müziğine doğal bir yatkınlığı olduğundan eminim.”

“Ne?! Ally, sen aklını mı kaçırdın? Hepimize mutlu aileyi oynatmaya çalıştığını biliyorum ama artık bu kadarı gerçekten fazla. Felix hayatında hiçbir şeyi tamamına erdirememiş bir ayyaş ve serseri. Büyükbabamızın kıymetli konçertosunu yok etmesi için ona veremem. Hatta daha da kötüsü, yarısına kadar gelip pes etmesi için. Eğer konserde eserin prömiyerini yapmak için en ufak bir şansımız varsa bunu başarmanın yolu kesinlikle buradan geçmiyor.”

“Felix’in hâlâ her gün saatlerce piyano çaldığını biliyor musun? Sadece kendisi için? Hem sen kendin bana onun bir dâhi olduğunu, daha gencecik bir delikanlıyken kendi müziğini besteleyip orkestraladığını söylemiştin,” diye ısrar ettim.

“Yeter Ally. Konu kapanmıştır.”

“Peki.” Odadan çıkarken omuz silktim. Sinirli ve üzgündüm. Bu, Thom’la şu ana kadarki ilk anlaşmazlığımızdı.

Akşama doğru Thom bir orkestra provası için evden çıktı. Pip Halvorsen’in orijinal nota kâğıtlarını salondaki çalışma masasında sakladığını biliyordum. Doğru şeyi yapıp yapmadığımdan çok da emin olamadan, masanın kilidini açıp kâğıt tomarını çekmecedan çıkardım. Sonra kâğıtları bir postacı çantasına koyup kısa süre önce kiraladığım arabanın anahtarlarını da aldım ve evden çıktım.

“Ne düşünüyorsun Felix?”

Ona *Hero Konçertosu*’nun ardındaki hikâyeyi ve konçertonun orkestralanmasını ne kadar çok istediğimizi açıklamıştım. Biraz önce Felix’in konçertoyu baştan sona çalmasını dinlemiştim. Eseri daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen tek bir hata yapmadan çalmıştı. Hem de ciddi anlamda yetenekli piyanistleri diğerlerinden ayıran bir teknik yetkinlik ve zarafetle.

“Bence harika, hakikaten. Tanrım, benim peder yetenekliymiş.”

Felix bariz bir şekilde duygulanmıştı, içgüdüsel olarak yanma gidip omzunu sıktım. “Evet, öyleymiş, değil mi?”

“Onu hiç hatırlayamamam çok üzücü. Öldüğünde bebek sayılırdım, biliyorsun.”

“Biliyorum. Bu eserin prömiyerinin yapılmamış olması da çok üzücü. Yapılsaydı müthiş olmaz mıydı?”

“Evet, evet, doğru orkestrasyonlar... mesela bu ilk dört ölçüde bir obua var, şurada bir viyola ona katılıyor...” –Felix nota sayfasını işaret etti– “...ama burada timpani neredeyse hemen araya girip şaşırtıyor, şöyle...” İki kalemle vuruşu tarif etti. “Bir başka Grieg öykünmesi dinlediğini zannedenleri şoke edecektir bu.” Hızır bir şekilde sırtıttı ve boş nota sayfalarına uzanıp onları az önce tarif ettiği düzenlemeyle doldururken gözlerindeki ışığı gördüm. “Thom’a bunun usta işi olacağını söyle. Sonra da,” dedi Felix tekrar piyano çalmaya başladığında, “kemanlar giriyor, dipteki o tehlike hissini vermesi için devam eden timpani eşliğinde.”

Nota kâğıdında yine birkaç ölçüyü hızlıca doldurdu. Sonra birden durup bana baktı. “Affedersin, kendimi işe kaptırdım. Bunu bana gösterdiğin için sağ ol yine de.”

“Felix, sence bunun orkestralamasını tamamlanan ne kadar sürerdi?”

“İki ay, belki. Bunu yazan babam olduğu için mi bilmiyorum ama şimdiden tam olarak nasıl olması gerektiğini duyabiliyorum.”

“Peki ya üç hafta?”

Felix bana bakakaldı, gözlerini devirdi ve güldü. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır, yapmıyorum. Senin için piyano partisinin fotokopisini çektirmem gerekecek ama eğer bunu az önce benim için yaptığın kadar mükemmel bir şekilde orkestralayıp Thom’a sunarsan ne o ne de Bergen Filarmoni Orkestrası’nın müdürü hayır diyebilir.”

Felix bir süre sessizce oturup bunu düşündü. “Yani beni teşvik mi ediyorsun? Thom’a bunu yapabileceğimi kanıtlamak için mi bunlar?”

“Eserin şu an aralıkta düzenlenecek Grieg’in Yüzüncü Yıl Dönümü Konseri’nin programında yer alıyor olması dışında, evet. Çünkü az önce duyduğum kadarıyla sen tam anlamıyla bir dehasın. Ve eğer bunu söylediğim için kusuruma bakmazsan, zaman sınırı tamamen odaklanman gerektiği anlamına gelecektir.”

“İltifatlar ile hakaretler birbirine karıştı genç hanım,” dedi Felix kahkaha atarak. “İltifatları almayı tercih edeceğim çünkü tabii ki haklısın. Zaman sınırıyla çok daha iyi çalışıyorum ve son birkaç yılda buralarda pek böyle bir sınır olmadı.”

“Deneyecek misin yani?”

“Bu işi üstlenirsem denemekten çok daha iyisini yapacağım, seni temin ederim. Bu gece başlıyorum.”

“Şey, korkarım orijinal piyano partiyonunu götürmek zorundayım. Thom’un ne yaptığımızı öğrenmesini istemiyorum.”

“Ah, o konuda endişelenme, kafama yazıldı bile.” Felix kâğıtları topladı, düzgün bir tomar haline getirdi ve bana uzattı. “Yarın bana bir kopya bırakırsın ama sonrasında sürekli buraya damlayıp ben çalışırken beni kontrole gelmeni istemiyorum. Yani üç hafta sonra görüşürüz.”

“Ama...”

“Ama yok,” dedi Felix peşimden kapıya gelirken.

“Peki, notaları sana yarın bırakırım. Hoşça kal Felix.”

“Ah, Ally?”

“Evet?”

“Bana bu fırsatı verdiğin için teşekkürler.”

Sonraki üç hafta boyunca evde bir aşağı bir yukarı dolanıp durdum. Bir senfoniye düzgün bir şekilde orkestralamanın normalde aylar sürecektir zorlu bir çalışma gerektirdiğini biliyordum. Ama Felix ilk beş dakikayı bile tamamlayabilse, bunun Thom'u kendi duyduğum şeye ikna etmeye yeteceğini umuyordum. Eğer hiçbir şey yapmadıysa da ortada bir kayıp olmayacaktı ve Thom bunu asla öğrenmeyecekti.

Herkes ikinci bir şansı hak eder, diye düşündüm ve kapının açıldığını, Thom'un orkestrayla *Carmen* operasını çalmaktan döndüğünü duydum. Konser sezonu başlamıştı, o yorgunluktan benzi solmuş halde koltuğa yığılırken ona buzdolabından soğuk bir bira götürdüm.

"Sağ ol Ally. Ama bu muameleye alışabilirim," dedi birayı açarken. "Aslına bakarsan son günlerde durumumuzu düşünüyordum."

"Sahi mi?"

"Parmak Çocuk'u nerede doğuracağına karar verdin mi?"

Bu, bebeğe taktığımız isimdi, Thom bana onun boyutunu sorduğunda, yeni hamilelik kitabımın rehberliğinde bebeği tarif etmek için başparmağımı kullanmamla ortaya çıkmıştı.

"Hayır, henüz karar vermedim."

"Peki, burada, Froskehuset'te benimle kalmaya ne dersin? Bana evi yenilemek için nasıl can attığını söyleyip duruyorsun,

benim de buna kesinlikle vaktim yok. Geçen gün hamilelik kitabında okuduğun şu yuva kurma içgüdüğü meselesini de göz önüne alırsak, onu uygulamaya döküp işe koyulmaya ne dersin? Yatak ve yiyecek karşılığında, tabii ikinizin toplam iştahının boyutunu düşününce bedel bayağı artıyor,” diye takıldı bana Thom. “Ve elbette evin yarısına resmen sahip olman da dâhil.”

“Thom, haydi ama, burası sana ait! Senden evin yarısını almayı aklımdan bile geçirmem.”

“Peki ya burayı yenilemeye biraz yatırım yapsaydın, nakdin varsa tabii? Ben buna adil bir takas derdim. Gördün mü? Düşündüğün kadar cömert de değilim aslında.”

“Bunu Salt Baba’nın avukatı Georg Hoffman’a sorabilirim, tabii. Bunu iyi bir yatırım olarak göreceğinden eminim. Evi yenilemek çok fazla para gerektirmez, her ne kadar şu ucube sobanın sökülüp yerine modern bir şömine konması gerektiğini ve evin kalan kısmında belki yerden ısıtma sistemi kullanılabileceğini düşünsem de. Ha, bir de sıcak su kazanının değişmesi ve tüm banyoların borularının tekrar döşenmesi gerekiyor zira duş alırken sıcak suyun incecik akmasından bıktım, bir de...”

“Al işte,” diyerek güldü Thom. “İşi hakkıyla yapmak için en az bir milyon kron gerekeceğini tahmin edebiliyorum. Evin değeri yaklaşık dört milyon, yani sana iç mimarım olarak biraz fazladan ödeme yapıyor olacağım. Eğer birimizin ileride evi satması gerekirse, diğerimizin onun hissesini satın alma hakkı olduğu konusunda hemfikir olmamız gerekiyor. Ama Ally, bence bebeğinle kendinize ait bir evinizin olduğunu hissetmen önemli.”

“Şu ana kadar evsiz gayet iyiydim.”

“Şu ana kadar bir çocuğun olmamıştı. Ve annemin bana sürekli bize ait olmadığını hatırlattığı bir evde büyümüş biri olarak, yeğenimin de bu endişeyi yaşamasını istemem. Belki başka biri bu tabloya girmeden önce bir baba figürü ve akıl hocası olarak hizmet verebilirim. Ama o birinin bir gün tabloya gireceğinden eminim,” dedi Thom.

“Ama Thom, eğer burada kalırsam...”

“Evet?”

“Norveççe öğrenmem gerekecek! Ve bu imkânsız.”

“Eh, sen de bebekle birlikte öğrenebilirsin,” dedi Thom gülümseyerek.

“Ama ya birimizin, hatta ikimizin de hayatına biri girerse?”

“Dediğim gibi, hissemizi satabilir ya da diğer kişinin hissesini satın alabiliriz. Hem evde dört yatak odası olduğunu unutma. Ve benim onaylamadığım bir adamla birlikte olmana izin vermeyecek olsam da, burada komün halinde yaşamamamız için bir sebep yok. Neyse, şahsen neler olacağına dair çok fazla kaygılanmamız gerektiğini düşünmüyorum. Bu senin en sevdiğin cümlelerden biri değil miydi?”

“Öyleydi ama... artık geleceğimizi planlamam lazım.”

“Elbette. Annelik seni değiştirmeye başladı bile.”

O gece yatağa girerken, Thom’un ne kadar haklı olduğunu düşündüm. Artık sadece kendimi değil, küçüğüm için en iyisinin ne olduğunu düşünüyordum. Burada mutlu olduğuma, sevmeye başladığım bu ülkede güvende ve huzurlu olduğuma dair şüphem yoktu. Üstelik benim gerçek kökenimden mahrum edilmiş olmam, çocuğumun o kökeni sahiplenme şansı bulabilmesini bir şekilde daha önemli kılıyordu. Bunu beraber yapacaktık.

Ertesi sabah Thom’a bunun prensipte harika bir fikir olduğunu düşündüğümü ve burada kalıp bebeği doğurabilirsem çok seviyeceğimi söyledim.

“Theo’nun Sunseeker yatını buraya getirtip getirtmeyeceğime de bakacağım. Ben yata binmek için cesaretimi toplayamasam bile, belki sen benim için yazları yeğenini Norveç fiyortlarında gezdirmek istersin.”

“Harika bir fikir,” diye karşılık verdi Thom. “Yine de, kendin için olmasa bile Ally, bebeğinin hatırına bir noktada suya tekrar girmen gerekecek.”

“Biliyorum ama şimdi değil,” dedim huysuzlaşarak. “Beni endişelendiren tek şey, iç mimarcılık oynayıp doğum yaptıktan sonra neyle uğraşacağım.” Thom’un bayıldığı krepleri kahvaltı masasına koydum.

“Gördün mü? Bunu yine yapıyorsun Ally, geleceğe dair öngörülerde bulunuyorsun.”

“Kapa çeneni Thom. Karşında hayatı boyunca çalışmış, her gün başka bir zorlukla yüzleşmiş bir kadın var.”

“Yeni bir ülkeye yerleşip çocuk sahibi olmanın yeterince büyük bir zorluk olduğunu düşünmüyor musun?”

“Elbette öyle, şimdilik. Ama anne olmanın yanı sıra başka bir şey de yapıyor olmalıyım.”

“Belki sana bir faydam dokunabilir,” dedi Thom kayıtsızca.

“Ne demek istiyorsun?”

“Orkestrada senin kadar yetenekli bir flütçünün yeri her zaman hazır. Aslına bakarsan ben de sana bir şey önerecektim.”

“Ah, neymiş o bakalım?”

“Grieg’in Yüzüncü Yıl Dönümü Konseri’nden zaten haberdarsın; *Hero Konçertosu*’nun da çalınmasının planlandığı ama bunun artık muhtemelen mümkün olmayacağı konser. İlk yarıda *Peer Gynt Süiti* bulunuyor ve ben gerçek bir Halvorsen’in ‘Morning Mood’ün ilk notalarını çalmasının duruma ne kadar da uygun düşeceğini düşünüyordum. Hatta bundan David Stewart’a bahsettim bile, o da bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Sen ne dersin?”

“Onunla konuştun, öyle mi?”

“Ally, tabii ki konuştum. Bunu düşünmeye bile gerek yoktu ve...”

“Bu işte berbat bile olsam ismim işe alınmama yetiyor,” diyerek onun yerine cümlesini tamamladım.

“İşte şimdi kasten kalın kafalılık ediyorsun! Seni Willem’le beraber Logen Tiyatrosu’nda çalarken dinledi, hatırlıyor musun? Söylemeye çalıştığım şey şu: O gecenin sana neler getireceğini

asla bilemezsin. O yüzden eğer buraya kök salmaya karar verirsen iş bulma konusunda çok fazla endişelenmen gerekmeyecektir.”

Gözlerimi kısıp ona diktim. “Her şeyi düşündün, değil mi?”

“Evet, düşündüm. Tıpkı senin düşünmüş olacağın gibi.”

Konçertoğu Felix’e götürmemden tam üç hafta sonra kaygıyla evinin kapısını çaldım. Bir süre cevap gelmedi ve neredeyse öğren olmasına rağmen Felix’in akşamdan kalma bir halde uyuyor olduğundan şüphelenmeye başladım.

Sonunda uykulu gözlerle, tişört ve şort içinde kapıya gelince ümidimi yitirdim.

“Merhaba Ally. İçeri gel.”

“Teşekkürler.”

Oturma odası bayat alkol ve tütün kokuyordu, sehpa kukalar gibi dizilmiş boş viski şişelerini görünce gerginliğim iyice arttı.

“Dağınıklık için kusura bakma. Otur,” dedi Felix koltuktan eski püskü bir battaniyeyi ve yastığı kaldırarak. “Korkarım geçtiğimiz haftalarda kafamı koyduğum yerde uyuyakaldım.”

“Ah.”

“Bir şey içer misin?”

“Hayır, teşekkür ederim. Neden buraya geldiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Hayal meyal,” dedi Felix, elini seyrelemiş saçlarının arasından geçirerek. “Konçertoyla ilgili olabilir mi?”

“Aynen öyle, evet. Eee?” dedim çabucak, artık işin üstesinden gelip gelemediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

“Evet... Bir bakalım... nereye koymuştum onu?”

Odanın her yerine nota kâğıdı yığınları istiflenmişti, kulübeye son geldiğimde de orada duran, buruşturulup top yapılmış birçok başka sayfa şimdi atıldıkları yerde toz ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Felix kütüphane raflarında, dolup taşmış çekmecelerde

ve oturduğum koltuğun arkasında ava çıkmışken ben sefil bir halde durup onu seyrettim.

“Onu saklamak için bir yere koyduğumu hatırlıyorum...” diye mırıldandı piyanonun altına bakmak için eğilirken. “İşte!” dedi zafer dolu bir sesle ve muhteşem Blüthner kuyruklu piyanonun kapağını açıp ahşap çubukla destekleyerek açık durmasını sağladı. “İşte burada.” İçeri uzanıp devasa bir nota kâğıdı tomarı çıkardı. Kâğıtları bana getirip kucağıma bıraktığında dizlerim neredeyse ağırlığı altında ezilecekti. “Hepsi tamam.”

İlk sayfaların şeffaf bir plastik dosyanın içinde duran orijinal piyano partisiyonu olduğunu gördüm. Sonraki bölüm flüt içindi, ardından da viyola ve timpani geliyordu, tıpkı tarif ettiği gibi. Titizlikle yazılmış bestenin bulunduğu dosyaları birbiri ardına çevirdim ve bakır üflemeliler kısmına geldiğimde ne kadar çok çalgı için orkestrasyon yaptığını unutmuştum bile. Hayretle Felix’e baktım ve bana kendini beğenmiş bir tavırla gülümsemesini izledim.

“Eğer beni daha uzun zamandır tanıyor olsaydın, yeni bulduğum biricik kızım, müzikle alakalı işlerin üstesinden her zaman gelebildiğimi bilirdin. Özellikle de bu kadar önemli bir işin.”

“Ama...” Gözlerim önümdeki sehpa da duran viski şişelerine takıldı.

“Ve sana söylediğimi gayet net hatırladığım gibi, sarhoşken daha iyi çalışıyorum. Üzücü ama gerçek. Neyse, hepsi burada, sevgili oğluma götürüp fikrine sunman için hazır. Şahsi görüşüme göre ben ve babam dâhiyane bir eser ürettik.”

“Eh, niteliğini ölçmek için yetkin değilim ama verilen sürede bu kadar iş ortaya koymuş olman mucize.”

“Gece gündüz tatlım, gece gündüz. O zaman haydi bakalım, yoluna.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, uyumak istiyorum. Seni son gördüğüm den beri pek uyumadım.”

Dev kâğıt tomarını göğsüme bastırıp kalkarken, “Peki,” dedim.

“Kararı bana bildir, olur mu?”

“Elbette bildireceğim.”

“Ah, bir de Thom’a de ki, içime sinmeyen tek kısım, ikinci bölümün üçüncü ölçüsünde kornoların obuayla birlikte girdiği yer. Biraz fazla kaçabilir. Güle güle Ally.”

Ve kapı ardından çat diye kapandı.

“O da ne?” diye sordu Thom, o öğleden sonra bir orkestra provasından eve dönüp, salondaki sehpanın üzerine düzgünce yerleştirilmiş nota kâğıtlarını fark edince.

“Ah, sadece *Hero Konçertosu*’nun tamamlanmış orkestrasyonu,” dedim kayıtsızca. “Kahve?”

“Lütfen,” diye karşılık verdi Thom, sonra da neye bakmakta olduğunu fark ederek komik bir şekilde şaşakaldı.

Sakin sakın mutfağa yürüdüm, bir kupaya kahve doldurdum ve salona dönüp Thom’u tıpkı benim yaptığım gibi sayfaları çevirirken buldum.

“Nasıl? Ne zaman? Kim?”

“Felix. Geçtiğimiz üç haftada.”

“Benimle dalga geçiyorsun!”

“Hayır, geçmiyorum.” Bu afallamış hali karşısında zafer edasıyla yumruğumu havaya kaldırmak istedim.

“Yani tabii,” dedi Thom, sesi bir oktav kalınlaşsın diye boğazını temizleyerek, “nitelik açısından ne durumdadır bilmiyorum ama...”

Obua kısmını, sonra da viyolaları mırıldanmasını, ardından timpaniye dönmesini ve gülmeye başlamasını izledim. “Harika! Bunu çok beğendim.”

“Kızdın mı bana?”

“Bunu sana sonra söylerim.” O an bana baktı ve gözlerindeki coşkuyu, hakiki saygıyı gördüm. “Öyle görünüyor ki Felix inanılmaz bir iş çıkarmış. Kahveye boş ver, David Stewart gitmeden

önce yakalamak için onu arıyorum. Bunu şimdi ona götüreceğim. Eminim o da bizim kadar hayrete düşecektir.”

Kâğıtları toparlamasına yardım edip ona iyi şanslar dileyerek kapıdan el sallarken çok keyifliydim.

“Pip,” diye fısıldadım kapıda başımı kaldırıp yıldızlara bakarak. “Senin ‘Hero’ sonunda prömiyerine kavuşacak.”

Sonbahar akıp giderken ve artık Felix’in yaratıcı orkestrasyonu ile tamamlanmış konçertonun çalınmasının planları ivme kazanırken ben de kendi planlarımla meşguldüm. Georg Hoffman’a ulaşım durumu açıklamıştım. Benim ve bebeğimin başımızın üzerinde kısmen sahibi olduğum bir çatının olması fikrinin kulağa mantıklı geldiği konusunda bana katılmıştı. Biriktirdiğim az miktarda parayı ve Theo’nun bıraktığı küçük mirası da ortaya koyup Froskehuset’in tadilatına başladım. Yenilenmiş açık renkli çam zemin ve duvarlar, genç Norveçli tasarımcılardan mobilyalar ve enerji tasarrufu sağlayan son teknoloji aletlerle güzel bir İskandinav evi hayali kafamda şekillenmişti bile.

Teknik olarak Thom ve benim Felix’e iyi davranıp, tapularda benim adımın da yer alması için değişiklik yaptırırken ona da en azından evin üçte birini vermemiz gerektiği sorunuyla boğuşuyordum. Froskehuset’teki hakkı konusunu kendisiyle konuştuğumda Felix bana sırtıtmıştı. “Hayır, teşekkürler tatlım. Bunu teklif etmen çok nazikçe ama ben kulübemde gayet mutluyum ve ikimiz de paranın nereye gideceğini biliyoruz zaten.”

Ayrıca önceki hafta, uzun yıllar önce Leipzig’de Grieg’in yayıneviyken C. F. Peters olarak bilinen Edition Peters, *Hero Konçertosu*’nu soruşturmuş ve önümüzdeki yıl için Bergen Filarmoni Orkestrası’yla bir kayıt planlanmıştı bile. Eğer konçerto Andrew Litton’ın inandığı kadar büyük bir başarıya ulaşırsa, hem babasının eserlerinin çalınma ve yayımlanma haklarının

yasal mirasçısı hem de orkestrasyonun mimarı olarak Felix'in çok para kazanma ihtimali gayet yüksekti.

Vicdanımı da rahatlatmış olduğumdan, artık yuva kurma içgüdüsünden midir bilinmez, bölgedeki esnafla ve inşaat ustalarıyla görüşürken, imar yetkililerine danışıp sayısız dergiyi ve internet sitesini incelerken son derece iyimser ve enerjiktim. Kız kardeşlerimin benim –Ally'nin– iç mekân tasarımıyla ilgilenmeme nasıl da güleceklerini düşündüm. Ve hormonların insani davranışlarımızdan ne kadar sorumlu olduğunu.

İçinde kumaş örneklerinin bulunduğu bir kataloğu karıştırırken, Bergen'de olduğum süre zarfında Ma'yı yeterince aramadığımı fark edince vicdan azabı duydum. Bir de Celia'yı. Artık üç aylık tahminî “tehlikeli zaman dilimi”ni geride bıraktığıma göre ikisi de bu haberi öğrenmeyi hak ediyordu.

Önce Cenevre'yi, Ma'yı aradım.

“Alo?”

“Ma, benim, Ally.”

“*Chérie!* Sesini duymak ne güzel.”

Ben de onun sıcak ve hiçbir sitem taşımayan sesini duyunca rahatlayarak gülümsedim.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Eh, aslında bayağı ağır bir soru bu,” dedim hüzünlü bir gülüşle. Sonra, arada onun hayrete düştüğünü gösteren ifadeyle kesintiye uğrayarak ona Thom ile Felix'i ve Salt Baba'nın ipuçlarının beni nasıl onlara getirdiğini anlattım.

“O yüzden neden Bergen'de bir süre daha kalmaya karar verdiğimi umarım anlarsın Ma,” dedim sonunda. “Bir de sana henüz söylemediğim ve işleri biraz karmaşıklaştıran bir şey daha var. Theo'nun çocuğuna hamileyim.”

Hattın öteki ucunda bir an sessizlik oldu, sonra mutlu bir iç çekiş duyuldu. “Ama bu harika bir haber Ally! Yani, tüm bu... başına gelenlerden sonra. Doğum ne zaman?”

“14 Mart'ta.” Ultrasondan tam tarih çıktıktan sonra bebeğe ya Salt Baba'nın öldüğü gün ya da o sıralarda hamile kalmış ol-

duğumu hesapladığımı ona söylemenin biraz fazla bilgi vermeye gireceğini düşündüm.

“Ah, Ally, senin adına o kadar sevindim ki *chérie*. Sen de mutlu musun?” diye sordu bana.

“Çok,” diyerek temin ettim onu.

“Kardeşlerin de çok mutlu olacak. Teyze olacaklar ve yeni bir bebek bizi Atlantis’te ziyarete gelecek. Bunu onlara söyledin mi?”

“Hayır, söylemedim. İlk sana söylemek istedim. Son iki haftada Maia’yla, Star’la ve Tiggy’yle iletişim kurdum ama Electra’ya hiç ulaşamıyorum. Mesajlarıma da e-postalarım da cevap vermedi ve Los Angeles’taki menajerini arayıp mesaj bıraktığımda kimse çağırma dönmedi. O iyi mi?”

“Sadece çok meşgul olduğundan eminim, çalışma programının ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun.” Ma’nın cevabı hafif bir duraksama olduğunu düşündüğüm bir aradan sonra gelmişti. “Bildiğim kadarıyla iyi.”

“Eh, iyi o zaman. Ama Londra’dayken Star’ı aradığımda CeCe’yle konuşmak istedim ve o zaman da Star bana onun sadece orada olmadığını söyledi. O günden bu yana ikisinden de haber almadım.”

“Seni anlıyorum,” dedi Ma çekimser bir şekilde.

“Peki, neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Maalesef yok. Yine de endişelenmeni gerektirecek bir şey olmadığından eminim.”

“Onlardan haber aldığında bunu bana söylersin, değil mi?”

“Elbette *chérie*. Şimdi bana bebeğin doğumu için planlarından biraz daha bahsetsene.”

Sonunda Ma’yı ve bir araya toplayabildiği kadarıyla kız kardeşlerimi aralıktaki Grieg’in Yüzüncü Yıl Dönümü Konseri’ne de davet edip telefonu kapattığımda Celia’nın numarasını tuşladım. Ma gibi o da sesimi duyduğuna çok sevindi.

Bunun onun için ne kadar duygusal bir an olacağını bildiğimden, Celia'ya bebek haberini yüz yüze vermek istediğime çoktan karar vermiştim. Ayrıca henüz çözülmemiş olan Theo'nun külleri meselesi de vardı.

“Celia, korkarım şu an seninle uzun uzun konuşacak vaktim yok ama birkaç gün içinde seni görmeye gelsem olur mu?”

“Ally, bunu bana sormana bile gerek yok. Ne zaman istersen gel buraya. Seni görmeyi çok ama çok isterim.”

“Belki Lymington'a gidebiliriz, şey için...” Bir an sesimin boğuklaşmasına engel olamadım.

“Evet, vakti geldi,” diye karşılık verdi Celia usulca. “Onun da isteyeceği gibi, bunu beraber yapacağız.”

İki gün sonra uçağım Heathrow'a indiğinde Celia beni geniş salonunda bekliyordu. Antika Mini'sinin içinde havalimanından çıkarken bana yandan bir bakış attı.

“Ally, umarım senin için sakıncası olmaz, Chelsea'ye gitmek yerine doğrudan Lymington'a gidiyoruz. Orada bir yazlığım olduğunu sana hiç söylemiş miydim bilmiyorum. Küçük bir yer ama Theo'nun tatillerinde birlikte denize açılmak için orada kamp kurardık. Orada kalmamız bana... daha uygunmuş gibi geldi.”

Uzanıp direksiyonu sıkıca kavramış olan elini tuttum.

“Celia, bu fikir kulağa harika geliyor.”

Gerçekten de öyleydi. Ön cephesi yay biçimli küçük ev, Lymington'ın Kral George dönemi tarzı, taş döşeli yollar ve pastel renklerde antika binalarla çevrili merkezinin tam ortasıydı. Çantalarımızı dar antreye bıraktık ve Celia'nın peşinden, sıcacık bir ışıkla dolu salona gittim. Celia ellerimi tuttu.

“Ally, sana odanı göstermeden önce seni uyarmak istiyorum, bu evin sadece iki yatak odası var: biri benimki, diğeri ise... şey, Theo orada uyuyordu ve elbette orada hâlâ... birçok anısı var.”

“Sorun değil Celia,” diyerek ona güven vermeye çalıştım, bana karşı her zaman böyle iyi ve düşünceli olması beni duygulandırmıştı.

“Sen çantanı yukarıya çıkar istersen. Ben de ateş yakıp akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım. Yanımda biraz yemeklik malzeme getirdim, ikimiz için bir şeyler hazırlayabilirim. Dışarıda yemek istersen o ayrı tabii.”

“Yemeği memnuniyetle evde yerim Celia, teşekkürler. Hemen gelip sana yardım edeceğim.”

“Merdivenlerin başında, soldan ilk kapı,” diye seslendi arkamdan.

Sırt çantamı alıp merdivenlerden çıktım. Üst katta alçak bir ahşap kapı gördüm, üzerine kabaca yapılmış bir şablonla “THEO’NUN KAMARASI” yazılmıştı. Kapıyı açtım ve sürgülü pencerenin altında dar bir yatak gördüm; minyatür bir balıkçı kazağı giymiş, açık kahverengi, eski bir oyuncak ayı yastıklara yaslanmıştı. Eğri duvarlar yat resimleriyle doluydu ve boyanmış şifonyerin üzerine eski moda kırmızı beyaz çizgili bir cankurttan simidi asılmıştı. Atlantis’teki çocukluğumun geçtiği odayla aradaki benzerlikleri fark ettikçe gözyaşlarım gözlerimi yakıtı.

“Ruh eşim,” diye fısıldadım, Theo’nun ruhunu aniden etrafımda hissetmiştim.

Sonra yatağa oturdum, oyuncak ayıyı alıp göğsüme bastırdım ve Theo’nun kendi çocuğunu asla göremeyeceği gerçeğini tamamen kavradığım o anda gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

O akşam Celia güveçte tavuk yaptığı sırada samimiyetle sohbet ettik. Salondaki şöminede ateş yanarken, yemeklerimizi yemek için rengi atmış yumuşak kanepeye yerleştik.

“Burası o kadar rahat ki Celia, neden bu evi bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum.”

“Burayı anne ve babamdan miras alacak kadar şanslıydım. Onlar da denizciydiler ve burası Theo’yu küçükken getirmek için mükemmel bir yerdi. Peter’ın denizcilikle arası hiçbir zaman iyi

olmadı, zaten o günlerde iş için hep yurt dışındaydı, o yüzden Theo ve ben burada öyle ya da böyle bayağı zaman geçirdik.”

“Peter demişken, yakın zamanda ondan haber aldın mı?” diye sordum usulca.

“Tuhaf ama evet. Hatta son haftalarda bayağı sıkı fıkı olduk bile diyebilirim. Beni düzenli olarak arıyor ve Noel’de Chelsea’ye gelip benimle kalmasının bahsi bile geçiyor. İkimiz de boşlukta olduğumuz için.” Celia’nın zarif elmacık kemikleri hafifçe kızardı. “Kulağa klişe gelebileceğini biliyorum ama sanki Theo’nun ölümü bir şekilde aramızdaki dargınlığın bir kısmını alıp götürdü.”

“Hiç de klişe değil. Peter’ın seni çok üzdüğünü biliyorum Celia ama gerçekten ben de yaptığı hataları ve o hataların seni ne kadar üzdüğünü anlamış gibi hissettim.”

“Eh, kimse kusursuz değildir Ally. Belki ben de büyüdüm ve yanlış yaptığım bazı şeyleri gördüm. Gayet iyi biliyorum ki Theo doğduğunda yıllarca benim dünyamın merkezi oldu. Peter’ı ihmal ettim ve muhtemelen senin de fark ettiğin gibi, ihmal edilme konusunda biraz hassastır.” Celia gülümsedi.

“Evet, tahmin edebiliyorum. En azından barışmanıza sevindim.”

“Aslında Peter’a seninle yarın sabah gün doğarken Theo’nun küllerini savurmak üzere buraya doğru yola çıkacağımızı söylemiştim ama ondan yanıt alamadım. Tipik Peter işte,” diyerek iç çekti Celia. “Gerçekten önemi olan şeyleri konuşmayı hiçbir zaman beceremedi.

“Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter,” dedi Celia. “Norveç’te neler yaptığının dair her şeyi duymak istiyorum. Arabadayken babanın sana bıraktığı ipuçlarını takip ettiğini söylemiştin. Eğer anlatmaya hazırsan bana tüm hikâyeyi anlatmanı çok isterim.”

Sonraki bir saat boyunca ona kökenimi keşfetmek için çıktığım tuhaf maceranın ayrıntılarını anlattım. Ma’yla konuşmamızda yaptığım gibi, atladığım tek detay Edvard Grieg’le aramdaki olası genetik bağ oldu. Ben de Thom gibi bu keşfi kendime saklama-

nın en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Sağlam kanıtlar olmadan bunun hiçbir anlamı yoktu ve bu yüzden mevzuu yapılamazdı.

“Ah, itiraf etmeliyim ki hayretler içindeyim!” diye bağırdı Celia ben hikâyemi anlatmayı bitirdiğimde, ikimiz de yemek tep-silerimizi bir kenara koyduk. “Yeni bir ikiz erkek kardeş ve bir de baba bulmuşsun kendine. Gelişmeler hakikaten olağanüstü. Sen nasıl hissediyorsun bu konuda?”

“Açıkçası çok mutluyum. Thom o kadar... benim gibi ki,” dedim gülümseyerek. “Ve umarım bunu söyleyerek duyarsızlık yapmıyorumdur ama Salt Baba gidince akıl hocamı, Theo gidince de ruh eşimi kaybetmiş olsam da, kendisiyle tamamen farklı bir şekilde bağ kurabildiğim başka bir erkek buldum gibi görünüyor.”

“Ally, tatlım, bence bu kesinlikle muhteşem! Son haftalarda gerçek bir macera yaşamışsın.”

“Aslına bakarsan Celia, macera henüz bitmiş değil. Sana söylemem gereken bir şey daha var.” Ona bakınca gözlerindeki şaşkınlığı gördüm ve derin bir nefes aldım. “Büyükanne oluyorsun.”

O şaşkın bakışlar, sözcüklerim yerlerini bulurken anlık bir algılayamama ifadesine dönüştü. Ardından dudaklarına sevinç dolu bir tebessüm oturan Celia koltuğun öbür tarafından uzanıp bana sımsıkı sarıldı.

“Ally, buna inanamıyorum. Emin misin?”

“Eminim. Gebeliğim Bergen’deki bir doktor tarafından doğrulandı. Bir hafta önce de ilk ultrason randevum vardı.” Koltuktan kalkıp el çantamı almaya gittim, aradığımı bulana kadar içini karıştırdım. Çantamdan grenli, siyah beyaz bir resim çıkarıp onu Celia’ya uzattım. “Pek bir şeye benzemediğini biliyorum ama bu senin torunun, Celia.”

Resmi alıp inceledi, parmakları içimde büyüyen minik hayatın bulanık ana hatlarının üzerinde gezindi.

“Ally...” Sonunda konuştuğunda sesi heyecandan boğuklaş-mıştı. “Bu... hayatımda gördüğüm en güzel şey.” Bir gülüp bir ağlayarak birbirimize defalarca sarıldıktan sonra koltuğa oturduk, ikimizin de biraz başı dönmüştü.

“En azından artık yarınki... görevimizi içimizde biraz umut taşıyarak düşünebiliriz,” dedi Celia. “Ondan bahsetmişken –ve bahsetmemiz lazım– marinada tuttuğum bir yelkenli sandalım var. Bana öyle geliyor ki yapmamız gereken şey şafakta denize açılmak ve... onu denizde son yolculuğuna uğurlamak.”

“Ben ço... çok üzgünüm,” dedim kekeleyerek, “ama yapamam. Theo öldükten sonra bir daha asla denize açılmayacağıma yemin ettim. Umarım beni anlarsın.”

“Anlıyorum tatlım ama lütfen bunu bir düşün. Senin de dediğin gibi insan geçmişi öylece görmezden gelemes. Theo seni tutkundan ayırdığını düşünmeyi hiç istemezdi, bunu sen de biliyorsun bence.”

O anda, ne kadar zor olursa olsun tekrar tekneye binmeyi Theo’ya ve çocuğumuza borçlu olduğumu anladım.

“Celia,” dedim nihayet, “haklısın. Yapmamız gereken şey tam olarak bu.”

Ertesi sabah gün doğmadan önce telefonumun alarmıyla uyandım, bir anlık kafa karışıklığından sonra tüylü bir şeyin yanağıma değdiğini hissettim. Gece lambasını yaktığımda Theo’nun eski oyuncak ayısının yastıkta, yanımda yattığını gördüm. Uzanıp ona sarıldım ve sanki bir şekilde Theo’nun ruhunu içime çekebilecekmişim gibi burnumu sert kürküne gömdüm. Yataktan kalkıp hızlıca üzerime bir tayt ve kalın bir yün kazak geçirdim, sonra Celia’nın beni beklemekte olduğu alt kata indim. Elinde tuttuğu masum, mavi küpe baktım; bir şey söylemeye gerek yoktu.

İkimiz evden çıkıp şafak sökmeden önce beliren loş ışıktaki marinaya doğru yürürken Lymington sokakları ıssızdı. Celia’nın sandalının yanaştığı ahşap iskelede durduğumuzda çevredeki diğer tek hareket belirtisi yakındaki bir balıkçı kayığıydı. İki kişilik mürettebat bizi başarıyla kısaca selamladıktan sonra o gün tutacakları balıklar için ağlarını onarma işine geri döndüler.

“Biliyor musun, Theo buna bayılırdı. Dalgaların ve denizin sonsuz ritmi, zamanın başlangıcından beri hiç durmadan devam eden...”

“Evet, bayılırdı, değil mi?”

İkimiz de o tanıdık sesin geldiği yöne döndük ve Peter’ın bize doğru yürümekte olduğunu gördük. Celia’nın donakalmasını, sonra da Peter ona kollarını açarken yüzünün aydınlanmasını ve ona doğru yürümesini izledim. Ben olduğum yerde kalıp onları o anı yaşamaya bıraktım ama sonra bana doğru yürüdüler ve Peter bana da sarıldı.

“Peki,” dedi sesi çatlayarak, “işe koyulsak iyi olur.”

Celia tekneye çıkarken Peter kulağıma fısıldadı: “Umarım bu çok ciddi anda kahvaltıda yediklerimi çıkarıp kendimi sizin önünüzde rezil etmem. Suda pek iyi değilim Ally.”

“Şu sıralar,” dedim alçak sesle, “ben de değilim. Haydi.” Elimi ona uzattım. “Bunu birlikte yapacağız.”

Tekneye bindik ve Peter’ı sakinleştirip oturturken kendim de gergin olsam da tekneye alıştım.

“Gitmeye hazır mısın Ally?”

“Evet,” diyerek Celia’ya güvence verdim, bir yandan da yelkenleri çekip halatları attım.

Günün ilk pembe altın rengi ışıkları sahile dokunmak üzere uzanıp tembel dalgaların üzerinde parıldarken Solent Boğazı’na açıldık. Ben güvertede dolanıp yelkenleri ayarladım, Celia dümene geçti. Ayazı hissettiren esinti tekneyi suda itiyor ve saçlarımı usulca yüzümden uzaklaştırıyordu, her ne kadar tekrar denizde olduğum için korksam da tuhaf bir şekilde huzurluydum. Aklımdan Theo’nun görüntüleri geçiyordu ama beni bırakıp gittiğinden beri ilk kez, onu düşünmek içimi hüznle olduğu kadar mutlulukla da dolduruyordu.

Birkaç yüz metre açıkta, Lymington Limanı’nın harika manzarasına bakan bir noktaya ulaştığımızda yelkenleri indirdik ve Celia zemine eğildi, birkaç saniye sonra ellerinde mavi küple doğruldu. Teknenin arka tarafında yüzü sapsarı olmuş halde oturan

Peter'a doğru yürüdük ve onu aramıza alıp ayağa kalkmasına yardım ettik.

Sabah güneşi sonunda tüm ihtişamıyla ufukta özgürlüğüne kavuşurken, "Onu sen al Peter," dedi Celia.

"Hazır mısınız?" diye sordu Peter.

Başımı salladım ve hepimiz dışarıdan çok önemsiz görünen fakat nice hayalle, umutla ve anıyla dolu olan küpü sımsıkı tuttuk. Peter kapağı kaldırıp küpün içindekileri rüzgâra savururken, ince kül bulutunun havada süzülüp altımızdaki köpüklü denize karışmasını izledik. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bir damla gözyaşı yanağıma süzüldü.

"Elveda sevgilim," diye fısıldadım, elim içgüdüsel olarak kavisli karnımı okşamaya giderken. "Bil ki aşkımız yaşamaya devam ediyor."

7 Aralık 2007

Her zamanki gibi içimdeki küçük kıpırtıların beni dürtmesiyle erkenden uyandım. Saatin henüz sabahın beşi olduğunu gördüm ve bunun olacakların habercisi olmamasını, bebeğin uyku düzenini daha rahmimdeyken belirlememesini umdum. Perdelerin arasından uyuklu gözlerle dışarıya baktığımda hava hâlâ karanlıktı, pencereyi kalın bir çiy tabakası kaplamıştı. Kalkıp tuvalete gittikten sonra tekrar uyumak için yatağa girdim. Bugün uzun bir gün olacaktı, biliyordum. Yüzüncü Yıl Dönümü Konseri için Grieg Salonu'nun bin beş yüz kişilik kapasitesinin tamamı dolacaktı. Seyirciler arasında dostlarım ve ailem de olacaktı. Star ve Ma konsere gelebilmek için akşama doğru uçakla Bergen'e geleceklerdi ve onları göreceğ olmanın heyecanı içime tatlı bir ürperti yayıyordu.

Tuhaf bir şekilde, hamileliğimin ve karnımdaki bebeğin birleştirici olduğunu düşünüyordum: anne ve hami ben olmama rağmen, bebeğin üç ay sonra dünyaya gelmesiyle birlikte, birbirleriyle hiç alakası olmayan bir grup insan arasında bağlar kurulacaktı.

Yeni keşfettiğim geçmişimle –öz babam Felix ve ikizim Thom'la– kurulan bağın yanı sıra, bebeğime çok düşkün olacaklarından emin olduğum beş teyzeyle kurulan bağ vardı. Sonunda e-postama cevap olarak bir tebrik mesajı yazmayı başaran Electra, korkunç "

derecede pahalı markalardan bebek kıyafetleriyle dolu bir kutuyu bana kargoyla göndermişti bile. Kız kardeşlerimin çoğundan ve tabii kendi sakın, ölçülü tarzıyla bebeği kollarına almak, hepimizin onun ellerine teslim edildiğimiz zamanın paha biçilmez anılarını tekrar yaşamak için can atan Ma'dan da duygulandıran e-postalar almıştım. Bir de Theo'nun ailesi vardı: En son aldığım hediyenin birer parçası olan Celia ve Peter da bu gece geliyorlardı. Onların bebeğim ile benim geleceğimizin çok güzel bir parçası olacaklarını biliyordum.

“Yaşam çemberi...” diye mırıldandım kendi kendime, korkunç bir kaybın ortasında bulduğum yeni hayatı, yeni umudu düşünürken. Tiggy'nin anlattığı, zamanında açan güzel gül ve onun yaprakları dökülürken aynı gövdede beliren diğer tomurcuklar hikâyesinde olduğu gibi, ben de doğanın mucizesini öğrenmiştim. Sadece birkaç ay içinde hayatımdaki en önemli iki insanı kaybetmiş olsam da gittikçe büyüyecek bir sevgiyle yenilenmiştim ve bu nedenle kendimi kutsanmış hissediyordum.

Bu gece konserden sonra hikâyemin farklı uzantıları bir akşam yemeğinde ilk kez bir araya gelecekti.

Bu da aklıma tekrar Felix'i getirdi...

Gecenin programı gayet basitti: *Peer Gynt* Süiti'yle başlıyordu ve dahası, flütte *ben* vardım, Jens Halvorsen'in torununun torunu o meşhur ilk notaları çalacaktı, tıpkı Jens'in yüz otuz bir yıl önce prömiyerde çaldığı gibi. Ya da Thom ve benim aramızda konuştuğumuz gibi, belki de bestecinin torununun torunu. Nasıl olursa olsun, ikimiz de kimseyi kandırarak çalmayacaktık. Thom da yanımda, Jens'in ikinci enstrümanı olan kemanı çalacaktı ve Halvorsen ailesinin tarihi, çemberi tamamlayacaktı.

Aile bağlarımıza dair Norveç medyasında bayağı haber çıkmıştı; konserin ikinci yarısında Jens Halvorsen Junior'ın yakın zamanda gün ışığına çıkan piyano konçertosunun, bestecinin oğlu ve aynı zamanda orkestrayı piyanodan yönetecek Felix tarafından orkestralanmış halinin prömiyerinin yapılacağı, ilgiyi iyice artırmıştı.

Bergen Filarmoni Orkestrası'nın saygıdeğer şefi Andrew Litton, kayıp eseri keşfetmekten kıvanç duymuştu ve orkestrasyonu tamamlamak için harcanan süre bir tarafa, Felix'in dâhiyane orkestrasyonundan çok etkilenmişti. Ancak Thom, David Stewart'a babasının o gece konçertoyu bizzat çalıp çalamayacağını sorduğunda orkestra müdürü sorgusuz sualsiz hayır demişti.

Thom bu konuşmadan sonra eve dönüp yanıma geldiğinde başını iki yana sallamıştı. "Bana Felix'i eskiden beri tanıdığını ve hem bu eserin prömiyerinin hem de gecenin riske atılamayacak kadar önemli olduğunu söyledi. İtiraf etmeliyim ki ona katılıyorum Ally. Her ne kadar Halvorsen'lerin -büyüyen karnımı işaret etti-- beş neslini müzikal olarak bir araya getirme fikrin harika olsa da Felix en zayıf halka. Ya konserden bir gece önce âlem yapıp konsere gelmezse? Bu konçertonun başarısının piyaniste bağlı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Eğer sadece arkada zil çalacak olsaydı işler farklı olurdu ama Felix'in bu durumda sahnenin merkezinde olması gerekir. Orkestranın başındakiler sevgili babacığımızın konsere gelmemesi kepezeliğini göze almak istemiyorlar. Sana dediğim gibi, yıllar önce de ne kadar güvenilmez olduğunu kanıtladığı için orkestradan atılmıştı."

Durumu anlamıştım. Ama Felix'ten vazgeçmeye hazır değildim.

O yüzden Thom'un ve benim "çukur" adını verdiğimiz evine gidip ona eğer kendisi için mücadeleye girişirsem bana tüm provalara katılacağına ve konser gecesi de salona geleceğine dair, yakında doğacak torununun canı üzerine sağlam bir yemin edip etmeyeceğini sormuştum.

Felix o sabah bana kızarmış, alkollü gözlerle bakıp omuz silkimişti. "Elbette ederim. Provaya ihtiyacım olduğundan değil. O eseri iki şişe devirmiş halde, uyurken bile çalabilirim Ally'ciğim."

"İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun," diye azarlamıştım onu. "Madem böyle davranacaksın..." O an arkamı dönüp kapıya doğru yürümüşüm.

"Tamam, tamam."

"Ne tamam?" diye sormuştum ona.

“Uslu duracağıma söz veriyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Ben öyle yap dedim diye mi?”

“Hayır. Ben bu sözü kendime veriyorum çünkü o benim babamın konçertosu ve onu gururlandırmak istiyorum. Ayrıca kimsenin o eseri benden daha iyi çalamayacağını biliyorum.”

Bunun üzerine David Stewart’ı görmeye kendim gitmiştim ve David, Felix’in çalmasına yine razı olmayınca –bunu söylemekten utansam da– ona biraz şantaj yapma yoluna gitmiştim. “Sonuçta Felix, Pip’in oğlu ve bu nedenle muhtemelen konçertonun telif haklarının da yasal sahibi,” demiştim, yüzümün kızarmasına engel olmak için bakışlarımı yere indirirken. “Babamın eserin icrasıyla ilgili ciddi kuşkuları var. Eğer babasının isteyeceği gibi eseri kendisi icra edemezse, belki de eserin konserde hiç yer almamasının daha iyi olacağını düşünüyor.”

Orkestranın, Grieg’in bestelerinden beri ülkede yaratılmış en heyecan verici eserlerden birini dünyada ilk icra eden organizasyon olmak için can attığı fikrine bel bağlamıştım. Tanrı’ya şükür, içgüdülerim doğru çıkmıştı. David sonunda geri adım atıp isteğimi yerine getirmeye razı olmuştu.

“Ancak Willem’e de orkestrayla prova yaptıracağız. Böylece en azından baban bizi yüzüstü bırakırsa bütün konser mahvolmayacak. Ayrıca eseri babanın icra edeceğini basına önceden bildirmeyeceğim bile. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” demiştim el sıkışırken ve başım dik bir halde, vurduğum son darbeyi içten içe kutlayarak ofisten çıkmıştım.

Felix sözünü tutup geçen hafta boyunca provalara zamanında gelmiş olsa da, bunun en önemli anda bulunması gereken yerde bulunacağını garantisini olmadığını hepimiz biliyorduk. Sonuçta bunu daha önce de yapmıştı.

Felix’in adı piyanist olarak resmen duyurulmamıştı ve Thom bana program broşürlerinin iki farklı şekilde basıldığını keşfettiğini söyledi: Birinde Felix’in ismi, diğesinde Willem’ininki vardı.

Bu konuda biraz vicdan azabı çekiyordum zira yaşlı, güvenilmez bir ayyaşın yedeği olmak Willem'in egosunu pek tatmin etmeyecekti tabii. Üstelik sırf o ayyaşın soyadı Halvorsen olduğu için. Ancak Willem de ilk yarıda Grieg'in La Minör Piyano Konçertosu'nu çalacaktı, bu da en azından biraz teselli ediciydi.

Geçen hafta bir akşam Thom'u orkestrada çalarken izlemeye gitmiştim, Willem de piyanoda Liszt'in 1 Numaralı Piyano Konçertosu'nu çalıyordu. İnce, yetenekli parmaklarının tuşların üzerinde uçuşunu, burun deliklerinin açılıp kapanmasını ve alınına dökülen parlak, siyah saçlarını izlerken karnımda, içimdeki bebekle hiçbir ilgisi olmayan bir hareket hissetmiştim. Böylece en azından, ona verdiğim içgüdüsel fiziksel tepkinin belki bir gün Theo'yu kaybetmenin acısını atlatabileceğim anlamına geldiğini söylemiştim kendime, şu an olmasa bile. Bir de bu konuda kendimi suçlu hissetmemem gerektiğini. Otuz yaşındaydım ve önümde koca bir hayat vardı. Theo'nun da bu hayatı bir rahibe gibi geçirmemi istemeyeceğinden emindim.

İşin garip yanı, başlangıçta iş için bir araya gelen Thom ve Willem, aralarında profesyonel ilişkileri dışında kişisel bir dostluğun da gelişmesiyle yakınlaşmışlardı. Ertesi hafta Thom, Willem'i eve davet etmişti ve ben hâlâ o sırada evde mi, yoksa dışarıda mı olmayı tercih edeceğime karar verememişim.

Bu sabah daha fazla uyuyamayacağımı anlayınca pes edip e-postalarımı kontrol etmek için bilgisayarımı açtım, Maia'dan bir e-posta geldiğini gördüm ve onu okumaya başladım:

Sevgili Ally, sadece sana bugün dualarımın seninle olacağını söylemek istedim. Keşke ben de orada olabilseydim ama Brezilya ile Norveç arası çok uzun bir mesafe. Rio'nun havası benim için bile aşırı sıcak olduğu için tepelere çıktık. *Fazen-da-da*²¹ kalıyoruz ve buranın ne kadar güzel olduğunu sana

21 (Por.) Çiftlik. (ç. n.)

anlatamam. Bayağı tadilata ihtiyacı var ama burayı *favela*²² çocukları için bir merkeze dönüştürmeyi planlıyoruz, böylece muhteşem doğanın içinde özgürce koşup oynayabilecekleri bir alanları olabilir. Neyse, kendimden bu kadar bahsettiğim yeter. Umarım sen ve bebek iyisinizdir, yeğenimle tanışmak için can atıyorum. Seninle çok gurur duyuyorum küçük kardeşim. Öptüm. Maia

E-postayı okurken gülümsedim, Maia'nın mutlu olduğunu duyduğuma sevinmiştim. Duş aldıktan sonra, büyüyen karnımla hâlâ giyebildiğim son kıyafetlerimden biri olan eşofman altını giydim. Hamile kıyafetlerine para harcamayı reddediyor ve günlerimi çoğunlukla Thom'un bol kazaklarıyla geçiriyordum. Bu akşam sahnede giymek için esnek, siyah bir elbise almıştım ve Thom olanca tatlılığıyla bana o elbisenin içinde ne kadar hoş görüldüğümü söylemişti. Ama ben onun sadece nazik olmaya çalıştığından kuşkulaniyordum.

Merdivenlerden indikten sonra, evin tadilatı devam ettiği için geçici olarak salona taşınan, üzerinde su ısıtıcısı ve mikrodalga fırının durduğu bir büfeden oluşan mutfaka gittim. Mutfak o sırada en temel haline indirgenmişti ama en azından ağır işlerin büyük bir kısmının artık bittiğini düşündüm. Yeni bir kazanımız vardı ve inşaatçılar yakında yerden ısıtma sistemini kuracaklardı ama tadilat tahmin ettiğimin *yarısı hızında* ilerliyordu ve bebek doğduğunda evdeki tadilatın hâlâ bitmemiş olacağını düşünerek paniğe kapılıyordum. Yuva kurma içgüdüğü beni kamçılıyor ve haklı olarak inşaatçıları delirtiyordu.

"Günaydın," dedi Thom arkamdan, saçları her zamanki gibi uyurken havaya dikilmişti. İç çekip, "Bugün büyük gün," diye ekledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Gergin, heyecanlı ve merak içinde..."

"Acaba Felix gelecek mi, diye," dedik koro halinde.

22 (Por.) Brezilya'daki gecekondu mahallelerine verilen isim. (ç. n)

Isıtıcıdaki su kaynayınca, “Kahve?” dedim.

Thom, zeminden tavana kadar uzanan ve terasa açılıp köknar ağaçları ile aşağıdaki fiyordun enfes manzarasını sunan yeni pencerelere doğru dalgın dalgın yürürken, “Teşekkürler. Seninkiler ne zaman geliyorlarmış?” diye sordu.

“Ah, bugün hepsi farklı zamanlarda gelecek. Ma’ya ve Star’a konserden önce bana bir merhaba demeleri için sanatçı girişine uğramalarını söyledim.” Bunu düşününce zaten hassas olan midemin içinde kelebekler bir o yana bir bu yana uçuştı. “Bu çok saçma, öyle değil mi? Bir avuç dostumun ve ailemin bu konsere gelecek olması beni eleştirmenlerin söyleyebileceği her şeyden daha çok endişelendiriyor.”

“Elbette endişelenirsin, bu çok doğal. En azından sen daha eserin başında solonu yapıp aradan çıkıyorsun ama biz Felix, *Hero Konçertosu*’nun son notasını çalana kadar ter dökeceğiz.”

“Fakat daha önce hiç bu kadar çok sayıda seyircinin önünde flüt çalmamıştım,” diye sızlandım. “Hem de bilete para vermiş seyircilerin önünde.”

“Üstesinden geleceksin,” dedi Thom, her ne kadar ona kahvesini uzattığım sırada onun da gergin olduğunu hissetsem de. Bu ikimiz için de büyük bir gündü. Birlikte, çok yakında dünyaya gelecek yeni bir müzik varlığı yarattığımızı hissediyorduk. Bu gece, gururlu ebeveyn olarak o müziğin doğumunda hazır bulunacaktık.

“Konserin bu akşam olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını kontrol etmek için Felix’i arayacak mısınız?” diye sordu Thom.

“Hayır.” Onu aramamaya çoktan karar vermiştim. “Bu sorumluluk ona, sadece ona ait olmalı.”

“Evet,” dedi Thom iç çekerek. “Öyle olmalı. Peki o zaman, ben duşa giriyorum. Yirmi dakika sonra evden çıkmak için hazır olur musun?”

“Evet.”

“Tanrım, umarım gelir.”

O an, her ne kadar aksini iddia etse de, Felix'in o akşam gelmesinin Thom için, benim için olduğundan çok daha fazla şey ifade ettiğini anladım.

"Gelecek, geleceğini biliyorum."

Ama iki saat sonra prova için orkestradaki yerimi aldığımda boş piyano taburesini görünce inancım azaldı. Saat onu çeyrek geçse, Andrew Litton artık başlamak için daha fazla bekleyemeyeceğimizi söylediğinde gergin bir şekilde cep telefonumu ısınmış avuçlarımda tutuyordum.

Hayır, onu aramayacaktım.

Felix'in yerine piyanoya geçmesi için Willem çağrıldı ve Andrew Litton başlamak için şef çubuğunu kaldırırken Thom bana perişan olduğunu anlatan bir bakış attı.

"Bunu nasıl yapabildin? Seni aşağılık herif!" Alçak sesle küftettikten hemen sonra Felix'in salondan sahneye doğru, nefes nefese ve beti benzi atmış halde koştuğunu gördüm.

"Burada bana inanacak tek bir kişi bile yoktur ama," dedi Felix basamaklardan çıkarken, "mopedim yokuşun yarısında bozuldu ve yolun geri kalanı için otostop çekmek zorunda kaldım. Beni yol kenarından kurtaran nazik hanımefendiyi de bunu kanıtlamak için yanımda getirdim. Hanne," diye seslendi, "söylediğim doğru mu?"

Yüz bir çift göz Felix'in işaret parmağını salonun arka tarafına kadar takip etti; orada gergin, orta yaşlı, bariz bir şekilde utanmış bir kadın duruyordu.

"Söyle onlara Hanne."

"Evet, mopedi bozulmuştu, ben de onu arabama aldım."

"Teşekkür ederim. Bu geceki konser için gişede senin adına bir bilet olacak." Felix orkestraya dönüp abartılı bir selam verdi. "Sizi beklettiğim için hepinizden özür dilerim ama bazen işler görüldüğü gibi olmayabilir."

Prova dan sonra Felix'in sanatçı girişine yaslanıp sigara içtiğini gördüm ve yanına gittim.

“Merhaba Ally. Geç kaldığım için üzgünüm. Bu sefer değişiklik olsun diye gerçek bir sebepten geç kaldım.”

“Evet. Bir şeyler içmeye gitmek ister misin?”

“Hayır, tatlım, teşekkürler. Bu akşam çok uslu duracağım, unuttun mu bunu?”

“Unutmadım. Bütün bunlar inanılmaz, değil mi? Dört, hatta beş nesil Halvorsen bu akşam sahnede olacak.”

“Ya da belki de Grieg’ler,” dedi Felix omuz silkerek.

“Ben... Sen bunu biliyor muydun?”

“Elbette biliyordum. Anna ölüm döşeğindeyken Horst’a bunu ve mektupların nerede saklı olduğunu söylemiş. O da bana ben okumak için Paris’e gitmeden hemen önce söyledi. Tüm mektupları okudum. Çok ateşliler, değil mi?”

Meseleyi bu kadar hafife alarak konuşması beni şoke etmişti. “Bir şeyleri anlatmayı düşünmedin mi? Bunu kullanmayı?..”

“Bazı sırlar sır olarak kalmalı, sence de öyle değil mi tatlım? Önemli olanın insanın genetik olarak nereden geldiği değil, *dönüştüğü* kişi olduğunu senin herkesten iyi biliyor olman lazım. Bu gece sana bol şans dilerim.” Felix bana el sallayıp sahne kapısının ardında kayboldu.

Saat altı buçukta Star, Ma’yla birlikte geldiklerini söylemek için bana mesaj attı. Sanatçı fuayesinden Thom’u aldım ve kordorda yürüdük; ikiz erkek kardeşimi kız kardeşimle tanıştıracak olmak beni bayağı germiştir.

“Ma,” dedim onu gördüğüm an hızlanarak, Chanel buklet ceketini ve lacivert eteğiyle her zamanki gibi sade bir şıklık içindeydi.

“Ally, seni görmek ne güzel *chérie*.” Ma beni kucakladı ve parfümünün bana kendimi güvende hissettiren o tanıdık kokusunu içime çekti.

“Merhaba Star, seni görmek de çok güzel.” Ona sarıldım, sonra da ağzı bir karış açık halde kız kardeşime bakmakta olan ikizime döndüm. “Bu Thom,” dedim, “benim en yeni kardeşim.” Star ona bakıp utangaç bir tavırla gülümsedi.

Star, “Merhaba Thom,” dedi ve ben Thom’u ona bir cevap vermesi için dürttüm.

“Evet, merhaba. Seninle tanıştığıma, şey, çok memnun oldum Star. Seninle de, eee, Ma... yani Marina.”

Son derece tuhaf davranmakta olan Thom’a bakıp kaşlarımı çattım. Normalde insanlarla selamlaşırken çok coşkulu olurdu, şimdi öyle olmadığı için biraz bozulmuştum.

“Biz de sizinle tanıştığınıza memnun olduk Thom,” diye karşılık verdi Marina. “Benim adıma Ally’ye göz kulak olduğun için teşekkürler.”

Gözleri hâlâ Star’ın üzerinde olan Thom, “Birbirimize göz kulak oluyoruz, öyle değil mi kardeşim?” dedi.

O sırada hoparlörlerden orkestra için sahnede toplanma çağrısı yapıldı.

“Evet, korkarım artık gitmemiz gerekiyor ama sonrasında sizinle fuayede görüşürüz,” dedim. İkisini de öpüp onlara veda ederken, “Tanrım, çok gerginim,” dedim iç çekerek.

Ma beni yatıştırmak için, “Harika bir iş çıkaracaksın *chérie*, ben öyle olacağını biliyorum,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Onlara el sallayıp Thom’la birlikte koridordan geldiğimiz yere dönerken, “Dilini kedi mi yedi?” diye sordum.

Andrew Litton’ın yapacağı konser öncesi moral konuşmasını dinlemek için Thom’un ardından sahneye girdiğim sırada onun bana tek söyleyebildiği, “Tanrım, kardeşin fazla güzel, değil mi?” oldu.

O akşam saat tam yediyi yirmi yedi gece bir alkış tufanı eşliğinde sahneye çıkarken Thom’a, “Endişeleniyorum,” diye fısıldadım. “Hâlâ ayık görünüyor. Ve bana sarhoşken çok daha iyi çaldığını söylemişti.”

Gerçek bir tedirginlikle kaşlarımın çatıldığını görünce Thom kıkırdadı. “Aslına bakarsan Felix için üzülüyorum. Zavallı adam ne yapsa bize yaranamıyor! Hem unutma, bu işi çözmek için konserin ilk yarısı ve ara kadar zamanı var. Şimdi,” diye fısıldadı, “onun için endişelenmeyi bırak ve Halvorsen –ya da Grieg– tarihinin bu muhteşem anının tadını çıkar. Seni seviyorum kardeşim.” Sırtı ve orkestradaki yerlerimizi almak üzere ayrıldık.

Tahta nefesli çalgılar kısmındaki yerimi aldım, üç dakika içinde ayağa kalkıp “Morning Mood”un ilk dört ölçüsünü çalacağımı biliyordum. Bir de Felix’in dediği gibi, beni bu dünyaya getirenin kim olduğunun önemli olmadığını. Sadece bana yaşam armağanının verildiğini, o yaşamı –ve kendimi– elimden gelenin en iyisi haline getirmenin benim elimde olduğunu biliyordum.

Işıklar kararıp sessizlik çöktüğünde, salonun karanlığında bir yerlerde oturan, beni seven ve başarılı olmamı dileyen tüm sevdiklerimi düşündüm.

Sonra bana en güçlü yanımla en zayıf anımda bulacağımı söyleyen Salt Baba’yı düşündüm. Ve bana başka bir insanı gerçekten sevmenin ne olduğunu öğreten Theo’yu. İkisi de fiziksel olarak burada değildi ama beni yıldızların arasından seyrederek benimle ne kadar gurur duyacaklarını biliyordum.

Sonra içimdeki yeni hayatı, henüz tanımadığım o hayatı düşünüp gülümsedim.

Flütü dudaklarıma götürdüm ve hepsi için çalmaya başladım.

Star

7 Aralık 2007

“Hero Konçertosu”

Salonun ışıkları söndü ve ablamın sahnedeki sandalyesinden kalkmasını izledim. Siyah elbisesinin altında, içindeki yeni hayatın açıkça çizilmiş hatlarını görebiliyordum. Ally bir an için gözlerini dua eder gibi kapattı. Sonunda flütü dudaklarına götürdüğünde bir el benimkine uzandı ve onu hafifçe sıktı. Böylece Ma'nın da bu anın ne kadar önemli olduğunu hissettiğini anladım.

Kız kardeşlerimin ve benim Atlantis'teki çocukluğumuzun bir parçası olan o güzel, tanıdık melodi salonda süzülürken, son birkaç haftanın gerginliğinin de müzikle birlikte içimden akıp gittiğini hissettim. Müziği dinlerken Ally'nin sevdiği ve kaybettiği herkes için çaldığını biliyordum ama aynı zamanda çok uzun bir geceden sonra güneşin doğması gibi, onun hayatında da yeni bir ışığın olduğunu anlayabiliyordum. Orkestra da ona katıldığında güzel müzik kreşendoya ulaşıp yeni bir günün doğuşunu kutladı ve ben de aynısını hissettim.

Ama *ben* yeniden doğarken başkaları acı çekmişti ve hâlâ bir anlam veremediğim kısım da buydu. Sevginin çok farklı türlerde olabileceğini daha yeni anlamıştım.

Ara verilince Ma'yla beraber bara gittik ve kendilerini Theo'nun babası ile annesi olarak tanıtan Peter ve Celia Falys-Kings, birer kadeh şampanya içmek için bize katıldılar. Peter'ın kolu korumacı bir tavırla Celia'nın belindeydi ve ben onları izlerken iki genç âşık gibi göründüklerini düşündüm.

“*Santé*,”²³ dedi Ma kadehini benimkiyle tokuştururken. “Harika bir akşam, değil mi?”

“Evet, öyle,” diye karşılık verdim.

“Ally o kadar güzel çaldı ki. Keşke diğer kardeşlerin de burada olup onu görebilselerdi. Tabii baban da.”

Ma’nın alnının aniden endişeyle kırıştığını gördüm ve ne tür sırlar sakladığını merak ettim. Bir de o sırların ona ne kadar yük olduğunu. Tıpkı benimkilerin bana olduğu gibi.

“CeCe gelemeyi yani, öyle mi?” diye sordu bana çekinerek.

“Evet.”

“Onu yakın zamanda gördün mü?”

“Bu aralar eve pek sık gitmiyorum Ma.”

Beni bu konuda daha fazla sıkıştırmadı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Bir elin omzuma dokunmasıyla zıpladım. Dokunulmaya karşı her zaman çok hassas olmuştum. Peter anlamlı sessizliği bozdu, oysaki ben anlamlı sessizliklere alışkındım. “Herkes merhaba.” Ma’ya döndü. “Demek çocukken Ally’ye bakan ‘anne’ sizsiniz?”

“Evet,” dedi Ma.

“Harika bir çocuk yetiştirmişsiniz,” diye devam etti Peter.

“Bu kendi başarısı, benim değil,” diye karşılık verdi Ma alçak gönüllülükle. “Kızlarımın hepsi de beni çok gururlandırıyor.”

“Ve sen de Ally’nin meşhur kız kardeşlerinden birisin, öyle mi?” Peter o delici bakışlarını bana çevirmişti.

“Evet.”

“Adın neydi?”

“Star.”

“Peki, sen kaç numarasın?”

“Üç.”

“Enteresan.” Peter tekrar bana baktı. “Ben de üç numaraydım. Hiç dinlenmeyen ve hiç duyulmayan. Haksız mıyım?”

Ona cevap vermedim.

23 (Fr.) “Sağlığınıza” olarak çevrilebilecek ve kadeh tokuştururken kullanılan bir ifade. (ç. n.)

“Bahse girerim kafanın içinde bir sürü şey dönüyordur, değil mi?” diye devam etti Peter. “Benimkinde dönüyordu çünkü.”

Haklı olsa da bunu ona söylemeyecektim. O yüzden sessizce omuz silktim.

Celia bana sıcak bir gülümsemeyle bakıp konuyu değiştirdi: “Ally çok özel bir insan. İkimiz de ondan çok şey öğrendik.” Sessizliğimin sebebinin Peter’ın beni zorlaması olduğunu düşündüğünü görebiliyordum ama ben zorlanmıyordum. Sessizliği zor bulan onlardı.

“Evet, kesinlikle. Şimdi de büyükanne ve büyükbaba oluyoruz. Ablan bize öyle bir hediye verdi ki Star,” dedi Peter. “Bu sefer o ufaklığın yanında olacağım. Hayat ne kadar kısa, değil mi?”

Konserin devam etmesine iki dakika kaldığını haber veren zil çaldı ve etrafımdaki herkes, ne kadar dolu olursa olsun kadehlerindeki bitirdi. Hepimiz yerlerimizi almak üzere salona geri döndük. Ally bana çoktan Norveç’te keşfettiklerini anlattığı bir e-posta göndermişti. Sahneye çıkarken Felix Halvorsen’i dikkatle inceledim ve onunla kan bağının Ally’nin fiziksel özelliklerine pek bir etkisinin olmadığına karar verdim. Piyanoya doğru yürürken sallandığını da fark ettim ve *sarhoş mu acaba*, diye düşündüm. Sarhoş olmaması için dua ettim. Ally’nin söylediklerinden bu akşamın hem kendisi hem de yeni bulduğu erkek kardeşi Thom için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Thom’u da daha onunla tanıştığım anda sevmiştim.

Felix parmaklarını tuşlara götürdü, sonra durdu, tüm seyircilerin benimle birlikte nefeslerini tuttuklarını hissettim. Gerilim ancak parmakları tuşlara inip *Hero Konçertosu*’nun ilk notaları ilk kez seyirci önünde çalınmaya başladığında ortadan kalktı. Broşüre göre eser, yazıldıktan altmış sekiz yıldan biraz daha uzun bir süre sonra ilk kez çalınıyordu. Sonraki yarım saatte her birimiz, besteci ile yorumcu, baba ile oğul arasındaki mükemmel simyanın yarattığı, ender görülen güzellikte bir performansla tanıklık ettik.

Kalbim o güzel müzik eşliğinde havalanıp uçarken geleceğe dair bir işaret gördüm. “Müzik, sesini arayan aşktır.” Sessizce

Tolstoy'un sözlerini mırıldandım. Artık *benim de* sesimi bulmam gerekiyordu. Sesimi kullanarak konuşma cesaretini de.

Alkış, konserin hak ettiği gibi coşkulu oldu; seyirciler ayağa fırlamış, ayaklarını yere vuruyor, tezahürat yapıyorlardı. Felix birçok kez selam verdi, oğluna ve kızına orkestradan ayrılıp yanına gelmelerini işaret etti, sonra da seyircileri sessizliğe davet edip performansını ölmüş babasına ve çocuklarına ithaf etti.

Onun bu hareketinde, insanların bir şeyleri geride bırakıp hayatlarına devam edebileceklerinin canlı kanıtını gördüm. Ve başkalarının, ne kadar zor olursa olsun sonunda kabul edebilecekleri bir değişiklik yapılabileceğinin.

Seyirciler koltuklarından ayrılmaya başlarlarken Ma omzuma dokunup bana bir şeyler söyledi.

Söylediklerini anlamadan boş gözlerle başımı salladım ve onunla fuayede buluşacağımı mırıldandım. Sonra öylece oturdum. Tek başına. Düşünerek. Otururken yanımdaki koridordan geçip giden diğer seyircilerin hayal meyal farkındaydım. Sonra birden tanıdık bir silüet gözüme ilişti.

Kalbim küt küt atmaya başladı, vücudum kendi iradesiyle ayağa kalktı ve boş salondan arka çıkışlara yığılmış kalabalığa doğru koştum. Onu bir kez daha görebilmek için, başka bir silüetle karıştırmamın imkânsız olduğu o silüetin bana tekrar görünmesi için yalvararak etrafı araştırdım.

Fuayede zorlukla ilerledim ve bacaklarımın beni götürdüğü dondurucu aralık ayazına çıktım. Sokakta durup, emin olmak için bir kere daha onu görebilmeyi umdum ama ortadan kaybolduğunu biliyordum.

Teşekkür

Fırtına Kız için yaptığım araştırmalarda bana birçok kişi yardım etti.

Harika yayınevim Cappelen Damm'daki dostlarım, konuşmam gereken kişilerle tanışmama yardımcı oldular. O yüzden ilk (ve en büyük) teşekkürüm Knut Gørvell, Jorid Mathiassen, Pip Hallen ve Marianne Nielsen'edir.

Oslo: Ibsen Müzesi'nden Erik Edvardsen'e, Oslo Müzesi'nden Lars Roede'ye ve Norsk Folkemuseum'dan Else Rosenqvist ile Kari-Anne Pedersen'e teşekkür ederim. Ayrıca Cappelen Damm'dan Bjørg Larsen Rygh'e de teşekkürler (1876 senesinde Christiania'da kanalizasyon ve su şebekesi üzerine incelemesi beklentilerimi fazlasıyla aştı!). Ayrıca Oslo Cruise Network'ten Hilde Stoklasa'ya ve ilk taslağı yazarken bana gece gündüz yemek ve su veren Oslo'daki Grand Hotel çalışanlarına özel teşekkürlerimi sunarım.

Bergen: Beni Trolldhaugen'deki Edvard Grieg Müzesi'nin eski müdürü Erling Dahl ve şimdiki müdürü Sigurd Sandmo'yla tanıştıran John Rullestad'a; Bergen Filarmoni Orkestrası'ndan Henning Målsnes'e ve bana Bergen'deki Den Nationale Scene hakkında müthiş detaylar veren Mette Omvik'e; beste ve orkestrasyon süreçlerini bana açıklayan ünlü Norveçli besteci Knut Vaage'ye teşekkür ederim.

Bergen’de kaldığım süre boyunca benimle ilgilenen Havnekontoret Hotel çalışanlarına da teşekkür ederim.

Leipzig: “Felix Mendelssohn Bartholdy” Müzik ve Tiyatro Üniversitesi’nden Barbara Wiermann’a ve babası Horst’un bizi şans eseri ve çok dokunaklı bir şekilde tanıştırdığı, Leipzig’de bulunan Edition Peters’tan sevgili arkadaşım Caroline Schatke’ye teşekkür ederim.

Doğuştan denizciliğe pek ilgisi olan biri değilim, o yüzden denizle ilgili her konuda David Beverley’den ve Yunanistan’da da Sail in Greek Waters’tan Jovana Nikic ve Kostas Gkekas’tan çok yardım aldım. Fastnet Yarışı’na dair araştırmama katkıları için Cowes’taki Royal London Yacht Club (Kraliyet Londra Yat Kulübü) ve Royal Ocean Racing Club (Kraliyet Okyanus Yarışı Kulübü) çalışanlarına teşekkür ederim. Ayrıca beni Sunseeker’larında bir gün gezintiye çıkaran ve teknenin neler yapabileceğini bana gösteren Lisa ve Manfred Rietzler’e de teşekkür borçluyum.

Harika kişisel asistanım Olivia’ya ve Susan Moss ile Ella Micheler’dan oluşan çalışan editöryel ve araştırma ekibime de teşekkür etmek isterim. *Yedi Kız Kardeş* serisi ile hâlâ baskısı yapılan diğer kitaplarımın yeniden yazılıp düzenlenmesi işini aynı anda idare ettiğimiz için hepsinin esnek saatlerle çalışmaları gerekti.

Dünya çapındaki otuz uluslararası yayımcıma teşekkür ederim, özellikle de İngiltere’deki Pan Macmillan’dan Catherine Richards ve Jeremy Trevathan’a, Random House Almanya’dan Claudia Negele’ye ve Georg Reuchlein’a, İtalya’daki Giunti Editore’den Annalisa Lottini’ye ve Donatella Minuto’ya ve ABD’deki Atria’dan Peter Borland ile Judith Curr’e teşekkür ederim. Hepsi de çok destekleyici davrandılar ve yedi kitaptan oluşan bir serinin zorluklarına –ve heyecanına– kucak açtılar.

Hayatımı kâğıda ve kaleme yapışık geçirdiğim şu günlerde bana karşı son derece sabırlı davranan olağanüstü aileme teşekkür ederim. Aynı zamanda temsilciliğimi de üstlenen Stephen olmadan;

Harry, Bella, Leonora ve Kit olmadan bu yazma yolculuğunun pek bir anlamı olmazdı. Annem Janet, kız kardeşim Georgia ve Jacquelyn Heslop'un yanı sıra, şubatta kaybettiğimiz ve hâlâ çok özlediğimiz sadık yazma yoldaşım "Flo"ya da çok teşekkür ederim. Ayrıca Rita Kalagate'ye, João de Deus'a ve Brezilya'nın Abadiânia şehrinde bulunan Casa de Dom Inácio'daki tüm harika dostlarıma teşekkürler.

Son olarak SİZE; dünyanın dört bir yanına seyahat edip *sizin* hikâyelerinizi dinlerken bana sevgi ve desteğinizle ilham veren ve beni mahcup eden, yazacağım hiçbir şeyin, yaşamak denen o büyüleyici ve sonsuz derecede karmaşık yolculukla yarışamayacağını idrak ettiren siz okurlara teşekkür ederim.

Lucinda Riley
Haziran 2015

Kaynakça

Fırtına Kız, tarihî bir arka planda geçen bir kurgu eserdir. Hikâyenin geçtiği dönemi ve karakterlerimin hayatlarındaki ayrıntıları araştırmak için başvurduğum kaynaklar aşağıda listelenmiştir:

Munya Andrews, *The Seven Sisters of the Pleiades* (North Melbourne, Victoria: Spinifex Press, 2004).

Finn Benestad (yayına hazırlayan), *Edvard Grieg: Letters to Colleagues and Friends* (İngilizceye çeviren: William H. Halverson, Columbus, Ohio: Peer Gynt Press, 2000).

Finn Benestad (yayına hazırlayan) ve William H. Halverson (yayına hazırlayan ve çeviren), *Edvard Grieg: Diaries, Articles, Speeches* (Columbus, Ohio: Peer Gynt Press, 2001).

Erling Dahl Jr., *My Grieg: A Personal Introduction to Edvard Grieg's Life and Music* (Bergen: Vigmstad & Bjoerke, 2007).

Robert Ferguson, *Henrik Ibsen: A New Biography* (Londra: Faber & Faber, 2010).

M. C. Gillington, *A Day with Edvard Grieg* (Londra: Hodder & Stoughton, 1886).

Robert Graves, *The Greek Myths* (London: Penguin, 2011).

Robert Graves, *The White Goddess* (New York: Farrar, Straus and Giroux, 2013).

Henrik Ibsen, *Peer Gynt* (Harmondsworth: Penguin Classics, 1970).

David Monrad-Johansen, *Edvard Grieg*, (Çeviri: Madge Robertson, New York: Princeton University Press, 1938).

Oslo Jewish Museum (Oslo Yahudi Müzesi), *What Happened in Norway? Shoah and the Norwegian Jews* (2013).

Rudolf Rasmussen, *Rulle: De andre. Minner og meninger om livet på scene og podium* (Oslo: Classica Antikvariat, 1936).

Yazarın Notu

Yedi Kız Kardeş serisi, Ülker (Pleiades) Yıldız Kümesi'nin Yedi Kız Kardeş efsanelerine dayanan dev bir proje; yedi kitaptan oluşuyor ve bu kitapların altısında, her kitapta bir kız olmak üzere, Salt Baba'nın dünyanın farklı yerlerinde evlat edinip Atlantis'e, Cenevre Gölü kıyısındaki özel bir yarımada bulunan masalsi evine getirdiği kız kardeşler anlatılıyor.

O kadar çok okurum bana seriyle ilgili soru sormak ve serinin ilk kitabının ortaya attığı gizem unsurlarına olası yanıtlar vermek için yazdı ki, her kitabın sonuna bir soru-cevap kısmı eklemem gerektiğine karar verdim.

Benim için bu seri özünde tek bir dev hikâye ve ben onu yedi parçaya bölerek anlatıyorum. Ancak her kitap birbirinden “bağımsız” ve bütün hikâyeler aynı anda başladığı için, her biri son derece benzersiz olan kız kardeşlerin hikâyeleri istenilen sırayla okunabilir. Öte yandan her hikâyenin altında hassas bir iplik gibi uzanan gizli bir plan da var ve onun öyküsü yedinci kitabın temelini oluşturacak.

Olay örgüsünün hem alegorik hem de tarihsel öğelerinin araştırılması ciddi bir çalışma gerektirdi, umarım bu soru-cevap bölümü serinin arka planına ve muhteşem Ally'min öyküsüne biraz olsun açıklama getirir. Ancak olay örgüsü oluşturmayı ve ince ayrıntıları doğru şekilde işlemeyi içeren “teknik” tarafın dışında *Fırtına Kız* tamamen bütüncül olarak yazıldı ve ben sadece

karakterlerimin öncülüğünde ilerledim. Yazmak benim için çoğu zaman duygulandırıcı ve şaşırtıcı bir yolculuk oluyor, umarım sizler için de okumak öyledir.

Yedi Kız Kardeş Yıldız Kümesi'nin mitolojisi ve astronomisinin yanı sıra Grieg ve şaheseri *Peer Gynt* süiti, Leipzig Müzik Konservatuarı, Fastnet Yarışı ve dünyanın en eski orkestralarından biri olan Bergen Filarmoni Orkestrası hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.thesevensistersseries.com adresini ziyaret edin.

Son olarak, Ally'nin hikâyesini okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, uzun olduğunu biliyorum ama ben hikâyeleri ancak karakterlerim bana hikâyelerinin sona erdiğini söylediğinde bitirebilirim. Şimdilik hoşça kalın...

Lucinda

Sıkça Sorulan Sorular

Neden *Fırtına Kız*'ın arka planı olarak Norveç'i ve Grieg'in *Peer Gynt* için bestelediği eseri seçmeye karar verdiniz?

Babam Norveç'teki seyahatlerinden dönüp yanında Grieg'in *Peer Gynt* süitinin plağını getirdiğinde daha beş yaşındaydım. Babam oranın güzelliğini, özellikle de harikulade fiyortlarını öoverken o plak gerçekten de benim çocukluğumun arka plan müziği olmuştu. Babam bana ileride fırsatım olursa mutlaka gidip o güzellikleri kendi gözlerimle görmem gerektiğini söylerdi. Şansa bakın ki babam öldükten hemen sonra Norveç beni kitap tanıtım turu için davet eden ilk ülke oldu. Uçakta oturup onun dünyanın tepesi olarak adlandırdığı yere giderken gözlerimin yaşlarla dolduğunu hatırlıyorum. Tıpkı Ally gibi ben de kaybettiğim babamın sözlerini takip ettiğim hissine kapılmıştım. Norveç'e ilk seyahatimden bu yana birçok kez gittim ve babam gibi ben de oraya âşık oldum. Bu nedenle *Yedi Kız Kardeş* serisinin ikinci kitabının nerede geçeceğine dair kafamda pek soru işareti yoktu.

Yedi kitaplık bir serinin ikinci kitabını yazarken ne gibi zorluklarla karşılaştınız? Bu kitabı yazmak, hangi açılardan ilk kitap olan *Yedi Kız Kardeş*'i yazmaktan farklıydı?

Bu kadar muazzam ve karmaşık bir seriyi yazmaya başlayarak ne kadar zorlu bir görevi üstlendiğimi ancak Ally'nin hikâyesi üzerinde çalışmaya başladığımda tam olarak anladım. Maia ile

Ally'nin günümüzde geçen öykülerini yazmanın ve her kitabın tarihî kısımlarının devasa boyutlardaki araştırmasını yapmanın yanı sıra, zaman çizelgesini önceki kız kardeşin kitabındaki hareketlerine de hatasız bir şekilde uydurmam gerekiyordu. Örneğin, eğer Ally "Atlantis"teki kız kardeşlerinden biriyle konuşmuşsa, o yerin ve konuşulan tüm kelimelerin zamanlama ve doğruluk bakımından tekrar kontrol edilmesi gerekti.

Kitapların altında yatan "gizli" planın detaylarının takip edilmesinden bahsetmiyorum bile... ya da serinin temelini oluşturan Yunan mitolojisine göndermeleri ve anagramları. Bu biraz Rubik Küpü'yle oynamaya benziyor; bir sırayı oturuyorsunuz ama diğeri bozulmuş oluyor. Bu roman serisi beni hem beyin hem de yaratıcılık açısından esnetti. Her romanın bağımsız olarak da okunabilmesini istediğimden, ana eksenindeki Salt Baba'nın kızları evlat edinmesi hikâyesini, diğer kız kardeşlerin hikâyelerini okumuş olanlar için fazla tekrara girmeden yeni okurlara açıklayabilmek adına ilginç yöntemler bulmam gerekti.

***Fırtına Kız*'da yer alan tarihî olayları ve ikonik kültürel figürleri araştırma işini nasıl ele aldınız?**

Fırtına Kız gerçekten yaşamış kişiler ve Edvard Grieg ile Henrik Ibsen gibi ikonik Norveçliler temel alınarak yazıldı ancak bu karakterlerin kişiliklerini betimlerken gerçeklerden ziyade kendi hayal gücüme başvurdum. Kurgu karakterlerim –bu kitapta Anna ve Jens– gerçekte yaşanan olayların içine yerleştiler.

Ally'nin geçmişini keşfetmek üzere giriştiği kurgusal arayışın önemli bir kısmı, benim *Peer Gynt*'ü ve Grieg'i çözmek için yaptığım Norveç yolculuğuma dayanıyor. Araştırma amaçlı yaptığım seyahatte karşılaştığım kişilerden bazıları kitapta kendileri olarak yer alıyorlar, onlara gerçek isimlerini kullanmama izin verdikleri için teşekkür ederim.

Ibsen Müzesi'ndeki Erik Edvardsen benim ilk uğrak limanımdı. Bana Ibsen'in Grieg'den şiiri sahneye uyarlanmak üzere bestelemesini istediğini söyleyen ve *Peer Gynt*'ün ilk sahneleni-

şinden fotoğraflar gösteren oydu. Sonra bana Solveig'ın, kimliği bugüne kadar ortaya çıkmamış "hayalet sesi"nden bahsetti. Bu da bana "geçmişteki hikâye"nin anahtarını verdi. 1870'lerde Norveç'teki hayatın tüm tarihsel perspektifi ise Oslo Müzesi'nde Lars Roede'den geldi.

Gerçek insanları tasvir ederken onlara her zaman elimden geldiğince haklarını vermek isterim, özellikle de Edvard Grieg gibi hem Norveç hem de dünya için bu kadar anlam ifade eden biri söz konusu olduğunda. Bergen'e iki kere gittim ve dünyanın en önde gelen Grieg uzmanı, Grieg Ödülü sahibi Profesör Erling Dahl'la vakit geçirme şansına eriştim. Bana Trolldhaugen'deki Edvard Grieg Müzesi'ni –Grieg'in eski evi– gezdirdi ve Grieg'in kuyruklu piyanosunun taburesinde oturmama izin verdi! Bergen'deyken Grieg ve çağdaşları hakkında olabildiğince çok şey okudum ve *Peer Gynt*'ün ilk sahnelenişinin ayrıntılarına yoğunlaştım. Neyse ki Grieg iyi bir günlük yazarı ve mektup arkadaşıymış; tarihî figürlerin kendi elleriyle yazdıkları kelimeleri okumaktan daha iyi bir şey olamaz. Gerçek bir fikir edinmenin en iyi yolu budur. Aslen tarihçi değil, hikâye anlatıcısı olduğumu kendime sık sık hatırlatmam gerekiyor.

Bergen Filarmoni Orkestrası'ndan Henning Målsnes'le tanıştım, kendisi bana hem bir orkestranın gündelik olarak nasıl idare edildiğini hem de Bergen Filarmoni Orkestra'nın savaş dönemindeki tarihçesini anlattı. Ünlü Norveçli bestekâr Knut Vaaage de bana tarihî bir bakış açısıyla orkestra için beste yaratma sürecini izah etti.

İkinci kitabı kaleme aldıktan sonra serinin sonu için genel planınız değişti mi, yoksa aklınızdaki son hâlâ net bir şekilde aynı mı? Serinin sonu en başından planlanmıştı. İlerleyen zamanlarda gün yüzüne çıkacak sırların hepsi kafamda. Gizli olay örgüsü seri boyunca sürüyor, bunun tüm kitaplar boyunca fazla göze çarpmamasını ve tutarlı olmasını sağlamam lazım. Son kitabın

konusunu sadece kocam biliyor, her ne kadar geçenlerde bana konuyu şimdiden unuttuğunu söylemiş olsa da!..

Sadece Norveç'i görmekle kalmıyoruz, aynı zamanda Almanya'nın müzik şehri Leipzig'e de götürülüyoruz. Araştırma yapmak için oraya da gittiniz mi?

Evet. Leipzig eski ihtişamını yeniden elde etme yolunda olan, güzel bir şehir. Almanya en sevdiğim ülkelerden biri, okurlarımla buluşmak için oraya sık sık gidiyorum. Ayrıca elbette Grieg orada üç sene boyunca okudu ve o sıralar Max Abraham adındaki yakın bir arkadaşı tarafından yönetilmekte olan müzik yayıncısı Edition Peters şirketi de hâlâ orada. Yazarken sık sık tuhaf tesadüflerin farkına varıyorum. Eski bir arkadaşım olan Caroline Schatke, kısa süre önce Edition Peters adında bir şirkette çalışmak için Cambridge Üniversitesi'nden Leipzig'e geçtiğini, tam da o sırada hakkında yazmakta olduğum binada olduğunu söylemek için benimle iletişime geçti. Bu şirket, bir asrı aşkın bir süre önce yazıldıkları zamandan beri Grieg'in bestelerinin yayıncısı.

Daha önceki kitaplarınızda olduğu gibi bu kitapta da İkinci Dünya Savaşı'nda yaşanan korkunç olaylara değiniyorsunuz. Neden bunun kitaplarınızda ele almayı isteyecek kadar önemli bir konu olduğunu düşünüyorsunuz?

İkinci Dünya Savaşı yaşanalı henüz seksen yıl olmadı. Bugün birçok insanın bu olaydan bir şekilde etkilenmiş akrabaları var. Dünya tarihinde korkunç bir kırılma noktasıydı, bu nedenle de 1938 ile 1945 arasında dünyanın herhangi bir ülkesinde geçen her romanı etkiliyor. Leipzig'in tarihini ve şehirdeki Yahudi nüfusun içine düştüğü durumu araştırdım ve Felix Mendelssohn'un heykelinin yıkılmasının önemli bir anı, şehir için "geri dönüşü olmayan nokta"yı simgelediğini hissettim. Norveç'te neler olduğunu öğrenmek de aydınlatıcı oldu çünkü orası tarih derslerinde çoğu zaman sözü geçmeyen bir savaş sahnesi.

Klasik müziğe her zaman bir ilginiz var mıydı? Bu ilgi romandaki tasvirlerinizi nasıl şekillendirdi?

Üç yaşında başladığım baleye on altı yaşına kadar devam ettim, yani klasik müzikle büyüdüm. Grieg'in *Peer Gynt* süiti hep en sevdiğim eserlerden biri olmuştur; "Morning Mood" ve "In the Hall of the Mountain King" son derece ikonik parçalardır. Bu eserleri duyan herkes ne olduklarını bilir; o kadar çok televizyon programında, reklamda, filmde ve hatta lunaparkta kullanıldılar (ve suistimal edildiler) ki popüler kültürün içine işlediler.

Norveç'e dair en güzel anınız nedir? Kitap için başlangıçtaki planınızın değişmesine neden olacak bir şey keşfettiniz mi?

Uçakla Trondheim'a giderken altımda kalan fiyortları ve karla kaplı dağları izlemekten büyük keyif aldım. Hedefim, bir gün zamanım olduğunda onların arasında bir Hurtigruten tekne gezisi yapabilmek. Ama en çok da orada tanıştığım insanları sevdim. Son derece sıcakkanlı ve misafirperverdiler, Norveç'e gitmek her zaman keyifli.

Ally mitolojideki karşılığına ne kadar benziyor? Karakterin hangi yönlerini günümüze uyarladınız?

Yunan mitolojisinde ikinci kız kardeş Alcyone, "Lider" olarak biliniyordu, yıldızı da kümenin en parlak yıldızlarından biridir. "Halkiyon günleri" adı verilen, dünyanın mutluluk, bolluk ve huzurla dolu olduğu zamanlarda Ally'nin Yunan adaşı, Akdeniz'e göz kulak olup onu denizciler için sakın ve emniyetli kılıyordu. Bunu günümüz okurlarına yansıtmak için Ally'yi ne istediğini bilen, cesur, güçlü bir kadın ve doğal bir lider yaptım. Denize tutkun ve denizci olarak adından söz ettiriyor ama aynı zamanda Theo Falys-Kings'e sırlıslıkla âşık oluyor, bu da Alcyone'ın Yunan mitolojisindeki sevgilisi Teselya Kralı'nın İngilizcesinin anagramı. Theo'nun Ally için aldığı "nazar boncuğu" kolye de onun denizcilerin koruyucusu olmasının bir simgesi. Ayrıca yine Yunan

mitinde olduğu gibi, sevgilisinden ayrılmaya zorlandığı zaman hikâyesi bir trajediye dönüşüyor.

Bu kitapta gizemli Salt Baba'ya dair biraz daha bilgiye ulaşıyoruz. Serinin sonunu gizli tutmak zor oluyor mu? Ayrıca hayranlarınızın #WhoIsPaSalt (#SaltBabaKim) etiketiyle yaptıkları paylaşımlardaki tahminleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Okurların ortaya attıkları değişik teorileri okumaktan keyif alıyorum, bazen usulca güldüğüm de oluyor. Okurlarımın kendilerini seriye bu kadar kaptırmış olmaları ve sosyal medyada bu kadar çok tahmin yürütmeleri beni çok mutlu ediyor. Elbette benim dışımda (ve hatırlayabilirse kocamın dışında) kimse işin aslını bilmiyor ve bunu bir sır olarak tutmak kesinlikle zor olmuyor, çok eğlenceli.

***Fırtına Kız*'ın sonunda bir an için üçüncü kız kardeş Star'ın bakış açısına tanık oluyoruz. Onun macerasında neler olacağına dair bize bir ipucu verebilir misiniz?**

Star büyüleyici, esrarengiz bir karakter ve onun bakış açısına dalmaktan büyük keyif alıyorum. Hâlâ onun İngiltere'de geçen öyküsünü yazıyorum. Kendi ülkemin tarihini ve manzaralarını keşfetmek benim için bir değişiklik oldu. Hangi ülke hakkında yazıyorsam o ülkede bir süre yaşamam gerektiği için bu aynı zamanda kitabı evimden yazabilmem anlamına geldi. Star'ın hikâyesi bizi Cumbria'nın yabanılığından ve Lake District'in saf güzelliğinden alıp Edward dönemi Londra'sının aşırılıklarına ve şaşaalı sosyal hayatına götürecektir.

Okurlarınızın *Fırtına Kız*'dan nasıl bir anlam çıkarmalarını isterdiniz?

Okurlarımın Ally'nin gücünden ve pozitifliğinden ilham almalarını isterim. *Fırtına Kız*'da Ally'nin başına çok fazla şey geliyor. Fastnet Yarışı sahnelerini ve bilhassa Theo'nun cenaze törenini yazarken ne kadar ağladığımı size anlatamam. Ally inanılmaz

derecede kararlı bir kadın ve çektiği onca acıya rağmen yeni bir yaratıcılık kaynağı, yeni bir ev ve içinde Theo'dan dünyaya gelecek çocuğunu büyütebileceği yeni bir aile bulmayı başarıyor. Salt Baba'nın ona son sözlerinde dediği gibi: "Kendinde en büyük gücü, en kırılgan olduğun anlarda bulacaksın." Umarım bu hepimiz için geçerlidir.

Yedi Kız Kardeş serisi hakkında daha fazla bilgi almak ve her kitapta başvurulmuş tarihî ve mitolojik referanslara ulaşmak için lütfen www.thesevensistersseries.com adresini ziyaret edin.

Oslo'daki
Grand
Hotel'de yer
alan Ibsen
Kafe'de

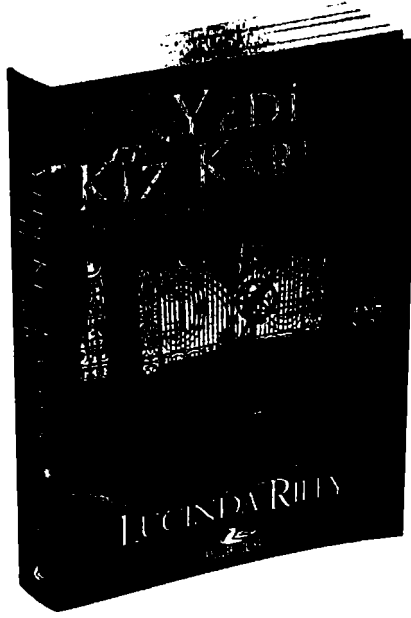

Edvard Grieg'in
Bergen'deki evi
Troidhaugen'de,
piyanosunun
başında otururken

Şimdi müzeye
dönüştürülen
Troidhaugen'in
önünde

AŞK MESAFE TANIMAZ. KITA NEDİR BİLMEZ.
YILDIZ MİSALİDİR GÖZLERİ...

Dünyanın dört bir yanından evlat edinilerek bir araya gelen ve isimlerini yıldızlardan alan yedi kız kardeşin öyküsü...

“Riley tarihî gerçekleri hayal gücüyle kusursuzca harmanlayarak büyüleyici hikâyeler yaratmayı başarabilen, çok yetenekli bir yazar. Yedi Kız Kardeş Takımı yıldızı'ndan yola çıkarak kaleme aldığı bu çarpıcı seri, Kristin Hannah ve Linda Gillard hayranlarını etkisi altına alacak. İsimlerini gökteki yıldızlardan alan kız kardeşlerin hikâyelerini öğrenmek için sabırsızlanacaksınız.”

Booklist

“Baştan çıkarıcı bir hikâyeler labirenti! Destansı bir seri için destansı bir başlangıç...”

Lancashire Evening Post

HAYATTA HERKES MUTLU SONA ULAŞMAZ...

“Yürek burkan, romantik bir hikâye. Tümüyle o atmosferin içine dalacaksınız.”

Beverley Guardian

“Tek kelimeyle harika. Her bir detayıyla insanı cezbediyor.”

History and Women

“*Orkide Evi* uzun zamandır okuduğum en iyi kitaplardan ve kalbimdeki yerini hep koruyacağına benziyor.”

Bibliophilia

KÜÇÜK GİBİ GÖRÜNEN BİR SIR YÜZ YILLIK BİR KALP AĞRISINA NEDEN OLABİLİR Mİ?

“*Uçurumun Kenarındaki Kız*, kaybedilen aşkların, yeniden başlayabilmenin ve yeni fırsatların hikâyesi.”

Booklist

“Yürek burkan ve iç içe geçmiş hayatların hikâyesi.”

Grazia

“Ünlü dizilere taş çıkaracak cinsten trajedi ve aile sırlarıyla dolu harika bir roman.”

Shelf Awareness